

Chuyên ngữ: Quách dâm Sapo mix Dưa Lê

Cover: Thiên Thùy Bích

Xuân
Phong
Lưu
Hoà

Làm sao
“xoaí nhèm”
Wechat,
Ông ^{còn}
lán

LỠ TAY XOÁ NHẦM WECHAT CỦA LÃO ĐẠI

Tác giả: Xuân Phong Lựu Hỏa

Editor:

Designer:

Thể loại: Ngôn Tình, Đô Thị, Sủng

Nguồn:

—★—

dtv-ebook.com

Chương 1: 1: Ân Oán

Mùa hè nóng nực, sân bóng rổ ồn ào náo nhiệt.

Tiếng cổ vũ hô hào sôi động không thua gì âm thanh ầm ĩ chói tai của máy khoan điện ngoài cửa sổ.

Cô gái trong đội cổ vũ ngồi trên ghế, trên người mặc áo croptop cùu vòng phổi với chân váy xếp ly, đôi chân thon dài để nghiêng, vừa trắng vừa thẳng.

Thỉnh thoảng lại có mấy cô gái đi ngang qua chỗ cô, ánh mắt đều không kìm được mà dừng lại khoảng hai giây.

Đôi chân đẹp quá!

Ôn Từ khom người, xoa gót chân sưng đỏ, phía dưới còng tróc cả một mảng da, mấy sợi tóc lòe xòa ướt đẫm mồ hôi rơi trên trán, phủ lên sườn mặt mềm mại xinh đẹp của cô.

Hàng lông mày thanh tú nhàn nhạt thoảng nhúi lại.

Cô được một người chị em trong đội cổ vũ cho mượn đôi giày múa này nên đi không vừa giân, gót chân cọ vào giày rách cả một mảng da, cơn đau cứ thế truyền tới từng hồi.

"Ôn Từ, tiền thù lao chiều này chuyển rồi nhé, em vào check đi." Đàn chị ở hội sinh viên vãy điện thoại gọi cô.

Ôn Từ mở Wechat ra, thấy đàn chị chuyển cho cô 30 đồng.

Cô không nhận lấy ngang mà hỏi ngược lại: "Không phải 40 đồng sao?"

Đàn chị cười khẩy đáp: "Trước khi vào biểu diễn em nói em biết, kết

quả thì sao? Em không bị lệch nhịp tận mấy động tác đấy."

"Đúng là em nói trước đây em từng học múa cổ điển, nhưng đến tận chín giờ tối qua chị mới báo bên chị thiếu người, nhất quyết lôi em đi bằng được, em tập đến tận nửa đêm..."

"Được rồi được rồi, biết rồi! Cũng chỉ là chuyển cho em thiếu 10 đồng thôi mà, gì mà phải nhỏ nhen thế?"

Ôn Từ nghiến răng nghiến lợi, khăng khăng nói: "Lúc trước nói bao nhiêu thì bây giờ chị phải trả em bấy nhiêu, làm người không thể nói lời không giữ lời như vậy được."

"Được rồi, chuyển rồi đấy."

Đàn chị ở hội sinh viên trợn mắt, sau đó hùng hổ xoay người đi vào trong sân vận động.

Ôn Từ nhấp xác nhận nhận tiền, lại nghỉ thêm một lúc nữa mới khó khăn đứng dậy.

Bầu không khí trong sân sôi sục nóng đến cực điểm, các cô gái các chàng trai tràn ngập hơi thở thanh xuân đều đứng lên đồng loạt hô vang tên một người...!

"Phó Tư Bạch! Phó Tư Bạch! Phó Tư Bạch!"

Sau khi lên đại học, Ôn Từ đã nghe mọi người nhắc đến cái tên này trong nhiều dịp khác nhau, cứ như cái người tên Phó Tư Bạch này là một nhân vật làm mưa làm gió trong trường vậy...!

Nhưng cô chẳng thèm quan tâm.

Cô cầm cặp sách, cố gắng chống đỡ thân thể mệt mỏi đi về phía phòng đựng đồ ở hành lang sân bóng rổ, lát nữa ăn vội ăn vàng cho xong bữa rồi tối đến còn phải tới cửa hàng tiện lợi làm thêm.

Hành lang không có nhiều người, tiếng cổ vũ trong sân dần bị tầng tầng lớp lớp vách tường ngăn cách, từ xa đổ lại tựa như tiếng vọng trong giấc mơ.

Ôn Từ đẩy cửa phòng đựng đồ ra rồi đi thẳng tới chỗ tủ để đồ của mình, cô mở cửa, cầm quần áo chuẩn bị vào phòng thay đồ thay quần áo ra.

Ngay khi cô đi ngang qua ngăn tủ thứ hai thì đã bị cảnh tượng trước mắt dọa cho giật nảy mình.

Trong vách tủ để đồ có một đôi trai gái đang thân mật với nhau.

Chương 2: 2: Ân Oán 2

Cô gái đưa lưng về phía cô còn chàng trai thì dựa lưng vào vách tủ, góc nghiêng tuyệt đẹp vừa hay đối diện với Ôn Tù.

Cậu thiếu niên mặc đồng phục màu đen của đội bóng, mái tóc màu xám khói* thời thượng càng làm nổi bật làn da trắng lạnh của anh.

*Nguyên văn là 奶奶灰 - một thuật ngữ mang dùng để mô tả tông màu, đề cập đến tóc màu trắng xám như tóc của bà lão.

Ánh mặt trời buổi xế chiều xuyên qua lớp cửa kính trên mái nhà hắt xuống gian phòng, tỏa ra một vệt sáng thẳng tắp màu cầu vồng, vừa hay rơi lên tay trái của cậu thiếu niên.

Ở gốc ngón áp út bên tay trái của anh có một hình xăm màu đen - W.

Cô gái ôm lấy cậu thiếu niên, dường như còn định kiêng chân ngừa đầu hôn anh.

Một tay cậu thiếu niên tùy ý ôm lấy vòng eo thon nhỏ của cô gái, đầu hơi nghiêng về một phía, đáy mắt ẩn chứa vẻ trêu chọc.

Trong khoảnh khắc môi của cô gái sắp chạm đến cánh môi mỏng của mình, cậu thiếu niên lười biếng nghiêng đầu tránh đi, có vẻ là anh không muốn hôn cô ta.

Cô ta hờn dỗi mắng anh một câu đáng ghét, song cũng không dám làm gì quá trớn.

Trong lúc anh nghiêng đầu tránh đi đã vô tình bắt gặp ánh nhìn lướt qua của Ôn Tù.

Bên tay đang cầm khăn lông màu trắng của Ôn Tù lập tức siết chặt lại.

Ánh mắt cậu thiếu niên tựa như tơ nhện dính lấy cơ thể Ôn Từ, anh hơi nhướng mày, khéo miệng gợi lên một nụ cười khiêu khích. Hô hấp của Ôn Từ thoảng nghẹn lại, tăng tốc bước chân vội vàng rời đi.

Phía sau truyền đến giọng nói nũng nịu của cô gái: "Anh có nghe thấy không, bên ngoài đều đang hô tên anh, nhưng anh lại ở đây cùng em, em sắp bị mấy người đó hận chết rồi, sợ quá đi!"

"Giả vờ cái gì?"

Giọng nói vang lên đầy gợi cảm, mang theo vẻ vô lại lười biếng.

Ôn Từ cuống quýt rời khỏi phòng đựng đồ để đi tới phòng thay đồ, tim đập nhanh đến mức gần như mất đi khống chế.

Không phải cô chưa từng nhìn thấy mấy đôi tình nhân yêu đương thân mật, nhắm mắt đi dạo bãi cỏ ven hồ tầm xế chiều cũng có thể giãm phái mấy người.

Nhưng ánh mắt tựa keo dính của cậu thiếu niên kia cứ như đống tàn thuốc vừa rơi xuống, rải lên làn da trắng nõn của cô.

Sau một hồi thiêu đốt đã để lại một vết màu đen không sao lau sạch được.

.....

Ôn Từ thay vào một chiếc váy màu trắng sạch sẽ, sau đó quay lại phòng đựng đồ, cất giày múa vào tủ của cô bạn trong hội sinh viên.

Cậu thiếu niên kia đã rời đi từ trước, trong phòng chỉ còn mỗi mình cô gái để mái bằng đang gửi voice chat cho bạn.

Điện thoại mở loa ngoài, âm thanh vang vọng trong gian phòng đựng đồ tĩnh lặng...!

"Haiz, suýt nữa là làm được rồi, người gì đâu mà khó khăn thế không biết, cứ mỗi lần đến lúc quan trọng là anh ấy lại tránh đi."

"Thế thì cậu cưỡng gian đi."

"Mình làm gì có cái gan đó? Anh ấy là Phó Tư Bạch đấy! Ai dám

chọc vào chứ?"

"Một người còn chăm đổi bạn gái hơn mấy đôi giày hàng limited xỏ dưới chân hàng ngày lại không cho người ta hôn mình, anh ấy định giữ nụ hôn đầu cho ai đây?"

"Ai mà biết được!"

Cô gái cầm chiếc túi xách trên tay, đứng trước gương chụp ảnh rồi gửi cho bạn của mình, nói: "Nhưng riêng về phương diện tiền bạc thì ra tay rất hào phóng, cũng coi như bù đắp được chút tiếc nuối."

.....

Chương 3: 3: Ân Oán 3

Căn nhà Ôn Từ đang sống hiện giờ nằm trong một khu dân cư không có thang máy ở phố cổ.

Nơi này không có vườn cây xanh mát thanh nhã, khu nhà được xây dựng bên đường, tầng ba không cao nên lúc nào cũng có thể nghe thấy tiếng xe ồn ào bên ngoài.

Đúng là khác biệt một trời một vực với căn biệt thự Nam Hồ Tự Quang cao cấp nhất Thành phố Nam mà cô từng sống.

Doanh nghiệp của gia đình bị những người nắm giữ nguồn vốn hùng hậu hơn thôn tính, được chim quen ná, đặng cá quen nơm, bị cô lập hoàn toàn.

Chỉ trong vòng một năm ngắn ngủi, cuộc sống của Ôn Từ đã nhuốm đầy khói lửa nhân gian.

Tiểu thực nữ từng được người người tung hô khen ngợi cũng bị ép lớn chỉ trong một đêm, lúc này còn phải è lưng gồng gánh người cha bệnh tật triền miên và chịu trách nhiệm chăm sóc mẹ của mình.

Tuy cả căn nhà chỉ vỏn vẹn 80 mét vuông với ba gian phòng nhỏ nhưng mẹ của cô - Thư Mạn Thanh lại có thể bài trí nhà cửa một cách gọn gàng sạch sẽ, sắp xếp đâu ra đấy, trên tủ còn bày cả một lọ hoa tươi.

Lúc cô về đến nhà, cơm canh đã được bày biện trên bàn ăn.

Một đĩa cơm rang trứng cà chua - món ăn do đích thân người mẹ

mười ngón tay không dính nước mùa xuân của cô mới học được cách đây không lâu.

Thư Mạn Thanh đang đứng cạnh tủ treo tranh sơn thủy, Ôn Từ nhận ra đó là bảo bối quý giá của ba mình..."Lệ Thủy Đồ".

Thấy Ôn Từ về nhà, Thư Mạn Thanh cất tiếng nói chuyện với cô: "Bân Bân, mau ăn cơm đi, đói lắm rồi đúng không?"

Ôn Từ cầm đũa, cúi đầu ăn mấy miếng: "Mẹ, tay nghề có tiến bộ nha!"

"Vậy sao?" Thư Mạn Thanh cẩn thận từng li từng tí đặt bức tranh sơn thủy kia xuống, sau đó ngồi vào bàn cầm thìa múc thử một miếng, Ôn Từ còn chưa kịp ngăn lại thì bà đã nuốt xuống.

"Khụ khụ, khụ..."

Mặc đến mức khiến bà ho khan một hồi.

Ôn Từ bất lực mỉm cười, đưa nước cho mẹ, Thư Mạn Thanh vội nhận lấy uống một hớp lớn.

"Đừng ăn nữa, gọi đồ ăn ngoài đi." Thư Mạn Thanh nhíu mày.

"Không sao đâu ạ, chắc vừa nãy mẹ ăn phải chỗ cơm chưa đảo đều, thật ra vẫn ngon mà." Ôn Từ lại ăn thêm một miếng nữa: "Uống nhiều nước là được, đừng lãng phí."

Thư Mạn Thanh nhìn cô với vẻ mặt đầy áy náy: "Bân Bân, mẹ không thể chăm sóc tốt cho con."

"Mẹ tự chăm sóc cho mình là được, đừng làm con lo lắng."

Mẹ của Ôn Từ là đại mỹ nhân chân chính trong một gia đình thư hương truyền thống, đôi tay mười ngón ngọc ngà mảnh khảnh của bà chỉ biết đánh đàn, vẽ tranh và viết thư pháp, nào đã từng dính đến cùi gạo dầu muối của cuộc sống thường ngày?

"Tối nay mẹ phải đến bệnh viện chăm sóc ba ạ?"

"Ừ."

Ôn Từ vội nói: "Vậy khi nào con tan làm sẽ tới thay cho mẹ."

"Thôi không cần đâu, con cứ về nhà nghỉ ngơi đi, sáng thứ hai còn có tiết mà, ở phòng bệnh cũng có giường nhỏ, mẹ không mệt đâu."

"Được rồi."

Ba của Ôn Từ bị vỡ mạch máu não sau khi nghe tin gia đình phá sản phải gánh món nợ ngân hàng khổng lồ, may mắn cấp cứu giữ được tính mạng nhưng từ đó đến nay vẫn luôn ở trong tình trạng hôn mê, cũng chính là "người thực vật" mà mọi người hay nhắc đến.

Cả gia đình chỉ còn Ôn Từ và mẹ nương tựa vào nhau, kham khổ chống đỡ căn nhà phất phơ trước gió này.

"Mẹ, sao tự nhiên mẹ lại lấy bức "Lệ Thủy Đồ" ra vậy? Mẹ định mang đến bệnh viện sao?"

"Không phải, lát nữa sẽ có người tới đây mua tranh."

Trái tim Ôn Từ thoáng lặng đi: "Đây là bức tranh mà ba yêu thích nhất."

"Nhưng chi phí sinh hoạt và tiền học của con..."

"Con có thể nộp đơn xin khoản vay sinh viên, học phí cũng có thể được chi trả bằng học bổng, hơn nữa mỗi tối con đều đi làm thêm, chúng ta không được bán bức tranh này!".

Chương 4: 4: Ân Oán 4

Thư Mạn Thanh lắc đầu: "Con học múa cổ điển, giày dép quần áo có rất nhiều chỗ cần dùng đến tiền, chút tiền của khoản vay sinh viên làm sao mà đủ được?"

Ôn Từ biết dù mẹ phải chịu biết bao khổ sở cực nhọc thì bà cũng chỉ muốn cô có thể sống một cuộc sống vẻ vang như trước đây.

Nhưng...!sao có thể như vậy được chứ?

Từ ngày nhà họ Ôn phá sản, cô không còn là đóa hoa phú quý trong nhân gian được bao bọc nuôi dưỡng bởi nước ấm đất màu nữa.

Ôn Từ không khăng khăng giữ lấy ý kiến của mình nữa, cô lẳng lặng cúi đầu ăn cơm, sau đó khoác cặp chuẩn bị đến cửa hàng tiện lợi để bắt đầu công việc làm thêm buổi tối.

Lúc này, thím của cô tên Tưởng Linh bước vào nhà.

Nhin thấy bà ta, sắc mặt của Ôn Từ lập tức lạnh đi: "Thím tới đây làm gì?"

"Tôi tới lấy tranh." Tưởng Linh cầm túi xách LV bản giới hạn, ăn mặc như một quý bà, ngay cả giày cũng không thèm cởi đã đi thẳng vào trong nhà, sau lưng còn có hai người công nhân đi cùng để bê tranh giúp bà ta.

" Tay chân cẩn thận vào, đây là bản gốc đấy, làm hỏng là các người chết chắc với tôi!"

Ôn Từ nhìn mẹ mình vẫn luôn im lặng đứng một bên thì nóng nảy vô cùng: "Mẹ! Mẹ bán tránh cho nhà họ sao?"

Thư Mạn Thanh mím môi không nói gì.

Phải biết rằng trước đây cả gia đình chú thím đều phải dựa vào sự nâng đỡ của ba cô mới có thể chuyển từ trấn nhỏ đến Thành phố Nam.

Chú của cô chẳng có bằng cấp gì, trình độ văn hóa tốt nghiệp trung học cơ sở, động cái gì cũng không biết làm, may mắn được ba cô giao cho một vị trí nhàn hạ trong công ty.

Sau này, khi công ty gặp khủng hoảng tài chính, đứng trên bờ vực bị sáp nhập vào doanh nghiệp tư bản Tập đoàn Phó Thị, lúc ấy chú của cô đã quay súng lại bắn quân mình, tiết lộ tài liệu cơ mật nhất của công ty cho Phó Thị.

Nhờ việc này nên chú đã nhận được một khoản thù lao không nhỏ, lập tức nhảy vọt trở thành tân quý trong giới kinh doanh ở Thành phố Nam.

Bị người em thân nhất giẫm lên cốt nhục để đổi đời, cú đả kích này đã khiến bệnh cao huyết áp của ba cô phát tác, rơi vào hôn mê bất tỉnh.

Ôn Từ hận cả nhà họ đến thấu xương, hùng hổ lao tới bảo vệ bức "Lệ Thủy Đồ": "Tranh này không bán, mời các người rời khỏi nhà tôi."

"Cháu gái, cháu phải nghỉ cho kỹ vào, ba cháu đổ bệnh nằm chết trên giường, cuộc sống của cả gia đình chưa đâu vào đâu, cháu lại vừa mới lên đại học, có rất nhiều chỗ cần dùng tiền đấy!"

"Bức tranh này bán cho ai cũng được, chỉ trừ thím ra."

"Không có tôi thì làm gì có ai đến mua tranh của cháu, cả nhà các người cứ chờ đến lúc chết đói đi."

Thư Mạn Thanh hít một hơi thật sâu, trầm giọng nói: "Ôn Từ, tránh ra."

"Mẹ! Đây là bức tranh sơn thủy mà ba thích nhất mà!"

"Tránh ra!".

Chương 5: 5: Ân Oán 5

Tưởng Linh nhìn Thư Mạn Thanh rồi cười khẩy một cái: "Cháu phải học hỏi tính tình của mẹ cháu nhiều hơn, cũng đã đến bước đường này rồi mà còn sống chết muốn giữ thể diện, tranh sơn thủy cái quái gì chứ? Có làm cơm ăn được không?"

Thư Mạn Thanh lại ung dung nói: "Bân Bân, con phải nhớ rằng, cuộc sống vẻ vang không cần được trang hoàng bởi những vật ngoài thân, thẩm mỹ và chí thú của ba con đều nằm trong tim của ông ấy chứ không nằm trên mấy bức tranh này."

Cuối cùng Ôn Từ cũng không nhiều lời nữa.

Tưởng Linh không hiểu được ý tứ trong lời nói của Thư Mạn Thanh, nhưng bà ta có thể nhìn ra Thư Mạn Thanh đang châm chọc mình từ sắc mặt thản nhiên đó!

Năm đó bà ta chuyển từ trấn nhỏ đến Thành phố Nam, khi tham quan biệt thự Nam Hồ Tự Quang của nhà họ Ôn đã nhìn thấy Thư Mạn Thanh đang viết chữ trong thư phòng.

Tác phong cursive thông dong như nước, khí chất thanh nhã của gia đình thư hương toát ra...! lập tức khiến bà ta cảm thấy tự tin và xấu hổ.

Dựa vào đâu chứ? Rõ ràng đều là anh em một nhà, dựa vào đâu mà vợ của anh cả có thể không cần lam lũ mà vẫn có được một cuộc sống an nhàn như vậy?

Dựa vào đâu mà bà lại được gả cho một người đàn ông như thế chứ...

Vì thế sau này cũng chính bà ta đã xúi chồng mình làm phản, vật lộn một phen, nếu thắng là có thể hưởng thụ cuộc sống giàu sang từ

trên trời rơi xuống.

Bà ta không chỉ muốn thay thế cuộc sống của người phụ nữ đó mà còn phải nhấn Thư Mạn Thanh xuống bùn.

Bà ta còn muốn con gái mình phải sánh ngang với con gái của Thư Mạn Thanh!

Hôm nay, Tưởng Linh muốn mượn cơ hội mua tranh để đến xem cuộc sống của gia đình họ, muốn xem họ đau đớn giãy dụa như thế nào trong những ngày tháng khó khăn nghèo khổ.

Nhưng không ngờ người phụ nữ này không những không gào khóc nức nở, cũng không tiêu tụy ốm yếu mà bà vẫn giữ được khí chất tao nhã như trước đây.

Làm cho người ta nhìn mà thấy ghét thấy giận!

Tưởng Linh móc một xấp tiền mặt trong túi xách ra, hung hăng đập xuống chân Thư Mạn Thanh, xấp tiền tung ra rải rác khắp nơi: "Cầm đi, đếm cho kỹ vào, đây là tiền cứu mạng cả nhà các người đấy."

Dứt lời, bà ta sai người bê tranh rời khỏi nhà họ Ôn.

Tay Ôn Tử khẽ run lên.

Nhưng Thư Mạn Thanh lại bình tĩnh ngồi xổm xuống nhặt hết tiền lên rồi đưa cho Ôn Tử một xấp: "Đếm đi."

Ôn Tử không nhúc nhích, hốc mắt chứa đầy nước.

Cô rất kiêu ngạo, không thể chịu nổi nỗi nhục này, nhưng...!cũng chẳng thể làm gì khác.

"Bà ta giỏi thật đấy!" Thư Mạn Thanh ung dung đếm tiền: "Ba vạn đồng mà đưa hẳn tiền mặt, cũng không ngại nặng ví nỉ?"

"Ba vạn đồng? Mẹ bán bản gốc Lệ Thủy Đồ cho người ta với giá ba vạn đồng?"

Thư Mạn Thanh liếc cô một cái: "Mẹ chưa từng nói đây là bản gốc."

"?".

Chương 6: 6: Ân Oán 6

"Bản gốc Lệ Thủy Đồ mà ba con cất giữ đã bị ngân hàng thu hồi từ lâu rồi."

"Vậy đây là..."

"Đây là trước đây mẹ rảnh rỗi không có việc gì làm nên vẽ bừa đấy." Thư Mạn Thanh hờ hững nói: "Ba vạn đồng mà bà ta muốn mua bản gốc, nằm mơ đi."

Ôn Từ thầm thở phào nhẹ nhõm.

Một kẻ mới phất không có tố chất như Tưởng Linh tất nhiên sẽ không thể nhìn ra sự khác biệt giữa bản gốc và đồ giả, bởi vậy nên đám người đó không xứng để có được bức tranh nghệ thuật thực sự.

.....

Giữa đêm, Ôn Từ đứng trong cửa hàng tiện lợi yên tĩnh, uể oải buồn chán dạo một vòng Weibo.

Tiêu đề hot search trên Weibo là bốn chữ khiến cô vô cùng gai mắt: Tập đoàn Phó Thị.

Thế lực tư bản trước đây đã dùng thủ đoạn tàn bạo để thôn tính công ty của ba cô.

Tập đoàn có tiếng tăm lừng lẫy, ở Thành phố Nam không ai không biết - Phó Thị.

Ôn Từ tiện tay nhấp vào hot search, đầu trang là bữa tiệc sinh nhật lần thứ 19 của Thái tử gia Tập đoàn Phó Thị, trong hội trường có rất nhiều ngôi sao đến góp vui, có điều hình như nhân vật chính của buổi tiệc vẫn chưa đến.

Đáy mắt cô tiết ra hơi lạnh, tiện tay lướt xuống phía dưới, một bài đăng được viết dưới tài khoản tiếp thị của vị Thái tử gia Tập đoàn Phó Thị đã thu hút sự chú ý của cô.

Nội dung của bài đăng đại khái là một gia tộc tư bản lớn mạnh như Tập đoàn Phó Thị, vốn là nênl đông con nhiều phúc, nhưng vị Thái tử gia này cứ như cô tinh giáng thế.

Dù có cố gắng đến mức nào thì nhà họ Phó cũng không thể sinh được huyết mạch thứ hai.

Cho nên vị Thái tử gia này được hưởng sự cưng chiều của cả gia đình, tính cách ngang ngạnh bướng bỉnh, kiêu ngạo phóng túng, người nhà bảo anh học tài chính nhưng chính anh lại đi thi làm sinh viên nghệ thuật.

Thi nghệ thuật thì đã dành, đăng này đi thi văn hóa còn giật được cả trạng nguyên toàn thành phố! Thành tích của anh đã khiến tất cả trường đại học trọng điểm của Thành phố Nam phải khiếp sợ.

Một sinh viên nghệ thuật, cướp vị trí trạng nguyên thành phố của họ? Bên trong có rất nhiều nội dung bối móc sâu vào đời tư của vị Thái tử gia này, Ôn Từ cũng chẳng thèm xem, trực tiếp kéo đến cuối bài đăng thì nhìn thấy một bức ảnh.

Đập vào mắt chính là mái tóc màu xám khói ngang ngạnh bướng bỉnh của Phó Tư Bạch.

Dưới ánh hoàng hôn, anh dựa lưng vào thành ghế ven đường, cắm hất lên, ánh mắt đầy vẻ khiêu khích.

Nhìn thẳng vào camera chụp lén...!giơ ngón giữa.

.

Chương 7: 7: Trả Ô

Đêm khuya, ngoài cửa sổ là cơn mưa rơi tí tách.

Ôn Từ đưa hai tay lên chống cằm, mắt nhìn màn mưa như những ánh sao đêm hắt vào cửa sổ, để lại từng vết xước nhàn nhạt.

Hồi sáng lúc chuẩn bị ra ngoài, mẹ cô cũng nhắc cô nhớ mang ô theo bởi vì Thành phố Nam thường hay đổ mưa vào buổi đêm. Nhưng cô lại vẫn không chịu nhớ.

Cô nằm bò trên bàn, đầu ngón tay vuốt ve chuỗi ngọc trắng mà mẹ tặng cho cô, châu ngọc lạnh lẽo cũng nhuốm lấy hơi ấm từ cơ thể.

Ngáp một cái, Ôn Từ từ nhắm mắt lại.

Nằm bò trên bàn cũng chỉ có thể chợp mắt một lúc, nhưng cô thực sự buồn ngủ lắm rồi.

Trong lúc mơ màng vào giấc, cô nghe thấy giọng nữ ở hệ thống tự động phát ra âm thanh "Hoan nghênh quý khách", tiếp theo chính là một giọng nam trầm thấp, hình như anh ta đang gọi điện thoại...!
"Chuyển ngành? Còn lâu."

"Cũng không hẳn là muốn làm minh tinh, chỉ là con thích chống đối với ba thôi."

"Ba cứ chờ đó đi, qua một thời gian nữa con sẽ thi đấu để làm vận động viên cấp hai quốc gia, đến lúc đó sẽ vinh quy bái tổ trở về."

Ôn Từ dụi mắt, nhìn về phía phát ra tiếng nói thì thấy cậu thiếu niên đang tựa vào cạnh kệ hàng, đầu ngón tay dài cùng với những xương khớp rõ ràng tiện tay nhặt lấy một chai soda.

Anh đèn chiếu lên làn da trắng lạnh của anh, tóc mai cắt ngắn, trên tai đeo một chiếc khuyên màu đen, nhìn vừa lạnh lùng vừa thời thượng.

"Ba cũng định thật đấy, giờ này rồi mà sao vẫn chưa chịu đi ngủ cùng vợ của ba vậy? Tu tiên à?"

"Thôi đi, còn thức đêm nữa cẩn thận sẽ băng hà đấy."

Dứt lời, anh cúp điện thoại, cầm chai soda đi tới quầy thanh toán. Ông Từ nhận ra cậu thiếu niên này, anh là Thái tử gia của nhà họ Phó – Phó Tư Bạch.

Sắc mặt cô thoảng trầm xuống, lạnh nhạt nói: "Bốn tệ."

Nghe thấy giọng nói mềm mại mà không mất đi sự lạnh lùng của cô, Phó Tư Bạch đang chăm chú nhìn điện thoại lập tức ngẩng đầu lên. Cô gái đang rũ mắt nhìn xuống, hàng lông mi vừa dày vừa dài khẽ run run, ánh đèn hắt xuống làn da trắng nõn của cô, hai cánh môi không tô son nhưng vẫn ửng một màu hồng nhẹ làm nổi bật gương mặt sáng sủa và tươi tắn.

Khi tầm mắt đen kịt kia lướt qua mặt cô, cô lập tức cảm nhận được hơi thở bốc bách của cậu thiếu niên, vội vàng quay đầu lảng đi nơi khác, mắt nhìn chầm chằm vào máy tính tiền.

Cũng không biết có nhận ra không, phần lớn là không, bởi vì dù sao thì lúc đó trong phòng đựng đồ cũng khá tối.

Thấy anh chậm chạp không chịu trả tiền, cô lại hỏi: "Quét mã hay trả tiền mặt?"

Lúc này Phó Tư Bạch mới từ sự ngây ngẩn, giật mình phản ứng lại: "Lấy thêm bao thuốc."

"Thuốc gì?"

"Vạn Bảo Lộ."

Đầu ngón tay cô vuơn đến ô thứ ba phía bên trái tủ thuốc lá, lấy hộp thuốc xuống.

Tầm mắt của Phó Tư Bạch lại rơi trên người cô gái.

Chỉ vỏn vẹn một năm có lẻ qua đi mà nhìn cô đã gầy hơn rất nhiều.

Trước kia là đóa phú quý chau tròn ngọc sáng, hiện giờ lại tựa như cánh bướm nhẹ trôi.

Có điều chiếc váy trắng trên người rất hợp với khí chất của cô, sạch sẽ sáng sủa, tươi tắn như ánh mặt trời mùa hạ.

Anh nhìn bóng lưng và từng đường cong thanh thoát của cô với ánh mắt chất chứa đầy ý tứ sâu xa, yết hầu trượt một đường.

.

Chương 8: 8: Trả Ô 2

Ôn Từ quay người lại thấy Phó Tư Bạch đang nhìn mình, trong đầu lại nghĩ đến chuyện mà Tập đoàn Phó Thị đã làm với gia đình mình, đáy lòng mơ hồ mang theo nỗi chán ghét, rất không khách khí đập bao Vạn Bảo Lộ trước mặt anh.

Có lẽ là do biên độ của động tác quá lớn nên đã làm bao Vạn Bảo Lộ rơi thẳng xuống đất.

Hình như...!cô thể hiện thái độ hơi rõ ràng quá rồi thì phải!

Tầm mắt Phó Tư Bạch lướt xuống dưới, nhìn bao thuốc lá lăn lóc trên mặt đất, hai hàng lông mày khẽ nhíu lại.

Cô lập tức nói: "Xin lỗi."

Người đứng dưới mái hiên, dù sao cũng phải cúi đầu, cô không thể ngạo mạn không biết kiêng dè như trước đây nữa.

Để tránh bị khách hàng khiếu nại, Ôn Từ thành thật giải thích: "Tôi hơi buồn ngủ, mong anh tha thứ cho, không phải cố ý đâu ạ."

Nhưng ánh mắt của Phó Tư Bạch sắc bén đến cỡ nào chứ? Làm sao anh có thể không nhìn ra cô có cố ý hay không.

Anh không phải người hiền hòa gì, nhưng nhìn thấy vẻ sợ sệt hiện rõ trên gương mặt thanh tú của cô gái thì cũng lại mềm lòng.

Khẽ "xuy" một tiếng, anh cúi người nhặt bao thuốc rồi đi ra khỏi cửa hàng tiện lợi.

Ôn Từ thở phào nhẹ nhõm, tầm mắt đuổi theo bóng lưng anh nhìn ra ngoài.

Ngoài trời vẫn đổ mưa, cậu thiếu niên cúi đầu châm một điếu thuốc, đứng dưới mái hiên một lúc, sau đó sải bước đi vào màn mưa mở

mịt.

0:30, cuối cùng Tiểu Lệ cũng đến thay ca cho cô.

Ôn Từ xách cặp, vừa tiến hành giao ca vừa bất mãn nói: "Cô lại đi làm muộn."

"Mười mấy phút thôi mà, có đáng là bao nhiêu!"

"Cô đi làm muộn tận 30 phút đấy."

Tiểu Lệ thả một đống xiên tự chọn* xuống nồi, đáp lại với giọng đầy bất mãn: "Trời ơi! Cô cũng đâu phải quản lý, nghiêm túc như thế làm gì?"

*Nguyên văn là 关东煮 - quan đông chử theo cách gọi của người Trung Quốc hay Oden theo cách gọi của người Nhật: gồm một số nguyên liệu như trứng luộc, daikon, konjac, và chả cá đã chế biến được hầm trong nước dùng dashi nhạt có vị nước tương.

Nếu đổi lại là trước kia, có lẽ Ôn Từ sẽ chẳng thèm tranh cãi với cô ta vì một vấn đề nhỏ nhặt này, từ trước đến nay cô luôn là người kiêu ngạo, trong mắt không dính nổi một hạt bụi, không bao giờ để ý tới mấy người không có tố chất như thế này.

Nhưng bây giờ dưới sự bức bách của cuộc sống, tiểu thư nữ cũng không thể không học cách so đo tính toán, tranh giành từng tấc đất...!

"Công ty của chúng ta tính lương theo giờ, ca đêm 24 đồng một tiếng, cô đến muộn nửa tiếng tức là tôi phải làm thay cô nửa tiếng đó, cô phải trả tôi 12 đồng."

Tiểu Lệ nhìn cô với ánh mắt đúng kiểu "thật đấy à": "Có đến mức phải làm thế không?"

"Nếu cô không trả tiền cho tôi, ngày mai tôi sẽ nói chuyện này với quản lý, hôm nào cô cũng đi làm muộn, dù sao thì cửa hàng cũng có camera, không ai lười được đâu."

Tiểu Lệ đến mức hai má đỏ bừng, hùng hổ lấy điện thoại ra chuyển tiền cho Ôn Từ.

Lúc Ôn Từ rời khỏi cửa hàng, cô ta còn lẩm bẩm mắng: "Đồ Bạch

Liên Hoa.".

Chương 9: 9: Trả Ô 3

Ôn Từ đứng dưới hiên nhà, nhìn nước mưa như tấm rèm hạt từ trên mái trút xuống, trong lòng đang không biết phải làm thế nào mới có thể trở về.

Ở đây rất gần trường học, taxi chỉ lấy giá khởi điểm, nhưng cũng là nửa tiếng tiền lương làm thêm theo giờ của cô.

Đúng lúc này, bỗng nhiên cô phát hiện trước cửa có một chiếc ô màu đen, đầu ô chống xuống nền còn đọng lại một vũng nước.

Cô quay đầu nhìn Tiểu Lệ, chiếc ô hoa của cô ta đang treo cạnh cửa, chiếc ô màu đen này...! hẳn là không phải của cô ta.

Chẳng lẽ là của khách quên không cầm đi?

Không đúng, trời mưa liên tục suốt hai tiếng đồng hồ, sao khách có thể bỏ quên chiếc ô này ở đây được?

Hơn nữa từ nãy đến bây giờ...! tổng cộng cũng chỉ có một vị khách vào cửa hàng.

Ôn Từ nhìn đồng hồ, muộn lắm rồi.

Thế là cô dứt khoát lấy giấy ghi chú trong cặp xách ra, viết phương thức liên lạc của mình và lý do mượn ô rồi dán vào tường, sau đó cầm ô đi vào trong màn mưa.

Chiếc ô màu đen này rất nặng, khung xương cũng rất lớn, lúc bật ra nhìn hệt như một cái lồng bảo hộ ôm trọn lấy cơ thể nhỏ nhắn của cô, che chắn cẩn thận đến mức nửa giọt mưa cũng không bắn lên người.

Cảm giác rất an toàn.

Tiết học buổi sáng ngày hôm sau, mưa vẫn rả rích rơi không ngừng.

Ôn Từ vừa mới bước ra khỏi cửa lớn của ký túc xá nữ thì bạn cùng phòng Kiều Tịch Tịch đã chạy tới, níu lấy tay cô: "Ôa! Ô của cậu to thế! Cho mình che với."

"Ừ."

Ôn Từ dịch mái ô về phía cô ấy.

Cô cầm theo chiếc ô này cũng là để lát nữa sau khi tan tiết học thể chất sẽ đi thẳng đến cửa hàng tiện lợi để trả ô.

Kiều Tịch Tịch hỏi cô: "Đúng rồi, huấn luyện viên đã gửi mẫu đơn xin trợ cấp cho sinh viên có hoàn cảnh khó khăn vào nhóm lớp, cậu tải về chưa?"

"Chưa, mình không làm đơn xin trợ cấp cho sinh viên có hoàn cảnh khó khăn."

Kiều Tịch Tịch gãi đầu: "Ô? Lần trước cậu nói cậu muốn làm đơn mà."

"Mình muốn làm đơn xét học bổng."

"Học bổng xét muộn lắm, tiền trợ cấp dành cho sinh viên có hoàn cảnh khó khăn sẽ được phát ngay trong học kỳ này."

"Không sao." Ôn Từ vẫn kiên trì với quan điểm của mình: "Mình không làm đơn xin trợ cấp cho sinh viên có hoàn cảnh khó khăn."

Học bổng của Đại học Nam Tương được xét dựa trên thành tích học tập, còn trợ cấp sinh viên có hoàn cảnh khó khăn không nhìn vào thành tích, chỉ cần người giám hộ cầm các giấy tờ liên quan đến ủy ban cư trú để chứng minh là được.

Giữa hai số tiền này có một sự khác biệt cơ bản là như vậy.

Ôn Từ thà cố gắng nhiều hơn một chút cũng không muốn để mẹ cô đến ủy ban cư trú để xin giấy chứng nhận hộ nghèo.

Kiều Tịch Tịch biết tính Ôn Từ rất hiếu thắng nên cũng không nói gì nữa.

Trong tiết thể chất, giáo viên khen ngợi động tác tiêu chuẩn của Ôn

Từ, sau đó còn lấy cô làm ví dụ để giảng bài cho các bạn cùng lớp.

Có mấy cô gái tỏ rõ thái độ không phục, lúc Ôn Từ đi ngang qua còng nhở giọng thì thầm, mỉa mai chuyện gia đình cô..

Chương 10: Trả Ô 4

Ôn Từ không thèm để tâm đến mấy chuyện này.

Họ muốn nói thì cứ mặc cho họ nói, nói thế nói nữa thì cô cũng chẳng mất đi miếng thịt nào, cũng sẽ không ảnh hưởng đến cuộc sống của cô.

Từ nhỏ cô đã được giáo dục để trở thành một người con gái thùy mị, điều này khiến cô luôn giữ được thái độ đúng mực và khí chất của mình, người ta nói lời phi báng ác độc thì đó là lỗi của họ, không liên quan gì đến cô.

Ôn Từ đi ra khỏi phòng học thì thấy ngoài hành lang có một đống người đang đứng tụ vào nhau, trong đó có một cô gái mặc váy bó hông màu đen đang đứng cạnh chiếc ô mà cô đã lấy đi ở cửa hàng tiện lợi, sắc mặt vô cùng phức tạp.

Ôn Từ nhận ra cô ta chính là cô gái đã thân mật với Phó Tư Bạch trong phòng đựng đồ chiều qua.

Cô mắc chứng mù mặt*, nhưng nhìn chiếc túi xách bản giới hạn trên tay cô gái kia là biết, hôm qua cô ta còn cầm nó dừng ngắm nghía trước gương một lúc lâu.

*Nguyên văn là 脸盲 (prosopagnosia) là chứng bệnh mà bệnh nhân không thể nhận ra gương mặt của bất cứ ai, kể cả người thân trong gia đình và ngay bản thân mình.

Tuy nhiên ở đây Ôn Từ chỉ là hơi hơi bị bệnh thôi!!!

"An Nhiễm, cậu đừng kích động, nhớ đâu chỉ là giống nhau thôi thì sao?"

"Không thể giống nhau được, mình nhận ra rồi, đây chắc chắn là ô

của bạn trai mình!"

Ôn Từ tiến lại gần, cầm chiếc ô màu đen dưới đất lên rồi hỏi: "Chào cô, có chuyện gì không?"

"Cô lấy chiếc ô này ở đâu ra?" An Nhiễm lớn tiếng chất vấn.

"Cô biết chủ nhân của chiếc ô này sao?"

"Giả vờ cái gì thế? Đây là ô của bạn trai tôi!"

Bạn trai của cô ta...! Tất nhiên chính là Phó Tư Bạch rồi.

Ôn Từ ngẫm nghĩ một hồi mới đáp: "Có rất nhiều loại ô tương tự, có lẽ chỉ là giống nhau thôi thì sao?"

"Không thể nào!" An Nhiễm một mực phủ định: "Chiếc ô này là hàng đặt riêng, đừng nói là Đại học Nam Tương, kể cả đi khắp thành phố này cũng không tìm được cái thứ hai đâu."

Kiều Tịch thấy cô ta tỏ thái độ mạo phạm như vậy thì lạnh giọng mỉa mai: "Cũng chỉ là một chiếc ô thôi mà, lại còn hàng đặt riêng, có cái quái gì mà phải đặt riêng chứ..."

Ôn Từ kéo tay Kiều Tịch, bảo cô ấy đừng đổ thêm dầu vào lửa, sau đó quay sang hỏi An Nhiễm: "Cô có thể đưa ra minh chứng cụ thể không?"

"Được thôi, nhìn chữ cái này đi, đây là ký hiệu riêng của bạn trai tôi!" An Nhiễm giơ tay cầm của chiếc ô ra trước mặt Ôn Từ.

Ôn Từ nhìn thấy trên tay cầm có khắc một chữ cái tối màu...!

W.

Nếu đã như vậy thì cô cũng nên nhường lại ô cho An Nhiễm: "Vậy thì phiền cô trả lại chiếc ô này cho anh ta giúp tôi nhé."

Ôn Từ nói xong bèn xoay người rời đi.

"Đợi đã! Rốt cuộc thì cô có quan hệ gì với bạn trai của tôi vậy?" An Nhiễm không chịu buông tha, tiếp tục truy hỏi đến cùng: "Tại sao ô của anh ấy lại ở chỗ cô?"

"Đại khái là anh ta để quên.".

Chương 11: Trả Ô 5

Nghe Ôn Từ nói như vậy, trong lòng An Nhiễm cũng thấy thoải mái hơn rất nhiều, chỉ cần không phải cô có ý đồ quyến rũ Phó Tư Bạch là được rồi.

Cô ta lại lạnh giọng chế giễu: "Cô ăn cắp ô à? Cô có biết chiếc ô này đắt như thế nào không?"

"Cô ăn nói kiểu gì đấy?" Kiều Tịch Tịch thật sự không thể nhìn tiếp được nữa, cất tiếng nói: "Một chiếc ô có thể đắt đến mức nào chứ? Làm gì có ai không mua được."

An Nhiễm liếc mắt nhìn Ôn Từ một cái, ánh mắt đầy vẻ khinh miệt: "Chưa chắc đâu, đối với một người nghèo đến mức chỉ có thể mua cơm trước cửa sổ bán hàng của canteen thì giá của chiếc ô này có thể chi trả toàn bộ chi phí sinh hoạt suốt mấy tháng trời của cô ta đó."

"Cô ăn nói tôn trọng người khác chút đi!"

An Nhiễm cười khẩy: "Vốn đã là như vậy mà."

Kiều Tịch Tịch còn định sấn tới tranh cãi với An Nhiễm nhưng Ôn Từ lại kéo cô ấy rời đi.

Cãi nhau với loại người này chỉ tổ hạ thấp phẩm cách của mình.

Bị chó cắn, chẳng lẽ còn định cắn trả hay sao?

Chưa đầy nửa ngày mà màn "đối đầu" của Ôn Từ và An Nhiễm đã leo lên diễn đàn trường cùng với mấy trang tỏ tình.

Không ít người đang bàn tán về chuyện này...

"Nghe nói An Nhiễm khóc lóc nức nở chạy đi tìm Phó Tư Bạch."

"Ôn Từ và Phó Tư Bạch có liên quan gì đến nhau đâu nhỉ?"

"Chẳng lẽ...!Ôn Từ trộm đồ của Phó Tư Bạch thật sao?"

"Để bán lấy tiền hay là do yêu thầm Phó Tư Bạch?"

"Nghe nói nhà cô ta đang nợ nần chồng chất, chật chật, hơn nữa là trộm đồ bán lấy tiền trả nợ."

.....

Một chiếc ô đã làm dấy lên đủ loại suy đoán ác ý chĩa về phía Ôn Từ.

Ôn Từ cũng không ngồi lại để tranh cãi với đám người này, cô không rảnh, buổi trưa cô còn vội đến bệnh viện thăm ba mình, đến chiều lại phải tới phòng học tập múa, căn bản không chú ý đến bài viết trên diễn đàn.

Thế nhưng không quá năm tiếng đồng hồ sau khi màn "đối đầu" xảy ra, mọi thứ đã đảo lộn hết cả.

Sáu giờ chiều, cô lết một thân ướt đẫm mồ hôi ra khỏi phòng tập múa, cổng bát giác là nơi tụ tập đông người nhất, An Nhiễm lại hùng hổ xông tới trước mặt cô.

Mọi người cũng nhao nhao bỏ lại công chuyện trên tay, hướng ánh mắt tò mò về phía hai người các cô.

An Nhiễm xông tới trước mặt Ôn Từ, bỗng nhiên khom lưng, cúi người 90 độ.

Ôn Từ bị hành động kỳ lạ của cô ta dọa cho giật nảy mình, vội vàng lui về phía sau, vẻ mặt hoàn toàn mờ mịt.

Sau đó lại thấy An Nhiễm cắn răng, nước mắt rơi lã chã nói...!

"Xin lỗi!"

"Tôi không nên nói cô trộm đồ! Cũng không nên khinh thường cô!"

.....

An Nhiễm xin lỗi Ôn Từ ngay trước mặt mọi người, tất nhiên tin đồn Ôn Từ trộm đồ cũng tan thành mây khói.

Biết vậy nên Ôn Từ cũng chẳng thèm so đo với cô ta nữa, trả lại ô cho cô ta rồi bảo cô ta mang về cho Phó Tư Bạch.

Nhưng An Nhiễm lại từ chối, cô ta ôm mặt, vừa khóc vừa quay người rời đi..

Chương 12: 12: Trả Ô 6

Buổi tối, Ôn Từ nghe tiểu nữ vương Kiều Tịch Tịch nói mới biết An Nhiễm và Phó Tư Bạch đã chia tay.

"Không, nói đúng ra là Phó Tư Bạch đá cô ta."

"Còn bảo An Nhiễm dọn dẹp sạch sẽ mấy lời đồn đại không hay về cậu ở trên mạng, nếu không anh ta sẽ cho cô ta đẹp mặt.

Cậu nói xem Phó Tư Bạch cái người này, lúc tốt thì đúng là tốt thật, nhưng trở mặt một cái là không thèm nể tình chút nào luôn!"

Ôn Từ cũng không thèm để tâm tới mấy thứ này, nhưng cô nhìn chiếc ô màu đen kia, bỗng nhiên trong lòng lại thấy hơi oán hận.

Chiếc ô này bắt buộc phải được trả lại cho chủ nhân của nó, nhưng cô thực sự...!thực sự không muốn có chút dính líu gì đến người nhà họ Phó.

Cô căm hận dòng họ này, bởi vì tất cả nỗi khổ cực mà cô đang phải trải qua đều là do nhà họ Phó ban tặng.

Ôn Từ hạ quyết tâm, cô chỉ trả ô, tuyệt đối không nhiều lời với anh.

Ba giờ chiều, cô nghe đám con gái trong lớp nói Phó Tư Bạch đang chơi bóng, thế là cô lập tức cầm ô chạy đến sân bóng rổ.

Vừa bước vào sân đã có thể cảm nhận được hơi thở tràn đầy hoocmon nam tính của đám sinh viên khoa thể dục, thỉnh thoảng bên tai lại truyền đến những tiếng hô hào trầm thấp thô bạo cùng với tiếng bóng rổ đập xuống đất.

Ôn Từ vừa liếc mắt đã nhìn thấy Phó Tư Bạch trong đám người.

Mái tóc màu xám khói của anh cực kỳ chói mắt.

Không phải ai cũng làm chủ được màu tóc thời thượng như vậy.

Ngũ quan sắc bén cùng làn da trắng lạnh của Phó Tư Bạch, còn có khí chất phóng khoáng ngang ngạnh trên người anh lại càng tăng thêm sự thu hút của đống lông tóc màu trắng trên đầu, đẹp trai đến mức lóa cả mắt.

Ôn Từ tranh thủ thời gian nghỉ giữa trận, cô đi tới và nói: "Chào anh, tối hôm đó anh để quên ô ở cửa hàng tiện lợi."

Phó Tư Bạch quay đầu nhìn cô một cái, hời hợt đáp: "Thì ra là bị em lấy đi."

"Sau đấy anh đã quay lại để tìm ô sao? Tôi có để lại giấy ghi chú, trên đó viết thông tin liên lạc của tôi, nhưng đến lúc tôi quay lại cửa hàng thì tờ giấy đã biến mất rồi."

Phó Tư Bạch không trả lời cô, dùng ánh mắt lạnh lùng ra hiệu: "Để ở đó."

Tiếng còi vang lên, anh lại quay trở lại sân đấu.

Đám con gái xung quanh nhìn Ôn Từ chằm chằm cứ như đang xem kịch hay, cho rằng cô cũng cố ý mượn chuyện trả ô để đến bắt chuyện với Phó Tư Bạch.

Nhưng Phó Tư Bạch tỏ thái độ lạnh nhạt như thế, để xem cô bước xuống kiểu gì.

Ôn Từ cũng không để ý đến ánh mắt của mấy người xung quanh, đặt ô lên ghế rồi chuẩn bị rời đi.

Không ngờ cô vừa quay người lại thì Phó Tư Bạch đã cởi áo khoác thể thao trên người ra, ném lên người cô rồi nói: "Đúng rồi, cầm hộ tôi với."

Ôn Từ cầm áo khoác của anh, ngắn người mất mấy giây mới phản ứng lại, đang định từ chối thì...

Trên mặt cậu thiếu niên để lộ một nụ cười hết sức thản nhiên, kéo dài giọng nói, bên trong còn mang theo vài phần lười biếng: "Tiện thể...!đi mua cho tôi chai nước."

"..."

Ôn Từ nhìn đám con gái xung quanh, trên tay mỗi người đều cầm

một chai nước có thể sẵn sàng đưa cho anh bất cứ lúc nào, lúc này
đang nghiến răng nghiến lợi nhìn cô chầm chằm.

.

Chương 13: Sinh Viên Có Hoàn Cảnh Khó Khăn

Thấy hai hàng lông mày của Ôn Từ đang nhíu chặt lại, khóe miệng Phó Tư Bạch khẽ nhếch lên: "Tôi dầm mưa mấy ngày trời, em mòi tôi chai nước cũng không có gì quá đáng đâu nhỉ?"

Ôn Từ tự biết mình đuối lý, cuối cùng chỉ đành nghe lời gật đầu: "Tôi đi ngay đây."

Nói xong, cô ôm theo áo khoác của anh đi đến máy bán nước tự động ở cửa vào để quét mã lấy nước.

Phó Tư Bạch ra sân chơi bóng với đồng đội mà đầu óc cứ lơ đãng không tập trung, lượn một vòng quanh sân, lúc lướt qua khu vực ghế nghỉ lại nhìn thấy ác khoác thể thao của mình được gấp gọn gàng đặt trên ghế, chiếc ô màu đen để tựa bên cạnh.

Trên áo khoác còn có một chai soda vị chanh.

Còn người ấy à...!chả thấy bóng dáng đâu nữa.

Phó Tư Bạch vặn nắp chai nước, ngửa đầu uống một ngụm, nước chảy theo xương hàm rơi xuống cổ lại bị anh dùng tay lau sạch đi.

Cảm giác ngứa ngáy râm ran đã lâu không thấy, nay lại trào dâng trong đáy lòng.

Tám giờ tối, Ôn Từ về đến nhà, vừa cắm chìa khóa mở cửa ra đã nghe thấy tiếng động lạ bên trong.

Cô nhìn thấy một đôi giày da của nam ở cạnh cửa, trái tim lập tức

đập thình thịch như muối rót khỏi lồng ngực.

Cửa phòng ngủ mở hé ra một khoảng, giọng nói khổ sở van xin của mẹ cô - Thư Mạn Thanh truyền đến: "Xin đừng như vậy, tiền của các anh chúng tôi nhất định sẽ trả, chỉ cần các anh thư thả cho chúng tôi một thời gian."

"Tôi đã thư thả cho các người một thời gian rất dài rồi đấy, hay là như vậy đi, hôm nay cô theo tôi rồi sau đó tôi sẽ về nói lại với cấp trên."

Ôn Từ nghe ra đây là giọng nói của tên quản lý ở công ty cho vay nặng lãi.

Lần trước lúc mẹ cô đến đây trả nợ, cô cũng đi theo, khi ấy còn nhìn thấy đôi mắt híp của tên quản lý này dính chặt trên người mẹ, đảo qua đảo lại.

Ngay sau đó, trong phòng ngủ truyền đến tiếng bình hoa bị đập vỡ, còn có tiếng kêu run rẩy sợ hãi của mẹ.

Da đầu Ôn Từ tê rần lên, cô chẳng quan tâm gì nữa, bất chấp tất cả xoay người vồ lấy con dao gọt hoa quả trên bàn trà rồi xông vào trong phòng!

Người đàn ông kia đang ăn Thư Mạn Thanh nằm xuống giường, nhìn thấy Ôn Từ cầm dao hung hổ xông vào thì trên mặt để lộ biểu cảm dữ tợn.

Ông ta giật nảy mình, vội vàng lùi lại: "Mày...!mày đừng kích động, mày lại còn định giết người nữa à?"

"Cút! Cút ra ngoài!" Ôn Từ giận dữ rống ầm lên: "Cút ra khỏi nhà tôi ngay!"

Tên quản lý chật vật vồ lấy chiếc cặp vứt lăn lóc dưới đất, dựa sát lưng vào tường cẩn thận di chuyển về phía cửa ra vào, run rẩy hệt như một con chuột bị dọa sợ, vừa ra đến cửa đã quay người chạy trối chết.

Lúc ra đến cửa nhà, ông ta vẫn không khách khí gào ầm lên: "Còn tiếp tục không trả tiền thì lần sau người đến đòi nợ sẽ không phải tao nữa đâu! Chúng mày cứ chờ đấy!"

Người đàn ông rời đi, cả căn nhà lập tức trở nên yên tĩnh, yên tĩnh đến mức khiến cho lòng cô nổi một trận tê dại, phát hoảng.

Hai tay buông thõng, con dao gọt hoa quả cũng rơi xuống đất phát ra âm thanh chói tai.

Ôn Từ dựa lưng vào tường ngồi xổm xuống, quàng tay tự ôm lấy cơ thể mình, toàn thân run rẩy...

Từng giọt nước mắt của sự tuyệt vọng trào ra, trượt dài trên hai má.

Thư Mạn Thanh vội vàng nhào tới ôm chặt lấy Ôn Từ, luống cuống an ủi cô: "Bân Bân, mẹ không sao, mẹ không sao thật mà, con đừng sợ."

"Là mẹ không tốt, mẹ không bảo vệ tốt cho con, lại để con trải qua những chuyện này..."

Ôn Từ cũng đưa tay ôm lấy cơ thể gầy gò của người phụ nữ, cô ôm rất chặt, dùng hết sức lực của mình để ôm, hai hàm răng nghiến chặt vào nhau, cực lực khống chế dòng cảm xúc đang cuộn trào trong lòng...

"Con bảo vệ, phải là con bảo vệ mẹ mới đúng."

"Bân Bân, mẹ chỉ muốn con có thể trưởng thành, đây là nguyện vọng duy nhất của mẹ.".

Chương 14: Sinh Viên Có Hoàn Cảnh Khó Khăn 2

Hai mẹ con an ủi nhau một lúc lâu cuối cùng cũng bình phục lại. Thư Mạn Thanh thu dọn mảnh vỡ bình hoa rải rác trên mặt đất, trả lại dáng vẻ ngăn nắp gọn gàng của căn nhà.

"Mẹ, tiền nợ của bọn cho vay nặng lãi thì sao? Liệu chúng có sai mấy người còn xấu xa hơn cả tên quản lý kia đến đòi nợ không?"

"Mẹ sẽ nghĩ cách, con đừng sợ."

Ôn Từ vội vàng đem toàn bộ số tiền mình kiếm được từ việc làm thêm gần đây chuyển cho mẹ, nhưng tổng cộng cũng chỉ có hơn một nghìn, đúng là chỉ buộc chân voi, như muối bỏ bể.

Thư Mạn Thanh lắc đầu, nói với Ôn Từ: "Mẹ không cần tiền của con, con cứ giữ lại làm tiền sinh hoạt đi."

"Con có tiền sinh hoạt rồi." Ôn Từ nhét tiền vào túi mẹ: "Mẹ cầm đi, con có tiền thật mà, thẻ cơm mới nạp 200 cách đây không lâu, cũng đủ ăn một thời gian dài rồi."

Thư Mạn Thanh thở dài ảo não.

Bà thật sự không dám nghĩ, trước kia bà đã từng nuông chiều con gái của mình như một nàng công chúa, nhưng bây giờ...!lại để cô sống một cuộc sống còn bi thảm hơn cả cuộc đời của cô bé lọ lem.

Ôi cái cuộc sống quanh đi quẩn lại này!

Tối đến, Ôn Từ trở về phòng ngủ của mình, cô đóng cửa lại, lúc này mới hoàn toàn buông lỏng sự căng thẳng suốt cả ngày trời.

Cô lấy điện thoại, mở tài khoản Weibo của Tập đoàn Phó Thị mà

ngày đó đã lưu lại, nhìn chăm chăm vào cậu thiếu niên tóc xám đang giơ ngón giữa về phía ống kính trong ảnh.

Giống như anh ta đang cười vào sự chật vật và khổ sở của cô vậy.

Dựa vào đâu mà gia đình anh ta lại hại cô đến mức gần như tan nát cửa?

Dựa vào đâu mà anh ta lại vẫn có thể sống mà không kiêng dè như vậy?

Đúng vậy, đám người cao cao tại thượng này, rốt cuộc bọn họ ngạo mạn đến mức nào chứ?

Phó Tư Bạch là huyết mạch duy nhất của nhà họ Phó, đúng là nâng niu trong lòng bàn tay cũng sợ tan mất, nuông chiều sủng ái hết mức.

Tay Ôn Từ siết chặt chuỗi ngọc trắng, vừa bấm vừa miết với tốc độ cực nhanh, nỗi uất hận lại bắt đầu dâng trào trong lòng.

Ngoài cửa sổ là đêm tối như vực sâu vô tận.

.....

Hai ngày sau, Ôn Từ đến bệnh viện thăm ba, cô nhìn thấy tờ đơn xin trợ cấp cho sinh viên có hoàn cảnh khó khăn đã được đóng dấu của Ủy ban cư trú trên tủ đầu giường.

Sau khi trải qua chuyện xấu xa của tên quản lý cho vay nặng lãi, Ôn Từ vẫn in tờ đơn đó ra, sau đó lén lút để trên bàn trong phòng của mẹ.

Sau khi mẹ cô nhìn thấy đã cầm những giấy tờ chứng minh đi đến Ủy ban cư trú, có lẽ là bà cũng phải thấp giọng nói rất nhiều lời khép nép, cuối cùng mới thuận lợi xin được con dấu.

Ngoài tờ đơn còn có các giấy tờ bổ sung đi kèm như giấy chứng nhận tài sản, nợ phải trả và chứng nhận hồ sơ y tế của ba...

Ôn Từ nắm chặt tập giấy tờ kia, trong lòng dấy lên từng hồi đau đớn khó chịu.

Cô thà để mình chịu ấm ức cũng không muốn bắt mẹ làm những việc này thay mình.

Nhưng đôi khi cuộc sống chính là bất lực như vậy, mẹ con cô bắt buộc phải thỏa hiệp với cuộc sống.

Ôn Từ cẩn thận xếp lại tờ đơn xin trợ cấp cho sinh viên có hoàn cảnh khó khăn và các giấy từ minh chứng, sau đó đến bên giường, nắm đôi bàn tay đã tê rần như thịt chết của ba: "Ba, ba nhất định phải mau chóng khỏe lại nhé."

.....

Buổi chiều, Ôn Từ đi thẳng đến phòng làm việc của huấn luyện viên để nộp đơn.

"Cô Tần, lớp trưởng nói đã quá thời gian thống nhất thu đơn xin trợ cấp, bạn ấy bảo em tự đến nộp cho cô."

Tần Âm là một người phụ nữ khoảng 30 tuổi, tóc hơi xoăn, có lẽ là vì cấu tạo của gương mặt nên gần như lúc nào cô ta cũng để lộ vẻ hung dữ, làm cho người ta không dám đến gần.

Tần Âm ngồi gõ máy tính, đang nhập thông tin vào máy, hai mắt đảo qua nhìn tờ đơn xin trợ cấp cho sinh viên có hoàn cảnh khó khăn mà Ôn Từ vừa đưa tới, mắt kiêu nhẫn hỏi: "Sao không nộp từ sớm mà bây giờ mới cầm đến đây?"

"Dạ....!tại em không nhìn kỹ hạn nộp.".

Chương 15: Sinh Viên Có Hoàn Cảnh Khó Khăn 3

Tần Âm làm công tác sinh viên nhiều năm như vậy, tất nhiên biết được suy nghĩ trong lòng một người sinh viên như Ôn Từ...! Vừa không muốn mang tiếng là sinh viên nghèo, nhưng gia đình lại không có tiền.

Lè mà lè mề đến cuối cùng mới chịu đưa ra quyết định.
Cô ta cũng không làm khó Ôn Từ, cầm lấy tập giấy tờ xem một lượt rồi nói: "Bây giờ nộp đơn cũng không phải không được, nhưng danh sách trợ cấp sinh viên có hạn, cả khoa cũng chỉ xét có năm người, hiện giờ em nộp đơn tức là đã thêm một người nữa, khoa của chúng ta sẽ mở cuộc bỏ phiếu, chưa chắc đã được thông qua nên tôi phải nói trước với em một tiếng."

"Bỏ phiếu?"

"Các thầy cô trong khoa sẽ thành lập tổ kiểm tra đánh giá, bao gồm cán bộ và những thành phần tích cực ở các lớp, đến lúc đó sẽ tiến hành xem xét giấy tờ của các em.."

"Ồ..."

Ôn Từ cúi đầu, mấy ngón tay siết chặt túi quần jean.

Thật ra Tần Âm cũng không muốn làm cho mọi chuyện trở nên rắc rối như vậy, cô ta nhìn kỹ lại đống giấy tờ mà Ôn Từ vừa nộp lên một lần nữa: "Giấy tờ của em...! quả thực không có tính cạnh tranh cao."

"Cô Tần, cô nói vậy là có ý gì?"

"Em có biết tiêu chuẩn để xét sinh viên có hoàn cảnh khó khăn không? Thu nhập hộ gia đình hàng năm dưới 800 - 1200, mà tài khoản ngân hàng của em...! rõ ràng là không phù hợp."

"Bởi vì gia đình em còn đang gánh nợ, hơn nữa ba em..."

"Nói như này cho dễ hiểu nhé, khoa chúng ta báo với nhà trường tổng cộng năm trường hợp cần xin trợ cấp, nhà ai mà chẳng có chút khó khăn."

Một gia đình nghèo khó thực sự căn bản không giống những gì em nghĩ đâu.

So với bọn họ, hoàn cảnh gia đình của em thực sự chẳng đáng là gì."

Ôn Từ nghe hiểu ý tứ của Tân Âm, cô lặng lẽ gật đầu: "Em biết rồi, cô Tân."

"Ừ, em cứ xét học bổng đi, với thành tích của em, chắc chắn không thành vấn đề."

"Cảm ơn cô Tân."

Ôn Từ cầm tờ đơn, thất thểu rời khỏi phòng làm việc của huấn luyện viên.

Bước đi vội vàng, càng đi càng nhanh, cô chạy một mạch về phía vườn hoa vắng vẻ đối diện tòa nhà, đứng trước vách tường bám đầy dây leo không một bóng người ra sức xé rách tờ đơn xin trợ cấp như muốn trút giận.

Dây thường xuân bám trên tường bị cô kéo xuống làm bụi tường cũng nhao nhác rơi lá tả.

Cuối cùng, cô dùng sức vò nát tờ đơn xin trợ cấp cho sinh viên có hoàn cảnh khó khăn rồi đập mạnh vào tường.

Ôn Từ ôm mặt, cố né nước mắt yếu đuối không được chảy ra.

Cô không khóc, chỉ cần không khóc thì không ai có thể đánh gục cô.

Cuối cùng, sau khi trút giận một hồi thì tâm trạng của cô cũng bình tĩnh hơn rất nhiều, mau chóng lau nước mắt rồi đi dọc theo vách tường để rời khỏi vườn hoa.

Không lâu sau, cậu thiếu niên với mái tóc màu xám khói giẫm lên ván trượt dừng lại bên cạnh vách tường thấp, cúi đầu nhìn đống dây leo rơi lả tả trên mặt đất.

Tính nết cũng gay gắt góm nhỉ?

Sau lưng, bên cạnh cầu thang có mấy cậu thiếu niên lên tiếng thúc giục: "Tư Bạch, cậu đi về bên đó làm gì thế?"

Phó Tư Bạch không thèm để ý tới họ, khom người nhặt tờ đơn bị vò nát thành cục tròn lên.

Đầu ngón tay thon dài với từng khớp xương rõ nét tùy ý mở tờ đơn nhăn nhúm ra, mấy chữ "sinh viên có hoàn cảnh khó khăn" đập thẳng vào mắt.

Lúc này, anh bạn tên Lâm Vũ cũng giẫm lên ván trượt đi tới, dừng lại bên cạnh Phó Tư Bạch, nhìn về hướng Ôn Từ vừa rời đi...!

"Người đó không phải Ôn Từ sao?"

"Quen à?" Phó Tư Bạch vừa cất giọng hỏi vừa nghiêng đầu liếc nhìn anh ta.

"Cũng không hẳn là quen biết, bạn gái của tôi - Kiều Tịch Tịch ở chung phòng ký túc xá với Ôn Từ, tôi thường nghe bạn gái nhắc đến cô ấy, múa cực giỏi, eo lại thon, là cô gái có thân hình tuyệt nhất trong khoa nghệ thuật..."

Chợt thấy sắc mặt của Phó Tư Bạch trầm xuống, anh ta lập tức ngừng lại mấy lời trêu chọc phù phiếm của mình rồi cười hỏi: "Sao hả, cậu Phó có hứng thú à?"

"Có thể không?" Nghe giọng điệu của cậu thiếu niên lạnh nhạt, không có bất kỳ cảm xúc nào..

Chương 16: Sinh Viên Có Hoàn Cảnh Khó Khăn 4

Lâm Vũ khẽ nhún vai.

Quả đúng là như vậy, anh ta chơi với Phó Tư Bạch nhiều năm, từng thấy con gái ở bên anh đi tới đi lui như nước chảy, nhưng cũng chưa thấy Phó Tư Bạch thực sự nảy sinh hứng thú với người nào.

"Cậu Phó, tối nay mấy anh em chúng tôi tụ tập ở Quán bar Lão Thuyền Trưởng để tổ chức tiệc sinh nhật lần thứ 19 cho cậu, đến lúc đó nhớ phải tới đấy nhé."

Phó Tư Bạch cúi đầu nhìn tờ đơn xin trợ cấp cho sinh viên có hoàn cảnh khó khăn kia, thuận tay chọc thủng giấy làm móng tay đâm vào da thịt, kèm theo đó là cảm giác đau đớn sắc nhọn...!

"Gọi bạn gái của cậu đi cùng đi."

"Cô ấy không đi đâu, Tịch Tịch ghét nhất là tham gia mấy buổi tụ tập như thế này nên chưa từng đi cùng tôi một lần nào."

Phó Tư Bạch thở ơi liếc anh ta một cái, giọng điệu kéo dài ra: "Đó là do cậu không có bản lĩnh."

"..."

Ôn Từ nghe Kiều Tịch Tịch kể cô ấy và bạn trai chỉ mới quen nhau có ba tuần, thật ra hai người cũng không quen thuộc lắm, lại càng không quen biết với bạn bè của anh ta, sợ đêm nay đến quán bar sẽ không về được ký túc xá.

Thế là cô mới đồng ý đi cùng cô ấy.

Nhưng không ngờ sau khi hai người vừa bước vào phòng bao thì Kiều Tịch Tịch đã bị người bạn trai "hoàn toàn không quen thuộc" của cô ấy kéo đến một góc ghế sofa.

Hai người nương theo ánh đèn u ám bắt đầu "cắt bớt phân cảnh quy mô lớn", hôn đến choáng váng, ngập trong xa hoa đồi trụy.

Ôn Từ: ...

Một mình cô ngồi đó cũng vô cùng buồn chán, sự chú ý rơi vào chiếc bánh kem Socola Oreo trên bàn.

Socola Oreo, vừa hay lại là hương vị yêu thích của cô.

Trên mặt bánh có hai chữ số Ả Rập được viết bằng bột Oreo: 19.

Không biết người nào ở đây tổ chức sinh nhật ấy nhỉ? Nhưng dù sao thì cô cũng không quen bọn họ, lát nữa có thể chia cho cô một miếng không?

Nghĩ ngợi vẫn vơ một hồi...! bụng cũng bắt đầu sôi lên sùng sục.

Suy nghĩ vừa chuyển đi, chuyện xin trợ cấp cho sinh viên có hoàn cảnh khó khăn lại khiến tâm trạng khó khăn lầm mới thả lỏng của cô lại bắt đầu trở nên nặng nề.

Tương lai sẽ như thế nào, cô thực sự không biết, đó là một điều xa xôi đến cỡ nào chứ?

Trước kia cô luôn nghĩ rằng trưởng thành là một việc rất dễ dàng, nhưng thời gian như bóng câu qua khe cửa, vừa xoay người đã lên 18 tuổi rồi.

Bước vào thế giới thực tế và tàn nhẫn của người lớn, cô mới hiểu...! trưởng thành khó khăn đến mức nào!

Ôn Từ bưng ly rượu lên, uống một hơi cạn sạch, tùy ý ngâm chất lỏng đắng chát trong khoang miệng, để hơi rượu xâm lấn toàn bộ vị giác của cô, làm tê cả đầu lưỡi.

Nửa tiếng sau, Ôn Từ lảo đảo đứng dậy rời khỏi phòng bao, đi về phía nhà vệ sinh ở cuối hành lang.

Nhưng lúc dừng chân trước cửa nhà vệ sinh thì cô lại nghe thấy tiếng khóc nức nở của một cô gái.

Cô ngược mắt nhìn sang thì thấy lớp trang điểm trên mặt An Nhiêm đã nhòa đi, cô ta ôm cánh tay Phó Tư Bạch, khốn khổ cầu xin: "Tư

Bạch, em thật sự rất thích anh, cầu xin anh đừng chia tay em, em không thể sống mà không có anh."

Phó Tư Bạch dựa lưng vào tường, góc nghiêng thanh thoát anh tuấn, điếu thuốc kẹp giữa hai đầu ngón tay, cầm hơi nâng lên, bầu không khí chán nản khiến anh trở nên quyến rũ hệt như một con quỷ.

Anh để mặc cho cô gái kia ôm anh khóc lóc một hồi, mãi cho đến khi điếu thuốc kẹp giữa hai đầu ngón tay thon dài đã cháy gần hết, sự kiên nhẫn của anh...!cũng đạt đến cực điểm.

Anh búng tàn thuốc, kéo cô ta ra: "Cô uống say rồi."

"Anh vẫn còn yêu em, đúng không? Anh vẫn còn yêu em mà!" Cô gái cứ như người bị trúng tà khổ sở cầu xin, thậm chí còn định kiêng chân hôn lên môi anh.

Phó Tư Bạch lùi về phía sau, đáy mắt mang theo vài phần lạnh lẽo bất khả xâm phạm: "Đừng làm mấy chuyện bẽ mặt đó."

Đằng kia có mấy cô gái vội vàng chạy tới, kéo An Nhiễm đang gào khóc nức nở rời khỏi hành lang.

An Nhiễm khóc rống lên, quay đầu kích động gào thét với anh: "Phó Tư Bạch! Từ trước đến nay anh chưa từng yêu ai hết, anh chỉ yêu bản thân mình!"

Khóe miệng Phó Tư Bạch khẽ nhếch lên, nở một nụ cười lạnh, vừa xoay người đã nhìn thấy Ôn Từ đang nép mình bên góc hành lang.

Ai nói anh...!chưa từng yêu ai?.

Chương 17: Trút Giận

Phó Tư Bạch từng thấy trên mạng có một câu: Yêu một người không có cảm giác với mình là cảm giác gì?

Trả lời: Nó giống như tự tử mãn tính.

Hèn mọn như một nhúm cát bụi, bản thân chẳng khác nào một thằng hề, mỗi ngày nhìn thấy cô...!đều như chết đi sống lại một lần, đau đến thấu tâm can.

Mà đối phương đối với chuyện này...!lại hoàn toàn không hề hay biết.

Mấy năm nay, có tròn mới biết Phó Tư Bạch đã hao phí biết bao công sức để lãng quên cô.

Anh lạnh lùng lướt qua Ôn Từ, chưa từng liếc mắt nhìn cô thêm một lần.

Ôn Từ cũng chẳng thèm để ý tới anh, hơi nghiêng người nhường đường, sau đó tiện tay móc một bao thuốc lá trong túi quần jean ra.

Thành thực xé mở bao thuốc, giấy bạc ma sát vào nhau phát ra tiếng sột soạt, cô rút một điếu thuốc, đặt lên cánh môi màu nhục quế ngọt ngào.

Nhưng sờ lần cả nửa ngày trời cũng không thấy bật lửa đâu.

Phó Tư Bạch đang sải bước rời đi, thấy vậy thì lập tức khụng lại, trong đáy mắt đen kịt có thêm vài phần căm kinh.

Người đã chết một lần, phải ngu xuẩn và u mê đến mức nào mới có

thể lắp lại vết xe đổ đó lần thứ hai?

Cuối cùng anh vẫn móc chiếc bật lửa có dòng hoa văn in bằng thép dập nổi ra, đốt trước mặt Ôn Từ chấn gió rồi bật lửa lên.

Ban đầu Ôn Từ không muốn nhận, nhưng lửa đã đưa tới miệng nên cô cũng chỉ có thể nhận lấy.

"Em biết hút thuốc à?"

"Không liên quan đến anh."

Cô vừa ngậm điếu thuốc vừa nói chuyện, Phó Tư Bạch có thể ngửi thấy mùi son trên môi cô, giống mùi thơm nồng nàn của socola nhưng cũng giống một đóa hoa hồng có gai.

Nhưng một miệng tràn ngập khói thuốc còn chưa kịp nhả ra ngoài thì cậu thiếu niên đã bất ngờ nắm chặt lấy tay cô, nắm đầu ngón tay dùng sức siết lấy cổ tay, điếu thuốc trong tay cô gái cũng bị anh làm rơi xuống đất.

Anh giơ chân dập tắt điếu thuốc.

Ôn Từ bị sặc khói, kịch liệt ho khan mấy cái, phun hết khói thuốc lên mặt anh.

Phó Tư Bạch dùng một tư thế mang tính cực kỳ công kích, mạnh mẽ ép cô đứng sát vào tường.

Trên người anh có mùi thuốc lá bạc hà, kèm theo hơi thở cường thế khiến cô không dám cử động.

Con ngươi đen láy của Phó Tư Bạch đang nhìn thẳng vào mặt cô ở cự ly cực gần.

Dưới ánh sáng ấm áp, khuôn mặt người con gái sau lớp trang điểm tỉ mỉ lại có thêm vài phần không an phận.

Anh cười nhạt: "Em có tiền mua thuốc không?"

Ôn Từ ngược mắt nhìn lên, hùng hổ trưng mắt với anh: "Liên quan gì đến anh..."

Nhưng cô còn chưa kịp dứt lời thì tay của cậu thiếu niên đã vươn

xuống thắt lưng của cô, sau đó chậm rãi lướt về phía sau.

Lời vừa định nói ra lập tức khựng lại, toàn thân cô run lên, từng nơi trên cơ thể vừa bị anh chạm vào tê dại đi như có một dòng điện chạy qua...!

Phó Tư Bạch sờ đến túi quần jean sau mông cô, anh móc bao thuốc lá Vạn Bảo Lộ bên trong ra, sau đó nhét 50 đồng vào...!

"Tôi mua lại."

.....

Chương 18: 18: Trút Giận 2

Ôn Từ quay lại phòng bao, mang theo tâm trạng buồn bức uống một hớp nước để bình tĩnh lại.

Cô không hay hút thuốc, bởi vì không có tiền, một bao thuốc lá đã tiêu tốn rất nhiều tiền của cô, chỉ khi nào tâm trạng cực kỳ phiền não thì cô mới dám hút một điếu, cho nên cũng sẽ không mang theo bật lửa bên người.

Tên họ Phó này...!thật đúng là trời sinh biết cách bắt nạt người khác.

Kiều Tịch Tịch nhận thấy sắc mặt của Ôn Từ rất khó coi, cô ấy vội vàng đẩy anh người yêu còn chưa được thỏa mãn của mình ra để chạy tới chỗ cô, sau đó thấp giọng xin lỗi: "Bạn yêu à, xin lỗi nhé, mình không để ý đến cậu, một mình cậu ngồi đây chán lắm đúng không?"

Ôn Từ lập tức thu lại cảm xúc trên mặt: "Không sao, các cậu làm xong chưa?"

"Ôi trời, hỏi câu háo sắc thế!" Kiều Tịch Tịch mỉm cười xấu hổ.

Ôn Từ đảo mắt liếc nhìn Lâm Vũ ở góc ghế sofa: "Hai người chắc chắn chỉ mới quen nhau mỗi ba tuần?"

"Sinh viên đại học rồi mà, mấy việc này là rất bình thường, cơ thể của mình, mình làm chủ."

"Vậy sao?"

Ôn Từ lảng lặng uống thêm một ly rượu nữa, Kiều Tịch Tịch vội vàng giữ tay cô lại: "Hôm nay cậu uống hơi nhiều đấy."

"Mình thấy rất chán."

"Thế chúng mình ngồi thêm một lát rồi về."

"Bao giờ mới về?"

"Dù sao thì cũng phải chờ Thọ Tinh tới, ăn bánh sinh nhật xong mới về được chứ."

Nếu không thì cũng bất lịch sự quá!"

*Thọ Tinh là người có sinh nhật ngày hôm đó.

"Mình thấy...!cậu chỉ muốn ăn bánh ngọt thì có."

Kiều Tịch Tịch cười hì hì.

Mấy phút sau, cô ấy thấy Ôn Từ cúi đầu nghịch điện thoại, thật sự rất buồn chán, hơn nữa cô ấy cũng không biết mấy người ngồi bên cạnh.

Thế là Kiều Tịch Tịch chọn bài rồi cầm micro đưa cho Ôn Từ: "Nào, hát đi."

"Mình không hát."

"Hát một bài thôi, ngồi không chán chết."

Kiều Tịch Tịch chọn cho cô một bài tên "Bí mật không thể nói" của Châu Kiệt Luân.

Ôn Từ tùy tiện hát mấy câu, đúng lúc này thì Phó Tư Bạch đẩy cửa đi vào.

Mọi người nhao nhác đứng dậy chào hỏi anh...!

"Thọ Tinh tới rồi."

"Anh Phó mau ngồi xuống đi, chúng em đợi anh lâu lắm rồi đấy!"

Ôn Từ hết kinh ngạc lại đi tới ảo não, không ngờ hôm nay lại là sinh nhật của Phó Tư Bạch.

Nghĩ đến bữa tiệc sinh nhật được lên hot search lần trước, chắc là hôm nay bạn bè tổ chức bù.

Nếu biết trước Thọ Tinh của ngày hôm nay chính là Phó Tư Bạch thì có nói cái gì cô cũng sẽ không tới dự tiệc sinh nhật của anh.

Phó Tư Bạch đi thẳng đến ghế đối diện Ôn Từ, sau đó xốc quần ngồi

xuống.

Trong ánh sáng nhu hòa, đôi mắt của anh ẩn dưới hàng lông mày
cao thẳng, con ngươi đen kít lơ đãng liếc nhìn cô một cái.

Không để lại bất cứ cảm xúc nào.

Ôn Từ buông micro xuống.

Phó Tư Bạch lại cầm lấy chiếc micro để không trên bàn trà rồi ngâm
nga hát theo giai điệu du dương.

Giọng hát trong trẻo tựa như một con thuyền nhỏ xuôi theo dòng
nước, chảy qua những ngọn đồi quanh co, mỗi bước chuyển âm đều
được anh nhấn nhá đúng điểm, hay vô cùng!

Tất cả mọi người đều buông bỏ việc đang làm, quay sang nhìn Phó
Tư Bạch với ánh mắt đầy kinh ngạc.

.

Chương 19: Trút Giận 3

Đặc biệt là Lâm Vũ, xúc xắc cầm trong tay cũng quên cả lắc.

Thế mà Phó Tư Bạch lại...!thế mà anh lại hát!
Ông tướng này...!từ trước đến nay chưa từng hát ở những nơi có
chất lượng âm thanh và micro tồi tệ như KTV!
Bí mật của ngày mưa năm đó đã bị chôn vùi trong sự bồn chồn, khắc
khoải của những năm tháng thanh xuân, nay lại được đào lên...!
Cuối cùng giai điệu du dương êm ái cũng kết thúc, cả phòng bao rơi
vào yên tĩnh.

Lâm Vũ dẫn đầu vỗ tay: "Hay!"
"Âm thanh của thiên đường! Hay quá đi mất!"
Phó Tư Bạch lười biếng quẳng ra hai chữ...!
"Cút đi."
Tất cả mọi người trong phòng bao đều cười phá lên.

Phó Tư Bạch vừa tới là toàn bộ bầu không khí trong phòng bao lập tức trở nên thoái mái và náo nhiệt hơn hẳn, mọi người nhao nhao bưng ly rượu đến nói chuyện với anh.
Thật ra thì Phó Tư Bạch cũng không có hứng với đám người này lắm nên anh dứt khoát chẳng thèm nể mặt ai, một đôi mắt đen kít như có như không liếc cô một cái.

Lâm Vũ thấy tâm trạng của anh không tốt thì quyết định đứng dậy, cầm xúc xắc đến rủ Phó Tư Bạch chơi cùng.

"Chơi cái gì?" Phó Tư Bạch cầm lấy hộp xúc xắc, đầu ngón tay thon

dài tùy tiện lắc lên vài cái.

Mấy viên xúc xắc trong hộp va vào nhau phát ra tiếng kêu giòn tan. "Chơi tiền chẵng có gì vui, uống rượu cũng uống nhiều rồi, chán ngấy rồi." Lâm Vũ nửa đùa nửa thật nói: "Hôm nay chơi kiểu khác đi, người thắng sẽ được tát người thua."

Phó Tư Bạch khẽ nhếch khóe môi: "Cậu đang tự tìm cái chết." "Cậu đừng tự tin quá, tôi không tin lần nào cậu chơi cũng thắng." Anh ta vừa đập hộp xúc xắc xuống mặt bàn thì đột nhiên Ôn Từ đi tới: "Tôi muốn chơi."

Mọi người kinh ngạc nhìn về phía Ôn Từ, một cô gái nhỏ nhắn, gương mặt sáng sửa xinh đẹp, khí chất lạnh lùng, từ nãy đến giờ vẫn luôn im lặng ngồi một chỗ, ai nhìn cũng tưởng cô là người hướng nội...

Không ngờ lại cảm thấy hứng thú với một cuộc cá cược ăn tát nhảm chán như vậy.

Cũng khá thú vị đấy!

Lâm Vũ hỏi: "Cô muốn chơi với ai?"

Lại thấy ánh mắt mông lung như người say của cô nhìn về một hướng, vừa hay người đó là Phó Tư Bạch...!

"Anh ta."

Ôn Từ muốn chơi với Phó Tư Bạch?

Kiều Tịch Tịch sợ ngây người, cuống quýt đi tới kéo tay Ôn Từ: "Cô ấy cô ấy cô ấy...! cô ấy say rồi! Cô ấy nói linh tinh đấy! Mọi người cứ chơi đi, không cần để ý tới cô ấy nữa!"

Lâm Vũ cũng vội vàng đứng ra hòa giải: "Con gái thì thôi đừng tham gia nữa, cứ ngồi xem thôi cũng được, hahaha."

Thế nhưng Ôn Từ lại đẩy Kiều Tịch Tịch ra, cố chấp ngồi xuống ghế bên cạnh Phó Tư Bạch, cố tình dùng phương pháp kích tướng: "Phó Tư Bạch, sợ à? Không dám chơi với con gái à?"

Ý tú khiêu khích quá rõ ràng, ánh mắt của Phó Tư Bạch lập tức lạnh hẳn đi, ý cười bên khóe môi cũng nhạt dần.

Tim Lâm Vũ cũng như bị ai đó xách ngược lên, kéo tay Kiều Tịch Tịch rồi thấp giọng hỏi: "Bạn của em làm sao thế? Thích bị hành hạ

à?"

"Em...!em không biết, tâm trạng của cô ấy không tốt."

Không phải tâm trạng của Ôn Từ không tốt, mà chính là cô hận anh.

Không hơn không kém, chỉ thế thôi.

.

Chương 20: Trút Giận 4

Phó Tư Bạch vươn đầu ngón tay thon dài ra, gẩy hai con xúc xắc trên bàn: "Được, tôi chơi với em."

Mọi người bắt đầu cảm thấy hứng thú, tất cả đều vây quanh bàn trà để theo dõi cuộc chơi.

Kiều Tịch Tịch vội vàng kéo tay Lâm Vũ, Lâm Vũ chỉ đành nói: "Như vậy đi, chúng ta có thể chọn giữa ăn tát hoặc trả tiền, tiền cược thì...! mỗi lần 100 nhé?"

Phó Tư Bạch không phản đối, Ôn Từ cũng không nói gì.

Ván thứ nhất, chẳng cần dùng đến mánh khóe thừa thãi, hai người tiện tay lắc xúc xắc lên rồi đặt xuống mặt bàn.

Phó Tư Bạch nhướng mày nhìn cô: "Bây giờ hối hận vẫn kịp đấy." "Anh chơi không lại tôi à?"

"Đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ." Anh khẽ bật cười chê nhạo cô.

Ôn Từ mở nắp hộp xúc xắc trước: 6 điểm, 6 điểm, 5 điểm.

Khóe miệng cô nhếch lên: "Đến lượt anh rồi đấy."

Nhưng không ngờ lúc Phó Tư Bạch mở nắp hộp ra, thế mà lại là...! 6 điểm, 6 điểm, 6 điểm.

"..."

Kiều Tịch Tịch sợ ngây cả người, Lâm Vũ thấp giọng nói: "Cậu Phó chơi trò này...! từ trước đến nay chưa từng thua."

"Thế mà anh còn đề nghị chơi trò này, anh thích bị ngược đãi à?"

"Bởi vì...! bởi vì bình thường cậu ấy có bao giờ đồng ý chơi mấy trò

cá cược nhảm chán này đâu, anh chỉ nói đùa thôi."

Ván đầu tiên, một điều rất hiển nhiên là Ôn Từ thua rồi.

Phó Tư Bạch nhìn cô với một ánh mắt đầy ý tứ sâu xa: "Đưa tiền hay bị đánh, tự chọn đi."

Ôn Từ móc trong túi quần jean ra 50 đồng mà anh vừa đưa cho cô để mua thuốc lá, sau đó ném ra trước mặt anh: "Chỉ có nhiêu đó thôi."

"Đã nói 100 thì nhất định phải trả 100." Hình như Phó Tư Bạch cũng bắt đầu nổi nóng, anh nhìn cô, trầm giọng nói: "Thiếu một đồng cũng không được."

Về phương diện này, tác phong của anh và Ôn Từ cũng khá tương đồng đấy!

"Tôi không còn tiền nữa." Ôn Từ thật sự không còn một đồng nào nữa, mà kể cả có thì cô cũng sẽ không lấy ra, cuối cùng chỉ đành cắn răng nói: "Thế tôi chọn bị tát."

"Được thôi."

Phó Tư Bạch đưa bàn tay thon dài tuyệt đẹp của mình ra, nhẹ nhàng bẻ cổ tay: "Ông đây còn chưa đánh phụ nữ bao giờ."

Kiều Tịch Tịch thấy tình hình càng lúc càng căng thẳng, trái tim cũng không khỏi níu lại, cô ấy dùng sức kéo Lâm Vũ.

Lâm Vũ biết tính của Phó Tư Bạch, nếu anh ta dám đứng ra khuyên nhủ thì sợ là chính mình cũng sẽ bị đánh: "Hết cách rồi, tại bạn em tự tìm thôi."

Ôn Từ trợn mắt nhìn cái tát của Phó Tư Bạch mang theo gió lao về phía mình, nhưng vừa đến bên mặt cô thì đột nhiên anh dừng tay lại.

Cái tát của Phó Tư Bạch mang theo ý tứ ve vuốt, nhẹ nhàng vỗ lên mặt trái của cô một cái: "Được rồi, lần này cược 50."

Dứt lời, anh cầm lấy tờ 50 đồng trên bàn.

Hai má Ôn Từ lập tức ứng đở, cô vồ lấy hộp xúc xắc trên bàn, động tác mang theo sự phẫn nộ lắc mạnh mấy cái, sau đó đập xuống bàn...!

"Lại."

Trong con người lạnh nhạt của Phó Tư Bạch xẹt qua một tia thú vị,

anh nhìn cô thật sâu.

Anh có thể nhìn ra hôm nay cô gái này thật sự rất bức bối.

Chỉ là Phó Tư Bạch không hiểu vì sao cô lại trút cơn giận này lên đầu anh?

Hay là cho cô cơ hội kiểm chút tiền sinh hoạt nhỉ?

Phó Tư Bạch cầm hộp xúc xắc lên, lắc mấy cái rồi mở nắp ra.

Lần này, điểm của Ôn Từ lớn hơn anh.

Phó Tư Bạch tiện tay vứt tờ 100 ra chỗ cô: "Em thắng rồi."

Nhưng mà...!Ôn Từ lại xắn tay áo lên, ấn khớp xương ngón tay mảnh khảnh....!

"Tôi không cần tiền.".

Chương 21: Triển Lâm Ô Tô

Sau một tiếng "bốp" kinh thiên động địa kia, cả phòng bao chìm vào yên tĩnh suốt một phút đồng hồ.

Mọi người nhìn Ôn Từ với vẻ mặt đầy khiếp sợ.

Thế mà cô lại dám!

Kiều Tịch Tịch cuống quýt vươn tay kéo Ôn Từ lại, bảo cô mau xin lỗi Phó Tư Bạch.

Thế nhưng Ôn Từ lại cắn chặt răng, nhất quyết không nói một lời nào.

Phó Tư Bạch dựa lưng vào thành ghế sofa, da mặt cũng hơi ửng đỏ.

Từ ánh mắt bướng bỉnh của cô gái này, anh có thể nhận ra...
Cô đánh anh, là vì cô thực sự rất ghét anh.

Không còn bất cứ cảm giác nào khác, má trái bị tát vừa rát vừa nóng, trái tim trong lồng ngực...!cũng lạnh đến thấu xương.

"Phó Tư Bạch, có chơi nữa không?" Trong mắt cô gái hiện rõ khoái cảm trả thù, dường như chỉ một cái tát là vẫn chưa đủ làm cô thỏa mãn.

Ánh mắt Phó Tư Bạch lạnh như băng, anh liếm khéo miệng: "Chơi." Ván tiếp theo, Ôn Từ thắng.

Bốp!

Ván tiếp theo, Ôn Từ lại thắng.

Bốp!
Lại thắng.
Bốp!

.....

Da của Phó Tư Bạch vốn đã trắng, sau mấy cái tát thì má trái má phải đều đỏ bừng lên một mảnh.

Khóe miệng anh khẽ nhếch lên, nở nụ cười tự giễu.

Vừa cảm nhận được cơn đau thấu tim, vừa cảm thấy dáng vẻ của cô lúc đánh người...!thật đẹp.

Lâm Vũ gấp đến mức đi lại lại, hệt như con kiến bị đặt trên chảo nóng, cuối cùng quyết định xách bánh sinh nhật tới để giải vây:

"Được rồi, dừng chơi nữa, Thọ Tinh phải cắt bánh rồi."

Ôn Từ vẫn nhìn Phó Tư Bạch chầm chằm, ánh mắt hung hăng như một con chó điên, sống chết cắn chặt anh không buông: "Có chơi nữa không Phó Tư Bạch?"

Phó Tư Bạch nhìn ra sự thích thú khi được trút giận trong ánh mắt của cô.

"Thêm một ván nữa." Anh liếm khóe môi khô khốc, trầm giọng nói.

"Được."

Ván này, Phó Tư Bạch đổ xúc xắc ra 3 điểm, 2 điểm, 2 điểm.

Có điều Ôn Từ còn ra nhỏ hơn điểm của anh, 3 điểm, 1 điểm, 1 điểm.

Ánh mắt của anh lộ rõ vẻ ngạc nhiên.

Cố tình nhường à? Thế mà điểm số cuối cùng của cô lại còn kém hơn của anh.

Hiển nhiên, ván cuối cùng này, cô cũng là một lòng cầu bại.

Bị điên à?

Trong lúc anh còn mải suy nghĩ thì Ôn Từ đã nhắm mắt lại, chờ đợi khoảnh khắc đón nhận cơn giận ngập trời mà người đàn ông này

tích góp suốt từ đầu đến giờ: "Đến đi."

Khóe miệng Phó Tư Bạch khẽ nhếch lên, nở nụ cười lạnh, anh bẻ khớp xương, phát ra mấy tiếng cách cách.

Ở đây có rất nhiều cô gái đều đưa tay bịt mắt lại, không ai dám nhìn cảnh tượng kinh khủng đó, cũng có không ít chàng trai đã tức lầm rồi, lúc này chỉ muốn nhìn thấy Phó Tư Bạch dạy dỗ cô gái này một trận.

Cả người Ôn Từ run lên, lấy hết dũng khí để chờ đợi cái tát đầy giận dữ của Phó Tư Bạch, thậm chí cô còn chuẩn bị sẵn sàng để vị Thái tử gia này thượng cẳng chân hạ cẳng tay với mình.

Tuy nhiên, thứ nghênh đón cô không phải nắm đấm vô tình của người đàn ông mà là một cái cốc đầu nhẹ hều bắn lên trán cô.

Trong phòng bao là một mảnh xôn xao!

Ôn Từ lập tức mở mắt ra, nhìn anh với ánh mắt khó tin.

Chỉ thấy Phó Tư Bạch lười biếng dựa lưng vào ghế sofa, hai chân vắt chéo lên nhau, khẽ cười và nói: "Được rồi, hòa rồi."

Ôn Từ còn có thể cảm nhận được xúc cảm đầu ngón tay của anh để lại trên trán mình, nhiệt độ cơ thể nhàn nhạt, nhưng lại hệt như vệt khói không thể xua đi được.

Anh dựa vào đâu mà có thể dễ dàng buông tha cho cô như vậy, đáng lẽ anh phải hùng hổ lao tới trả thù cô mới phải, dù anh có mạnh tay như thế nào thì Ôn Từ cũng sẽ chấp nhận hết.

Cô đã đánh anh, bây giờ bị đánh lại cũng là vì cô xứng đáng.

Tuy nhiên anh lại dễ dàng bỏ qua như vậy, điều này khiến Ôn Từ...! vừa giận vừa xấu hổ, thế nhưng đâu đó cũng thấy vô cùng hổ thẹn.

"Phó Tư Bạch, không chơi được tử tế thì đừng chơi nữa."

"Ông đây đúng là không chơi được tử tế đấy, thì sao?".

Chương 22: Triển Lâm Ô Tô 2

Giọng điệu nói chuyện của Phó Tư Bạch cũng mơ hồ mang theo vài phần tức giận, anh nhìn cô: "Tôi nhất định phải đánh em thì em mới thoái mái, đúng không?"

"Đúng vậy! Tôi đánh anh nhiều lần như thế, anh nên đánh trả mới phải!" Nước mắt trào ra, lăn dài trên má cô: "Anh cũng đâu phải Bồ Tát, anh là Phó Tư Bạch cơ mà!"

Phó Tư Bạch cũng nhìn ra, cô gái này đang vì hành động vừa rồi của mình...!nên mới cảm thấy hổ thẹn.

Anh tha thứ cho cô, có vẻ còn khiến cô khó chịu hơn cả đánh cô.

Anh cúi đầu, châm một điếu thuốc và nói: "Đến đây."

Ôn Từ ngồi xuống, Phó Tư Bạch nâng gương mặt đã khiến anh mê mệt hàng đêm lên, nhẹ nhàng vỗ vào má cô bốn năm cái, sau đó nói với giọng điệu bất lực: "Em ấy à, sau này đừng xuất hiện trước mắt tôi nữa."

Dứt lời, anh không chút lưu tình đẩy mặt cô ra.

Thật sự không muốn...!đắm chìm nữa.

Ôn Từ rơi nước mắt, sải bước rời khỏi quán bar.

Kiều Tịch Tịch đi theo cô cả một đường, lúc hai người ra khỏi cửa Quán bar Lão Thuyền Trường thì Lâm Vũ cũng đuổi đến nơi, anh ta đưa bánh kem socola cho Kiều Tịch Tịch và nói: "Em yêu, cầm bánh về ăn với bạn cùng phòng của em đi."

"Hả? Đây không phải bánh sinh nhật của anh ta sao?"

"Bọn anh ở đây toàn đàn ông con trai nên không ăn bánh ngọt, em mang về đi, đừng để lãng phí."

"Được rồi, cảm ơn anh yêu nhé."

"Nhân tiên, em khuyên cô ấy mấy câu đi, đừng cứng với Phó Tư Bạch." Anh ta nhìn về phía Ôn Từ với vẻ lo lắng: "Ông tướng đó...!không phải loại người mà mấy cô gái ngoan hiền như cô ấy có thể chọc vào đâu."

"Ừ, em biết rồi."

Kiều Tịch Tịch tạm biệt Lâm Vũ rồi quay người đuổi theo Ôn Từ. Gió đêm dịu dàng thoảng qua, hơi men trong người cũng tinh hơn phân nửa.

Ôn Từ ngồi xổm bên đường, toàn thân run rẩy, cô bắt đầu cảm thấy buồn nôn...

Cô càng ngày càng trở nên tồi tệ.

Cuộc sống hiện tại sắp khiến cô thay đổi hoàn toàn rồi.

Kiều Tịch Tịch vội vàng chạy tới, vỗ nhẹ lên lưng Ôn Từ rồi cuống quýt lấy khăn giấy đưa cho cô: "Cậu không sao chứ? Sao lại uống nhiều như vậy?"

Ôn Từ cầm khăn giấy lau miệng: "Xin lỗi, quấy rầy tiệc sinh nhật của các cậu rồi."

"Mình không sao cả, nếu biết tâm trạng của cậu không tốt thì mình đã không gọi cậu đi cùng rồi." Kiều Tịch Tịch đau lòng nói: "Có phải cậu và Phó Tư Bạch từng có khúc mắc với nhau không?"

Hai tay Ôn Từ siết chặt thành nắm đấm, cô nghĩ đến ba mình đang nằm trên giường bệnh, nghĩ đến cuộc sống bạc bẽo của mình hiện giờ...

Không phải từng có khúc mắc, mà là thù hận.

"Nhưng mà...!tối nay Phó Tư Bạch cũng bất thường quá, chẳng lẽ là vì hôm nay tổ chức tiệc sinh nhật cho anh ta nên anh ta mới hành thiện tích đức sao?"

Ôn Từ nhìn Kiều Tịch Tịch.

Kiều Tịch Tịch vừa đi vừa nói: "Đúng vậy, mình nghe bạn trai mình nói anh ta không phải loại người hiền lành lương thiện gì đâu, cái người lần trước chọc tức anh ta...!bây giờ vẫn đang nằm trong bệnh viện đó."

"Anh ta nhẫn nhịn cậu thật đấy!"

.....

Việc xin trợ cấp cho sinh viên có hoàn cảnh khó khăn đã thất bại, Ôn Từ chỉ có thể cố gắng đi làm, cùng mẹ gánh vác một phần trách nhiệm nặng như núi.

Cô nghe nói câu lạc bộ người mẫu của trường tiếp nhận rất nhiều việc làm thêm bên ngoài, hơn nữa mức lương họ nhận được còn rất cao.

Còn cao hơn nhiều so với tiền lương cô kiếm được khi làm ca đêm ở cửa hàng tiện lợi hoặc tham gia hoạt động của đội cổ vũ, thế là cô quyết định gia nhập câu lạc bộ người mẫu, theo họ đào tạo suốt hơn một tuần.

Quả nhiên trong thời gian đó cô cũng nhận được việc làm thêm bên ngoài, có hai lần phải đến các trung tâm thương mại lớn, mặc sườn xám, đi giày cao gót đứng trước cửa cả ngày, sau đó sẽ nhận được 300 đồng tiền lương.

Mức lương này thực sự rất cao, nhưng cũng thật là ăn đủ khổ.

Gót chân của Ôn Từ bị gót giày cao gót mài đến mức da thịt bong hết ra..

Chương 23: Triển lãm ô tô 3

Hôm đó, một đàn chị trong câu lạc bộ người mẫu đã đến tìm Ôn Từ.

Đàn chị quan sát cô một lúc lâu, sau khi nhận thấy các phương diện và điều kiện của cô đều đạt yêu cầu thì mới ra vẻ thần bí nói với cô: "Em có muốn tìm một công việc nhẹ nhàng hơn, lại còn kiếm được nhiều tiền hơn không?"

Ôn Từ lập tức cảm thấy vô cùng hứng thú: "Việc gì cơ?"

"Cuối tuần có một triển lãm ô tô, em đến đó làm người mẫu, lương 1000 một giờ."

"!!!"

Ôn Từ không khỏi choáng váng: "1000, một giờ?"

"Em không nghe nhầm đâu, đây là triển lãm xe hơi cao cấp, giá của mỗi chiếc siêu xe ở đây đều bắt đầu từ hàng trăm nghìn vạn, nếu khu vực do em phụ trách bán được xe ngay tại buổi triển lãm thì có thể được chia phần trăm nữa đó."

"Chỉ làm người mẫu thôi hả?" Ôn Từ vẫn thấy hơi hoài nghi, dù sao thì mức thù lao này cũng thật sự rất mê người.

"Yên tâm, chỉ làm người mẫu thôi." Đôi mắt phượng hẹp dài của đàn chị quét qua người Ôn Từ: "Công việc này có yêu cầu cao đối với nhan sắc và thân hình, mấy đứa con gái bình thường trong đội người mẫu, chị nhìn cũng thấy chướng mắt nên không giới thiệu công việc này cho họ, tìm tới tìm lui, cuối cùng cũng chỉ có mình em mới đủ tư cách."

"Vậy...! cảm ơn đàn chị, em đi ạ."

"Thế tám giờ sáng mai, gặp nhau ở cửa nam nhé."

Sáng hôm sau, Ôn Từ theo đàn chị đi đến hội trưởng tổ chức triển

lãm ô tô.

Trong một showroom cao cấp rộng rãi, những chiếc siêu xe cao cấp với đủ phong cách khác nhau được bày ra trước mặt mọi người, xung quanh mỗi chiếc xe đều có không ít người mẫu mặc bikini vây quanh, phô bày bộ dạng lẳng lơ của mình trước mắt khách mời đến tham dự triển lãm nhằm thu hút sự chú ý của họ.

"..." Cuối cùng Ôn Từ cũng hiểu được vì sao mức lương bọn họ nhận được lại lên đến bốn con số mỗi giờ.

Móc treo quần áo trong khu vực chờ có rất nhiều mẫu áo tắm, nhưng nhìn lướt qua một lượt thì hầu như tất cả đều là bikini.

Đàn chị tiện tay cầm theo một bộ bikini làm bằng vải ren và một bộ thiết kế kiểu dáng thực nữ gợi cảm, cô ta ướm thử vào người Ôn Từ: "Ừ, em hợp với kiểu gợi cảm hơn, mặc màu đen đi."

Đầu óc Ôn Từ hơi loạn, cô đẩy bộ bikini do đàn chị đưa tới ra: "Đàn chị, xin lỗi, em vừa nghĩ lại rồi, hay là thôi đi ạ."

Nói xong, cô xoay người đi về phía cửa.

"Em nghĩ cho kỹ, một ngày ở đây có thể kiếm tận mấy nghìn, công việc này còn dễ kiếm hơn làm công chúa trong hộp đêm." Đàn chị ung dung nói: "Hơn nữa chỉ là lộ chút thịt, cũng đâu phải bán thân, nếu không phải chị thấy người em đẹp, người khác muốn làm còn không đủ tư cách làm kia kia."

Ôn Từ dừng chân lại, nghĩ đến việc xấu xa mà tên quản lý kia đã làm với mẹ...

Nếu cô không thể mạnh mẽ lên thì cô sẽ chẳng bao giờ có đủ sức mạnh để bảo vệ gia đình của mình.

Thấy cô vẫn còn do dự, đàn chị đi tới, chỉ vào màn hình LCD trên tường: "Đừng bảo thủ quá, em nhìn người ta đi diễn Triển lãm Victoria's Secret kia, thật ra đây là chuyện rất bình thường."

Cuối cùng Ôn Từ cũng đưa ra quyết định, cô cầm lấy bộ bikini trên tay đàn chị rồi bước vào phòng thay đồ riêng.

Đàn chị nhìn cô đánh giá một lượt với vẻ đầy ý tứ sâu xa.

Đúng là không nhìn lầm người, vóc dáng của cô bé này quả thật

được sinh ra để làm người mẫu, nhìn thì có vẻ gầy nhưng không phải gầy theo kiểu bộ xương di động, cũng vì quanh năm thường xuyên tập múa cổ điển nên trên người cô có một sự khỏe khoắn dẻo dai rất dịu dàng.

Hơn nữa giá trị nhan sắc của cô...!đúng là cực kỳ xuất sắc.

Đàn chị đeo vào lưng Ôn Từ một đôi cánh ác ma màu đen, nhìn hệt như cánh dơi, sau đó dẫn cô đến sảnh lớn gặp quản lý triển lãm: "Quản lý, người hôm nay tôi dẫn đến đây, không tồi nhỉ?".

Chương 24: Triển Lâm Ô Tô 4

Quản lý là một người đàn ông trung niên khoảng chừng 40 tuổi, ánh mắt chuyên nghiệp nhìn lướt qua Ôn Từ một cái, từ dáng người cốt tướng đến ngũ quan dung mạo, các phương diện đều có thể nói là tuyệt sắc.

Chỉ là nhìn cô hơi non một chút.

"Cũng được, cô đưa cô ấy đến khu C làm quen đi, dạy cẩn thận vào."

"Được rồi."

Ôn Từ được đưa đến đứng cạnh một chiếc xe sang loại Coupé màu đen, đàn chị bảo cô học cách tạo dáng phong tình lẳng lơ giống như những người mẫu khác.

Cô cũng nghe lời tạo dáng dựa vào cạnh xe, nhưng mọi dáng pose của cô đều quá cứng nhắc, làm thế nào cũng không thể thoải mái được.

Đàn chị liên tục lắc đầu, chỉ tay về phía cô gái đang đứng cạnh một chiếc xe khác: "Em học theo cô ấy, xem làm thế nào để thu hút được sự chú ý của khách mời."

Ôn Từ nhìn qua đó, chỉ thấy cô gái kia ngả người nằm trên xe, bên môi nở một nụ cười tự tin, ném ánh mắt mê hồn về phía khách mời.

"..."

Có đánh chết Ôn Từ thì cô cũng không thể làm được những động tác lẳng lơ như thế.

Đàn chị ngán ngẩm lắc đầu: "Em nhìn xung quanh đi, nếu không phải vì cuộc sống thì ai lại đi vứt hết sĩ diện để làm loại chuyện này chứ?"

Nghĩ đến những người công nhân bê gạch trên công trường giữa

trời nắng chang chang, sau đó nhìn những người đội mũ hoạt hình đi phát tờ rơi bên ngoài kia đi...! có ai dễ dàng hơn ai chứ?"

"Xin lỗi, đàn chị."

"Em xin lỗi chị làm gì, cũng đâu phải chị cần kiếm tiền.

"

Đàn chị nói xong thì cũng không dạy cô nữa, tự đi thay bikini để bắt đầu công việc của mình.

Ôn Từ nhìn cô gái đang nằm ngả ngớn trên chiếc xe bên cạnh, thế mà lại bán được một chiếc thật, cô ấy vui đến mức không biết làm thế nào cho phải, thích thú mừng rỡ, nhào tới thân thiết nắm tay khách mời đi ký hợp đồng mua xe.

Nếu có thể bán được xe thì số tiền kiếm được cũng sẽ nhiều hơn mức lương theo giờ rất nhiều.

Nhưng...! cô thật sự không thể làm được những việc này.

Nhin mấy động tác lảng lơ, xu nịnh đó...! mỗi một tế bào trong cơ thể cô đều đang giãy giụa từ chối.

Không làm được! Thật sự không thể làm được!

Quản lý thấy cô ngơ ngác đứng trên sân khấu, vừa cứng nhắc vừa vụng về, hơn nữa lúc nào cũng làm như vô tình đưa tay che ngực, khiến cho người ta nhìn mà phát bực.

"Trời trời trời, không làm được thì bảo cô ta đi đi." Người quản lý gọi đàn chị trong câu lạc bộ người mẫu ra: "Chưa từng thấy ai ra vẻ như thế."

"Ngày đầu tiên mà, quản lý, bao dung chút đi."

"Tìm ở đâu ra đấy? Vừa nhìn đã biết không phải người trong nghề, thế này sẽ ảnh hưởng đến việc kinh doanh của chúng tôi đấy."

Quản lý còn định trách móc thêm mấy câu thì thấy nhân viên lễ tân đang dẫn vị Thái tử gia của Tập đoàn Phó Thị đi vào sảnh lớn, thế là ông ta vội vàng tiến tới nghênh đón...!

"Cậu Phó, lần này cậu muốn mua loại xe nào?"

"Cứ xem đã."

Phó Tư Bạch vừa xuất hiện, tầm mắt của tất cả người mẫu trong hội trường đều đổ dồn về phía này, người nào người nấy đều nhìn anh với ánh mắt vô cùng chờ mong.

Không cần biết là xe hay người được anh nhắm trúng, chỉ cần được vị Thái tử gia này để mắt đến thì đã là vận may cực lớn rồi.

Phó Tư Bạch mặc một chiếc áo khoác màu đen, đường nét gương mặt sắc bén, khí chất lạnh lùng, con ngươi đen láy lười biếng quét một vòng quanh hội trường.

Vừa ngược mắt lên đã nhìn thấy cái người mà anh không muốn nhìn thấy nhất.

Cô gái mặc bikini màu đen, đáng thương bất lực đứng trên sân khấu, nhìn có vẻ sấp khóc đến nơi rồi.

Trái tim Phó Tư Bạch khi ấy... lập tức trở nên nặng trĩu.

Quản lý nhìn theo ánh mắt của Phó Tư Bạch, vội vàng giới thiệu mẫu xe này: "Cậu Phó, đó là chiếc Martin 2P đời mới nhất, cậu có muốn ngồi lên thử cảm giác không?"

"Không cần thử, chiếc xe đó, tôi lấy."

Người quản lý vui mừng quá đỗi, liên tục nói: "Được rồi được rồi, tôi đi làm thủ tục cho cậu ngay bây giờ!"

Phó Tư Bạch sải chân bước lên sân khấu trưng bày, túm lấy cổ tay cô gái rồi kéo cô ngồi vào trong xe.

Ôn Từ kháng cự theo bản năng, nhưng lúc xoay người lại thì thứ nghênh đón cô lại là đôi mắt đen lạnh lùng của Phó Tư Bạch.

Mơ hồ ẩn chứa cơn giận đang chuẩn bị dậy sóng.

.

Chương 25: 25: Không Đáng

Trong lúc bất ngờ không kịp đề phòng, Ôn Từ bị người đàn ông thô lỗ đẩy vào trong xe, việc xảy ra quá đột ngột khiến cô giật mình định hét lên để phản kháng, nhưng vừa quay đầu lại đã nhìn thấy gương mặt quen thuộc của Phó Tư Bạch.

Trong ánh mắt đen kịt, mơ hồ ẩn chứa cơn giận đang chuẩn bị dậy sóng.

Cô thở phào nhẹ nhõm, nhíu mày nói: "Phó Tư Bạch, sao anh lại ở đây..."

Phó Tư Bạch không trả lời mà quả quyết đóng cửa xe lại, ngăn cách tầm mắt của đám đàn ông xung quanh.

Bầu không khí trong xe bỗng chốc trở nên khá ngượng ngùng, Ôn Từ vô thức đan chéo hai tay vào nhau, để chắn trước ngực, cả người co lại ngồi rụt vào góc ghế lái phụ.

"Anh đến xem xe à?"

"Không thì sao? Đến xem em bán thịt à?"

Ôn Từ bị lời nói của anh mạo phạm, cô kéo cửa xe định rời đi, nhưng Phó Tư Bạch không hề khách khí, dứt khoát kéo cô quay lại.

Trọng tâm của cô gái không vững, bị anh kéo một cái thì cả người lảo đảo, ngã phịch vào lòng anh.

Làn da mịn màng trắng nõn trên người cô lộ ra trước mắt anh, tựa như miếng quả ngọt cẩm kỵ.

Biết rõ là kịch độc nhưng lại mang vẻ đẹp sắc sỡ đến mê người.

Phó Tư Bạch không dám nhìn vào nơi nào đó, anh vội vàng quay đầu nhìn sang hướng khác, trong lúc vô tình còn để tay đụng phải những chỗ không nên đụng, hơi thở nặng nề, cuối cùng đành phải cởi áo khoác của mình ném lên người cô.

Ôn Từ cũng có cảm giác này, thực sự là quá xấu hổ, cô chỉ có thể nhận lấy áo khoác của anh để mặc lên người.

Áo khoác của anh rất rộng, dễ dàng bao phủ toàn bộ cơ thể nhỏ nhắn của cô, bên trong còn mang theo hơi ấm trên người anh.

Ôn Từ kéo chặt áo khoác vào người, bọc bản thân mình kín mít, cuối cùng cũng cảm thấy an toàn hơn chút.

"Tôi đã nói rồi, bảo em đừng xuất hiện trước mắt tôi nữa."

"Làm sao tôi biết được anh cũng xuất hiện ở đây, nếu tôi biết trước..."

"Nếu biết trước thì em sẽ không đến à?"

Ôn Từ cắn chặt răng, bướng bỉnh nói: "Tôi kiếm tiền của tôi, ai thèm quan tâm anh có ở đây hay không."

"Vì kiếm tiền mà em có thể làm tất cả à?" Phó Tư Bạch nhìn cô, bức bối nói: "Nếu đã như vậy thì vòng vo làm gì? Theo tôi một đêm, tôi cho em tiền."

Hốc mắt Ôn Từ lập tức đỏ bừng lên.

Đúng là úc hiếp con người ta quá đáng!

Cái tên họ Phó này thật sự úc hiếp con người ta quá đáng!

Cô nổi giận đùng đùng lại định đánh anh, nhưng tay vừa giơ lên đã bị Phó Tư Bạch nắm chặt lấy: "Em nghiện đánh người rồi à?"

Nước mắt trào ra, chảy xuống gò má, cô bướng bỉnh trừng mắt nhìn anh, sống chết cắn chặt môi.

Nếu ánh mắt có thể giết người thì có lẽ Phó Tư Bạch đã chết hàng trăm lần rồi.

Nhin dáng vẻ của cô lúc này lại khiến anh nghĩ đến trước kia...!

Trước kia cô gái ấy kiêu ngạo đến mức nào, nhìn cô như đóa hoa hướng dương mặc sức nghênh đón ánh nắng mặt trời để sinh trưởng.

Cô vừa mỉm cười là cả màn đêm tối của anh bỗng chốc sáng bừng lên.

Còn bây giờ...!anh lại khiến cô bật khóc.

Tim...!như bị ai đó dùng dao găm vào.

.....

Chương 26: 26: Không Đáng 2

Trong phòng thay đồ, Ôn Từ thay quần áo, cẩn thận gấp áo khoác của Phó Tư Bạch thật gọn gàng rồi bỏ vào trong túi.

Xong xuôi ra ngoài, người quản lý đến tìm cô, nói với cô bằng giọng điệu đầy khó xử: "Ôn Từ à, cô làm tốt lắm, mới đi làm ngày đầu tiên mà đã bán được xe rồi, nhưng mà...!chỗ chúng tôi chỉ là một ngôi miếu nhỏ, không thể giữ vị Đại Phật là cô ở lại được."

Ôn Từ biết ông ta có ý đuổi khéo, chuyện này cũng chẳng có gì, vốn dĩ cô cũng không định tiếp tục làm công việc này nữa.

Dù đúng là kiếm được rất nhiều tiền, nhưng...!nếu để mẹ cô biết chuyện thì hẳn là bà sẽ tức chết mất.

"Quản lý, vậy hôm nay tôi có được nhận tiền lương không?"

"Việc này tất nhiên là có rồi! Cô đi theo tôi."

Người quản lý đưa Ôn Từ đến phòng tài chính rồi đưa cho cô một tấm séc: "Năm vạn."

"..."

Ôn Từ ngơ hoàn toàn.

Người quản lý thấy vậy thì cất tiếng giải thích: "Cậu Phó mua chiếc Martin 2P, 300 vạn, chính là chiếc xe do cô phụ trách đấy."

"Anh ta mua nó sao?"

Sao lại...!mua xe mà cứ như chơi trò chơi vậy.

Nhưng nghĩ đi cũng phải nghĩ lại, loại người như anh ta, chẳng phải mấy trăm vạn cũng chỉ như một trò chơi thôi sao?

"Cho nên đây là tiền lương cộng với phần trăm của cô." Người quản

lý đưa tấm séc cho cô: "Có thể nhìn ra cô cũng đang thiếu tiền, cầm lấy đi."

"Cảm ơn Quản lý."

"Cảm ơn tôi làm gì, nếu muốn cảm ơn thì cảm ơn cái người đã chiếu cố công việc làm ăn của cô ấy, tôi cũng chưa thấy ai mua xe mà sảng khoái như vậy."

"Chẳng lẽ anh ta vì tôi..."

"Không, không, không." Quản lý sơ cô gái hiểu lầm khách hàng đòi hỏi quan hệ tình nhân, định đi tìm Phó Tư Bạch đòi anh trả lại xe nên vội vàng giải thích: "Cậu Phó thích chiếc xe này từ lâu rồi, trước kia cũng tới xem thử mấy lần, không liên quan gì đến cô đâu, chỉ là cô vô tình gặp may thôi."

"Ừ." Lúc này cô gái mới yên tâm hơn.

Trong lòng người quản lý thầm cảm thấy may mắn, thậm chí còn có hơi sợ hãi.

Người được cậu Phó coi trọng, làm sao ông ta dám thuê nữa? Ngay cả đàn chị đưa cô đến đây cũng bị mắng một trận.

Không nghe ngóng cẩn thận xem người ta có lai lịch gì mà dám dẫn tới chỗ của ông, nếu chọc giận ông tướng đó thì ông ta đừng mơ có thể lẩn lộn trong ngành này nữa.

Ôn Từ ôm áo khoác của anh trước ngực, đăm chiêu suy nghĩ đi ra ngoài.

Ven đường, Phó Tư Bạch đút tay trong túi quần, lơ đãng đứng dựa vào chiếc Coupé màu đen.

Áo sơ mi trắng phác họa thân hình cân xứng của anh, đôi chân dài đan chéo vào nhau, gương mặt góc cạnh với từng đường nét sắc bén cùng với khí chất lãnh đạm trên người.

Cả hai đều đã bình tĩnh lại, Phó Tư Bạch thấy cô ôm chặt chiếc áo khoác của anh trước ngực thì sắc mặt cũng dần dịu đi.

"Em mới bao nhiêu tuổi, cơ thể dậy thì xong chưa mà đã đi làm cái này?"

"Tôi trưởng thành rồi." Ôn Từ lườm anh một cái: "Tay làm hàm nhai, tự kiếm tiền bằng sức lao động của chính mình, làm việc gì là tự do của tôi."

"Tay làm hàm nhai." Phó Tư Bạch kéo dài giọng điệu, cười khẩy: "Nghề này nước sâu lắm đấy, tình huống như vừa nãy ở trong xe, tôi muốn làm gì em cũng được."

Ôn Từ bức bối đáp lại: "Vậy tại sao anh không làm gì tôi đi?"

"Mấy đứa cứng đầu khó bảo như em, ông đây không có hứng." Phó Tư Bạch ném cho cô một cái liếc mắt lạnh lùng: "Lên xe."

"Làm gì?"

"Còn có thể làm gì được nữa?" Phó Tư Bạch mở cửa xe, quay người về phía cô: "Về trường."

Ôn Từ ném áo khoác của anh vào trong xe, sau đó xoay người rời đi trước.

.

Chương 27: Không Đáng 3

Phó Tư Bạch lái xe, dùng tốc độ chậm nhất để đi song song với cô, cũng may đường xá quanh showroom triển lãm vắng người, trừ anh ra thì cũng không có chiếc xe nào khác.

"Đừng đi theo tôi nữa!"

Anh uể oải hỏi: "Sao em ghét tôi thế?"

"Tôi ghét mấy người họ Phó." Ôn Từ ghét bỏ liếc anh một cái: "Anh mau đi đi."

Từ trước đến nay Phó Tư Bạch chưa từng ra cái vẻ thấp hèn với người con gái nào như vậy, đầu lưỡi đảo một vòng ở hàm trên, "vút" một cái, chiếc Coupé màu đen phóng vút đi, mới đó mà đã đi rất xa rồi.

Ôn Từ đi cả nửa ngày trời cũng không nhìn thấy một trạm xe buýt nào, mắt thấy màn đêm sắp buông xuống, cô buộc phải tăng tốc. Bấy giờ mới bắt đầu thấy hơi hối hận, cô không nên giành giật chút khí thế nhất thời đó để làm gì.

Chân vừa mỏi vừa mệt, dọc con đường này ngay cả bóng người cũng không thấy đâu, quả thực trong lòng cô cũng thấy sợ hãi, song chỉ có thể vùi đầu đi về phía trước.

Trước mặt có một cây cầu vượt, chiếc Coupé màu đen dừng dưới chân cầu, đợi cô đi qua thì cửa sổ xe mới chậm rãi hạ xuống.

Người đàn ông đã mất hết kiên nhẫn, nhìn cô và nói...!

"Lên xe đi."

Chiếc Coupé màu đen đỗ trước cổng trường phía nam của Đại học

Nam Tương.

Lối vào từ cửa nam dẫn thẳng đến sân bóng cực lớn, xung quanh không có hàng quán gì nên rất ít sinh viên ra vào bằng cửa này, bởi vậy khu vực này rất vắng người.

Ôn Từ hạ cửa sổ xe xuống, nhìn lối vào vắng vẻ ở phía đối diện: "Đi vào trường từ cửa nam xa lắm, anh lái ra cửa đông không được à?"

Phó Tư Bạch liếc cô một cái: "Với thể chất làm đề tài viết bài như em, nếu đi từ cửa đông thì sợ là sáng mai sẽ lại được vinh dự xuất hiện trên diễn đàn của trường, nói em đêm hôm khuya khoắt còn được xe sang đưa đón, đời sống cá nhân hỗn loạn thối rữa..."

"Tôi không quan tâm, ai thích nói gì cứ nói, tôi cũng đâu bị mất miếng thịt nào."

Phó Tư Bạch biết cô không quan tâm tới mấy lời đồn đại vô căn cứ về mình.

Mà chính anh cũng hèn cơ, bản thân cô còn chẳng thèm thương lấy cái thân mình, nhưng anh lại mặt dày ở đây lo lắng cho cô.

"Xuống xe." Anh mỉm cười nhẫn nhại giúp cô xuống xe.

Ôn Từ biết anh sẽ không lái xe về phía cửa đông, cô bĩu môi, bước từ trên xe xuống, sau đó hùng hổ đóng sập cửa xe lại.

Sau khi cô rời đi, Phó Tư Bạch mới gỡ chiếc áo khoác cô vừa mặc ra, vùi mặt vào trong, tham lam hít thở mùi hương cô để lại.

Luồn tay vào túi áo, anh sờ thấy một mảnh giấy, móc ra mới biết thế mà lại là tấm séc có ghi số tiền năm vạn.

Đây là phần trăm cô nhận được vì anh đã mua chiếc Coupé này.

Không thiếu một đồng nào, tất cả đều được hoàn trả cho anh.

Ánh mắt của Phó Tư Bạch chợt lạnh đi, tiện tay vứt chiếc áo khoác xuống, tấm séc bay lơ lửng trên không trung rồi rơi xuống bên dưới ghế xe.

.....

Trong sân bóng rộng lớn còn có mấy chàng trai đang chơi bóng,
người nào người nấy ướt đẫm mồ hôi.

Phía xa là khu ký túc xá đèn đuốc sáng trưng, ồn ào náo nhiệt.

Ôn Từ càng nghĩ càng hối hận.

Cô không muốn chiếm bất cứ tiện nghi nào của tên họ Phó, cô muốn
cốt cách, muốn giữ sĩ diện.

Nhưng...! Nghĩ đến sự vất vả của mẹ, nghĩ đến mẹ đi khắp nơi chạy
vạy cầu xin người khác để vay tiền, nghĩ đến hằng đêm mẹ vẫn phải
vẽ tranh bán lấy tiền, mệt đến mức cả người tiêu tụy...!

Ôn Từ lại cảm thấy chút sĩ diện của mình chẳng là cái thá gì.

Tiền...! mới là thứ tồn tại thực sự.

.

Chương 28: 28: Không Đáng 4

Mỗi tháng đều phải trả nợ đúng hạn, nếu không sẽ có người đến nhà gây sự đòi nợ.

Ôn Từ bất chấp khó khăn, quay người chạy về hướng ngược lại, cô chạy một mạch không ngừng nghỉ đến ven đường cạnh cửa nam.

Nhưng chiếc Coupé màu đen kia đã biến mất.

Cô đứng giữa con đường vắng vẻ, hai tay chống lên đầu gối thở hổn hển.

Cuộc sống, thực sự gay go đến cực độ.

.....
Tối đến, Ôn Từ trèo lên giường.

Trong chiếc màn che màu trắng ở giường đối diện, Kiều Tịch Tịch đang gửi voice chat cho bạn trai, hai người nói mấy lời tình cảm sến súa...!

"Anh đáng ghét thế nhở?"

"Không cho anh xem."

"Bạn cùng phòng đang ở đây này!"

Ôn Từ nằm nghe đôi tình nhân nói chuyện phiếm mà cũng đỏ mặt kinh hồn, cô ra hiệu muốn nói chuyện với Kiều Tịch Tịch, Kiều Tịch Tịch thấy vậy thì lập tức buông điện thoại xuống.

"Tịch Tịch, cậu có Wechat của Phó Tư Bạch không?" Ôn Từ hỏi cô.

"Phó Tư Bạch? Sao mình lại có Wechat của anh ta được?"

"À, mình tưởng bạn trai cậu và Phó Tư Bạch là anh em thân thiết thì cậu cũng kết bạn với anh ta."

"Mình là người có phẩm hạnh đấy, còn lâu mới kết bạn với anh em

của bạn trai.

Hơn nữa nghe nói Phó Tư Bạch rất ít khi kết bạn với người khác, mấy người bạn gái cũ của anh ta trước kia cũng không được kết bạn."

"Bạn gái mà cũng không được kết bạn sao?"

"Đúng vậy, bởi vì hầu như đều không có ý định yêu đương lâu dài."

Kiều Tịch Tịch nhún vai: "Vậy nên cũng không cần kết bạn để làm gì."

Ôn Từ ngập ngừng một hồi, về sau cất tiếng nói như khẩn cầu: "Thế có thể phiền cậu hỏi thử bạn trai giúp mình được không? Nếu được thì đẩy Wechat của anh ta cho mình với."

"Ồ kìa? Cậu muốn kết bạn với anh ta à?" Kiều Tịch Tịch lập tức cảm thấy có hứng thú: "Ôa! Hoa khôi khoa chúng ta mà cũng chủ động xuất kích rồi kìa!"

"Không phải như cậu nghĩ đâu, mình tìm anh ta có việc thôi, chuyện đứng đắn."

Ôn Từ vẫn muốn đòi lại tấm séc năm vạn kia.

Dù đó có phải hành động chiếm tiện nghi của anh hay không thì cô đều chấp nhận hết.

Vì không để mấy tên đàn ông xấu xa cho vay nặng lãi quấy rối mẹ mình thêm một lần nữa, cô bắt buộc phải cúi đầu trước thực tế.

Kiều Tịch Tịch nghĩ cô muốn tìm Phó Tư Bạch hẳn là vì có chuyện quan trọng, Ôn Từ là một cô gái rất nghiêm túc, không ngừng cố gắng trong học tập và công việc, cô không thể coi trọng loại công tử phong đãng như Phó Tư Bạch được.

"Được rồi, mình gửi cho cậu rồi đấy."

Tiếng "đính đoong" vang lên, điện thoại trong tay Ôn Từ truyền đến âm báo tin nhắn mới, Kiều Tịch Tịch gửi cho cô một tấm danh thiếp.

WeChat của anh có tên "Không Đáng", avatar là một bức ảnh xám xịt, nhìn hệt như một đám mây ngày mưa.

Dù là ảnh đại diện hay tên Wechat đều mang một cảm giác rất

thương cảm...! thực sự khác biệt rất lớn với dáng vẻ anh vẫn thể hiện ra ngoài thường ngày.

Chẳng trách anh chẳng bao giờ kết bạn với người khác.

Cô gửi cho anh một dòng tin nhắn xác thực thân phận cực kỳ nghiêm chỉnh: "Phó Tư Bạch, chào anh, tôi là Ôn Từ, phiền anh đồng ý kết bạn với tôi."

Mấy phút sau, cái vị "Không Đáng" này từ chối lời mời kết bạn của cô, kèm theo hai từ lời ít mà ý nhiều...!
"Không quen.".

Chương 29: 29: Tiếu Bạch Hoa

Nguyên văn là 小白花: Từ này được sử dụng thông thường trong tiểu thuyết, mang ý ẩn dụ phê phán, thường chỉ những cô gái yếu đuối vô dụng không có chút lợi ích gì cho mọi người mà ngược lại còn dở chứng đòng đánh tiếu thư.

Ôn Từ biết trước rằng có lẽ mình sẽ bị từ chối, thế là cô nhẫn nại, gửi lời mời kết bạn một lần nữa kèm theo dòng tin nhắn: "Tôi để quên một món đồ rất quan trọng trong túi áo khoác của anh! Anh tuyệt đối đừng mang áo đi giặt nhé!"

Không Đáng: Giặt rồi.

"..."

Sáng hôm sau, Ôn Từ lại gửi lời mời kết bạn cho Phó Tư Bạch...
"Quấy rầy rồi, cho tôi hỏi thêm câu này, áo khoác của anh được mang đến tiệm giặt khô đúng không?"

Không Đáng: Giặt máy.

Ôn Từ: "Anh dùng máy giặt của trường á? Lần trước tôi nhìn thấy có cậu bạn còn nhét cả giày đá bóng vào đó giặt chung với quần áo đấy."

Không Đáng: Ông đây thích.

Ôn Từ: ...

Được thôi.

Kiều Tịch Tịch đang đứng cạnh lan can gần cửa sổ sát đất giãn cơ chân, thấy thế thì thò đầu nhìn sang, nhiều chuyện hỏi: "Hai người kết bạn với nhau rồi à?"

"Vẫn chưa, anh ta vẫn từ chối lời mời của tôi."

"Thế sao còn nói chuyện?"

"À, thì là mỗi lần từ chối đều có thể bổ sung thêm một tin nhắn, sau đó mình liên tục gửi lời mời kết bạn với anh ta."

"Thế mà cũng nói chuyện với nhau được! Chỉ bằng hai người kết bạn với nhau rồi nói chuyện cho rồi."

Ôn Từ làm động tác xoay tròn kèm xoạc chân, thản nhiên nói: "Tại anh ta cứ không đồng ý ấy chứ!"

Kiều Tịch Tịch nở một nụ cười đầy ý tứ sâu xa: "Trước kia Phó Tư Bạch từ chối con gái phải gọi là dứt khoát quả quyết vô cùng, từ trước đến nay chưa từng dây dưa dài dòng, người nào quấy rối thì anh ta trực tiếp chặn luôn.

Mà với cậu thì...! có vẻ hơi bất thường đấy nhỉ?"

"Anh ta rất ghét mình."

"Cậu chắc không?"

"Mình chắc chắn, hơn nữa, chính mình cũng rất ghét anh ta." Ôn Từ nghiến răng nghiến lợi nói: "Nếu như có cơ hội, mình nhất định sẽ khiến anh ta đau khổ tột độ."

"Oa...! đúng là đàn bà." Kiều Tịch Tịch đi tới chọc vào thắt lưng của cô: "Không nhận ra đấy, thế mà cậu lại là một mỹ nhân rắn rết."

"Ôi trời, mình ngứa!"

Ôn Từ cười khanh khách, hai người xô đẩy nhau, nô đùa trong phòng tập múa.

Phó Tư Bạch vẫn nhớ tên Wechat của Ôn Từ trước kia là "Củ Cải Lớn".

Anh cũng biết tên gọi ở nhà của cô là Bân Bân.

*Nguyên văn tên ở nhà của nữ chính là 卜卜 - bobo, phiên âm Hán Việt là Bặc Bặc, nếu dịch như thế thì nghe hơi kỳ nên team dịch xin phép đổi thành Bân Bân.

Ở đây chữ 卜 trùng với một từ trong 大萝卜 - Củ Cải Lớn.

Biệt danh nghe rất ngoan, cái tên này đã khiến anh bất giác bấm môi để bật ra từng tiếng bobo trong suốt một thời gian dài.

Anh nhìn đoạn hội thoại trong phần bạn bè bị từ chối lời mời kết bạn, tên Wechat của cô đã được đổi thành "Củ Cải Nhỏ Bị Sấy Khô".

Bị sấy khô rồi sao?
Sao lại dễ thương như vậy chứ?

.....
Tiếng giảng bài của thầy giáo trong tiết Ma Yuan luôn giống như
muốn thôi miên sinh viên.

Phó Tư Bạch lười biếng dựa lưng vào cạnh bàn, đôi chân dài tùy ý
đạp lên thanh ghế dựa ở hàng ghế trước mặt.
Ánh mặt trời xuyên qua khung cửa sổ chiếu vào, hắt xuống bên dưới
tạo thành một vệt sáng loang lổ trên mu bàn tay trắng nõn của anh..

Chương 30: 30: Tiếu Bạch Hoa 2

Hình xăm chữ W rất đậm, nhiều năm trôi qua mà màu sắc cũng không phai đi chút nào...! đến tận bây giờ mà anh vẫn có thể cảm nhận được cơn đau mỗi khi kim xăm ghim vào da thịt.

Xung quanh có rất nhiều cô gái để mắt tới anh, đang trong tiết mà họ chẳng tập trung nghe giảng, thậm chí còn có người cả gan ném cho anh một mảnh giấy nhỏ.

Mảnh giấy rơi xuống cạnh tay, mí mắt mỏng manh của anh còn chẳng thèm ngước lên một chút nên tất nhiên cũng không nhìn thấy mảnh giấy đó.

Vài phút sau, Phó Tư Bạch sao chép tên Wechat của cô sau đó lên Weibo tìm kiếm một hồi.

Trên Weibo có rất nhiều người để cái tên này, nhưng anh vẫn có thể dễ dàng tìm ra một tài khoản Weibo có định vị ở Đại học Nam Tương, chắc chắn đây chính là Weibo của cô.

Tài khoản Weibo này chỉ có một đến hai fan cương thi* theo dõi, vì thế cô coi tài khoản này như một hố cây để trút giận.

*Fan cương thi là thể loại fan hâm mộ không lộ diện, thầm yêu thích chứ không thể hiện (trên mạng xã hội được thể hiện là không để avatar, cũng không đăng ảnh idol).

Nếu cô biết hố cây trút giận của mình bị anh tìm thấy thì hẳn là cô sẽ lại cho anh mấy cái bạt tai nữa.

Phó Tư Bạch nhớ đến buổi tối hôm đó, dường như xúc cảm nóng rát bên má trái vẫn còn lưu lại...

Nội dung bài đăng trong tài khoản này toàn là mấy lời cô lai nhả oán hận cuộc sống, lúc nào mệt quá sẽ lên đây hét lên một tiếng, muốn khóc cũng sẽ đăng bài viết mấy chữ huhu.

Phó Tư Bạch rất khó để có thể tưởng tượng rằng, chỉ trong một năm ngắn ngủi anh không theo dõi mọi thứ có liên quan đến cô...! thế mà cô lại tích lũy nhiều năng lượng tiêu cực đến thế.

"Cái cô đứng trực ở "khung cửa nghèo" lần nào cũng nhìn mình với ánh mắt như đang bối rối, mình ghét ánh mắt đó [Bối rối]."

"Muốn trở lại khoảng thời gian trước 18 tuổi quá! Trưởng thành thật khó khăn [Mặt khóc]."

"Chẳng lẽ là vì hàng ngày mình liều mạng kiếm tiền nên mới không được coi là sinh viên có hoàn cảnh khó khăn hay sao? [Mặt cười]."

"Mình ghét FSB."

Tầm mắt Phó Tư Bạch dừng lại ở mấy chữ "Mình ghét FSB".

Rất rõ ràng, FSB chính là chữ cái viết tắt tên của anh - Phó Tư Bạch, mà ngày đăng weibo lại là đêm mưa anh và cô gặp nhau ở cửa hàng tiện lợi.

Anh nghĩ đến hành động ném bao thuốc của cô tối hôm đó...! cũng cực kỳ không khách khí.

Nhưng lúc đó, hai người chưa từng gặp nhau mà.

Sao cô lại ghét anh nhỉ?

Hai hàng lông mày của Phó Tư Bạch nhíu chặt lại, nghĩ mãi vẫn không ra.

Là vì tác phong ngang ngạnh phóng đãng của anh thường ngày, hay vì mái tóc màu xám khói này của anh khiến cô cảm thấy chán ghét? Hay là vì cô từng bắt gặp anh thân mật với cô gái khác trong phòng đựng đồ?...

Rất nhiều cảm xúc dâng lên trong lòng, tựa như thuở ban đầu khi anh ái mộ cô, cái cảm giác hoảng sợ không sao đong đếm nổi đó...!

Thực sự rất phiền.

Phó Tư Bạch kẹp bút trên đầu ngón tay rồi xoay tròn mấy vòng, cố gắng đè nén cảm giác bức bối trong lòng...

.....

Chương 31: 31: Tiếu Bạch Hoa 3

Buổi chiều, Ôn Từ đến cửa hàng tiện lợi thay ca, cầm mẩy chục đồng tiền lương trên tay, cô lại nghĩ đến năm vạn kia...

Cô vẫn trịnh trọng gửi lại lời mời kết bạn cho Phó Tư Bạch, theo đó còn đính kèm một tin nhắn, lần này, rốt cuộc Ôn Từ cũng phải chịu thua: "Phó Tư Bạch, tấm séc đó thật sự rất quan trọng với tôi, cầu xin anh đấy."

Người đứng dưới mái hiên, sao có thể không cúi đầu?

Mẹ cô kiêu ngạo suốt nửa đời người mà còn có thể hạ mình, vậy cô có tư cách gì mà dám phô trương?

Không lâu sau, điện thoại của cô lại rung lên một hồi.

Phó Tư Bạch vẫn từ chối lời mời kết bạn của cô, nhưng sau đó anh lại gửi cho cô một tin nhắn cũng xem như làm phấn chấn lòng người: "Tám giờ tối, chờ tôi dưới lầu ký túc xá."

Ôn Từ vui mừng khôn xiết, dựa theo thời gian đã hẹn, cô đứng dưới lầu ký túc xá nam từ sớm.

Kết quả đợi đến 8 giờ 40 phút mà vẫn chưa thấy Phó Tư Bạch xuống lầu.

Ngược lại có không ít những chàng trai lúc ra vào cổng ký túc, thỉnh thoảng lại làm như vô tình ném ánh mắt mò mè về phía cô.

Trong số mấy người đẹp trai xinh gái của khoa Nghệ Thuật, Ôn Từ cũng được xem như cực phẩm trong đám người xuất chúng.

Kể cả không trang điểm ăn diện thì nét đẹp thanh tú thẩm sâu trong xương tủy của cô cũng không thể thu lại được.

Ôn Từ đợi hơn 40 phút mà vẫn không thấy bóng dáng Phó Tư Bạch đâu, bắt đầu cảm thấy hơi mất kiên nhẫn.

Cô là người có quan niệm chặt chẽ về thời gian, sự chán ghét dành cho Phó Tư Bạch lại không khỏi tăng thêm vài phần.

Lại năm phút nữa trôi qua, cuối cùng Phó Tư Bạch cũng xuất hiện. Anh mặc áo thể thao màu đen dài tay, chân đi dép lê, thoải mái ung dung như bất cứ chàng trai nào mà bạn có thể nhìn thấy ở khắp mọi nơi trong trường đại học.

Nhưng anh và mấy người đó không giống nhau, từ tận xương cốt trong người anh đã toát ra phóng thái ngang ngạnh cứng đầu, nam sinh bình thường chẳng ai ngông cuồng như anh.

Sắc mặt Phó Tư Bạch hơi trầm xuống, vừa nhìn thấy cô, anh đã nói một câu như tát nước vào mặt: "Có phải em bị ngốc không?"

"Cái gì cơ?"

"Em chờ bao lâu rồi?"

"40 phút!"

Phó Tư Bạch thật sự là cạn lời với cô: "Ông đây chưa từng thấy cô gái nào ngốc như em."

"..."

Vô duyên vô cứ chờ lâu như vậy mà còn bị người ta mắng, trong lòng Ôn Từ nghẹn một bụng tức, chỉ là nghĩ đến chuyện mình có việc cần cầu xin người khác nên cô chỉ đành tạm thời kiềm chế lại.

Phó Tư Bạch nhìn dáng vẻ ấm áp của cô thì cũng không nói gì thêm nữa, lạnh lùng nói: "Đi theo tôi."

Dứt lời, anh lười biếng sải bước đi về phía rừng cây, cũng không thèm quay đầu nhìn cô một cái.

Ôn Từ đi theo sau anh, cố gắng duy trì một khoảng cách vừa phải, tránh để những người khác nhìn thấy sẽ hiểu lầm.

Cô mở điện thoại ra, Kiều Tịch Tịch gửi cho cô một tin nhắn: "Này, ôi trời đất! Vừa nãy Phó Tư Bạch đứng dưới lầu ký túc xá nữ chờ ai đó hơn nửa tiếng đồng hồ! Ai mà có mặt mũi vậy nhỉ? Mấy người bạn gái cũ của anh ta trước kia còn chưa từng có đãi ngộ này."

On Từ: ?

Kiều Tịch Tịch nhắn tin, sau đó gửi thêm một bức ảnh chụp từ trên phòng ký túc xá xuống dưới, quả nhiên, mái tóc màu xám khói này đứng dưới lầu ký túc xá thật, anh dựa lưng vào cột đèn bên đường chờ ai đó.

Biểu cảm trên mặt lộ rõ vẻ cực kỳ mất kiên nhẫn.

.

Chương 32: 32: Tiếu Bạch Hoa 4

Cho nên cả hai người họ đều hiểu lầm câu nói "chờ tôi dưới lầu ký túc xá", một người chạy đến ký túc xá nam chờ, người kia lại chạy đến cổng ký túc xá nữ...!vừa hay bỏ lỡ nhau.

Trong lòng Ôn Từ có hơi áy náy, nhưng nghĩ đi cũng phải nghĩ lại, ai bảo anh có mỗi việc nói thôi mà cũng không nói rõ ràng, lý do gì mà lại quay ra trách móc cô.

Đi qua sân bóng, Phó Tư Bạch đi về phía rừng cây thưa thớt ở phía đông.

Khu rừng nhỏ đó là thánh địa tình yêu của các cặp đôi yêu nhau, bình thường gần như không có người qua lại, không gian rất bí mật, cực kỳ thích hợp để làm một số chuyện thân mật thầm kín.

Ôn Từ sốt sắng đuổi theo, cất tiếng hỏi anh: "Phó Tư Bạch, đi đâu vậy?"

Một tay Phó Tư Bạch đút trong túi quần, cà lơ phắt phơ cất bước đi về phía trước, không thèm để ý tới cô.

"Phó Tư Bạch!"

Khi bước lên thềm đá để vào rừng cây nhỏ, Ôn Từ dừng bước, không đi về phía trước nữa.

Phó Tư Bạch quay đầu lại, đôi mắt đen lạnh lùng nhìn cô một cái: "Đi thôi."

Ôn Từ nhìn rừng cây tối đen không có một ánh đèn trước mặt rồi lắc đầu nguầy nguậy.

Anh bật cười khe khẽ, nói với cô bằng giọng điệu đầy ý tứ sâu xa:
"Sợ tôi à?"

Cô gái cắn chặt răng: "Rốt cuộc anh muốn dẫn tôi đi đâu? Nói rõ ràng đi đã."

Phó Tư Bạch chẳng buồn nói rõ ràng với cô, xoay người xách cánh tay mảnh khảnh của Ôn Từ lên, thăng thừng kéo cô đi vào con đường rải đá vụn trong rừng cây, nhìn hệt như xách một chú gà con đang run rẩy.

"Phó Tư Bạch! Thả tôi ra!"

"Em có muốn lấy lại tấm séc đó không?"

Cuối cùng Ôn Từ cũng chịu nghe lời, không giãy giụa nữa, cúi thế để mặc cho cậu thiếu niên ấn mình vào thân cây bên cạnh.

Anh xoay người lại, hơi ghé người vào bên tai, tham lam ngửi mùi hương trên người cô.

Cô gái không trang điểm, trên người mang theo một mùi chanh nhàn nhạt, cô vẫn luôn dùng sữa tắm mùi này.

"Vừa nãy em tắm trước khi ra ngoài à?"

Hô hấp nóng rực của anh phả vào vành tai cô, cơ thể nhỏ nhắn co rúm lại, cuối cùng chỉ có thể ngẩng đầu trùng mắt nhìn anh.

Phó Tư Bạch nhìn ra sự thù hận trong mắt cô gái.

Quả nhiên là cô ghét anh...

Anh cũng không khách khí gì nữa, giọng nói bỗng trở nên ngả ngớn hẵn: "Vì năm vạn, việc gì cũng có thể làm đúng không?"

Đầu ngón tay Ôn Từ đâm sâu vào lòng bàn tay, cô nghiến răng nghiến lợi nói: "Anh muốn tôi làm gì?"

"Làm gì em đừng quan tâm, tôi chỉ hỏi em, việc gì em cũng có thể làm đúng không?"

Hốc mắt đỏ bừng, nước mắt lưng tròng, Ôn Từ nhớ đến cảnh tượng mẹ bị người ta ức hiếp ngay tại nhà của mình ngày hôm đó...!

Cô phẫn nộ nói: "Đúng vậy, việc gì cũng có thể."

"Ngoại trừ tôi, những người khác cũng có thể sao?"

Câu này nói ra...! Phó Tư Bạch vừa mở miệng đã thấy hối hận.

Quả nhiên, Ôn Từ nói như muốn trả thù anh: "Nếu không thì sao?

Anh tưởng anh có gì đặc biệt sao? Phó - Tư - Bạch."

Anh chỉ đặc biệt ở chỗ trong nhà có nhiều tiền mà thôi, cũng chính vì lẽ đó nên anh có thể giãm đạp lên tôn nghiêm của người khác.

Trong mắt Phó Tư Bạch hằn lên vài tơ máu, nhưng dưới bóng đêm thăm trầm, cô cũng chẳng nhìn rõ được gì.

Ôn Từ nhắm mắt lại, một lúc lâu sau, không cảm nhận được hành động xâm phạm tiếp theo của anh mà lại nghe thấy tiếng anh lẩm bẩm: "Đồ ngốc."

Chương 33: 33: Tiếu Bạch Hoa

Cô mở mắt ra thì thấy người đàn ông đang cúi đầu châm thuốc, khói miệng nở ra một ngụm khói như một bông hoa cam, sau đó cất bước đi về phía đầu bên kia của rừng cây.

Ôn Từ không cam lòng đuổi theo: "Phó Tư Bạch, anh có ý gì?"
"Không phải ý mà em đang nghĩ đâu, ông đây không hèn đến mức dùng tiền mua phụ nữ, và lại cũng không cần thiết phải làm vậy."

" Anh kẹp điếu thuốc giữa hai đầu ngón tay, giọng điệu lạnh nhạt.

Ôn Từ thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại cảm thấy bức bối với hành động đùa giỡn của anh vừa rồi.

"Phó Tư Bạch, trêu người vui lắm sao?"
Phó Tư Bạch nhếch môi, nở một nụ cười xấu xa: "Thấy em khóc là tôi rất vui rồi."

"

Ôn Từ lau sạch nước mắt trên mặt, cô tuyệt đối sẽ không khóc trước mặt anh nữa: "Trả tấm séc cho tôi!"
"Gấp cái gì? Còn chưa xong việc nữa."

"

Anh nói rồi tiếp tục đi về phía trước, băng qua con đường rải đá vụn trong rừng cây, sau đó đi qua một gian hàng nhỏ để đến với bãi cỏ rộng rãi hơn.

^

Ôn Từ như một góa phụ trẻ tuổi, cứ thế cầm đầu cầm cổ đi theo anh, không ngừng lầm bẩm nói những lời chán ghét về anh.

Năm phút sau, Phó Tư Bạch dẫn cô đến cạnh một thùng container sắt màu xanh lá cây được dựng bên hồ.

Bên ngoài thùng container sắt có những hình vẽ đầy màu sắc, trông có vẻ khá nguêch ngoạc nhưng lại đầy tính nghệ thuật, bên trên có một dòng chữ được biết hơi tùy tiện - Câu lạc bộ Âm nhạc Lửa Ma.

Từ lúc Ôn Từ nhập học đã nghe các đàn chị nói trong trường có một "Câu lạc bộ Âm nhạc Lửa Ma" rất được mọi người đón nhận, lần nào khai giảng năm học mới cũng có tiết mục biểu diễn của họ, thậm chí còn nhận được không ít live house ngoài trường.

Hóa ra căn cứ câu lạc bộ của họ ở đây.

Khu này nằm bên cạnh bờ hồ nên ít người qua lại, và lại còn cách ký túc xá rất xa, bình thường cho dù luyện tập biểu diễn đến tận đêm cũng sẽ không làm ảnh hưởng đến người khác.

Cửa container bằng sắt mở rộng, có mấy chàng trai cô gái đang chơi nhạc cụ ở bên trong, chỉ có bạn trai của Kiều Tịch Tịch – Lâm Vũ là người cô quen biết, trên người anh ta có đeo bass tối màu.

Một chàng trai đầu trọc cực cool đang chống tay ngồi trong góc, là tay trống trong ban nhạc.

Ngoài ra còn có một cô gái vóc người cao ráo, mặc quần short nóng bỏng và áo balo đầy màu sắc.

Ôn Từ nhận ra cô gái đó, cô ấy tên Mạc Nhiễm, rất nổi tiếng ở khoa, vừa cool ngầu, tính tình cởi mở thoả mái, nhìn có vẻ là tay đàn của ban nhạc.

Phó Tư Bạch dẫn Ôn Từ đi vào, mấy người trẻ tuổi bên trong lập tức đứng dậy: "Cậu Phó, hiếm thấy đó nha, giọng ca chính của cả ban nhạc từ trước đến nay chưa từng đến muộn, thế là hôm nay giờ này mới tới, còn tưởng cậu Phó của chúng ta bị kẻ thù đánh chết rồi chứ!"

Phó Tư Bạch không hề nổi giận, một tay kẹp điều thuốc đưa lên môi, thản nhiên nhìn lướt qua Ôn Từ một cái: "Chết trong tay cô ấy rồi.

Ánh mắt mọi người lập tức đổ dồn lên người con gái đứng sau lưng anh.

Cô gái mặc phông áo trắng sạch sẽ, làn da trắng nõn ửng một màu hồng phấn nhàn nhạt, dáng vẻ nhu thuận, mái tóc tùy ý buộc thành đuôi ngựa, vài sợi tóc lòe xòa được vuốt gọn sau vành tai.

Vừa nhìn đã thấy cô thuộc loại Tiểu Bạch Hoa ngây thơ đơn thuần, tuyệt đối không phải khẩu vị của Phó Tư Bạch.

Lâm Vũ cười rộ lên: "À, thì ra là vị này, chẳng trách.

".

Chương 34: 34: Tiếu Bạch Hoa 6

Trên thế giới này, người dám động tay động chân với Phó Tư Bạch, cuối cùng vẫn toàn mạng rút lui, chỉ có một mình cô mà thôi.

Mạc Nhiễm lạnh lùng nói: "Phó Tư Bạch, cô em gái này không phải là vũ công múa mở màn mà cậu đưa đến đấy chứ?"

Phó Tư Bạch nhặt cây đàn guitar của anh lên, thản nhiên đáp "ừ" một tiếng.

"Không phải chứ?" Lâm Vũ kinh ngạc nhìn Ôn Từ: "Cô ấy? Cô ấy múa mở màn cho chúng ta á? Cậu đừng đùa nữa."

Phó Tư Bạch liếc anh ta một cái: "Ý kiến gì?"

Tất nhiên Lâm Vũ không dám nhiều lời, anh ta chỉ cau mày, nhìn Ôn Từ với ánh mắt đầy hoài nghi.

Cô có làm được không đấy?

Ôn Từ hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, sao lại bảo cô làm dancer chứ: "Phó Tư Bạch, ý gì vậy?"

"Hai tuần sau, tại lễ hội âm nhạc của trường, ban nhạc của chúng tôi sẽ tổ chức một buổi biểu diễn trong hội trường, lúc đó cần một vũ công múa mở màn."

Phó Tư Bạch vừa nói chuyện vừa chỉnh dây đàn, dùng giọng điệu công vụ để nói chuyện với cô: "Thứ em cần, tôi có thể cho em, nhưng trước hết em phải tới câu lạc bộ múa mở màn cho ban nhạc của chúng tôi."

Ôn Từ biết ngay mà, cô sẽ không thể dễ dàng lấy được tấm séc trong tay anh như vậy.

Nhưng cô cũng không thể nói lời nào, quả thực năm vạn này là cô chiếm tiện nghi của Phó Tư Bạch nên mới lấy được phần trăm hoa hồng.

Cô còn chưa mở miệng đồng ý thì Lâm Vũ đã bày tỏ sự nghi ngờ của mình: "Tiểu Bạch Hoa này hoàn toàn không phù hợp với phong cách của chúng ta, liệu cô ấy có làm được không?"

Phó Tư Bạch thuận miệng nói: "Cô ấy không làm được, thế cậu lên múa thay nhé?"

Mạc Nhiễm lạnh giọng châm chọc: "Để anh ta lên, anh ta chỉ có thể múa thoát y thôi."

Tất cả mọi người đều phá lên cười.

Tay trống trong ban nhạc - Đoàn Phi Dương quay sang hỏi Ôn Từ: "Cô có biết nhảy không?"

"Tôi biết." Ôn Từ nói rất tự tin: "Tôi tập múa từ hồi học tiểu học."

"Oa! Thế thì tốt quá rồi! Quả nhiên vẫn là anh Phó đáng tin cậy!"

Đoàn Phi Dương lập tức dùng dùi gõ lên mặt trống, tấu lên một đoạn tiết tấu cực nhanh: "Hay là cô thử biểu diễn một đoạn đi?"

"Được chứ!" Ôn Từ nhìn chiếc trống được bọc bởi khung kim loại của anh ta, chần chờ một hồi rồi hỏi: "Nhưng anh có biết đánh đàn tranh không?"

"Đàn...!đàn tranh?"

"Thì tôi học...!múa cổ điển mà."

Mọi người im lặng nhìn về phía Phó Tư Bạch, Phó Tư Bạch xoay cổ, đường hoàng nói: "Đều là nhảy múa thôi, không khác biệt lắm."

"..."

Đúng là không khác biệt lắm, Bắc Đại và Bắc Đại Thanh Điểu cũng chỉ cách nhau mỗi hai từ thôi đó!

Ôn Từ một lòng muốn lấy lại tấm séc năm vạn của mình, thấy mấy người họ tỏ vẻ nghi ngờ thì chỉ đành tự thân tiến cử: "Thế các anh cần múa như thế nào? Tôi có thể học, thật ra các điệu múa đều khá giống nhau, cho tôi thời gian hai tuần là đủ rồi, đến lúc đó tôi sẽ nhảy rất tốt."

Đoàn Phi Dương và Lâm Vũ liếc nhau một cái đầy ý tứ sâu xa, song cũng không có ai trả lời.

Khóe miệng Mạc Nhiễm khẽ nhếch lên, cười nói: "Học...!đúng là không khó thật.

Chỉ sợ một Tiểu Bạch Hoa như cô, về quan điểm sẽ không thể chấp nhận được."

"Sao lại không chấp nhận được?"

Phó Tư Bạch cúi người kề sát vào tai cô, dùng giọng nói gợi cảm đầy trêu chọc, gần giọng nói mấy chữ.

Mặt mũi Ôn Tử lập tức ửng đỏ.

Chương 35: 35: Canteen

Đối với một vũ công chuyên nghiệp mà nói, bất cứ điệu nhảy nào cũng phải được đổi xử như nhau.

Ôn Từ tuyệt đối sẽ không nhìn thể loại múa cột bằng cái nhìn phiến diện đầy thành kiến.

Nó cũng chỉ là một thể loại múa có tư thế hơi gợi cảm một chút mà thôi.

Chỉ là...!Ôn Từ xuất thân từ việc học múa cổ điển, vẫn luôn cố gắng đạt tới sự đoan trang và ưu nhã trong mỗi điệu múa, điều này không phải muốn thay đổi là thay đổi được dễ dàng.

Đám người Đoàn Phi Dương và Lâm Vũ chuyển nhạc cụ và loa ra bãi cỏ ngoài trời, điều chỉnh dụng cụ xong thì chuẩn bị bắt đầu buổi diễn tập của ban nhạc.

Lễ hội âm nhạc được tổ chức trong khuôn viên trường, Câu lạc bộ Âm nhạc Lửa Ma còn có sân khấu riêng của bọn họ.

Ban nhạc này hoạt động trong lĩnh vực nhạc pop, hầu hết trong số họ đều là sinh viên theo học các chuyên ngành liên quan đến nhạc thính hành, ngoài ra còn có những người đam mê không chuyên nghiệp.

Mỗi năm đều phải thi đấu với đám sinh viên Khoa Âm nhạc Cổ điển để xem ai được yêu thích và ai có nhiều khán giả hơn.

Năm nay có Phó Tư Bạch gia nhập nên bọn họ không cần lo lắng đến nhân khí của Câu lạc bộ Âm nhạc Lửa Ma, chỉ là hiện giờ ban nhạc vẫn đang thiếu một vũ công có thể đem lại một màn chào sân

bùng nổ.

Mọi người nhìn Ôn Từ ngồi ngay ngắn như một con thiên nga bé bỏng, thật đúng là vừa thực nữ vừa nhã nhặn.

Thật khó để có thể tưởng tượng ra một cô gái có khí chất nữ thần này khi múa cột...!nhìn sẽ như thế nào.

Đoàn Phi Dương không tin tưởng lầm, quyết định nói thẳng với Phó Tư Bạch: "Cô ấy không bùng nổ nổi đâu."

Phó Tư Bạch cúi đầu chỉnh lại dây đàn: "Không sao cả, có tôi rồi." "Cho nên nếu đã không thể mang lại một màn chào sân bùng nổ, cậu còn đưa cô ấy tới đây làm gì?"

"Này sao cậu hỏi lầm thế?*" Phó Tư Bạch lạnh giọng nói: "Làm tốt việc của mình trước đi."

*Nguyên văn 十万个为什么: mười vạn câu hỏi vì sao.

Ánh mắt Đoàn Phi Dương mang theo sự hoang mang, anh ta quay sang nhìn Mạc Nhiễm để cầu cứu, Mạc Nhiễm và Phó Tư Bạch quen biết đã lâu, có lẽ cô ấy sẽ hiểu Phó Tư Bạch hơn những người khác. Mạc Nhiễm nhìn tiểu thư nữ đang ngồi ngay ngắn ở phía đối diện, khóe miệng khẽ mím lại.

Cô gái này...!nhìn có vẻ đang rất kìm nén.

Phó Tư Bạch hao tâm tổn trí không phải chính là vì muốn cho cô một sân khấu để giải phóng áp lực, để cô có thể lấy lại sự tự tin hay sao? Còn nói cái gì mà nhờ cô giúp đỡ.

Ôi cái người đàn ông này, đúng là quỷ kế đa đoan.

.....
Ban nhạc tổ chức buổi diễn tập trên bãi cỏ ngoài trời, có nhạc rock, nhạc jazz và một số bài hát thịnh hành hiện nay.

Một mình Ôn Từ ngồi ở ghế nhỏ, trên chiếc bàn bày đầy đồ đạc lộn xộn bên cạnh là chiếc máy tính xách tay Alienware của Phó Tư Bạch, màn hình máy tính đang phát đoạn video múa cột mà ban nhạc cần.

Trang phục biểu diễn bằng da không hở hang nhưng cực kỳ bó sát, có thể tôn lên thân hình gợi cảm của vũ công một cách hoàn hảo nhất.

Trước kia Ôn Từ học múa cổ điển, lâu dần dưỡng ra một thân khí chất đoan trang tao nhã.

Còn về sự gợi cảm...! có lẽ là đã bị giấu kín đi rồi.

Cô không khỏi hoài nghi chính mình, có lẽ phần lớn là sẽ không thể thả lỏng được.

Thôi kệ đi, không nghĩ nữa, tạm thời cứ thử xem thế nào.

Lấy lại tấm séc mới là mục đích chính.

Ôn Từ nghe thấy một giọng nói rất quen thuộc, ngẩng đầu lên thì thấy Phó Tư Bạch đang ngồi giữa ban nhạc.

Chương 36: 36: Canteen 2

Anh gảy dây đàn guitar, ngón tay thon dài với từng khớp xương rõ nét đặt dưới làn da trắng nõn khẽ chuyển động, hình xăm màu đen trên ngón áp út bên tay trái tựa như chiếc nhẫn đặt riêng tồn tại ở đó suốt cả cuộc đời.

Anh cầm chiếc guitar điện, vừa đánh đàn vừa ca hát, chất giọng trầm khàn như ma sa, cá tính huênh hoang đến cực hạn.

Phó Tư Bạch chú ý tới ánh mắt của Ôn Tù, thế là anh hơi hất cằm lên, nhìn cô ngâm nga hát.

Hát thì cứ hát đi, mắc cái gì mà anh lại dùng ánh mắt tha thiết sấm đó để...!dụ dỗ cô chứ?

Ôn Tù quay mặt đi nơi khác, hai má hơi nóng lên, cũng chẳng thèm để ý tới anh nữa.

Trong lòng cô vẫn thấy chán ghét Phó Tư Bạch.

Tuy không phải anh cố ý, nhưng gia đình của anh hệt như một con sói lao đến, cướp đi tất cả mọi thứ thuộc về cô, còn hại cô suýt nữa thì nhà tan cửa nát.

Trong mắt cô, mỗi một vẻ cao ngạo trên khuôn mặt anh đều là sự mỉa mai vô cùng to lớn.

.....

Lịch trình hàng ngày của Ôn Tù được sắp xếp rất chặt chẽ, cho nên cô không cần đến Câu lạc bộ Âm nhạc Lửa Ma diễn tập mỗi tối, chỉ

cần tập luyện bài múa mở màn kia cho tốt là được.

Cuối tuần mới cần đến khớp động tác với các thành viên trong ban nhạc.

Khoa nghệ thuật có hai phòng tập múa được lắp được cột sắt, vừa hay có thể dùng nó để luyện tập, đối với Ôn Từ mà nói thì động tác múa không phải thứ gì quá khó khăn, thật ra cô chỉ cần nhìn mấy lần là biết.

Điều khó khăn nhất vẫn là...!thể loại múa cột đòi hỏi người biểu diễn phải có một khí chất gợi cảm và quyến rũ, điều này thì đúng là cô không thể làm nổi.

Dù có tập đi tập lại không biết bao nhiêu lần thì cảm giác vẫn cứ không đúng lắm.

Kiều Tịch Tịch xem qua bài múa của cô, tay xoa cằm, nhíu mày nói: "Nói như thế nào nhỉ? Cảm giác mà cậu mang lại cho mình...!cứ như Triệu Phi Yến mặc đồ cổ trang để múa cột vậy."

"..."

Ôn Từ lấy khăn lông trắng lau mồ hôi: "Không khoa trương đến vậy chứ?"

"Hay là cậu xem thử video mình quay lại cho cậu đi."

Kiều Tịch Tịch đưa điện thoại cho Ôn Từ, Ôn Từ mở video, quả nhiên nhìn thấy động tác của mình tuy đã rất thành thục nhưng vẫn có gì đấy quy củ quá mức.

Cô vẫn quen dùng thân hình và phong thái chuyên dùng trong múa cổ điển để đưa vào thể loại múa cột, từng chuyển động tinh tế của đầu ngón tay cho đến biểu cảm trên khuôn mặt...!đều mang cảm giác hoa lệ dịu dàng.

Quả nhiên là vậy.

Kiều Tịch Tịch vỗ vai Ôn Từ: "Từ bỏ đi bạn yêu của mình, cậu căn

bản không thể gợi cảm nổi."

"Có video nào dạy cách để trở nên gợi cảm không?"

"Cái này thì...!không có đâu." Kiều Tịch Tịch ngẫm nghĩ một hồi:

"Nhưng cậu có thể thử yêu ai đó xem."

Ôn Từ lại nghĩ đến lần trước ở quán bar, Kiều Tịch Tịch và bạn trai của cô ấy kéo nhau vào trong góc triền miên thân mật, quả thực là rất gợi cảm.

Khóe miệng của cô khẽ giật lên mấy cái: "Thôi bỏ đi."

Dù sao cũng chỉ vì lấy lại tấm séc năm vạn đó thôi mà.

Về phần Phó Tư Bạch và mấy người ở Câu lạc bộ Âm nhạc Lửa Ma, ban nhạc của họ có chiến thắng cuộc thi của khoa Âm Nhạc hay không, cô chẳng thèm quan tâm.

Cứ lên sân khấu là được rồi, không cần bối lông tìm vết hay cố gắng làm cho hoàn hảo để làm gì.

Buổi trưa, Ôn Từ bưng khay cơm đến "khung cửa nghèo" ở canteen để lấy cơm.

"Khung cửa nghèo" là một sự chiếu cố đặc biệt được quyên góp bởi các quỹ từ thiện bên ngoài trường học, dành cho sinh viên có hoàn cảnh kinh tế khó khăn, bữa ăn ở đây sẽ rẻ hơn nhiều so với khung cửa phát cơm thông thường..

Chương 37: Canteen 3

Nếu bình thường, ba món mặn một bát canh ít nhất cũng phải 10 đồng thì "khung cửa nghèo" chỉ cần 5 đồng, hơn nữa còn có thịt.

Nhưng rất ít sinh viên đi lấy cơm ở "khung cửa nghèo", mọi người đều là sinh viên đại học, tuổi đời còn quá trẻ, chỉ cần hoàn cảnh gia đình không quá khó khăn thì ai cũng sẽ cảm thấy xếp hàng mua cơm ở "khung cửa nghèo" là một việc rất xấu hổ.

Vì thế "khung cửa nghèo" quanh năm suốt tháng đều rất yên tĩnh vắng vẻ.

Ôn Từ là khách quen của khung cửa này, không phải cô không để tâm đến ánh mắt của những người xung quanh, chỉ là so với sĩ diện của bản thân, cô chỉ hy vọng mình có thể gánh vác một phần khó khăn kinh tế, để mẹ cô có thể sống nhẹ nhõm hơn một chút.
Cô bán cơm ở "khung cửa nghèo" nhàn rỗi quanh năm nên cũng bị chiều thành thói quen lười biếng.

Ngày nào Ôn Từ cũng tới đây mua cơm, dần dà đã trở thành gương mặt quen thuộc, vô tình làm lỡ dở việc tán dóc của mấy cô đó nên tất nhiên là bọn họ sẽ sinh ra khó chịu.

"Sao lại là cô nữa thế? Rốt cuộc cô có phải sinh viên nghèo không vậy?"

"Cháu làm sao cơ?"

"Nhìn bộ váy trên người cô đi, cũng đâu có giống loại người khó khăn gì, có phải đến đây để lợi dụng ưu đãi của người khác không?"

"Cháu..."

Tất cả quần áo của Ôn Từ hiện giờ đều là đồ cũ trước kia, lúc ngân hàng tiến hành nghiêm phong tài sản, cô đã dọn hết quần áo của mình đi, mấy năm trở lại đây chưa từng mua đồ mới.

Và tất nhiên là quần áo trước đây mẹ mua cho cô đều được lấy từ các thương hiệu nổi tiếng.

Ôn Từ để ý đến ánh mắt của mọi người xung quanh nên cũng không muốn tranh cãi với bà ta, cuối cùng chỉ đành bưng khay cơm trống rỗng chuẩn bị rời đi.

Đúng lúc này, bỗng nhiên có một bóng người cao lớn đứng chắn trước mặt cô, tiếng loảng xoảng vang lên, người đó rất không khách khí ném khay cơm của mình ra bàn.

Ôn Từ ngẩng đầu, nhìn thấy bóng lưng cao ngất của cậu thiếu niên cùng mái tóc màu xám khói ngang ngược kia.

Phó Tư Bạch.

Ánh mắt anh sắc bén như lưỡi dao, giọng nói lạnh lùng: "Lấy cơm."

Mấy cô đó thấy anh nhuộm tóc màu xám khói, nhìn có vẻ không dễ dây vào nhưng vẫn hỏi: "Cậu...!cậu có phải sinh viên nghèo không?" "Mẹ nó, ai quy định phải cầm giấy tờ chứng minh sinh viên nghèo thì mới được mua cơm ở khung cửa này? Ông đây không được mua đúng không?"

"Cậu...!vừa nhìn đã biết cậu không giống sinh viên nghèo rồi."

"Nhìn tôi không giống, nhìn cô ấy cũng không giống, thế mấy người nhìn ai giống? Ở đây có nhiều sinh viên như thế, có thể liếc mắt một cái đã nhận ra ai là sinh viên nghèo à? Sao hả? Ba chữ sinh viên nghèo được khoét trên mặt hay gì? Bà giỏi xem tướng như thế thì sao không ra bờ hồ làm thầy bói luôn đi?"

Phó Tư Bạch tuôn một tràng như tiếng pháo liên hồi, vừa ngang ngược vừa hống hách, chọc cho mặt mũi của mấy cô lấy cơm đỏ bừng lên, không ai nói lại được.

Mấy bạn sinh viên xung quanh cũng cười phá lên.

Cô bán cơm nghẹn một bụng tức nhưng cũng chỉ có thể lấy cơm cho anh và Ôn Từ, có điều bà ta không cho thịt, cả khay cơm chỉ toàn là mì thầu và rau cải.

Phó Tư Bạch còn định nói lý, nhưng Ôn Từ lại đỏ mặt, vội kéo tay anh rời đi.

Hai người ngồi xuống bàn ăn ở góc canteen, Phó Tư Bạch nhìn đống đồ ăn đậm đặc này thì tất nhiên không còn một chút khẩu vị nào, anh khoanh tay trước ngực, dựa lưng vào ghế, nhìn cô thường thức bữa trưa của mình.

Thấy anh không nhúc nhích, Ôn Từ biết anh không quen ăn những thứ nhạt nhẽo vô vị ở "khung cửa nghèo", thế là cô bưng khay cơm của Phó Tư Bạch lên, không nói một lời ăn sạch sẽ chỗ thức ăn vốn đã chẳng có bao nhiêu của anh.

.

Chương 38: 38: Canteen 4

Phó Tư Bạch hất cằm nhìn cô.

Cô gái cúi đầu ăn cơm, phần mái bằng phủ xuống trán, hàng lông mi vừa dày vừa dài, từng đường nét trên gương mặt toát lên cảm giác trong trắng thuần khiết, ngoan ngoãn hiền lành.

Mà dáng người của cô thì tất nhiên là không cần phải bàn tới, vai ngang thon gầy, cần cổ thiên nga, dù ngồi giữa canteen ồn ào huyên náo ăn bữa cơm của sinh viên nghèo thì cô vẫn có thể giữ được khí chất thực nữ tao nhã của mình.

Anh nói đùa: "Ăn cơm của tôi?"

Ôn Từ không thèm để ý tới anh, chỉ biết vùi đầu vào khay cơm.

"Ăn cơm của tôi, vậy em chính là người của tôi rồi."

"..."

Suýt nữa thì bị anh làm cho sặc cơm.

Ôn Từ đưa ra một lời đánh giá cực ngắn gọn: "Đồ điên."

Nếu là người khác thì tuyệt đối không ai dám nói với Phó Tư Bạch những lời này, chỉ có một mình cô gan to bắng trời.

Có điều...!Phó Tư Bạch không hề nổi nóng với cô.

"Không nhìn ra, em cũng ăn khỏe thật đấy."

"Toàn rau thôi, lát nữa sẽ đòi ngay."

Dù Phó Tư Bạch vừa mới đứng ra giải vây cho cô, nhưng Ôn Từ vẫn không chịu tỏ thái độ hòa hoãn với anh.

Nói trắng ra thì việc hiện giờ cô ngồi đây, ăn suất cơm dành cho sinh

viên nghèo cũng không tránh khỏi có liên quan đến anh.

Phó Tư Bạch cảm thấy mình thật sự rất hèn.

Anh nhìn dáng vẻ nghiêm túc ăn rau của cô, khẽ liếm môi dưới, cuối cùng lấy tấm séc năm vạn từ trong túi ra, đưa tới tay cô.

Ôn Từ nhìn tấm séc thì sắc mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc.

Đưa cho cô từ bây giờ luôn sao?

"Tranh thủ lúc ông đây chưa đổi ý, mau lên."

Ôn Từ nhanh tay đoạt lấy tấm séc, cẩn thận cất vào tầng lửng trong cặp sách, nhìn Phó Tư Bạch với ánh mắt chờ mong và hỏi: "Thế có phải là...! tôi không cần múa mở màn cho ban nhạc của các anh nữa không?"

"Nằm mơ đi." Phó Tư Bạch quả quyết khéo từ: "Chỉ là thấy em đang cần gấp nên đưa trước thôi, nhưng ông đây cũng phải nhà thiện nguyện.

Cần làm gì thì làm đi, em đừng hòng nghĩ đến chuyện chuồn mất."

"Biết rồi." Ôn Từ râu rí uống nốt ngụm canh cuối cùng: "Tôi sẽ tập luyện thật chăm chỉ, nhưng tôi không dám chắc màn biểu diễn của mình có thể đạt đến trình độ bùng nổ hay không."

Dựa theo đánh giá "Triệu Phi Yến mặc đồ cổ trang múa cột" của Kiều Tịch Tịch dành cho mình, cô dám chắc phần mở màn này mười phần thì có đến tám chín phần...! sẽ bị lật xe.

Phó Tư Bạch không quan tâm cô có thể mang đến một màn biểu diễn bùng nổ hay không, kể cả bị lật xe cũng chẳng sao cả, dù sao anh cũng chỉ muốn cho cô một sân khấu lấp lánh, những chuyện sau này...! sẽ do một tay anh lo liệu.

"Đi thôi." Phó Tư Bạch xoay người rời đi.

"Cảm ơn, Phó Tư Bạch."

Cả người anh hơi sững lại.

Đây không phải lần đầu tiên Phó Tư Bạch nghe cô gọi tên mình,

nhưng đây là lần đầu tiên cô gọi mà trong giọng điệu không xen lẩn
vẻ chán ghét.

Ba chữ "Phó Tư Bạch" được thốt ra từ đầu lưỡi của cô...!nghe êm
tai đến mức ngay cả linh hồn cũng phải phắt run.

Anh quay lại, thấy cô gái đang nhìn chằm chằm vào tấm séc, biểu
cảm trên mặt như thể vừa trút được gánh nặng.

"Ôn Từ, nếu em muốn cuộc sống của mình nhẹ nhõm hơn chút, thật
ra vẫn còn cách đơn giản hơn."

Ôn Từ ngẩng đầu, nhìn gương mặt anh tuấn của cậu thiếu niên: "Gi
cơ?"

Đã nhiều năm trôi qua, nhưng đây là lần đầu tiên tim của Phó Tư
Bạch đập nhanh như vậy.

"Làm...".

Chương 39: 39: Chương 9-1

"Làm..."

Làm bạn gái tôi, để tôi thương em.

Nhưng câu này, anh chỉ dám nói ra chữ đầu tiên, sau đó...!dù làm thế nào cũng không thể thốt thành lời.

Tư thái cao cao tại thượng như thế, có lẽ đối với cô mà nói cũng sẽ chỉ có một cảm giác bị sỉ nhục.

"Làm cái gì cơ?" Ôn Từ khó hiểu hỏi lại.

"Làm người hầu của tôi." Phó Tư Bạch vội chuyển đề tài, nói với giọng điệu trêu chọc ngả ngớn: "Lúc tôi tập luyện, em lấy nước, cầm quần áo cho tôi, chỉ cần em ngoan ngoãn nghe lời, tôi sẽ trả cho em một số tiền còn cao hơn cả mức lương theo giờ em nhận được khi làm phục vụ ở cửa hàng tiện lợi.

Nếu em khéo miệng gọi một tiếng anh Tư Bạch, tôi sẽ cân nhắc việc mời em ăn cơm mỗi ngày."

"..."

"Đi chết đi, Phó Tư Bạch!"

Rời khỏi cửa canteen, Phó Tư Bạch ngẩng đầu nhìn bầu trời âm u xám xịt, đầu lưỡi đảo một vòng ở hàm trên.

Anh đúng là thằng hèn.

Trong phòng bệnh, Thư Mạn Thanh đang xoa bóp phục hồi trên một vùng da nhở cho chồng mình.

Ôn Từ đưa tấm thẻ ngân hàng cất giữ năm vạn cho mẹ.

Thư Mạn Thanh nhìn tấm thẻ ngân hàng rồi nhíu mày, nghi hoặc hỏi cô: "Ở đâu ra thế?"

Đương nhiên là Ôn Từ không dám nói sự thật, nếu để mẹ biết cô đến triển lãm ôtô làm người mẫu mặc bikini thì sợ là bà sẽ giận đến mức bật khóc mất.

Cô chỉ có thể âm ờ nói: "Không phải con đã làm đơn xin trợ cấp cho sinh viên có hoàn cảnh khó khăn rồi sao?"

"Trợ cấp cho sinh viên có hoàn cảnh khó khăn đến nhanh như vậy sao?"

"Tất nhiên rồi, trợ cấp cho sinh viên nghèo được giải quyết nhanh hơn tiền học bổng, chỉ cần nộp đơn lên nhà trường, nếu không có vấn đề gì thì rất nhanh sẽ được phát trợ cấp."

Thư Mạn Thanh cũng không suy nghĩ gì nhiều, bà trả lại thẻ ngân hàng cho Ôn Từ: "Mẹ bán tranh cũng có thể kiếm được rất nhiều tiền, con đừng lo chuyện này nữa, cầm lấy thẻ đi, tự cải thiện cuộc sống của mình.

Quần áo vát vóc và giày múa, nếu cần thiết thì cứ mua loại nào có chất lượng một chút, mấy thứ như đồ trang điểm và dưỡng da cũng phải mua đồ tốt."

Ôn Từ biết dù mẹ có vất vả đến mức nào thì bà cũng chỉ muốn duy trì mức sống trước kia của cô, đây chính là sự kiên trì cuối cùng của người làm mẹ.

Nhưng Ôn Từ không thể không hiểu chuyện như vậy, cô lắc đầu, đẩy thẻ ngân hàng về phía mẹ: "Con chỉ mới là sinh viên, không dùng đến nhiều tiền như vậy, hàng tháng nhà chúng ta không chỉ có tiền trả nợ mà còn cả chi phí chữa bệnh của ba, mẹ cầm lấy đi mà."

Thư Mạn Thanh biết tính Ôn Từ, nếu bà không nhận thì cô sẽ không

chịu thôi, thế nên chỉ có thể tạm thời cầm lấy, sau đó nhẹ giọng dặn dò con gái: "Bân Bân, hàng ngày con nhất định phải chăm chỉ tập múa, tuyệt đối không được mải mê đi làm để rồi bỏ gốc lũy ngọn, làm chậm trễ sự nghiệp nhảy múa của mình, mẹ thực sự không thiếu tiền."

"Con biết mà mẹ." Ôn Từ cam đoan với bà: "Con nhất định sẽ không lười biếng, tương lai còn phải cố gắng vươn đến vị trí cao nhất trong đoàn nghệ thuật, đến lúc đó là con có thể kiếm được thật nhiều tiền rồi."

"Bân Bân, con đừng nghĩ như vậy." Thư Mạn Thanh xoa đầu cô, dịu dàng nói: "Mẹ cho con học múa, không phải để con dùng nó để kiếm tiền.

Trong thế giới hỗn loạn này, việc học múa là một thứ có thể khiến tâm hồn của con nghỉ lại trong những đám mây, nhất định phải giữ gìn sự thuần khiết đó, được không?"

Ôn Từ không biết như thế nào mới được coi là thuần khiết, cũng không biết người nghèo...! có tư cách để giữ gìn sự thuần khiết đó hay không?

Cô phải bảo vệ ba mẹ mình!

Vì không muốn để mẹ lo lắng, cô vẫn gật đầu: "Con biết rồi thưa mẹ, con sẽ cố gắng hết mình.".

Chương 40: 40: Chương 9-2

Thư Mạn Thanh có thể nhìn thấy vẻ không cam lòng ẩn trong đôi mắt đen láy của con gái, bà chỉ có thể thở dài ảo não.

Làm một người mẹ, bà không thể bảo vệ cho con gái của mình, khiến cô còn nhỏ mà đã phải trải qua thế giới hiện thực đầy khốc liệt này...!

"Bân Bân, sau này con đừng mang tiền về nhà nữa, mẹ không nhận nữa đâu."

"Mẹ, mẹ để con giúp mẹ đi!" Ôn Từ nóng nảy: "Tiền nợ của gia đình chúng ta, còn cả chi phí thuốc thang chữa bệnh cho ba, những thứ này đều cần đến tiền mà."

Nhưng Thư Mạn Thanh vẫn cố chấp lắc đầu: "Mẹ sẽ tự nghĩ cách giải quyết việc này, việc con phải làm chính là chú tâm vào học hành, không được lơ là chuyện tập múa."

Ôn Từ lắc đầu, nước mắt chực trào trong hốc mắt: "Con không thể trơ mắt nhìn mẹ vất vả kiếm tiền, còn bản thân lại sống như không có chuyện gì xảy ra như vậy được."

Mẹ, mẹ biết con không làm được mà."

Hai mắt Thư Mạn Thanh cũng đỏ bừng lên: "Bân Bân, con phải nghe lời!"

Ôn Từ nắm chặt tay Thư Mạn Thanh: "Mẹ, không có tiền thì lấy đâu ra thanh cao, lấy đâu ra thuần khiết cơ chứ? Nếu không có tiền, những thứ gia đình ta phải đổi mặt sẽ không chỉ là hiện thực khốc liệt của cuộc sống mà còn là sự hiểm ác của lòng người! Tất cả đều là một đám lòng lang dạ sói đang nhìn chằm chằm như hổ đói! Ai cũng có thể bắt nạt chúng ta!"

"Con đừng nghĩ như vậy, mẹ không muốn con nghĩ như vậy!" Thư

Mạn Thanh nhìn sắc mặt của con gái đã hoàn toàn thay đổi, bà nắm chặt hai bả vai gầy gò của cô: "Mẹ hy vọng bất cứ lúc nào con cũng đừng đánh mất vẻ hồn nhiên và tươi đẹp trước đây."

"Mẹ, chúng ta không thể trở về cuộc sống trước kia nữa, con cũng không còn là Bân Bân ngày trước nữa.

Mẹ đừng cố gồng mình gánh vác tất cả, con cũng lớn rồi mà."

Ôn Từ ôm chặt mẹ vào lòng, hai hàm răng nghiến chặt vào nhau.

Để bảo vệ gia đình mình, cô có thể vứt bỏ bất cứ thứ gì!

Tối đến, Ôn Từ đi tới bãi cỏ nơi đặt căn cứ của Câu lạc bộ Âm nhạc Lửa Ma.

Tay bass Lâm Vũ thấy cô từ xa đi tới thì bất mãn nói: "Cô đến muộn đấy nhé!"

"Xin lỗi, tôi đi thăm ba tôi."

"Ba cô sao thế?"

"Ông ấy đang nằm viện, người thực vật."

Mọi người quay mặt nhìn nhau, cũng không trách móc cô nữa, Mạc Nhiễm đứng trước cây đàn organ, chơi một đoạn nhạc jazz sống động: "Đến đây đi, xem thử thành quả tập luyện của cậu tuần này."

"Ở đây à?"

"Ừ, ở đây."

"Ở đây làm gì có cột."

"À, không phải bên kia có cây sao?"

"..."

Ôn Từ vây quanh thân cây, bắt đầu biểu diễn bài múa cột của mình, động tác múa cực kỳ chuyên nghiệp, có thể nhìn ra nền tảng vững chắc của người xuất thân từ đào tạo chính quy, bất kể là hạ eo hay nhắc chân, mỗi một bước chuyển đều vô cùng chuẩn mực.

Chỉ là.....

Mọi người ai nấy đều nhíu chặt mày nhìn cô nhảy hết một bài, nhất thời không biết phải đưa ra đánh giá như thế nào.

"Cậu...!cậu..."

Ôn Từ thay bọn họ mô tả lại dáng vẻ của mình: "Nhìn giống Triệu Phi Yến múa cột?"

Mạc Nhiễm chép miệng một cái: "Chính xác."

Đoàn Phi Dương cũng cười phá lên: "Múa cột mà có thể múa ra cảm giác của Chân Hoàn Truyện cũng là rất đỉnh rồi!"

Suy cho cùng việc này cũng không thể trách Ôn Từ, bởi vì quả thực là mỗi một động tác của cô đều đạt chuẩn mực.

Chủ yếu là do vấn đề về khí chất của cô, khí chất này...!cũng quá là "tiên" đi.

Cũng vì quá "tiên", nên mới thiếu sức hấp dẫn cần thiết của thể loại múa cột.

Trong lúc nói chuyện, Phó Tư Bạch đã đi từ trong rừng ra.

Hôm nay anh mặc một chiếc áo khoác da mang đậm phong cách hiphop, làm nổi bật vẻ anh tuấn cứng cỏi trên người.

.

Chương 41: 41: Chương 9-3

Đặc biệt là đôi chân dài nghịch thiêng kia, nó hoàn mỹ đến mức có thể khiến một thân ăn mặc theo phong cách hippie dễ bị lật xe mang đậm khí chất hống hách ngỗ ngược, không hổ là dáng người múa áo.

Chẳng cần người múa mở màn nữa, chỉ cần anh...!chỉ cần gương mặt, dáng người và khí chất này xuất hiện là đã có thể khiến cả hội trường bùng nổ rồi!

Ôn Từ cũng không nhịn được mà liếc mắt nhìn anh mấy lần.

Anh...!chân của anh ta dài thật đấy!

Phó Tư Bạch đi tới, thò ơ hỏi: "Tập đến đâu rồi?"

"Đoàn Phi Dương nói tôi múa ra cảm giác của Chân Hoàn Truyện."

Khóe miệng anh hơi nhếch lên: "Múa thử một đoạn đi."

"Không."

Ôn Từ không còn chút xíu tự tin nào, không muốn biểu diễn trước mặt anh, nắn lòng tựa lưng vào thân cây bên cạnh: "Các anh vẫn nên đi tìm người khác đi."

"Cầm séc trong tay rồi nên định quẳng gánh giữa đường à?"

"Không phải." Ôn Từ dùng đầu móng tay cạy vỏ cây, ấm ức nói: "Tôi không hợp với thể loại múa này, sợ làm ảnh hưởng đến tiết mục biểu diễn của các anh."

Xuất phát từ sự cân nhắc cho hiệu quả của buổi biểu diễn, Lâm Vũ cũng cất tiếng khuyên nhủ: "Anh Phó, hay là đổi người đi, tôi biết mấy người bên khoa Múa, họ học nhảy jazz."

Dù sao cũng đâu có thiếu người, anh ta chẳng hiểu vì sao Phó Tư Bạch lại cứ khăng khăng để một tiểu mỹ nhân múa cổ điển chạy

sang múa cột nữa.

Làm cho cả hai bên đều khó xử.

Phó Tư Bạch quay lại nhìn Mạc Nhiễm: "Cậu dạy cô ấy nhé?"

Mạc Nhiễm tháo tai nghe đi tới, chỉ thấy cô ấy đang mặc quần ống rộng, thân trên là áo thun hở rốn, phong cách ăn mặc rất hiphop.

Mạc Nhiễm khoác vai Ôn Từ, cả cơ thể dựa sát vào người cô biểu diễn một đoạn nhảy jazz gợi cảm, tư thế vừa mập mờ vừa thân mật.

Điều quan trọng nhất là...! Mạc Nhiễm quyến rũ cô bằng ánh mắt mê người của mình, thật đúng là sức hấp dẫn có thể đạt đến cực đỉnh.

Ôn Từ là một cô gái, ngửi mùi hương thơm ngát trên người cô ấy mà cũng không khỏi đỏ mặt, tim đập thình thịch, ánh mắt né tránh, không dám nhìn thẳng vào mắt Mạc Nhiễm.

Mạc Nhiễm nhảy xong một đoạn, ngược lại lại thấy khá thích thú với cô gái này, cô ấy cười nói: "Không phải chứ, con gái với nhau mà cậu cũng xấu hổ à?"

Ôn Từ đỏ mặt: "Không, không xấu hổ."

"Cậu dễ xấu hổ như thế, đúng là không thể hoàn thành tốt bài biểu diễn múa cột này được." Mạc Nhiễm vươn đầu ngón tay nâng mặt cô lên: "Cậu phải tự tin, tưởng tượng toàn thân trên dưới khắp cơ thể mình đều đang tản ra sức hấp dẫn mê người, đi mê hoặc thú săn, giống như vừa nãy tôi mê hoặc cậu đấy."

"Thế để tôi thử xem."

Ôn Từ định múa cặp với Mạc Nhiễm, nhưng Mạc Nhiễm lại vội vàng nói: "Đừng đừng đừng, cậu múa cặp với tôi, tôi sợ tôi buồn cười sẽ làm ảnh hưởng đến cậu."

"Vậy..."

Mạc Nhiễm đảo mắt một vòng, sau đó nhìn thẳng về phía Phó Tư Bạch.

Người đàn ông mà con gái trong trường đều muốn mê hoặc, không phải đang ở ngay trước mắt đây sao?

Còn ai phù hợp hơn anh nữa chứ?

Mạc Nhiễm nhìn một thân quần đùi áo thun như sinh viên khoa Thể Dục trên người Ôn Từ, ngẫm nghĩ một hồi rồi kéo cô đi vào container, đóng cửa lại: "Thay quần áo trước đã, sau đó trang điểm." "Có cần phải chính thức đến thế không?"

"Đương nhiên rồi, cậu muốn tìm cảm giác, vậy thì nhất định phải làm đủ chính thức, chỉ cần trở nên xinh đẹp là cậu sẽ thấy tự tin hơn rất nhiều."

Mạc Nhiễm mở cốc đựng đồ trang điểm to bằng hộp dụng cụ của mình ra, Ôn Từ nhìn thấy bên trong có đủ các loại chai lọ, chỉ tính riêng son môi mà cũng có đến 20, 30 thỏi, phấn mắt phấn má và các loại dụng cụ khác thì càng không phải bàn.

"Oa!" .

Chương 42: 42: Chương 9-4

Mạc Nhiễm thấy Ôn Từ tỏ vẻ kinh ngạc thì cũng không khỏi ngạc nhiên: "Cậu đừng nói với tôi là giống tốt như cậu mà từ trước đến nay chưa từng trang điểm đấy nhé?"

"Tôi..."

Đúng là trong suốt những năm học cấp ba, cô chưa từng trang điểm, trừ mấy lần được lên sân khấu biểu diễn ra, có điều lúc đó sẽ có thợ trang điểm chuyên nghiệp đến phụ trách giải quyết những việc này.

Sau đó gia đình phá sản, cô lại càng không có cơ hội mua mỹ phẩm. Bạn cùng phòng Kiều Tịch Tịch không thể nhìn nổi nữa, thỉnh thoảng sẽ lôi cô ra trang điểm, nhưng bản thân cô thì ngay cả son môi cũng không có một thỏi.

Mạc Nhiễm nhìn ra sự quẫn bách của cô gái nên cũng không hỏi nhiều nữa.

Dù sao thì cô sinh ra đã là mỹ nhân, không trang điểm cũng rất xinh đẹp rồi.

Cô ấy thoa kem dưỡng da và kem lót cho cô, sau đó lần lượt tiến hành các bước trang điểm tiếp theo như tia lông mày, chuốt lông mi, kẻ eyeliner, đánh phấn mắt...!đầy đủ các bước.

Bên ngoài container sắt truyền đến tiếng nhạc rock sôi động của các thiếu niên.

Mạc Nhiễm thấy cô chăm chú lắng nghe thì nổi hứng muốn tán gẫu với cô: "Cậu thấy Phó Tư Bạch thế nào?"

"Kiểu tóc của anh ta...!rất lạ*."

*Nguyên văn là 非主流 - phi chủ lưu (non - mainstream) vốn là khái niệm trừu tượng, chỉ những gì mà một bộ phận thiểu số người đi theo, ngược lại với 主流, theo nghĩa hẹp và phổ biến trong giới trẻ bây giờ thì khái niệm này để chỉ một hiện tượng chủ yếu lan truyền qua mạng của giới trẻ, thường được viết tắt là FZL.

Nhưng cũng may là nhan sắc của anh...! có thể gánh được mái tóc màu xám khói đó, nếu đổi thành người khác, vậy thì đúng là không dám nhìn thẳng.

"Trước kia tên đó cũng có một mối tình thầm thương trộm nhớ rất dài, thích con gái nhà người ta nhưng lại tự ti về bản thân mình, lấy chữ cái đầu tiên trong tên viết tắt của người ta xăm lên tay, khắc lên ô, may trên quần áo."

Ôn Từ kinh ngạc nhìn cô ấy: "Thật sao?"

Nhin anh không giống loại người sẽ đi thầm thương trộm nhớ người khác.

"Lừa cậu làm gì, tôi và cậu ta quen nhau lâu lắm rồi."

Mạc Nhiễm cũng là một cô gái có tinh thần hóng chuyện đỉnh cao, chỉ là xung quanh không có bạn là con gái, suốt ngày chơi cùng một đám con trai, mà đàn ông con trai thì thường lại không thích tán gẫu nhiều chuyện, thế nên bây giờ chỉ có thể túm lấy Ôn Từ kể chuyện nọ đến chuyện kia...!

"Nghe nói có một lần vừa hay cậu ta và cô gái kia gặp nhau ở cửa hàng tiện lợi, trùng hợp hơn chính là hôm ấy trời lại mưa, hai người không mang ô, thế là cả hai chỉ đành đứng dưới mái hiên của cửa hàng tiện lợi để trú mưa.

Từ đó về sau, ngày nào cậu ta cũng bật "Bí Mật Không Thể Nói" của Châu Kiệt Luân, bởi vì trong lời bài hát có câu: Đẹp nhất không phải những ngày mưa, mà là những mái hiên từng tránh mưa cùng em." "Sau đó thì sao?" Cô lại hỏi Mạc Nhiễm: "Phó Tư Bạch và cô gái trú mưa cùng anh ta thế nào rồi?"

"Cậu ta bị từ chối rồi, thầm lầm luôn, ngay ngày hôm sau đã nhuộm cả cái đầu màu xám khói, lúc đó tôi còn tưởng cậu bạc đầu chỉ trong

một đêm."

"Cho nên...!cũng không phải tất cả con gái đều thích anh ta." Ôn Từ cảm thấy vô cùng sảng khoái, lại hỏi: "Cô gái kia là ai vậy, sinh viên trường chúng ta sao?"

"Chuyện này thì tôi cũng không biết, Phó Tư Bạch giấu cô ấy kỹ lắm, thật sự không có ai biết cô ấy là ai, chỉ biết trong tên của cô gái đó có một chữ W, có lẽ là người họ Vương hoặc họ Ngô gì đó..."

Ôn Từ thản nhiên nhún vai, cũng không cố truy hỏi nữa.

Mạc Nhiễm tiếp tục trang điểm cho cô, một lát sau, bỗng nhiên cô ấy mới phản ứng lại: "Này! Có phải cậu họ Ôn không?"

Ôn Từ: ?

*Họ Vương chữ Hán là 王 - phiên âm là Wáng, họ Ngô chữ Hán là 吴 - phiên âm là Wú, nữ chính họ Ôn chữ Hán là 温 phiên âm là Wēn..

Chương 43: 43: Ghen Tuông

Ngoài bãi cỏ, các thiếu niên đang hết mình với bài biểu diễn của mình, không ai chú ý đến cửa container sắt đã mở ra.

Bỗng nhiên, chiếc guitar điện trên tay Phó Tư Bạch bất chợt khụng lại, tiếng hát của anh cũng bị lạc đi...!sau đó dừng lại hẳn.

Ôn Từ mặc một chiếc áo hai dây bó sát họa tiết da báo của đàn chị, trên cần cổ thon dài đeo một chiếc choker màu đen bằng da, lớp trang điểm theo phong cách mèo hoang mang tính công kích cực cao, đuôi mắt có hai mảnh màu vàng, giữa sống mũi còn điểm xuyết một ít tàn nhang nhàn nhạt, sự nguy hiểm hòa trộn với vẻ gợi cảm tạo nên bức tranh cực kỳ hoàn mỹ.

Cô đã hoàn toàn...!thay đổi thành một người khác.

Dưới sự cổ vũ của Mạc Nhiễm, Ôn Từ đi tới trước mặt Phó Tư Bạch. Yết hầu gồ lên trên cổ Phó Tư Bạch khẽ trượt xuống, cổ gắt kìm nén dục vọng hừng hực trong lòng.

Đây là lần đầu tiên anh nảy sinh tâm lý muốn né tránh, tầm mắt bắt giác lảng sang một hướng.

Nhưng thỉnh thoảng...!vẫn liếc mắt nhìn cô một cái thật dè dặt.

Cảm giác cứ như ngồi trên tàu lượn siêu tốc vậy, nhìn một lần là tim gan nổ tung một lần.

"Được rồi, coi cậu ta là đối tượng mà cậu cần mê hoặc, cố gắng phát

ra sức hấp dẫn hút hồn của cậu đi."

Mạc Nhiễm nói với Ôn Từ: "Tuyệt đối không được khách sáo đâu nhé, có bản lĩnh gì thì cứ lôi hết ra để chào hỏi cậu ta, người đàn ông trước mặt cậu...!nổi tiếng là tọa hoài bất loạn đấy*."

(*) Tọa hoài bất loạn "坐怀不乱": Ngồi mà trong lòng không loạn, ý chỉ người đoan chính, ở cạnh người mình thích mà không nảy sinh ý định xấu xa.

Ôn Từ nhìn Phó Tư Bạch.

Trong số những chàng trai cô từng gặp suốt nhiều năm như vậy, chắc chắn nhan sắc của người đàn ông trước mắt được xem như hạng top cao cấp.

Lần đó mọi người tổ chức tiệc sinh nhật cho anh ở KTV, ngoài hành lang, khí thế lớn mạnh của Phó Tư Bạch đã khiến cô trút lấy thất bại thảm hại.

Cô thật sự không nghĩ mình có thể kiểm soát được anh.

Ôn Từ không nghĩ nhiều nữa, hít một hơi thật sâu, sau đó bắt đầu chuyển động thân hình uyển chuyển của mình, cả cơ thể dán sát vào người anh...

Cô coi anh như một con thú săn, dốc hết sức lực để thể hiện sức hấp dẫn nữ tính của mình.

Cô vừa làm ám thị tâm lý, vừa giơ hai tay lên cao, cả thân hình mềm mại dựa sát vào lồng ngực cường tráng của anh, vành tai chạm tóc mai*.

*Vành tai chạm tóc mai (耳鬓厮磨): Ý bảo hai người quần quýt bên nhau, cực kỳ thân thiết gần gũi.

Hãy khiến anh ta muốn hôn tôi, hãy khiến anh ta thèm muốn tôi...!

Phó Tư Bạch có thể cảm nhận được đôi môi đỏ mọng mê người của cô gần như lướt qua da thịt nóng bỏng trên cổ anh.

Hai mắt anh hơi híp mắt, yết hầu lăn lên trượt xuống, tay giấu ở sau lưng đã siết chặt thành nắm đấm.

Quanh mũi toàn là mùi hương của cô, tựa như mùi hương thảo trong đêm tối, sấp lấp đầy thế giới của anh.

Hai cánh môi gần như sắp chạm vào anh, chỉ thiếu một chút xíu nữa sẽ đụng phải khát vọng không thể chạm tới nhất trong lòng anh.

Phó Tư Bạch bất giác hé mở cánh môi mỏng, thế nhưng...!cùng với tiếng nhạc kết thúc thì cô gái cũng không chút lưu tình mà nhanh chóng rời xa anh.

Cảm giác như một trận gió lướt qua đã quét sạch cả thế giới của anh, trái tim thoáng run lên từng hồi.

Ôn Từ hoàn toàn không để ý tới phản ứng của Phó Tư Bạch, cô thở dốc hỏi những người xung quanh: "Đoạn vừa rồi thế nào?"

"Thật tuyệt vời!"

Mạc Nhiễm kích động, dành cho cô sự khen ngợi: "Chính là cảm giác này! Cứ làm như thế thì chẳng phải đã gợi cảm rồi sao? Khi nào lên sân khấu cậu cứ mút như vậy cho tôi! Coi cây cột đó là Phó Tư Bạch, cứ thế uốn éo quanh người cậu ta như vừa nãy là được.".

Chương 44: Ghen Tuông 2

Tầm mắt của Đoàn Phi Dương cũng đặt trên người Ôn Từ, khó có thể rời đi: "Không nhận ra đấy! Trang điểm một cái, lại thay đổi cách ăn mặc thì khí chất trên người cũng khác ngay."

"Chả thế thì sao! Chắc chắn tiết mục biểu diễn của chúng ta sẽ bùng nổ!" Lâm Vũ cũng không tiếc lời khen ngợi: "Một chữ thôi: Đỉnh!"

Ôn Từ được mọi người công nhận thì tất nhiên là vui sướng vô cùng: "Có thể thật sao?"

"Cô hỏi Phó Tư Bạch đi, cậu ta là đương sự mà." Đoàn Phi Dương nhìn Phó Tư Bạch: "Anh Phó, anh thấy cô ấy thế nào?"

Ôn Từ cũng nhìn về phía Phó Tư Bạch.

Cậu thiếu niên đứng lặng hồi lâu như bức tượng điêu khắc, nghe mọi người nói như vậy thì mới hoàn hồn, khóc mồi hơi nhếch lên: "Muốn khiến tôi có phản ứng, em còn non lắm."

Lâm Vũ: "Oa, điểm high của cậu cũng cao quá rồi đấy."

Phó Tư Bạch lạnh giọng cười khẩy một tiếng, không nhiều lời nữa mà xoay người đi về phía rừng cây.

"Đi đâu vậy, không tập nữa à?"

"Hút điếu thuốc."

Trong giọng nói của anh mang theo vài phần phiền não.

Nhin bóng lưng lạnh nhạt của anh, Ôn Từ cũng biết quả nhiên anh không dễ dụ dỗ như vậy.

Trong lòng chất chứa một người, làm sao có thể dễ dàng rung động với những cử chỉ phù phiếm của mấy cô gái khác.

Cho nên cô không thể nào là W của anh giống như những gì Mạc Nhiễm vừa nói đùa được.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ này, cô không muốn có bất cứ liên

quan gì đến tên họ Phó đó nữa.

.....

Khoa Nghệ Thuật nằm trong tòa nhà được thiết kế tinh tế nhất trong số các công trình kiến trúc của trường Đại học Nam Tương.

Trên bãi cỏ xanh mát cạnh bờ sông có hai tòa nhà ốp gạch đỏ đứng sừng sững, hai tầng bốn khối hình vuông, ba mặt đều là cửa sổ sát đất mở rộng, một mặt là gương cỡ lớn, là phòng học được dùng trong các tiết tập múa và luyện thanh của sinh viên khoa Nghệ Thuật hàng ngày.

Ôn Từ mặc đồ múa màu đen, tóc búi củ tỏi gọn gàng, cô đứng ở bên cạnh cột cửa sổ sát đất ở tầng một, chăm chỉ luyện tập động tác vũ đạo, nhìn tựa như một con thiên nga đen tao nhã.

Xung quanh có mấy bạn học đang hào hứng thảo luận chuyện lễ hội âm nhạc của trường sắp tới, họ nói Khoa Âm nhạc Cổ điển sẽ thi đấu với đám người chuyên biểu diễn nhạc pop ở Câu lạc bộ Âm nhạc Lửa Ma.

Sinh viên xuất thân từ âm nhạc cổ điển...! thực ra đều không vừa mắt với thể loại nhạc pop.

Nhưng rõ ràng là đối tượng khán giả nghe nhạc pop có phần đông đảo hơn cho nên nhân khí của Câu lạc bộ Âm nhạc Lửa Ma rất cao, hơn nữa năm nay còn có tuyển thủ nổi tiếng Phó Tư Bạch gia nhập nên bọn họ sẽ càng nhận được sự chú ý.

Vì thế nên tất cả mọi người đều mong đợi trận battle giữa Khoa Âm nhạc Cổ điển và dòng nhạc pop thịnh hành nhất hiện nay.

Ôn Từ vừa làm xong động tác hạ eo, đúng lúc nhìn thấy Phó Tư Bạch đang đứng phía ngoài cửa sổ sát đất.

Anh ngồi trên chiếc xe đạp địa hình siêu ngầu, đôi chân dài chống xuống đất, rút điện thoại ra quay camera sau về phía Ôn Từ rồi chụp lia lịa.

^

Ôn Từ: !

Cô biết biểu cảm của mình lúc tập động tác hạ eo khủng khiếp đến cỡ nào, thế mà lại bị anh chụp được rồi!

Cô gái vội vàng đuổi theo, kéo góc áo Phó Tư Bạch đang chuẩn bị đạp xe chuồn đi: "Anh chụp ảnh tôi!"

"Ai chụp ảnh em?" Phó Tư Bạch khẽ bật cười, đôi chân thon dài chống dưới đất.

"Thế đưa điện thoại của anh cho tôi xem." Ôn Từ đang tập múa nén mặt mũi đỏ ửng hết cả lên, lồng ngực pháp phồng: "Cho tôi kiểm tra." "Em lấy tư cách gì để kiểm tra điện thoại của tôi? Cũng đâu phải bạn gái hay gì."

"Phó Tư Bạch, anh không được chụp ảnh tôi!" Ôn Từ vẫn khăng khăng nói: "Không được xâm phạm quyền chân dung của tôi."

Phó Tư Bạch chậm chạp lấy điện thoại ra, lắc lư trước mắt cô.

Ôn Từ đưa tay định giật lấy nhưng Phó Tư Bạch lại giơ cánh tay lên, giơ điện thoại lên cao.

.

Chương 45: Ghen Tuông 3

Chiều cao của cô không đủ, kiêng chân kéo tay anh nên vô tình làm cho cả người nhào vào lòng anh, thế nhưng cô vẫn hồn nhiên không nhận ra điều bất thường: "Để tôi xem một chút thôi, Phó Tư Bạch!" Mùi thơm trên cơ thể cô gái phả thẳng vào mặt, trái tim Phó Tư Bạch lại được một hồi loạn nhịp.

Anh rũ mắt, nhìn đồ múa bó sát trên người cô.

Đường cong cơ thể lưu loát cân xứng, còn mang theo vài phần cảm giác linh hoạt, chỗ nào nên gầy sẽ gầy, chỗ nào cần có thịt thì đầy đặn vô cùng.

Anh nuốt nước bọt, cuối cùng vẫn chọn cách thỏa hiệp, đưa điện thoại cho cô xem: "Cướp cái gì mà cướp, cả người em sắp treo lên người tôi rồi đấy!"

Ôn Từ cầm lấy điện thoại của anh rồi nhảy ra xa, không chút khách khí nói: "Khóa màn hình."

"W."

Ôn Từ vẽ khóa màn hình, kiểm tra album ảnh của anh.

Gần như trong album chỉ toàn là ảnh chụp kiến trúc và phong cảnh của Đại học Nam Tương, có bờ sông, ghế đá, tòa nhà ốp gạch đỏ của Khoa Nghệ Thuật, tượng điêu khắc của Lỗ Tấn...

Quả nhiên không có ảnh cô.

"Anh không chụp ảnh tôi thật sao?" Cô ngượng ngùng đưa trả điện thoại cho anh.

"Tự mình đa tình."

Ôn Từ bĩu môi: "Sao anh lại chụp nhiều ảnh phong cảnh như thế?"

"Ông đây thích."

Phó Tư Bạch không khách khí ném điện thoại vào giỏ xe đạp.
Anh không dám chụp ảnh cô nên chỉ có thể chụp lại mỗi con đường
cô đi qua, mỗi chiếc ghế đá cô từng ngồi hay mỗi nơi cô dừng
chân...!chụp tất cả phong cảnh nằm trong đôi mắt của cô.

Tưởng tượng ra khung cảnh cô đang đứng, gió mát thổi qua mái tóc
mềm mại, sau đó cô mỉm cười với anh.

Thích một người, thật sự sẽ khiến chúng ta cảm thấy tự ti như một
nhúm cát bụi.

"Vào lớp đây." Ôn Từ quay người, chuẩn bị rời đi.

Nhưng Phó Tư Bạch lại đưa tay túm lấy búi tóc củ tỏi của cô, kéo cô
đi ngược lại.

"Làm gì vậy?"

Anh nhìn búi tóc củ tỏi được buộc tỉ mỉ kỹ lưỡng đến mức căng
da đầu của cô thì nhíu mày nói: "Buộc chặt thế, có thoải mái không?"

"Liên quan gì đến anh!"

"Để tôi nói lòng ra cho em." Anh đưa tay kéo dây thun của cô: "Nhìn
đã thấy khó chịu."

"Anh thật sự rất phiền đầy Phó Tư Bạch, anh đừng động vào tôi!" Ôn
Từ đẩy tay anh ra: "Tôi thân với anh lắm à?"

Phó Tư Bạch biết tính tình cô bé này nóng nảy, ngược lại không hề
tỏ ra giận dữ, anh ghé đầu vào tai cô, nói với giọng nhẹ hều: "Không
thân mà em cứ dính vào tôi thế à?"

"Tôi không có!"

"Tối qua, tôi không nói thật, lúc đó suýt nữa em đã làm tôi
cứng...!rồi."

"..."

Nhìn bóng lưng cậu thiếu niên đẹp xe đi xa, Ôn Từ giận đến mức
giậm chân.

Lại có một trận gió thổi qua, bóng người mặc áo sơ mi trắng dừng lại
bên cạnh Ôn Từ: "Ôn Từ."

Ôn Từ quay lại nhìn thì thấy Hứa Gia Lịch đang ngồi trên xe đạp mỉm
cười ấm áp với cô.

Hứa Gia Lịch là bạn học cùng trường cấp ba với Ôn Từ, hai người một người là lớp trưởng, một người là lớp phó, thành tích học tập luôn ở con số cạnh tranh nhau, hoàn cảnh gia đình hai bên cũng không hề kém cạnh, sau này lên đại học lại học cùng trường, nhưng một người học piano, người kia học múa cổ điển.

Trên lớp cũng có nhiều tin đồn về chuyện của hai người trong suốt một khoảng thời gian rất dài.

Có điều hai người rất trong sạch, từ trước đến nay vẫn luôn giữ mối quan hệ bạn học cùng lớp tốt đẹp, hơn nữa còn thường xuyên hợp tác với nhau trong mọi công việc chung của ban cán sự lớp, mấy người khác thấy vậy thì cũng không có quá nhiều chuyện để đồn đại lung tung, từ đó tin đồn rất nhanh đã bị nhấn chìm.

Dù vậy nhưng cảm giác couple của hai người vẫn luôn tồn tại, cứ thế bước vào Khoa Nghệ Thuật của Đại học Nam Tương.

Vì gia đình xảy ra biến cố nên một năm nay Ôn Từ vẫn luôn bận đến mức chân không chạm đất, thời gian gặp mặt Hứa Gia Lịch cũng ít hơn trước rất nhiều.

Chương 46: Ghen Tuông 4

Thế nhưng quan hệ giữa hai người vẫn không có gì thay đổi, cũng có thể xem như một người bạn có thể chia sẻ tất cả.

Một tình bạn đơn thuần.

Hứa Gia Lịch nhiệt tình chào hỏi cô: "Đã lâu không gặp!"

"Lớp trưởng Hứa, dạo này mình hơi bận, khi nào có cơ hội thì ăn cùng nhau bữa cơm đi."

"Ăn cơm thì để bao giờ ăn cũng được, bây giờ mình có chút chuyện muốn nói với cậu, cậu có tiện không?"

Ôn Từ nhìn đồng hồ: "Còn 10 phút nữa là hết giờ."

"Vậy mình đợi cậu." Hứa Gia Lịch dựng xe đạp dưới gốc cây thông, ngồi dựa vào cạnh xe chờ cô.

Ôn Từ quay lại phòng tập múa, Kiều Tịch Tịch cùng mấy người bạn cùng phòng vội vàng xông tới kéo tay cô: "Hứa Gia Lịch! Cậu quen Hoàng tử Piano Hứa Gia Lịch sao?"

"Bạn cùng lớp cấp ba." Ôn Từ bật cười: "Hoàng tử Piano, ai đặt đấy? Quê chết đi được."

"Sinh viên trong khoa mình đều gọi như vậy mà, cậu ấy đã từng biểu diễn một màn độc tấu piano cực kỳ ưu nhã ở tiệc chào mừng đấy, đẹp trai ngất người luôn."

Ôn Từ liếc mắt nhìn Kiều Tịch Tịch: "Cậu có bạn trai rồi đấy."

"Tên đó nhà mình sao có thể so sánh với vị đại thần này được!" Kiều Tịch Tịch dùng khuỷu tay huých nhẹ vào người Ôn Từ: "Nói đi cũng phải nói lại, không phải cậu vẫn còn độc thân đó sao? Đây là nhà ở ven hồ hướng trước ánh trăng đấy, cậu và Hoàng tử Piano đứng cạnh nhau là bùng nổ cảm giác couple luôn."

"Cậu ấy là bạn của mình, là kiểu bạn cực kỳ thân thiết ấy."

Huống hồ hiện giờ gia đình Ôn Từ còn đang chịu đựng biết bao gánh nặng, cô làm gì còn tâm tư để yêu đương chứ?

Thu dọn đồ đạc vào cặp sách, cô bước ra khỏi phòng tập múa: "Tiểu hoàng tử, tìm mình có chuyện gì vậy?"

"Là thế này, hẳn là cậu đã nghe qua sắp tới trường chúng ta sẽ tổ chức lễ hội âm nhạc, Khoa Nghệ Thuật sẽ có tiết mục biểu diễn."

"Chuyện này mình có biết, thi đấu với Câu lạc bộ Âm nhạc Lửa Ma."

"Mình phụ trách tổ chức sự kiện lần này của khoa chúng ta, cho nên muốn mời bạn học cũ tham gia, biểu diễn một điệu múa cổ điển tên "Hán Cung Phi Yến"." Hứa Gia Lịch nói đầy tự tin: "Mình tin chúng ta chắc chắn có thể chiến thắng đám người quần ma loạn vũ chủ lưu* của Câu lạc bộ Âm nhạc Lửa Ma."

Ôn Từ cắn môi, khó khăn nói: "À thì...! thật ngại quá, thật ra bản thân mình cũng là một trong những thành viên của đám người quần ma loạn vũ đó."

"?"

"Mình gia nhập vào Câu lạc bộ Âm nhạc Lửa Ma rồi."

Ôn Từ nhìn vẻ mặt hoài nghi nhân sinh của Hứa Gia Lịch, chần chừ một hồi mới lúng túng nói: "Nếu mình nói mình là người biểu diễn màn múa cột cho ban nhạc, liệu cậu có tuyệt giao với mình không?"

.....

Hứa Gia Lịch không hổ là cán bộ lớp làm công tác sinh viên nhiều năm, sau khi vào đại học cũng trực tiếp trở thành thành viên nòng cốt của hội sinh viên.

Sau khi nghe tin Ôn Từ gia nhập Lửa Ma, ban đầu Hứa Gia Lịch còn cảm thấy kinh ngạc nhưng rất nhanh đã trấn tĩnh lại, hơn nữa còn cố gắng khuyên cô lâm trận phản chiến.

Anh ta đưa cô đến thăm sân khấu của họ, nói với cô về ý tưởng của sân khấu này rằng anh ta đã chuẩn bị sẵn nhạc cụ dân tộc như đàn cổ, để tiếng đàn cổ kết hợp với dương cầm tạo ra một màn pha trộn hoàn hảo, chắc chắn sẽ nảy ra tia lửa, khiến "Hán Cung Phi Yến" trở thành một màn biểu diễn vô cùng đặc sắc.

Đây quả đúng là một tác phẩm lớn, cũng là phạm vi mà Ôn Từ có thể

thoải mái thể hiện mình, nhưng cô vẫn từ chối.

"Cho nên...!Không phải cậu muốn thử thách bản thân đấy chứ? Hay là vì giải tỏa áp lực?"

"Đều không phải."

"Thể loại múa cột này...!thật ra cũng có hơi..." Hứa Gia Lịch nhún vai: "Đương nhiên, không phải mình có thành kiến với loại hình này, chỉ là rõ ràng cậu có thể có được một sân khấu tốt hơn.".

Chương 47: 47: Ghen Tuông 5

Nếu là bạn bè, vậy Ôn Từ cũng không quanh co lòng vòng với anh ta nữa: "Phó Tư Bạch đã cho mình một sự ủng hộ rất lớn về mặt kinh tế, cho nên mình phải nghe theo sự sắp xếp của anh ta."

Cô vừa dứt lời, Hứa Gia Lịch lập tức ngậm miệng lại, chỉ là ánh mắt anh ta khi nhìn về phía cô...! có hơi thương xót.

"Cậu đừng nhìn mình như thế, mình vốn là người như vậy, cậu cũng biết mấy năm nay gia đình mình gặp khó khăn mà."

"Mình không nghĩ cậu là loại người như thế nào, chỉ là mình đang rất khó chịu." Hứa Gia Lịch dịu giọng nói: "Ôn Từ, nếu cậu gặp khó khăn thì cứ nói với mình, chúng ta đã làm bạn nhiều năm như vậy rồi."

"Được rồi, chính vì chúng ta là bạn nên mình mới không muốn quan hệ giữa hai ta bị biến chất." Ôn Từ tiêu sai nói: "Còn về "Hán Cung Phi Yến", cậu tìm người khác biểu diễn đi, hay mình giới thiệu cho cậu một người nhé?"

Hứa Gia Lịch cố chấp lắc đầu: "Ôn Từ, mình chỉ cần cậu, chỉ cậu mới có thể biểu diễn một màn "Hán Cung Phi Yến" hoàn mỹ nhất."

"Đừng như thế, mình đã hứa với người kia rồi, cậu không thể bảo mình thất hứa với người ta được."

"Không phải mình bảo cậu nuốt lời, nhưng mình muốn cậu tự sờ lên trái tim của mình, nghĩ cho kỹ xem cậu muốn múa cột thật sao?"

Anh ta nhìn cô với một ánh mắt cực kỳ nghiêm túc: "Nhất cử nhất động hay mỗi một ánh mắt của cậu đều sinh ra để múa cổ điển, trên sân khấu, cậu là người phụ nữ đẹp hơn cả Phi Yến Lạc Thần Tây Tử, nếu cậu thật sự muốn biểu diễn thể loại vũ đạo tục diễm này thì mình sẽ không khuyên cậu nữa."

"Cũng...! đâu có tục diễm đâu, chỉ là phong cách khác nhau mà thôi,

mình cũng muốn thử thách bản thân một lần."

"Ôn Từ, đừng vì nghèo túng mà đánh mất chính mình."

Ôn Từ đưa tay cạy vỏ cây, đúng vậy, mẹ cũng từng nói với cô cậu này, bà bảo cô phải luôn làm một Bân Bân thuần khiết và tươi đẹp giống như trước đây, tuyệt đối không được để bản thân lạc lối.

Nhưng...!con người ta nếu muốn trở nên mạnh mẽ thì làm sao có thể ngây thơ thuần khiết được mãi?

Bên ngoài sân bóng rổ, Lâm Vũ mở một bài đăng trên diễn đàn rồi đưa tới trước mắt Phó Tư Bạch: "Tôi nghĩ chúng ta phải cân nhắc lại việc chọn người múa mờ màn, tiểu công chúa do cậu đưa tới mười phần thì có tám chín phần là lâm trận phản chiến rồi."

Phó Tư Bạch nhìn lướt qua bài viết trên diễn đàn, là một tấm ảnh chụp lén.

Hai người Ôn Từ và Hứa Gia Lịch đứng cạnh nhau, họ dựa vào nhau rất gần, thủ thỉ nói chuyện, mà khung cảnh...!vừa hay lại là sân khấu do Khoa Âm nhạc Cổ điển bọn họ chuẩn bị.

Tiêu đề của bài đăng đang nói đến lễ hội âm nhạc năm nay sẽ toàn trai xinh gái đẹp tề tựu, rất đáng chờ mong.

Hiển nhiên là bài đăng này đã hiểu lầm Ôn Từ sẽ gia nhập vào đội của Hứa Gia Lịch.

Phó Tư Bạch thản nhiên nói: "Cô ấy sẽ không nuốt lời."

"Không chắc đâu." Lâm Vũ hừ lạnh nói: "Chắc chắn cô ấy sẽ giúp Trúc Mã của mình."

"Trúc Mã?"

"Cậu không biết đâu, hai người họ quen nhau từ lâu rồi, suốt ngày được gáp ghép với nhau, fans couple theo từ cấp ba lên tới đại học.

Này, bình luận dưới bài đăng cũng toàn đầy thuyền cho đôi họ đấy."

Phó Tư Bạch cúi kinh cầm lấy điện thoại rồi lướt nhanh xuống dưới...!

"A a a a, một đôi nhan sắc thần tiên này sắp giết chết tôi rồi! Khoa Nghệ Thuật không hổ danh là nơi gồng gánh nhan sắc của Đại học

Nam Tương."

"Đúng là couple thần tiên, hai người họ cực kỳ xứng đôi."

"Tôi có thể tưởng tượng ra khung cảnh hai người họ kết hợp biểu diễn, một người múa một người đánh đàn, OMG!"

"Tôi chết mất thôi."

.....

Phó Tư Bạch trầm mặt, tự ngược đãi cảm xúc của mình bằng cách tỉ mỉ đọc hết cả ba trang bình luận.

Mỗi một câu chữ trong đó...!đều khiến anh đau thấu tim.

"Nếu cậu không phản đối thì để tôi đi tìm người múa mở màn khác."

"Anh Phó, anh nói gì đi."

"..."

Anh ta bỗng dung im lặng, hai mắt trọn tròn nhìn Phó Tư Bạch...!bóp nát đầu thuốc đang cháy bằng đầu ngón tay.

.

Chương 48: Cửa Hàng Tiện Lợi

Buổi trưa, huấn luyện viên gọi điện cho Ôn Từ, giọng điệu nói chuyện nghe chừng rất vội vã: "Mau cầm đơn xin trợ cấp của em lên phòng họp của khoa ở phòng 4 tầng 3 để tham gia bỏ phiếu chứng nhận cho sinh viên có hoàn cảnh khó khăn."

Ôn Từ kinh ngạc nói: "Thưa cô, không phải cô nói em không đủ tư cách để xin trợ cấp sao? Sao bây giờ lại..."

"Bởi vì tài liệu phê duyệt của một bạn sinh viên không đúng sự thật nên bị hủy bỏ tư cách, khoa chúng ta đang thiếu mất một vị trí.

Em nhớ chuẩn bị một đoạn tài liệu, sau đó giới thiệu hoàn cảnh khó khăn của gia đình mình với các cấp lãnh đạo."

"Vâng thưa cô, em đi ngay đây a."

Ngay cả cơm trưa mà Ôn Từ cũng không kịp ăn, vội vội vàng chạy về ký túc xá, lục lọi một hồi mới tìm thấy mẫu đơn xin trợ cấp dự phòng.

Lúc Thư Mạn Thanh đến Ủy ban cư trú xin dấu đã cố tình xin thêm một tờ, vì sợ cô không cẩn thận sẽ làm mất hoặc chẳng may viết sai, thế là bà dứt khoát nói mấy lời ngon ngọt để họ đóng dấu cho một bản nữa.

Quả thật bản lần trước đã bị Ôn Từ làm mất, cũng may là mẹ cô làm gì cũng có biện pháp dự phòng.

Cô điền đầy đủ thông tin vào mẫu đơn xin trợ cấp, sau đó cầm các tài liệu và giấy tờ chứng minh có liên quan rồi chạy đến phòng họp của khoa ở phòng 4 tầng 3.

Tất cả sinh viên có tên trong danh sách xin trợ cấp cho sinh viên có hoàn cảnh khó khăn đều đang ngồi đợi phía sau phòng học, hàng trước là vị trí của ban lãnh đạo nhà trường.

Không phải tất cả sinh viên đều nhận được trợ cấp, bọn họ cần phải sàng lọc và so sánh mới chọn ra những sinh viên cần được giúp đỡ nhất, sau đó xin quyên góp từ các tổ chức từ thiện và doanh nghiệp bên ngoài nhà trường.

Sau khi Ôn Từ ngồi xuống thì thấy một tin nhắn do Mạc Nhiễm mới gửi tới: "Ba giờ chiều diễn tập cùng nhau, đừng quên đấy nhé!"

Bây giờ là một giờ chiều, còn hai tiếng nữa mới đến giờ hẹn, hắn là vẫn kịp.

Vốn dĩ Ôn Từ cứ tưởng đây chỉ là một cuộc bỏ phiếu theo quy trình, có thể kết thúc rất nhanh.

Nhưng không ngờ ngay cả đơn xin trợ cấp cho sinh viên nghèo mà mọi người cũng bày vẽ ra lăm tróc.

Có người khóc cạn nước mắt vì đau xót cho hoàn cảnh gia đình của mình, có người làm hẳn PPT với đầy đủ hình ảnh minh họa giới thiệu căn nhà đơn sơ của gia đình, thậm chí còn có người làm video ghép nhạc buồn để nói lên những khó khăn trong cuộc sống và việc học tập...

Ôn Từ nhìn đoạn văn ngắn gọn mô tả lại hoàn cảnh khó khăn của gia đình mà mình đã chuẩn bị.

Rõ ràng là không thể đánh bại được sự chuẩn bị kỹ lưỡng của những người xung quanh.

3 giờ 15 phút, Mạc Nhiễm lại nhắn tin cho cô: "Đến chưa? Chỗ cũ nhé."

Ôn Từ đang nghĩ lát nữa cô phải trình bày hoàn cảnh gia đình và những gì mình đã trải qua như thế nào mới có thể mang lại một câu chuyện hoàn toàn mới mẻ đến với các vị lãnh đạo, đầu ngón tay lướt trên bàn phím cực nhanh, gõ một câu trả lời tin nhắn của Mạc

Nhiễm: "Xin lỗi, bây giờ tôi đang có chút chuyện, sẽ tới muộn một lát."

Mạc Nhiễm: "Cậu chắc không?"

"Ừ, là chuyện rất quan trọng."

Sau đó cũng không trả lời tin nhắn nữa.

Chẳng bao lâu đã đến lượt Ôn Từ lên sân khấu phát biểu.

Cô dùng điện thoại của mình để bật nhạc, trên loa phát một đoạn trong tác phẩm nhạc cổ điển "Thuyền đánh cá hát buổi đêm", sau đó biểu diễn một điệu múa cổ điển.

.

Chương 49: Cửa Hàng Tiện Lợi 2

Dù đang mặc quần áo thường ngày nhưng động tác múa của cô vẫn toát lên sự thanh thoát thoát tha, nhịp điệu tinh tế trên từng đầu ngón tay tựa như u lan ẩn dật, lập tức kéo người xem vào khung cảnh cổ phong đầy ý vị...!

Cô chỉ biểu diễn một động tác múa xoay vòng rất ngắn cũng có thể để lại dư vị kéo dài trong cảm nhận của mỗi người, thậm chí còn không nỡ rời đi.

Ban lãnh đạo lập tức có hứng thú với câu chuyện của cô, họ hỏi rất nhiều điều liên quan đến việc tập múa, Ôn Từ vừa giải đáp thắc mắc của ban lãnh đạo vừa tranh thủ giới thiệu hoàn cảnh gia đình của mình, cô không cố tình tỏ vẻ thảm hại, cũng không giả bộ rằng mình rất đáng thương.

Suốt quá trình đều thể hiện vô cùng đúng mực, rất có tôn nghiêm.

Khi cô quay lại chỗ ngồi thì nghe thấy tiếng bàn tán rì rầm của mấy cô gái gần đó: "Cũng đã đến tận đây rồi, còn giả vờ cái quái gì chứ?" "Đúng vậy! Nhìn cái vẻ thanh cao đó mà ngứa cả mắt." Ôn Từ không thèm so đo với họ.

Cô biết, cho dù mình giả vờ dũng cảm đến mức nào, nhưng kể từ giây phút cô đứng trên sân khấu là sự hèn mọn này đã được định sẵn.

Nhưng ngay cả khi bản thân có hèn mọn như thế thì cô cũng muốn giành giật lấy một chút xíu tôn nghiêm trong sự hèn mọn này.

Năm giờ chiều, cuối cùng cũng kết thúc cái gọi là cuộc bỏ phiếu này. Kết quả như thế nào thì còn phải đợi một thời gian nữa mới được công bố, Ôn Từ đeo cặp sách, vội vàng rời khỏi phòng họp, chạy một mạch tới căn cứ của Câu lạc bộ Âm nhạc Lửa Ma.

Nhưng không ngờ bọn họ đã gạch tên của cô ra khỏi câu lạc bộ. Lâm Vũ gọi một cô gái khác đến từ Câu lạc bộ Nhảy đường phố, lúc này đang nhiệt tình thể hiện điệu nhảy jazz nóng bỏng của mình, cô ta vừa nhảy vừa tương tác thân mật với mấy chàng trai, trong đó có tay bass - Lâm Vũ.

Phó Tư Bạch không tham gia, anh dựa lưng vào thân cây, ánh mắt uể oải lười biếng, giữa hai đầu ngón tay có một điếu thuốc đã cháy gần hết.

Cô gái nhảy múa lắc lư cơ thể đến trước mặt Phó Tư Bạch, cố gắng hết sức để thu hút sự chú ý của anh, ý đồ đưa ra những tương tác thân mật.

Nhưng Phó Tư Bạch lại làm như không nhìn thấy cô ta, ánh mắt lạnh nhạt, cũng không biết đang nghĩ cái gì.

Lâm Vũ nhìn thấy Ôn Từ đi tới thì cố tình dùng bass tấu lên một giai điệu cao vút: "Tiểu công chúa, chúng tôi đổi người rồi, cô không cần giấu giếm nữa, có thể thoải mái đi về bên đội của Hứa Gia Lịch rồi."

Ôn Từ biết thời gian gần đây trên diễn đàn có tin đồn về cô và Hứa Gia Lịch, chỉ không ngờ là bọn họ lại tin: "Bây giờ các anh lại bảo đổi người? Nhưng chúng ta đã tập lâu lắm rồi mà."

"Tập lâu lắm sao? Hình như tất cả các buổi diễn tập từ trước đến nay...!cô chỉ đến đúng một lần."

"Đúng là tôi chỉ đến một lần, nhưng trong khoảng thời gian đó tôi vẫn luôn chăm chỉ luyện tập một mình, chỉ là vì bận nhiều việc thôi..."

Phó Tư Bạch khoác tay lên vai cô gái kia, đầu ngón tay búng tàn thuốc, mắt kiên nhẫn ngắt lời cô: "Bên cạnh ông đây không thiếu phụ nữ, em cũng không cần chân trong chân ngoài, miễn cưỡng chính

mình."

Cuối cùng Ôn Từ cũng chẳng thèm giải thích nữa, khẽ gật đầu, sau đó hùng hổ quay người rời đi.

Cô gái đứng cạnh Phó Tư Bạch được sủng mà kinh, định đưa tay ôm lấy Phó Tư Bạch, nhưng anh lại tỏ ra cáu kỉnh, thẳng thừng đẩy cô ta ra.

Cô ta nũng nịu gọi một tiếng: "Anh Phó."

"Ra chỗ khác."

Phó Tư Bạch dựa lưng vào thân cây dập tắt đầu thuốc lá, sắc mặt nặng nề đến đáng sợ.

.

Chương 50: Cửa Hàng Tiện Lợi 3

Nhưng cuối cùng Ôn Từ vẫn không thể nuốt trôi cục tức này, chưa đến hai phút sau cô lại hùng hổ xông ra từ rừng cây, hắng giọng lớn tiếng nói với mấy người trong Câu lạc bộ Âm nhạc Lửa Ma...!

"Tôi không hề chân trong chân ngoài như lời mấy người nói, cũng không hề đồng ý với lời mời của Hứa Gia Lịch, đúng là cậu ấy đã mở lời với tôi nhưng tôi không muốn nuốt lời.

Chiều nay đến muộn là do tôi phải tham gia cuộc bỏ phiếu cho sinh viên nghèo, các người có biết bỏ phiếu cho sinh viên nghèo là như thế nào không? Chính là phải không ngừng nói bản thân thảm hại đến mức nào, còn phải khóc lóc nức nở, phải tỏ ra thảm hại hơn người khác mới có thể giành lấy một vị trí trong cái danh sách đáng thương đó."

"Đúng, quả thực là tôi không am hiểu về loại hình múa cột, cũng không thích thú gì với nó.

Nhưng những gì tôi đã hứa thì nhất định sẽ thực hiện nghiêm túc, cũng sẽ không làm ăn theo cái kiểu bừa đực bừa cái, dù có bận đến mức nào thì mỗi ngày vẫn sẽ dành thời gian luyện tập thật chăm chỉ.

Không phải tôi không muốn hòa nhập với câu lạc bộ của mấy người, là chính mấy người không tin tưởng tôi, thế thì còn nhảy múa cái gì nữa?"

Cô hét thẳng vào mặt đám người Lâm Vũ và Mạc Nhiễm còn đang ngây ra, cuối cùng cũng trút được hết nỗi bức tức và kìm nép trong lòng ra ngoài.

Sau khi sảng khoái nói xong những lời này thì cô mới quay người rời đi.

Đoàn Phi Dương là người đầu tiên phản ứng lại, nói với giọng đầy cảm thán: "Ôi mẹ ơi!...!gái ngoan bình thường không nói tiếng nào, giận lên cũng ghê phết nhỉ?"

Mạc Nhiễm khoanh tay trước ngực, lười biếng nhún vai: "Thỏ con cát lén cũng biết cắn người."

Lâm Vũ vẫn luôn đề xuất đổi người bắt đầu cảm thấy áy náy, quay sang nhìn Phó Tư Bạch, lắp bắp hỏi: "Có cần gọi cô ấy quay lại không?"

Lục phủ ngũ tạng trong lòng Phó Tư Bạch đều đang xoắn vào nhau, anh bức bối liếm môi: "Không nghe cô ấy nói à? Cô ấy không thích cái này, thế thì còn nhảy múa cái quái gì nữa?"

Tùy cô.

Đêm đến, chỉ có bóng điện trong cửa hàng tiện lợi hoạt động suốt 24h còn thắp sáng.

Ôn Từ mở cuốn sách từ vựng Tiếng Anh cấp độ 4 rồi dùng bút dạ đơ tô lên những từ mà cô không biết.

Loa thông minh bên cửa truyền đến giọng nữ "chào mừng quý khách", mấy cậu thiếu niên nhìn cà lơ phơ bước vào, mua liền một lúc mấy bao thuốc lá.

Ôn Từ gấp sách lại, quét giá từng bao thuốc cho họ: "Tổng cộng 98 đồng."

"Ơ kia? Đây không phải Ôn Từ sao?"

Nghe vậy, Ôn Từ hơi ngược đôi mắt đầy mệt mỏi lên, nhìn thấy tên tóc vàng gầy gò trước mặt thì nhất thời không nhớ ra anh ta là ai.

"Anh biết tôi sao?"

"Cô chính là nữ thần của Trung học 1 Thành phố Nam năm đó."

Khóe miệng tên tóc vàng hơi nhếch lên, cười không có ý tốt: "Ông đây còn theo đuổi cô đó, có điều mắt cô đặt cao hơn đỉnh đầu, đâu có để ý gì tới tôi."

Đột nhiên Ôn Từ cảm thấy không ổn, lẽ phép nói: "Xin lỗi."

"Nghe nói nhà cô phá sản rồi, sao lại lăn lộn để thành ra như vậy?

Bây giờ còn phải đến cửa hàng tiện lợi làm thêm nữa chứ."

Cô không trả lời anh ta nữa.

Tên tóc vàng thấy cô dù rơi vào hoàn cảnh túng quẫn nhưng vẫn giữ nguyên dáng vẻ thanh cao, trong lòng hơi khó chịu, lại nhìn đến làn da bóng loáng trắng nõn dưới cổ áo thì ngứa ngáy không thôi, đưa bàn tay bẩn thỉu sờ lên cằm của cô.

Ôn Từ giật nảy mình vội vàng lui về phía sau, cảm giác ghê tởm dâng lên tận cổ họng.

.

Chương 51: Cửa Hàng Tiện Lợi 4

Tên tóc vàng miết đầu ngón tay, khéo miệng nở nụ cười xấu xa:
"Nếu em thiếu tiền thì cứ nói với anh, anh đây có rất nhiều tiền, đủ để
nuôi em."

"Mời anh ra ngoài." Ôn Từ lắng lặng siết chặt điện thoại trong túi.

"Nữ thần, em vẫn tuyệt tình như vậy nhỉ?"

Năm đó tên tóc vàng này đã mơ tưởng đến cô từ lâu, lúc này khó
khăn lắn mới chạm mặt, làm sao anh ta có thể dễ dàng buông tay
được chứ?

Anh ta đưa tay kéo Ôn Từ lại, Ôn Từ vội vàng lui về phía sau, dựa
lưng vào tủ thuốc lá, lấy điện thoại run rẩy ấn nút gọi khẩn cấp.

Tên tóc vàng bước hẳn vào quầy thanh toán, nhanh tay giật lấy điện
thoại của cô: "Bạn cũ gấp mặt ôn chuyện, báo cảnh sát cái gì chứ?
Đi nào đi nào, chúng ta đi hát uống rượu."

Nói xong, mấy người đàn ông bèn xông tới kéo tay Ôn Từ, lôi cô ra
khỏi cửa hàng tiện lợi rồi đi vào con hẻm nhỏ gần đó.

Đêm đã khuya, đường lớn vắng bóng người, thỉnh thoảng sẽ có
người đẩy xe xiên nướng đi qua nhưng cũng không ai dám chọc vào
đám lưu manh này.

Ôn Từ liều mạng giãy giụa, áo sơ mi mỏng manh bị xé nát, cúc áo
bung ra để lộ áσ lót màu trắng bên trong.

Những giọt nước mắt nhục nhã trào ra khỏi hốc mắt.

Sa sút đến bước đường này, trong tay không có sức mạnh, cũng
không có người bảo vệ, cứ thế để mặc cho người ta ức hiếp.

Bỗng nhiên, cô cảm nhận được bàn tay đang túm lấy người mình
buông lỏng, ngay sau đó liền nghe thấy người đàn ông kia rên lên

một tiếng đầy đau đớn.

Mấy người đàn ông đang lôi kéo cô lập tức buông tay ra, cô vô thức ôm lấy cơ thể, run rẩy ngồi xổm trong góc tường.

Ngẩng đầu, xuyên qua phần mái tóc rối tung, Ôn Từ thấy được bóng lưng tối đen của cậu thiếu niên.

Phó Tư Bạch một thân áo đen quần đen, xuất hiện hệt như Tu La quá bộ trong đêm tối, ánh mắt đầy phẫn nộ, tựa như lưỡi dao sắc bén định lăng trì đám người này.

Đám lưu manh liên tục lui về phía sau.

Phó Tư Bạch túm lấy kẻ đầu sỏ là tên tóc vòng, một tay bóp cổ anh ta, nhấc người lên.

Tên tóc vàng gầy gò ốm yếu đứng trước mặt anh có khác nào chú gà con để mặc cho người ta cắt xén, không hề có lực phản kháng.

Ngay lúc mặt mũi anh ta đỏ bừng, sấp hít thở không thông thì Phó Tư Bạch mới dùng sức quật anh ta ngã sõng soài xuống mặt đất.

Tên tóc vàng thở dốc liên hồi, không ngừng lui về phía sau, né tránh cậu thiếu niên đáng sợ như ác ma trước mặt.

Đường nét gương mặt sắc bén, ngũ quan lạnh lùng, đáy mắt tràn đầy vẻ tà ác dữ tợn, Phó Tư Bạch nắm lấy tay trái của tên tóc vàng vừa mới xâm phạm Ôn Từ, bẻ một cái, chỉ nghe răng rắc một tiếng, tay trái bị anh đánh trật khớp.

Anh ta đau đến mức suýt nữa đã ngất xỉu, kêu la thảm thiết, liên tục cầu xin tha thứ.

Mấy tên lưu manh thấy người này thật sự quá mức thô bạo thì cũng không dám đối đầu với anh nữa, xúm lại đỡ tên tóc vàng đứng dậy rồi lảo đảo chạy ra khỏi con hẻm nhỏ.

Phó Tư Bạch đè nén hô hấp dồn dập, xoa xoa cổ tay, quay đầu nhìn về phía cô gái đang ngồi xổm trong góc.

Tóc cô rối tung lên, quần áo xộc xệch, da thịt trắng như tuyết lộ ra ngoài.

Cô đang ôm chặt lấy cơ thể không ngừng run rẩy của mình, nước mắt trên mặt bị gió thổi khô, yếu ớt hệt như con thú nhỏ bị thương. "Phó..."

Giọng nói cũng run rẩy, mới chỉ thốt lên một chữ nhưng Phó Tư Bạch đã nghe hiểu, đây là cô đang cầu xin anh giúp đỡ. Lục phủ ngũ tạng trong lòng đang xoắn vào nhau.

Anh cởi áo khoác màu đen của mình ra, gói gọn lấy thân thể nhỏ nhắn của cô, sau đó ôm cô vào lòng.

"Có tôi ở đây, đừng sợ."

Chương 52: 52: Nửa Đêm

Ôn Từ vào phòng thay đồ ở cửa hàng tiện lợi để thay quần áo.

May là thứ mẩy tên lưu manh kia vừa xé rách là đồng phục nhân viên, nếu ngay cả một cái áo khác để thay mà cô cũng không có thì lát nữa về nhà chắc chắn sẽ bị mẹ hỏi đến.

Cô không muốn khiến mẹ lo lắng.

Thay quần áo xong, Ôn Từ lại bắt đầu rửa mặt, cô dùng khăn lông chà sát thật mạnh vào vùng cổ vừa bị bàn tay bẩn thỉu của mẩy tên đàn ông kia chạm vào, lau đến mức làn da trắng nõn đỏ bừng lên mới chịu dừng lại.

Cuối cùng tâm trạng cũng dần bình tĩnh lại.

Một năm trở lại đây, cô đã trải qua quá nhiều chuyện, cảm xúc tựa như một chiếc lò xo liên tục bị kéo giãn, lúc này khả năng chịu đựng đã đạt tới đỉnh điểm.

Nếu đổi lại trước kia, chẳng may gặp phải những chuyện như thế này thì sợ là cô đã sụp đổ rồi.

Ôn Từ đứng trước gương, chỉnh lại tóc tai rồi đi ra khỏi phòng thay đồ dành cho nhân viên, đúng lúc nhìn thấy hai vị khách đang mua xiên tự chọn*.

Nguyên văn là 关东煮 - Quan Đông Chủ, đây là cách gọi món oden của Nhật theo kiểu của người Trung Quốc.

Phó Tư Bạch ung dung cầm hộp đựng, lười biếng hỏi: "Muốn cái

nào?"

"Cái này, cả cái này nữa."

Anh gấp xiên tự chọn vào hộp cho khách, sau đó thuận miệng báo giá: "200."

"Hả?"

Vị khách kia nghe xong mà ngẩn cả người.

Ôn Từ vừa nghe thấy thế cũng giật nảy mình, vội vàng chạy qua đó, đẩy Phó Tư Bạch ra rồi cầm máy quét thẻ lên: "Tổng cộng 23 đồng, cảm ơn."

Đợi khách hàng rời đi, Ôn Từ đóng tủ thu ngân lại, quay đầu trợn mắt lườm Phó Tư Bạch một cái: "Sao lại hét giá lung tung thế?"

"Tính cả phí phục vụ của bốn thiếu gia nữa."

"..."

Anh tùy tiện ngồi vào chiếc ghế cao trong quầy thu ngân, hai chân gác lên thanh vịn, khẽ nhường mày, điệu bộ bối cợt với đời.

Có điều...!cũng hiếm lắm mới thấy một anh chàng ở cửa hàng tiện lợi có vẻ ngoài đẹp trai đến vậy.

Ôn Từ nghĩ đến vẻ mặt si mê của hai vị khách nữ vừa rồi, có lẽ bản thân họ cũng rất tình nguyện trả 200 đồng tiền phí dịch vụ cho anh.
"Anh thôi đi."

"Sao hả? Cảm thấy tôi không xứng à?"

Ôn Từ chẳng thèm cười đùa với anh, vô tình nhìn thấy hình như cánh tay trái của anh bị xước một đường, miệng vết thương mang theo màu máu rất nhạt.

Phó Tư Bạch không hề phát hiện ra.

Cô đi đến cạnh tủ đựng hàng lấy một hộp băng cá nhân, cầm máy quét mã quét một cái, sau đó tự thanh toán.

Ôn Từ xé vỏ băng cá nhân, cúi người dán băng vào vết xước trên

cánh tay trái của anh.

Cũng không hẳn là Phó Tư Bạch không phát hiện ra, nhưng chút thương tích nhỏ xíu này, anh cũng chẳng thèm để ý tới, đợi hai ba ngày nữa là nó tự khỏi.

Cô gái cẩn thận dán chắc băng cá nhân vào vết thương, sau khi dán xong còn vừa thổi vừa đập nhẹ lên cánh tay, cũng vô tình thổi lên một hồi ngứa ngáy trong trái tim anh.

Cô khẽ ấn lên miệng vết thương, thuận miệng nói: "Anh còn biết đánh nhau cơ à?"

"Mấy tên lưu manh cỏn con này, có thêm mười tên nữa cũng không phải đối thủ của tôi."

"Anh lại chém gió đấy!"

Khóe miệng Phó Tư Bạch hơi nhếch lên.

Anh rất thích bầu không khí này, bởi khi đó cô và anh không còn giương cung bạt kiếm, làm tổn thương lẫn nhau.

Cô gái vẫn đang mải mê kiểm tra xem trên cánh tay anh có còn vết thương nào khác hay không, Phó Tư Bạch tinh mắt, nhìn thấy mấy vết hàn màu đỏ trên cổ cô.

Cũng vì da cô quá trắng, quá mềm nên vết hàn này lộ ra cực kỳ rõ ràng, nó giống như...! dấu vết bị ức hiếp.

.

Chương 53: 53: Nửa Đêm 2

Hai bên thái dương của anh bất chợt nhảy lên, trầm giọng hỏi: "Bạn chúng đã làm gì em?"

"Không làm gì cả, anh tới vừa kịp lúc." Bấy giờ Ôn Từ mới phản ứng lại, cô vân vê cổ áo: "Tôi vừa lau người, là do mạnh tay quá thôi."

Tầm mắt Phó Tư Bạch đuổi theo từng cử động của cô, tham lam nhìn vết đỏ trên cần cổ trắng ngần kia.

Cổ họng cũng bắt đầu cảm thấy khô khốc.

"Sau này em đừng đi làm muộn như vậy nữa."

"Đây cũng đâu phải việc tôi có thể lựa chọn."

"Không thể đi làm vào ban ngày được à?"

"Ban ngày phải đi học mà, buổi tối mới có thời gian."

Phó Tư Bạch không biết phải đáp lời như thế nào, trong lòng bức bối lẩm bẩm: "Sao lại nghèo đến mức này? Nhà em không có người lớn à?"

Không nhắc đến chuyện này còn đỡ, vừa nhắc tới là Ôn Từ lại không thể nhịn được nữa, uất ức trừng mắt với anh một cái.

Sao cô lại nghèo đến mức này? Là do ba cô đang nằm liệt trong bệnh viện, có thể gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào.

Mà tất cả những điều này...!đều do chú út của cô và nhà họ Phó các anh ban tặng!

Thấy cô lại bắt đầu nổi giận trừng mắt với mình, Phó Tư Bạch chỉ nghĩ đơn giản là lòng tự trọng của cô quá mạnh mẽ, thế nên lập tức dịu giọng làm hòa: "Tôi cũng không thể ở đây trông chừng em mỗi ngày."

"Ai cần anh ở đây trông chừng mỗi ngày, trước kia tôi cũng chưa từng gặp phải mấy tên lưu manh này, hôm nay chỉ là trùng hợp thôi."

"Những chuyện như thế này...!gặp phải một lần là đủ lắm rồi, em còn muốn ngày nào cũng gặp à?"

Ôn Từ cắn chặt môi, không phản bác nữa.

Quả đúng là như vậy, chỉ mới lúc nãy thôi...!mà cô đã bị dọa sợ đến mức hồn bay phách tán.

Phó Tư Bạch thấy cô không nói gì thì chỉ có thể hít một hơi thật sâu:
"Sau này nếu có thời gian, tôi sẽ thường xuyên đến đây trông nom
việc làm ăn hơn."

"Không cần." Ôn Từ một mực từ chối: "Tôi với anh thân nhau lắm à?"
Anh biết cô rất hay ra vẻ nên cũng chẳng thèm đổi lời với cô, đi đến
ghế đặt cạnh tủ hàng, cà lơ phắt phơ nói: "Tiếp xúc nhiều là thân
ngay thôi."

"Ai thèm tiếp xúc với anh? Tránh ra." Cô đẩy anh ra: "Đừng làm phiền
tôi đọc sách."

Phó Tư Bạch nhìn cuốn từ vựng Tiếng Anh cấp bốn trên bàn:

"Chuẩn bị thi cấp bốn?"

"Đúng vậy."

"Cấp bốn mà cũng cần chuẩn bị à?"

"..."

Nghe thấy lời nhận xét Versailles cực kỳ thèm đòn của anh, Ôn Từ
lại nghĩ đến thành tích chói lọi của tên này trong đợt thi đại học năm
đó...!

Anh với tư cách thí sinh khoa nghệ thuật đã chiếm được vị trí trạng
nguyên toàn thành phố, khiến cho đám học sinh top đầu của các
trường cấp ba nổi tiếng trên địa bàn phải ngả nón kính phục, hoài
nghi nhân sinh.

Ôn Từ không có đầu óc thông minh bẩm sinh như anh, cô không
phải thiên tài, tất cả thành tích học tập đều phải dựa vào sự cố gắng
của chính mình mới đạt được.

Ngay cả tiền...!cũng vậy.

Cô không thèm để ý đến anh, mở cuốn sách từ vựng cấp bốn ra.

Phó Tư Bạch cũng không quấy rầy cô học bài, anh lặng lẽ ngồi cạnh cô, đầu ngón tay nghịch ngợm nắp bật lửa, chốc chốc lại thử đánh lửa lên.

Cô ngửi thấy mùi thuốc lá bạc hà trên người anh, rất có cảm giác áp bách.

Cảm giác tồn tại mãnh liệt của người đàn ông này rất khó để cô có thể bình tĩnh lại.

Cô liếc anh một cái, cất tiếng nhắc nhở: "Cái đó là đồ để bán, anh đừng nghịch nữa!"

"Ờ."

Phó Tư Bạch buông bật lửa xuống, sau đó lại nhắc tay cầm máy quét mã lên nhìn thử.

.

Chương 54: 54: Nửa Đêm 3

Ôn Từ giật lấy máy quét mă trên tay anh rồi nặng nề ném lên bàn. Phó Tư Bạch có thể nhìn ra cô gái này mất kiên nhẫn thật rồi, sau đó anh cũng không dám nghịch ngợm lung tung nữa, chỉ dành nhảm chán ngồi ngây người trên ghế.

Chính bản thân anh cũng thấy khó tin, làm sao mà...!một người nóng nảy như anh lại không thể nổi giận với cô.

Ngược lại chỉ cần Ôn Từ nổi nóng là trong lòng anh đã thấy day dứt đến kỳ lạ.

Dù sao thì Phó Tư Bạch cũng vừa mới cứu cô, thế là cô mang theo nỗi bực dọc huých vào tay anh một cái, tìm để tài hỏi anh: "W là ai vậy?"

Anh nhìn tầm mắt của cô gái dừng trên ngón áp út thon dài bên tay trái của anh.

Hình xăm màu đen kia...!W.

"Là người anh thích à?"

"Là người phụ nữ tôi ghét nhất trên đời." Phó Tư Bạch nói mà giọng điệu còn mang theo ý tứ nghiến răng nghiến lợi.

"Ghét mà anh còn xăm tên người ta lên tay."

"Bởi vì tôi phải luôn nhớ đến cô ấy, luôn nhắc mình phải ghét cô ấy." Ôn Từ nhìn dáng vẻ của anh lúc này, hiển nhiên là đã nhiều năm trôi qua nhưng anh vẫn không buông bỏ được.

"Vậy cô ấy có biết anh ghét cô ấy đến vậy không?"

Khóe miệng Phó Tư Bạch khẽ nhếch lên, để lộ một nụ cười khẩy, nhìn Ôn Từ chằm chằm với ánh mắt đầy ý tứ sâu xa: "Cô ấy cũng rất ghét tôi."

"À, đúng là anh rất đáng ghét."

Cô không nói chuyện phiếm với anh nữa, tiếp tục cúi đầu học từ mới.

Một lát sau, Phó Tư Bạch lấy một chiếc bật lửa trong hộp ra rồi đứng bên ngoài cửa hàng hút thuốc.

"Nhớ thanh toán đấy nhé."

Phó Tư Bạch khoát tay.

.....

Phó Tư Bạch đứng ngoài cửa hút thuốc, Ôn Từ nhìn qua cửa kính sát đất để nhìn ra bên ngoài.

Cũng vì ánh đèn mờ mịt nên nhìn cũng không rõ lắm.

Bóng lưng màu đen của anh hòa với bóng đêm nồng đậm, nhưng vẫn có thể cảm nhận được khí chất sắc bén trên người đàn ông này, nó tựa như gió lạnh thấu xương, là kiểu có thể cưa vào da thịt con người...!

Khói thuốc bay lên lượn lờ quanh người anh, khung cảnh vừa gợi cảm vừa lạnh lùng.

Vốn dĩ Ôn Từ còn tưởng anh đứng đó một lát rồi sẽ rời đi ngay, nhưng sau khi hóng gió đêm một hồi thì anh lại bước vào trong, ngồi lên ghế trong khu vực ăn uống như đang chờ cô tan làm.

Ôn Từ không bảo anh chờ, nhưng cũng không bảo anh rời đi.

Tuy đúng là rất chán ghét người nhà họ Phó, nhưng cô cũng phải thừa nhận rằng kể từ khi anh xuất hiện cho đến thời điểm hiện tại, cảm giác an toàn mà anh mang lại cho cô...!đã được kéo dài.

Nửa đêm giao ca, Tiểu Lệ lại đến muộn.

Cô ta đi muộn hẳn mười phút nhưng vẫn ung dung bước vào cửa hàng, sau khi nhìn thấy Phó Tư Bạch ngồi trong khu vực ăn uống thì hai mắt lập tức sáng rực lên.

Quả thực người đàn ông này đẹp trai đến mức ngang ngược hống hách, đừng nói cả cửa hàng tiện lợi trống không này chỉ có một mình anh, kể cả đặt anh giữa đám người lộn xộn thì vẻ ngoài anh tuấn ấy cũng tuyệt đối có thể thu hút ánh mắt của mọi người ngay khoảnh khắc đầu tiên.

Tiểu Lệ thay đồng phục nhân viên đứng vào quầy, ánh mắt vẫn quanh quẩn trên người Phó Tư Bạch: "Trong cửa hàng có cả một anh đẹp trai như thế này, biết thế đã đi làm sớm hơn rồi."

"Chắc, nhìn chiếc đồng hồ trên tay anh ấy đi, giá cả ít nhất cũng phải bảy con số!"

Ôn Từ không thèm để ý tới cô ta, tháo bảng tên trên ngực áo bỏ vào tủ, chuẩn bị ra về.

"Đợi đã, cô ở lại trông cửa hàng một lát đi." Tiểu Lệ sợ qua cái thôn này sẽ không còn cửa hàng nào nữa, vội vàng tô son môi, sau đó cầm điện thoại đi đến khu vực ăn uống: "Anh đẹp trai, có thể kết bạn Wechat không?".

Chương 55: 55: Nửa Đêm 4

Phó Tư Bạch lười biếng đứng lên, hình như anh cũng hơi buồn ngủ rồi, đôi mắt lạnh lùng xa cách liếc nhìn Tiểu Lệ một cái.

Chỉ cần một cái liếc mắt mà Tiểu Lệ đã cảm giác được trái tim mình...!như sắn chìm sâu vào trong đó.

Mẹ ơi! Đẹp trai quá!

Không phải là minh tinh idol gì đó đấy chứ?

"Em...!em muốn kết bạn với anh, có được không?" Cô ta dè dặt hỏi.

Người đàn ông lấy một điếu thuốc trong bao ra, kẹp giữa hai ngón tay thon dài, cười như không cười nói: "Kết bạn với tôi ấy à? Phải hỏi xem bạn gái tôi có đồng ý hay không đã."

Theo ánh mắt khẽ chuyển động của anh, Tiểu Lệ cứng nhắc xoay cổ nhìn Ôn Từ một cái.

Cái gì?

Thế...!thế mà lại là bạn trai của cô ta!

Với dáng vẻ nghèo nàn này của Ôn Từ, làm sao cô ta lại có được một người bạn trai vừa giàu có vừa đẹp trai như thế này chứ?

Ôn Từ nghe anh nói như vậy nhưng cũng không giải thích gì.

Để Tiểu Lệ ăn quả đắng* này, trong lòng cô cũng thấy sảng khoái lắm.

Nguyên văn là 吃瘪 tiếng địa phương chỉ sự khuất phục, nhận thua.

Với loại người chuyên đi nịnh hót, phân biệt đối xử như Tiểu Lệ, để cô ta biết mình không phải hạng dễ bị bắt nạt thì sau này cô ta cũng

không dám hống hách nữa.

.....

Đường phố yên tĩnh, gió đêm nhẹ nhàng thổi qua.

Dù Phó Tư Bạch không nói rõ rằng anh muốn đưa cô về nhà, nhưng kể từ lúc rời khỏi cửa hàng tiện lợi đến giờ, anh vẫn luôn đi sau cô, Ôn Từ cũng không từ chối.

"Về nhà?" Anh hỏi.

"Ừ."

Phó Tư Bạch không nỡ tạm biệt cô ở đây, có thể ở bên cô thêm một giây một phút cũng là điều anh khát khao vô cùng.

"Vừa nãy giúp em mà em không cảm ơn tôi à?"

Gió đêm nhẹ nhàng thổi qua cũng khiến tâm trạng của Ôn Từ thả lỏng hơn rất nhiều, cô vừa đi vừa nhún nhảy, quay đầu nhìn anh và hỏi: "Cảm ơn thế nào?"

"Lấy thân báo đáp." Phó Tư Bạch buột miệng nói ra, lời vừa đến bên miệng đã lập tức hối hận ngay.

Lại hèn rồi.

Quả nhiên, chỉ nghe thấy cô gái cười khẩy một tiếng: "Anh nằm mơ đi."

Anh lười biếng cất bước đi theo sau cô: "Sao hả? Tôi không xứng với em à?"

"Là tôi trèo cao không với được Thái tử gia nhà họ Phó." Trong ánh mắt của cô mang theo vài phần trào phúng: "Trừ khi anh không mang họ Phó."

Phần da bên khói mắt Phó Tư Bạch khẽ run lên, anh không muốn cô nói đùa như vậy, bởi vì...!

Anh thật sự sẽ coi lời cô nói là thật.

Dù chỉ là bong bóng hư ảo, nhưng khi vỡ ra cũng sẽ đau đớn.

"Đúng vậy, em không với tôi được đâu." Anh đổi giọng: "Mắt nhìn người của tôi rất kén chọn đấy."

"Ồ." Ôn Từ thản nhiên nhún vai: "Kết quả không phải là vẫn đơn phương thương nhớ người ta, lại còn xăm tên người ta lên tay nữa chứ!"

"Ông đây không thèm quan tâm từ lâu rồi."

"Thế mà anh vẫn chưa xóa hình xăm đó đi."

"Ngày mai sẽ đi xóa."

Khóe miệng cô hơi nhếch lên, nở một nụ cười nhạt, cô quay người rẽ vào con hẻm nhỏ.

Nhin bóng lưng xinh đẹp thướt tha như cánh bướm của người con gái, trong lòng Phó Tư Bạch luyến tiếc vô cùng, anh đuổi theo: "Mời tôi ăn đêm đi."

"Bây giờ sao? Gần một giờ sáng rồi."

"Cho nên tôi đòi rồi."

Ôn Từ không có cách nào khác, nghĩ đến việc anh vừa mạo hiểm cứu cô, dù anh đòi hỏi như thế nào thì cô cũng nên đáp ứng, thế là cô gật đầu: "Được rồi, anh muốn ăn cái gì? Nếu đắt quá là tôi không mời nữa đâu đấy".

Chương 56: 56: Nửa Đêm 5

Phó Tư Bạch thích thú dẫn cô đi tới bờ sông, chọn một quầy hàng lớn nhất ở đó ngồi xuống, ở đây mát mẻ, anh gọi một bát hủ tiếu xào. "Thái tử gia nhà họ Phó mà cũng ăn mấy thứ này à?" Phó Tư Bạch lấy đũa dùng một lần, xé vỏ tách đũa ra: "Hình như em rất để ý đến thân phận của tôi?" Trong lòng cô cả kinh, không ngờ cậu thiếu niên trước mặt...!lại nhạy cảm đến vậy.

"Thế à?"

Phó Tư Bạch không quan tâm lắm, bất kể là phẩm hạnh nhan sắc hay thân phận thiếu gia nhà họ Phó, chỉ cần trên người anh có chỗ khiến cô cảm thấy hứng thú...!là đủ rồi.

Phó Tư Bạch đưa đũa đến trước mặt cô: "Cùng ăn đi." "Không ăn." Ôn Từ lắc đầu: "Không phải anh đói bụng sao? Mau ăn đi." Phó Tư Bạch cũng không khách khí, vùi đầu vào bát ăn ngon lành.

Anh ăn uống không hề lõng mang nhưng cũng không có vẻ gì là dè dặt, là dáng vẻ nêu có của các chàng trai ở độ tuổi này.

Thấy anh ăn ngon miệng như vậy, Ôn Từ cũng thấy hơi đói bụng.

Phó Tư Bạch lại đưa đũa cho cô: "Một mình tôi ăn không hết, em không muốn lãng phí thì ăn cùng đi." Lúc này cô mới cầm lấy đũa và ăn cùng anh. Không lâu sau, hai người đã chia nhau ăn hết bát hủ tiếu xào trưng

gà, ngay cả củ hành hoa cuối cùng mà Phó Tư Bạch cũng không để lại.

Trước kia Ôn Từ tuyệt đối sẽ không ăn chung một bát thức ăn với con trai, nhưng bây giờ...

Cuộc sống nhạt nhẽo này, để ý nhiều làm gì?

Dù sao cô cũng không còn là tiểu thư nữ trước kia nữa.

Hai người ăn đến lúc gần hết còn kẹp đũa của nhau, vừa cười vừa nói rất vui vẻ.

Ăn đêm xong, Phó Tư Bạch vẫn chưa muốn về nhà, thế là cô bèn ngồi bên bờ sông hóng gió cùng anh, ngắm nhìn quang cảnh đường phố phía bên kia.

Dường như tất cả đều trở nên trống rỗng.

Tất cả những phiền não, toan tính và oán hận...!

Cô ngửa đầu hóng gió, trong miệng khẽ ngân nga giai điệu bài hát "Tôi Có Hẹn Với Mùa Xuân", đêm gần tàn người vắng vẻ, như tiếng kèn saxophone u oán...!

Phó Tư Bạch nhìn về phía cô, trong mắt chất chứa tình cảm nồng đậm.

Gió thổi qua làm rối tung phần tóc mái phủ trước trán của cô gái, đôi mắt hạnh khẽ híp lại, ánh đèn mờ ảo bên đường phản chiếu trong đôi mắt đen láy của cô, đẹp đến mức mơ màng.

Hơi thở của anh thoảng bị đình trệ.

Mất một năm ròng rã để lãng quên, để buông bỏ, nhưng lại chỉ cần một giây...!để tiếp tục trầm luân.

Ôn Từ ngáp một cái, xoay người nói: "Về nhà ngủ thôi."

Phó Tư Bạch lấy điện thoại ra, giờ trước mặt cô: "Em...!có muốn kết bạn Wechat với tôi không?"

Ôn Từ kinh ngạc quay đầu lại.

Bề ngoài nhìn anh có vẻ rất bình tĩnh, nhưng trong lòng lại là...!hàng trăm hàng nghìn cơn sóng tình đang dâng trào.

Năm ấy anh bị cô đơn phương xóa Wechat, sau đó có kết bạn lại mấy lần nhưng đều không được chấp nhận.

Anh cũng không thể quấy rầy cô nữa.
Quần quýt không buông, chưa từng là tác phong của Phó Tư Bạch.
Cho nên một khi cô kết bạn Wechat với anh, lịch sử trò chuyện trước kia sẽ hiện ra, tấm chân tình mà anh từng liều mạng che giấu, từng bị chôn vùi trong quá khứ...
Sẽ được bày ra trước mắt cô mà không hề giữ lại gì.

Trao gửi tấm chân tình không phải điều dễ dàng, nhất là đối với một người đàn ông nhạy cảm và đa nghi như Phó Tư Bạch.

Trước đây cô gửi lời kết bạn Wechat với anh mấy lần nhưng anh đều từ chối cũng là vì anh chưa sẵn sàng...!
Nhưng lúc này, yết hầu khó khăn chuyển động trong cổ họng, nhưng ánh mắt anh lại vô cùng nghiêm túc...!
"Ôn Từ, kết bạn Wechat không?".

Chương 57: 57: Uy Hiếp

Ôn Từ từ chối lời đề nghị kết bạn Wechat của Phó Tư Bạch.

Mặc dù thực chất thái độ của cô đối với anh cũng không đến mức chán ghét, nhưng những việc mà nhà họ Phó gây ra vẫn khiến cô cảm thấy ghê tởm vô cùng.

Mỗi lần nhìn thấy anh là cô lại nhớ về người cha ốm yếu tiêu tụy đang nằm liệt trên giường bệnh.

Cô biết thương mại là một thế giới cá lớn nuốt cá bé, nhà họ Phó sở hữu nguồn vốn lớn mạnh nên có thể dễ dàng thôn tính công ty mà ba cô đã dùng tâm huyết suốt nửa đời người mới gầy dựng lên.

Mạnh thì thắng, yếu thì bại, vấn đề này là lẽ đương nhiên, nhưng tình cảm...! từ trước đến nay chưa từng chịu sự chi phối của lý trí.

Đạo lý là như thế, nhưng cũng không thể cản trở nỗi thù hận chất chứa trong lòng cô.

Chỉ là mỗi khi đứng trước Phó Tư Bạch, cảm xúc trong lòng Ôn Từ lại trở nên rất phức tạp.

Cô biết cô nên ghét anh, nên tránh xa anh.

Nhưng anh lại xuất hiện và giúp đỡ cô hết lần này đến lần khác, Ôn Từ thật sự không biết bản thân mình nên làm cái gì bây giờ.

Không thể nói rõ được thứ cảm xúc phức tạp này khiến lòng cô rất rối loạn.

^ -

Ôn Từ về đến nhà, bóng điện trong phòng ngủ của mẹ vẫn còn sáng. Cô đẩy cửa phòng ra, nhìn thấy Thư Mạn Thanh vẫn đang ngồi vẽ tranh dưới ánh đèn, bàn tay cầm bút lông hơi run rẩy.

"Mẹ, sao mẹ vẫn chưa ngủ?"

"Bân Bân, con về rồi đấy à? Con mau đi nghỉ đi, muộn lắm rồi đấy."

Ôn Từ đi vào phòng, từ phía sau ôm lấy mẹ thật chặt: "Mẹ cũng đừng thức khuya nữa, vất vả quá rồi."

"Mẹ biết, chỉ là khách hàng cần gấp bức Tôm Cá Hí Thủy này nên ngày mai đã phải gửi qua đó rồi."

Ôn Từ nhìn bức tranh vẽ mấy con cá con tôm hoạt bát linh động đang thích thú bơi lội dưới sự che chở của tán lá sen, khung cảnh cực kỳ sinh động.

Tâm trạng của cô cũng cảm thấy thoải mái hơn chút, bỗng chốc nổi hứng ngồi lại nói chuyện phiếm với Thư Mạn Thanh: "Mẹ, khoa của chúng con có rất nhiều cô gái đang hẹn hò, đại học với cấp ba khác nhau thật đấy, bạn cùng phòng với con vừa vào trường đã có người yêu rồi."

Thư Mạn Thanh nhìn Ôn Từ với vẻ mặt dịu dàng, bà hỏi: "Bân Bân nhà chúng ta cũng muốn có người yêu rồi sao?"

"Thỉnh thoảng cũng nghĩ đến ạ"

"Mẹ còn lo con cứ mải học hành rồi công việc, ngó lơ cuộc sống cá nhân của mình cơ."

Thư Mạn Thanh vui vẻ nhéo má con gái: "Đương nhiên yêu đương cũng là một việc rất quan trọng trong cuộc sống, nhất là ở tuổi của con hiện giờ, đáng lẽ phải yêu thật sôi nổi lên."

Thế nhưng...! bỗng nhiên Ôn Từ lại thay đổi chủ đề: "Chỉ là con cảm thấy...! được người khác bảo vệ che chở cũng rất tốt."

Nghe con gái nói như vậy, sắc mặt Thư Mạn Thanh thoáng thay đổi. Bà có thể hiểu được suy nghĩ trong lời nói của Ôn Từ...! con gái của bà đang thiếu cảm giác an toàn.

Một gia đình với đầy sóng gió bấp bênh không thể cho cô đủ cảm giác an toàn, bà lo lắng hỏi: "Bân Bân, có phải con gặp phải chuyện

gì rồi không?"

"Không phải đâu mẹ, mẹ đừng nghĩ lung tung." Ôn Từ sợ Thư Mạn Thanh sẽ suy nghĩ nhiều, cô ôm lấy mẹ, qua loa cho có lệ: "Con đi ngủ đây!"

"Ừ, con ngủ ngon."

"Mẹ cũng ngủ ngon."

Ôn Từ trở về phòng ngủ của mình, cô đóng cửa lại, cả cơ thể mệt mỏi dựa vào tường rồi dần dần trượt xuống dưới.

Nghĩ đến chuyện hôm nay bị mấy người trong hội của tên tóc vàng ức hiếp, trong khoảnh khắc tuyệt vọng nhất, thật sự cô đã nghĩ tới việc được người có sức mạnh lớn lao hơn bảo vệ và che chở, sau này sẽ không còn bị bắt nạt nữa.

Ngày hôm sau, Hứa Gia Lịch lại đến tìm Ôn Từ.

"Không thể tham gia biểu diễn "Hán Cung Phi Yến" thì qua đó hướng dẫn vũ công của khoa chúng ta tập múa đi, việc này thì không sao đâu nhỉ?"

Ôn Từ nể tình bạn học nhiều năm nên cũng không tiện từ chối anh ta, suy ngẫm một hồi thì chỉ có thể đồng ý, đi cùng Hứa Gia Lịch đến phòng tập múa xem diễn tập.

.

Chương 58: 58: Uy Hiếp

Từ những gì mà ánh mắt chuyên nghiệp của cô trông thấy, có thể chắc chắn một điều là thực sự Hứa Gia Lịch đã bỏ rất nhiều công sức vào lễ hội âm nhạc lần này, màn biểu diễn được kết hợp bởi đủ loại nhạc cụ, cổ điển có, hiện đại có, đồng thời cũng dung nhập rất nhiều yếu tố hiện đại trong bài múa cổ điển.

Bởi vì những người tham gia diễn xuất không phải sinh viên xuất thân từ chuyên ngành múa cổ điển, vậy nên Ôn Từ sẵn sàng chỉ dạy cho họ từng động tác chuyên nghiệp nhất mà không hề giữ lại chút vốn liếng gì cho mình, suốt một buổi chiều đều chú tâm giúp các cô hoàn thiện chi tiết động tác.

Sau khi buổi tập luyện kết thúc, Hứa Gia Lịch muốn mời Ôn Từ đi uống trà sữa.

Miệng nói liên hồi suốt cả buổi chiều khiến miệng và cổ họng Ôn Từ trở nên khô khốc, Hứa Gia Lịch đã có lời mời thì cô cũng sẵn lòng đồng ý, đi cùng anh ta đến quán trà sữa "Có Gian Phòng Trà". Trong quán trà sữa có tận mấy gương mặt quen thuộc, chính là đám người trong Câu lạc bộ Âm nhạc Lửa Ma.

Phó Tư Bạch ngồi giữa một đám thiếu niên, khí thế đặc biệt nổi bật, lúc nào cũng có thể khiến người ta vừa liếc mắt đã nhận ra.

Anh lười biếng dựa vào cạnh bàn, cầm ly nước chanh trên tay, ngón tay thon dài ôm vào thân ly, cực kỳ xinh đẹp.

Vốn dĩ khóe miệng anh còn hơi nhếch lên, nhưng vừa nhìn thấy Ôn Từ và Hứa Gia Lịch tiến vào thì ý cười bên môi lập tức nhạt đi vài

phần.

Ôn Từ cũng nhìn thấy Phó Tư Bạch, nhưng cô không nghĩ mình cần phải cố tình né tránh điều gì, cứ thế thoải mái đi cùng Hứa Gia Lịch vào trong.

Hứa Gia Lịch gọi cho cô một ly sữa nóng, chu đáo cầm ống mút, sau đó hai người ngồi xuống tùy ý nói chuyện phiếm.

"Lễ hội âm nhạc lần này của chúng ta cũng có sự hợp tác với quán trà sữa của trường." Hứa Gia Lịch mỉm cười đầy thần bí với Ôn Từ: "Khán giả đến xem bạn học của chúng ta biểu diễn, dựa vào vé mời có thể nhận được một ly trà sữa miễn phí, cho nên lần này không cần lo lắng về phương diện nhân khí nữa, ưu thế nằm ở bên chúng ta."

Ôn Từ biết Phó Tư Bạch căn bản không thèm để ý kết quả battle cuối cùng của lễ hội âm nhạc, chẳng qua là anh chỉ muốn chơi cho vui mà thôi, nhưng Hứa Gia Lịch lại muốn giành chiến thắng.

"Việc này...! có bị tính là ăn gian không?" Ôn Sứ lưỡng lự hỏi: "Đến xem để nhận được trà sữa miễn phí, cảm giác không hay lắm đâu." "Cũng chỉ là cách thức để thu hút nhân khí thôi mà, nếu Câu lạc bộ Âm nhạc Lửa Ma của bọn họ chịu chi tiền thì tất nhiên là cũng có thể làm như vậy."

Ôn Từ lại đưa mắt liếc Phó Tư Bạch một cái.

Cậu thiếu niên cười khẩy, sắc mặt lộ rõ vẻ khinh mạn, tựa như một con sói cô độc trong đám người.

Cô biết người như anh sẽ khinh thường loại thủ đoạn ăn gian này.

Hứa Gia Lịch thích mạnh hiếu thắng, điểm này thì Ôn Từ đã cảm nhận được từ khi hai người còn học cấp ba.

Anh ta không muốn nhận thua, bất kể là thành tích học tập hay bình chọn cán bộ lớp ưu tú mỗi năm, anh ta đều muốn giành vị trí đầu tiên.

Vì thế nên ngay cả khi lễ hội âm nhạc là sự kiện được tổ chức cho sinh viên toàn trường ăn chơi thỏa thích, nhưng anh ta cũng nhất định phải hơn thua với Câu lạc bộ Âm nhạc Lửa Ma.

Còn Phó Tư Bạch thì chắc chắn không phải vì thắng thua.

Anh chỉ là...!chơi cho vui mà thôi.

Thậm chí căn bản còn chẳng thèm để tâm đến chuyện này, ai thích xem thì xem, không thích xem thì thôi.

"Thật ra khi cậu rời khỏi câu lạc bộ của bọn họ, mình thấy rất vui." Hứa Gia Lịch nhìn Ôn Từ thật chăm chú: "Trên đời này có quá nhiều điệu múa mang tính chất thế tục và giải trí, điều này thực sự sẽ mang lại ảnh hưởng rất không tốt cho việc đào tạo chuyên sâu về chuyên ngành của cậu."

Chúng ta và họ...!là hai phía hoàn toàn khác nhau.

Những thứ như vậy mà cũng có thể mang ra thi đấu với chúng ta, đây chính là bi kịch của nghệ thuật."

Ôn Từ không thể phủ nhận lời nói của Hứa Gia Lịch.

Chương 59: 59: Uy Hiếp 3

Cô biết Hứa Gia Lịch có truy cầu nghệ thuật của riêng mình, nhưng cô cũng không hề cảm thấy ban nhạc của Phó Tư Bạch, những nhịp điệu năng động cùng những giai điệu thịnh hành, thậm chí là loại hình múa cột cần vũ công toát ra mị lực mê người là những thứ không ra gì.

"Dĩ nhiên nghệ thuật rất quan trọng, nhưng giải trí cũng vậy, dù sao con người vẫn phải sống trong thế tục."

Trước kia Ôn Tù chính là một tiểu tiên nữ không biết nhân gian khổ sở đến mức nào, ngày ngày sống trong tháp ngà cổ tích, nếu khi đó bảo cô đi múa cột thì cô chết cô cũng không chịu.

Thế nhưng một năm trở lại đây, cô bị đẩy vào hiện thực cuộc sống, yêu ghét giận hờn, nghèo túng và thành kiến...! cái gì cũng được nếm trải một lần, bấy giờ cô mới nhận ra cuộc sống mới là màu nén chân thực nhất của nghệ thuật.

Vì vậy...!múa cột cũng chẳng là gì.

Tất cả những điều này chỉ là cảm nhận cá nhân của Ôn Tù, còn đối với quan điểm của Hứa Gia Lịch, cô sẽ tôn trọng, tuyệt đối không tranh luận với anh ta.

Ngay khi hai người sắp uống trà sữa xong thì bỗng nhiên Phó Tư Bạch đi tới, anh cao giọng nói: "Có để ý tôi ngồi ở đây không?"

Giọng điệu nói chuyện ngọt mạn không thể chịu nổi.

Không đợi Hứa Gia Lịch lên tiếng mà anh đã ngồi xuống ghế bên cạnh Ôn Tù, đôi chân dài tùy ý đạp lên thanh ngang dưới gầm bàn.

"..."

Dường như giữa các sinh vật giống đực luôn có cảm ứng từ trường riêng biệt với nhau.

Ngay sau khi anh ngồi xuống, bầu không khí lập tức thay đổi.

Đứng trước khí thế mạnh mẽ của Phó Tư Bạch, Hứa Gia Lịch nhất thời yếu hẳn đi, thái độ nói chuyện cũng không còn vẻ hùng hồn như lúc nãy nữa.

"Hai người đang nói chuyện gì vậy?"

Anh thẳng thừng xen vào cuộc nói chuyện của Ôn Từ và Hứa Gia Lịch, rất đột ngột, cũng rất ngượng ngùng.

Nhưng người đàn ông trước mặt luôn có bản lĩnh có thể khiến mọi sự ngượng ngùng trở nên rõ ràng hợp lý.

Trong lúc nói chuyện, cánh tay anh khoác lên lưng ghế của Ôn Từ, tư thế giống như đang ôm lấy cô vậy.

Hành động ẩn ý nhưng cũng đầy thảng thắn, tuyên bố chủ quyền với Hứa Gia Lịch ở phía đối diện.

Sắc mặt của Hứa Gia Lịch chợt tối lại, anh ta trầm giọng nói: "Chúng tôi đang nói chuyện liên quan đến lễ hội âm nhạc, đến lúc đó, hai bên chúng ta đều phải dựa vào bản lĩnh của mình."

"Đều dựa vào bản lĩnh của mình, bản lĩnh gì?" Đáy mắt đen kịt của Phó Tư Bạch lóe lên một tia khinh miệt: "Bản lĩnh tán gái hay bản lĩnh thực sự cơ?"

Dứt lời, anh vứt một phiếu trà sữa lên mặt bàn.

Hứa Gia Lịch cũng không cảm thấy chuyện này có vấn đề gì, dùng lời nói chính nghĩa đáp lại: "Đây là một trong những cách thức để thu hút nhân khí của chúng tôi, nếu anh muốn thì hoàn toàn có thể làm theo, có lẽ còn ra tay hào phóng hơn chúng tôi nhiều, bởi dù sao thì Phó Thiếu đây cũng không thiếu chút tiền này."

"Thế thì anh nói sai thật rồi." Phó Tư Bạch cười khẩy: "Ông đây đồng ý tham gia lễ hội âm nhạc đã là niềm hân hạnh của ban tổ chức rồi, không thể đốt tiền vào đây nữa, anh cứ chơi thong thả."

Phó Tư Bạch vừa nói ra những lời này, sắc mặt của Hứa Gia Lịch lập tức tái mét đi.

Anh ta đang dồn hết sức lực để thu hút nhân khí trong cuộc thi đấu với Phó Tư Bạch, nhưng Phó Tư Bạch hoàn toàn không thèm tiếp chiêu, ngược lại còn khiến anh ta trông giống như một kẻ thích làm lớn chuyện.

Cảm giác như thể dồn sức nhưng cuối cùng lại đi đánh vào bông.

Phó Tư Bạch đứng dậy rời đi, thấp giọng nói: "Ôn Từ, ra đây với tôi."

Một câu nói nhẹ nhàng, nhưng lại là ngữ khí không thể kháng cự.

Ôn Từ nhận ra Phó Tư Bạch và Hứa Gia Lịch đang giương cung bạt kiếm với nhau, cô không muốn kích động mâu thuẫn giữa hai người nên chỉ có thể đứng dậy đi theo Phó Tư Bạch.

Thế nhưng Hứa Gia Lịch lại túm chặt lấy tay cô: "Ôn Từ, cậu không muốn đi cùng anh ta thì có thể không đi."

Tầm mắt Phó Tư Bạch rơi xuống bàn tay Hứa Gia Lịch đang nắm chặt tay cô, da đầu lập tức căng ra.

.

Chương 60: 60: Uy Hiếp

Hứa Gia Lịch kéo tay Ôn Từ rời khỏi quán trà sữa, không ngờ khi đi qua người Phó Tư Bạch thì anh lại nhanh tay túm lấy cổ tay Hứa Gia Lịch, kéo anh ta đến bên tường, dùng sức xoay một cái.

Cánh tay Hứa Gia Lịch bị anh vặn về phía sau, phát ra tiếng kêu thảm thiết thống khổ!

Ôn Từ đã từng chứng kiến Phó Tư Bạch đánh nhau, cô biết anh xuống tay tàn nhẫn đến mức nào, cuống quýt tiến lên nắm chặt ống tay áo của Phó Tư Bạch: "Cậu ấy còn phải chơi đòn, đừng!"

Vốn dĩ Phó Tư Bạch còn định dạy cho anh ta một bài học, nghe Ôn Từ nói như vậy thì cũng đành thôi, sau đó rất không khách khí hất tay Hứa Gia Lịch ra.

Lúc rời đi còn ghé vào tai anh ta, vứt lại một câu uy hiếp nhẹ nhàng nhưng cực kỳ có trọng lượng!

"Anh thử động vào cô ấy một lần nữa xem."

"

Ôn Từ đỡ Hứa Gia Lịch đi tới phòng y tế, bác sĩ nhìn tay anh ta:

"Không có vấn đề gì lớn, cậu đau ở đâu vậy?"

Hứa Gia Lịch cố tình bày ra vẻ mặt đau đớn, giải thích: "Trật gân rồi."

"

"Vậy sao?" Bác sĩ kiểm tra lại một lần nữa, sau đó xác nhận: "Đúng là không có vấn đề gì hết, hay là cậu thử thả lỏng ra đi."

"

Ôn Từ nhìn bác sĩ rồi hỏi: "Cậu ấy có buổi biểu diễn tại lễ hội âm nhạc diễn ra vào hai ngày nữa, bây giờ liệu có chơi đàn được không?"

"Theo như tôi thấy thì hoàn toàn không có vấn đề gì cả! "

Hứa Gia Lịch vẫn bất chấp, nói với Ôn Từ: "Hơi đau thật mà.

"

Ôn Từ biết anh ta vì lễ hội âm nhạc mà đã dốc hết công sức, bây giờ lại thành ra như vậy, bản thân cô cũng rất áy náy, lên tiếng xin lỗi Hứa Gia Lịch thay Phó Tư Bạch.

"Cậu không cần xin lỗi hộ Phó Tư Bạch, cậu cũng đâu là gì của anh ta.

"

"Mọi chuyện là vì mình nên mới thành ra như vậy mà.

"

"Ôn Từ, cậu đừng tiếp xúc với loại người này nữa.

" Ôn Từ hơi ngẩn ra, không ngờ đột nhiên Hứa Gia Lịch lại khuyên cô như vậy.

"Cậu cũng thấy rồi đấy, chúng ta và loại công tử quần là áo lượt như Phó Tư Bạch là người ở hai thế giới.

Anh ta căn bản chính là một tên ăn chơi đàn đúm, nhất thời cảm thấy hứng thú nên mới chơi đùa với cậu, anh ta căn bản không biết thích một người là cảm giác gì đâu.

"

Ôn Từ sẽ không đánh giá Phó Tư Bạch là loại người gì, bởi vì điều này không liên quan đến cô, cô thoải mái mỉm cười: "Tại sao cậu lại nói với mình điều này?"

Hứa Gia Lịch nghĩ đến câu nói uy hiếp cuối cùng mà Phó Tư Bạch

vứt lại trước khi rời đi, anh ta cắn răng, tim đập thình thịch.

Anh ta không chỉ không cam lòng nhận thua, phàm là việc có liên quan thì đều muốn tranh giành.

Huống hồ hiện giờ Ôn Từ còn đang nghĩ anh ta bị thương, về tình về lý, lúc này chính là thời cơ tốt nhất.

Anh ta nhìn Ôn Từ, nói với giọng cực kỳ nghiêm túc: "Ôn Từ, mình biết hiện giờ cuộc sống của cậu là một mớ hỗn độn, bản thân cậu cũng rất phiền não, mình muốn ở bên cậu, cùng cậu vượt qua nguy cơ trước mắt, cũng muốn bảo vệ và che chở cho cậu.

.

"

Ôn Từ kinh ngạc lui về phía sau hai bước, trong lòng có dự cảm không ổn.

Quả nhiên, sau đó chỉ nghe thấy Hứa Gia Lịch nói: "Ôn Từ, từ lúc chúng ta còn học cấp ba là mình đã thích cậu rồi, nhưng khi đó cậu quá chói mắt, mình cảm thấy không xứng với cậu, cho nên vẫn luôn chôn sâu thứ tình cảm này trong lòng.

Bây giờ, mình muốn dồn hết dũng khí để thử một lần.

"

"Bởi vì khi đó mình quá chói mắt! " Ôn Từ nhạy cảm nắm bắt từ khóa trong lời nói của anh ta: "Hiện giờ, cậu lại có dũng khí rồi.

"

"À, cậu đừng hiểu lầm, ý mình không phải là bởi vì bây giờ cậu không tốt nên mới.

" Hứa Gia Lịch không ngờ Ôn Từ lại nhạy cảm như vậy, bấy giờ mới ý thức được câu nói vừa rồi rất không phù hợp.

Anh ta đỏ mặt gãi đầu, ngốc nghếch nói: "Ý của mình là, bây giờ mình rất thương cậu, mình không muốn thấy cậu vất vả như vậy, cậu hiểu ý của mình không?"

"Hứa Gia Lịch, cảm ơn vì cậu đã thích mình.

"

Ôn Từ vẫn duy trì phong thái thực nữ năm đó, cô mỉm cười, thảng thắn từ chối anh ta: "Nhưng cậu không bảo vệ được mình đâu.

"

Chương 61: 61: Băng Cá Nhân

Tối đến, cuối cùng lớp học múa cũng kết thúc.

Mấy cô gái mặc đồ múa màu đen túm năm tụm ba đi bộ dưới tán cây bên đường, thân hình linh động hệt như những tinh linh dạo chơi trong bóng đêm.

Khi đi ngang qua sân bóng rổ ngoài trời, Kiều Tịch Tịch vừa liếc mắt đã nhìn thấy bạn trai của mình, cuống quýt vãy tay cổ vũ Lâm Vũ. Ôn Từ cũng bị cô ấy kéo đến sân bóng rổ.

Dưới ánh đèn màu sáng trắng, Ôn Từ nhìn thấy cậu thiếu niên mặc đồng phục màu đen của đội bóng đang chạy trên sân.

Mái tóc màu xám khói của anh được chiếu rọi dưới ánh đèn màu trắng, phảng phất như phát ra ánh sáng.

Làn da của cậu thiếu niên cũng phiếm một màu trắng lạnh, trong tất cả bạn bè cùng trang lứa, cơ bắp trên cánh tay anh có hình dáng lưu loát và mượt mà nhất, không hề lỗ m4ng và cũng không có gì khoa trương.

Lâm Vũ thấy Kiều Tịch Tịch đến thì cũng vội chạy ra nghênh đón, cô ấy lau mồ hôi cho bạn trai, hai người nói với nhau mấy lời yêu đương sến súa một hồi, sau đó bèn dắt tay nhau đi về phía rừng cây. Ôn Từ gọi cô ấy: "Này, ký túc xá sắp đóng cửa rồi."

"Không sao, mình không về đâu."

"..."

À...!được thôi.

Đúng lúc này, cậu thiếu niên với mái tóc màu xám khói dẫn bóng rổ một đường đi tới, đứng sóng đôi bên cạnh cô.

Quả bóng rổ tròn vo trên tay thỉnh thoảng bị anh đập xuống đất rồi lại bật lên, mấy đầu ngón tay xinh đẹp thờ ơ chơi đùa.

"Bạn em không sao chứ?" Anh giả vờ hỏi.

Ôn Từ biết người này lại bắt đầu mèo khóc chuột giả từ bi, cô nói với giọng đầy châm chọc: "Nhờ anh mà lễ hội âm nhạc bị ngâm nước nóng rồi đấy."

"Quả nhiên, loại người dùng thủ đoạn cạnh tranh không lành mạnh, sớm muộn gì cũng gặp quả báo." Phó Tư Bạch cười nhạt nói:

"Chuyện này nói cho chúng ta biết làm người nhất định phải trung thực, nếu không ngay cả ông trời cũng không nhìn nổi nữa."

"Đây chẳng lẽ không phải một tay anh tạo ra hay sao?"

"Là tôi, tôi thay mặt ông trời trừng phạt anh ta."

"..."

Cô ngáp một cái, luyện tập cả ngày khiến toàn thân cực kỳ mệt mỏi, dứt khoát quay người đi về phía ký túc xá.

Phó Tư Bạch đuổi theo, đưa mắt nhìn đường cong cơ thể mềm mại của cô gái trong bộ đồ múa bó sát, anh hỏi: "Bạn em tập múa đều phải mặc quần áo bó sát như vậy à?"

"Đúng vậy."

"Không cảm thấy khó chịu sao?"

"Quen rồi."

"Tôi nghe nói mặc quần áo quá bó sẽ không có lợi cho sự phát triển về thể chất."

"..."

Sau đó anh lại tiếp tục nói: "Buộc tóc cũng buộc chặt như thế, không thấy căng da đầu à? Nhìn đã thấy đau rồi."

"Tóc tôi, quần áo của tôi, trêu chọc gì đến anh?" Ôn Từ liếc anh một cái, uể oải nói: "Có phải anh lại định kiểm chuyện không hả?"

Không phải Phó Tư Bạch định kiểm chuyện với cô, mà là anh không nỡ để cô rời đi nhanh như vậy.

Trong một đêm tươi đẹp như thế, anh chỉ muốn ở bên cô nhiều hơn, dù cho chỉ là một phút đồng hồ ít ỏi.

"Em còn băng cá nhân không?" Anh lật cánh tay lên, để lộ vết

thương ngày hôm qua: "Cái này của tôi...!hình như không dính đưọc nữa rồi."

Ôn Từ nhìn băng cá nhân họa tiết hoạt hình mà cô dán lên đêm qua, đáng thương bám víu vào cánh tay anh, lúc này đã tuột hẳn một nửa.

"Phó Tư Bạch, có phải anh bị ngu không hả? Anh đi tắm mà cũng dán băng cá nhân à?"

"Không phải, lúc đi tắm có gỡ ra rồi." Phó Tư Bạch trả lời: "Tắm xong lại dán vào, cho nên không đủ độ dính."

"...".

Chương 62: 62: Băng Cá Nhân 2

"Ai bảo anh tái sử dụng băng cá nhân thế?" Ôn Từ cạn lời: "Đi đến ngã tư tìm bừa một hiệu thuốc nào đó, năm hào một cái, chắc Phó thiếu sẽ không nghèo đến mức ngay cả năm hào mua băng cá nhân cũng không có đâu nhỉ?"

Phó Tư Bạch lại nhếch miệng cười: "Em còn cái nào không? Cho tôi xin một cái đi."

Ôn Từ chỉ có thể lấy một cái băng cá nhân trong cặp sách đeo sau lưng ra, xé vỏ rồi đi tới dán lên cánh tay cho anh.

Phó Tư Bạch rất hưởng thụ cảm giác được cô gái này dán băng cá nhân cho, mặt dày nói: "Nhớ đến thay băng cho tôi hàng ngày nhé." Cô trợn trừng mắt: "Có mỗi một vết rách da nhỏ xíu thôi, cũng sắp khỏi rồi."

"Sẽ bị nhiễm trùng, uốn ván đấy."

"Uốn ván cái gì? Anh chỉ bị rách chút xíu da thôi, ngày mai là kết vẩy rồi."

"Tôi vì em nên mới bị thương đấy."

"..."

Khóe miệng Ôn Từ khẽ giật lên một cái.

Sao cô lại cảm thấy vị Thái tử gia này càng ngày càng không biết xấu hổ thế nhỉ?

Vào ngày tổ chức lễ hội âm nhạc, tình hình thật đúng là vô cùng gấp rút.

Vốn dĩ bên phía Câu lạc bộ Âm nhạc Lửa Ma, Mạc Nhiễm đã đặt chỗ trong hội trường lớn với Hội Sinh viên, không muốn đến cuối cùng lại

bị đám sinh viên bên Khoa Âm nhạc Cổ điển chiếm mất.

Thế nhưng Chủ tịch Hội Sinh viên lại nói chủ nhiệm văn phòng Khoa Âm nhạc Cổ điển đích thân tới nói chuyện, vậy nên Hội Sinh viên không thể không nể mặt lãnh đạo, cuối cùng chỉ có thể nhường hội trường lớn cho bọn họ.

Mạc Nhiễm đứng trong văn phòng của Hội Sinh viên trút giận một hồi nhưng cũng không thể làm gì được.

Đã nghèo còn mắc cái eo*, Lâm Vũ bày ra vẻ mặt bất lực cúp điện thoại, xoay người nói với mọi người: "Vũ công múa mở màn không tới được." *Nguyên văn là 屋漏偏逢连夜雨 - Nhà dột còn gặp mưa qua đêm: Ý nói những người gặp nhiều đả kích trong cùng một lúc

Mạc Nhiễm vừa nghe xong cũng muối ngất xỉu: "Sao vậy?"

"Nói là đến tháng, đang nằm bếp trong phòng, xuống giường cũng

khó khăn."

"..."

Tuyệt vời.

Câu lạc bộ của họ đã chuẩn bị cho buổi biểu diễn này suốt nửa tháng trời, mắt thấy công sức của cả nhóm sắp trôi theo dòng nước, làm sao có thể không nóng nảy cho được?

Phó Tư Bạch vừa mới tỉnh ngủ, mái tóc màu xám khói kia còn hơi rối, anh đeo chiếc guitar lên người, thờ ơ ngồi một góc chỉnh lại dây đàn.

Ngay từ đầu anh đã không quá để tâm đến chuyện thi đấu trong lễ hội âm nhạc, gia nhập vào Câu lạc bộ Âm nhạc Lửa Ma đơn thuần cũng chỉ vì sở thích.

Nhưng Hứa Gia Lịch, rõ ràng là anh ta muốn cung với anh.

Đoàn Phi Dương do dự hỏi: "Anh Phó, có khi nào chúng ta sẽ phải hủy bỏ buổi biểu diễn hôm nay không?"

Đầu ngón tay thon dài cứng cáp của anh gảy dây đàn, tấu lên một giai điệu tùy ý, lạnh nhạt nói: "Không có sân khấu thì không hát nữa à?"

"Vậy..."

"Ai quy định bắt buộc phải hát trên sân khấu chứ?"

Mạc Nhiễm hiểu ý của Phó Tư Bạch, khóc miệng khẽ nhếch lên, nở nụ cười: "Nào, cầm nhạc cụ lên, chúng ta ra quảng trường hát!

Không phải anh ta lấy vé mời trà sữa để thu hút khán giả hay sao?

Vậy chúng ta làm một cái sân khấu ngoài trời, để xem khán giả bên nào đông hơn!"

Đoàn Phi Dương và Lâm Vũ liếc nhau một cái, nhất thời nổi lên hứng thú, mấy người cầm hộp nhạc cụ, rời khỏi container sắt rồi đi về phía quảng trường sinh hoạt của sinh viên.

Nhưng vừa đi chưa được mấy bước, chỉ nghe thấy trên đầu "ầm" một tiếng..

Chương 63: 63: Băng Cá Nhân 3

Trời đổ mưa rào, nhìn cơn mưa này cũng không nhỏ, mưa rơi được mấy phút mà đã làm cho quần áo của mấy người bọn họ ướt đẫm.

"..."

Đoàn Phi Dương sắp khóc đến nơi rồi: "Anh Phó, bây...!bây giờ hát ở đâu đây?"

Phó Tư Bạch đầy đầu lưỡi chống lên má trái: "KTV."

Ôn Từ vốn đang học tiết hình thể, cô đưa mắt nhìn từng hạt mưa tí tách rơi xuống mặt đất bên ngoài cửa sổ sát đất.

Hắn là sẽ không có chuyện gì, bởi vì cô nhớ là Câu lạc bộ Âm nhạc Lửa Ma đã mượn được hội trường lớn, lúc ấy cô còn đi cùng Mạc Nhiễm đến Hội Sinh viên nộp tư liệu.

Nhưng không ngờ điện thoại lại hiện tin nhắn mới, trong nhóm trò chuyện, huấn luyện viên tag toàn bộ thành viên, bảo mọi người khi nào tan học nhớ đến hội trường lớn xem màn biểu diễn của "Hán Cung Phi Yến".

Ôn Từ phóng to hình ảnh do huấn luyện viên gửi tới, xem qua sân khấu ở hội trường lớn, quả nhiên nhìn thấy không gian được bố trí thành tạo hình cổ trang của "Hán Cung Phi Yến".

Cô nhắn tin cho Mạc Nhiễm: "Ở đâu đấy?"

Mạc Nhiễm: "Căn cứ."

Ôn Từ: "Không biểu diễn à?"

Mạc Nhiễm: "Không có sân, trời lại đang mưa, không chơi được nữa, đang chuẩn bị thu dọn đồ đạc đến KTV hát."

"..."

^

Sau khi Ôn Từ tan học, ngay cả quần áo cũng không kịp thay đã cầm ô vội vàng chạy tới container sắt.

Thấy người đẩy cửa đi vào là cô, Phó Tư Bạch lập tức dập tắt tàn thuốc trong tay, sau đó quay người mở cửa sổ ra.

"Tên phản đồ này sao lại tới đây?"

Ôn Từ cũng chẳng thèm phản ứng với sự trêu chọc của anh, cô nói với mọi người: "Có biểu diễn nữa không?"

"Không có sân." Đoàn Phi Dương gãi đầu: "Mưa càng lúc càng lớn."

"Tôi tìm thấy một nơi có thể tránh mưa, hơn nữa còn cực kỳ phù hợp để biểu diễn."

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người ngoại trừ Phó Tư Bạch đều cảm thấy hứng thú: "Thật sao? Ở đâu vậy?"

"Đi theo tôi."

"Đợi đã." Phó Tư Bạch lười biếng đứng lên, nhường mày nhìn về phía cô: "Tại sao lại đội mưa chạy tới đây giúp đỡ?"

"Tiện tay thôi."

"Tiện tay?"

Ôn Từ nghĩ đến tấm séc năm vạn kia, còn có việc xảy ra ở cửa hàng tiện lợi, cô nói thật: "Trả ơn cho anh, sau này không ai nợ ai nữa."

Quả nhiên.

Khóe mắt của Phó Tư Bạch gợi lên một tia lạnh lùng: "Chỉ có vậy...! mà muốn hòa nhau với tôi à? Còn xa lắm."

Ôn Từ khẽ cắn môi: "Dù sao thì ở phía tôi cũng đã xong xuôi rồi."

"Không xong được đâu."

Anh không thể trợ mắt nhìn khoảng cách khó khăn lắm mới kéo gần giữa hai người...! lại tiếp tục bị đẩy ra xa: "Ôn Từ, nghĩ cũng đừng nghĩ đến." "Chuyện hai người đã hòa nhau hay chưa để sau hãy nói, có được không?" Mạc Nhiễm bất lực nói: "Hiện giờ buổi biểu diễn quan trọng hơn, nếu năm nay chúng ta không làm được thì sau này sẽ khó tuyển thành viên mới lắm."

Mạc Nhiễm làm trưởng câu lạc bộ nên vẫn phải lấy đại cục làm trọng.

Ôn Từ cũng không cãi nhau với anh nữa, cô nói: "Mọi người đi theo tôi đi."

"Chờ đã, Ôn Từ, cậu có muốn múa mở màn không?"

Ôn Từ suy nghĩ một hồi, sau đó gật đầu nói: "Có thể."

"Ở chỗ tôi có mấy bộ váy đẹp lắm, size quần áo của hai chúng ta không chênh lệch nhiều, cậu qua bên kia thay đồ đi."

"Ừ."

Thế là đám người lại đội mưa đi qua khuôn viên trường để đến với sân vận động vỏ sò.

Ở đây được thiết kế tạo hình như hai mặt của vỏ sò, ở giữa trống rỗng, vừa hay có thể che mưa chắn gió, nhưng đồng thời nhờ vào thiết kế nửa lộ thiên của nó nên vô tình biến sân vận động trở thành một cái loa phóng đại tự nhiên, có thể truyền âm thanh ra ngoài.

.

Chương 64: 64: Băng Cá Nhân 4

Ôn Từ lấy chìa khóa mở cửa, đi vào mở đèn pha trên đỉnh đầu, cả sân vận động lập tức bừng sáng.

Mạc Nhiễm mừng rỡ nói: "Được đấy Ôn Từ, thế mà cậu lại có thể nghĩ đến nơi này! Biểu diễn ở đây còn đỉnh hơn cả hội trường lớn nữa đó, cảm giác cứ như mở concert âm nhạc vậy."

Đoàn Phi Dương cũng không khỏi cảm thán nói: "Một điều đỉnh hơn chính là...! thế mà cô còn lấy được cả chìa khóa, lão già quản lý sân vận động vỏ sò hung dữ lắm đấy, sao cô lấy được chìa khóa vậy? Ăn trộm à?"

"Không phải." Ôn Từ nói: "Ông Lưu giữ chìa khóa của sân vận động thích nghe côn khúc, hồi bé tôi đã từng được mẹ dạy cho một đoạn kinh mộng trong "Mẫu Đơn Đinh", tùy tiện hát mấy câu, ông cụ cao hứng nên đã đưa chìa khóa cho tôi."

"Oa! Cô còn biết hát nữa à?"

"Một chút thôi."

"Mười hạng mục toàn năng của mấy người làm nghệ thuật các cô!"

"Đúng là thâm tàng bất lộ."

*深藏不露 - thâm tàng bất lộ: chỉ những người che giấu bản thân bằng vẻ ngoài bình yên phảng lặng nhưng ẩn chứa bên trong sức mạnh và vũ khí kinh người.

"Bảo cô biểu diễn múa cột, bây giờ tôi thật sự cảm thấy có lỗi rồi, là chúng tôi không xứng."

Mấy người nhao nhao giơ ngón tay cái về phía Ôn Từ, đương nhiên, ngoại trừ Phó Tư Bạch ra.

Anh cầm cây đàn guitar đứng dựa lưng vào tường, khóe miệng khẽ nhếch lên, nở một nụ cười nhạt nhẽo.

Rất tự hào.

Lâm Vũ và Đoàn Phi Dương nhanh chóng bắt tay vào bố trí hội trường.

Vừa hay trong sân vận động có mấy thanh xà đôi và xà đơn, dùng chúng làm đạo cụ múa cột thì không còn gì thích hợp hơn, cho nên mấy người họ quyết định thiết kế bối cảnh chính của ban nhạc ở nơi này.

Giá trống và bàn phím được cắm điện, âm thanh vang dội, dùng sân vận động này làm nơi tổ chức buổi biểu diễn cho ban nhạc quả là không còn gì phải bàn cãi, cảm giác giống hệt như một concert quy mô nhỏ.

Nếu Ôn Từ đã muốn múa mở màn thì cũng phải cầm quần áo do Mạc Nhiễm đưa tới, vào hậu trường thay đồ để chuẩn bị cho buổi biểu diễn.

Hành lang hậu trường vắng vẻ, ánh đèn màu trắng thi thoảng lại lóe lên, cảm giác hơi đáng sợ.

Cô đi dạo một vòng ngoài hành lang cũng không tìm thấy chỗ nào thích hợp để thay quần áo, xung quanh chỉ có đúng một phòng chứa đồ đơn sơ, ngay cả cửa cũng không có, bên ngoài chỉ có mỗi tấm rèm cửa bay phất phơ trong gió.

Ôn Từ định vào nhà vệ sinh nữ thay, nhưng lại sợ làm bẩn quần áo của Mạc Nhiễm, nên cô chỉ có thể cầm quần áo đi tới gian phòng chứa đồ kia.

Nhưng không ngờ vừa bước vào đã đụng phải Phó Tư Bạch đang để trần nửa người trên.

Người đàn ông vai rộng eo hẹp, cơ bắp ở nửa người trên vô cùng thanh thoát, cơ bụng như miếng socola sáu múi hoàn mỹ, đường cong nhân ngư kéo thẳng xuống dưới, gợi cảm vô cùng.

Hiển nhiên là anh cũng tới đây để thay quần áo.

Hai người mắt to trùng mắt nhỏ, bốn mắt nhìn nhau.

Phó Tư Bạch cũng giật mình sững sốt một hồi, tay đang đặt trên thắt lưng cũng khụng lại.

"..."

Hai má Ôn Từ lập tức ứng hồn, hô hấp thoảng chập lại.

Thấy cô nhìn chằm chằm vào cơ thể của mình như vậy, khéo mắt Phó Tư Bạch lại khẽ nhếch lên, bật cười khe khẽ...!

"Đẹp đến vậy sao?".

Chương 65: 65: Cuồng Hoan

Ôn Từ đỏ mặt lùi ra ngoài, cô đứng cạnh cửa chừng mấy phút để cảm xúc bình tĩnh lại.

Cô không phải loại con gái mê trai, cũng sẽ không nảy sinh hảo cảm với bất kỳ người đàn ông cơ bắp nào, nhưng với thân hình của Phó Tư Bạch...!

Đứng từ quan điểm thẩm mỹ mà nói, thân hình của anh có thể coi là hoàn mỹ.

Rất khó để con người ta không mặt đỏ tim đập khi nhìn thấy.
Mấy phút sau, cuối cùng Phó Tư Bạch cũng đi ra ngoài.

Anh mặc áo khoác và quần đen, là đồ nhóm của ban nhạc, trên người toát lên cảm giác lạnh lùng và cứng rắn, mái tóc màu xám khói thời thượng vừa hay có thể làm nổi bật phong cách rock nổi loạn của anh.

Anh liếc nhìn Ôn Từ một cái: "Vẫn đang đỏ mặt à?"
"Đâu có!" Ôn Từ sờ khuôn mặt nóng bừng của mình: "Chỗ này bí quá đi mất!"
Phó Tư Bạch từ chối cho ý kiến, anh cười nhạt nói: "Đến lượt em rồi đấy, vào trong đi."
Cô cầm quần áo đi vào phòng chứa đồ, quay đầu nhìn thoáng qua phía sau thì thấy Phó Tư Bạch đứng sừng sững trước cửa, dường như đang canh cửa giúp cô.

Bóng lưng cao lớn thẳng tắp của anh...! mang lại cảm giác cực kỳ an

toàn.

Ôn Từ ngẫm nghĩ một hồi, cuối cùng vẫn lẩm bẩm dặn dò: "Anh đừng...! Anh không được nhìn trộm đâu đấy."

"Yên tâm đi." Anh lười biếng kéo dài giọng điệu: "Tôi không giống em, sẽ không làm tay trong đâu."

"..."

Lúc nãy cô không cố ý mà!

Ôn Từ nhanh chóng thay quần áo, thỉnh thoảng lại liếc mắt ra ngoài nhìn anh một cái.

Quả nhiên người đàn ông này nói được làm được, anh không hề quay đầu, cứ thế đứng quay lưng lại với cô, giúp cô canh cửa.

Cái cảm giác an tâm này lại tiếp tục dâng trào nơi đáy lòng.

Cảm giác an toàn mà Hứa Gia Lịch không thể mang lại...! hình như đều xuất hiện trên người đàn ông này.

Nghĩ đến đây, Ôn Từ giật nảy mình, quả quyết lắc đầu nguầy nguầy, ném suy nghĩ hoang đường này ra khỏi đầu.

Kể cả như vậy...! thì đã sao chứ?

Anh ta là người nhà họ Phó đấy! Ôn Từ vẫn luôn nhắc nhở bản thân, nhất định phải nhớ kỹ điểm này.

Việc chạy thử đã gần xong, buổi biểu diễn có thể chính thức bắt đầu.

Tiếng trống của Đoàn Phi Dương vang lên, Mạc Nhiễm lắc lư vòng eo uyển chuyển như rắn nước của mình, đầu ngón tay lướt như bay trên những phím đàn, tấu lên một loạt giai điệu mê người, tiếp theo đó là tay bass cũng kích động hòa mình vào tiết tấu của ban nhạc.

Đối diện sân vận động vỏ sò là canteen dành cho sinh viên và sân thể dục, tiếng nhạc vừa vang lên đã lập tức thu hút được sự chú ý của mấy người đi ngang qua, thế là ai nấy cũng nhao nhao vào xem.

Sau khi nhìn thấy Câu lạc bộ Âm nhạc Lửa Ma biểu diễn ở đây thì cứ

hết như vừa phát hiện ra kho báu vậy, đám người kinh ngạc mừng rỡ, vội vàng lấy điện thoại ra chụp ảnh, quay video rồi gửi lên các page lớn của trường, kêu gọi mọi người mau đến xem.

Thậm chí còn có người bật livestream, số người xem trực tiếp cũng bắt đầu tăng vọt.

Chẳng bao lâu, một nửa số ghế ngồi trong sân vận động đã được lấp đầy, sau đấy vẫn còn nhiều bạn sinh viên ò ạt tiến vào.

Mấy người bên phía Mạc Nhiễm nhìn thấy số lượng khán giả càng ngày càng đông, cảm xúc cũng bắt đầu dâng trào, càng lúc càng đắm mình vào diễn tấu.

Đúng lúc này, Ôn Từ mặc quần da màu đen và áo hai dây họa tiết da beo, chân giẫm lên giày cao gót bước lên sân khấu, vịn vào thanh xà đơn thể hiện vũ đạo múa cột nóng bỏng của mình.

.

Chương 66: Cuồng Hoan 2

Có được sự chỉ dạy của Mạc Nhiễm trước đây, lúc này từng động tác của cô đã nhuốm đầy mùi vị gợi cảm, lựa theo tiết tấu của ban nhạc, cơ thể người con gái tựa như một con rắn điêu luyện, tùy ý chuyển động trên thanh xà đơn.

Cô thực hiện những động tác có độ khó cao một cách cực kỳ nhẹ nhàng, mỗi một chuyển động lắc lư của cơ thể đều có thể tản ra sự quyến rũ và mê hoặc, khiến người xem thích cả mắt.

Phó Tư Bạch cầm cây đàn guitar bước lên sân khấu, lập tức khán đài vang lên những tiếng thét chói tai, tưởng chừng như sắp lật tung cả mái nhà.

Anh đi thẳng đến trước mặt Ôn Từ, đánh đàn ngay bên cạnh cô.

Rõ ràng là muốn tương tác với cô.

Ôn Từ tự mình làm việc của mình, vây lấy thanh xà mà nhảy múa, thỉnh thoảng lại ném ánh mắt đầy vẻ khiêu khích và gợi cảm về phía Phó Tư Bạch, nhưng cũng không có ý định tiếp cận anh.

Tuy vậy nhưng Phó Tư Bạch vẫn không muốn rời đi, anh vây quanh cô, phối hợp với từng động tác của cô để đàm ra các giai điệu mà cô cần.

Mạc Nhiễm nhận ra tâm tư của Phó Tư Bạch, cũng không khỏi ngạc nhiên.

Ông tướng này, trước kia chỉ có anh ta từ chối con gái, nào có thấy anh chủ động ân cần với người khác bao giờ.

Không phải chứ?

Chẳng lẽ vị Ôn đại tiểu thư này...!chính là W trong truyền thuyết đó sao?

Trong mắt Mạc Nhiễm có thêm vài phần ý tứ sâu xa.

Điệu múa mở màn của Ôn Từ không kéo dài quá lâu thì cô đã lùi xuống, nhường toàn bộ sân khấu cho ban nhạc của Câu lạc bộ Âm nhạc Lửa Ma.

Phó Tư Bạch hát hết bài này đến bài khác, có nhạc rock và cũng có cả nhạc pop...!ngoài ra còn có một số bài hát thịnh hành ở thời điểm đó nên toàn bộ khán giả trong sân vận động đều hòa chung tiếng hát, âm thanh vang xa, cả nửa trường đại học đều có thể nghe thấy.

Buổi biểu diễn tràn đầy đam mê và nhiệt huyết.

Ôn Từ ngồi trên ghế nghỉ ở dưới sân, nhìn cậu thiếu niên ngang tàng phóng túng trên sân khấu.

Thế mà một người như anh lại có sức cảm hóa lớn lao đến vậy, tiếng hát và phong cách biểu diễn của anh đã khơi gợi cảm xúc của tất cả mọi người ở đây, họ bám theo tiết tấu của anh, cùng nhau điên cuồng, buổi biểu diễn ở lễ hội âm nhạc nhưng lại hệt như concert của idol.

Dường như mọi áp lực và phẫn nộ tích tụ trong cuộc sống đều tan thành mây khói ngay tại thời điểm này.

Một tình cảm mãnh liệt vẫn luôn vùi lấp nơi sâu thẳm trong đáy lòng cô...!cuối cùng cũng được thắp sáng.

Một sự sảng khoái trước nay chưa từng có!

Cô cũng đứng lên, hòa vào giai điệu của cậu thiếu niên, giơ tay, đắm mình vào cơn cuồng hoan.

Tối nay, hãy quên đi tất cả thù hận và bất hạnh!

Buổi biểu diễn kết thúc vào tối muộn, mấy người họ rủ nhau đến quán bar để chúc mừng sự thành công vang dội hôm nay.

Đoàn Phi Dương và Lâm Vũ gọi thêm rất nhiều bạn bè đến chung vui, con trai con gái, mọi người cùng nhau ăn mừng náo nhiệt.

Vốn dĩ Ôn Từ không định đến quán bar cùng họ, nhưng lúc bước ra khỏi sân vận động vỏ sò, từng hạt mưa như những ngôi sao nhỏ tấp vào khuôn mặt phiếm hồng của cô, tựa như...!niềm vui vẫn chưa được tận hưởng.

Đúng vậy, cơn cuồng hoan đêm nay vẫn chưa kết thúc, cô không muốn mới đó mà đã phải rời khỏi bầu không khí thoải mái này, để đối mặt với hiện thực cuộc sống ngoài kia.

Tối nay, hãy để cô hoàn toàn phóng túng một phen.

Cô đồng ý đi cùng bọn họ đến quán bar mà không hề do dự, Mặc Nhiễm gọi champagne và cocktail, mọi người cùng nhau cạn ly.

.

Chương 67: Cuồng Hoan 3

Sau mấy tuần rượu, đầu óc Ôn Từ cũng bắt đầu choáng váng, nhưng cô cảm thấy rất vui, vui đến mức cảm tưởng như mình là chiếc lông vũ nhẹ nhàng đong đưa trong gió.

Thoải mái quá, dường như tất cả gánh nặng cuộc sống đều tan thành mây khói trong khoảnh khắc này.

Cô chơi đổ xúc xắc với mấy người ở đây, cực kỳ thích thú, thăng uống, thua cũng uống, cả người đều được buông thả thật thoải mái.

Tuy Phó Tư Bạch cũng uống mấy ly, cảm giác hơi phiêu nhưng đầu óc anh vẫn rất tinh táo, cả tối đến giờ vẫn luôn trông chừng Ôn Từ, thấy cô sắp ngã sẽ kịp thời đưa tay đỡ lấy cô.

"Đừng uống nữa."

"Anh cứ mặc kệ tôi, Phó Tư Bạch." Ôn Từ bưng ly rượu, huých tay vào người anh: "Anh biết người tôi ghét nhất chính là anh mà."

"Tôi biết." Khóe mắt anh hơi cong lên, trong ý cười còn mang theo vài phần xót xa: "Nhìn ra được."

"Nhưng anh hát rất hay."

"Vậy sao? Em thích à?"

"Ừ..." Ôn Từ suy nghĩ một lúc lâu: "Nói thế nào nhỉ? Cũng tạm tạm." Phó Tư Bạch đỡ cô ngồi vào góc ghế sofa, sau đó búng tay một cái, gọi nhân viên phục vụ mang đến một ly sữa nóng cho cô giải rượu. Sau khi sữa nóng được bưng lên, anh đỡ lưng cô, dịu giọng nói: "Uống một hớp đi."

"Cái gì vậy? Tôi không uống." Ôn Từ mấp miết nhẫn đẩy ly sữa ra.

"Sữa nóng, uống một hớp thôi, nếu không dạ dày sẽ khó chịu lắm đấy."

"Không uống, anh phiền chết đi được, tự đi mà uống."

"Chỉ cần uống một hớp thôi." Phó Tư Bạch kiên nhẫn dỗ dành:

"Uống một hớp, tôi cho em...!cho em 100."

Ôn Từ say đến đầu óc mờ màng, mỉm cười ngây ngốc: "Thật sao?

Vậy thì tôi sẽ uống hẳn một hớp to."

Phó Tư Bạch dịu dàng đút sữa cho Ôn Từ, sau đó lại dùng khăn giấy lau sạch vệt sữa bên khoe môi cô, sau đó ngửa đầu uống hết chỗ sữa còn lại.

Ôn Từ đưa tay về phía anh: "Đưa tiền đây."

Phó Tư Bạch ngẫm nghĩ một hồi, cuối cùng tháo dây chuyền làm bằng ngọc tỳ hưu màu đen trên cổ xuống rồi đeo vào cổ cô: "Ở đây không có tiền mặt, cầm cái này trước."

Ôn Từ say đến mức hai mắt mờ đi, túm lấy mặt dây chuyền tỳ hưu trên cổ nhìn cả nửa ngày trời: "Đây là...!cái gì vậy?"

"Trừ tà, phù hộ bình an."

"Ừ...!Không thích lắm."

"Không phải em vẫn luôn cảm thấy vận may của mình quá kém sao? Cái này có thể thay đổi số phận đấy."

"Thật hay giả vậy?"

"Cứ đeo thử đi."

"Được rồi, miễn cưỡng nhận lấy vậy."

Mấy chàng trai uống say bí tí, hoàn toàn không chú ý đến cảnh tượng này, cả đám người chỉ có một mình Mạc Nhiễm còn khá tỉnh táo, cô ấy không khỏi chấn động khi chứng kiến Phó Tư Bạch lấy lòng con gái một cách hèn hạ và chó liếm* như thế nào.

*Nguyên văn là 舔狗: Đây là một thuật ngữ mang, chỉ loại người mà trong mối quan hệ nam nữ, biết rõ đối phương không thích mình, nhưng vẫn không hề có tôn nghiêm và liêm sỉ dùng mặt nóng dán mông lạnh.

Ngay cả những miếng ngọc tỳ hưu đen mà anh ta đeo từ nhỏ đến lớn...!cũng cũng bị anh lấy ra để tặng cho gái rồi!

Đây chính là trân bảo mà ông nội của anh phải bỏ ra hàng tỷ mới đấu giá được cho thằng cháu đích tôn này đấy!
Đúng là gấp quỷ rồi!

.....

Mạc Nhiễm đứng dậy, nói với mọi người: "Tiếp theo chúng ta sẽ chơi một trò chơi rất thú vị!"

"Oa!" Ôn Từ hào hứng đứng lên: "Chơi trò gì vậy?"

"Thật hay Thách!"

"Thôi đi." Lâm Vũ khoát tay: "Mấy cái trò nhảm nhí, không chơi."

"Cậu có chơi hay không, không quan trọng." Mạc Nhiễm nhìn Phó Tư Bạch: "Anh Phó, chơi không?" Phó Tư Bạch ngẩng đầu nhìn Ôn Từ, thấy cô vui vẻ như vậy thì đương nhiên anh sẽ không làm cô mất hứng: "Chơi..".

Chương 68: Cuồng Hoan 4

Mạc Nhiễm mỉm cười nhặt quả bóng rổ dưới đất lên, ném cho Phó Tư Bạch, sau đó cầm cây đàn guitar lên: "Tôi sẽ làm MC, đánh trống truyền hoa, tiếng guitar dừng lại, quả bóng ở trong tay ai thì coi như người đó thua."

Ôn Từ: "Thua phải uống rượu!"

Mạc Nhiễm nói với giọng điệu đầy ý tứ sâu xa: "Thua, sẽ phải nói lời thật lòng."

"Không muốn nói thì có được uống rượu không?" Đoàn Phi Dương hỏi.

"Chơi thế thì còn gì vui? Chỉ bằng mọi người cùng nhau cạn ly, uống đến bao giờ say chết thì thôi."

"Được được được, chơi thì chơi, dù sao tôi cũng không có bí mật gì."

"Được rồi, được rồi, bắt đầu thôi."

Mạc Nhiễm cầm cây đàn guitar, thế nhưng lại tấu lên giai điệu của bài hát "Bí Mật Không Thể Nói".

Âm nhạc vang lên, trái tim Phó Tư Bạch cũng theo đó mà run rẩy, còn chưa kịp phản ứng lại thì quả bóng rổ trong tay đã bị Lâm Vũ ngồi bên cạnh đoạt lấy.

Trong phòng có khoảng mười người, mọi người gấp rút chuyền bóng cho nhau, mấy lần trước, Lâm Vũ và Đoàn Phi Dương bị thua. Hai người họ đều chọn chơi thách, trong tiếng ồn ào của đám người, Đoàn Phi Dương ra ngoài cửa hát bài "Chinh Phục" tặng anh trai bồi bàn, còn Lâm Vũ chọn ôm bạn gái Kiều Tịch Tịch hôn nhau ba phút. Bầu không khí trong phòng lại một lần nữa được đẩy lên cao trào. Ôn Từ cười ngặt nghẽo, cả người hết đổ về phía trước lại ngả về phía sau, nước mắt cũng sấp trào ra ngoài.

Phó Tư Bạch nhẹ nhàng vỗ lưng cô, anh biết cô đã kìm nép quá lâu quá lâu rồi.

Tối nay dù cô muốn chơi thế nào thì anh cũng sẽ chiều theo ý cô.

Có vết xe đổ của hai người Đoàn Phi Dương và Lâm Vũ, "người may mắn" nhận được bóng tiếp theo đều không hẹn mà cùng chọn nói lời thật lòng.

Cái trò Thật hay Thách này quả là biến thái quá đi mất!

Cuối cùng Ôn Từ cũng cầm được bóng, cô cố tình chần chừ không đưa cho người bên cạnh, do dự một hồi lâu, tranh thủ một giây trước khi Mạc Nhiễm dừng đánh đàn mới ném bóng vào tay Phó Tư Bạch.
"Anh xong rồi!"

Nói xong, cô thích thú cười phá lên.

Tuy Phó Tư Bạch thua, nhưng nhìn cô cười vui vẻ như vậy, khóe miệng anh cũng không kìm được mà hơi mím lại: "Ừ, thua rồi."

Mạc Nhiễm cầm cây đàn guitar đi tới trước mặt Phó Tư Bạch, liếm môi, nói: "Tôi muốn hỏi ba câu."

"Ba câu?"

"Một câu thì đơn giản quá! Bây giờ một là cậu chọn Thách, hai là trả lời ba câu hỏi của tôi."

Phó Tư Bạch có chơi có chịu, thản nhiên bưng ly rượu lên: "Hỏi thoải mái."

"Hình xăm trên tay cậu, là người cậu thích đúng không?"

"Ừ."

"Thích đến mức nào?" Phó Tư Bạch có thể cảm nhận được ánh mắt tò mò của cô gái ngồi bên cạnh, anh hít một hơi thật sâu, thản nhiên nói: "Mỗi tối đều nhớ cô ấy đến phát điên."

Mấy cô gái hò hét ầm ĩ.

Các chàng trai cũng bắt đầu ồn ào: "Ôi...!buồn nôn quá đi mất!"

"Câu hỏi thứ ba." Đuôi mắt hẹp dài của Mạc Nhiễm nhìn lướt qua Ôn

Tù: "W, cô ấy...! có mặt ở đây không?"

Lời này vừa nói ra, cả phòng bao lập tức im phăng phắc.

Ngoại trừ Ôn Từ ra, tất cả những cô gái có mặt ở đây đều nhìn về phía Phó Tư Bạch với vẻ sốt sắng.

Lúc Mạc Nhiễm hỏi câu hỏi này, Phó Tư Bạch đã đoán ra Mạc Nhiễm tổ chức chơi Thật hay Thách chính là vì khoảnh khắc này...! Ôn Từ thấy mọi người nhìn Phó Tư Bạch chằm chằm thì cũng bắt chước nhìn anh chăm chú, trên mặt lộ ra nụ cười ngây ngô.

"Nhanh lên." Mạc Nhiễm thúc giục: "Vấn đề đơn giản như vậy mà cũng cần suy nghĩ lâu đến thế sao?"

Phó Tư Bạch cúi đầu châm một điếu thuốc, một lúc lâu sau, dường như đã lấy hết dũng khí của mình, cười nhạt nói...!

"Cô ấy đang ở đây.".

Chương 69: 69: Cảnh Một

Sau khi Phó Tư Bạch nói ra câu đó, đám con gái trong phòng bao lai bắt đầu nhốn nháo hết cả lên.

Khoảng hơn mươi cô gái có mặt ở đây, bên trong có một cái tên đã được Phó Tư Bạch xăm trên ngón tay, nhưng nhớ không quên suốt nhiều năm.

Mấy người các cô nhao nhao tìm ra cái tên có chứa chữ W như Vương Sa Sa, Lý Nhược Vi, ngoài ra còn có một người đã say đến mức không biết trời đâu đất đâu...!Ôn Từ.

Mạc Nhiễm vẫn muốn tiếp tục truy hỏi Phó Tư Bạch, thế nhưng ba câu hỏi đều đã bị hỏi hết, Phó Tư Bạch lập tức im miệng không nói nữa.

Lại tiếp tục một vòng "đánh trống truyền hoa", nhưng dù cô ấy ke giờ chuẩn xác để bẫy Phó Tư Bạch đến mức nào thì Phó Tư Bạch cũng không tiếp chiêu, bởi vì quả bóng rổ kia không còn được truyền đến tay anh nữa.

Mạc Nhiễm biết, chỉ cần Phó Tư Bạch không muốn thura nhận thì cái "nồi đất" đêm nay, cho dù có hỏi đến cùng cũng không hỏi ra được tên của người đó.

Nhưng trong lòng Mạc Nhiễm đã có đáp án rõ ràng, suốt một buổi tối Phó Tư Bạch đều vây quanh Ôn Từ đã uống say bí tỉ, như vậy còn chưa đủ rõ ràng hay sao?

Một tay chơi như anh, gần như chưa từng để tâm đến bất cứ điều gì, một năm nay xung quanh anh có biết bao người con gái đến rồi lại đi,

những người yêu anh đến chết đi sống lại cũng không phải là ít.
Hóa ra...!không phải không để tâm, mà là trái tim đã bị bóng hình của ai đó lấp đầy từ lâu.

Thế nhưng Ôn Từ thật sự đã say lắm rồi, hoàn toàn không để ý đến trò Thật hay Thách vừa rồi, lúc nãy quẩy hăng quá nên bây giờ cô cũng mệt rã rời.

Bữa tiệc kết thúc, tất cả mọi người giải tán, có người quay lại trường học, cũng có người gọi xe về nhà.

Ôn Từ lê lết thân hình lảo đảo như sắp ngã của mình trên con đường trống rỗng, không một bóng người, gió đêm thổi qua gương mặt ửng đỏ của cô.

Thỉnh thoảng Phó Tư Bạch lại phải đưa tay kéo lấy eo cô, chỉ sợ cô không cẩn thận sẽ bị ngã hoặc va vào cột điện.

"Chúng tôi phải đi rồi, hai người định thế nào?" Mạc Nhiễm hỏi Phó Tư Bạch.

Mạc Nhiễm biết Phó Tư Bạch nhớ nhung Ôn Từ nhiều năm, tình cảm khắc cốt ghi tâm nên không dám giao cô gái say rượu này cho anh, cô ấy kéo tay cô: "Được rồi, để tôi đưa cô ấy về nhà."

Thế nhưng Ôn Từ lại ôm chặt cánh tay của Phó Tư Bạch, nói thế nào cũng không chịu đi cùng Mạc Nhiễm.

"Sao đấy, em bé ngoan, sao cậu còn dựa vào người cậu ta thế?"

Ôn Từ say đến mờ cả mắt, mơ mơ màng màng mỉm cười: "Anh ta có thể bảo vệ tôi."

Phó Tư Bạch kéo tay Mạc Nhiễm ra, ôm cô gái nhỏ vào lòng: "Tôi về nhà cùng cô ấy."

Đoàn Phi Dương và Lâm Vũ cũng kéo Mạc Nhiễm lên taxi: "Ôi trời, cậu để ý đến anh Phó làm gì? Đi thôi, mau về thôi." Chiếc taxi khởi động, sau đó lao vào bóng đêm đen kịt.

Cuối cùng xung quanh cũng yên tĩnh lại, đường như đất trời chỉ còn sót lại một mình anh và cô.

"Nhà em ở đâu?"

"Không biết nữa."

"Được, thế em hóng gió một lát đi, nghỉ cho kỹ vào."

Cả quãng đường, Phó Tư Bạch kéo Ôn Từ lúc nghiêng trái lúc
nghiêng phải đi tới bờ sông, dù cô ngồi xuống bậc thềm của bờ kè.

Chương 70: 70: Cảnh Một 2

Gió đêm dịu dàng lướt qua, cảnh đêm nơi phố thị phồn hoa ở phía đối diện phản chiếu trên mặt sông, ánh đèn hắt xuống tạo ra từng gợn sóng lấp lánh, đẹp tựa một thế giới xa xôi khác.

Phó Tư Bạch và cô kề sát bên nhau, hưởng thụ khoảnh thời gian riêng tư này.

Dường như mỗi giây mỗi phút giữa họ đều biến thành thực thể tồn tại, chen vào trái tim anh và lấp đầy nó.

"Vừa nãy em có nghe thấy không?" Anh hỏi Ôn Từ.

"Nghe thấy cái gì cơ?"

"Lúc chơi Thật hay Thách ấy, lời anh nói khi đó."

"Anh đã nói gì vậy?" Cô gái cười ngây thơ, trong đôi mắt như có hàng vạn vì sao lấp lánh.

Phó Tư Bạch thở phào nhẹ nhõm, nhưng đâu đó trong lòng lại nổi lên tia mắt mát nhàn nhạt.

Yêu thầm chính là như vậy.

Sợ cô biết, nhưng lại sợ cô không biết.

Anh cúi đầu châm một điếu thuốc, nhìn bóng đêm đen kịt, sau đó thở một hơi thật dài.

Làn khói trắng mờ ảo trong bóng đêm.

Bỗng nhiên, anh cảm thấy một bên vai của mình trùng xuống, đầu cô gái ngả vào vai anh.

"Ư...!buồn ngủ quá!"

Cả người anh hơi sững lại: "Thoải mái không?"

"Ừ." Cô lại dựa đầu vào cổ anh rồi cọ cọ: "Cảm giác rất an tâm."

Phó Tư Bạch ấn tàn xuống đất, một phát bể ngang cô gái

lên.

"Ơ?"

Anh bế cô lên taxi: "Tôi hỏi em một lần cuối cùng, nhà em ở đâu?"

"Thế nhà anh ở đâu?" Cô cười và hỏi ngược lại anh.

Một lúc lâu sau, Phó Tư Bạch mới trầm giọng nói với tài xế: "Chung cư Ngụ Hồ."

Cả quãng đường đi cô gái đều rất ngoan, chỉ là đôi mắt hạnh cứ thế mở to, nhìn anh ở cự ly cực gần.

Phó Tư Bạch lảng tránh ánh mắt của cô, giữ đầu cô lại, để cô dựa vào vai anh.

"Để tôi bảo vệ em, tôi sẽ đối xử tốt với em." Anh nói với cô bằng giọng rất nhỏ, có thể nghe ra được sự run rẩy e dè: "Tôi sẽ yêu thương em." Nó giống như một thỉnh cầu đầy tuyệt vọng, nhưng anh còn chưa đợi được câu trả lời của cô thì cô đã ngủ thiếp đi rồi.

Khoảng 15 phút sau, chiếc taxi dừng lại ở tầng dưới của Chung cư Ngụ Hồ - khu vực cao cấp nhất của Thành phố Nam.

Đây là một căn hộ lớn mà anh đã mua sau khi lên học đại học, dùng để làm chỗ ngủ.

Bởi vì kể từ khi mẹ anh qua đời, thần kinh của anh bị suy nhược trầm trọng, chất lượng giấc ngủ cực kỳ kém, vậy nên anh không hay sống trong ký túc xá mà sẽ về căn hộ trống rỗng này để ngủ.

Tất nhiên, vì căn hộ này chỉ được dùng để ngủ nên không gian trống rỗng, toàn bộ nội thất trong nhà vẫn còn mới, trang trí theo tông màu lạnh hiện đại, hoàn toàn không có hơi thở của cuộc sống.

Anh bế cô gái vào phòng ngủ của mình, đặt cô lên chiếc giường lớn màu xanh đậm mà anh thường ngủ.

Hơi thở...! hơi nặng nề.

Ôn Từ mệt mỏi rã rời, vừa nằm lên giường thì thân thể tự nhiên thả lỏng, ôm chăn bông mềm mại, vặn người một cái: "Thoải mái quá đi mất!"

Thoải mái hơn nhiều so với tấm ván giường cứng như đá của nhà

cô!

Phó Tư Bạch nhịn khát vọng đang cuộn trào trong người, mau chóng vào phòng tắm tắm rửa.

Thoa sữa tắm lên người rồi tắm đi tắm lại tận mấy lần, ngay cả đánh răng cũng đánh tận mười mấy phút, xong xuôi, nhìn gương mặt anh tuấn và thân hình hoàn mỹ trong gương nhưng vẫn cảm thấy chưa đủ....!.

Chương 71: 71: Cảnh Một 3

Anh lại tì mỉ cạo sạch râu vừa kịp nhú đầu xanh dưới cằm, sau đó xịt một ít nước hoa nam mà từ trước đến nay anh chưa từng động đến.

Tầng hương đầu là mùi tinh dầu bưởi nho tươi mát sảng khoái, dần về cuối sẽ là hương gỗ trầm lắng dịu dàng.

Sau khi trịnh trọng làm xong tất cả những thứ này thì Phó Tư Bạch mới quay lại phòng ngủ, ngồi bên giường nhìn cô chăm chú. Cô gái đã rơi vào giấc ngủ say, hai tay hai chân quặp lấy gối của anh, nằm thoái mái như một con gấu nhỏ. May là anh đã tắm cho mình thật sạch sẽ.

Khóe môi Phó Tư Bạch khẽ nhếch lên, nói đùa: "Khách sạn." "Tỉnh rồi sao?" Nếu làm như vậy thì giữa cô và anh...! có lẽ muôn đời muôn kiếp sẽ không trở lại được nữa.

Trong đầu chỉ còn lại một vài hình ảnh vụn vặt, ví dụ như ánh đèn lấp lánh bên bờ sông...!

Cô chưa từng uống say đến vậy, tối qua thật đúng là...! quá khoa trương rồi.

Ôn Từ nhìn anh đầy phòng bị: "Đây là đâu?" Anh nằm trên ghế sofa trong phòng ngủ, bức bối nghiêng người ngủ thiếp đi. "Tối qua em tuyệt lắm đấy." Vốn tưởng rằng đêm nay sẽ xảy ra chuyện gì đó, kết quả là chẳng

làm được cái gì, ngược lại còn biến thành rước một tổ tông say rượu về nhà để hầu hạ.

"..."

Cuối cùng cũng tẩy trang xong, Phó Tư Bạch lại lấy kem dưỡng da dành cho nam giới mà quản gia đã chuẩn bị cho anh ở trong tủ ra.

"Tại sao em không thích tôi?" Giọng nói của anh lộ rõ sự kìm nén và run rẩy: "Tôi không đẹp trai sao? Hay là tính tình xấu xí, không dịu dàng? Em thấy chỗ nào của tôi không tốt, tôi đều có thể thay đổi."

Điện thoại đang sạc trên tủ đầu giường, nhìn bộ sạc rất lạ...!Ôn Từ đưa tay dụi mắt thật mạnh, cố gắng hồi tưởng lại chuyện đêm qua.

"Tôi ghét anh chết đi được!"

Vốn dĩ Ôn Từ đã ngủ thiếp đi nhưng lại bị anh làm cho tỉnh giấc, lần này thì cô nổi nóng thật rồi: "Phó Tư Bạch!"

"Phó Tư Bạch...!là người tôi ghét nhất trên đời này."

Lời này của cô đã kéo Phó Tư Bạch về hiện thực ngay tức khắc, đầu óc cũng tinh táo hơn phân nửa.

Đêm khuya, vào lúc hai và bốn giờ sáng, anh vào nhà vệ sinh khoảng nửa tiếng đồng hồ, trong lúc đó còn phải tắm nước lạnh một lần.

Tối qua ở quán bar, cô đã uống hết ly rượu này đến ly rượu khác, sau đó còn chơi trò Thật hay Thách với mọi người, sau đó...!những chuyện xảy ra phía sau, thật sự không nhớ nữa.

Lọ kem dưỡng còn mới nguyên, thường ngày anh không bao giờ động tới, sau khi xé lớp giấy bạc bên trên thì rất không khách khí, xoa loạn lên mặt cô.

Phó Tư Bạch bất thình lình bị cô cắn cho một phát, cơn đau lập tức ập tới.

Đầu vẫn thấy hơi nặng, cô mò tìm điện thoại theo bản năng.

Nơi mà anh đã khát khao trong suốt một thời gian dài...

Phó Tư Bạch ngủ không say, thở dài một tiếng đầy ảo não, đôi mắt

hai mí xinh đẹp hơi sưng lên khiến nhan sắc anh tuấn giảm đi phần nào, không còn vẻ sắc bén như ngày thường, ngược lại trông còn khá dịu dàng.

Anh đắp chăn cho cô, sau đó cô đơn lẻ loi ra ban công ngồi một mình, bàn tay đang châm điếu thuốc cũng run lênh.

"Tôi không tốt sao?" Anh nhẹ giọng nói bên tai cô, giọng nói nghe đầy vẻ kìm nén: "Bân Bân, tôi không tốt sao?".

Chương 72: 72: Cảnh Một 4

Ôn Từ nhìn khát khao vô tận trong đôi mắt đen kịt của cậu thiếu niên, mơ hồ như người đang chìm trong mộng, lẩm bẩm nói: "Anh là Phó Tư Bạch mà."

"Anh ta hại tôi thảm quá!"

Nếu anh làm như vậy, thì đúng là hại cô thảm rồi.

.....

"Chê tôi phiền?" Anh bức bối nói: "Ông đây còn chưa chê em phiền đâu đấy."

Anh rút tay về, nhìn dấu răng sâu hoắm trên mu bàn tay: "Mẹ nó, em cắn thật cơ đấy!"

Ga trải giường bị anh siết chặt đến mức hằn lên vết gấp cực rõ ràng.

Cũng là anh rảnh rỗi kiếm chuyện, không đâu tự nhiên mời vị tổ tông này về nhà để hầu hạ.

Thấy cô cảnh giác như vậy, ngược lại anh càng có hứng thú, đứng dậy đi đến bên giường, cúi người nhìn cô: "Sao nào, sợ tôi à?"

Chỉ suýt một chút nữa đã chạm phải, nhưng toàn thân lại như bị thứ gì đó phong ấn, dù làm thế nào cũng không có dũng khí để tiến hành bước tiếp theo.

Bỗng nhiên cô bừng tỉnh, ngồi dậy, nhìn quanh bốn phía.

Phó Tư Bạch!

"Ừ?"

"Sao thế?"

Cô vừa ngồi dậy đã nhìn thấy cậu thiếu niên ở phía đối diện.

Anh khom người, muốn hôn lên môi cô.

Phó Tư Bạch nâng đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve cầm của cô.

Những gì anh muốn trước nay không phải là thứ này...
Anh nằm thẳng lên ghế sofa, vuốt ve vết răng mờ mờ ở mu bàn tay
phải, miệng phát ra một tiếng thở dài.

Sáng sớm hôm sau, Ôn Từ mơ màng tỉnh lại.
Cô cắn vào mu bàn tay của người đàn ông: "Đừng chạm vào tôi! Tôi
muốn đi ngủ!"
"Phó Tư Bạch làm sao vậy?"
Ôn Từ nói nồng lộn xộn: "Tối hôm qua chúng ta có..."
Phó Tư Bạch chưa từng chịu đựng cơn tức nào ấm ức đến thế, giơ
tay định cốc vào đầu cô một cái, nhưng lại không nỡ xuống tay quá
mạnh, cuối cùng cũng chỉ có thể búng vào trán cô một cái thật nhẹ.
Không gian xung quanh hoàn toàn xa lạ, ngay cả chăn bông màu
xanh đậm mà cô đang ôm trong ngực cũng vậy.

Ngồi hóng gió đêm một hồi, tâm trạng cũng dần bình tĩnh lại.
Cô gái đang ngủ bị đánh thức cảm thấy rất bất mãn, hai hàng lông
mày nhíu chặt vào nhau: "Phiền chết đi được."
Đầu tiên là dùng nước tẩy trang lau sạch kem nền và eyeliner trên
mặt, sau đó lau lại bằng khăn mặt sạch.

Anh chưa từng chăm sóc người khác nên ngay cả tẩy trang cũng
phải xem video trên mạng để bắt chước...
Ôn Từ lập tức khẩn trương hàn lén, vô thức kéo chăn ra, nhìn thấy
quần áo trên người mình vẫn còn nguyên vẹn, quần jean cũng mặc
ngay ngắn...! Lúc này mới thầm thở phào nhẹ nhõm.

Cô xoay người lại, vùi đầu vào trong chăn: "Đồ đáng ghét tránh xa tôi
ra!"
Phó Tư Bạch xỏ dép lê xuống lầu, đi tới cửa hàng tiện lợi 24h để
mua nước tẩy trang và bàn chải đánh răng mới.

Biết thế này thì anh đã mặc kệ cô, cho cô say chết ở đầu đường xó
chợ rồi.

Anh dịu dàng hỏi: "Ừ? Sao em lại ghét anh ta?"

Anh nằm sấp, ngủ rất say, đầu vùi vào ghế sofa mềm mại, mái tóc màu xám khói rối tung lên, vì quá dài nên một bên chân không có chỗ để, đành phải tùy ý buông xuống đất.

Cô gái vô thức dụi đầu vào, động tác này khiến trái tim anh như muốn tan thành vũng nước.

Ở chung phòng với một người say rượu không phải việc dễ dàng.
"Tối qua chúng ta..."

Phó Tư Bạch?

Phó Tư Bạch biết cô say không nhớ được gì, anh ghé sát vào tai cô, nói một câu đầy ý tứ sâu xa...!

Nghe thấy hai chữ "Bân Bân", Ôn Từ hơi tỉnh lại: "Ừ?"

Đương nhiên là trong nhà còn có nhiều phòng ngủ khác, nhưng anh không nỡ rời xa cô dù chỉ một phút, ngay cả khi vừa bị cô cắn một cái rõ đau.

"...".

Chương 73: 73: Canh Hai

"Tối qua, em tuyệt lầm đấy!"

Một luồng khí nóng xộc thẳng lên đỉnh đầu Ôn Từ, cô giơ tay lên.

Phó Tư Bạch lập tức bắt lấy cổ tay mảnh khảnh của cô: "Lại đánh, lần trước em vẫn chưa đánh đủ à?"

"Đồ khốn nạn!" Cô nhìn anh bằng ánh mắt đầy phẫn nộ.

"Đúng, tôi là đồ khốn nạn." Phó Tư Bạch cũng phải cạn lời, không ngờ đến mấy câu nói đùa này mà cô cũng tưởng thật: "Có bị sàm sỡ hay không, em không tự cảm nhận được à?"

"Tôi...!Làm sao tôi biết được? Tôi không nhớ gì hết."

"Cũng phải." Anh bật cười: "Không có kinh nghiệm."

Hai tay Ôn Từ siết chặt lại thành nắm đấm: "Phó Tư Bạch, rốt cuộc có hay không hả? Đừng lừa tôi!"

Đôi mắt đen láy của Phó Tư Bạch nhìn cô chăm chú: "Em mong sẽ có à?"

"Tôi ghét anh..."

"Em ghét tôi, em dựa vào đâu mà đòi ghét tôi? Tôi chuốc em uống say hay tôi bắt em uống rượu?"

Phó Tư Bạch không khách khí nói: "Là tự em uống say ngoắc cần câu, tôi không đưa em đi, vứt em ở đầu đường xó chợ cho bất cứ người nào nhặt được, đến lúc đó em muốn khóc cũng không thể khóc nổi, bây giờ còn có mặt mũi cáu gắt với tôi."

Ôn Từ phẫn hận trừng mắt nhìn anh: "Bất cứ người nào nhặt cũng được, chỉ cần không phải anh là được."

Phó Tư Bạch có thể nhìn ra sự nghiêm túc trong mắt của cô gái, ý cười bên khóe môi thoảng lạnh đi: "Bất cứ người nào nhặt cũng

được, chỉ có tôi là không được?"

"Đúng vậy."

"Được."

Anh siết chặt nắm đấm lùi về sau mấy bước, ngoảnh mặt đi, che giấu tia bi thương vừa lóe lên trong ánh mắt, sau đó đá cửa bỏ đi.

Ôn Từ vào nhà vệ sinh sửa soạn một hồi, sau đó cũng khoác cặp sách, đi ra khỏi căn phòng.

Ở đây đâu phải khách sạn, sao khách sạn lại có căn phòng lớn như vậy được? Ngoài phòng ngủ còn có phòng khách rộng lớn và ban công nhìn ra hồ, thậm chí còn có cả phòng tập thể dục...!căn hộ chung cư này ít nhất cũng phải đến 200 mét vuông.

Đây không thể là khách sạn được.

Ôn Từ quay lại phòng ngủ, chỉnh lại ga trải giường còn đang lộn xộn nhăn nhúm, sau đó gấp gọn chăn bông rồi vào nhà vệ sinh quét dọn một hồi, xong xuôi mới rời đi.

.....

Ôn Từ vội vã trở lại trường học, may là vẫn kịp tiết học đầu tiên của buổi sáng.

Nếu có lịch sử đi học muộn, kỳ này cô sẽ không được xét học bổng nữa.

Kiều Tịch Tịch đi đến bên cạnh Ôn Từ, tò mò hỏi: "Tối qua có chuyện gì vậy? Phó Tư Bạch thế nào? Ôi cái vóc dáng của anh ta, vừa nhìn đã biết là cực đỉnh!"

Ôn Từ biết chắc chắn là Kiều Tịch Tịch lại nghe được điều gì đó từ chỗ Lâm Vũ, cô cắn răng nói: "Mình không biết, không nhớ gì hết."

"Không nhớ gì hết sao? Kể cả có uống say đến mức nào thì cái chuyện đó...!chắc chắn cũng phải khiến người ta có ấn tượng sâu sắc chứ."

Kiều Tịch Tịch nói đầy cảm thán: "Phó Tư Bạch ấy à! Đám bạn gái của anh ta trước kia muốn hôn anh ta một cái còn không được.

Tối qua hai người chung giường chung gối cả một đêm, nghĩ thôi...! đã thấy kích động rồi."

Hai tay Ôn Từ siết chặt lại: "Mình sẽ báo cảnh sát ngay."

Kiều Tịch Tịch liếc cô một cái: "Trước kia cậu đã từng có kinh nghiệm trong chuyện này chưa?"

Cô lắc đầu.

"Thế cậu không cần báo cảnh sát đâu, chắc chắn tối qua không xảy ra chuyện gì hết."

"Sao cậu biết?"

"Bởi vì lần đầu tiên của mình đau cực luôn...! Lúc xuống lầu còn phải vén cầu thang, căn bản không thể đi bước lớn được."

Cô ấy nhìn Ôn Từ thực hiện động tác xoạc chân vô cùng dễ dàng:

"Cậu...!cái này cũng khoa trương quá rồi, chắc chắn anh ta chưa chạm vào cậu đâu." Ôn Từ thật sự không có bất cứ kinh nghiệm nào trong chuyện này, cũng không thấy thân thể có gì bất thường, chỉ là sáng ra nghe Phó Tư Bạch thản nhiên nói đùa như vậy thì lòng không dám chắc lắm.

Bây giờ nghe Kiều Tịch Tịch nói như vậy thì mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

"May quá..."

Cô sẽ không bao giờ uống rượu nữa!

Lễ hội âm nhạc đã trôi qua, Ôn Từ lại quay về nhịp điệu của cuộc sống trước đây.

Tuy thỉnh thoảng cũng có thể nghe được "Phó Tư Bạch" thế nọ thế kia từ miệng của mấy cô gái xung quanh, nhưng cũng không gặp anh một lần nữa.

.

Chương 74: 74: Canh Hai 2

Vốn dĩ cuộc sống của họ cũng chẳng có điểm trùng hợp với nhau, chỉ cần không gặp mặt nữa thì trái tim của Ôn Từ sẽ có thể dần bình tĩnh lại, không nghĩ đến chuyện nhà họ Phó hại cô suýt tan cửa nát nhà nữa.

Hôm đó đến bệnh viện, bác sĩ nói có lẽ bệnh tình của ba rất nhanh sẽ có biến chuyển, các dấu hiệu sinh tồn của ông có xu hướng ổn định, ngoài ra cũng bắt đầu có phản ứng với các kích thích bên ngoài, chẳng hạn như chớp mắt, cử động đầu ngón tay...!

Ôn Từ và mẹ nghe bác sĩ báo tin thì mừng đến phát khóc, chỉ cần ba khỏe lại thì cả gia đình họ sẽ từ từ khá hơn thôi...

Có điều chi phí điều trị và phục hồi chức năng không phải một số tiền nhỏ, cộng thêm món nợ mà cô và mẹ đang gánh vác thì quả thực là nặng càng thêm nặng.

Ôn Từ vẫn chăm chỉ đến cửa hàng tiện lợi làm thêm mỗi tối, cô không bỏ qua bất cứ cơ hội làm việc nào trong trường, đồng thời vẫn đảm bảo được chất lượng học tập ở trên lớp, cô thật sự rất cố gắng, rất cố gắng kiếm tiền.

Kỳ nghỉ Quốc Khánh đang đến gần, mấy công ty du lịch ở cổng trường đã đề ra một số tour du lịch cho nhóm sinh viên, với một chuyến đi cắm trại trên núi, mỗi người chỉ cần bỏ ra 199 đồng, mức giá này đã thu hút rất nhiều sinh viên muốn ra ngoài chơi nhưng không có nhiều tiền đến đăng ký.

Đoàn du lịch giá rẻ như vậy, tất nhiên các bậc lãnh đạo sẽ tuyển sinh viên trong trường làm nhân viên parttime với mức lương 200 đồng

tiền phí dẫn đội, dẫn tour ba ngày hai đêm.

Ôn Từ không chút do dự, lập tức đăng ký làm hướng dẫn viên dẫn đội.

Ngoại trừ 200 đồng tiền phí dẫn đội, đoàn du lịch với mức giá này thì tất nhiên sẽ phải vào các cửa hàng đặc sản địa phương để mua hàng.

Chỉ cần có tiêu dùng thì hướng dẫn viên sẽ có phần trăm hoa hồng, nghe tiền bối ở công ty du lịch nói, chỉ cần đi một chuyến là ít nhất có thể kiếm được mấy trăm, thậm chí mấy ngàn cũng có.

Sau khi ký hợp đồng dẫn đội, Ôn Từ cầm một xấp tờ rơi quảng cáo đi phát ở phố ẩm thực đối diện cổng trường.

Vừa quay người đã nhìn thấy Phó Tư Bạch và một cô gái tóc xoăn, dáng người cao gầy nhỏ nhắn cùng nhau đi sang đường.

Anh mặc một chiếc quần dài màu đen được trang trí bằng những họa tiết màu mè, hơi thở lạnh lùng, gương mặt sắc bén, mái tóc màu xám khói tùy ý xõa trước trán, bên tai đeo một chiếc khuyên đầy vẻ ngổ ngáo.

Phải công nhận một điều là gu thẩm mỹ về con gái của anh cực kỳ đồng nhất, mấy người bạn gái mà Ôn Từ từng gặp, trong đó bao gồm cả An Nhiễm trước đây, không có ngoại lệ, người nào người nấy đều là mỹ nữ chân dài eo thon.

Phó Tư Bạch ôm eo cô gái đi lướt qua mặt Ôn Từ, nhưng ngay cả một ánh mắt dư thừa mà anh cũng không liếc nhìn cô một cái, thản nhiên đi thẳng vào quán trà sữa.

Cô gái nũng nịu muốn uống cái này cái kia, Phó Tư Bạch cũng kiên nhẫn chọn cho cô ta, sau đó quét mã thanh toán.

Cô gái kia mỉm cười nói chuyện với Phó Tư Bạch, Phó Tư Bạch cũng cúi đầu lắng nghe chăm chú, khoe miệng cὸn nhếch lên để lộ ý

cười dịu dàng, nhưng thỉnh thoảng ánh mắt...!lại liếc về phía Ôn Từ đang phát tờ rơi ngoài đường.

Ôn Từ vẫn luôn nhìn hai người họ từ nãy đến giờ, bất thình lình chạm phải ánh mắt của anh, cô lập tức ngoảnh mặt nhìn đi nơi khác.

Vài phút sau lại dùng khóe mắt đảo qua, Phó Tư Bạch đã ôm cô gái ngồi xuống bàn trong quán trà sữa.

Cô thản nhiên nhún vai, tiếp tục công việc phát tờ rơi của mình.

Một trận gió mang theo hơi thở lạnh lẽo của mùa thu cưa vào mặt, cũng khá đau.

.....

Phó Tư Bạch dựa lưng vào ghế ngồi bên cửa sổ, đầu ngón tay tùy ý đùa nghịch chiếc bật lửa bằng thép.

Trong đầu không thể xua đi cái liếc mắt thoáng qua mà Ôn Từ vừa ném về phía anh.

Anh ở bên người khác, liệu cô có để tâm không nhỉ?

"Cách", chiếc bật lửa bùng cháy, sau đó lại bị dập tắt.

Cô để tâm cái quái gì?.

Chương 75: 75: Canh Hai 3

Cô gái tóc xoăn ngồi trên ghế đối diện nhõng nhẽo nói: "Tư Bạch, anh có thể tặng cho em chiếc bật lửa này không? Em muốn giữ nó." "Bật lửa thì có gì hay mà phải lưu giữ?" Phó Tư Bạch không cho cô ta, anh không thích người khác dùng lại thứ đồ mình đã quen dùng.

"Bởi vì chiếc bật lửa này là của anh, cho nên người ta mới thích mà." Phó Tư Bạch nghĩ đến sợi dây chuyền ngọc tỳ hưu đen mà anh tặng cho Ôn Từ tối hôm đó, cô vẫn chưa trả lại anh, có phải điều này có nghĩa là cô đã nhận rồi không?

Hồi tưởng lại khoảnh khắc đi lướt qua mặt cô lúc nãy, khóe mắt anh có liếc qua cần cổ trắng nõn mềm mại của cô, hình như không có dây chuyền.

Đang thiếu tiền như thế, không chừng đã bị cô bán đi rồi.

Phó Tư Bạch khó chịu bật nắp bật lửa.

Đúng lúc này, Mạc Nhiễm cũng đi vào quán trà sữa, vứt tờ rơi của công ty du lịch ra trước mặt Phó Tư Bạch: "Câu lạc bộ Âm nhạc tổ chức cắm trại teambuilding vào dịp nghỉ lễ Quốc Khánh này, cậu đi không?"

Cô gái tóc xoăn kia lập tức tỏ ra sốt sắng: "Tư Bạch, chúng ta đã nói Quốc Khánh này sẽ đi ngâm suối nước nóng tự nhiên."

Mạc Nhiễm không thèm để ý tới cô ta, cô ấy đẩy tờ rơi đến trước mặt Phó Tư Bạch, bên trên in rõ tên người dẫn đội lần này là...!Ôn Từ.

"Lần này dùng quỹ của câu lạc bộ, qua cái thôn này sẽ không còn có nhà trọ khác đâu." Đầu ngón tay Mạc Nhiễm gõ lên hai chữ Ôn Từ, nhìn Phó Tư Bạch với ánh mắt đầy ý từ sâu xa.

Phó Tư Bạch lưỡng lự một hồi, không đáp lời ngay lập tức.

Cô gái tóc xoăn tiện tay cầm tờ rơi du lịch lên đọc thử, sau khi xem xong thì ghét bỏ nói: "199 đồng một người, cái đoàn du lịch nghèo nàn gì thế này? Chắc chắn là chỗ ở vừa bẩn vừa kém, chỉ có người nghèo mới đi du lịch cùng đoàn này thôi...! Tư Bạch, anh nói xem." Hai chữ "người nghèo" lập tức đâm thẳng vào màng nhĩ Phó Tư Bạch, đau đớn!

Mạc Nhiễm liếc mắt nhìn cô ta một cái, cười khẩy hỏi: "Ồ, đây là bạn gái mới à?"

Anh lạnh giọng đáp lại: "Bây giờ không phải nữa."

Cô gái tóc xoăn vẫn chưa kịp phản ứng lại: "Là...! là sao?"

"Tức là..."

Phó Tư Bạch không chút lưu tình phun ra một chữ..."Cút!"

Cô gái khóc lóc nức nở chạy ra khỏi quán trà sữa, Mạc Nhiễm ngồi xuống ghế đối diện anh, ung dung hỏi: "Quen nhau từ khi nào vậy?"

"Nửa tiếng trước."

"..."

Phải làm mới kỷ lục Guinness về mối tình ngắn nhất của Phó Tư Bạch mới được.

"Cậu giỏi thật đấy, có biết thương hoa tiếc ngọc không thế?"

"Ông đây đã từng thương hoa tiếc ngọc lúc nào vậy?"

"Tối hôm đó ấy, vừa mớm sữa vừa tặng dây chuyền...! vừa dỗ vừa chiều, như thế có được coi là thương hoa tiếc ngọc không?" Sắc mặt Phó Tư Bạch càng lúc càng lạnh.

Anh đối xử tốt với cô đến đâu cũng vô dụng.

Mạc Nhiễm thấy anh đứng dậy chuẩn bị rời đi thì vội vàng vãy tờ rơi trước mặt: "Cắm trại, có đi không?"

"Không đi."

.....

Giữa đêm ngoài trời đổ mưa nhỏ, Phó Tư Bạch dầm mưa trở về dinh thự của nhà họ Phó nằm ở khu biệt thự lưng chừng núi.

Dinh thự nằm trong quần thể biệt thự cao cấp ở lưng chừng núi, không gian thanh lịch, tầm nhìn cực tốt, đứng ở tầng hai của biệt thự gần như có thể nhìn ra toàn bộ cảnh quan của Thành phố Nam.

Biệt thự được thắp sáng với đủ loại ánh sáng rực rỡ, kiến trúc của trang viên được thiết kế theo phong cách Pháp, đặt dưới màn mưa rất có cảm giác hoài niệm thời Trung cổ.

Quản gia xem màn hình nhìn thấy bóng dáng Phó Tư Bạch bước đi giữa trời mưa, ông cầm ô đứng bên cửa hoa viên chờ anh: "Thiếu gia, cậu về nhà sao không nói trước một tiếng để tôi bảo tài xế đến trường đón cậu?" "Cậu xem này, ướt hết người rồi, mau vào trong đi." Ông nghiêng ô về phía Phó Tư Bạch: "Vào nhà cho ấm."

"Trong nhà có người à?"

"Vâng, ba cậu đang ở nhà, và cả...! cả phu nhân nữa ạ."

Sắc mặt Phó Tư Bạch hơi trầm xuống: "Cô ta mà là phu nhân cái quái gì?"

Quản gia lập tức ý thức được lời này không ổn: "Xin lỗi, thiếu gia."

Chương 76: 76: Canh Hai

Người mẹ đã mất của Phó Tư Bạch mới là phu nhân duy nhất của cái nhà này, còn vị kia chẳng qua chỉ là một người lấy thân phận tình nhân để ở bên ba anh thôi.

Trong cái nhà này, cô ta không có bất cứ tư cách pháp nhân nào hết.

Trong phòng khách, ba anh - Phó Trác An đang xem tin tức trên kênh pháp luật.

Mà tình nhân của ba - Tiêu Nhã đang bưng một chén lê hấp đường phèn đi tới, sau khi nhìn thấy Phó Tư Bạch, trên mặt cô ta lộ ra một nụ cười nịnh bợ: "Tư Bạch về rồi đấy à? Dì nấu một ít lê hấp đường phèn, đúng lúc con về, để dì múc cho con một bát, sạch phổi ẩm họng, mấy hôm nay ba con hơi ho."

Phó Tư Bạch nhìn cái người tự xưng là "dì" nhưng tuổi tác chẳng lớn hơn anh là bao kia, khéo miệng nhếch lên, lộ ra một nụ cười lạnh.

"Dì cũng đừng hiền lành quá, nếu không chẳng may trở thành "dì" trong nhà thật, cướp hết công việc của các dì giúp việc khác, bọn họ sẽ ghét dì lắm đấy."

Vẻ mặt Tiêu Nhã lập tức thay đổi, ý cười bên môi cũng cứng đờ lại.

Nhưng cô ta không dám phản bác, vị tiểu thái tử này được người nắm quyền chân chính của nhà họ Phó...!Phó lão gia tử yêu chiều, ngay cả ba anh cũng không nói được anh.

Vậy nên cô ta lại càng không dám chọc vào.

Phó Trác An rất bất mãn với thái độ vô lễ của anh, lạnh lùng nói:

"Vừa về đến nhà đã muốn làm loạn đến chó gà không yên rồi? Đúng là kiếp trước ông đây mắc nợ anh nên kiếp này mới sinh ra cái loại nghiệp chướng như anh."

"Ba không mắc nợ con, nhưng ba mắc nợ mẹ con...! Không bao giờ có cơ hội trả nữa."

Phó Tư Bạch lạnh lùng nói xong, sau đó xoay người lên lầu.

Tiêu Nhã không muốn làm lão gia tử khó xử, thế là cô ta vội vàng đuổi theo: "Tư Bạch, con đừng nói chuyện với ba con như thế, nếu con không thích dì, dì có thể đi."

"Được đấy." Đuôi mắt anh khẽ nhếch lên: "Dù sao nhà chúng tôi cũng không thiếu "dì"."

"..."

Hốc mắt Tiêu Nhã ngâm đầy nước.

Dáng vẻ muốn nói nhưng nước mắt lại trào ra trước của cô ta có thể khiến bất cứ người đàn ông nào nhìn thấy cũng phải mềm lòng, nhưng lại chẳng thể làm cho vị Thái tử gia lạnh lùng vô tình trước mặt cảm động: "À đúng rồi.

Ba tôi bị bệnh tiểu đường, dì cho ông ta ăn mấy thứ như lê hấp đường phèn cũng tương đương với mưu sát người tình, mắt thấy cái bụng của dì vẫn chưa có động tĩnh, đến lúc đó...! người không có mà tiền cũng chẳng được đồng nào, thiệt thòi biết bao."

Phó Trác An nổi giận đùng đùng đập ly trà xuống đất, Tiêu Nhã vội vàng tiến đến an ủi, nhẹ nhàng vuốt ngực, thuận khí cho ông...!

"Con trẻ không hiểu chuyện, ông đừng để ý."

Phó Trác An thở phì phò nói: "Nó ỷ được ông nội chiều chuộng, đúng là vô pháp vô thiên!"

Phó Tư Bạch đóng cửa phòng lại, đem hết thảy ghê tởm và phiền muộn chăn ở bên ngoài.

Trên bàn sách có ảnh chụp của mẹ, bà mặc sườn xám doan trang, khí chất dịu dàng tao nhã.

Trong ấn tượng của anh về mẹ, bà cũng từng là đáo hoa đẹp nhất nở rộ trên sân khấu của cung điện nghệ thuật, một điệu "Uyên Sồ Vũ", xinh đẹp tuyệt trần.

Sau đó, cái chết của bà cũng đậm màu rực rỡ như điệu múa ngày nào, bồn tắm đầy nước màu đỏ thẫm, ướm mầm cho đóa sen nhuộm máu nảy nở trong lòng anh từ khi còn nhỏ, từ đó cũng là ác mộng triền miên.

Mãi cho đến sau này, khi một bóng hình xinh đẹp khác nhảy vào giấc mộng của anh, thì anh mới dần thoát khỏi cơn ác mộng dây dưa không ngừng đó, cuối cùng cũng có thể ngủ yên.

Phó Tư Bạch úp ảnh của mẹ xuống, sau đó lấy chiếc máy ảnh Leica ra khỏi tủ trưng bày bằng kính, bật đèn lên, chỉnh lại dữ liệu ống kính.

Anh đưa máy ảnh về phía bóng đêm đèn kít bên cửa sổ, thử chụp một tấm nhưng lại cảm thấy không hài lòng lắm.

Anh mở Wechat, tìm đến người quản lý hậu mãi* của máy ảnh: "Ngày mai tôi sẽ đến cửa hàng chọn lens."

*Hậu mãi: chính sách hậu mãi hay dịch vụ hậu mãi được hiểu như là những hoạt động sau khi bán hàng, là một loại hành vi cung cấp dịch vụ.

Người quản lý hậu mãi gần như là trả lời tin nhắn ngay lập tức: "Được ạ! Được ạ! Câu Phó cần loại lens nào để tôi chuẩn bị hàng thử cho cậu, chân dung, tĩnh vật hay phong cảnh..."

"Chân dung." Phó Tư Bạch ngẫm nghĩ một hồi rồi nhắn thêm một tin nữa: "Hiệu quả ảnh chụp ra...! phải làm cho con gái vui vẻ."

Người quản lý hậu mãi: "À...".

Chương 77: Canh Ba 2

Phó Trác An không quản lý nổi vị tiểu thái tuế vô pháp vô thiên này.

Anh là cháu ruột của Phó lão gia tử, được ông cụ vô cùng yêu thương và tin cậy.

Mà ba anh - Phó Trác An cũng vì trời sinh tính tình phong lưu, ngày trước đã tạo ra hàng loạt bê bối ở bên ngoài, bao nuôi nhân tình...!tiếp đến còn hại chết vợ của mình.

Phó lão gia tử hoàn toàn thất vọng với đứa con trai này, vì vậy ông cụ đã quyết định cho tất cả quyền lực của ông ta trong tập đoàn đi tàu bay giấy*.

*Đi tàu bay giấy bên ngoài thì tâng bốc, bên trong thì bài xích, làm cho mất thực quyền.

Nếu ông ta muốn chơi bời trăng hoa, vậy thì cứ để ông ta tập trung chơi bời trăng hoa, tập đoàn Phó Thị lớn như thế, ông nghĩ cũng đừng nghĩ nữa.

Phó Trác An mất đi thực quyền, đương nhiên tất cả hy vọng...!đều được phó thác trên người con trai ruột.

Có điều Phó Tư Bạch chưa từng tỏ thái độ hòa nhã với người ba ruột này.

Lúc Phó Tư Bạch cầm hộp đựng máy ảnh chuẩn bị ra ngoài, bỗng nhiên Phó Trác An nói: "Ba đã nộp đơn xin chuyển ngành lên nhà trường rồi, kỳ sau con sẽ chuyển sang Khoa Thương mại."

Phó Tư Bạch thò ơ "ờ" một tiếng.

Từ trước đến nay anh chưa từng để ý đến ý kiến của Phó Trác An.

Ông ta là "thủ phạm" gián tiếp hại chết mẹ anh, vậy nên chưa bao giờ Phó Tư Bạch nhiều lời với ông.

Mặt trái của tình yêu không phải ghét, mà là thờ ơ.

"Phó Tư Bạch, đây là cơ hội cuối cùng, đừng tưởng lão già tử thương con thì con có thể muốn làm gì thì làm, có biết có bao nhiêu người đang nhìn chằm chằm vào tập đoàn nhà ta như miếng thịt béo bở không? Con...!nếu con còn tiếp tục càn quấy như thế thì ba sẽ đưa con sang Mỹ đấy!"

Nghe thấy mấy lời cuối cùng, khóc miệng Phó Tư Bạch khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười lạnh: "Hóa ra là chê con làm vướng chân ba à?"

Đã thế thì anh lại càng phải ở lại, mỗi giây mỗi phút nhắc nhở ông ta rằng mẹ của anh đã ôm nỗi uất hận lớn đến chừng nào nên mới chọn cách rời khỏi thế giới này.

"Đi hay không không do con quyết định, chỉ cần con còn mang họ Phó hay là con trai của Phó Trác An này thì ba có toàn quyền quyết định về số phận của con!"

Phó Tư Bạch quay ngoắt đầu lại, lạnh lùng liếc ông ta một cái: "Cứ thử xem."

Sau khi ăn cơm tối xong, Ôn Từ cầm ô vội vàng đi ra khỏi cổng trường, chạy về phía cửa hàng tiện lợi 24h ở đầu đường.

Trùng hợp nhìn thấy Phó Tư Bạch đang đứng ở cột đèn giao thông ngay giữa ngã tư, anh đứng bên đường, sắc mặt lạnh nhạt, ánh mắt mông lung như người không có mục đích, từng hạt mưa li ti rơi xuống làm áo anh ướt đẫm.

Phó Tư Bạch cúi đầu châm thuốc, bật lửa lóe lên như một đóa hoa cam nở rộ bên miệng, đường nét gương mặt sắc bén, ánh mắt hơi lạnh đi.

Cột đèn giao thông thay đổi mấy lượt cũng không thấy anh rời đi.

Ôn Từ đứng bên cạnh anh đợi đèn xanh cho người đi bộ, cô cầm ô

rời đi, sau khi đi được mấy bước thì lại quay người, nói to: "Bị điên à? Tự nhiên đứng đây tắm mưa."

"Em để ý đến tôi làm gì?"

Ôn Từ nhìn hộp đựng máy ảnh treo trên người anh rồi nói: "Leica, để ngắm nước là thôi xong."

"Ồ, em biết à?"

"Trùng hợp là trước đây tôi cũng có một cái, có điều sau này..."

Sau này...! nó đã bị ngân hàng tịch thu để bán đấu giá.

Cô là một người rất say mê nhiếp ảnh, đây cũng chính là một trong số ít sở thích đốt tiền của cô..

Chương 78: 78: Canh Ba

Trong lúc nói chuyện, chiếc ô trên tay Ôn Từ đã được đưa tới che mưa cho anh, cũng nhân tiện che luôn cho chiếc máy ảnh.

Phó Tư Bạch hơi ngạc nhiên vì hành động này, nhưng ngay sau đó cô lại bực bội nhét chiếc ô vào tay anh: "Cầm đi, lại còn muốn tôi che cho anh nữa à?"

Mây đen trong lòng anh lập tức tản đi vài phần, Phó Tư Bạch sảng khoái nhận lấy tay cầm ô, sau đó cùng cô băng qua đường, đi về phía cửa hàng tiện lợi mà cô làm thêm.

Cô khá cao, nhưng khi đứng cạnh Phó Tư Bạch thì vẫn hệt như một chú chim nhỏ dựa trên người, vóc dáng cao lớn của anh có thể mang đến cảm giác an toàn không gì sánh bằng cho bất cứ cô gái nào.

Hai người đi dưới tán ô, bên tay Phó Tư Bạch cầm ô thỉnh thoảng lại đụng vào người cô, hơi thở nơi chóp mũi...! cũng toàn là mùi chanh thơm mát trên người cô.

Bỗng nhiên anh lại có một mong ước, hy vọng hai người có thể đi trên con đường này mãi mãi, và mưa...! mãi mãi cũng đừng tạnh.

Không kìm được lòng, muốn ghé sát về phía cô hơn một chút.

"Anh đừng chen ra chỗ tôi."

"Che mưa."

"Ô rất rộng đấy."

Khóe miệng Phó Tư Bạch hơi nhếch lên, sau đó lại nghe cô hỏi:

"Bạn gái anh đâu rồi?"

"Chia tay rồi."

"Sao chia tay nhanh thế?"

"Tình yêu của ông đây chính là nhanh như thế đấy."

"..."

Tra nam.

Ôn Từ đi vào cửa hàng tiện lợi, bắt đầu giao ca với Tiểu Lệ.

Phó Tư Bạch đứng ngoài cửa rũ sạch nước mưa trên ô, lúc Tiểu Lệ đi qua người anh còn lộ rõ vẻ không cam lòng, nhìn anh mấy cái, sau đó mới rời đi.

"Bây giờ tôi mới phát hiện đồng nghiệp của em có ý đồ với tôi."

"Cô ta tưởng anh là bạn trai tôi."

"Ồ?"

"Đồ đạc của tôi, cái gì cô ta cũng muốn dùng, sữa tắm, dầu gội đầu, kem dưỡng tay, lúc nào cũng chiếm tiện nghi của tôi, ngay cả mấy câu mộng nước tôi tròng mà cô ta cũng phải bóp véo."

Phó Tư Bạch nghe cô nói như vậy thì ý cười bên khóe miệng càng sâu hơn: "Tôi là...!của em à?"

Ôn Từ trợn trừng mắt, vào phòng thay đồ dành cho nhân viên, lấy một chiếc khăn khô màu xanh da trời rồi mang ra ném lên người anh: "Lau đi."

Phó Tư Bạch nhìn khăn mặt, khẽ nhíu mày: "Dùng rồi à?"

"Muốn dùng cái mới thì tự đi mà mua." Cô nói xong bèn cầm lấy hộp đựng máy ảnh của anh, lấy khăn giấy tỉ mỉ lau từng chút từng chút nước trên bề mặt.

Phó Tư Bạch cầm chiếc khăn khô cong, đưa lên mũi ngửi thử: "Của em à?"

Cô cẩn thận lau máy ảnh, thò ơ "ù" một tiếng.

Nghe vậy, anh không chút do dự mở chiếc khăn mặt màu xanh da trời ra, lau sạch nước trên mặt và trên tóc, tham lam cảm thụ xúc cảm mềm mại của vải khăn, một lúc lâu cũng không nỡ buông xuống.

"Anh có biết dùng máy ảnh không thế? Không được để máy dính nước đâu." Ôn Từ nhìn chiếc máy ảnh ướt nước mưa mà đau lòng

không thôi, cẩn thận lau sạch từng giọt nước mưa dính trong khe hở của máy ảnh.

Phó Tư Bạch không có hứng thú với nghiệp ảnh lăm, hồi đó mua thứ này về cũng là vì cô.

"Ngày mai tôi đi thay lens cho máy ảnh, hay là đi cùng đi?"

"Tại sao phải đi cùng?"

"Quản lý bên đó coi tôi là công tử Bạc Liêu tiêu tiền như rác, nhìn em có vẻ lành nghề."

"Thế chiếc máy ảnh này của anh bao nhiêu tiền?"

"18 vạn."

"Một chiếc máy ảnh kỹ thuật số mà tận 18 vạn?" Ôn Từ không thể tin được.

"À..."

"Thứ cho tôi nói thẳng, máy ảnh kỹ thuật số M10 nhiều nhất cũng chỉ chín vạn thôi, mười mấy vạn là sắp mua được siêu ống kính rồi."

"Thế tôi bị lừa rồi."

"Đồ công tử Bạc Liêu!"

"Ừ." Anh mỉm cười: "Tôi là đồ công tử Bạc Liêu.".

Chương 79: 79: Cảnh Ba 3

Ôn Từ nhìn vẻ mặt thích thú của anh lúc này, hoàn toàn không có vẻ gì gọi là uất ức vì bị người ta lừa, ngược lại còn như...! ăn phải mật.

Cô chỉ nghĩ anh tỏ thái độ như vậy là vì anh căn bản không để tâm đến số tiền này.

"Thế nên...! ngày mai đi cùng tôi nhé?"

Ôn Từ đau lòng nhìn chiếc máy ảnh theo phong cách retro này, thật sự trong lòng cũng là yêu thích mãi không thôi: "Trùng hợp là chiếc này giống với chiếc của tôi trước đây, thế thì để tôi đi với anh một chuyến."

Phó Tư Bạch hơi mím môi lại.

Ở đâu ra mà có nhiều chuyện trùng hợp như vậy, tất cả mọi thứ nhìn có vẻ không chê vào đâu được, nhưng thật ra đều là tình yêu thầm kín mà anh tỉ mỉ chuẩn bị suốt mấy năm trời.

Uống nước có vị chanh cô thích, cặp sách mua cùng thương hiệu với cô, học cách buộc dây giày giống cô, nhặt dây buộc tóc cô bỏ đi, hay việc mua máy ảnh cùng hãng cùng loại với cô...

Tất cả đều là những bí mật ẩn giấu trong suốt quãng thời gian dài, không một ai biết đến.

Ngày hôm sau, Ôn Từ và Phó Tư Bạch cùng đi đến Thành phố Số để mua lens máy ảnh.

Quản lý đã chờ sẵn trong cửa hàng, ông ấy còn cố tình chọn ra mấy loại lens chụp ảnh chân dung tốt nhất cho Phó Tư Bạch lựa chọn.

Trước kia hầu như Phó Tư Bạch mua đồ đều không bao giờ lựa chọn, người ta bày cái gì ra là anh lấy hết, nhưng lần này có Ôn Từ đi cùng nên hai người lượn đi lượn lại, chọn lựa kỹ càng, cẩn thận điều chỉnh thông số của mỗi ống lens rồi chụp thử.

Quản lý nuốt nước bọt, trong lòng mơ hồ thấy hơi lo lắng.

Xem ra là gặp phải người lành nghề rồi.

Phó Tư Bạch cầm máy ảnh, chụp một tấm ảnh đầu to cho cô, Ôn Từ nhìn một cái, sau đó vừa ghét bỏ vừa đau lòng nói: "Một chiếc máy ảnh đắt như vậy mà bị anh chụp ra thành phẩm không khác gì cái máy đếu!"

Anh cúi đầu nhìn ảnh, cô gái trong ảnh gương mặt thanh tú, đôi mắt trong veo có hồn, xinh đẹp động lòng người: "Tôi thấy đẹp mà."

Ôn Từ cầm chiếc máy ảnh, kẽ góc chụp mấy tấm, sau đó cúi đầu mở ra xem.

Người đàn ông này rất ăn ảnh, tiện tay chụp một cái cũng rất ra hình ra dáng, vô cùng thích hợp làm người mẫu.

Xuất phát từ tình yêu dành cho nhiếp ảnh, Ôn Từ cất tiếng chỉ huy: "Anh ra cửa sổ, đứng dưới ánh mặt trời để tôi chụp vài tấm ngược sáng xem nào."

Phó Tư Bạch nghe lời đi đến bên cửa sổ sát đất: "Ở đây à?"

"Sang phải một chút."

"Quá rồi, sang trái một chút, được rồi, bây giờ quay góc nghiêng đối diện với ống kính, để ánh mặt trời chiếu vào nửa mặt bên kia, ánh mắt trống rỗng, góc mắt nhìn xuống logo ở bên kia."

Phó Tư Bạch kiên nhẫn mặc cho cô chỉ đạo, hoàn thành tất cả các yêu cầu cần thiết cho việc chụp ảnh của cô, quản lý và nhân viên cửa hàng đứng bên cạnh thấy vậy cũng phải ngây cả người.

Từ trước đến nay ông tướng này chưa từng có tính kiên nhẫn...!tự nhiên tính tình tốt lên từ bao giờ thế?

Ôn Từ điều chỉnh các thông số, chụp ảnh thiếu niêm đứng dưới ánh mặt trời.

Trong ảnh, trên người anh được bao phủ bởi một quầng sáng bụi bặm, đường nét gương mặt sắc bén của anh bị bóng tối mờ mịt chia

cắt, phân ra hai mảng sáng tối rõ ràng.

Bức ảnh này hoàn toàn có thể coi là nghệ thuật.

Ôn Từ cúi đầu nhìn bức ảnh đẹp đến chấn động lòng người này.

Quá là hoàn hảo luôn!

Thế mà...!thế mà lại bị chính kỹ thuật của mình làm cho hết hồn.

Phó Tư Bạch thấy cô nhìn đến xuất thần thì sải bước đi tới cúi đầu xem ảnh: "Chụp ra cái gì rồi?".

Chương 80: 80: Cảnh Ba 4

Ôn Từ vừa ngược mắt đã đụng phải hàm dưới sắc bén của anh, nhịp tim bỗng tăng tốc, đập thình thịch mấy cái...

"Cũng được đấy." Phó Tư Bạch thản nhiên bình luận: "Lấy cái này đi."

"À..."

Ôn Từ nhìn Phó Tư Bạch quẹt thẻ trả tiền, vốn dĩ cô còn định mặc cả giúp anh, nhưng không biết vì sao mà tự nhiên đầu óc có chút chậm chạp, miệng cũng không thể mở ra nói một lời.

Ngơ ngác đi ra khỏi Thành phố Số, lúc này cô mới nhớ tới việc trả lại chiếc máy ảnh Leica treo trên cổ cho anh.

Phó Tư Bạch cầm lấy máy ảnh, thuận miệng nói: "Mời em ăn cơm, cảm ơn vì đã giúp đỡ."

"Tôi cũng không làm được gì cả." Ôn Từ khẽ nhún vai, cúi đầu nhìn chiếc máy ảnh trên tay anh: "Tôi thấy ống lens này vẫn hơi đắt, thật ra có thể mặc cả xuống thấp hơn."

"Thế sao em không mặc cả giúp tôi?"

"Tôi...! quên mất."

Phó Tư Bạch nhìn ánh đèn được bật sáng ở đầu đường, tâm trạng cũng trở nên thoải mái hơn hẳn: "Muốn ăn gì?"

"Phở ở bờ sông đi."

"Lại ăn phở ở bờ sông à?"

"Ừ."

"Tôi mời em đi ăn Michelin, phía bên kia quảng trường âm nhạc có một nhà hàng, là đầu bếp ba sao chính thống đấy."

Ôn Từ vội vàng lắc đầu: "Thôi không đi đâu."

Cô sẽ không đi ăn với anh trong một nhà hàng quá đắt tiền.

Phó Tư Bạch nhận ra suy nghĩ của cô nên cũng không miễn cưỡng nữa, đi cùng cô về phía bờ sông.

"Vẫn quán đó à?"

"Ừ."

Tầm mắt anh dừng lại trên cần cổ trắng nõn thon nhỏ của cô, ra vẻ thò ơ hỏi: "Dây chuyền đâu rồi?"

"Gì cơ?"

"Ngọc tỳ hưu đen ấy."

"À cái đó à?" Ôn Từ nói: "Tôi để nó trên tủ đầu giường nhà anh rồi."
"?"

"Mấy ngày nay anh không về nhà à? Hôm đó trước khi tôi rời đi đã cất nó vào tủ đầu giường trong phòng ngủ của anh."

"..."

Thảo nào...! thảo nào trong khoảng thời gian này cô hoàn toàn không nhắc đến chuyện đó.

"Tôi còn đang không hiểu, bình thường thấy anh vẫn luôn đeo chiếc dây chuyền đó, sao tự nhiên nó lại xuất hiện trên cổ tôi?" Ôn Từ hoàn toàn không nhớ nổi những chuyện xảy ra trong quán bar đêm đó:

"Anh đưa cho tôi à?"

"Em cướp đấy." Phó Tư Bạch nói lời trái với lòng.

"Sao có thể như vậy được?"

"Người say rượu thì có chuyện gì là không thể?"

Ôn Từ thực sự không thể nhớ nổi những chuyện đêm đó, có lẽ cô đã làm ra mấy chuyện kỳ lạ thật rồi: "Thế trừ việc cướp đồ của anh, tôi không làm gì khác nữa chứ?"

"Tại sao không?" Phó Tư Bạch cũng không biết xấu hổ, tiếp tục bịa chuyện: "Em sàm sỡ tôi, còn cưỡng hôn tôi nữa."

"Anh bịa đặt." Hai má Ôn Từ đỏ bừng lên, biện bạch: "Tôi sẽ không làm chuyện này với anh."

"Em chắc không?"

"Chắc chắn 100%."

Phó Tư Bạch lại nghĩ đến câu nói kia của Ôn Từ, "ai cũng được, chỉ

có anh là không được"...

Sắc mặt ngày càng lạnh đi,

"Dù sao thì cũng trả lại đồ cho anh rồi." Cô không chú ý tới sự thay đổi trên mặt anh: "Bao giờ về anh nhìn qua một cái, chắc là ở trên tủ đầu giường ấy, bước vào phòng là nhìn thấy ngay."

"Tôi không dùng đồ đạc đã bị người khác động vào, em không cần thì vứt đi." Phó Tư Bạch lạnh lùng nói xong câu này thì xoay người, đầu cũng không thèm quay lại, quả quyết rời đi.

Nhin bóng lưng anh vội vã rời đi, Ôn Từ nói với theo: "Anh không mời tôi ăn cơm nữa à?"

Cô hơi bực vì thái độ thay đổi thất thường của anh, nhưng cũng rất khó hiểu.

Buổi tối, Ôn Từ đến bệnh viện, thấy mẹ đang xoa bóp cánh tay cho ba thì vội vàng chạy đến giúp một tay..

Chương 81: 81: Canh Ba 5

"Hy vọng ba sẽ sớm khỏe lại."

"Chưa biết chừng ngày mai ba con sẽ tỉnh lại." Thư Mạn Thanh lạc quan nói: "Bác sĩ nói ông ấy đang dần chuyển biến tốt, chúng ta phải tự tên lên!"

"Vâng!" Sau đó Ôn Từ lại nói: "Mẹ, hai ngày nghỉ lễ Quốc Khánh này, con đăng ký vào một đoàn du lịch, muốn ra ngoài chơi một chút." Cô phải làm hướng dẫn viên dẫn đội, nhưng sợ mẹ biết được sẽ buồn nên chỉ có thể nói là đi tour du lịch.

Quả nhiên, khéo mắt Thư Mạn Thanh nở rộ ý cười: "Được đấy! Lâu lắm rồi con không ra ngoài chơi, vừa hay có thể thư giãn một chút, lát nữa mẹ sẽ đưa thẻ cho con."

"Không cần đâu mẹ, con có tiền rồi! Phí du lịch cũng đóng luôn rồi." Thư Mạn Thanh thực sự rất vui khi nghe thấy tin này: "Tuổi trẻ mà, nên ra ngoài dạo chơi nhiều hơn, tranh thủ cánh xuân tươi đẹp, rủ bạn rủ bè cùng đi ngắm núi non cảnh vật."

"Bây giờ là mùa thu rồi mẹ à!"

"Mùa thu cũng rất đẹp."

Ôn Từ chạy tới ôm mẹ một cái: "Sau này con sẽ kiếm thật nhiều tiền, sau đó đưa ba mẹ đi du lịch."

"Con đừng có suy nghĩ mãi về tình hình kinh tế của gia đình." Thư Mạn Thanh an ủi cô: "Gần đây mẹ gặp được một người bạn mở phòng trưng bày, người đó nói có thể bán tranh giúp mẹ, sau này chúng ta không cần quá lo nghĩ về nợ nần nữa."

"Dù vậy nhưng mẹ cũng đừng để mình vất vả quá!"

"Ừ."

Thư Mạn Thanh xoa đầu cô: "Đạo này con thế nào? Có gấp chuyện

gì vui không?"

Ôn Từ ngẫm nghĩ một hồi, một lúc lâu sau mới thấp giọng nói nhỏ:

"Con kể nhưng mẹ không được giận đâu đấy."

"Mẹ nghe xem."

"Trong lễ hội âm nhạc của trường đợt vừa rồi, con..." Ôn Từ lè lưỡi:

"Con giúp các bạn một việc, là...! múa cột trên sân khấu à."

Thư Mạn Thanh không khỏi sững người, Ôn Từ còn tưởng bà sẽ tức giận, không ngờ bà lại vỗ vào vai cô một cái: "Được đấy cô bé này!

Con có múa được không? Múa có đẹp không?"

Ôn Từ thấy Thư Mạn Thanh cởi mở như vậy thì lập tức thở phào nhẹ nhõm: "Mẹ...! mẹ không mắng con sao?"

"Chuyện này thì có gì đâu mà phải mắng? Con tưởng mẹ cổ hủ lắm sao? Con gái mẹ còn có nhiều mặt bất ngờ như thế, mẹ còn tò mò quá đi chứ.

Có video không, mau cho mẹ xem với!"

"Không đâu, xấu hổ lắm!"

Thư Mạn Thanh bật cười: "Bạn gì mà thần thông quảng đại như vậy, thế mà có bản lĩnh khiến con đột phá giới hạn của mình?"

"À...! một chàng trai rất đáng ghét."

"Đáng ghét?"

"Con người anh ta rất khó hiểu, ngông cuồng hống hách, tính tình rất xấu, lại còn đếu nữa."

Thư Mạn Thanh nhìn con gái mình chăm chú: "Ồ, vậy thì đúng là đáng ghét thật."

"Vâng!"

Bà nhéo bên má mềm mại của con gái: "Thế chúng ta không thèm để ý đến cậu ta nữa."

Ôn Từ buồn bực nói: "Con sẽ không để ý tới anh ta nữa."

.....

Đêm khuya, Ôn Từ rời khỏi bệnh viện, điện thoại bỗng nhận được tin nhắn từ một số điện thoại xa lạ...!

"Cắm trại ba ngày hai đêm vào lễ Quốc Khánh, tìm em đăng ký?"

Ôn Từ nhanh chóng trả lời tin nhắn: "Vâng, chào bạn, có thể đăng ký ở chỗ tôi, bên bạn có bao nhiêu người?"

"Một người."

"Được, nếu một người thì sẽ phải ghép lều với người đó ạ."

"Khó ngủ, gặp người nào ngủ ngáy sẽ điên mất."

Ôn Từ kiên nhẫn trả lời: "Vậy thì cần phải trả thêm 100 đồng để chúng tôi sắp xếp lều riêng cho bạn."

"Vượt ngân sách rồi."

Cô dựa lưng vào vách tường, đầu ngón tay dừng trên màn hình vài giây, so sánh cân nhắc một hồi, nghĩ đến tình cảnh khó khăn của bản thân.

Cô soạn một tin nhắn văn bản: "Nếu bạn là con gái thì có thể ghép lều với tôi, như vậy thì tôi vẫn chỉ tính cho bạn 199 đồng một người, tôi ngủ không ngáy."

"Cứ quyết định như vậy đi."

"Vậy phiền bạn gửi tên và số căn cước công dân cho tôi, tôi sẽ đăng ký cho bạn."

"Phó Tư Bạch, 76356479*****1221"

"...".

Chương 82: 82: Tôi Bị Điện Rồi

Năm giờ sáng, xe buýt của đoàn du lịch đỗ trước cổng trường.

Ôn Từ cầm cờ trên tay, tràn đầy năng lượng đón tiếp các bạn sinh viên: "Hoan nghênh mọi người đến với tour du lịch của chúng ta lần này, lên xe tùy tiện tìm chỗ ngồi nhé, trong túi trước cửa xe có băng dán chống say, bạn nào bị say xe thì lấy dán trước đi nhé."

Mấy người trong Câu lạc bộ Âm nhạc Lửa Ma của Mạc Nhiễm và Đoàn Phi Dương cũng tới điểm tập kết, nhiệt tình chào hỏi Ôn Từ: "Hello, chào hướng dẫn viên Tiểu Ôn nhé!"

Lâm Vũ cũng dẫn theo người nhà - Kiều Tịch Tịch đi cùng.

Ôn Từ mỉm cười vẫy cờ chào bọn họ: "Giữ vị trí đặc biệt cho mọi người đấy, ngồi gần nhau nhé."

"Được thôi!"

"Vậy chuyến này nhờ hướng dẫn viên Tiểu Ôn chiếu cố nhé."

"Không thành vấn đề! Mau lên xe đi, chúng ta phải tranh thủ xuất phát thật sớm để tránh giờ cao điểm lễ Quốc Khánh."

Sáu giờ, Ôn Từ bắt đầu kiểm kê nhân số, mọi người đều đã có mặt đầy đủ, thế là cô bảo lái xe chuẩn bị xuất phát.

Mạc Nhiễm thấy thế thì vội vàng đứng dậy nói: "Đợi đã, còn một người nữa sắp tới."

"À...!đã đăng ký chưa?"

"Đăng ký ngay tại chỗ."

Mấy phút sau, trong màn sương sớm mờ ảo, một thân ảnh màu đen cao lớn đi tới.

Là Phó Tư Bạch.

Anh khoác một chiếc túi đeo vai, trên tay xách theo một chiếc vali nhỏ màu đen, mái tóc màu xám khói hơi rối, mẩy sợi tóc lơ thơ rủ xuống trán, vẻ mặt lười nhác như người chưa tỉnh ngủ.

Anh vừa xuất hiện, tất cả các cô gái trên xe đã sôi sục.

Họ ghé tai nhau thì thầm, thậm chí còn có người lấy điện thoại ra chụp trộm...

Ai có thể ngờ được, đăng ký vào một tour du lịch giá 199 đồng lại có thể cắm trại cùng với Phó Tư Bạch chứ?

Sau khi lên xe, Phó Tư Bạch buông túi đeo vai xuống, lười biếng nhìn lướt qua Ôn Từ một cái: "Bây giờ có được đăng ký nữa không?"

"..."

Người cũng đã leo lên xe buýt rồi, cô có thể từ chối nữa không?

Đêm qua Phó Tư Bạch nhắn tin đăng ký, nhưng cô cứ tưởng anh nói đùa nên không quan tâm lắm, cũng không đăng ký thông tin của anh với đoàn.

Một đại thiếu gia sống trong nhung lụa như anh, làm sao có thể đăng ký một tour du lịch đi xe buýt giá 199 đồng một người được?

Có điều nghĩ đến các thành viên của Câu lạc bộ Âm nhạc Lửa Ma đều đi, có lẽ anh chỉ đơn giản là muốn đi cùng bạn bè, Ôn Từ là người dẫn đội, tất nhiên phải đối xử công bằng.

Cô viết tên và số căn cước của anh vào cuốn sổ đăng ký mang bên người: "Anh tìm chỗ ngồi đi, chúng ta chuẩn bị xuất phát."

Người đàn ông trực tiếp ngồi xuống vị trí bên cạnh Ôn Từ.

Ôn Từ bất lực, đành phải lên tiếng nhắc nhở: "Tôi là người dẫn đội, phải làm việc, ghế bên cạnh không được ngồi."

"Tôi không quen ngồi với người lạ."

"Anh có thể ngồi chỗ của Câu lạc bộ Âm nhạc Lửa Ma, họ có vị trí đặc biệt, ngồi cùng nhau đấy."

Phó Tư Bạch khoanh tay, ngả người dựa vào lưng ghế, lười biếng nhắm mắt lại: "Tôi không đi cùng bọn họ."

Mạc Nhiễm ngồi ngay hàng ghế sau cũng cười nói: "Đúng vậy, cậu

ta không phải thành viên Câu lạc bộ Âm nhạc Lửa Ma chúng tôi."

Đoàn Phi Dương tinh ý cũng bắt đầu diễn: "Đúng vậy, chúng tôi không quen nhau, cậu ta là ai thế?"

Phó Tư Bạch: "Ông nội của cậu đấy."

Ôn Từ bất lực mở mã QR thu tiền, cô bảo Phó Tư Bạch quét mã thanh toán: "Tổng cộng 299."

"Đắt như vậy?"

Ôn Từ kiên nhẫn giải thích: "Một mình anh đòi lắp lều riêng nên phải đóng 299, tối qua tôi đã nói với anh rồi."

"Tối qua tôi cũng nói với em rồi, vượt quá ngân sách."

"Hiện giờ số con trai trong đoàn cũng đủ đôi rồi, anh muốn ghép lều cũng không được đâu."

Khóe miệng Phó Tư Bạch khẽ nhếch lên: "Tôi không ngại ghép với con gái."

"...".

Chương 83: Tôi Bị Điện Rồi 2

Anh vừa dứt lời, lập tức có một cô gái kích động giơ tay lên: "Tôi có thể ghép lều chung với Phó Tư Bạch!"

"Tôi cũng có thể!"

"Tôi, tôi, tôi, tôi...! Tôi cũng vậy."

Với tư cách là người dẫn đội, đương nhiên Ôn Từ không thể để người đàn ông này làm loạn trong đoàn du lịch của mình, cô chỉ có thể nói với các cô gái: "Anh ta nói đùa thôi."

Mấy cô gái bối rối, trên mặt lộ rõ vẻ thất vọng.

Ôn Từ ngồi xuống, Phó Tư Bạch kề sát vào tai cô, cất giọng nói: "Tôi không nói đùa đâu."

"Nghĩ cũng đừng hòng nghĩ, tôi sẽ không để anh "dâm loạn cung đình" ở đây đâu."

"Dâm loạn cung đình gì?" Phó Tư Bạch bị lời nói của cô gái này chọc cười, khéo môi nhếch lên, nở nụ cười xán lạn như hoa đào: "Này người dẫn đội, định giờ trò gì thế?"

"..."

Ôn Từ không muốn để ý tới anh nữa, sau khi xe buýt chạy ra đường lớn, cô cầm micro lên, giới thiệu bản thân với khách du lịch...!

"Xin chào tất cả mọi người, tôi là người dẫn đội của các bạn - Ôn Từ, mọi người có thể gọi tôi là hướng dẫn viên Tiểu Ôn, chuyến du lịch cắm trại ba ngày hai đêm của chúng ta chính thức khởi hành, bởi vì địa điểm cắm trại lần này là trong núi, vì vậy hy vọng mọi người chú ý an toàn, tuyệt đối không được đi đến những nơi nguy hiểm để chụp ảnh."

Đám người bên Mạc Nhiễm tảng bốc cô rất nhiệt tình, giơ tay bắn tim...

"Üng hộ hướng dẫn viên Tiểu Ôn!"

"Nghe lời hướng dẫn viên Tiểu On!"

Ôn Từ cũng bắn tim đáp lại bọn họ.

"Bởi vì chuyến đi lần này là cắm trại nên mức độ tự do rất cao, không có nhiều hạn chế."

Chỉ là còn có một điểm cần nói rõ, đó là lát nữa chúng ta sẽ đi qua một số cửa hàng thủ công mỹ nghệ đặc sắc của địa phương, là hạng mục chúng ta phải tham quan, cho nên..."

Cô hơi ngượng ngùng nói: "Mọi người có thể đi tham quan một chút, không nhất định phải mua bởi vì thật ra những món đồ thủ công mỹ nghệ này..."

Cô còn chưa kịp nói hết thì lái xe đã không ngừng nháy mắt ra hiệu cho cô, bảo cô đừng thật thà quá, Ôn Từ thấy thế nên đành phải im lặng.

Mạc Nhiễm nói đùa: "Cậu Phó của chúng ta thích nhất là đi tham quan cửa hàng thủ công mỹ nghệ đặc sắc của địa phương đấy."

"Chả thế thì sao!" Đoàn Phi Dương cũng cười nói: "Yên tâm, có cậu Phó ở đây, hướng dẫn viên Tiểu Ôn không cần lo lắng về thành tích, cậu ta là tên cuồng mua sắm."

Ôn Từ hoàn toàn tin tưởng lời nói của hai người này, cô ngồi xuống, tốt bụng nhắc nhở Phó Tư Bạch: "Anh đừng mua đồ linh tinh nhé, thật ra toàn đồ giả đấy, lại còn đắt nữa chứ."

Phó Tư Bạch dụi khóe mắt, lười biếng nói: "Mấy người họ nói linh tinh mà em cũng tin."

Nghe vậy, cô cũng yên tâm hơn chút, không nói gì nữa.

Xe buýt rời khỏi đường cao tốc, sau khi chạy vào đường núi, rõ ràng là Phó Tư Bạch yên tĩnh hẳn, dựa đầu vào lưng ghế, hai hàng lông mày hơi nhíu lại, nhưng không giống như đang ngủ, thỉnh thoảng lại nuốt nước bọt một cái, yết hầu trượt lên trượt xuống.

Ôn Từ vừa nhìn dáng vẻ này của anh là biết...! phần lớn là say xe rồi.

Hắn là anh rất ít...! hoặc có thể nói là chưa từng đi xe buýt đón người như vậy.

Bản thân là người dẫn đội, nhưng khi lên xe Ôn Từ cũng quên nhắc anh dùng băng dán chống say.

Trong lòng cô thấy hơi áy náy, nhanh tay lấy một miếng băng dán chống say, nhẹ nhàng dán lên trán anh.

Chỉ là người đã bắt đầu say xe, lúc này dán vào cũng không có tác dụng gì nhiều.

"Phó Tư Bạch, uống viên thuốc chống say đi."

Phó Tư Bạch lắc đầu, không nói.

Anh không nói được gì hết, mấy lần muốn nôn nhưng đều cố gắng nhìn lại.

Ôn Từ thấy gân xanh trên trán anh bắt đầu nổi lên, cô vội vàng cầm túi nilon nhỏ chuyên dùng để nôn đưa cho anh: "Nếu anh khó chịu quá thì cứ nôn đi, nôn ra sẽ thoải mái hơn đấy".

Chương 84: 84: Tôi Bị Điện Rồi 3

Phó Tư Bạch cố gắng chịu đựng cảm giác cuộn lên ở cổ họng: "Bỏ ra."

Nói xong, cả người anh còn giật lên một cái.

Ôn Từ biết có lẽ anh có gánh nặng thần tượng, không muốn thất thoát trước mặt nhiều con gái như vậy, thế là cô quay sang nói với lái xe: "Bác ơi, phiền bác dừng xe bên đường một lát, có du khách say xe không thoải mái."

"Bảo cậu ta dùng túi nilon đi."

"Anh ta không thoải mái thật mà, bác dừng xe một lát thôi."

Nhưng tài xế lại không muốn dừng xe: "Chúng ta đã hẹn giờ giấc rõ ràng với người bên cửa hàng thủ công mỹ nghệ, bây giờ cậu ta ở đây làm lỡ dở bao nhiêu thời gian thì thời gian du khách tham quan cửa hàng sẽ ít đi bấy nhiêu, vậy thì phần trăm hoa hồng của chúng ta..."

Nhưng thái độ của Ôn Từ lại trở nên cứng rắn hơn hẳn: "Bác à, phiền bác dừng xe lại, bạn của tôi đang rất khó chịu, cũng nhân tiện để mọi người nghỉ ngơi một lát.

"

Quãng đường còn rất dài, lái xe cũng không thể không nể mặt người dẫn đội, thế là ông ta chỉ có thể dừng xe bên đường.

Du khách cũng xuống xe, hít thở không khí trong lành của núi rừng, nhân tiện hoạt động cơ thể một lát.

Ôn Từ dù Phó Tư Bạch đi vào trong rừng: "Phó Tư Bạch, anh nôn đi, không sao đâu, nôn ra sẽ khó hơn rất nhiều."

Phó Tư Bạch vịn vào thân cây, gắt gao ngậm chặt miệng, kiên quyết

không nôn.

Bảo anh nôn trước mặt cô gái mình nhung nhớ nhiều năm, thà bắt anh đi chết còn hơn...!

Phó Tư Bạch cũng chỉ còn một chút quật cường này thôi.

"Anh đừng cố chấp như vậy." Ôn Từ nhìn anh cũng thấy khó chịu, dịu giọng nói: "Nôn ra sẽ khá hơn rất nhiều, đường còn dài lắm, phải đến tối mới tới nơi."

Phó Tư Bạch vẫn xua tay không nói, chỉ dựa vào thân cây nhắm mắt nghỉ ngơi.

"Nếu anh thấy ngại thì tôi sẽ để anh ở đây một mình, tôi qua bên đó đi dạo đây."

Nói xong, cô xoay người đi đến đầu kia của rừng cây, chụp ảnh tình nhân cho những du khách khác.

Mấy phút sau, Ôn Từ nhìn thấy Phó Tư Bạch đi từ trong rừng ra, nhìn sắc mặt có vẻ thoái mái hơn rất nhiều.

Chắc là...! không có vấn đề gì nữa.

Cô tiến lại gần, quan tâm hỏi: "Có phải nôn xong thấy khá hơn nhiều rồi không?"

Phó Tư Bạch vẫn cắn chặt răng, kiên quyết không nói một lời, sau khi lên xe thì rất tự giác ngồi xuống hàng ghế cuối cùng của xe buýt. Ôn Từ lo lắng đi tới, đưa cho anh một viên kẹo cao su.

Anh nhận lấy, vẻ mặt nghen khuất cho kẹo vào miệng nhưng vẫn im lặng không nói.

"Phó Tư Bạch, hay là anh ngồi lên đầu xe đi, ngồi ghế cuối càng dễ say xe hơn đấy."

Phó Tư Bạch lắc đầu, không nói.

Mạc Nhiễm quay lại nói: "Ôn Từ, cậu đừng để ý đến ông tướng này nữa, chưa thấy ai lăm chuyện như thế...! còn đòi cậu chăm sóc suốt quãng đường đi.

Kệ cậu ta đi, để cậu ta tự thích ứng."

Ôn Từ thấy Phó Tư Bạch nhắm mắt, cuối cùng chỉ dành từ bỏ, ngồi

lên hàng ghế ở đầu xe.

Nửa tiếng sau, quả nhiên Phó Tư Bạch lại bắt đầu say xe, thật sự không chịu được nữa, thế là anh lại trầm mặt ngoan ngoãn ngồi lên ghế đầu.

Ôn Từ vội vàng cầm lấy túi nilon, nhưng lại bị anh đẩy ra: "Không cần, không muốn nôn."

Chỉ bị choáng đầu thôi.

Cô thở dài, tháo gối tựa trên cổ mình rồi đeo nó lên cổ anh: "Anh ngủ một lát đi."

Hai mắt Phó Tư Bạch nhắm nghiền, đầu nghiêng về một phía, tựa vào vai cô.

Ôn Từ cũng không đành lòng đẩy anh ra, nhích người ngồi gần hơn một chút, để anh có thể dựa thoải mái hơn.

"Anh chưa đi xe buýt bao giờ hả?"

Anh đáp "ừ" một tiếng bằng giọng yếu ớt, trầm thấp vô lực, đồng thời quyến luyến dụi đầu vào cổ cô.

Cô thở dài, bất lực nói: "Cho nên rốt cuộc là cọng gân nào của anh bị nối nhầm, không đâu chạy tới đây chịu khổ làm gì?"

Phó Tư Bạch ngửi mùi chanh nhàn nhạt trên người cô, lẩm bẩm nói: "Tôi bị điên rồi."

Chương 85: Bí mật

Phó Tư Bạch tựa đầu lên vai Ôn Từ ngủ một lát thì miếng dán chống say xe cũng phát huy công dụng khiến anh thoải mái được hơn.

Sau nửa tiếng chiếc xe bus cũng dừng lại trước cửa của cửa hàng bán đồ thủ công mỹ nghệ đặc sản ở khu du lịch.

Các bạn trong lớp cũng rất hợp tác với Ôn Từ, bước vào cửa hàng, dù không mua nhưng cũng vô cùng thích thú lắng nghe lời giải thích của hướng dẫn viên mua sắm.

Ôn Từ đi đến chỗ quản lý kí giấy, lại bị quản lý trách mắng cho một trận nói cô chậm trễ thời gian, mấy đoàn xuất phát cùng giờ đã sớm đến rồi.

Ôn Từ không thể nói gì chỉ có thể không ngừng xin lỗi.

Phó Tư Bạch đang dựa vào cánh cổng được chạm khắc, nhìn đôi mày hơi nhăn lại của Ôn Từ, trong lòng cảm thấy rất khó chịu.

Người con gái anh từng biết là người kiêu ngạo, ánh mắt luôn kiêu hãnh.

Cô của bây giờ đã gần kề hiện thực cuộc đời nhất rồi.

Mạc Nhiễm đi đến bên cạnh Phó Tư Bạch, nhìn thấy anh thất thần nên cô nhàn nhạt nói: “Tôi vẫn chưa nhìn thấy ai vì kiếm tiền mà nổ lực như vậy.”

Phó Tư Bạch nhìn lại và không nói gì.

“Nếu cậu thật lòng thương thì nói rõ mối quan hệ này đi, cô ấy sẽ không từ chối một người bạn trai có điều kiện tốt như cậu vậy đâu.”

Ngón tay Phó Tư Bạch đang chơi đùa chiếc bật lửa, vẻ mặt không cảm xúc: “Không thương.”

“Cậu cứ cứng miệng nữa đi.”

Mạc Nhiễm cũng lười đi khuyên, đi xung quanh để tham quan.

Phó Tư Bạch liền tục tắt mở chiếc bật lửa, cảm thấy hơi bối rối.

Anh đã từng nghĩ về ý định này không dưới một lần, dù cho cô không phải bởi vì yêu mà ở bên anh, chỉ cần cô cho anh một thân phận chính thức để anh được có cơ hội yêu thương cô thì Phó Tư Bạch đều tình nguyện làm tất cả.

Nhưng anh không nói ra được.

Ôn Từ ghét anh tới cỡ nào, cô từng nói: “Ai cũng có thể chỉ anh là không được.”

Người tài xế nhìn những vị khách trên xe này mà cũng sầu não.

Sinh viên không dễ bị các cửa hàng dụ mua, xem cho vui mà thôi, nhưng để họ lấy tiền ra mua thì họ cũng rất thận trọng.

Mà mấy sản phẩm của các cửa hàng thủ công mỹ nghệ này không thể khơi dậy ham muốn mua sắm trong họ một chút nào.

Haizz, dắt đoàn người già đi vẫn tốt hơn, ông âm thầm thề là về sau sẽ không dắt đoàn học sinh nữa, đoán chừng cả chuyến đi này lại là tay không trở về rồi.

Ôn Từ thật sự vẫn thấy vui, dù cho cô rất thiếu tiền nhưng cũng

không muốn kiểm loại tiền tâm cơ đen tối này.

Các cửa hàng thủ công mỹ nghệ du lịch thực sự nhiều cái bẫy, chưa kể là đắt đỏ mà có rất nhiều hàng giả lẩn lộn.

Tài xế vẫn luôn trách cứ Ôn Từ, trách cô vừa nãy trên xe không quảng bá hàng với mọi người.

Ôn Từ ngược lại tính tình cũng tốt, cô chỉ nói qua loa lần sau sẽ giới thiệu.

Quản lý vừa rồi tâm trạng không tốt, bây giờ trên mặt tươi cười chào hỏi, đưa cho Ôn Từ và tài xế tiền hoa hồng, mỗi người được 1.000 tệ.

Tài xế vui vẻ: “Có người mua rồi?”

“Đúng đấy.” Giám đốc cười nói, “Trong xe có một khách sộp, vừa vào đã chọn ngay một miếng thạch anh loại đắt nhất, ha ha ha.”

Ôn Từ ngây ngốc: “Bao nhiêu tiền vậy?”

“30000 đấy.”

“.....”

Không cần hỏi cũng biết cái “vị khách sộp” này là ai, Ôn Từ lặng lẽ đi ra khỏi cửa hàng mỹ nghệ nhìn thấy Phó Tư Bạch đang đứng ở cửa ra, cầm một miếng thạch anh màu hồng trước mắt, nheo mắt nhìn về phía mặt trời để xem màu sắc.

“Phó Tư Bạch, anh có bị ngốc không! Cái đồ này không đáng đâu!” Ôn Từ gấp gáp, đi cầm tay anh muốn đi trả hàng, “Nhân lúc bây giờ còn có thể thì đi đổi lại đi!”

Phó Tư Bạch lại không nhúc nhích, thản nhiên cân thử miếng thạch

anh pha lê màu hồng trên tay: "Nó đẹp và không đắt."

"Cái gì mà bảo không đắt!"

Một chuyến đi có 199 tệ anh lại tiêu 30000 trong một cửa hàng, đủ để trả cho cả chuyến xe tiền đi du lịch miễn phí.

Làm từ thiện chắc!

Cô nhỏ giọng nói: "Đồ 30000 mà chất lượng còn không thể đảm bảo, anh có dùng tiền thì cũng không thể lãng phí như vậy chứ!"

"Hàng ngàn tệ không bằng ông đây thấy thích."

"....."

Ôn Từ vẫn không muốn bỏ cuộc, "Kiểu của nữ anh đâu có đeo được."

"Mua chơi thôi, tặng bạn gái."

"Không phải chia tay rồi sao."

"Em có tin là một lát nữa lên xe, anh đây biểu diễn cho em xem một màn thoát ế ngay và luôn."

"....."

Ôn Từ không còn gì để nói, người đàn ông này vừa mở miệng liền có thể ép chết người khác, chỉ có khi say xe anh mới ngoan ngoãn.

Phó Tư Bạch lên xe lại bắt đầu ngủ, không hề biểu diễn màn thoát ế lập tức như lời anh nói.

Cô giục một câu, Phó Tư Bạch vẫn nhắm mắt bâng quơ: "Gấp cái gì, chưa gấp hướng dẫn viên nào mà cứ hối người khác yêu

đương cả."

Trong lòng Ôn Từ bi tư.

Buổi chiều, xe dừng ở khu cắm trại ven hồ trên núi.

Đây là một cơ sở cắm trại được phát triển cách đây không lâu, môi trường còn tương đối hoang sơ, ngoại trừ một nhà vệ sinh nhỏ, hầu như không có cơ sở hạ tầng và hàng quán nào.

May mà mọi người đã sớm chuẩn bị các vật dụng cần thiết.

Làn gió bên hồ nhẹ nhàng, ánh mặt trời lấp ló bên những ngọn núi tuyết phủ phía xa, tạo nên những tia sáng vàng.

Sau khi mọi người xuống xe đều chấn động bởi cảnh vật trước mắt.

Các sinh viên nữ đều phấn khích nhờ bạn chụp ảnh bên hồ, Phó Tư Bạch cũng cầm theo chiếc máy ảnh Leica của anh rồi nhìn xung quanh tìm bóng dáng của Ôn Từ.

Làm người dẫn đoàn Ôn Từ đương nhiên sẽ không đi dạo chụp ảnh giống hành khách được. Cô và tài xế hai người đang đếm số lều bên cạnh xe buýt và phân phát cho các du khách trong đoàn.

Đếm số lượng lều xong Ôn Từ lại phát rầu rồi.

Ngày lễ quốc khánh khiến khách du lịch quá nhiều và số lượng lều do công ty du lịch cung cấp tương ứng với số lượng người đăng ký trước, vì vậy... Phó Tư Bạch, người đã được thêm vào biểu mẫu đăng ký tại chỗ, thực sự không có lều của mình.

Mọi người sau khi nhận lều xong theo sự hướng dẫn của nhân viên tại danh lam thắng cảnh này, dựng trại ở những địa điểm mình yêu thích.

Phó Tư Bạch đi đến trước mặt Ôn Từ: “Hướng dẫn viên tiểu Từ, cho hỏi tôi ngủ ở đâu?”

Ôn Từ đau đầu nói: “Nếu không anh với câu lạc bộ Đóm quỷ thương lượng một chút xem có thể nhét vào cùng không?”

“Đoàn của chúng tôi nam nữ đã phân số lượng rồi.” Mạc Nhiễm đi ra nói với ý tứ sâu xa, “Nếu không thì cậu ta chen chúc với chị, chị cũng không để ý.”

“Tớ để ý.” Phó Tư Bạch lạnh lùng nói, “Không muốn ngủ với cậu.”

“Vậy tớ phải cảm tạ trời đất rồi.”

Ôn Từ cũng không biết làm thế nào nên thử hỏi dò: “Bác tài xế là có lều đơn đấy, nếu, nếu không...”

Phó Tư Bạch mặt không cảm xúc: “Em cảm thấy có khả năng không?”

Nghĩ kĩ cũng không có khả năng.

Cô thật sự không biết làm thế nào mới được, thẳng thừng không nói chuyện nữa, một mình lặng lẽ đi làm lều.

Cái này cũng không được cái kia cũng không được, chỉ có thể để mặc anh tự nghĩ cách.

Phó Tư Bạch nhìn thấy Ôn Từ làm lều có hơi khó nên đi lên giúp đỡ, Ôn Từ vội vàng cản lại: “Anh nghĩ cũng đừng nghĩ, đâu là lều đơn của tôi đấy.”

“Không có tôi giúp thì đến trời tối em cũng đừng có mơ mà làm xong.” Anh cười lạnh lùng, “Lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử, em tưởng rằng ai cũng gấp gáp muốn ngủ cùng em vậy đấy.”

Ôn Từ thật sự không giỏi làm lều, chỉ dành để anh giúp đỡ.

Phó Tư Bạch nhìn cách làm cũng rất chuyên nghiệp, anh dựng lều phòng lèn trông rất giống người có kinh nghiệm.

“Tôi tưởng Phó thiếu gia hoàn toàn không có kinh nghiệm sinh tồn chứ.”

“Tôi chỉ là say xe, không phải phế vật.” Phó Tư Bạch lạnh lùng nói, “Tôi nói trước đây tôi đã từng leo lên đỉnh Everest trước đây, tin hay không

“Tin, anh nói anh lên tới sao hỏa tôi cũng tin.” Ôn Từ mỉa mai, “Có chỗ nào mà người có tiền như Phó thiếu gia không đi qua đâu.”

“Hướng dẫn viên tiểu Từ, tôi phát hiện em rất có thù với người giàu đấy.”

“Tôi không có thù với người giàu, tôi thù người họ Phó.”

“Tại sao, họ Phó thì cản đường gì cô à?”

Tôi một câu anh một câu cứ đấu võ mồm không muốn nhường ai, Ôn Từ lẩm bẩm: “Không có, tôi nói nhảm đấy.”

.....

Buổi tối, những ngôi sao sáng trải dài trên bầu trời đêm xanh thăm, đẹp đến nghẹt thở.

Các sinh viên ngồi quây quần bên đống lửa trại, ngắm sao trời và trò chuyện.

Câu lạc bộ Đóm lửa vậy mà còn mang theo guitar đến, chịu trách nhiệm thổi lên bầy khói này.

Các sinh viên nữ đều muốn nghe Phó Tư bạch đánh đàn và hát, Mạc Nhiễm đưa cây đàn qua cho anh.

Anh cũng không hề từ chối, cầm lấy cây guitar gẩy vài nhịp rồi ngâm nga.

Phó Tư Bạch rất ít khi nể mặt như vậy, nhưng chỉ cần có cơ hội để tỏa ra sức hút trước mặt Ôn Từ thì anh đều không từ chối.

Ôn Từ ngồi một mình ở bên lều để xem hành trình ngày mai.

Bên hồ truyền đến âm thanh một cây đàn nhẹ nhàng hòa với âm điệu quen thuộc của người thanh niên, có hơi giống một cảm giác cuốn hút không thể tả.

Ôn Từ không kìm được ngẩng đầu lên nhìn về phía anh.

Ánh lửa trại chiếu vào khuôn mặt tuấn tú của anh, đôi mắt đen lấp lánh dưới ánh lửa, đường nét càng rõ ràng.

Anh chỉ mặc một chiếc áo thun đơn giản, cơ bắp khỏe khoắn, các đầu ngón tay trên cây đàn đều khớp, dài và đẹp.

Anh hát bài “Bí mật không thể nói”, lầm lúc ánh mắt sẽ chạm vào người con gái đang ngồi trên chiếc ghế nhỏ cạnh cái lều ở đằng xa, ánh mắt như nước rất động tình.

Cô là bí mật anh chôn giấu trong trái tim đã nhiều năm nhưng lại không có dũng khí bày tỏ.

.....

Đêm càng ngày càng tối, mọi người vào lều nghỉ ngơi, chỉ có một vài người thích cú đêm vẫn đang tán gẫu và ngắm sao bên ngoài, không cưỡng lại được cảnh sắc về đêm nơi núi non này.

^

Ôn Từ lúc kéo khó cái lều lên còn nhìn ra bên ngoài một cái.

Phó Tư Bạch ngồi trên cái ghế nhỏ cạnh lều ban nãy cô ngồi, có vẻ rất nhảm chán.

Anh vẫn chưa tìm được chỗ để ngủ.

“Anh...anh đi đến chen cùng với Đoan Phi Dương đó.”

“Cậu ta ngủ ngáy đến kinh động trời đất đấy.”

“Vậy thì Lâm Vũ đó, Kiều Tịch Tịch nói anh ấy ngủ không ngáy.”

Phó Tư Bạch lạnh lùng cười: “Tôi đi qua chỗ cặp đôi yêu nhau ngủ để xem phim hành động?”

“.....”

Ôn Từ biết cái người này đang kiếm chuyện, người được hoan nghênh như anh thì làm sao có thể không tìm được lều để ngủ, mấy nam sinh đều muốn làm quen với anh.

Anh chính là đang kiếm chuyện với cô mà.

Ôn Từ cũng không thèm để ý nữa, cô kéo khóa lều lên: “Tùy anh, tôi không quản nữa.”

Cô đắp chăn lên, chui vào trong đã nghe thấy giọng nói thanh tú của cô gái ở bên ngoài——

“Phó Tư Bạch, anh đến lều của em đi, em ngủ có một mình à.”

Mấy chữ cuối cùng của cô ấy giọng nói còn ấm áp thêm.

Phó Tư Bạch cười nhẹ: “Chắc?”

“Ừm ừm!”

Ôn Từ lật chăn ra ngồi dậy một lát lại nghe thấy bên ngoài hình như bên ngoài không còn tiếng động nữa, hai người có vẻ như đã đi thật.

Cô kéo khóa ra chui đầu ra để kiểm tra.

Quả nhiên Phó Tư Bạch đã đi cùng với cô gái đó.

“.....”

Ôn Từ biết việc này...tôi tình anh nguyện, dù cô có là dẫn đoàn cũng không thể can thiệp vào chuyện riêng của người ta.

Nhưng trong lòng cô vẫn có chút không thoải mái, và cô đi tuần quanh khu trại trong đêm tối.

Nhóm người Mạc Nhiễm vẫn chưa ngủ đang ngồi tám chuyện bên hồ, nhìn thấy Ôn Từ đang từ từ đi tới, cô cười chỉ hướng cho Ôn Từ: “Phó Tư Bạch đi bên đó rồi.”

“Em...em không đi tìm anh ta, em đi kiểm tra an toàn.”

Ôn Từ dù nói như vậy nhưng vẫn đi về hướng Mạc Nhiễm chỉ.

Phó Tư Bạch đang đứng bên bồn rửa mặt bên ngoài phòng tắm, hất nước để rửa mặt một cách thô bạo.

Quay đầu thì anh thấy Ôn Từ đang tìm đến, mấy giọt nước còn đọng lại trên mặt anh dùng khăn lau đi: “Hửm?”

“Phó Tư Bạch!” Ôm Từ tức giận nhìn anh, “ Anh không được phép!”

“Cái gì?”

“Đồ tra nam thối, anh không được tùy ý vào lều của nữ sinh khác!

Cái này không được phép!"

Phó Tư Bạch ban nãy chẳng qua chỉ là đùa cho vui thôi, tìm đại một lí do để từ chối người con gái đó rồi đi đến đây rửa mặt mà thôi.

Nhìn thấy Ôn Từ đỏ mặt vì tức giận, anh nhướng mày, ẩn ý nói—

“Em không cho phép tôi ngủ với người khác?”

Chương 86: Màn đêm

“Em không cho phép tôi ngủ với người khác?”

Nghe tới câu này Ôn Từ thẹn quá hóa giận, tức giận quay người đi về lều: “Anh yêu ai, ngủ với ai không phải việc của tôi.”

“Phải không?” Phó Tư Bạch lê những bước chân lười biếng đi theo phía sau lưng cô, rồi đi vào trong lều.

“Gối và mềm đều phải tự mang theo, anh không mang thì chỉ có thể tự lấy áo làm gối thôi.”

Phó Tư Bạch cong khoé miệng lên hết sức có thể: “Ừm.”

Ôn Từ di chuyển chiếc chăn nhỏ của mình sang trái, và vẽ một ranh giới rõ ràng giữa với anh, “Không cho lại gần tôi quá đấy.”

“Ừm”

Ôn Từ không vui chui vào trong chăn, xoay lưng lại không để ý đến anh nữa.

Một lát sau cô nghe thấy sau lưng truyền đến giọng nói nhỏ nhẹ của anh, cô nhạy cảm ngồi dậy: “Anh làm gì vậy!”

Phó Tư Bạch người đang nằm im ngay thẳng:?

“Ngủ đấy, không thì sao nữa.”

Ôn Từ nhìn thấy anh đang nằm nghiêm chỉnh ở một bên của cái liều,

cũng cảm thấy do bản thân quá nhạy cảm rồi, cô lại từ từ nằm xuống.

Khi cô nhắm mắt chuẩn bị đi vào giấc lại đột nhiên nghe thấy người đàn ông bên cạnh mình khịt mũi.

Cô lật người sang nhìn anh, người con trai này đang nằm khoanh tay lại, tay áo ngắn cùn cởn.

Ở các vùng cúi nhiệt độ giữa ban ngày và ban đêm có sự chênh lệch rất lớn, ban ngày từ 20 đến 30 độ, ban đêm có thể dưới 10 độ.

Cô rút mình trong chăn mà còn phải mặc thêm đồ ấm và dày chứ đừng nói gì Phó Tư Bạch chỉ mặc một chiếc áo ngắn mỏng manh.

Nhưng mà, đây đâu phải việc của cô!

Gia đình cô trầm luân bôn ba, ba của cô đang nằm trong bệnh viện, mẹ cô thì phải vất vả vẽ tranh kiếm sống, tất cả những thứ này đều là do Phó gia hại mà ra.

Dù cho anh không hề hay biết nhưng việc anh mang họ Phó đã định sẵn giữa bọn họ không thể nào trở thành bạn bè được.

Đừng nói là cảm xoàng nhẹ, dù cho anh có chết thì Ôn Từ cũng không chớp mắt lấy một cái.

Cô ép bản thân mình phải đi ngủ không quan tâm đến anh nữa.

Một lát sau Phó Tư Bạch hắt xì.

“....”

Ôn Từ lật chăn ra ngồi bật dậy, bực mình nói: “Anh yên lặng chút có được không, anh không cho người ta ngủ sợ làm phiền anh, còn anh ngủ thì lại phát ra đủ thứ âm thanh.”

Phó Tư Bạch chớp mắt vô tội nhìn_____

“Bộ tôi có thể kiềm được hả?”

“Hôm nay tôi thật sự rất mệt rồi, ngày mai tôi phải dậy sớm, anh như vậy tôi làm sao mà ngủ được!”

Cô phát tiết tất cả những oán hận và uất ức từ lâu đến nay lên người “đầu sỏ” đầy vô tội này.

Bây giờ cô thật sự rất hi vọng anh có thể lập tức ngồi dậy rời đi, vĩnh viễn đừng làm phiền cô nữa.

Kẻ thù mà gặp nhau thì nên phải là đòn mặt tía tai.

Phó Tư Bạch cũng không biết cô đột nhiên lại tức giận cái gì, anh chỉ coi là cô tính khí không tốt, anh dụi dụi cái mũi đỏ ửng “Được được tôi sẽ cố gắng khống chế.”

Anh đối với Ôn Từ đã kiên nhẫn đến mức chính mình cũng không thể hiểu nữa.

Tính tình của cô còn tệ hơn cả anh nữa nhưng do là anh yêu cô.

Ôn Từ phát hoảng mà Phó Tư Bạch không những không tức giận mà ngược lại còn cố gắng kiềm chính mình, khiến cho sự áy náy trong lòng cô...gần như một cơn thủy triều tràn vỡ bờ đê.

Nghĩ lại anh suốt chuyến đi đều chịu nhiều vất vả, lại còn tiêu nhiều tiền, vẫn chưa có được trải nghiệm được một chuyến đi vui vẻ.

Cô thật sự không muốn đối xử tốt với anh, cô muốn lạnh nhạt với anh, muốn mắng anh đánh anh ghét anh.

Cô bị anh làm cho tức đến bật khóc rồi.

“....”

Phó Tư Bạch nhìn đôi mắt phiếm hồng của cô, đờ đẫn mất mấy giây:
“Em khóc cái quái gì thế!”

“Không khóc” Ôn Từ quay lưng lại, nằm xuống, “Mau ngủ đi!”

Phó Tư Bạch lòng đau như cắt, làm sao mà ngủ được, anh nhích lại
vuốt lưng cho cô: “Em thiếu tiền phải không, thiếu bao nhiêu tôi cho
em mượn.”

“Không phải! Không cần”

“Vậy là em không muốn ngủ chung lều với tôi.” Phó Tư Bạch thất
vọng đứng dậy, “Tôi đi ra ngoài ngủ.”

Ôn Từ đứng dậy kéo lấy Phó Tư Bạch: “Phó Tư Bạch anh điên
khùng cái gì vậy!”

“Cái này không được cái kia không được, ai có bệnh?”

Anh không biết phải nhượng bộ thế nào cô mới thấy tốt được.

Có phải muốn anh chết đi cô mới thấy vui vẻ.

Ôn Từ ôm gối, từ từ bình tĩnh lại cảm xúc, khàn giọng nói: “Bây giờ
đã trễ rồi, đừng náo nữa, thật sự... quá buồn ngủ rồi.”

Phó Tư Bạch phát hiện cô thật sự muốn cắn anh một phát, anh chọc
nhẹ lên trán cô, dịu dàng hỏi: “Ừm, ai đang náo?”

Ôn Từ nhích qua một bên, đem nửa bên của cái chăn nhường qua:
“Anh qua đây đắp chăn ngủ đi.”

Phó Tư Bạch:?

“Cho...cho anh một bên chǎn, mǎc công ngày mai anh bệnh rồi lại làm phiền đến tôi nữa”

Gượng ép nói xong câu này Ôn Từ cũng không dám nhìn biểu cảm của anh nữa, quay lưng lại phía anh, miễn cưỡng nhắm mắt.

Phó Tư Bạch ngạc một phút, hai bên thái dương hơi giật giật, anh quay trở lại vị trí của mình rồi nằm xuống.

Ôn Từ quay đầu lại nhìn anh.

Phó Tư Bạch cười nhạt: “Cảm ơn lời mời của em nha nhưng mà vẫn là thôi đi.”

Anh không có nghị lực mạnh mẽ lắm có thể ngủ chung một phòng với cô mà ngồi yên không loạn.

Cái này không nghi ngờ nữa chính là một loại cực hình.

“Tuỳ anh.”

Ôn Từ nhắm mắt lại không thèm để ý tới anh nữa.

Trong một đêm tĩnh mịch như vậy, anh nhìn vào vai và cổ của cô gái, làn da trắng sáng và những đường cong uyển chuyển như thiên nga...

Từng phút từng giây giống như một chiếc đồng hồ cát...

Anh và cô đều cảm nhận được sự tồn tại mạnh mẽ của đối phương, không biết đến khi nào mới ngủ được.

Sáng hôm sau Ôn Từ là người thức dậy trước, nhìn qua anh đầy hộp và phòng bị.

Phó Tư Bạch rất xứng đáng làm một quý ông, hoàn toàn không xâm phạm "lãnh địa" của cô, tránh xa cô và ngủ ngay cửa ra vào lều như một người lính canh.

Ánh ban mai chiếu vào đường nét sắc sảo của anh, khuôn mặt đang say ngủ của anh tĩnh lặng và hoàn mỹ như ngọc.

Cô rất cẩn thận... không một tiếng động đi ra khỏi lều đi đến bồn nước dùng nước lạnh rửa mặt.

Mấy phút sau Phó Tư Bạch đi ra khỏi lều, vận động một chút để thư giãn gân cốt.

Ngủ lều rất không thoải mái, toàn thân đều đau nhức âm ỉ.

Đoạn Phi Dương và Lâm Vũ là người đầu tiên đến, họ bắt anh đi qua chỗ ven hồ nhiều chuyện truy hỏi anh về chuyện tối qua.

Tối qua hầu như các sinh viên đều đã đi ngủ chỉ có mấy cú đêm thức cả đêm ngồi nói chuyện phiếm bên hồ, bọn họ đều nhìn chằm chằm về phía Phó Tư Bạch được Ôn Từ kéo vào trong lều.

Bọn họ nghĩ rằng hai người này nhất định đã xảy ra chuyện gì không thể nói được nên mới đi qua để nghe ngóng tình hình.

Đừng nói đến chẳng có chuyện gì xảy ra, dù cho có thật sự xảy ra chuyện gì đi nữa, Phó Tư Bạch cũng tuyệt đối không thể nào chia sẻ cho đám người thích hóng hớt này

Cô là sự tươi đẹp mà anh trân trọng cất giấu trong tim không để ai biết.

“Tối qua không xảy ra chuyện gì.”

“Không phải chứ, nữ thần cậu nhớ nhung lâu như vậy ở chung một phòng mà không xảy ra chuyện gì? Cậu là chính nhân quân tử ngồi

mãi không loạn á?"

Phía Tư Bạch thật sự không phải là người mãi không loạn, anh làm sao có thể không muốn, muốn đến điên lên...

Nhưng anh quá quan tâm cô.

Quá quan tâm rồi nên không có cách nào chấp nhận mất đi, cũng không có cách nào chịu được sự chán ghét và căm hận cô dành cho anh càng nhiều hơn...

Lịch trình hôm nay là hành khách sẽ tự do sắp xếp.

Bên công ty du lịch có chuẩn bị các dụng cụ câu cá, có thể câu cá bên hồ, cũng có thể đi leo núi. Đương nhiên cũng có thể không làm gì cả, trải một tấm vải dã ngoại trên bãi cỏ và hóng gió, và tận hưởng khoảng thời gian nhàn nhã.

Ôn Từ mới đầu chuẩn bị muốn dẫn đoàn đi leo núi, nhưng trước khi xuất phát cô phát hiện có một việc không may.

Kì kinh nguyệt cô đến rồi.

Kì kinh nguyệt của cô đã bị lùi trễ hơn hai tháng rồi, lần này hoàn toàn ngoài dự kiến.

Mà ... rất ào ào.

Cô lục tung cặp xách và vali của mình một lúc và chỉ tìm thấy một miếng băng vệ sinh nhỏ, mà trước đó cô đã để vào để phòng một cuộc "đột kích" bất ngờ ngay giờ học.

Mà ở nơi hoang dã như này xung quanh lại không có cửa hàng nào, bà dì lớn này đến quả thật đến không đúng lúc gì cả.

Ôn Từ không còn cách nào để dẫn đoàn đi leo núi, chỉ có thể để Mạc

Nhiễm giúp cô chăm coi đoàn một chút.

Mạc Nhiễm hào phóng đồng ý.

Khoảng một nửa số khách du lịch vẫn ở lại khu cắm trại, Ôn Từ chịu đựng cảm giác khó chịu ở bụng và hỏi từng cô gái xem họ có mang băng vệ sinh không.

Các sinh viên nữ đều tính đúng ngày kinh nguyệt nên cũng đều không đem, khó lăm mới tìm được một người trong túi có mang dự phòng như cũng chỉ có một miếng.

Đây coi như là xong rồi.

Ôn Từ bức bối lấy điện thoại ra tìm kiếm cửa hàng, phát hiện có một thị trấn nhỏ cách trại hơn 30 km.

Cô nhở tài xế xe bus trợ giúp, nhưng người lái xe nói rõ ràng không muốn chở cô đến thị trấn: “Không đủ xăng đâu, chúng ta phải giữ lại nửa bình xăng để quay về, đi và về cũng 60 km, với lượng xăng này tôi lo liệu không nổi đâu.”

“Trên đường có thể cũng sẽ có trạm xăng mà.”

“Trên đường có hay không thì không nói chắc được, lỡ không có cô làm sao với đám người này.”

Ôn Từ cắn răng còn muốn nói gì đó nhưng thái độ của tài xế đã rất rõ ràng.

Một là lo về xăng, hai là...cũng không muốn đi một chuyến.

Dù cho Ôn Từ nhắc đến có thể đưa cho ông chút tiền uống cà phê nhưng ông vẫn không chịu: “Không phải vấn đề tiền bạc đâu, aiya, đến lúc không thêm xăng được cả xe chúng ta chỉ có thể tro mắt nhìn thôi!”

Ôn Từ cũng không chắc trên đường rốt cuộc có trạm xăng hay không, vùng núi hoang sơ như này các nhân tố ngoài dự kiến quá nhiều, bản đồ di động có khi cũng không tin nổi nên không thể mạo hiểm.

Bụng cô đã bắt đầu đau quặn thắt, và cô buộc mình trở lại lều, kéo khóa, và nhốt mình trong lều.

May mà...may mà hôm nay là lịch trình tự do, nếu không việc cô đau thành ra như này ngay cả nhiệm vụ dẫn đoàn cũng không thể nào hoàn thành được.

Ôn Từ cảm giác được cơn đau như thủy triều ào ào kéo đến, cô tuyệt vọng mở vali ra, trong đó có mấy chiếc áo sơ mi dài tay có thể mặc cho hạ nhiệt.

Nếu cuối cùng thật sự không còn cách nào khác thì cô chỉ đành trải mấy cái áo này thôi.

Nghĩ đến đây nước mắt cứ trào ra.

Nghèo sẽ dẫn đến sự khốn cùng, nguy hiểm và đùi thứ khó khăn...

Nhớ lại trước đây cô là một vầng sáng lung linh, xung quanh đều là những lời khen ngợi và hoa tươi.

Cô kiêu ngạo và thanh cao, có cốt cách, phẩm chất tốt, nỗ lực trở thành kiểu con gái xinh đẹp nhất, căn bản sẽ không biết sau khi lột bỏ tất cả những hào quang được mang lại bởi một nền tảng gia đình tốt, thì sắc màu chân thật nhất của cuộc sống sẽ đẫm máu và thô bạo như vậy.

Vào lúc này khóa kéo của lều được kéo xuống, nhưng không có lập tức mở ra.

Người bên ngoài hiểu là nếu vào đại sảnh không lịch sự, anh dừng lại một lát để hỏi: “Em có ổn không?”

Là giọng nói trầm thấp của Phó Tư Bạch.

Ôn Từ vội vàng gạt những giọt nước mắt, cố nén giọng: “Không sao hết.”

“Nếu em không thoải mái thì ở trong lều nghỉ ngơi đi, tôi bảo Đoạn Phi Dương giúp em xem đoàn.”

“Ừm.” Ôn Từ dùng cổ áo lau nước mắt, “Cảm ơn.”

Buổi chiều Ôn Từ nằm trong lều một lát lại đi đến nhà vệ sinh để thay miếng băng vệ sinh cuối cùng.

Xem ra cô thật sự phải dùng quần áo một cách ngại ngùng để giải quyết rồi.

Một năm nay cô đã phải trải qua nhiều khó khăn khiến cô thật sự đã chịu đựng không nổi nữa rồi.

Cuộc sống chính là đành chịu như vậy.

Khi hoàng hôn buông xuống, khu trại được ánh hoàng hôn dát một lớp vàng nhạt, ngọn núi tuyết phủ phía đối diện cũng hiện ra như một cảnh tượng hùng vĩ của nắng vàng núi non.

Mọi người đều đàng lấy điện thoại ra để chụp ảnh.

Ôn Từ nhìn thấy chiếc máy ảnh Leica của Phó Tư Bạch để trong lều nhưng lúc này cô không còn tâm tư để chụp ảnh nữa, rất khó chịu.

Nhóm người đi leo núi cũng tụm năm tụm bảy trở về, mọi người đang kể về chuyện đi leo núi hôm nay, nói họ nhìn thấy một đàn khỉ rừng lớn, suýt bị khỉ “cướp” mất.

Ôn Từ cố nhịn cơn đau quặn để đếm sỉ số của đoàn.

Số lượng người đi leo núi trở về không có vấn đề gì nhưng chỉ duy nhất mỗi Phó Tư Bạch lại không thấy đâu.

Ôn Từ đi đến chỗ Đoạn Phi Dương đang câu cá bên hồ: “Phó Tư Bạch đâu rồi?”

“Cậu ấy nói cậu ấy đi tìm gái rồi.”

“? ?”

Đoạn Phi Dương nhún vai: “Thì nói là đi tìm gái thôi nhé.”

“Anh ta đi tìm cái gì chứ.”

Anh cười xấu xa: “Cái này anh không biết đâu.”

Trong lòng Ôn Từ loạn cào cào, lại đếm sỉ số ở trại một lần nữa, cả xe đi là 32 người, bây giờ có 31 người chỉ thiếu mỗi mình Phó Tư Bạch, cũng không có con gái nào đi cùng anh cả.

Cô gọi điện thoại cho Phó Tư Bạch nhưng bên đầu dây điện thoại bảo đổi phương đang bị nằm ngoài vùng phủ sóng.

Vùng hoang sơ này thường có những điểm mù khó phủ sóng.

Mạc Nhiễm nhìn thấy Ôn Từ vừa hoảng mà bụng còn đau nên cô ấy đi đến an ủi: “Cậu ấy xốc nổi, muốn làm gì liền làm đó, ba cậu ấy còn quản không nổi nữa mà nên em đừng lo lắng.”

“Em không lo lắng.” Ôn Từ che bụng dưới đi đến trước lều, khó khăn ngồi xuống cái ghế nhỏ.

Trước đây cô đã nhắc nhở các sinh viên không được đi lung tung.

Anh không chịu nghe lời thì cô cũng hết cách.

Ngay cả bản thân mình cô còn chưa lo xong thì sao phải lo cho anh.

Mặt trời lặn ở hướng Tây và đêm đang dần đến gần.

Ôn Từ ngồi trên ghế, hơi gập người lại ch bụng, vẫn đang gọi điện thoại cho Phó Tư Bạch.

Có lúc điện thoại có tín hiệu nhưng reo lên mấy tiếng lại truyền đến giọng nói của tổng đài.

Ôn Từ ngồi không nãy nãy muốn đi gọi nhóm người của Đóm lửa cùng đi đến những khu xung quanh núi tìm kiếm.

Mạc Nhiễm và Lâm Vũ gần như hoàn toàn không lo lắng, Ôn Từ không hiểu nhưng trong lòng bọn họ thì đã rõ mươi mươi rồi.

Vào ngày tận thế, tất cả loài người đều đã chết, Phó Tư Bạch chắc chắn sẽ là loại người cười toe toét và sống đến giây phút cuối cùng.

Ngay trước khi màn đêm buông xuống, Phó Tư Bạch cuối cùng cũng xuất hiện ở cổng trại.

Trong khu rừng xanh thẫm anh trông hơi nhếch nhác, trên khuôn mặt còn lấm tấm mồ hôi, ngực pháp phồng, trên quần áo còn có vết bùn vàng.

Ôn Từ vừa tức vừa rối, cô không màng đến cái bụng đau nãy mà xông lên tát anh một cái: “Anh bị thần kinh à Phó Tư Bạch!”

Phó Tư Bạch cản tay cô, thở gấp: “Nhiều người như vậy, em động tay với tôi, tôi không cần mặt mũi nữa à?”

“Vậy thì anh phải nghe lời chứ! Tôi có nói là đừng đi lung tung không! Đừng đi lung tung đấy!” Khóe mắt Ôn Từ đã phiếm hồng, tức

giận nhìn anh, “Anh xảy ra chuyện gì thì làm sao! Đây là rừng núi hoang dã, ở đâu mà tìm được trợ giúp đây hả!”

“Nhìn trên bản đồ có một khu nghỉ mát trên ngọn núi gần đó, tôi nghĩ rằng luôn có phụ nữ ở đó...”

“Anh tìm phụ nữ cái gì hả.” Ôn Từ cũng thở hổn hển nói: “Bên cạnh anh chưa bao giờ thiếu phụ nữ cả! Mới hai ngày liền chịu không nổi à?”

Phó Tư Bạch cuối cùng vẫn ráng nhịn: “Tôi nghĩ chõ có phụ nữ thì chắc sẽ có cái này, bỏ chút tiền sẽ có thể lấy về được.”

Anh ta đưa một chiếc túi đen ra trước mắt Ôn Từ--

Một túi đầy băng vệ sinh, loại dùng hàng ngày còn có cả loại ban đêm nữa.

Chương 87: Giai đoạn cửa sổ

Phó Tư Bạch đưa ra trước mặt Ôn Từ một cái túi đen, cô nhìn thấy trong đó toàn băng vệ sinh, có loại dùng hàng ngày còn có loại ban đêm.

Cô gái run rẩy định đưa tay ra, nhưng chiếc túi đã bị quăng xuống đất.

“Coi tôi là loại người gì.”

Khóe miệng người đàn ông nhếch lên một tia lạnh lùng tự giễu,
“Trong lòng em...tôi bất trị như vậy à?”

Đêm càng tối đi Ôn Từ rất mệt, nhưng nằm trong lều trăn trọc trở mình mãi vẫn ngủ không được.

Không có thuốc giảm đau nên bụng cô rất khó chịu.

Ai mà ngờ được kì kinh nguyệt trễ rất lâu không đến rồi, mà khi đến thì phản ứng thì rất kịch liệt, đau gấp mấy lần.

Nhưng bây giờ cô mang băng ban đêm nên cũng cảm thấy rất an toàn, không cần lo lắng sẽ xảy ra việc ngại ngùng, vì thế nên sự đè nén trong lòng cũng biến mất, cơn đau sinh lý cũng có thể chịu đựng được.

Trong lòng có vẫn lo, có chút hối hận, có chút bất an.

Phó Tư Bạch vẫn chưa vào, không biết đang làm gì nữa.

Cô không cảm thấy mình lo lắng có gì sai nhưng vẫn là đã hiểu lầm anh rồi.

Trong lòng có một sự áy náy khó nói khiến Ôn Từ cũng không có chút buồn ngủ nào, cô nhất quyết mặc áo khoác vào đi ra khỏi lều.

Bên hồ đốt lửa trại, nhóm người trong câu lạc bộ Đóm lửa ngồi bên hồ hàn huyên với gió lạnh.

Phó Tư Bạch cũng ngồi ở đó, ngón tay đang cầm một điếu thuốc.

Trong màn sương mờ ảo, Phó Tư Bạch đang cười nhưng ánh mắt lại rất xa cách.

Anh cũng vô tình ngẩng đầu lên nhìn thấy Ôn Từ rồi rất nhanh mà tránh ánh mắt, khéo miệng cong lên một nụ cười lạnh nhạt.

Ôn Từ đi lên phía trước, cô hỏi anh với giọng hơi khàn: “Phó Tư Bạch, tối nay anh ngủ ở đâu?”

Phó Tư Bạch chỉ xem như không nghe thấy cô hỏi, nhìn chằm chằm vào ánh trăng cắt ngang mặt hồ, và không nói gì.

Ôn Từ biết anh vẫn còn đang tức giận, chỉ có thể nói với giọng nhẹ nhàng hơn: “Tôi muốn đi ngủ rồi, một lát nữa anh đi vào thì nhỏ tiếng một chút.”

Câu nói này khiến đám con trai hiện lên một nụ cười xấu xa, nhưng Ôn Từ lại không có phản ứng gì.

Phó Tư Bạch liếc nhìn bọn họ rất không khách khí nói: “Cười cái mè gì.”

Mọi người đều im lặng.

Anh dập đầu thuốc đi rồi nói với Ôn Từ: “Tối nay tôi không vào đó.”

“Vậy anh ngủ ở đâu.”

“Em quan tâm tôi làm gì.”

Nói đến vậy rồi thì Ôn Từ chỉ có thể xoay người rời đi.

Nhưng khi đi đến lều rồi vừa nhớ lại là cô vẫn chưa xin lỗi anh nên chỉ đành quay trở lại, nói với Phó Tư Bạch: “Chuyện vừa nãy cảm ơn anh, là tôi không tốt, hiểu lầm anh rồi, tôi xin lỗi anh, xin lỗi.”

Trong lòng Phó Tư Bạch rất ngọt ngạt, nói rất bất cần: “Xin lỗi là xong à?”

“Không lẽ tôi phải quỳ gối dập đầu với anh à?”

Phó Tư Bạch lại nổi đóa lên khi nghe những câu nói gai góc: "Em nói nhảm cái đéo gì vậy".

“Anh đừng có mà đéo đéo nữa.”

“Phải, em là thực nữ, còn tôi là thằng lưu manh.” Phó Tư Bạch sờ sờ mũi rất không thoái mái, “Không phải em luôn ghét tôi sao.”

“Tôi ghét anh không phải bởi vì anh là lưu manh, tôi càng không phải là thực nữ.”

Ôn Từ đã tức lên rồi, thẳng thừng nói rõ, “Mỗi ngày tôi đều mệt đến chết đi, mệt đến nỗi kì kinh nguyệt cũng ra không đều, anh có biết cái này là do ai khiến tôi ra nông nổi này không?”

“Lẽ nào là tôi chắc!”

“Đó là...”

Cô định thốt ra, nhưng vẫn cố kìm lại.

Nói ra thì có ích gì, chỉ trông thật vô nghĩa.

“Phó Tư Bạch, tôi không phải thực nữ gì.. tôi chính là kẻ xúi quẩy đấy.”

Phó Tư Bạch nhìn đám con trai phía sau lực đqueeze bị câu nói “Mệt đến mức kì kinh nguyệt của tôi cũng ra không đều” mà sững sờ, khuôn miệng há hốc thành chữ o.

Anh sợ tâm trạng cô sụp đổ đến mức muốn nói gì liền nói hết, chỉ có thể kéo cô đi về phía lều.

“Em được quá đấy hả.” Anh kéo khóa lều lên, “Lời gì cũng dám nói ra.”

Ôn Từ mặc cảm nói: “Có gì không thể nói, tôi đã thành ra như vậy rồi.”

“Như nào hả.”

“Rất xúi quẩy.” Ôn Từ nhịn cơn đau quặn ở bụng rồi ngồi xuống: “Hôm nay có mất mặt tôi cũng chẳng để tâm.”

“Xúi quẩy cái gì mà xúi quẩy.” Phó Tư Bạch kìm né sự đau đớn trong tim rồi anh cũng ngồi xuống, “Một việc cỏn con như vậy mà suy sụp gì rồi.”

“Anh không phải con gái, anh không hiểu.”

“Tôi thật sự không hiểu nhưng em cũng chưa bao giờ trải qua nỗi đau đớn thật sự đâu.”

Ôn Từ nhìn anh: “Ví dụ?”

“Ví dụ như nhìn thấy ba tôi lên giường với tình nhân của ông ta,

không chỉ một lần, cũng không chỉ một người.”

“.....”

Ôn Từ cạn lời nuốt nước bọt, “...đều không đóng cửa hết hả.”

Phó Tư Bạch bị cô chọc cười: “Cái em quan tâm có hơi sai sai đấy.”

“Phải không.”

“Thật sự là không có đóng cửa, năm đó tôi mới 10 tuổi...”

“Đừng, đừng nói cái vấn đề này nữa.” Ôn Từ nhạy cảm dừng câu chuyện này lại.

“Được.”

Phó Tư Bạch và cô chạm mắt với nhau, hai người có chút muốn cười nhưng cơ mặt vẫn cố kìm lại nên làm cho khổ khí thoải mái hơn nhiều.

Ôn Từ lật chăn ra nằm xuống, vẫn chưa buồn ngủ quay đầu nhìn qua anh: “Anh không tức giận sao? Phó Tư Bạch.”

Phó Tư Bạch ngồi xếp bằng bên cạnh cô, nói với giọng lười biếng buông thả: “Đợi em khỏe rồi tôi sẽ xử lý em.”

Cô nhìn anh: “Anh xử lí thế nào.”

“Có cách thôi.”

Cô hừ một tiếng rồi không thèm để ý anh nữa.

Phó Tư Bạch cũng hết kiên nhẫn rồi.

Thật sự, nửa tiếng trước Phó Tư Bạch đã quyết tâm cả đời này sẽ

không nói chuyện với cô nữa.

Anh đã dựng lên không dưới một trăm lá chăn với cô.

Nhưng vẫn là ... nhụt chí rồi.

“Coi như em lo lắng cho tôi như vậy thì việc này xong rồi đi, không có lần sau đâu.”

“Tôi không có thèm quan tâm anh.” Ôn Từ bĩu môi, nằm xuống, “Tôi ngủ rồi, anh tự nhiên đi, chăn tôi cũng đã chuẩn bị cho anh rồi.”

Phó Tư Bạch nhìn thấy trong lều có một cái chăn được xếp gọn gàng.

Anh tắt đèn pin, căn lều chìm vào bóng tối, anh nằm xuống sot soat: “Mà này, em đã đi khám bệnh chưa vậy?”

“Hảm?”

“Kinh nguyệt không đều, đã đi khám bệnh chưa, nói sao rồi, cần uống thuốc gì?”

“.....”

Anh lại nói: “Nghe nói thuốc bắc có thể có tác dụng.”

Ôn Từ: “Bác sĩ bảo tôi chú ý nghỉ ngơi không cần dùng thuốc.”

“Vậy em mau ngủ đi.”

“Ừm.”

Ôn Từ nhắm mắt lại, cơn buồn ngủ đang ập tới thì lại nghe anh nói: “Trên mạng bảo tâm trạng cũng rất quan trọng, em điều chỉnh bản thân một chút đừng tức giận lung tung nữa.”

“Phó Tư Bạch!”

“Em lại tức giận rồi đó.”

Ôn Từ hít một hơi thật sâu, cố nhịn lại rồi nhắm mắt.

“Với lại em cũng cần phải chú ý tới cân bằng dinh dưỡng của ba bữa...”

“Phó Tư Bạch anh mà nói nữa thì cút ra ngoài đi.”

Anh lập tức im bặt.

Sáng hôm sau, Ôn Từ tỉnh dậy, trong bụng cảm thấy tốt hơn rất nhiều.

Cơ thể cô là như vậy, chỉ cần chịu đựng cơn đau nhát ngày đầu tiên, mấy ngày sau sẽ thoải mái hơn nhiều.

Chuyên hành trình 3 ngày 2 đêm cuối cùng đã kết thúc, hôm nay phải quay về trường.

Ôn Từ nhắc mọi người chuẩn bị miếng dán chống say xe, Phó Tư Bạch vừa thức dậy là cô dán lên thái dương cho anh liền, còn ép anh phải uống thuốc chống say xe để tránh tình huống cũ xảy ra.

Lên xe Phó Tư Bạch đeo tai nghe, đầu tựa vào cửa sổ, và dây tai nghe màu trắng đang quấn xuống chiếc cổ gân guốc của anh.

Ánh nắng chiếu rọi lên mái tóc màu trắng bạch kim, làn da cũng trắng như được phát sáng, trên tai anh đeo một chiếc khuyên đinh màu đen trông rất tùy ý.

Lúc anh không nói chuyện, không cười thì khí chất cao ngạo của anh bỏ xa người khác ngàn dặm.

Nhìn thấy soái ca này cũng đặc biệt lắm.

Nhưng anh thường cười với cô.

Cũng vì như thế nên Ôn Từ mới dám bướng bỉnh trước mặt anh... không che giấu cảm xúc của bản thân chút nào.

Lúc cô đang đờ đẫn nhìn ra cửa sổ thì Phó Tư Bạch đột nhiên nhét một bên tai nghe vào tai cô.

Trong tai nghe đang mở bài “Bí mật không thể nói” của Châu Kiệt Luân.

“Anh rất thích bài này?”

“Ừm.”

Cô cúi đầu nhìn hình xăm W bên ngón áp út tay trái của Phó Tư Bạch: “Có liên quan đến W sao?”

“Tôi rất yêu cô ấy.”

Phó Tư Bạch nhìn ra bóng cây đang lướt qua mắt anh ngoài cửa sổ, lấy hết dũng khí nói: “Tôi chơi nhạc, bởi vì muốn viết lời cho cô ấy, tôi muốn làm ca sĩ, như vậy cô ấy mới có cơ hội nghe nhạc do tôi viết cho cô ấy.”

Ôn Từ nhìn anh hơi ngạc nhiên.

Cô thật sự không ngờ kiểu người đào hoa, đa tình như Phó Tư Bạch vậy mà trong lòng lại lại có một tình yêu sâu đậm đến vậy.

“Anh thích cô ấy mà còn quen nhiều bạn gái vậy.”

“Tôi muốn quên cô ấy, cmn quá đau khổ rồi.”

“Có làm được không?”

“Vẫn đang cố gắng.”

Nhưng càng lún càng sâu.

“Anh có thể tỏ tình thử mà.”

“Đây là con đường chết.”

“Tại sao, cô ấy có bạn trai rồi à?”

“Không có, nhưng cô ấy không yêu tôi.”

“Anh không mở lời sao biết cô ấy không yêu anh?”

Ánh mắt Phó Tư Bạch giật giật, anh nhìn người con gái bên cạnh mình.

Cô nheo mắt lại, lông mi mỏng mảnh, ánh mắt ôn nhu, có thể thấy cô đang nghiêm túc cho anh lời khuyên.

Cô không yêu anh.

Phó Tư Bạch không nói chuyện nữa.

Trong lòng Ôn Từ hơi bi tư, không biết như thế nào lại nhớ đến chuyện Hứa Gia Lịch tỏ tình.

Phải rồi, nếu thật sự không có cảm giác thì tỏ tính chính là con đường chết.

Cô tự động nhìn sang Phó Tư Bạch.

Nếu như đó là anh.

Cái suy nghĩ này vừa lóe lên đã bị Ôn Từ hoảng loạn ép xuống.

Quá hoang đường rồi.

Ôn Từ đã chuyển toàn bộ phí hướng dẫn viên và tiền hoa hồng từ công ty du lịch cho mẹ cô.

Nhưng mẹ cô không nhận, bà gửi một tin nhắn cho Ôn Từ: “Bảo bối, phòng tranh lớn nhất Nam thành Hiên Hòa nhìn trúng tranh của mẹ, họ đồng ý cho mẹ một gian để bán, tháng trước mẹ bán được 3 bức kiếm được một số tiền. Sau này không cần con phải vất vả đi kiếm tiền nữa, con cứ chăm chỉ tập trung vào việc nhảy đi.”

“Thật không mẹ?”

Thư Mạn Thanh đã gửi cho Ôn Từ xem một tin nhắn chuyển tiền của cửa hàng tranh Hiên Hòa và cả ba bức tranh đều được bán với giá hàng chục nghìn tệ.

Cứ như vậy thì món nợ trong gia đình, còn có tiền chữa trị của ba sẽ không còn là vấn đề nữa rồi.

Ôn Từ: “Oa! Mẹ con giỏi thật đấy nha!”

Thư Mạn Thanh: “Mẹ cũng rất lợi hại đấy! (Kiêu ngạo)”

Ôn Từ: “【định】 【định】”

Thư Mạn Thanh: “Phải rồi, làm thêm ở cửa hàng tiện lợi con cũng nghỉ đi, mỗi lần đi làm trễ như vậy quá vất vả rồi. Sau này con phải ngủ đúng giờ, tập nhảy sớm, một vũ công kị nhất là ăn uống ngủ nghỉ không đúng giờ giấc.”

Ôn Từ: “Ừm, mẹ, con biết rồi.”

Hai ngày sau Ôn Từ xin nghỉ làm thêm ở cửa hàng tiện lợi. Lúc đi ra khỏi cửa hàng lại cảm thấy rất thoải mái.

Lúc cô đi qua sân bóng rổ ngoài trời, cách tấm hàng rào chấn, Ôn Từ nhìn thấy Phó Tư Bạch và nhóm thanh niên học viên thể dục đang chơi bóng.

Cái màu tóc trắng bạch kim trông phản nghịch bất kham đó luôn rất nổi bật giữa đám đông.

Phó Tư Bạch thật sự rất thích chơi bóng, được coi là người con trai mê thể thao nhất trong học viện nghệ thuật.

Ôn Từ mặc một chiếc áo khoác màu đen đứng dáng, dáng người cao mảnh khảnh, toát ra khí chất nữ thần lạnh lùng và kiêu hãnh từ trong ra ngoài.

Đi qua sân bóng rổ có nhiều nam sinh cũng ngoái đầu ra nhìn.

Đột nhiên, một quả bóng rổ bay thẳng tới, đập vào hàng rào lưới bên cạnh cô, bật ra và phát ra tiếng "cạch".

Ôn Từ bị dọa vội vàng lùi ra sau mấy bước, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy "kẻ đầu sỏ" đang mỉm cười nhìn cô.

“Thần kinh à!”

Dọa cô hết hồn.

Phó Tư Bạch nói: “Hướng dẫn viên tiểu Từ, đi mua cho tôi một chai nước với.”

“Tự đi mà mua.”

"Soda chanh, cảm ơn."

Ôn Từ bĩu môi, đi đến máy bán nước tự động, cô mua chai nước lọc giá rẻ nhất một tê, ném cho Phó Tư Bạch---

“Chỉ có cái này, thích uống thì uống.”

Còn đòi soda chanh, mơ đi.

Phó Tư Bạch cũng không khách sáo, cầm chai nước lọc, ngẩng đầu uống hết nửa chai, rồi đổ thẳng nửa chai còn lại lên khuôn mặt nóng bừng, sau đó anh đi tắm.

Anh cởi áo thể thao ra để lau nước trên mặt, để lộ nửa cơ bụng tuyệt đẹp khiến các cô gái xung quanh phải ồ lên.

Ôn Từ nhìn dáng vẻ này của anh lại vừa tức vừa cười: “Không lạnh hả, sắp vào đông rồi đấy!”

“Cần em quản ông đây à.”

“Tôi lười phải quản anh.”

Ôn Từ xoay người rời đi, đằng sau lưng cô Phó Tư Bạch nói: “Cuối tuần này câu lạc bộ có tụ tập, ở club đến nghe tôi hát.”

“Được.” Ôn Từ vui vẻ vẫy vẫy tay.

Phó Tư Bạch thấy cô hôm nay nói chuyện tốt như vậy, bảo mua nước liền mua nước, rủ đi chơi cũng vui vẻ đồng ý.

Anh có hơi sững sờ, lại vừa hỏi thăm dò: “Gần đây tôi đang trong giai đoạn cửa sổ, em có hứng thú...”

Cô quay đầu trừng mắt nhìn anh: “Không có!”

Được thôi.

*Giai đoạn cửa sổ: là một người sau khi thất tình đã gượng dậy để bắt đầu mối quan hệ mới.

Chương 88: Ai bắt nạt em

Ôn Từ giúp mẹ gửi mấy lần các bức tranh đến Hiên Hòa.

Quản lý phòng tranh là đàn ông cỡ 40 mấy tuổi, ông mặc tây trang, dáng vẻ không nghiêm túc, đôi mắt ông ta như mắt chuột cứ lảo đảo xung quanh người Ôn Từ.

Ông ta mấy lần khen Ôn Từ xinh đẹp, dáng người chuẩn, rất giống với mẹ cô.

Ôn Từ lễ phép gật đầu với người quản lý phòng tranh này, nói mấy câu lấy lệ, nhưng ông ta còn muốn mời cô đi ăn, rồi gọi mẹ cô đi cùng.

Trong lòng cô có hơi bài xích, từ chối một cách tinh tế.

Dù lần này có một cảm giác không thoải mái nhưng Ôn Từ vẫn thấy rất vui vẻ bởi vì phòng triển lãm Hiên Hòa thật sự rất tốt, tranh cũng mẹ cô cũng bán rất tốt, mỗi tháng ít nhất cũng bán được hai bức.

Cứ như thế này thì tình hình kinh tế trong nhà có thể cải thiện đáng kể, tất cả có vẻ như đang tiến triển theo chiều hướng tốt lên.

Nhưng... Tất cả vẫn là cô đã nghĩ những điều này là quá ngây thơ và đẹp đẽ.

Cô mua mấy miếng thịt bò khô trên núi sấp sửa bị mấy cái miệng nhanh nhẩu cùng phòng ăn sạch sẽ rồi.

Ôn Từ khó khăn lắm mới bảo toàn được hai túi để cuối tuần đem về

nàng cho mẹ ăn.

Trời đang mưa nhẹ, Ôn Từ bước về nhà với một chiếc ô trên tay.

Bởi vì tâm trạng thoái mái nên cô bước đi còn nhảy nhót, xoay vòng vòng suýt nữa đụng phải người đi đường.

“Xin lỗi xin lỗi.”

Người đi đường có vẻ như cảm nhận được tâm trạng vui vẻ của người con gái này nên cũng cười hiền hòa với cô.

Ôn Từ cuối cùng cũng cảm nhận được thiện ý của thế giới này lại, cho đến khi cô nhìn thấy một chiếc Mercedes đen lớn đậu dưới tòa nhà quay mặt ra đường.

Mẹ cô Thư Mạn Thanh mặc một chiếc váy ngắn mùa đông, với đôi chân dài trắng nõn và cầm ô bước xuống xe.

Mà giám đốc phòng tranh cũng lập tức xuống xe, đỡ lấy eo bà và cùng bà lên lầu.

Cây dù trong tay Ôn Từ ngay lập tức rơi xuống đất, cả người cô đứng sững sờ tại chỗ cũ.

Tiếng xe, tiếng còi xe, tiếng người... đều cách xa cô.

Từ thiên đường ngay lập tức rơi xuống địa ngục.

Cô nhìn thấy hai bàn tay của người quản lý phòng tranh đầy cứt ôm lấy eo mẹ cô như thế, biểu cảm trên mặt của Thư Mạn Thanh lộ ra rõ ràng không hợp lắm, hơi đẩy ra một chút.

Đầu Ôn Từ như bị va đập, ngay sau đó cô muốn cầm lấy chiếc ô lao về phía trước để đánh chết tên con đồ kia, giống như những gì cô đã làm với tên quản lý cho vay nặng lãi khi đó!

Nhưng một giây sau đó cô nhìn thấy trên khuôn mặt mẹ cô đang nở nụ cười.

Phải, nụ cười lấp ló, nụ cười miên cưỡng, nụ cười phục tùng...

Nhưng bà đã cười.

Cô chấp nhận được những hành động mạo muội của tên quản lý phòng tranh với bà, nhưng từ khoảnh khắc bà đồng ý đi lên lầu với ông ta, cô đã....

Đã chấp nhận tất cả mọi thứ.

Ôn Từ muốn xông lên đó, muốn tách bọn họ ra, muốn giống như một đại bàng sống chết để bảo vệ mẹ mình sau đôi cánh của mình...

Nhưng cái khoảnh khắc cô lại nhìn thấy nụ cười trên mặt mẹ mình thì cô đã mất đi tất cả dũng khí rồi.

Cô có thể có đôi cánh gì chứ, cô chỉ là một con gà yếu ớt.

Cơn mưa càng lúc càng lớn, cô dường như đã bị trút bỏ tâm hồn, thất thần bước đi trên con phố đã lên đèn.

Cơn gió cuối thu đang len lỏi vào da thịt cô.

Vì thế cô nghĩ cuộc sống của cả gia đình cuối cùng đã có thể đổi thori.

Hóa ra, tất cả đều phải có báo đáp.

Thời gian bình yên này là sự trả giá to lớn mà sau lưng mẹ cô phải gánh lấy.

Không, có lẽ, có lẽ mẹ chán ghét cuộc sống nghèo túng như này rồi,

có lẽ mẹ đã phản bội ba, bà cam tâm tình nguyện lạc lối, bà thích thú với ...

Ôn Từ muốn nghĩ những suy đoán ghê tởm nhất về người phụ nữ đó để lòng cô được an yên và nhẹ nhõm hơn.

Đằng sau sự an yên này là một sự ngọt ngạt càng lớn hơn.

Bất cứ một khả năng nào cũng khiến cô không thể nào chấp nhận.

Mẹ cô...cũng đâu phải loại người như thế.

Mưa to làm ướt đôi mắt cô, nhưng nước mắt của mình lại không thể nào chảy, và trái tim giàu năng lượng của cô đã khô cạn.

Ôn Từ không biết bản thân nên đi đâu, có vẻ như cô đã không có nhà nữa.

Cô đi bên đường, lần cuối cùng gọi điện cho mẹ, cô muốn bà xác nhận không hề xảy ra chuyện gì, muốn bà xác nhận những gì cô nhìn thấy chỉ là sự hiểu lầm.

Điện thoại cứ reo mãi reo mãi nhưng không ai nhận.

Ôn Từ cúp máy thật mạnh.

Trái tim, cũng đã hoàn toàn rơi vào màn đêm u tối rồi.

.....

Cả câu lạc bộ âm nhạc Đóm lửa thích chơi ở Hidden club, ở đây có một livehouse nhỏ, trong đó có rất nhiều người trẻ đắm chìm trong ánh sáng mờ ảo, có mùi thuốc, có mùi rượu...sự kích thích, có thể khiến người ta phóng thích mọi muộn phiền.

Trên sân khấu nhỏ, Đóm lửa đang biểu diễn.

Mạc Nhiễm mặc áo sọc trắng đen, đang chơi đàn và đeo tai nghe, giống như một DJ chơi đĩa.

Lâm Vũ chơi guitar bass và tay chơi trống Đoạn Phi Dương cũng đắm mình trong nền nhạc sôi động, lột tả một thanh xuân rực lửa của họ.

Trước đây Hứa Gia Lịch từng hỏi Ôn Từ vì sao muốn làm bạn với bọn họ, vì sao muốn tham gia phần múa cột.

Bọn họ và cô... rõ ràng là người của hai thế giới.

Giờ phút này Ôn Từ đột nhiên hiểu ra rồi.

Cô rất hâm mộ bọn họ đấy, hâm mộ bọn họ muốn hát thì hát, muốn chửi ai thì chửi, muốn làm gì thì làm...

Ôn Từ là người trong vỏ bọc, cô cố gắng thoát ra, nhưng vỏ bọc đang siết chặt cô ngày một chặt hơn... Cô sắp chết ngạt.

Phó Tư Bạch cầm guitar lên sân khấu khiến cả club đều sôi sục, la hét tên của anh.

Anh đàn guitar, hát nhạc rock, mọi người đều đang bay nhảy theo tiết tấu của anh, khắp 4 góc của cái club đều như rực cháy.

Chỉ có Ôn Từ đứng giữa đám đông, nhìn anh trên sân khấu.

Mái tóc màu trắng bạch kim hợp thời để anh che đi đôi mắt hồng đào xinh đẹp, trong ánh sáng mờ ảo, nét mặt anh vô cùng lộng lẫy, đầu ngón tay hòa nhịp đập vào tâm hồn mọi người.

Anh là ngôi sao sáng trời sinh, quá có sức hút, anh có thể khiến cho mỗi người ở đây như lạc vào thế giới của anh.

Dù cho có là người luôn khép mình trong vỏ bọc như Ôn Từ cũng không kìm được lòng mình mà khao khát được chiếu sáng bởi vầng hào quang của anh...

Nhưng anh là Phó Tư Bạch, và gia đình anh là nguồn gốc của tất thảy những điều này.

Nếu đã như vậy thì cô cũng không nhất thiết phải cảm thấy có lỗi với tất cả những gì tiếp theo.

Phó Tư Bạch nhìn thấy người con gái ấy trong đám đông, anh đưa cây guitar cho người kế bên rồi nhảy xuống từ sân khấu đến sàn nhảy,

Kiểu biểu diễn livehouse như này rất tự do, ai cũng có thể lên sân khấu, đương nhiên cũng có thể xuống sân khấu bất kì lúc nào.

Phó Tư Bạch len lỏi qua dòng người đến trước mặt Ôn Từ.

“Tôi cứ nghĩ là em sẽ không đến.”

“Cái gì?”

“Tôi nghĩ em sẽ không đến.”

Âm thanh bốn góc đều được bật lên to nhất, trong tiếng nhạc lớn, tiếng nói chuyện của người và người gần như không nghe được.

Phó Tư Bạch lại gần sát bên tai cô nói với giọng to nhất: “Tôi nghĩ là em sẽ không đến!”

Cô cũng nói vào tai anh: “tại sao?”

“Không có tại sao, nhảy không?”

“Được thôi!”

Phó Tư Bạch đang định xoay người đi thì tay cô lại bất ngờ chạm vào cổ anh, ôm lấy cổ anh rồi bắt đầu lắc lư.

Bởi vì luyện nhảy thường xuyên nên eo của cô mềm mại và thon gọn hơn người con gái bình thường. Nhưng tư thế nhảy của cô cứ dán chặt vào anh, nó giống hệt như kiểu nhảy quyến rũ mà Mạc Nhiễm đã từng dạy cô.

Cô đã làm rất thành thực cái kiểu quyến rũ này rồi.

Đầu của Phó Tư Bạch như bị nổ tung.

Cái này là tiêu chuẩn gì vậy.

Có mấy lần cô muốn trực tiếp hôn anh nhưng lại chùng bước rồi, chỉ cọ vào cổ anh.

Cô biết những chuyện này xảy ra tự nhiên giữa nam và nữ, không cần nói cũng biết, anh là một “thợ săn” dày dặn kinh nghiệm đến chừng nào, làm sao có thể không nhận ra được những tín hiệu mập mờ như vậy?

Phó Tư Bạch ngầm cho phép cô làm như vậy nhưng lại không phản ứng lại dù chỉ một chút.

Trong lòng Ôn Từ mơ hồ, đoán chắc bản thân mình không phải kiểu anh thích.

Phải rồi, bạn gái trước giờ của anh đều là eo thon chân đẹp, kiểu quyến rũ, nũng nịu.

Ôn Từ rất tự tin về thân hình của mình nhưng còn quyến rũ và nũng nịu... vẫn thật sự là điểm yếu của cô.

Anh không làm gì cả, lúc cô ôm lấy vai anh nhảy thậm chí anh còn

chẳng ôm lại eo cô.

Anh chỉ dùng đôi mắt đen láy thâm sâu đó, một ý tứ thăm dò... nhìn chằm chằm cô, như thể muốn nhìn thảng vào trái tim cô, đoán xem cô rốt cuộc đang nghĩ gì.

Ôn Từ cuối cùng cũng ngại ngùng buông anh ra, có chút khốn đốn.

Nhin đi, ngay cả chút việc nhỏ này còn làm không được.

Cô còn nghĩ sẽ dựa vào cái gì để bảo vệ gia đình mình.

Là hi vọng hão huyền.

"Không tiếp tục nữa?" Anh hơi cao giọng, có chút khiêu khích và không chút kiêng dè.

Ôn Từ nhìn sang chỗ khác, không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

"Tôi uống say rồi."

"Phải vậy không."

Ôn Từ xoay người muốn rời đi, Phó Tư Bạch lại nắm lấy tay cô, dùng sức kéo cô quay lại.

Cô ngã vào vòng tay săn chắc và nóng bỏng của anh, anh sát lại gần cô, từ phía sau người lấy sau tai cô, nói bằng giọng gợi cảm: "Em rất tình, em đang... dù dỗ tôi."

"Phó Tư Bạch!"

"Không bằng đổi nơi đi."

Nói rồi Phó Tư Bạch dắt cô xuyên qua đám người đến một căn phòng lộn xộn.

Ánh đèn mờ ảo màu vàng trong phòng, những bộ trang phục này được treo ngẫu nhiên trên tường, trên tường có mấy tờ giấy nhạc và một vài chai bia trên mặt đất.

Phó Tư Bạch giơ chân ra đóng cửa lại, ép cô dựa sát tường, một tay khóa chặt lấy hai tay cô rồi đặt lên đỉnh đầu.

Ôn Từ bị anh ép lên tường cũng không phản kháng gì.

Cũng trong khoảnh khắc này khiến cô hiểu người đàn ông trước mặt này tuyệt đối không phải là đối tượng cô có thể trêu đùa được.

Sự nguy hiểm của anh còn cao hơn nhiều so với những gì cô tưởng tượng.

Nhin thấy khoe mày cau chặt và ánh mắt tránh né của cô, Phó Tư Bạch cong môi cười lạnh: “Kích thích gì vậy, muốn chơi đùa tôi, tôi không phải người em ghét nhất à?”

Anh rất nhạy cảm, rất thông minh, làm sao có thể không nhìn ra được cô đối với anh là thật tâm hay giả.

“Phó Tư Bạch, trước đây không phải anh nói anh đang trong giai đoạn cửa sổ, hỏi tôi có hứng thú hay không à.”

“Ừm?”

Ôn Từ nghiến răng: “Bây giờ tôi có rồi.”

“Em có bầu rồi, nên tìm tôi đổ vỏ à?”

“.....”

Hai tay Ôn Từ bị anh khóa chặt nhưng cô thật sự muốn cắn chết anh.

“Được thì được, không được thì bỏ đi.”

Phó Tư Bạch nhìn cô đầy sâu xa.

Ánh sáng từ đỉnh đầu rơi xuống khuôn mặt cô, rõ ràng là đã được trang điểm. Ánh sáng ba chiều làm cho nét mặt non nớt của cô trở nên chín chắn. Đầu mắt cô hơi nhếch lên bởi đường kẻ mắt, nhưng cô đang sụp mắt xuống để né tránh ánh mắt của anh.

Anh nhìn ra được sự khó khăn và mâu thuẫn dưới đáy mắt cô.

Tuyệt đối không phải kích thích gì đó.

“Ai bắt nạt em?”

“Không có.” Ánh mắt cô hơi né tránh, “Không ai bắt nạt tôi cả.”

“Em đến bên cạnh tôi không phải là muốn tôi giúp em xử lý mấy việc khó khăn à.”

Ôn Từ ngạc nhiên nhìn anh.

Anh vậy mà....thật sự có thể nhìn thấu được tâm tư của cô chỉ trong một ánh mắt, không một chút thừa thãi.

“Anh, anh bằng lòng sao?”

“Tôi chưa bao giờ đá phụ nữ, nếu là tôi lên tiếng trước thì sẽ không có kiểu từ chối rồi.”

“Tôi nghĩ là anh không thích tôi.”

“Tôi đương nhiên không thích em rồi.” Phó Tư Bạch nói, “Một người cứng đầu, không dịu dàng không tinh tế, hay nổi giận lung tung thì ông đây thích em làm gì.”

Ôn Từ dùng sức đẩy ra, lại bị anh ấn vào tường càng chặt: “Vậy anh đừng đồng ý.”

Phó Tư Bạch lạnh lùng nhìn cô: “Vừa hay là giai đoạn cửa sổ*, rất chán, để em ở bên tôi một thời gian.”

Chương 89: Hẹn hò

Thư Mạn Thanh mỗi lần đi đến phòng tranh Hiên Hòa đều rất khó chịu, quản lý ở đây là bạn thời đại học của bà, thời học sinh có theo đuổi bà.

Một khoảng thời gian trước hai người có vô tình gặp lại nhau ở phòng tranh, ông nói có thể giúp bà bán các tác phẩm.

Thư Mạn Thanh vui mừng khôn xiết liền đồng ý.

Tranh bán rất tốt, ngay khi bà tưởng rằng mọi thứ đều đang tiến triển theo chiều hướng tốt lên thì quản lý phòng tranh lại tỏ tình với bà, nói bản thân thật sự rất yêu bà, mọi sự giúp đỡ đều xuất phát từ việc yêu bà.

Đặc biệt là lần đầu tiên ông động chạm bà đã khiến cho tâm lý của Thư Mạn Thanh sinh ra cảm giác ghét bỏ ông ta.

Nhưng... cuộc sống nghèo khổ mãi mãi là gánh nặng đè nặng trước mặt bà.

Lần đó khi bà giặt cặp cho Ôn Từ thì vô tình lật ra một tờ giấy đi khám phụ khoa của cô, mới biết được cô vì làm việc quá sức mà kinh nguyệt không đều.

Lòng Thư Mạn Thanh đau như cắt, bà đóng cửa phòng lại khóc một trận lớn.

Có trời mới biết một người mẹ có thể làm những chuyện gì vì con của mình.

Vì thế, dù cho bà rất ghê tởm người đàn ông này nhưng vẫn có thể nhẫn nhịn.

Hôm nay bà mang những bức tranh đến phòng tranh Hiên Hòa để tìm người quản lý, nhưng được nhân viên lễ tân cho biết rằng người đàn ông đó đã bị sa thải.

Thư Mạn Thanh sững người: “Bị sa thải?”

“Ừm, ông ta có liên quan đến việc sử dụng công quỹ tư nhân, đã bị đình chỉ để điều tra, và có thể gặp phiền phức về mặt pháp lý.”

Thư Mạn Thanh thở phào, rất vui vì sẽ không cần gặp ông ta nữa cũng không cần cầu xin ông ta.

Nhưng cái suy nghĩ này vừa nảy lên thì lòng bà lại sầu bi.

Tranh của bà làm thế nào.

Ban đầu bà không có kí hợp đồng với bên phòng tranh, toàn bộ đều nhờ người đàn ông này giúp đỡ.

Nếu không có ông ta mỗi tháng bà sẽ mất thu nhập từ việc bán tranh hàng tháng, khoản thu nhập này chính là tiền cứu mạng của gia đình họ!

Tâm trạng Thư Mạn Thanh rất phức tạp, bà bước ra khỏi phòng tranh Hiên Hòa mà nước mắt cứ rơi.

Tất cả đều tổn công vô ích rồi.

Không ngờ có một người phụ nữ mặc đồ công sở đuổi theo, gọi tên bà: “Cho hỏi có phải quý cô Thư Mạn Thanh không?”

“Dạ, là tôi.” Thư Mạn Thanh lau nước mắt, “Cô là...”

“Tôi là người chịu trách nhiệm chính của phòng tranh Hiên Hòa, các tác phẩm của cô ở phòng tranh chúng tôi rất được chào đón. Chúng tôi hi vọng có thể tiếp tục hợp tác với cô, cũng sẽ đặt tranh của cô ở vị trí tốt nhất. Hi vọng cô có thể suy nghĩ cân nhắc.”

Thư Mạn Thanh nghe xong câu này, hoài nghi hỏi: “Ý của cô là...tôi có thể tiếp tục bán tranh cho Hiên Hòa?”

“Đúng vậy, trước đây cô không kí hợp đồng với chúng tôi. Tôi chân thành mời cô kí hợp đồng hợp tác lâu dài với chúng tôi, ủy quyền cho chúng tôi làm phòng trưng bày duy nhất các tác phẩm của cô.”

Hạnh phúc đến quá đột ngột khiến Thư Mạn Thanh vẫn có hơi không dám tin: “Tranh...Tranh của tôi thật sự có thể? Trước đây Hạ Nhân nói tranh của tôi thật sự rất bình thường, đều là do ông ta giúp đỡ mới...”

“Cô Thư, phòng tranh Hiên Hòa quả thật có rất nhiều vấn đề với người quản lý trước là Hạ Nhân. Chúng tôi đang điều tra về ông ấy, tôi xin lỗi cô bởi những lời không đáng tin của ông ấy. Tranh của cô bán rất chạy ở cửa hàng chúng tôi, nếu cô không tin có thể đến cửa hàng chúng tôi xem bất cứ lúc nào, có rất nhiều khách hàng thích tranh của cô.”

Thư Mạn Thanh vì vui mà sững sờ, không biết nói gì mới tốt.

Quản lý mời bà vào phòng để kí hợp đồng hợp tác lâu dài.

Cầm bản thỏa thuận nặng ký này, bà bước ra khỏi cửa hàng, nhìn bầu trời trong xanh, lòng cảm thấy hạnh phúc cực kì.

Không chỉ vấn đề khó khăn đã được giải quyết, mà quan trọng hơn là... cảm giác hạnh phúc khi giá trị bản thân được công nhận.

Bà gần như bật khóc luôn.

.....

Lúc nghỉ giải lao Ôn Từ đi ra khỏi phòng tập thì nhận được tin nhắn mẹ gửi đến---

“Bảo bối, tất cả đều sẽ tốt hơn! Mẹ sẽ để con quay lại cuộc sống trước kia! Tin mẹ nhé!!!”

Mẹ cô là người phụ nữ thanh tao, trước giờ gửi tin nhắn cho Ôn Từ không bao giờ dùng kiểu cảm thán này cả.

Xem ra nguy cơ đã giải quyết rồi, bà thật sự rất vui mới dùng mấy kí hiệu cảm thán này.

Lòng Ôn Từ cũng tốt hơn, gửi lại cho bà mấy cái icon đáng yêu.

Cô biết Phó Tư Bạch có thể giúp cô, nhưng cô không ngờ là anh vậy mà có thể giải quyết mọi việc gọn gàng, mà còn nhanh như vậy...

Anh là người thừa kế trong tương lai của Phó gia, mà còn là người độc nhất.

Một tiểu Phó gia được cưng như cưng trứng.

Ôn Từ biết, anh chỉ cần chỉ tay một cái là quyền lực đã rất lớn.

Cô không có thêm Wechat với Phó Tư Bạch, chỉ có thể gửi tin nhắn cho anh: “Phó Tư Bạch, cảm ơn anh.”

Phó Tư Bạch: “Tôi không cần cảm ơn bằng miệng.”

Ôn Từ: “Thế tôi mua quà cho anh nhé, anh muốn cái gì.”

Phó Tư Bạch: “Ôn Từ, em hiểu rõ cái này không phải là bạn bè giúp đỡ, tặng quà mời khách một cái là xong. Bây giờ tôi là gì của em?”

Ôn Từ nhìn tin nhắn này, ngón tay trượt trên màn hình do dự mấy giây, sau đó cô đánh chữ: “Anh yêu, em đợi anh tan học.”

.....

Ôn Từ đi đến tiệm bánh kem Roman được thích nhất ở bên ngoài cổng trường.

Trong hương thơm ấm áp ngọt ngào nhẹ nhàng, cô chọn lựa kỹ càng, cuối cùng chọn được bánh sầu riêng ngàn lớp có hơi nặng mùi.

Cô biết Phó Tư Bạch sẽ tránh xa ngàn dặm đối với bất cứ thứ gì có mùi lạ, chẳng hạn như đậu phụ thối, bún ốc, và tất nhiên là cả sầu riêng.

Cô bê cái khay đến quầy thanh toán, chưa kể cái loại bánh ngàn lớp vị sầu riêng này còn rất đắt, đắt hơn mấy lần cái bánh ngàn lớp vị xoài nữa.

Ôn Từ thầm nghĩ, đắt như vậy mới xứng với thân phận thái tử gia của anh.

“Là em ăn hay tặng vây ạ?” Chị nhân viên thân thiện hỏi.

“Tặng người khác ạ.”

“Tặng bạn trai hay là bạn bình thường thế?”

“Dạ, cho em hỏi có gì khác nhau vây?”

“Bởi vì tụi chị sẽ viết thiệp cho á.”

Ôn Từ hít một hơi thật sâu rồi mới trả lời: “Là bạn trai.”

“Được thôi!”

Chị lẽ tân cẩn thận bỏ chiếc bánh sầu riêng ngàn lớp vào trong một cái hộp rất đáng yêu, sau đó bỏ tấm thiệp vào bên trong.

Ôn Từ đi ra khỏi tiệm bánh kem Roman, nhìn chiếc bánh nhỏ được đóng gói cẩn thận trong tay.

Gió đêm thổi qua, hơi lạnh.

Phải rồi, bây giờ Phó Tư Bạch là bạn trai của cô, suy nghĩ cũng cảm thấy không có gì bất thường.

Đây là lựa chọn không có lựa chọn khác.

Cô không sợ khổ, dù là phải làm thêm 3 4 công việc còn phải đi học, hay là việc mỗi ngày đều phải ăn ở khu dành cho sinh viên hộ nghèo thì cô cũng có thể chịu đựng được.

Nhưng người nhà là giới hạn cuối cùng của cô.

Khoảnh khắc người quản lý phòng tranh ôm eo mẹ cô đó là ánh mắt đau đớn cực kì của bà ấy.

Để bảo vệ người nhà, cô có thể ở bên...cái người họ Phó đó, cô có thể trở thành loại người mà cô khinh bỉ nhất trong quá khứ.

Loại người không từ thủ đoạn, làm đủ mọi thứ.

Mà dựa vào tần suất thay bạn gái của Phó Tư Bạch thì đại khái là không đến nửa tháng đã thay cô luôn rồi.

Đó chỉ là những gì cần làm, cô không cần phải khó chịu hay tội lỗi với anh, và cô cũng không cần quá tốt với anh.

Tất cả đều yên lòng.

Ôn Từ bước đi, đi khoảng mười mấy mét, cúi đầu nhìn chiếc bánh sầu riêng ngàn lớp.

Hình như...vẫn là...rất yên lòng.

Ôn Từ cuối cùng vẫn quay lại tiệm bánh kem Roman để lựa lại một chiếc bánh dâu ngàn lớp.

Người chị thanh toán vẫn cười nói: “Vẫn là tặng cho bạn trai phải không?”

“Ừm.”

“Chị thật sự rất yêu anh ấy nha, một cái vẫn chưa đủ.”

“Anh ấy...ăn nhiều lắm.”

Hai chiếc bánh đã tiêu hết 70 tệ của Ôn Từ, đều là tiền cô đi làm dành dụm được, trong lòng đau như cắt.

Nhưng trong lòng cũng thoải mái lên nhiều.

Hôm nay coi như bỏ đi, sau này...sẽ không đối tốt với anh nữa.

Ôn Từ lon ton chạy đến phòng số 7, nhìn thấy Phó Tư Bạch đang đứng bên ngoài.

Anh đút tay vào túi, đứng dựa vào thân cây, những chiếc lá vàng mùa thu lần lượt rơi xuống.

Đôi mắt anh hờ hững, cầm chiếc lá nhìn mặt trời lặn, ánh mặt trời chiếu vào đôi mắt nâu nhạt trong veo của anh đẹp đến nao lòng.

Ôn Từ chạy đến, anh không thấy cô nhưng cảm giác được là cô đến, anh lạnh lùng nói: “Đón anh tan học hay là anh phải đợi em?”

“Xin lỗi, em đi mua bánh kem nên đến trễ.”

Trong lòng Phó Tư Bạch xiên vẹo, không thể tốt tính với cô được: “anh không ăn ngọt.”

“Ừm.”

Không ăn thì thôi, đồ đắt như vậy...mình cô ăn.

Phó Tư Bạch xoay người rời đi, đi dọc theo con đường chính của khuôn viên được lát bằng lá bạch quả, thấy Ôn Từ còn đang ngắn người, anh quay lại nhìn cô nói: "Em có làm bạn gái không vậy."

“Hả?”

Ôn Từ ngơ ngẫn không biết mình sai chỗ nào.

Lúc này đúng lúc có một cặp đôi đi ngang qua họ tình cảm thân mật, nắm tay và mườn ngón tay đan chặt vào nhau...

Ôn Từ miễn cưỡng đi đến, tay của Phó Tư Bạch đút trong túi đã bỏ ra, rất rõ ràng anh...muốn đợi cô nắm tay.

Tim cô đập nhanh hơn, do dự rất lâu, lòng bàn tay cô đã đổ mồ hôi. Anh đang đi nắm tay cô thì lại nhìn thấy ánh mắt hoài nghi của cô, anh buông tay cô ra---

“Anh không cưỡng ép con gái, tùy em.”

Ôn Từ biết anh không vui rồi.

Nhưng hôm nay...ít nhất hôm nay, cô không thể làm người vong ơn bội nghịch như vậy được.

“Phó Tư Bạch, chúng ta đi ăn đi.” Cô đuổi theo anh, vui vẻ nói, “Em

mời anh nhé.”

“Em mời anh?”

“Hôm nay em mời anh, sau này không mời nữa.”

Sau này...nếu bọn họ còn có sau này, cô cắn răng, “Sau này nữa nữa đi.”

Phó Tư Bạch không để tâm, nói: “Tùy em.”

Anh đứng bên đường bắt xe, đến trước cửa một nhà hàng Pháp rất lịch sự với ba sao Michelin.

Ôn Từ nhìn biển hiệu ở tầng 2 thì trái tim như trùng xuống.

Thôi xong.

Phó Tư Bạch thờ ơ nhìn cô: “Sao hả?”

“Ăn...ăn cái này?”

“Không thì?” Anh cong khóe miệng, “Em mời khách, anh không thể để em ăn bên sông được, vậy không có thành ý lắm.”

“.....”

Thật sự là cô rất nguyện ý mời anh ăn bên sông.

Ôn Từ lê những bước chân nặng nhọc đi theo Phó Tư Bạch lên tầng 2, cô thực sự không đủ tiền mời ăn Michelin, không phải cô không nỡ, là thật..thật sự không có nhiều tiền.

Cô không thể cần mặt mũi kiểu này được.

Đang loay hoay không biết từ chối thế nào thì thấy Phó Tư Bạch

quay lại và rẽ vào một KFC cạnh nhà hàng Pháp Michelin.

“Ấy?”

Ôn Từ đi theo vào, tưởng là Phó Tư Bạch đi nhầm, nhưng anh cứ đi thẳng đến quầy gọi đồ ăn, hỏi: “Một phần.”

Ôn Từ:???

Phó Tư Bạch quay đầu nhìn cô: “Đến trả tiền nè.”

“Ừm!”

Cô thở phào, vội vàng bước đến quét mã thanh toán. So với nhà hàng Pháp thì KFC...thật sự quá tốt rồi.

Ôn Từ làm bộ nói: “Anh cứ thoải mái chọn nhé, không cần khách sáo.”

“Vậy anh gọi thêm một phần gia đình, một phần má gà, còn thêm một cái hamburger cá..”

“Được rồi được rồi! Đủ rồi!”

Khóe mắt anh hiện lên ý cười, nụ cười này khác hoàn toàn với nụ cười lạnh lùng ban nãy, bây giờ anh cười rất dịu dàng.

Anh vuốt đầu cô: “Bạn gái của anh mà nhát thế”

“Không được lãng phí.”

“Em là đang tiếc tiền đấy.”

“Em không phải nha.”

Hai người ngồi ở chỗ gần cửa sổ, thành phố bên ngoài cũng bắt đầu

lên đèn, trước mặt là phần cánh gà thơm phức.

Không biết vì sao mà trong lòng Ôn Từ lại trào dâng một cảm giác hạnh phúc ấm áp.

Phó Tư Bạch cầm cánh gà đưa đến trước mặt cô: “Em ngây ngốc như con gà vậy á.”

“Anh mới giống đấy, anh là con gà ngốc.”

Phó Tư Bạch lại mỉm cười, anh đeo bao tay nhựa vào rồi xé một miếng da gà đưa đến miệng cô: “Thử xem.”

“Không cần đâu, em..em bên đây cũng có.” Ôn Từ cũng đeo bao tay lên cầm lấy một miếng cánh gà.

Phó Tư Bạch biết cô xấu hổ không quen thân mật với anh.

Anh cũng không miễn cưỡng cô.

Tương lai còn dài.

“Phải rồi.” Ôn Từ lấy đồ ngọt từ trong hộp ra, “Đã mua rồi, thử đi, bánh này rất đắt đấy.”

Anh không có từ chối: “Hai hộp?”

“Ừm, anh vị dâu tây, em vị...sầu riêng.” Cô vừa lấy bánh sầu riêng ngàn lớp ra liền bị ngạt thở một chút...

Tiệm bánh Romand thường dùng loại trái cây tươi, sầu riêng cũng là...sầu riêng thật.

Phó Tư Bạch nhìn cô đang cầm cái dao nhỏ đầy khó xử, anh cười nhẹ: “Khẩu vị của em khá nặng.”

“Ơ...em em em...em thích ăn nhất là sầu riêng.”

“Chắc?”

“Ừm!”

“Vậy em ăn đi.”

Ôn Từ liếm môi, xắn một miếng đưa vào trong miệng, khó khăn lăm
mới nuốt xuống được: “Ngon lắm.”

Phó Tư Bạch cười, nhìn cô rất đau khổ xắn miếng bánh thứ hai như
đang bỏ cái gì cực hình vào miệng vậy.

Ôn Từ chú ý đến ánh mắt sâu xa của anh, hồi hộp hỏi: “Anh nhìn em
làm gì.”

“Có phải em sợ anh tìm em để hôn em không, nên mới cố ý ăn sầu
riêng.”

“.....”

Em không có nghĩ như vậy...

Chương 90: Càng thêm

Ăn xong Ôn Từ đi đến nhà vệ sinh để lấy nước súc miệng.

Lời của Phó Tư Bạch ngược lại thật sự đã nhắc cô, sợ hôn mê mới ăn sầu riêng..đại khái thật sự có tác dụng với anh.

Anh là người đàn ông sẽ cau mày khi đi ngang qua cửa hàng bún ốc, anh cực kì nhạy cảm với mùi vị đó.

Nhưng Ôn Từ ít nhiều gì vẫn còn mang nặng hình tượng nữ thần, cô đi vào phòng vệ sinh cố gắng súc miệng rồi còn ngâm hai viên kẹo thơm.

Sau khi ăn xong cả hai đi dạo phố dưới cơn mưa nhẹ, vừa tản bộ, vừa đi về phía cửa hàng tiện lợi.

Phó Tư Bạch trông cao lớn trong chiếc áo khoác dạ màu đen, tạo cho người ta cảm giác an toàn.

Tay anh vẫn trống rỗng như cũ, không biết có phải là đang đợi cô nắm không.

Ôn Từ do dự, không nắm tay mà duy trì một khoảng cách đủ một người đi vào với anh, vững bước đi.

“Đi đâu vậy?” Anh lên tiếng hỏi.

“Cửa hàng tiện lợi, em phải đi làm.”

Anh nghiêng đầu nhìn cô: “Không phải xin nghỉ rồi sao?”

“Trong cửa hàng vẫn chưa tìm được người thích hợp.” Ôn Từ lắc đầu, bất lực nói: “Mẹ em làm tranh cũng rất cực khổ, em có thể làm thêm ít giờ hơn nhưng vẫn muốn tự mình kiếm tiền, chứ không thể chỉ dựa vào mẹ được.”

“Em không từng nghĩ bấy giờ em có bạn trai rồi?”

“Em không muốn dùng tiền của anh.”

Phó Tư Bạch nhìn người con gái bên cạnh mình.

Tóc mái của cô lấm tấm vài giọt mưa sao, đôi mắt mơ màng cúp xuống nhưng trong sáng, vô tư.

Sâu trong cô vẫn là một cô công chúa nhỏ bướng bỉnh kiêu ngạo, ai cũng không thể thay đổi được cô.

Cô đến bên cạnh anh để tìm kiếm sự bảo vệ, không phải vì tiền, chỉ vì để bảo vệ được gia đình cô...

Hai người cả đường đi không nói gì, đi đến trước cửa hàng tiện lợι, Ôn Từ cầm lấy túi xách từ trong tay anh, cô vẫy vẫy tay với anh: “Phó Tư Bạch, em vào trong đây.”

“Vậy nên mọi chuyện đã giải quyết xong rồi, bánh kem cũng đã ăn rồi, cơm cũng mồi rồi, có phải nên chia tay rồi không.”

Ôn Từ sững người, quay đầu nhìn anh.

Anh đứng dưới cây đèn đường, đầu ngón tay xoa nhẹ vết ố của cái bật lửa, ánh mắt đầy là bóng đêm lạnh giá.

“Em không nói được, anh có thể nói thay em---chia tay đi.”

Ôn Từ nghĩ rằng anh thấy chán sẽ tự nhiên đá cô, sau đó tìm người

bạn gái mới, nhưng không hề nghĩ sẽ sẽ là lí do thoái thác như vậy, nhanh như vậy.

“Phó Tư Bạch, em không muốn vứt đi khi không cần dùng nữa, cũng không phải kiểu người đó.”

Anh nhường mắt nhìn cô với một chút hy vọng.

“Lần này hôm nay không tính, anh đừng mà nghĩ lung tung ý của em.” Ôn Từ nghiêm túc nói, “Sau này chia tay là anh nói, em sẽ không chủ động nhắc đến. Anh không muốn chơi nữa chúng ta sẽ chia tay.”

Phó Tư Bạch nhìn thấy sự chân thành trong ánh mắt của cô, anh cong môi cười: “Đây là em nói đấy.”

“Ừm.”

“Quy tắc trong yêu đương cũng là anh định?”

Ôn Từ suy nghĩ rồi gật đầu: “Ừm.”

“Cái gì cũng được?”

Ôn Từ hơi khụng lại rồi cô nói thêm: “Hôn..cũng được.”

Phó Tư Bạch nghe câu nói này liền bật cười: “Ôn Từ, em sẽ không cho rằng đây là yêu đương trò chơi con nít đấy chứ? Gọi tiếng anh yêu, hôn môi, là xong?”

“.....”

Tim cô đập loạn xạ, và cô rất lo lắng.

Phải rồi, Phó Tư Bạch không thích cô, thứ anh muốn chẳng qua chỉ là cái đó.

Cô trốn không thoát, muốn lui cũng không thể lui.

“Quy tắc anh đặt ra, chỉ cần vệ sinh, khỏe mạnh, an toàn.” Cô đặc biệt nhấn mạnh mấy chữ cuối cùng, “Bảo đảm cái này là được.”

“Được, tối đến căn hộ Ngụ Hồ, mật mã là 6 con số 6.

Phó Tư Bạch nói xong ngón tay anh ấn cái bật lửa, xoay người đi vào trong màn đêm mưa phùn.

.....

Cả đêm Ôn Từ đều lo lắng không yên, đây là lần đầu tiên cô hi vọng Tiểu Lệ đến giao ca trễ.

Nhưng tối nay Tiểu Lệ lại đến rất đúng giờ.

Sau khi cô ấy vào liền nhìn quanh một vòng, cười hỏi: “Tối nay bạn trai cậu không đến đón cậu à?”

“Ừm.”

“Kiểu con trai điều kiện như thế không lâu dài liền chán ghét cậu thôi, cứ đợi mà xem.”

“Hi vọng thế.”

Tiểu Lệ thấy cô không đoái hoài đến nên hừ một tiếng không vui.

Ôn Từ bước ra khỏi cửa hàng tiện lợi, gió lạnh thổi qua, cô kéo chặt áo gió.

Cơn gió đầu đông ập đến, cái lạnh buốt thấu xương, mà cô lại là người cực kỳ sợ lạnh.

Ký túc xá dột tú phia, cô đắp thêm hai lớp chăn nhưng cũng không tránh khỏi cái lạnh, sáng thức dậy hai chân cô đều lạnh buốt.

Căn hộ Ngụ Hồ chắc là có máy sưởi, khăn trải giường của anh hình như cũng là nhung lông vịt rất ấm áp...

Trong lòng Ôn Từ nhất thời thả lỏng hơn nhiều.

Nhưng cô lập tức xua đuổi ý nghĩ đó ra khỏi đầu.

Cái này rất không nên.

Ôn Từ đi ngang qua một cửa hàng tiện lợi sáng rực ánh đèn, suy nghĩ rồi bước vào, cô đi đến quầy vệ sinh để chọn đồ an toàn.

Một loạt các hộp rực rỡ, nhiều kích cỡ và hương thơm khác nhau, còn có những cảm giác khác nhau...

Lần đầu tiên cô mới biết hóa ra có nhiều loại như vậy.

Cô không biết Phó Tư Bạch là size gì, nếu không hợp sợ rằng sẽ rất rắc rối.

Nhưng nhưng nhưng.. vì sao cô phải chủ động như vậy chứ!

Ôn Từ xoay người định đi.

Nhưng lại chợt nghĩ, không không không, không được.

Về phương diện an toàn và vệ sinh thì vẫn do mình.

Cô không thể hi vọng Phó Tư Bạch có thể tự giác bởi vì phương diện này... cô không hề hiểu gì về anh.

Ôn Từ chọn một chiếc cỡ vừa, vị chanh rồi thanh toán.

.....

Ôn Từ đến căn hộ Ngụ Hồ rồi, trong phòng trống rỗng không có người nhưng ánh đèn ấm áp vẫn được mở. Trong tích tắc, cơ thể lạnh lẽo của cô được bao bọc, tay chân khôi phục độ ấm.

“Phó Tư Bạch?”

Cô đi tìm một vòng trong phòng, mỗi một vòng đều ngó qua nhưng lại không hề thấy bóng dáng của Phó Tư Bạch.

Anh hình như vẫn chưa về, các thiết bị thông minh có thể được điều khiển từ xa. Chắc là Phó Tư Bạch đã bật máy sưởi trước khi cô bước vào.

Ôn Từ vào nhóm chát của câu lạc bộ Đóm quỷ mới biết tối nay họ có một buổi biểu diễn, và đó là một buổi biểu diễn thương mại.

Phó Tư Bạch chắc sẽ không về nhà nhanh.

Anh không ở đây cô lại thấy được thở phào, cô đi vào nhà vệ sinh tắm rồi thay đồ ngủ tự mang theo.

Nhin bản thân trong gương, mái tóc đen xõa tự nhiên trên vai, làn da trắng nõn của cô và hai gò má đang ửng hồng, cả khuôn mặt dù không trang điểm nhưng vẫn mang lại cảm giác tao nhã.

Bộ đồ ngủ dài màu trắng với một vài mảnh ren ở viền. Cái này mẹ mua cho cô, kiểu dáng khá ưng ý mà chất cotton cũng rất thoải mái.

Ôn Từ hiểu rõ tối nay có thể sẽ xảy ra cái gì, cô cũng biết mỗi lần Kiều Tịch Tịch đi ra ngoài ngủ đều mang theo chiếc váy ngủ ngắn gợi cảm, đây là đồ đôi của cô ấy và bạn trai.

Ôn Từ mặc đồ như cô thường mặc ở kí túc xa, không có đi trang điểm bởi vì tối nay cô càng hồi hộp nhưng không có hi vọng gì.

Cô sấy khô tóc rồi mới đi ra khỏi phòng tắm. Cô đi vòng quanh mỗi phòng một lượt mới phát hiện chỉ có căn phòng chính của Phó Tư Bạch có khăn trải giường màu xanh, còn những căn khác cơ bản đều là không có người ở.

Cô đi vào phòng ngủ chính, lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho Phó Tư Bạch: “Em ngủ trên giường của anh, không đợi nỗi, buồn ngủ quá.”

Đợi mười mấy phút mà Phó Tư Bạch vẫn chưa trả lời cô nên cô chỉ đành coi như là anh ngầm đồng ý rồi.

Không thì sao, không thể để cô ngủ trên sô pha chứ.

Ôn Từ nằm trên giường, chui vào trong chăn ấm áp và thoải mái.

Sợi dây chuyền có hình tì hưu vẫn còn để trên tủ đầu giường, đặt y nguyên ở chỗ lúc trước khi cô rời đi, chứng tỏ lâu như vậy rồi mà Phó Tư Bạch căn bản chưa từng quay về đây.

Cô cầm mặt tì hưu lên chơi đùa một lúc.

Hình thù của con tì hưu được chạm khắc sinh động như thật, tinh xảo kì công. Mà ngọc bội đen bóng, nhẵn nhụi, có thể thấy có thể là do anh đeo nhiều năm mới có thể tạo nên một sự ấm nhuận như vậy.

Con tì hưu này nhìn bề ngoài có vẻ dữ tợn, cũng khá giống với những lúc anh không vui.

Anh thường nói tính khí Ôn Từ tệ nhưng cô lại cảm thấy Phó Tư Bạch mới là tính khí thất thường thật sự. Điều khiến anh không vui rất vô lý, khiến cô hoàn toàn không hiểu được.

Chẳng hạn như đêm nay, cô có thể nhìn thấy Phó Tư Bạch rõ ràng không vui, nhưng cô thực sự không biết tại sao anh lại không vui.

Nếu không thích cô, không muốn qua lại với cô thì lúc đầu chỉ cần từ chối không phải là xong rồi sao.

Đã đồng ý qua lại mà mặt anh nhìn đâu đâu cũng lạnh lùng như thế cô thật sự nợ anh 1,8 triệu vậy.

Rốt cuộc là ai nợ ai thế hả.

Thật sự là...khiến người ta không biết đâu mà lường.

Cơn buồn ngủ của Ôn Từ càng dâng lên, cô cũng không nghĩ lung tung nữa mà nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

.....

Sau khi buổi biểu diễn kết thúc đã là 1 giờ rồi.

Phó Tư Bạch đi qua con đường tối với cây đàn guitar, đến căn phòng nhỏ lộn xộn ở phía sau sân khấu, anh cúi đầu đốt một điếu thuốc và lấy điện thoại di động ra đọc tin nhắn.

Lạc Lạc: “Em ngủ trên giường anh, không đợi nỗi nữa buồn ngủ quá.”

Chỉ với một tin nhắn như vậy đã làm Phó Tư Bạch như mất đi lí trí, không thể kiểm soát được những phản ứng nữa.

Anh có thể tưởng tượng ra dáng vẻ ngủ ngoan ngoãn dễ thương như một chút cùu non của cô.

Cô ngủ trên giường của anh, cô đang đợi anh.

Lâm Vũ và Đoàn Phi Dương xách túi, uể oải đi ra khỏi phòng hậu trường, hỏi thêm: "Phó ca, cậu vẫn chưa về à?"

“Tôi nay ngủ đây.”

“Ngủ đây?”

Lâm Vũ ngạc nhiên hỏi: “Ở đây không có lò sưởi, chỉ có một cái ghế sô pha mà cậu muốn ngủ ở đây hả.”

Phó Tư Bạch đã nằm lên ghế sô pha, lười biếng nhắm mắt lại, đôi chân dài không còn chỗ nào để gác nên chỉ để đại: “Lúc đi tắt đèn cho tớ.”

“Không phải chứ, cậu làm gì mà không về nhà thế?”

“Bớt nói nhảm, mau đi đi.”

Phó Tư Bạch trở nên mất kiên nhẫn vì quá mệt mỏi.

Lâm Vũ và Đoạn Phi Dương nhìn nhau cũng chỉ đành ồ ạt rời đi.

Sau khi bọn họ rời đi cả căn phòng chìm vào bóng đêm tĩnh mịch.

Phó Tư Bạch mở mắt ra nhìn lên trần nhà, có thể ngửi thấy mùi ẩm mốc trong căn phòng đã rất lâu không sửa chữa.

Cô không yêu anh.

Bốn chữ này giống như một câu thần chú, có thể khiến tất cả khí thế sục sôi trong người lập tức đóng băng.

Không yêu nên Phó Tư Bạch không nỡ chạm vào cô.

Anh không thể chịu đựng một chút sỉ nhục và thống khổ của cô, cũng không thể tự tay hủy hoại đi sự tươi đẹp trong lòng cô...

Vậy không bằng giết chết anh đi.

.....

7 giờ sáng tiếng chuông báo thức bài “Sông Đa Nuyp xanh” vang lên.

Ôn Từ vươn eo thon ra cho thoải mái rồi tỉnh dậy từ trong cái chăn.

Sau khi rướn người dậy cô mới ngạc nhiên khi phát hiện Phó Tư Bạch vậy mà không ở đây.

Mặt tì hưu vẫn còn ở trên tay cô, chiếc ngồi kế bên giường vẫn còn nằm y nguyên vị trí cũ.

Phó Tư Bạch cả đêm không về nhà.

Kì lạ quá.

Không phải anh chủ động nhắc để chuyện bảo cô đến căn hộ sao, vậy sao anh.

Ôn Từ tháo điện thoại di động đang sạc trên tủ đầu giường ra xem, nhưng Phó Tư Bạch không trả lời bất cứ tin nhắn gì từ cô.

Anh...đang tức giận?

Cô không nắm chắc được cung thật sự không hiểu Phó Tư Bạch tức giận chỗ nào.

Tính khí của người đàn ông này nắng mưa thất thường.

Cô cúi đầu soạn tin nhắn rồi gửi cho Phó Tư Bạch: Tối qua anh ngủ ở đâu?

Fsb: Bên ngoài.

“.....”

Như là không trả lời vậy.

Bỏ đi.

Ôn Từ cũng không thèm để tâm nữa anh yêu sao kệ anh, dù sao cũng không xảy ra chuyện gì. Cô coi như có thể thở phào nhẹ nhõm.

Phó Tư Bạch không thích cô, thậm chí có thể là còn hơi ghét cô, tính khí của hai người cũng luôn có vấn đề.

Trước đây cô còn đánh anh, mọi sự chán ghét anh đều thể hiện ra rõ ràng.

Đại khái bởi vì đối tượng là cô nên Phó Tư Bạch đối với “Việc giùng chiếu” cũng không có hứng thú gì.

Sau khi Ôn Từ tắm xong lại đi dọn dẹp lại căn phòng và nhà vệ sinh cho sạch sẽ.

Chuẩn bị đi mới nhớ ra cái hộp bao cao su vẫn còn để trong túi cô, cô không dám mang lên lớp vì ngộ nhỡ rơi ra để bạn học thấy được thì cô trực tiếp chết quách đi.

Ôn Từ lại không nỡ vứt đi, dù sao vẫn còn chưa xé ra, rất đắt đấy.

Cô suy nghĩ rồi bỏ cái hộp và sợi dây tì hưu vào trong tủ.

10 giờ sáng là thời gian cô được nghỉ giữa tiết, cô nhận được tin nhắn của Phó Tư Bạch.

Fsb: “Không cần mỗi lần rời đi đều phải dọn dẹp sạch sẽ, vệ sinh sẽ có người đến làm.”

Ôn Từ: “Ừm.”

Cô biết kiểu căn hộ cao cấp như vậy thì các tạp vụ thật sự không

khác gì mấy phục vụ khách sạn cả. Có một dịch vụ hậu cần khách sạn chuyên nghiệp, khi chủ nhân cần sẽ vào nhà để dọn dẹp và vệ sinh.

Mấy phút sau Phó Tư Bạch lại nói thêm một câu: “Ngoài ra, cái hộp trong tủ đó anh vứt rồi.”

Ôn Từ nhìn tin nhắn anh trả lời lại vẫn chưa phản ứng được.

Nhưng lại thấy anh bổ sung thêm một câu--

Fsb: “Kích cỡ em mua nhỏ rồi.”

Chương 91: Ngoan ngoan

Mấy ngày sau đó Ôn Từ cũng không nhìn thấy Phó Tư Bạch.

Nghe Mạc Nhiễm nói thời gian này Phó Tư Bạch khá bận, ngoài việc biểu diễn với câu lạc bộ Đóm lửa, thì bên tập đoàn Phó thị, ông nội của anh bảo anh đến công ty làm việc.

Trong nhà Phó Tư Bạch và ba anh ở hai phía đối lập, khắc nhau như nước với lửa. Nhưng bên ông nội anh thì anh cực kì hiếu thuận.

Cái này cũng là lí do tại sao ba anh có nhiều điều bất mãn với anh nhưng lại lực bức lòng tâm.

Người nắm mọi quyền hành trong tập đoàn Phó thị thật sự chính là lão gia, mà Phó Tư Bạch lại là đứa cháu nội mà ông yêu thương nhất.

Ôn Từ thật sự không muốn nghe thấy bất kì lời qua tiếng lại nào liên quan đến tập đoàn Phó thị, điều đó sẽ nhắc cô, khiến cô nhớ lại biến cố gia đình năm đó, nhớ đến tập đoàn Phó thị đã từng bước ăn mòn cả sự nghiệp ba cô đã nỗ lực cả đời làm nên như thế nào.

Bây giờ cô vậy mà lại là bạn gái của Phó Tư Bạch.

Tay Ôn Từ nắm chặt thành nắm đấm, hiểu ra gì đó nên cô nói: “Lão gia coi trọng anh ấy như vậy thì về sau anh ấy muốn đi vào con đường âm nhạc, trở thành minh tinh sợ rằng không dễ nha.”

“Haizz, âm nhạc cậu ấy chỉ là tùy ý chơi mà thôi. Cậu ấy không thể làm minh tinh được, cậu ấy là người thừa kế duy nhất của tập đoàn

Phó thị mà.”

“Vậy sao.”

“Em đừng thấy dáng vẻ cậu ta bốn cợt với đời, rồi chỉ thích chơi bời mà lầm nhé. Việc gì nên làm, không nên làm trong lòng Phó Tư Bạch đều rất rõ. Học nghệ thuật cũng là do tức giận ba cậu ta, thậm chí không cần phải đổi chuyên ngành, việc cậu ấy lấy thằng cái bằng song song chuyên ngành kinh doanh cũng là chuyện dễ dàng.”

Ôn Từ nhìn Mạc Nhiễm, tò mò hỏi: “Chị hiểu anh ấy như vậy, vì sao hai người không ở bên nhau?”

“Phụt!” Mạc Nhiễm suýt nữa bị sắc trà sữa, “Em đang nói đùa cái gì vậy.”

“Gia thế của hai người tương xứng, hai người lại đều là kiểu cool ngầu, đứng cạnh nhau trông rất xứng đôi.”

“Cậu ta không phải tuýp người của chị, chị cũng không phải tuýp người của cậu ta.” Mạc Nhiễm nhún vai, “Nếu không thì em tưởng tụi chị tại sao lại làm bạn nhiều năm như vậy, nếu mà chị có ý gì với cậu ta thì tụi chị sớm đã rạn nứt rồi.”

“Nói cũng phải, anh ấy quá phóng túng rồi.”

Mạc Nhiễm nhìn cô với ý tứ sâu xa.

Nụ cười của cô trong sáng, hai lúm đồng tiền nhỏ lấp ló nơi khóe miệng, mọi cử động và mọi ánh nhìn đều dịu dàng, có khí chất tiểu thư.

Chả trách Phó Tư Bạch đối với cô lại là kiểu chấp niệm không quên nhiều năm như vậy.

Mạc Nhiễm cảm thấy nếu nhìn cô lâu thì bản thân mình cũng sẽ bị bê

cong mắt.

“Chị cảm thấy Phó Tư Bạch với em là thật đấy, chị quen cậu ấy lâu như vậy rồi cậu ấy đối xử với em đặc biệt nhất.”

“Là đặc biệt không thích để ý sao.” Ôn Từ cúi đầu uống một ngụm nước chanh, liếm liếm đôi môi hơi chua, “Trong tất cả những người con gái, anh ấy đối với em lạnh nhạt nhất.”

“Ừm~~ nói sao nhỉ, có lúc càng để tâm sẽ càng không biết đối xử như thế nào đấy.”

Ôn Từ thật sự không để tâm Phó Tư Bạch đối với cô có lạnh nhạt hay không, bởi vì cô không cảm thấy anh và cô sẽ chẳng đi tới đâu cả.

Ngay cả wechat mà bọn cô còn không kết bạn, vẫn luôn liên lạc qua tin nhắn. Anh và những người bạn gái trước đây cũng không thêm wechat.

Căn bản không dự định sẽ đi đến một mối quan hệ lâu dài.

Ôn Từ xem đồng hồ, đứng dậy nói với Mạc Nhiễm: “Em phải vào lớp nhảy rồi.”

“Đi đi”

Mạc Nhiễm và Ôn Từ cùng đi ra khỏi quán trà sữa, hai người chào tạm biệt nhau ở ngay ngã tư.

Trên đường đi điện thoại lại rung lên, Phó Tư Bạch gửi tin nhắn cho cô---

Fsb: “Tối nay hẹn nhau ở trường.”

Ôn Từ: “Ừm.”

Fsb: “Muốn gặp nhau không?”

Ôn Từ: “Được, gặp ở đâu.”

Fsb: “Tôi hỏi là, muốn, hay là không muốn.”

Ngón tay cô dừng lại trên màn hình, do dự xóa tới xóa lui. Hai phút sau Phó Tư Bạch gửi đến một tin nhắn nữa: “Không cần miễn cưỡng, không gặp thôi.”

Cô không biết nên trả lời thế nào, nhất quyết không trả lời nữa.

Sau khi xác định ở bên nhau thì quan hệ của họ ngược lại lạnh nhạt đi, thậm chí còn không bằng lúc đi cắm trại, dù cãi nhau nhưng vẫn còn giống bạn bè bình thường.

Trong lòng Ôn Từ khó chịu, không có cách nào mở lòng ra với anh. Phó Tư Bạch có vẻ như cũng thật sự có hơi ghét cô rồi.

Sau mấy tin nhắn không mấy vui đó thì cũng mấy ngày họ không gặp nhau rồi.

Phó Tư Bạch ngay cả việc thỉnh thoảng gửi tin nhắn cho cô cũng không, thẳng thừng cắt đứt liên lạc.

Sinh viên trên lớp đều bàn tán về việc của Ôn Từ và Phó Tư Bạch, còn có mấy nữ sinh đến hỏi cô có phải thật sự đang yêu đương hẹn hò với Phó Tư Bạch không.

Ôn Từ không một chút giấu diếm trả lời: “Phải.”

Nhưng cô trả lời thẳng thắn như vậy lại khiến mọi người nghi ngờ, cảm thấy rất giả.

Dù sao trong trường cũng rất hiếm khi thấy hai người đi với nhau.

Phải biết rằng nếu là mấy cô bạn gái trước đây của Phó Tư Bạch thì bọn họ thật sự là hận không thể dính lên người anh cả ngày.

Mọi người bàn tán sau lưng cô, cái gì cũng nói được.

Đối với những tin đồn này, Ôn Từ không quan tâm.

Cô biết chỉ cần bản thân làm một con đà điểu, không nghe không thấy thì mấy lời bàn tán sau lưng sẽ không thể tổn thương đến cô.

Mãi cho đến tối hôm đó Ôn Từ gấp lại Hứa Gia Lịch đã lâu không gấp ở nhà ăn.

Hứa Gia Lịch đang mặc áo sơ mi, bụng đĩa ăn đi tới, lịch sự hỏi: "Tớ có thể ngồi đây được không?"

"Được thôi."

Sau khi anh ngồi xuống cùng hàn huyên với Ôn Từ mấy câu, nói về cuộc sống đạo gần đây.

Ôn Từ thấy vẻ do dự của anh, như có lời muốn nói thế là cô đi thẳng vào vấn đề: "Cậu muốn nói gì thì cứ nói đi."

Hứa Gia Lịch hít sâu, dè dặt hỏi: "Nghe nói cậu và Phó Tư Bạch đang yêu nhau?"

"Sao cậu cũng nhiều chuyện nha." Ôn Từ lấy đũa ăn cơm, cười bất lực, "Tớ còn tưởng chỉ có con gái mới đi hỏi vấn đề này."

"Vậy...rốt cuộc là có không?" Hứa Gia Lịch không hề đùa giỡn, anh rất nghiêm túc nhìn cô.

Ôn Từ gật đầu, thừa nhận: "Phải, tớ ở bên anh ấy."

“Tại sao, bởi vì anh ta có nhiều tiền hơn tớ?”

Câu này vừa hỏi ra đã khiến Ôn Từ hơi biến sắc, nhưng vẫn lịch sự kiềm chế cảm xúc: “Không phải.”

Hứa Gia Lịch nhìn thấy sắc mặt lạnh xuống của cô, anh ý thức được câu hỏi vừa rồi của mình hơi vô duyên và không hợp lí, liền vội vàng xin lỗi: “Tớ không có ý đó, tớ rút lại câu này.”

“Lời nói ra rồi không thể rút lại.” Ôn Từ mặt không cảm xúc: “Bởi vì anh ấy có thể bảo vệ được tớ.”

“Cậu muốn bảo vệ, không phải cái bảo vệ với ý nghĩa bình thường. Cậu nói xem còn không phải là bởi vì anh ta có tiền, có gia thế... nhưng tớ dám nói, cởi bỏ lớp vỏ Phó gia ra thì anh ta chẳng là gì, có gì tốt! Hào quang đó là do gia đình giàu có của anh ta ban cho, nhưng nếu rời xa Phó gia anh ta còn lại gì.”

Hứa Gia Lịch nói rất kích động, giọng nói cũng to lên làm nhiều người xung quanh quay sang nhìn anh.

Ôn Từ bình tĩnh nhìn Hứa Gia Lịch.

Phải, cô không phủ nhận lời anh nói. Nhưng giả tưởng như này của Hứa Gia Lịch lại khiến cô cảm thấy rất vô duyên.

Đố kị với một người rồi bác bỏ đi mọi hoàn quang của anh ấy, sau đó lại chỉ vào anh mà nói: Nhìn đi, người này chẳng là gì cả.

Không có chút ý nghĩa gì.

Sau khi anh phát tiết xong Ôn Từ đợi anh bình tĩnh lại vài giây rồi hỏi: “Anh ấy thi được thủ khoa đâu phải dựa vào nhà họ Phó mà thi được đâu.”

Một câu như vậy lại khiến Hứa Gia Lịch nghẹn lời.

Ôn Từ ung dung nói: “Một triệu lượt xem phát sóng buổi biểu diễn của anh ấy, cái này cũng không phải bởi vì anh ấy là thái tử gia của Phó gia chứ. Ngoài ra, câu lạc bộ Đóm quý bởi vì có sự xuất hiện của anh ấy nên có vô vàn những buổi biểu diễn thương mại, những thứ này có vẻ như chẳng liên quan gì đến Phó gia cả?”

Những ví dụ như vậy Ôn Từ vẫn có thể đưa ra nhiều hơn nữa.

Phó Tư Bạch bối rối với đời nhưng không phải cái gì cũng phế.

Hứa Gia Lịch càng thêm khốn cùng, chỉ nói: “Bây giờ cậu đã tôn sùng anh ta, tớ nói thế nào cậu cũng đều thấy anh ta tốt.”

“Cậu sai rồi Hứa Gia Lịch, con gái trên đời này đều tôn sùng anh ấy, nhưng tớ không có, cũng tuyệt đối không có.”

Ôn Từ chỉ là cảm thấy khó chịu với những lời anh ta hạ thấp Phó Tư Bạch vừa rồi mà thôi.

Cô bê phần cơm chuẩn bị rời đi, Hứa Gia Lịch lại còn thấy chưa đủ, đương nhiên sẽ không để cô rời đi, anh ta đuổi theo: “Vậy cậu biết việc cô bạn gái trước An Nhiễm của anh ta đi phá thai không?”

Câu nói này quả nhiên có tác dụng khiến Ôn Từ dừng bước.

Trái tim cô đột nhiên trống rỗng.

Cô cau mày nhìn Hứa Gia Lịch: “Thật?”

“Có người nhìn thấy cô ta ở bệnh viện, cái này còn có thể giả sao, còn có ảnh chụp lại cô ta đi vào khu phụ khoa.”

“Đó cũng không thể chứng minh...”

“Vậy lời của bạn cùng phòng cô ta cũng không thể coi là giả chứ,

chứng minh cô ta thật sự có em bé, cậu đoán xem đó là của ai?"

Hai bên thái dương của Ôn Từ giật giật, cô không trả lời, từng câu chữ lại là Hứa Gia Lịch thay cô nói: "Là của Phó Tư Bạch."

"Cậu không có bằng chứng, lại chỉ dựa vào lời từ một phía, đừng nói bậy bạ."

"Cậu còn bào chữa cho anh ta?"

Ôn Từ bước nhanh khỏi nhà ăn.

"Vậy nên, loại người như anh ta cậu cảm thấy anh ta sẽ trân trọng cậu à." Hứa Gia Lịch đuổi theo, không ngừng nói, "Ôn Từ, cậu nghe lời tớ đi, anh ta căn bản không phải yêu cậu, anh ta là đang xem cậu như công cụ phát..."

"Cậu suy đoán thế nào." Ôn Từ đột nhiên quay đầu, ánh mắt phiếm hồng nhìn anh ta, "Tớ không quan tâm."

"Cậu..."

"Đừng nói anh ấy không có, dù cho có tớ cũng chẳng quan tâm." Ôn Từ cắn răng, "Anh ấy có thể bảo vệ tớ, chính là như thế, những cái khác tớ đều không để ý."

Hứa Gia Lịch thất vọng nhìn cô: "Cậu muốn tình nguyện lạc lối như thế?"

"Tớ sớm đã lạc lối rồi, Ôn Từ của trước đây đã không còn, chết rồi."

Cô để lại câu nói này rồi xoay người rời đi.

Lời nói này cũng là cô cố ý kích động anh ta, khoảng chừng sau đêm nay Hứa Gia Lịch sẽ hoàn toàn chết tâm với cô thôi.

.....

Trong giờ học lý thuyết khiêu vũ, Ôn Từ lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Dù là buổi chiều, bên ngoài cũng có mây đen, có cảm giác ban đêm đang đến.

Mùa thu và đông thường nhiều mưa.

Đối với Ôn Từ lạnh lùng mà nói, gió mưa cứa vào người như một nhát dao, rất chí mạng.

Kiều Tịch Tịch đưa điện thoại qua dùng ánh mắt để bảo cô cầm đọc.

Nội dung được dán là tấm ảnh An Nhiễm ở bệnh viện phụ sản, không biết là ai đăng lên. Nội dung đại khái nói về chuyện cô ấy đi phá thai.

Đủ thứ suy đoán dưới bài đăng--

“Cái này nhất định là của Phó Tư Bạch rồi, không thoát rồi.”

“An Nhiễm từng yêu đương với Phó Tư Bạch mà.”

“Không phải nói đến hôn còn chưa được mà!”

“Người ta hôn còn để cậu nhìn thấy?”

“Haizz, fsb quá tra nam rồi!”

“Bạn gái hiện tại của anh ấy, Ôn Từ, bọn họ chia tay có liên quan đến cô ta không.”

“Còn phải nói, ban đây fsb chia tay An Nhiễm không phải bởi vì cây dù đó sao?”

“Wtf, nói như vậy, liên kết mọi dây mơ rẽ má lại vậy thì Ôn Từ rất có tâm cơ câu dẫn Phó Tư Bạch nha.”

“Thật là ghê tởm nha.”

“Tớ cảm thấy An Nhiễm đáng thương quá.”

“Phải đấy, thương quá.”

.....

Cô đưa điện thoại lại cho Kiều Tịch Tịch, Kiều Tịch Tịch lo lắng nhìn cô: “Không sao chứ.”

“Không sao, tớ không để ý mấy tin đồn này đâu.”

“Thật không?”

Ôn Từ không nói nhiều, lật sách ra nghiêm túc nghe giảng.

Sau khi tan học Ôn Từ chú ý đến những ánh mắt kì lạ của những bạn học xung quanh nhìn cô, tụm năm tụm bảy lại nhỏ giọng bàn tán.

Một lát nữa Ôn Từ vẫn phải đi làm thêm ở cửa hàng tiện lợi, không để ý bọn họ.

Thích nói gì thì nói, nhìn cũng không thể lấy đi miếng thịt nào của cô.

Nhưng khi cô đi ra khỏi phòng học lại bị mấy nữ sinh kéo vào một khuôn viên nhỏ.

Ôn Từ nhận ra cô gái tóc xoăn đi đôi bốt cao, là bạn thân của An Nhiễm—Đào Diễm.

“Ôn Từ, hủy hoại tình cảm người khác, cô có hèn quá không vậy.”

“Tôi không có.”

“Cô hại An Nhiễm ra như vậy rồi, vậy trên đời này rốt cuộc làm sao nữa, tại sao con gái với con gái mà lại đáng ghê tởm như vậy?”

Cô ta dũi ngón tay sơn đỏ ra chỉ chỏ vào Ôn Từ, Ôn Từ rất không khách khí đẩy tay cô ta ra: “Trước khi nói mấy lời này cô nên tự hỏi lại hành vi của mình lúc này đi.”

Đào Diễm hận thù sôi sục nói: “An Nhiễm vì Phó Tư Bạch mà phá thai rồi, cô còn mặt mũi nói tôi không nên nhắm vào cô?”

“Là tôi bảo cô ấy mang thai hay là tôi bảo cô ấy phá thai à?” Ôn Từ lạnh lùng nhìn cô, “Cô không dám xông đến chỗ Phó Tư Bạch nên mới đến tìm tôi, nghĩ ai cũng dễ bị bắt nạt à?”

Đào Diễm bị cô nói đến đòn mặt tía tai, dơ tay lên rồi tát vào mặt cô một cái chắc---

“Hèn!”

Ôn Từ không dự trước được nên không thể né, má trái lập tức nóng bừng lên lập tức cơ cứng lại.

Cô gái đó vẫn còn muốn mắng cô nhưng lại không nghĩ lời bẩn thỉu sắp nói lại biến thành tiếng hét thất thanh. Cô ta nhìn thấy Phó Tư Bạch dùng một tay túm lấy cổ áo của cô ta.

Khuôn mặt của anh rất góc cạnh, con ngươi đen láy đầy căm phẫn, cả người đều đang sặc mùi công kích mạnh mẽ.

Mu bàn tay anh đã nổi hết gân xanh lên, anh bóp chặt lấy cổ họng của cô ta khiến khuôn mặt cô ta đỏ lên những tơ máu, gần như sắp không thở nổi: “Cô dám đánh cô ấy.”

Ôn Từ sợ anh sẽ làm ra chuyện gì nên nhỏ giọng nói: “Phó Tư Bạch! Buông tay!”

“Em bảo anh buông tay!”

Sau một vài giây, cuối cùng anh cũng kìm néo được cơn tức giận đang dâng trào và nghe lời cô buông ra.

Đào Diễm ngồi xổm trên mặt đất như thể toàn thân bị xé toạc, thở hổn hển và ho dữ dội.

Ôn Từ không muốn lại ở đây thêm nữa, cô xoay người chạy về phía con đường rải sỏi mà không cầm ô, để mưa vương vãi làm ướt quần áo.

Phó Tư Bạch đuổi theo, kéo lấy cánh tay cô, bàn tay còn lại sờ lên đôi gò má của cô đầy đau lòng.

Ôn Từ hất tay anh ra, anh lại cố chấp nắm lại: “Ngoan ngoan, để anh xem một chút.”

Có lẽ là ánh mắt dịu dàng vào lúc này của anh quá chân thật, cách xưng hô cũng quá tê dại khiến Ôn Từ sững người một chút, cuối cùng cô cũng bình tĩnh, cũng không kháng cự nữa.

Phó Tư Bạch chạm lên mặt cô, cẩn thận kiểm tra, anh cau mày: “Đau lắm không?”

Anh dắt tay cô, dẫn cô đi khỏi đó, nhưng Ôn Từ lại không nhúc nhích cứ đứng nhìn anh: “Phó Tư Bạch, anh có hay không?”

Phó Tư Bạch sững người, đang phản ứng lại xem cô đang nói gì.

Anh hoài nghi nhìn anh mắt của cô, nghiêm túc nói: “Em tin anh, anh không có.”

Chương 92: Dịu dàng

Trong cửa hàng tiện lợi, Ôn Từ xé miếng thạch làm mát để thúc đẩy tuần hoàn máu, tan máu bầm. Nhìn mình trong tấm thủy tinh rồi sờ vào má trái.

Bóng dáng cao lớn của Phó Tư Bạch đứng bên cạnh cô, nhìn chằm chằm vào đôi má ửng hồng của cô, khẽ cau mày, nghiêm túc và đau lòng.

Mấy lần anh định đi lên giúp cô đều bị Ôn Từ rất không khách khí né tránh bàn tay anh---

“Không cần, tự tôi làm.”

Phó Tư Bạch muốn lấy thuốc mỡ, Ôn Từ lại cứng rắn nói: “Anh đừng có đụng vào tôi.”

Tay anh đơ trên không một lát, rồi mới từ từ rút tay về.

Sau mấy phút, anh ngồi lại cái ghế hơi dựa ra sau, ánh mắt anh lóe lên sự lạnh nhạt: “Em vẫn là không tin anh.”

“Cái này không quan trọng.”

“Tại sao không quan trọng?”

Ôn Từ mở chai thuốc ra, không cảm xúc chỉ trầm giọng nói: “Tôi cũng không phải bởi vì anh là kiểu con trai mẫu mực gì đó mới ở bên anh.”

Phó Tư Bạch biết, cô ở bên anh giống như một người chết đuối bám víu vào một khúc gỗ.

Khúc gỗ còn rất nhiều nhưng cô muốn bám víu lấy cái to nhất.

Hai chân gác lên xà ngang của bàn, nhìn thẳng vào cô: "Nếu em không quan tâm, tại sao em còn giận anh?"

"Tôi không có..."

"Không có?"

Ôn Từ xoay người muốn đi, Phó Tư Bạch lại giữ chặt tay cô, kéo cô lại cưỡng ép cô ngồi lên đùi mình, giữ chặt lấy eo thon của cô để cô không động đậy cọ quậy được nữa.

Hai người kề sát nhau, Phó Tư Bạch ngửi được mùi bạc hà thoang thoảng của thuốc mõi trên má trái của cô, "Lừa mình dối người đủ rồi, lừa anh thì em còn bót đi mấy năm công đức đấy."

Ôn Từ cảm nhận được hơi thở ấm áp, dịu dàng của anh, tựa như lông vũ lướt qua mặt cô, trong lòng ngứa ngáy.

Biết là không giấu được anh cái gì, cơn tức giận của cô cuối cùng cũng hòa hoãn xuống: "Em tức giận là vì anh đã hứa sẽ bảo vệ em nhưng anh không làm được, bởi vì anh mà em bị người ta đánh."

Anh muốn bảo vệ cô, cái này vốn là nền tảng để duy trì mối quan hệ của bọn họ.

Phó Tư Bạch kề sát lên cái má của cô, muốn hôn xuống nhưng lại cố kìm néń để không chạm vào: "Anh sẽ giải quyết, sẽ không có lần sau nữa."

Ôn Từ: "Vậy cũng đã tổn thương rồi."

“Em muốn anh làm sao đây.”

Đại khái chỉ có người được nuông chiều mới vô cớ gây sự, Ôn Từ đoán Phó Tư Bạch trước giờ luôn nuông chiều bạn gái như vậy, cũng không phải chỉ nhẫn nại như vậy với một mình cô.

Cô và người đàn ông trước mặt rõ ràng là rất xa cách nhưng vào những khoảnh khắc này, dường như họ thực sự là một cặp đôi yêu nhau.

Anh khiến cô cảm nhận rõ ràng cảm giác được yêu thương và trân trọng.

“Anh để em đánh lại?” Ôn Từ giả bộ hỏi.

Khóe môi Phó Tư Bạch cong lên, lộ ra khí thế phản kháng: “Lại muốn đánh chết anh.”

“Ừm.”

“Được.” Phó Tư Bạch nhấp mặt lại, “Nhẹ thôi, ngày mai anh còn phải đến công ty, không được để lão già nhìn ra đâu.”

Ôn Từ nhìn làn da trắng của anh, lông mi mảnh mai rủ xuống, đường nét trên khuôn mặt sắc sảo, phóng túng.

Cô thẳng thừng đánh vào má của anh, nhưng cũng không thật sự xuống tay quá ác, chỉ mắng anh một câu: “Anh thật sự rất vô lại.”

Phó Tư Bạch bật cười, đây là nụ cười thất sự của anh, trong mắt còn có sự vui vẻ, thoải mái---

“Anh chỉ vô lại với em thôi.”

Nói rồi anh tiến lại gần muốn hôn cô, Ôn Từ ngả đầu về phía sau, rất nhanh liền tránh đi.

Ngược lại anh cũng không có miễn cường chỉ là xích lại gần nhìn cô.

Ở bên nhau mấy ngày rồi cũng chỉ có giờ phút này anh mới thật sự cảm nhận được người con gái trong lòng là thuộc về anh thôi.

Bọn họ...thật sự đang yêu nhau.

Dù cho là thật lòng hay giả dối, yêu đương chính là yêu đương, diễn kịch lâu cũng sẽ thành thật thôi.

“Vậy rốt cuộc em có đau không?”

Ôn Từ ậm ừ nói: “Bây giờ không cảm giác nữa, sức con gái không mạnh lắm.”

Vậy anh mới hơi yên tâm, Phó Tư Bạch lấy mặt tì hưu đen trong túi ra đeo lên chiếc cổ tr張貼 nõn của cô.

“?”

Cô không hiểu cúi đầu nhìn mặt tì hưu ngọc đen.

“Cho em đấy.” Đầu ngón tay Phó Tư Bạch vuốt ve cổ cô, nhẹ nhàng đặt xuống, “Đừng thấy cái này trông như vậy thôi chứ thật sự có thể đổi vận đấy.”

“Thật hay giả thế?” Ôn Từ bán tín bán nghi, lại không còn từ chối nữa, “Mê tín quá đi.”

“Không tin trả anh.”

Anh giả bộ lấy lại mặt tì hưu khiến Ôn Từ vội vàng bảo vệ cái cổ: “Làm gì có chuyện tặng rồi được đòi lại chứ.”

Phó Tư Bạch lại mỉm cười.

Lúc này trong cửa hàng có khách đến, Ôn Từ vội vàng nhảy khỏi cái ôm của anh đi đến trước quầy tính tiền.

Lúc anh và cô ở bên nhau gần như cô không trang điểm, điều này tự nhiên sẽ làm cô trông có chút sinh động. Với tóc mái ngắn và một vài sợi tóc lòe xòa xõa xuống bên cạnh gương mặt xinh đẹp, cô thật rạng rỡ và chuyển động.

Phó Tư Bạch nhìn cô ở远远 xa, với một khao khát chưa được thỏa mãn trong mắt anh.

Ôn Từ cảm nhận được ánh mắt của anh, có chút không tự nhiên khiến cô nhìn lảng đi chỗ khác

Qua một lúc thấy anh vẫn còn đang nhìn cô, cô lè lưỡi làm mặt quỷ với anh.

Hôm sau khi Mạc Nhiễm dắt ba mẹ của An Nhiễm đến trước mặt cô ấy, An Nhiễm có vẻ như bị dọa đến mất hồn mất vía.

“Ba, mẹ, sao hai người lại đến đây!”

Ba của cô ấy đi lên phía trước nói: “Có người nói với chúng ta là con ở trường bị ức hiếp!”

An Nhiễm tức giận trừng mắt nhìn Mạc Nhiễm, Mạc Nhiễm liền cười nói: “Nếu mà thật sự là người của câu lạc bộ tụi chị làm gì em để em chịu uất ức lớn như vậy thì chị thân là đội trưởng nhất định sẽ làm chủ cho em. Nếu đã mời được chú với dì đến rồi thì có gì uất ức em cứ nói rõ một lần đi nhé.”

Mẹ của An Nhiễm kéo cánh tay con gái, có vẻ như rơm rớm nước mắt: “Nhiễm Nhiễm, con nói cho mẹ biết là ai bắt nạt con!”

“Không có.” An Nhiễm đỏ mặt, cắn răng nói: “Thật sự không có, ba

mẹ đừng hiểu lầm.”

“Anh đã chụp như vậy còn có thể giả sao!” Ba An Nhiễm tức giận nói, “Chuyện lớn như vậy làm sao mà con có thể tự đi bệnh viện chứ! Tại sao không nói với chúng ta!”

Ba mẹ đến trường học, ở trước mặt nhiều người để truy hỏi về việc cô phá thai thất sự khiến An Nhiễm muốn chết quách đi cho xong.

Thật sự tất cả chẳng qua là cô ấy tự biên tự diễn, căn bản không ngờ sẽ náo động đến cả ba mẹ đều biết luôn!

Vả lại trình độ văn hóa của ba mẹ cô cũng không cao, càng sẽ không hiểu việc phải quan tâm đến mặt mũi của con gái. Họ ở nơi công cộng nháo nhào lên nhất định bắt An Nhiễm nói ra cái tên của thằng đàn ông khốn nạn đó.

An Nhiễm vội vàng giải thích với ba mẹ: “Ba mẹ con thật sự không có phá thai, tất cả đều là giả!”

“cái gì mà giả, con không phải đã đến bệnh viện rồi sao?”

“Con đi đến bệnh viện rồi nhưng không phải là để phá thai, là vấn đề khác.” An Nhiễm vội vàng đặt điều, “Dù sao không phải phá thai!”

“Vậy rốt cuộc là gì, con mau nói với ba mẹ xem.”

Bạn bè xung quanh đều đang xì xào, có đủ thứ kiểu suy đoán.

“Ba mẹ hai người đừng hỏi nữa.” Cả người An Nhiễm đều đang bắt lực ngồi xuống đất, sắp khóc rồi.

Bởi vì truyện trộm cây dù, An Nhiễm chọc giận khiến Phó Tư Bạch chia tay với mình, cô liền đổ mọi lỗi lên người Ôn Từ.

Sau này lại biết Ôn Từ ở bên cạnh Phó Tư Bạch khiến cô càng căm

hận nghiến răng ken két.

Bạn cùng phòng lóe lên một chủ ý, dù sao cơ thể cô cũng đang không tốt đúng lúc phải đi bệnh viện vậy thì thảng thừng chụp mấy tấm đi vào khu khám phụ sản để mọi người cầm đưa cho Ôn Từ xem

Chỉ cần cô không lên tiếng cái gì hết thì chẳng ai chứng minh được rõt cuộc có phải là phá thai hay không. Mọi người cứ đoán bậy đoán bừa, chỉ cần chia cắt được tình cảm của Ôn Từ và Phó Tư Bạch là được.

An Nhiễm đã đánh giá thấp cư dân mạng, cô ấy không ngờ việc này có thể phát tán đi nhanh như vậy. Vậy mà lại lên tới diễn đàn của trường, còn náo động một phen khiến ba mẹ tìm đến!

Lúc này Mạc Nhiễm cũng đi qua rồi lạnh nhạt nói với cô ấy: “Với lại cái địa chỉ ip dán bài viết đó lên là kí túc xá của em đấy, tự em đăng hay là bạn cùng phòng em đăng thế?”

Mọi người nhìn về hướng bạn cùng phòng của An Nhiễm, bạn cùng phòng vội vã lắc tay: “Các người đừng vu oan cho tôi nha! Là cô ta bảo tôi giúp đỡ đấy, ảnh cũng là cô ta cố ý chụp đấy!”

“Cô nói bậy, tôi chỉ bảo cô đem nó đưa cho Ôn Từ coi, không bảo cô đăng lên diễn đàn!”

“Tôi..tôi cái này còn không phải để thu hút sự quan tâm sao, cứ đưa cho cô ấy như vậy mà đòi cô ấy tin sao”

Lúc này coi như là đã sáng tỏ mọi chân tướng rồi.

Nhóm người đang hóng chuyện ném ánh mắt về phía An Nhiễm có chút thương hại và còn hơi khinh thường.

Khinh thường vì tâm cơ của cô ấy, cũng thương hại vì sự ngu xuẩn

của cô.

Dù sao cái cú nhấp này thật sự ngu xuẩn quá rồi, tổn thương người ta một phần còn bản thân lại tự rước nhục 99 phần.

.....

Sự việc này đã được giải quyết gọn gàng, Mạc Nhiễm nhanh chóng đi đến căn cứ bí mật của khuôn viên.

Một số người trong câu lạc bộ âm nhạc đang thảo luận về buổi biểu diễn tiếp theo, và Phó Tư Bạch cũng nằm trong số đó.

Anh ngồi dựa vào thân cây, anh mặc vào chiếc áo jacket và quần jogger nam. Với mái tóc màu trắng bạch kim khiến anh trông rất thời thượng nhưng rõ ràng rất sạch sẽ và tươi mát.

Không có gì ngạc nhiên sau khi anh gia nhập khiến câu lạc bộ nhận được nhiều buổi biểu diễn hơn gấp mấy lần. Trên người anh có một khí chất minh tinh thời thường thật sự quá rõ ràng rồi.

“Phó Tư Bạch, cậu cũng được quá đây, nghĩ ra cách mời ba mẹ cô ta đến để khiến cô ta thừa nhận.”

Phó Tư Bạch nhàn nhạt nói: “Vốn là hành động không có não, lật tẩy chỉ là chuyện dễ như trở lòng bàn tay.”

“Không sợ cô ta thật sự có? Lỡ như thì...”

“Không có lỡ như.”

Nghe anh nói rất kiên định khiến Lâm Vũ ngạc nhiên nhìn Phó Tư Bạch: “Thật sự chưa chạm vào cô ấy? Một đại mỹ nữ như vậy mà cậu thật sự có thể nhịn hả.”

“Không phải nhịn.” Phó Tư Bạch thản nhiên chỉnh dây đàn, “Nước

hoa trên người cô ta nồng quá.”

“Ai không biết Phó ca của chúng ta thích mùi thơm vị chanh.” Mạc Nhiễm nhìn anh đầy sâu xa, “Mùi đó trên người tiểu Ôn ...vừa ngửi liền say mê luôn.”

“Tớ nhìn cậu ta đối với bạn học tiểu Ôn cũng chẳng ra làm sao, mấy ngày rồi còn không gặp mặt.” Lâm Vũ cảm khái, “Cái này gọi là chiếm được của đắt nhưng lại thật sự đang lãng phí tài nguyên đấy.”

Phó Tư Bạch nghe thấy ví dụ của anh ấy thật sự quá thô lỗ nên anh dùng một chân đá vào mông Lâm Vũ: “Ai giống như cậu, quen bạn gái liền hận không thể cầm cây kim bấm để bấm lên người cô ấy.”

“.....”

Đoạn Phi Dương bật cười: “Cái ví dụ này quá sống động rồi nha.”

Phó Tư Bạch lười phải phí lời với bọn họ: “Ngày mai tớ phải đến công ty rồi nên hôm nay tập luyện đi.”

Mạc Nhiễm nhìn Phó Tư Bạch: “Trước kia lão phật gia gọi đến công ty là cậu sẽ cau mày nhăn mặt mà, làm sao mà tiểu Phó gia phản nghịch bất kham của chúng ta lại đổi tính đổi nết như vậy.”

Phó Tư Bạch cầm cây guitar lên, đàm mấy nhịp tùy ý: “Trụ cột gia đình.”

.....

Sau khi ba mẹ An Nhiễm nháo nhào một tràn rất nhiều cô gái đã đến xin lỗi Ôn Tù.

Ôn Tù biết rằng sau nhất định là do Phó Tư Bạch động tay.

Mục tiêu thật sự của An Nhiễm là nhắm vào cô, bởi nếu danh tiếng

của Phó Tư Bạch bị hủy hoại thì anh đương nhiên sẽ có cách đối phó với cô ta. Anh tuyệt đối sẽ không nhân từ để cô ta giờ trò.

Ôn Từ chỉ thấy bất bình vì bản thân bị ăn một cái tát vô lý, nhưng cô nghĩ đến sự việc đã được giải quyết. Mà trước đây Phó Tư Bạch đã giúp cô nhiều lần nên cô cũng sẽ không so đo với anh việc này.

Sau khi tan học Ôn Từ cúi đầu vừa đi vừa người tin nhắn cho Phó Tư Bạch: “Cùng đi coi phim không?”

Fsb: “Khi nào?”

Ôn Từ: “Ngày mai nhé?”

Fsb: “Ngày mai anh ở công ty.”

Ôn Từ: “Ừm, vậy ngày kia.”

Mấy phút sau Phó Tư Bạch trả lời cô: “Nếu em thật sự rất muốn hẹn hò với anh thì tạm hẹn tối mai nhé.”

Ôn Từ: “.....”

Cô thật sự không phải rất muốn hẹn hò với anh, cô chỉ là cảm thấy... cho dù là cặp đôi plastic thì ít nhiều cũng vẫn phải có chút đáng vẻ hẹn hò yêu đương.

Ôn Từ dùng điện thoại đặt hai tấm vé xem phim, gần đây có một bộ phim giật gân đang rất nổi, cô đoán chừng anh có thể sẽ thích xem.

Ôn Từ: “Vé em đã đặt rồi.”

Fsb: “Ừm.”

Ôn Từ: “Gặp nhau ở trước cửa rạp phim nhé.”

Fsb: “Đến công ty đón anh.”

Ôn Từ:?

Fsb: “Đón bạn trai mình tan làm biết không hả?”

Ôn Từ: “Tình huống bình thường đều không phải là bạn trai đón bạn gái sao?”

Fsb: “Anh chính là muốn được bạn gái đón.”

Ôn Từ: “.....”

Năm giờ chiều ngày hôm sau, Ôn Từ đến tòa nhà văn phòng của tập đoàn Phó thị theo địa chỉ mà Phó Tư Bạch đưa cho cô.

Tòa nhà văn phòng đặt tại khu thương mại Lâm Giang Nam thành, nơi có nhiều tòa nhà văn phòng cao chót vót, đi bộ ở ngã tư giống như đi lạc vào trong khu rừng đô thị.

Những tòa nhà cao tầng tối om gần như chấn hết bầu trời, tạo cho người ta cảm giác ngột ngạt.

Tòa nhà cao tầng của tập đoàn Phó thị trước mắt cô như đang xuyên thẳng lên bầu trời, giống như một con quái vật thủy tinh ăn tươi nuốt sống lòng người.

Cô không có dũng khí đối diện với tòa nhà này, càng không có dũng khí nhớ lại thời điểm công ty ba cô phá sản...trong nhà là những tháng ngày trầm buồn.

Ôn Từ xoay người đi vào khuôn viên bên đường, cô ngồi xuống cố gắng để bình tĩnh lại tâm trạng. Đôi tay run rẩy nhẫn tin cho Phó Tư Bạch: “Đến rồi.”

Fsb: “Lên lầu.”

Ôn Từ: "Không được, em ở dưới lầu đợi anh."

Fsb: "Anh vẫn còn một cuộc họp, cần khoảng 40 phút nữa, đi vào đợi anh."

Ôn Từ: "Không được."

Fsb: "Bên ngoài lạnh."

Ôn Từ: "Không lạnh."

Phó Tư Bạch không trả lời cô nữa, đại khái anh cũng cảm nhận được cảm xúc bất thường của cô.

Cô ở trước mắt Phó Tư Bạch luôn bất thường.

Chỉ cần anh còn mang họ Phó thì cô không thể không bất thường.

Rõ ràng anh là người đáng ghét đứng ở bên kia chiến tuyến, vậy mà bây giờ lại là bạn trai của cô.

Gió lạnh thổi qua, bên cạnh có một giọng nói nhẹ nhàng vang lên: "Xin lỗi, cô có phải là cô Ôn không?"

"Dạ." Ôn Từ ngẩng đầu lên nhìn thấy một chị gái tóc ngắn mặc áo sơ mi trắng chỉnh tề, đang tờ mờ nhìn cô.

"Chị là...?"

"Phó tổng nhỏ bảo tôi đem đến đưa cho cô một cái áo, còn có một ly cacao nóng."

Người phụ nữ phủ chiếc áo vest đen lên người Ôn Từ, đồng thời đưa ly cacao ấm áp trong tay cô: "Cô thật sự không lên lầu sao, trong phòng có máy sưởi, rất thoải mái."

“Không ạ, cảm ơn chị.”

Chị gái tóc ngắn cũng không miễn cưỡng nữa, gật gù rồi rời đi.

Cái áo vest nhuốm mùi hương bạc hà thoang thoảng trên cơ thể Phó Tư Bạch, lạnh lùng và mạnh mẽ, quấn lấy cô trong thế giới của anh.

Ôn Từ nhìn cái ly cacao ấm nóng, cảm nhận được sự ấm áp từ lòng bàn tay mình truyền đến trái tim.

Cô muốn lạnh nhạt với Phó Tư Bạch, muốn xấu xa với anh, nhưng cô lại làm không được cái kiểu vong ơn bội nghĩa, không có trái tim như vậy...

Rất nhanh nữa sẽ bị xé toạc ra.

Nửa tiếng sau Phó Tư Bạch từ từ xuống lầu, anh chỉ mặc một chiếc áo sơ mi trắng, tôn lên dáng người cao ráo và thẳng tắp.

Nhìn thấy Ôn Từ vẫn cố chấp ngồi bên đường khiến lồng ngực Phó Tư Bạch như đang đè nén cơn tức giận, anh bức mình nói: “Em có bị thần kinh không, bảo em vào trong em không vào, ở bên ngoài để gió thổi tưởng ông đây sẽ xót em?”

Ôn Từ không muốn cãi nhau với anh, cô lí nhí nói: “Không nghĩ như vậy.”

“Vậy em nói suy nghĩ của em đi.”

Phó Tư Bạch thật sự cạn lời với Ôn Từ, cô làm anh suốt cả buổi họp chẳng nghe lọt câu nào.

Khác thường như vậy, không phải là không muốn tốt với anh chứ.

“Không muốn hẹn hò với anh thì em cứ nói là được. Anh chưa bao

giờ gượng ép phụ nữ”

“Không phải không muốn, là em chủ động hẹn anh mà.”

“Vậy cmn em náo lên cái gì?”

“Em không có náo.” Ôn Từ nhíu mày, ngón tay cô đang cài nút áo, “Phó Tư Bạch, lạnh quá, em không muốn cãi nhau.”

Chiếc xe màu đen dừng lại trước mặt hai người, cuối cùng Phó Tư Bạch vẫn kìm xuống cơn giận, nắm chặt tay Ôn Từ lên xe.

Sau khi ngồi vào anh đưa tay ra.

Ôn Từ do dự mấy giấy cuối cùng mới ngoan ngoãn để tay lên lòng bàn tay anh. Phó Tư Bạch bất ngờ kéo tay cô qua đặt lên miệng anh hà hơi ấm mấy phút, sau đó xoa xoa để giữ ấm cho cô.

Bàn tay đông cứng của Ôn Từ cuối cùng cũng lấy lại được độ ấm.

Cô liếc nhìn anh, vẻ mặt anh vẫn lạnh đạm, không nói lời nào, trong đôi mắt đen hiện lên một tia lạnh lùng.

Nhưng Ôn Từ lại cảm nhận được anh giống như một người bạn trai đang xót cô, đáy lòng cô run rẩy---

“anh đối với mỗi một người cũ đều như vậy sao?”

Phó Tư Bạch nói: “Không thì sao, em tưởng em có gì đặc biệt.”

“Em không nghĩ như vậy.” Ôn Từ lắc đầu, “Chả trách lúc chia tay bọn họ đều khóc nha.”

“Em thì sao?”

“Cái gì?”

Phó Tư Bạch kéo tay cô đặt lên miệng đê hà hơi ấm, hỏi như có như không---

“Chia tay anh, em có khóc không?”

Chương 93: Rạp cặp đôi

“Chia tay anh, em có khóc không?”

“Phó Tư Bạch, anh hỏi câu này ngốc quá đấy.”

“Anh biết.”

“Mặc gì em phải khóc.”

“Được rồi, anh biết rồi.” Phó Tư Bạch dựa đầu lên cửa sổ, anh nhìn cảnh vật bay qua mặt mình bên ngoài và không nói thêm gì.

Ôn Từ nhìn mãi, nhìn thấy tay mình vẫn còn bị anh nắm chặt, như bị phong ấn, anh mãi không buông tay cô ra.

30 phút sau hai người xuống xe đi vào trong rạp chiếu phim trong trung tâm mua sắm.

Hệ thống sưởi đầy đủ trong trung tâm mua sắm ngay lập tức xua tan cái lạnh thấu xương của cuối mùa thu.

Ôn Từ đang muốn cởi áo khoác ngoài của anh ra, lại nghe thấy Phó Tư Bạch nghiêm khắc nói: “Mặc vào, không nhìn thấy bên ngoài lạnh như nào à.”

Bởi vì do thể chất nên từ nhỏ Ôn Từ đã sợ lạnh, dù mặc nhiều cỡ nào mà đến ngày đông thì da cô cũng lạnh buốt. Vào ngày hè thì đừng nói luôn vì các bạn luôn rất rờ tay cô.

Ôn Từ quả thật có chút lạnh nên cô cũng không từ chối mà cài nút

vào.

Mặc rồi lại giặt tay cho anh.

“Dùng máy giặt của trường?”

“Đây là đồ cao cấp.”

“Vậy sao trước đây không phải anh vẫn dùng máy giặt đó.”

Phó Tư Bạch đưa tay ra chỉ vào trán cô: “Vậy cũng tin?”

Ôn Từ dụi dụi trán, bước nhanh hơn để đuổi kịp anh: “Giặt tay được chưa?”

“Tùy em.”

“Giặt tay được rồi chứ, liệu có bị méo mó gì không?”

“Không biết, em có thể thử.”

“Ừm...hay là thôi đi, giặt hư cái em đền không nổi đâu.” Ôn Từ lại hỏi, “Tiền giặt có thể bảo anh thanh toán không?”

Phó Tư Bạch nghiêng mặt nhìn cô: “Có thể.”

“Vậy thì quá tốt rồi!”

Ôn Từ cúi đầu nhìn áo vest của anh, bất kể là cảm giác trên bề mặt hay tay nghề tinh xảo, tất cả đều cho thấy mức giá cao ngất ngưởng của nó. Kiểu đồ cao cấp này có lẽ phải giặt một lần cũng tốn rất nhiều tiền, cô thật sự không kham nổi.

Phó Tư Bạch nhìn cô nhóe nhát gan này hơi khụng lại, anh nhịn không được nói: “Sau này có quần áo vát vóc gì cứ đem đi giặt sấy nhưng phải có hóa đơn làm bằng chứng thì có thể đếm tìm bạn trai

thanh toán.”

“Hừ!”

“Hừ cái gì mà hừ”

“Anh là Bồ Tát hả?”

Anh mỉm cười lười đấu võ mồm với cô, đi thẳng về phía cầu thang cuốn.

Ôn Từ ngẩng đầu nhìn thân hình cao lớn của anh, áo sơ mi trắng vạch ra đường nét cân đối, lộ ra khí chất kinh doanh hiếm thấy, anh tuấn giống người lớn.

Chỉ có màu tóc trắng bạch kim và chiếc khuyên tai đen trên tai, dáng vẻ công sở... suy cho cũng bên trong vẫn là sự phản nghịch bất kham.

“Anh đi nhanh như vậy làm gì.”

Phó Tư Bạch quay đầu: “Là em đi quá chậm đấy.”

“Cũng đâu có gấp.”

Phó Tư Bạch đợi cô đang đi chầm chậm đến, anh tùy ý khoác vai cô dắt cô đi về phía trước.

Một mùi thuốc cùng hơi thở bạc hà xộc thẳng vào mặt, hơi thở lạnh lẽo đột nhiên khiến Ôn Từ căng thẳng, cả người cứng đờ.

Bọn họ vốn là cặp đôi yêu nhau, mấy cử chỉ như này đều là tự nhiên mà thành.

Cô cho phép Phó Tư Bạch ôm cô một cách thân mật, và cùng anh lên tầng 4 của trung tâm thương mại.

“Phó Tư Bạch, em nghe Mạc Nhiễm nói, sau này anh sẽ thừa kế sự nghiệp của gia đình?”

“Ừm.” Phó Tư Bạch tùy ý nói, “Ba luôn tranh giành, sinh không được đứa thứ 2, anh không muốn cũng phải làm.”

“Là không có người khác nữa sao?”

“Đương nhiên có, người nhìn chằm chằm như hổ đói vào tập đoàn Phó thị không ít.” Phó Tư Bạch không một chút phòng bị, nói thẳng ra hết, “Nếu anh không gánh nổi thì tập đoàn Phó gia sẽ không mang họ Phó nữa.”

“Em cứ nghĩ anh sẽ không nghe lời người khác sắp đặt chỉ nghe theo cuộc đời mình muốn.”

“Ôn Từ, bất cứ ai cũng không thể lựa chọn xuất thân của mình.” Phó Tư Bạch không chút cảm xúc nói, “Anh được thừa hưởng những đặc quyền mà thân phận này mang lại thì anh phải gánh lấy những trách nhiệm.”

Ôn Từ cuối cùng cũng im lặng.

Đây là lần đầu tiên cô bước vào thế giới nội tâm thật sự của Phó Tư Bạch, dù chỉ là đứng ngoài cửa để ngó vào thăm dò thế giới của anh một chút.

Đó cũng không phải là Phó Tư Bạch mà bình thường cô quen.

Đột nhiên không giống.

Anh tuyệt đối không phải là thái tử gia nhà họ Phó phản nghịch bất kham, cố tình làm bậy mà cô từng biết, đó chỉ là một góc của anh thôi.

Ôn Từ không tiếp tục chủ đề này nữa, cùng anh đi lên tầng 5 của rạp chiếu phim.

Cách giờ chiếu vẫn còn nửa tiếng, hai người đứng ở cửa rạp một lúc, Phó Tư Bạch nhìn thấy trước cửa có một cửa hàng đồ ngọt, anh hỏi cô: "Muốn ăn không?"

Ôn Từ cũng nhìn theo hướng mắt anh, cũng có hơi muốn: "Mời em?"

"Ừm."

"Vậy ăn!"

Anh mỉm cười rồi vuốt đầu cô, cùng cô đi đến chỗ cửa hàng đồ ngọt, quét mã thanh toán.

"Em muốn kem đá tuyết dâu tây."

"Còn ăn kem?"

"Muốn ăn nha, bây giờ em không lạnh nữa."

"Ăn vào bụng kêu lên thì tự mà chịu nhé."

"Đâu có yếu ớt dữ vậy."

Phó Tư Bạch gọi cho cô một phần kem đá tuyết dâu tây, còn mình gọi một chè dưỡng nhan, hai người ngồi bên chỗ gần cửa sổ kính trong suốt nhìn ra bên ngoài.

Đây là dáng vẻ cặp đôi yêu nhau bình thường.

Không hề xúi quẩy như ban đầu Ôn Từ đã nghĩ.

Cô nhớ anh và người bạn gái trước đã thi thầm thân mật như thế nào trước cửa quán trà sữa, cô ấy nói gì Phó Tư Bạch đều nghiêng

tai lắng nghe, biểu cảm cũng rất dịu dàng.

Ôn Từ cảm thấy bản thân cũng không đặc biệt ngoại lệ.

Lúc tâm trạng anh vui sẽ luôn đối xử dịu dàng với con gái.

Nhưng khi anh giận lên...cũng thật sự rất giận.

Lần trước anh bóp cổ Đào Diễm, biểu cảm giận điên lên đầy...thật sự đã dọa cô sợ.

"Phó Tư Bạch, nếu một ngày anh phát hiện ra bạn gái không thật lòng với mình, anh có chia tay ngay lập tức không?"

Phó Tư Bạch nhạy cảm hỏi: "Em có chuyện gì giấu anh?"

"Em là nói...ví dụ."

"Vậy thì phải xem chuyện gì, nếu quen anh mà còn bậy bạ với người đàn ông khác thì anh sẽ bẻ cổ cô ấy luôn."

"....."

Ôn Từ sờ sờ cái cổ của mình, nói nhỏ: "Sẽ không vậy đâu."

"Thế em hỏi gì."

"Nếu...nếu là bạn gái anh tổn thương anh thì sao? Không có người thứ ba, chỉ là lừa dối anh, bắt nạt anh...anh sẽ bẻ gãy cổ cô ấy không."

Đầu ngón tay mảnh khảnh của Phó Tư Bạch cầm thìa, anh thản nhiên khuấy những viên khoai môn trong bát, và nói với vẻ mặt tinh bợ, "Nếu cô ấy bắt nạt anh, lừa dối anh và khiến anh chết tâm, thì là... hoàn toàn chết tâm rồi."

Con ngươi đen láy của anh quét nhìn qua người con gái đối diện, từng câu từng chữ rõ ràng, “Vĩnh viễn không tha thứ.”

“Ừm....”

Ôn Từ không hỏi tiếp, cúi đầu ăn kem cũng không nói gì nữa.

Phó Tư Bạch ngẩng đầu nhìn Ôn Từ, đôi môi của cô lạnh đến càng ngày càng đỏ lên, trái ngược với làn da trắng của cô ấy, có một cảm giác tươi sáng đặc biệt.

“Ngon không?” Phó Tư Bạch cười nói.”

“Ừm.” Ôn Từ ngoan ngoãn gật đầu, “Ở đây làm sữa bò thuần nên rất ngon.”

“Thuần như vậy?”

Ôn Từ suy nghĩ rồi múc một muỗng kem đưa đến bên miệng Phó Tư Bạch: “Anh muốn thử không?”

Phó Tư Bạch không tự nhiên đẩy tay cô: “Ai muốn ăn đồ em ăn rồi.”

“Không muốn thì thôi.”

Ôn Từ tiếp tục cúi đầu ăn.

Cô thích ăn nhất là loại đồ ngọt này, trước đây khi nhảy vì để giữ dáng nên cô kìm chế không ăn. Về sau trong nhà xảy ra chuyện cô muốn ăn cũng không còn cơ hội nữa.

Phó Tư Bạch nhìn người con gái đang ăn rất nghiêm túc, anh múc một thìa đậu đỏ và khoai môn, thử đưa đến miệng cô: “Của anh, thử không?”

Ôn Từ do dự mấy giây, nghĩ đến anh là bạn trai của cô nên thản

nhiên ngâm lấp cái thìa của anh: “Um...của anh ngon hơn của em.”

Tâm trạng anh hoàn toàn thoái mái, khoé mới anh cong lên: “Vậy chúng ta đổi không?”

“Không phải anh không ăn đồ của em ăn rồi sao?”

“Ít nói nhảm đi.”

Phó Tư Bạch đã đầy cái ly của anh qua, Ôn Từ cũng thẳng thừng đưa cái ly của cô đến trước mặt anh, Phó Tư Bạch ăn một chập mấy thìa: “Của em cũng được lắm.”

“Là sữa bò nguyên chất phải không.”

“Um.”

— — —

Sau khi ăn đồ ngọt xong thì cũng gần đến giờ chiếu phim nên hai người đi vào rạp chiếu.

Ôn Từ xác nhận lại vé mà cô đã mua, đã rất lâu không vào rạp chiếu phim rồi nên cô vậy mà lại không chú ý đến ba chữ hiện rõ mười mươi trên tấm vé — “Phòng cặp đôi”.

Phòng rạp cặp đôi có đầy đủ ghế sofa êm ái riêng biệt, ba mặt ghế sofa còn rất tâm lý khi dùng tấm che.

Là thiết kế ra đặc biệt dành cho các cặp đôi.

Ôn Từ miễn cưỡng đi cùng Phó Tư Bạch ngồi xuống ghế sofa ở dãy cuối cùng.

Phó Tư Bạch tựa lưng vào ghế rồi nhẹ nhàng mỉm cười.

^

Ôn Từ nhạy cảm hỏi: “Anh cười cái gì hả?”

“Đâu có.”

“Em...em không cố ý mua vé rạp này.” Cô vụng về giải thích: “Chỉ là suất chiếu phù hợp mà thôi.”

“Không cần giải thích.”

Khuôn mặt của Ôn Từ nóng bừng lên, ngượng ngùng ngồi xuống bên cạnh anh, luôn giữ một khoảng cách nhất định với anh.

Vốn cứ tưởng là sẽ bình thường xem phim, nhưng không khí ở rạp dành cho cặp đôi như này...quá kì lạ rồi.

Khán giả trong rạp cũng không nhiều, sắp tới giờ chiếu phim rồi mà mới có một cặp đôi tình tứ ôm ấp nhau đi vào, ngồi xuống ở hàng ghế phía trước hở.

Hai người đó vừa ngồi xuống liền bắt đầu hôn nhau như chốn không người.

“.....”

Ôn Từ nuốt nước bọt, ngượng ngùng buông thõng chân xuống nền đất.

Cô lén liếc nhìn qua Phó Tư Bạch.

Anh cúi đầu coi điện thoại, con người phản chiếu lại phát sáng, biểu cảm bình tĩnh.

Ôn Từ thấy anh như không quan tâm nên cô mới an tâm được phần nào, cũng lấy điện thoại ra chơi.

“Vé xem phim đâu?” Anh đột nhiên hỏi

Ôn Từ đưa tấm vé của mình ra cho anh, sau khi anh cầm lấy liền gộp chung với cái của anh rồi chụp hình.

“Chụp hình làm gì thế?”

Phó Tư Bạch: “Đăng lên vòng bạn bè.”

“Ừm..”

Dù sao cô cũng không thêm anh.

Mấy phút sau Ôn Từ đột nhiên nhớ ra gì đó liền vội vàng vội nói: “Trên tấm vé có mấy chữ rạp cặp đôi mà!”

“Hảm?”

“Thì...là quá rõ ràng rồi.”

Phó Tư Bạch buông điện thoại xuống, nhường máy nhìn về phía cô: “Em cảm thấy mối quan hệ yêu đương của chúng ta còn chưa đủ rõ ràng?”

“.....”

Lúc nói chuyện phim đã bắt đầu chiếu, Ôn Từ liền chuyên tâm mà coi phim cũng không còn nói này nói kia với anh nữa.

Cô đặc biệt chọn phim gây cấn, vốn nghĩ rằng tình tiết sẽ rất lôi cuốn, nhưng lại không ngờ bộ phim gây cấn này thật sự phí tiền, tình tiết nhạt như nước lã, rất nhảm chán.

Ôn Từ lại không nhịn được mà liếc nhìn qua Phó Tư Bạch.

Anh nhìn vào màn hình lớn, ánh sáng xanh bao trùm lên đường nét sắc sảo của anh, và anh không nói lời nào.

Bộ phim khó coi như vậy, anh sẽ không xem tới mức ngon lành như vậy chứ?

Hai người đang ngồi trên chiếc ghế sofa dành cho cặp đôi trông rất thân mật, nhưng họ lại cách nhau một khoảng cách vừa tầm người.

Ôn Từ để túi xách của mình để vào giữa hai người.

Đã trôi qua mấy phút lại cảm thấy như này quá rõ ràng rồi, cô nhanh chóng cầm túi xách lên đặt lên đùi mình.

Những hành động nhỏ, tâm tư nhỏ này của cô cơ bản đều bị Phó Tư Bạch nhìn thấy hết.

“Xem phim, em hồi hộp cái gì vậy.”

“Em...em không có hồi hộp mà.”

“Ôn Từ, chúng ta không phải thích nhau từ khi bắt đầu, là em cầu xin anh giúp.”

Phó Tư Bạch gác tay lên ghế sô pha, nói với giọng lười biếng,
“Nhưng anh không miễn cưỡng phụ nữ, em muốn thân mật với anh
thì ngồi qua đây, không muốn thì coi phim đàng hoàng.”

Chương 94: Bệnh viện

Ôn Từ nắm chặt chiếc túi trong tay, xoa xoa lòng bàn tay, chỉ xem như không nghe thấy câu nói đó của anh.

Phó Tư Bạch biết cô sẽ không nguyện ý, chỉ là mối quan hệ tình cảm cưỡng ép, dưới bầu không khí ấm áp, hồi hộp...hoặc có thể là cảm xúc sợ hãi càng nhiều hơn một chút.

Nói ra rồi khiến cô ngược lại sẽ thoái mái hơn nhiều.

Nhưng điều khiến anh không ngờ được, mấy giấy sau Ôn Từ vậy mà lại nhích qua, tựa đầu vào giữa hai cánh tay anh một cách tự nhiên rồi xem phim.

Hương thơm dịu dàng sa vào vòng tay, không khí tràn ngập hương chanh, sảng khoái và ngọt ngào.

Phó Tư Bạch cố gắng kiềm chế nội tâm đang dao động, anh cố dùng ngữ khí bình tĩnh để nói---

“Ghét anh mà vẫn muốn gần gũi với anh?”

Ôn Từ khàn giọng, nhỏ giọng nói, “Không phải là anh ghét em à.”

Phó Tư Bạch ngầm cho phép cô dựa vào vai anh, hai người im lặng xem phim.

Sau 50 phút Ôn Từ xoay người, co chân lại, đổi tư thế thoái mái và tự nhiên hơn để tựa vào người anh.

Trái tim của Phó Tư Bạch bị cô làm cho hơi khô khốc, anh ghé vào tai cô nhỏ giọng hỏi: “Muốn hôn không?”

“Được.”

“Muốn, hay là không muốn.”

Cô sụng vài giây, vẫn kiên trì trả lời: “Được.”

Từ ngày bắt đầu ở bên nhau đó Ôn Từ sớm đã đánh cược tất cả rồi.

Phó Tư Bạch ôm lấy gáy cô, đè đầu cô xuống, định hôn lên môi cô.

Ôn Từ nhắm mắt lại.

Anh nhìn kỹ hàng mi hơi run run của cô, đôi môi mím chặt, rõ ràng là đang hồi hộp và... bài xích.

Phó Tư Bạch cười lạnh lùng, nụ hôn nhẹ nhàng lướt qua đôi môi của cô rồi buông cô ra: “Không muốn thì thôi đi.”

Nhip tim của Ôn Từ đập thình thịch, ngay cả khoảnh khắc lướt nhẹ qua khoe miệng cũng khiến cô rùng mình...

Phim chiếu được một nửa Phó Tư Bạch cũng nói như vậy, anh không cưỡng ép Ôn Từ, chỉ ôm cô, cùng cô xem hết bộ phim.

Đi ra khỏi rạp, Ôn Từ có hơi xót tiền vé, ủ rũ nói: “Nhàm chán.”

“Anh cảm thấy cũng được.”

“Anh nói thật?”

“Ừm.”

Ôn Từ vẫn kiên trì với suy nghĩ của mình: “Thật sự rất bình thường,

tình tiết không đỡ nổi, em nghiêm túc xem lăm rồi đó.”

Người đàn ông bên cạnh nhàn nhạt nói: “Em nói như anh không có nghiêm túc xem vậy.”

Ôn Từ không biết nên trả lời sao, nên thẳng thừng không đáp lại.

Một lát sau anh dí dỏm nói: “Được rồi, anh thật sự không có nghiêm túc xem.”

Ôn Từ nói: “Vậy anh đang nghĩ gì?”

“Em đoán xem anh đang nghĩ gì?”

“.....”

Đoán không ra.

Cô không trả lời anh nữa. Lúc đi ra khỏi rạp chiếu phim lại nhận được điện thoại của mẹ.

Mẹ cô hầu như cả đêm đều ở trong bệnh viện và hiếm khi gọi điện cho Ôn Từ, nếu có cuộc gọi thì chắc chắn sẽ không phải là tin vui.

Lòng cô có hơi bất an, vội vã đi đến chỗ không người để nhận điện thoại.

Điện thoại truyền đến giọng nói cấp bách của mẹ: “Lạc Lạc, con đang ở đâu?”

“Con đi xem phim với bạn, mẹ, có chuyện gì thế?”

“Ba của con ba của con ông ấy”

Ôn Từ vội vàng nói: “Ba con làm sao!”

“Nói là hạ huyết áp dẫn đến sốc, vừa vừa mới đẩy vào, đẩy vào phòng cấp cứu...”

Thư Mạn Thanh rõ ràng đang rất hoảng loạn, tiếng khóc run rẩy rất tuyệt vọng, “Lạc Lạc, là mẹ không chăm sóc cho ông ấy tốt, sao mà em không phát hiện ra tình hình bất thường của ông ấy chứ, đều là lỗi của mẹ...”

“Mẹ, mẹ đừng lo lắng, sẽ không có chuyện, chúng ta phải...phải tin tưởng vào bác sĩ.”

“Lạc Lạc, mẹ không biết nên làm thế nào nữa.”

“Mẹ đừng hoảng, con lập tức đến!”

Ôn Từ cúp điện thoại vội vàng chạy đến cầu thang máy, đi ba bước thì lại chạy.

Phó Tư Bạch lập tức đuổi theo, cố gắng giữ cô đi chậm lại: “Em như vậy rất nguy hiểm đấy!”

Trong đầu Ôn Từ là một mảng trống rỗng, hai bên thái dương cô giật giật, hận không thể có cánh bay đến bệnh viện.

Cô cũng rất sợ hãi, sợ từ nay sẽ chẳng còn ba nữa.

Thậm chí...thậm chí có thể sẽ không thể gặp ba lần cuối, bởi vì cô lúc đó đang coi phim với Phó Tư Bạch.

Nghĩ đến đây, Ôn Từ gần như nghẹt thở.

Khi cô chuẩn bị rơi xuống thang cuốn, Phó Tư Bạch ôm cô từ phía sau: “Em chậm một chút! Bình tĩnh.”

Khi thang cuốn đến tầng một, Ôn Từ đã đẩy người đàn ông phía sau với đôi mắt đỏ hoe.

Đôi tay Phó Tư Bạch đơ đẫn trên không trung, anh sững người khó tin nhìn cô.

Ở giây phút cô đẩy anh ra Phó Tư Bạch đã nhạy cảm nhìn ra được sự ghê tởm anh trong ánh mắt của cô.

Cô vừa lau nước mắt vừa khập khiễng chạy đi, yếu ớt mà suy sụp.

Trái tim anh như bị xé toạc ra đẫm máu.

Ôn Từ chạy ra đường lớn, cô thở gấp, cố gắng để vãy gọi taxi.

Lúc này đang là giờ cao điểm của chợ đêm, taxi từ các trung tâm thương mại ra vào gần như chật kín.

Cô lau nước mắt đang không ngừng rơi, bất lực chạy về hướng bệnh viện.

Một chiếc ô tô màu đen chạy tới bên cạnh cô, và cửa sổ tối đen kéo xuống, để lộ hình bóng anh tuấn sắc sảo của Phó Tư Bạch

Tay anh để trên vô lăng, không nhìn cô, anh nói đầy không vui---

“Lên xe.”

.....

Phó Tư Bạch đạp ga hết cỡ, mang theo Ôn Từ với tốc độ nhanh chóng đến bệnh viện thành phố.

Thư Mạn Thanh ngồi trên băng ghế dài nơi hành lang bên ngoài khu phòng chăm sóc đặc biệt, đôi mắt bà đỏ hoe nhìn thấy Ôn Từ liền vội vàng đứng dậy: “Lạc Lạc...”

“Ba sao rồi mẹ, không có việc gì đúng không! Ba ông ấy...”

“Không sao.” Thư Mạn Thanh liền an ủi cô, “Đã qua cơn nguy hiểm rồi, không sao, đừng lo lắng.”

Ôn Từ mới thở phào nhẹ nhõm, cả người đều mềm nhũn ra ngã lên người mẹ.

Thư Mạn Thanh ôm chặt lấy cô, vuốt ve lưng cô, cố gắng để an ủi cô: “Đừng lo lắng, ba trời phạt chứng giám, nhất định sẽ gặp dữ hóa lành.”

Ôn Từ cuối cùng cũng chịu không nổi nữa, cô ôm lấy mẹ mà khóc nức nở: “Mẹ, con thật sự rất sợ...”

“Đừng sợ đừng sợ, mẹ ở đây, Lạc Lạc đừng sợ.”

Sự sụp đổ của Ôn Từ cũng khiến đôi mắt của Thư Mạn Thanh ửng đỏ, đau lòng khôn xiết. Nhưng bà không thể khóc, ở trước mặt con gái mình bà phải mạnh mẽ lên, trở thành chỗ dựa tinh thần cho con bé.

“Đã không có chuyện gì nữa rồi, đừng sợ, Lạc Lạc mẹ ở đây.”

Ôn Từ ở trong lòng mẹ lau đi những giọt nước mắt: “Mẹ, tối nay con ở lại với ba.”

Thư Mạn Thanh biết Ôn Từ rất vất vả, vội vã nói: “Không cần, thời gian này ba phải ở trong phòng chăm sóc đặc biệt, con ở lại đây cũng chỉ có thể ngồi bên ngoài phòng bệnh, không có việc gì cả. Không bằng về nhà nghỉ ngơi rồi mai còn có tiết học mà.”

Ôn Từ đến cửa phòng chăm sóc đặc biệt, nhìn ông ấy nằm yên lặng trên giường bệnh, trên người đang cắm đủ thứ ống, còn có cả máy kéo dài sinh mạng.

Người ba đã từng như núi cao nay trông manh vô cùng.

Cô không biết nên chấp nhận sự ra đi của ông như thế nào, cô vẫn chưa chuẩn bị được việc...trở thành một đứa trẻ không có ba.

Ôn Từ dựa vào cửa sổ, mắt vẫn còn ướt.

Nhất định phải tốt.

Chỉ cần ba có thể tốt lên, bảo cô làm gì cũng được.

Lúc này Thư Mạn Thanh mới chú ý đến người con trai đi cùng Ôn Từ đến.

Anh đứng bên hành lang như một người ngoài, nhưng mắt vẫn nhìn cô, không nhìn đi chỗ khác.

Nhin thấy những giọt nước mắt lặng lẽ của cô, đôi mắt đen bình tĩnh của anh dường như cũng lộ ra dấu vết đau lòng.

Thư Mạn Thanh tò mò hỏi: "Lạc Lạc, đây là bạn... học của con sao?"

Ôn Từ quay đầu nhìn Phó Tư Bạch, lúc này mới phản ứng được rồi vội vàng giới thiệu: "Mẹ, anh ấy là... là bạn của con, anh ấy tên..."

Cái chữ "Phó" đó dừng lại vài giây trên đầu lưỡi, rồi rốt cuộc lại bị cô ém lại: "Anh ấy Tư Bạch."

"Chào con." Thư Mạn Thanh khôi phục dáng vẻ hiếu khách, mỉm cười ấm áp, "Cảm ơn con đã chăm sóc cho Lạc Lạc nhà bác, trễ như vậy rồi mà còn đến bệnh viện cùng con bé."

"Chào dì." Phó Tư Bạch liếc nhìn cô, rồi lịch sự lễ phép nói, "Lạc Lạc nghe điện thoại rất hoảng loạn, đúng lúc con tiện nên đưa cô ấy đến mà thôi, không gọi là chăm sóc."

Ôn Từ nghe Phó Tư Bạch gọi tên ở nhà của cô một cách rất tự

nhiên,, tiếng răng rắc giữa đôi môi mỏng khiến lòng cô hơi ngứa ngáy.

“Vì thế...vừa nãy các con cùng đi xem phim sao?” Thư Mạc Thanh nói với ý hơi sâu xa.

Ôn Từ gật đầu: “Ừm.”

Bà có vẻ như hiểu ra gì đó, cẩn thận đánh giá Phó Tư Bạch.

Anh mặc quần đen và áo sơ mi trắng, gương mặt gọn gàng sạch sẽ, đặc biệt khuôn mặt tuấn tú phong phú, đôi mắt trong sáng, đường nét góc cạnh sắc bén.

Chỉ là mái tóc màu trắng bạch kim này có hơi...hơi phá cách. Nhưng cũng có thể hiểu được, người trẻ bây giờ đều theo đuổi phong cách cá tính.

Thư Mạn Thanh cũng rất hài lòng, và rất vui vì Ôn Từ có thể bớt chút thời gian ra để yêu đương hẹn hò trong cuộc sống kìm néń của cô như vậy.

Mới đầu bà còn rất lo rằng cô bé này sẽ chỉ toàn tâm toàn ý đi kiếm tiền, rồi bỏ lỡ thời thanh xuân tươi đẹp này.

“Tư Bạch, con bao nhiêu tuổi thế? Ba mẹ làm gì vậy?”

Là một phụ huynh thì vấn đề này đương nhiên là thứ quan tâm nhất của mỗi một người mẹ sau khi biết tin con mình yêu đương.

Ôn Từ vội vàng cắt lời mẹ: “Mẹ, mẹ..đừng có như điều tra nhân khẩu chớ.”

“Có gì đâu chớ.”

“Đừng hỏi mấy cái này nha, con đến thăm ba chứ không phải dắt

anh ấy tới...tới xem mắt..."

"Dì, con sắp 20 rồi." Phó Tư Bạch chân thành nói: "Ba con làm kinh doanh, mẹ con..."

Anh dừng mấy giây, trầm giọng nói: "Khi con 12 tuổi bà ấy đã qua đời."

Nghe đến câu này Thư Mạn Thanh rất xúc động, trong ánh mắt có chút thương xót, bà bước tới nắm tay Phó Tư Bạch: "Tư Bạch, lần sau con và Lạc Lạc đến nhà chơi, dì sẽ nấu món thịt kho cho con, để con nếm thử tài nghệ nấu nướng của dì."

"Dạ."

Ôn Từ nhìn ánh mắt dịu dàng trên khuôn mặt của Thư Mạn Thanh, tay cô nắm chặt.

Cô rất khó chấp nhận như vậy, đặc biệt là khi ba cô vừa mới trải qua một cuộc sinh tử khó lường, nhưng cô lại mang kẻ thù truyền kiếp đến trước mặt mẹ.

Thậm chí...còn khiến mẹ sinh ra tình mẫu tử dành cho anh.

"Mẹ, trễ rồi, con tiễn anh ấy xuống lầu."

"Ở đây không còn việc của con nữa rồi, về trường cùng Tư Bạch đi."

Ôn Từ cố chấp lắc đầu: "Con vẫn quay lại ở cùng bố."

Thư Mạn Thanh xách túi của Ôn Từ lên rồi đeo lên vai cho cô: "Mau về đi, nghe lời đừng để mẹ lo lắng."

"Dì, đưa con đi." Phó Tư Bạch cầm lấy túi của cô.

"Được đấy, vậy phiền Tư Bạch rồi." Thư Mạn Thanh mỉm cười, nhìn

thấy anh đối tốt với cô như vậy khiến ba rất vui.

Ôn Từ trầm mặt, bước nhanh xuống lầu.

Cô thật sự không còn cách nào để chấp nhận việc này, vừa nghĩ đến người ba nằm trên giường bệnh, nhớ lại tất cả việc tối nay, mà tất cả những cái này... đều là do nhà anh ban cho.

Vậy mà mẹ vẫn còn thích anh như vậy.

Trong lòng cô đã chia làm hai nửa!

Phó Tư Bạch nhìn theo bóng dáng gầy gò của cô đang đi ra khỏi bệnh viện, anh mấy bước liền đuổi kịp cô, kéo cô: "Anh lái xe, em đợi anh ở ngã tư."

Ôn Từ hất tay ra.

Biểu cảm của Phó Tư Bạch ngay lập tức đen lại.

Người con gái trước mắt đang căm hận nhìn anh, ánh mắt này giống như muốn xé nát anh, giọng nói cô khàn---

"Phó Tư Bạch, anh mau đi đi!"

Bàn tay của Phó Tư Bạch trống rỗng giữa không trung.

Phải rồi, cô không muốn lại nhìn thấy anh dù chỉ một phút.

Sau mấy giây anh cười tự giễu rồi xoay người rời đi.

Cơn đau mạnh mẽ tấn công trái tim cô.

Anh đối với cô tốt như vậy.. cô lại luôn hận không thể ghim dao lên người anh.

Cô bất lực ngồi xổm trên mặt đất, tim đau đớn mức không kìm được.

Mấy phút sau Phó Tư Bạch lại sải bước đến, nhìn cô từ trên cao xuống, giọng nói cứng rắn: “Anh tha thứ cho tâm tình em không tốt, cho em cơ hội cuối cùng, rút lại...câu nói đó.”

“Phó Tư Bạch, anh là đại ngốc!”

Ôn Từ cuối cùng cũng sụp đổ rồi, nước mắt không ngừng tuôn trào, hét vào mặt anh một cách điên cuồng, “Anh không nhìn ta là em đang lợi dụng anh hả! Anh không nhìn ra được em ghét anh cỡ nào hả! Anh có hèn mọn không!”

Đôi mắt Phó Tư Bạch lóe lên một tia lạnh lẽo ảm đạm, và anh lắc đầu chua chát — —

“Là tôi hèn mọn.”

Trong đêm lạnh lẽo, Ôn Từ nhìn bóng lưng người con trai rời đi, trái tim cô tan nát.

.....

Trong thời gian nửa tháng này, Ôn Từ mỗi ngày đều đi thăm ba.

Các chỉ số về mọi mặt của ba đã ổn định, bác sĩ giải thích đêm đó là tình huống đột xuất, hiện tại tình trạng đã ổn định sẽ tiếp tục dùng thuốc để theo dõi...

Tâm trạng luôn bất an của Ôn Từ cũng có thể thả lỏng xuống.

Cô và Phó Tư Bạch đại khái cũng đã hoàn toàn kết thúc, hai người cũng không còn liên lạc nữa.

Cô rất bận, hiếm khi gặp mặt, thỉnh thoảng đi qua sân bóng cô cũng nhìn thấy anh.

Anh vẫn là người con trai quần là áo lượt, đám đông đã điên cuồng gào thét tên anh và nụ cười ngạo nghễ của anh đó.

Anh liếc nhìn Ôn Từ nhưng lại làm như không thấy cô, trong nháy mắt quay mặt đi chỗ khác, giống như một người xa lạ.

Ôn Từ biết là bản thân mình không tốt, Phó Tư Bạch không làm sai chuyện gì cả.

Đều là cô, trái tim cô luôn phân làm hai, bất thường.

Không sao cả, sau này cô và anh sẽ không còn qua lại nữa, cô cúi mặt từ từ rời đi.

Tối đó bạn cùng phòng Kiều Tịch Tịch đưa qua cho cô một tấm vé đăng kí: “Bạn yêu, có đoàn kịch “Kinh hồng” đến trường chọn đoàn múa cổ điển kìa, cậu có muốn đăng kí không? Nghe nói tiền lương trả cao nha.”

“Được đấy.” Ôn Từ nhận lấy tấm vé xem thử, “Là phim điện ảnh?”

“Đúng, quay phim đấy, chọn 5 người để làm nền cho nữ chính.”

Ôn Từ lấy bút muốn viết, Kiều Tịch Tịch đi qua tựa lưng vào bàn học của cô hỏi: “Cậu và Phó Tư Bạch...chia tay rồi? Gần đây không thấy cậu và anh ấy hẹn hò nữa.”

Nghe đến tên anh, tay cầm bút của Ôn Từ hơi run: “Ừm.”

“Đáng tiếc thật ấy...”

“Có gì đâu tiếc chứ, tớ và anh ấy vốn không hợp, không phải người cùng đường.”

Kiều Tịch Tịch cười xấu xa, nhẹ nhàng kề sát vào tai Ôn Từ: “Tớ

nghe bạn trai tớ nói đấy, size của Phó Tư Bạch...quả thật, tớ luôn muốn nghe cậu nói cảm giác trải nghiệm qua rồi đấy.”

“ ! ! ! ”

Cây bút của Ôn Từ suýt nữa bị gãy trên tờ đăng ký, hai má đột nhiên đỏ bừng, "Cậu đang nói cái gì vậy!"

“Được được được, tớ sai rồi, không nói cái này.” Kiều Tịch Tịch biết cô vẫn hoàn toàn không hiểu chuyện này, vội vàng đổi chủ đề, “Nhưng cậu chia tay rõ ràng là tự cậu đơn phương nói thôi. Hai ngày trước tớ vẫn nghe Lâm Vũ nói lúc đi chơi bóng rổ có nữ sinh đến tỏ tình với Phó Tư Bạch anh ấy liền từ chối nói đã có bạn gái rồi.”

“Có lẽ không phải tớ.” Ôn Từ nhanh chóng viết tờ đơn, “Đừng nói chuyện anh ấy nữa, tớ không muốn biết.”

“Cậu không còn thích anh ấy chút nào sao?”

“Là chưa từng thích.” Cô đưa tờ đơn cho Kiều Tịch Tịch, có hơi buồn bức nói, “Ở bên nhau là vì anh ấy giúp tớ.”

Kiều Tịch Tịch nhận lấy tờ đơn, nhìn rồi mỉm cười: “Ừm, là chưa từng thích.”

“Ừm.”

Kiều Tịch Tịch đưa tờ đơn ra trước mặt cô: “Cậu tự xem xem cậu viết tên ai rồi.”

Ôn Từ nhìn phần tên trên tờ đơn, được viết ba từ bằng chữ in hoa nhỏ duyên dáng—

Phó Tư Bạch.

Chương 95: Ngủ cùng anh

Tối chủ nhật, đoàn phim "Kinh hồn" chọn lọc dàn múa phụ ở học viện nghệ thuật.

Đoàn phim đã đăng tải trước một video clip của "Kinh hồn" trong nhóm đăng ký, Ôn Từ đã luyện tập với video trong nhiều ngày, mọi động tác đều chuẩn hết sức có thể, đồng thời tuân thủ nghiêm ngặt yêu cầu của đoàn.

Tối nay là biểu diễn thành quả.

Trong nhóm đăng kí có khoảng 100 người đến, phần lớn đều bị thu hút bởi tiền thù lao cao.

Nhưng chỉ chọn ra 5 người vậy nên tính cạnh tranh rất lớn, họ trò chuyện, bàn bạc, kiểm tra kết quả tập luyện của nhau.

Hai ngày nay Ôn Từ không đến cửa hàng tiện lợi nên mỗi đêm đều luyện tập đến gần sáng.

Mức lương này rất khả quan, chỉ cần được chọn là có thể phụ gia đình, mẹ đỡ vất vả hơn.

Trong phòng chờ ê-kíp đã mời chuyên gia trang điểm chuyên nghiệp trang điểm theo phong cách cổ trang cho các thí sinh.

Hiển nhiên đoàn phim cũng rất coi trọng lần tuyển chọn này, dù sao "Kinh hồn" cũng rất lớn, đầu tư tiền rất nhiều, đương nhiên mỗi mặt đều phải yêu cầu cao nhất.

Kiều Tịch Tịch trang điểm, nghiêng đầu nhìn Ôn Từ trước gương bên cạnh, sững sốt...

Nét mặt của cô rất tươi tắn và sáng sủa, cô có một đôi lông mày nhạt, và đôi mắt hạnh nhân của cô được đánh thêm màu mắt.

Đẹp đến kinh diễm.

“Ôn Từ tớ nghi ngờ cậu không được chọn đâu.” Kiều Tịch Tịch cảm thán nói, “Thật đấy, cậu không được.”

Ôn Từ liếc nhìn cô ấy: “Miệng qua!”

“Cậy thẳng thừng đè bếp nữ chính rồi, thật đấy. Khuôn mặt này của cậu còn nữ chính gì nữa! Tớ dám nói minh tinh của nửa làng giải trí đều đọ không nổi với khuôn mặt này của cậu.”

Ôn Từ cảm thấy lời cô ấy nói quá khoa trương rồi, mỉm cười nói: “Tớ mượn câu khen ngợi này của cậu nhé, nếu mà không được chọn thì cậu xong đời đấy!”

“Ừm...nếu không cậu thử xem trong làng giải trí đi, thật đó, khuôn mặt này của cậu quá có dư vị rồi, cái này còn không phải quét sạch cả đội quân rồi sao.”

Ôn Từ lắc đầu: “Tớ không có hứng thú, mẹ tớ hi vọng sau này tớ có thể vào đoàn nghệ thuật, trở thành người múa chính.”

“Cũng phải, giới giải trí phức tạp lắm, không hợp với cậu.”

Ôn Từ trang điểm xong định ra ngoài hành lang tập lại động tác một chút thì điện thoại lại rung lên, là tin nhắn của Mạc Nhiễm--

Nhiễm: “Cậu ta uống say chết rồi, đến đón người không?”

Ôn Từ nhìn đoạn video mà cô ấy gửi đến, có bối cảnh giống như một

hộp bar xa hoa truy lục.

Phó Tư Bạch chán nản ngồi trên sô pha, uống hết ly rượu này đến ly rượu khác với người con trai bên cạnh, ánh mắt hiển nhiên đã say, lại thêm một chút dục vọng.

Cô biết Phó Tư Bạch không thường uống rượu, dù cho có uống cũng không dễ say.

Nếu anh uống say rồi thì không biết chắc được đã uống bao nhiêu rồi.

Ôn Từ trả lời tin nhắn của Mạc Nhiễm: “Chị Mạc Nhiễm, em và Phó Tư Bạch chia tay rồi.”

Nhiễm: “Chắc?”

Ôn Từ không chắc chắn.

Cô từng hứa sẽ không chủ động đòi chia tay, chỉ cần Phó Tư Bạch không nói đến thì mối quan hệ này sẽ vẫn tiếp tục.

Tối đó từng hành động của cô đều thật sự rất quá đáng, thể hiện sự chán ghét anh rõ ràng.

Tính khí như này của Phó Tư Bạch làm sao có thể nhẫn nhịn được.

Nhưng anh không nhắc đến.

Ôn Từ: “Chị Mạc Nhiễm, chị bảo anh ấy uống ít thôi.”

Nhiễm: “Cậu ta có thể nghe lời chị thì đã không phải Phó Tư Bạch rồi.”

Ôn Từ: “Em với anh ấy cãi nhau rồi, anh ấy không chắc sẽ nghe em, mà bây giờ em có chút chuyện...không đi được.”

Nhiễm: “Được, vậy để cậu ta uống đến chết.”

“.....”

Ôn Từ cất điện thoại vào trong túi tiếp tục tập luyện.

Khi cô ngả người về sau và xoay người, dây chuyền mặt tì hưu ở cổ áo rơi ra và rơi xuống ngực cô, buông thõng xuống.

“Nó có thể giúp em đổi vận.”

“Mê tín quá đấy.”

“Không tin thì trả anh.”

Nhớ đến những câu nói lúc đó khiến trái tim Ôn Từ như bị kim đâm.

Cuối cùng cô vẫn đi đến phòng thay đồ để thay váy múa ra, mặc áo khoác ngoài vào rồi xách cặp rời đi.

Kiều Tịch Tịch vội vàng kéo cô lại: “Cậu đi đâu thế? Sắp bắt đầu rồi.”

“Tớ có chút việc.”

“Có việc gì mà quan trọng hơn phỏng vấn “Kinh hồng” thế?”

Ôn Từ cắn răng.

Không bì nổi, Ôn Từ luôn đặt chuyện kiếm tiền lên hàng đầu, tình hình gia đình cô như bây giờ... cái gì cũng đều phải để sau.

Nhưng

Xem như cô nợ anh!

“Lần phỏng vấn này coi như bỏ đi.” Cô nói với Kiều Tịch Tịch, “Phó Tư Bạch uống say rồi tớ đi xem thử.”

Kiều Tịch Tịch nghe thế đáy mắt lóe lên một tia sáng rồi vãy vãy tay:
“Hóa ra là anh ấy à, được rồi, cậu đi đi.”

Nửa tiếng sau Ôn Từ đã đến quán bar.

Trước cửa có bảng hiệu đèn neon màu hồng, Lâm Vũ và Đoan Phi Dương đỡ Phó Tư Bạch đang say rượu ra ngoài.

Nhìn thấy Ôn Từ, Lâm Vũ cuối cùng cũng thở phào rồi đưa người con trai đang say mềm cho cô: “Aiya, chị đâu đến rồi, Phó ca giao cho em nhé.”

Ôn Từ không kịp chuẩn bị liền bị người đàn ông trước mặt bồ nhào đến.

Phó Tư Bạch đang vô thức bước chân loạng choạng, và anh ngã lên người cô như một điểm tựa.

Mùi rượu nồng nặc xộc lên, mùi rất nồng.

Ôn Từ khó khăn mới đỡ được anh, cau mày hỏi Lâm Vũ: “Anh ấy uống bao nhiêu rồi.”

“à, không nhiều lắm, nhưng rượu trắng rượu đỏ gì cũng uống hết, thành như vậy.”

“.....”

Thấy Ôn Từ đến, mọi thứ đều giải quyết xong nên Mạc Nhiễm kéo Lâm Vũ và Đoan Phi Dương rời đi: “Ôn Từ, bạn trai của em giao cho em đấy, bọn chị về nhé.”

“Ừm.”

Đám người như được thả lỏng vì “Dỡ hàng” thành công, cười khúc khích biến mất ở ngã tư.

Phó Tư Bạch ngã trên người cô, cô khó lăm mới đỡ được anh đang xiên vẹo, để anh đứng đàng hoàng.

Làn da trắng nõn lạnh lùng của người đàn ông đỏ bừng bừng, sắc mặt càng thêm tuấn tú, ánh mắt hơi say nhìn cô gái trang điểm kĩ càng trước mặt: “Cô là ai?”

“Chia tay mới mấy ngày liền không nhận ra nữa?” Ôn Từ tức giận nói, “Quả nhiên là phong cách của Phó Tư Bạch.”

“Nhận ra rồi.” Anh sờ cái cằm của cô, “Ngoài bạn gái của anh ra thì ai còn có cái gan nói chuyện như thế với anh nữa.”

“Không phải là chia tay rồi à.”

“Anh nói chưa chia thì chính là chưa chia.”

Anh suýt nữa ngã xuống, Ôn Từ vội vàng đỡ lấy eo anh, cố hết sức kéo anh lại: “Anh đứng cho đàng hoàng coi!”

Phó Tư Bạch đưa tay ra, đưa tay sờ lên khéo mắt được trang điểm kĩ càng của cô, anh cười rất lạnh lùng: “Em...giống hồ ly tinh.”

“.....”

“Mà vẫn rất đẹp.” Anh sờ mặt cô, mờ mịt nhìn cô: “Nhìn đến nỗi ông đây không kìm được rồi.”

Ôn Từ thật sự cạn lời với anh.

Cô đứng ở ngã tư vãy được một chiếc taxi, cố gắng nhét Phó Tư Bạch vào trong sau đó mới ngồi vào: “Bác tài, đi đến căn hộ Ngự

Hồ.”

Chiếc xe lái đi không được bao xa Ôn Từ nhắc nhở, “Bác lái chậm chút, anh ấy uống say rồi có thể không thoải mái lắm.”

“Vâng, tôi sẽ kiểm soát tốc độ.”

Phó Tư Bạch dựa lưng vào ghế, im lặng, đèn neon ngoài cửa kính xe chiếu lên khuôn mặt phi phàm của anh: “Không phải không để ý đến anh nữa sao?”

“Anh vẫn chưa đòi chia tay.”

“Em bảo anh cút đi rồi, bây giờ còn nói bày đặt nói chữ tín gì chứ.”

“Em không nói là cút, em chỉ bảo anh đi thôi.”

Thật sự...khác biệt không lớn.

Hôm đó ở bệnh viện trái tim của Phó Tư Bạch như bị xé rách ra, anh thật sự cảm nhận được sự ghét bỏ ngập tràn trong ánh mắt của cô.

Cơ thể anh giật giật, và anh bất giác nghiêng người về phía trước, trông như thể sắp nôn ra.

Ôn Từ vội vàng đỡ lấy lưng anh, mở cửa sổ thông gió ra.

Phó Tư Bạch cắn răng, hai mắt đỏ ngầu, cố gắng kiềm...

Tài xế nhìn bọn họ qua gương chiếu hậu, lo lắng nói: “Đừng nôn lên xe tôi đấy!”

Ôn Từ nhìn đường xung quanh, cũng không còn xa cẩn hộ Ngụ Hồ nữa, mà Phó Tư Bạch lại say xe khó chịu như vậy nên cô nhất quyết: “Bác tài, đậu bên đường đi ạ, tui con đi bộ về.”

Tài xế ngay lập tức dừng xe lại bên đường.

Ôn Từ quét mã trả tiền xe rồi đỡ Phó Tư Bạch xuống.

Khi cơn gió lạnh thấu xương cuối thu thoảng qua, cảm giác khó chịu trong ngực của anh đã dễ chịu hơn rất nhiều.

Cô gái vẫn nhẹ nhàng vuốt ve lưng anh để anh dễ thở hơn: "Phó Tư Bạch, anh không sao chứ?"

"Hảm?"

"Xuống sẽ rồi đã thoải mái hơn một chút chưa?"

"Nói lại đi."

"....."

Ôn Từ nhìn điệu bộ say mèn của anh, cô vẫn nghe theo mà gọi tên anh: "Phó Tư Bạch."

Giọng nói của cô đặc biệt khàn khàn, mỗi khi nghe thấy cô gọi tên anh, trái tim của Phó Tư Bạch sẽ kích động.

Anh thích tên mình được phát ra từ miệng của cô.

Đầu ngón tay thô ráp của Phó Tư Bạch xoa cằm của cô: "Ngoan, gọi lại."

Gió đêm khiến Ôn Từ rất lạnh, cô không muốn kì kèo với cái tên bợm rượu này ngoài đường nên kéo tay áo anh, đi về phía căn hộ Ngụ Hồ.

"Em gọi một tiếng nữa đi." Anh lười biếng lặp lại.

"Phó Tư Bạch."

“Lại gọi đi.”

“Phó Tư Bạch Phó Tư Bạch Phó Tư Bạch.”

“Vẫn muốn...”

“Đồ thần kinh!”

.....

Trở về nhà, Phó Tư Bạch dựa lưng vào tường, cái cằm anh cúi xuống dường như rất buồn ngủ rồi.

Ôn Từ kéo anh ngồi lên ghế để thay giày ra, nhìn thấy đôi giày thể thao aj phiên bản giới hạn đất tiền của anh.

Cô sẽ không giúp anh cởi giày nữa.

“Anh tự coi ra xem nào.”

“Được.”

Phó Tư Bạch đưa tay cởi đồ ra.

“ ! ! ! ”

Nhìn thấy thân trên vạm vỡ của anh, Ôn Từ vội vàng nhìn sang chỗ khác.

“Cởi ra rồi em muốn làm gì.”

Ôn Từ tức giận nói: “Muốn đánh anh.”

Phó Tư Bạch dang tay về phía cô: “Em đánh anh còn chê ít?”

^

Ôn Từ ném quần áo lên người anh, cô cúi người xuống cởi dây giày cho anh.

Cô nghiến răng nghiến lợi nói: “Phó Tư Bạch, tốt nhất là anh uống say thật đi.”

Phó Tư Bạch đưa tay ra xoa xoa khuôn mặt của người con gái đang ngồi xổm trước mặt mình, cô lúng túng né đi rồi giận dữ nhìn chằm chằm anh.

Như một chú nhím nhỏ.

Ôn Từ để đôi giày gọn gàng vào trong tủ giày, đỡ anh vào phòng ngủ rồi cô quăng anh lên giường: “Ngủ đi nhé, quỷ say mềm.”

“Ngủ cùng anh.”

“Anh cứ mơ đi.”

Ngay lúc cô xoay người định đi thì Phó Tư Bạch lại nắm chặt tay cô, anh hơi dùng sức khiến cô ngã lên chiếc giường mềm mại.

Anh lật người nằm trên rồi khóa chặt cô lại...

Ôn Từ giật mình rồi kháng cự theo bản năng.

Anh khóa chặt hai tay cô đặt lên đỉnh đầu, đè cô trong tư thế bị áp chế tuyệt đối.

Trái tim của Ôn Từ rất hoảng loạn, cô hét lên: “Phó Tư Bạch!”

Anh lại không hề làm gì, chỉ ghé vào sát tai cô, phả vào tai cô một hơi thở nóng hổi khiến cô rất ngứa ngáy.

“Tại sao lại ghét tôi.” Giọng anh trầm thấp, “Tại sao?”

Ôn Từ chột dạ nghiêng đầu qua để lảng tránh ánh mắt: Không phải anh cũng ghét tôi sao.

“Em ghét anh nhưng em không bảo anh cút bao giờ.”

Không bao giờ, sẽ không.

Ôn Từ nhớ đến tối đó khi ba cô gặp nguy hiểm, ở dưới lầu bệnh viện cô nói năng lỗ mang với anh.

Điếc khiến Phó Tư Bạch đang canh cánh trong lòng... là câu nói cô bảo anh đi.

“Xin lỗi.”

“Hảm?”

“Em xin lỗi anh. Tối đó... bởi vì em lo cho ba, tâm trạng không tốt.”

“Bây giờ em xin lỗi, ngày mai ông đây không nhớ.”

“Vậy mai em lại xin lỗi anh một lần nữa.”

“Không cần.”

Phó Tư Bạch cuối cùng cũng buông cô ra, nằm im trên giường.

Ôn Từ cảm thấy thân thể được thả lỏng, sợi dây căng thẳng trong tim cũng thả lỏng.

Thật sự dù cho anh làm gì thì Ôn Từ cũng không sợ bởi vì anh mang đến cho cô một cảm giác an toàn cực lớn.

“Một người con gái ghét tôi lại thành bạn gái tôi.” Phó Tư Bạch lật người, cánh tay chạm lên mặt cô, những ngón tay đang vuốt ve khuôn mặt cô, “Đánh không được hận không xong, tôi nên làm gì với

em đây, hả?"

"Em sợ đau, anh đừng đánh em, nhưng có thể mắng em." Cô cúi đầu nhìn cánh tay rắn chắc của anh, "Tùy anh mắng thế nào cũng được."

"Cái tính khí như cẩu như vậy tôi còn dám mắng em à."

"Ai tính khí như cẩu hả!"

Phó Tư Bạch nhắm mắt lại, hơi thở trầm ôn.

Ôn Từ híp mắt lại, nhìn cánh tay của anh đang đặt trên miệng cô: "Phó Tư Bạch, anh đang ngủ thật hay giả vờ ngủ."

Anh không trả lời.

"....."

Ôn Từ nhìn dáng vẻ ngủ của anh rất yên tĩnh, khí chất sắc bén thường ngày cũng biến mất rồi. Dưới ánh đèn tường màu vàng mang đến một cảm giác ấm áp.

"Phó Tư Bạch?" Cô nhẹ giọng kêu một tiếng nhưng anh không có trả lời, chắc là ngủ thật rồi.

Cô đặt cánh tay không an phận của anh vào trong chăn, cúi người nhìn anh: "Vốn là một giao dịch, anh không đánh em không mắng em, lại không chạm vào em..."

"Rốt cuộc anh muốn làm gì?"

Chương 96: Đổi vận

Sáng sớm hôm say Phó Tư Bạch tỉnh dậy.

Giấc mơ hỗn loạn và ngắn ngang, sau khi tỉnh dậy đầu óc vẫn còn hơi đau sau một cơn say.

Anh ngồi dậy xoa xoa trán, nhạy cảm ngửi được một mùi hương quen thuộc trong không khí.

Những cảnh tượng rời rạc đêm qua lóe lên trong đầu, có vẻ như vẫn luôn ở bên cạnh cô, như mơ nhưng lại không giống mơ, thật nhưng lại không thật.

Phó Tư Bạch mang dép vào lười biếng đi ra khỏi phòng.

Có trứng và bánh bao hấp trong hộp cách nhiệt trên quầy bar, bên cạnh có một ly nước ấm, dưới ly đặt một mẩu giấy màu hồng, trên tờ giấy có một dòng chữ nhỏ xinh —

“Có tiết học sớm nên em đi trước, trước khi ăn thì uống nước đi---Ôn Từ”

Mẫu chữ tròn tròn rất đáng yêu, có chút giống học sinh tiểu học.

Phó Tư Bạch bê ly nước lên uống một ngụm, có vẻ như đã thêm mật ong vào nên hơi ngọt nhưng không gắt.

Anh uống một hơi hết sạch rồi cầm điện thoại bước ra ban công.

Ánh mặt trời chiếu vào gương mặt tuấn tú của anh, dựa vào cửa

kính, cúi đầu gửi tin nhắn cho Ôn Từ—

Phó Tư Bạch: “Tôi qua uống say rồi.”

Lạc Lạc: “Nước mật ong uống chưa.”

Phó Tư Bạch: “Uống rồi.”

Lạc Lạc: “Được rồi^A”

Ngón tay Phó Tư Bạch dừng vài giây rồi anh soạn chữ: “Có làm gì em không.”

Lạc Lạc: “Không nhớ ra?”

Phó Tư Bạch: “ừm.”

Lạc Lạc: “Anh đoán xem?”

“.....”

Được đấy, phản kích hay đấy.

Nhớ lại dáng vẻ cô uống say lần trước Phó Tư Bạch bất lực rồi gửi đi mấy chữ: “Đừng đùa, trong nhà không có bao.”

.....

Trong giảng đường, Ôn Từ cúi xuống, nhìn thấy dòng chữ hiện lên trên điện thoại, hai má đột nhiên đỏ bừng.

Cô cũng từng uống say mềm rồi sau đó không nhớ ra gì cả.

Nhớ lại lần trước Phó Tư Bạch cũng chỉnh cô nên cô cũng muốn trêu anh, thế là cô nói: “Yên tâm, không ỷ lại vào anh, càng sẽ không lấy con cái để trói buộc anh, anh nghĩ xấu gì vậy.”

Phó Tư Bạch nhìn thấy đoạn tin nhắn này, biết là chẳng xảy ra chuyện gì, anh hơi thả lỏng một chút rồi trả lời: “Nếu thật sự xảy ra chuyện gì cũng đừng nên vào lúc anh say rượu.”

Lạc Lạc: “Tại sao?”

Phó Tư Bạch: “Mấy chuyện không cảm giác được thì ông đây không nhận đâu. (Mỉm cười)”

.....

Sau khi tan học Kiều Tịch Tịch đến cạnh Ôn Từ nói: “Tối qua thật sự rất đáng tiếc đấy.”

“Hảm?”

“Đạo diễn chọn ra mấy người nhưng không có ứng cử viên ưng ý cho vị trí người dẫn đầu nên chỉ có thể để Vân Huyền tạm dẫn đầu thôi.”

Kiều Tịch Tịch gác tay lên lan can nói với Ôn Từ, “Cô ấy nhảy kém xa cậu, nếu mà cậu đến thì vị trí múa hàng đầu nhất định chạy không thoát khỏi tay cậu rồi.”

“Là tự nguyện bỏ cuộc, cái này có gì đáng nói đâu.”

Dù có hơi tiếc nhưng nhớ đến việc mẹ bị người quản lý phòng tranh ức hiếp, nếu không phải Phó Tư Bạch cô cũng không biết thế nào mới ổn nữa.

Dù thế nào cô cũng nên ưu tiên cho Phó Tư Bạch trước.

Lúc này Vân Huyền và mấy nữ sinh khác đi vào phòng học nhảy, trên người còn mặc váy múa, tay áo thụng được phân phát bởi đoàn “Kinh hồng”.

Các sinh viên khác lập tức vây quanh, nói với Vân Hủy: “Hủy Hủy, đồ múa của cậu đẹp quá đi!”

“Buổi chiều, đoàn phim sẽ cử đến các giáo viên dạy múa chuyên nghiệp trong ngành để hướng dẫn các động tác của chúng ta.”

“Thời kì huấn luyện cũng tính thù lao chứ?”

“Đương nhiên, nhưng so với cái này thì việc có thể xuất hiện trên phim điện ảnh tầm cỡ như này mới là quan trọng nhất.”

“Nghe nói chỉ có người đứng múa đầu mới được ống kính lia tới thôi.”

Có người nói: “Hủy Hủy đã được chọn làm người đứng múa đầu rồi mà.”

Vài người con gái nhìn nhau đầy ẩn ý và như có như không nhìn sang Ôn Từ: “Bình thường có người được lăm mà, vào tiết học còn được giáo viên lấy lên làm mẫu, ai dè lần này...haizzz, ngay cả nhảy phụ còn không được chọn nữa.”

Kiều Tịch Tịch biết bọn họ là cố ý nói cho Ôn Từ nghe, cô ấy không phục đáp trả: “Ôn Từ là tự nguyện từ bỏ, nếu cô ấy tham gia thử vai thì làm gì tới lượt các người.”

Ôn Từ kéo Kiều Tịch Tịch bảo cô đừng nói như vậy.

Vân Hủy nhìn thấy Ôn Từ như vậy cũng hờ nhẹ nói: “Nghe nói ai kia trang điểm tận 3 tiếng, lúc quan trọng lại mất tâm hơi, là sợ là không được chọn sẽ bị mất mặt à.”

“Còn gì nữa, nhà cô ta đã như vậy rồi thì sao mà có thể từ bỏ một công việc thù lao cao như vậy chứ. Ngoài việc sợ ra thì tờ nghĩ không ra còn có thể là nguyên nhân nào khác nữa.”

“Trong đoàn có những người hướng dẫn múa chuyên nghiệp nhất, cô ta huơ tay múa chân người ta liền nhìn ra ngay thôi.”

Kiều Tịch Tịch tức chết với mấy kiểu con gái tung hứng nhau như vậy, muốn cãi nhau với bọn họ nhưng lại bị Ôn Từ kéo áo cô lại, lắc lắc đầu.

Không cần thiết phải tranh đua với mấy người này, không đủ tư cách.

Hơn thua với họ chẳng có lợi gì mà ngược lại còn chuốc bức vào mình.

Ôn Từ của trước đây sẽ không gặp những người đáng sợ như vậy, xung quanh cô chỉ có những nụ cười xinh đẹp và lời khen mỹ miều thôi.

Cô buộc phải rơi vào vũng lầy, xung quanh là gai nhọn, không thể nhúc nhích nổi, bộ mặt xấu xa của bản chất con người giống như một con quái vật có nanh, giương nanh múa vuốt với cô.

Đây chính là cuộc sống thực tế nhất đấy.

.....

Trên sân bóng Phó Tư Bạch cầm trái bóng, thực hiện cú xoáy ngoạn mục để quả bóng bay vào trong rổ.

“Tuyệt quá.”

Thanh niên bên cạnh phấn khích kêu lên.

Phó Tư Bạch đã sớm quen với việc xung quanh không thiếu những tiếng hò reo, những đóa hoa xung quanh anh.

Anh đến ngoài đường pitch, cầm cái khăn trong túi ra lau mồ hôi rồi xách cặp muốn rời đi.

Một lát nữa còn có buổi biểu diễn.

Mạc Nhiễm và Lâm Vũ đang ngồi tâm chuyện bên ngoài để đợi, một lát thấy anh đi đến Lâm Vũ đưa cây guitar cho anh.

Phó Tư Bạch cầm nó bằng một tay rồi cùng bọn họ đi khỏi cổng trường.

Lâm Vũ tùy ý nói: “Nghe bạn gái tớ nói hôm qua có một buổi cast phim.”

Phó Tư Bạch làm ngơ, cúi đầu lấy bao thuốc.

“Ôn Từ vốn cũng đến tham gia, ai ngờ bởi vì lo lắng cho cái người nào uống rượu say mèm nên bỏ lỡ buổi thử vai luôn.”

Nghe đến tên của cô tay Phó Tư Bạch đang lấy thuốc hơi khụng lại, anh quay đầu nhìn người con trai bên cạnh: “Thử vai gì.”

“Không rõ, một phim gì đó.”

Mạc Nhiễm giải thích: “Kinh hồng, một phim điện ảnh về cung đình cổ trang, nghe nói đầu tư nhiều, hai ngày nay đang tìm người múa phụ trong khoa nghệ thuật, rất nhiều người đi đăng ký, là đai cát tìm vàng đấy.”

“Là tối qua?”

“Phải rồi, cậu còn nói cô ấy trang điểm giống hồ ly tinh sao đấy.”

Lâm Vũ nhớ lại dáng vẻ của Ôn Từ tối qua, nhàn nhạt nói: “Cậu hiểu cái gì chứ, đó gọi là nghệ thuật trang điểm, bạn gái tớ nói trang điểm tận 3 tiếng hơn, đẹp tuyệt vời.”

Phó Tư Bạch nhét điếu thuốc lại vào trong bao, làm bộ như không nghe, không biết đang nghĩ gì.

“Chả trách tối qua em ấy nói có việc quan trọng, haizzz~”

Mạc Nhiễm kéo dài giọng, “Sớm biết vậy không nói cho em ấy rồi.”

“Vậy nên mới nói chị dâu vẫn thật sự rất thương Phó ca nha! Không phải chỉ uống say mèm thôi sao, đổi lại là tớ tớ sẽ không đến.” Đoạn Phi Dương nói, “Yêu đương sao có thể quan trọng hơn sự nghiệp chứ?”

“Đây là lí do vì sao bây giờ cậu vẫn là một cẩu độc thân đấy.”

Mấy người đều bật cười hi hi ha ha chỉ mõi mình Phó Tư Bạch lại trầm mặc.

Anh biết Ôn Từ không phải là thương anh, chỉ là đang bù đắp và trả ơn mà thôi.

Vì thế, không phải cảm động, càng không cần phải áy náy.

Phó Tư Bạch cúi đầu lấy thuốc ra hút.

Nhưng sau mấy phút trầm mặc anh vẫn khó chịu lấy điện thoại ra.

Tối Ôn Từ bất ngờ nhận được điện thoại của giáo viên, bảo cô lập tức tới phòng tập nhảy tối qua để thử vai.

“Thử vai?”

“Ừm, mọi người đang chờ em, thay giày nhảy rồi đến đây, nhanh lên, đừng trễ giờ.”

Ôn Từ thấy mơ hồ: “Là thử vai gì ạ?”

“Kinh hồn.”

Giáo viên khàn giọng, “Vẫn chưa tìm được người nhảy vị trí đứng đầu thích hợp, đạo diễn nhìn hình trang điểm của em, họ rất hài lòng với tạo hình bên ngoài của em, còn hỏi em tại sao không đến tham gia buổi phỏng vấn tối qua.”

“Tối qua em..em tự bỏ rồi.”

“Vậy nên hôm nay mới đặc biệt thêm một buổi, mau đến đi, đừng để lỡ mất cơ hội.”

Có thể có thêm một cơ hội nữa nên Ôn Từ rất vui vẻ, từ từ về kí túc xa để thay giày rồi đến phòng học.

Ngoài phòng học, đám người Vân Huyền mặc váy dài tay thụng vẫn còn chưa rời đi, đang dựa vào lan can nói chuyện---

“Vốn tưởng chỉ là hướng dẫn vũ đạo đơn giản, không ngờ đạo diễn, trợ lý đạo diễn và nhà sản xuất cũng tới!”

“Đúng đấy! Lần này cũng quá lớn rồi!”

“Nếu được đạo diễn nhìn trúng có phải sẽ có thể tiến vào làng giải trí đóng phim không thế!”

“Nằm mơ giữa ban ngày à, cậu tưởng quay phim dễ lắm à, lại không phải được đào tạo chính quy nữa.”

“Hủy Huyền chắc chắn không thành vấn đề!”

“Tôi nghe giáo viên nói đạo diễn là nhắm người múa đầu nên mới đến, người múa đầu...không phải là Hủy Huyền sao.”

Trên mặt Vân Huyền có chút biến sắc, không ngờ vừa quay đầu lại lại

thấy Ôn Từ, sắc mặt hơi thay đổi: "Cậu đến đây làm gì?"

Ôn Từ xách cặp đi vào: "Đạo diễn mọi người ở trong đây à?"

"Ôn Từ, cô có liêm sỉ không hả! Nghe nói đạo diễn ở đây liền chạy đến nịnh bợ đạo diễn hả."

Ôn Từ không muốn tranh cãi với Vân Hủy, chỉ nói: "Tôi được giáo viên thông báo đến thử vai."

"Cô muốn nổi tiếng nên điên rồi sao, người múa phụ đã đủ số lượng rồi."

Chưa kịp nói xong thì giáo viên dạy múa trong khoa đã đi ra, nhìn thấy Ôn Từ liền nhanh chóng giơ tay với cô: "Ôn Từ, lại đây, cô trang điểm cho em, các đạo diễn đang đợi em đó."

Vân Hủy đột nhiên biến sắc, truy hỏi: "Cô Tần, số lượng nhảy phụ họa của chúng ta đã đủ rồi, cô ấy...cô ấy dựa vào đâu..."

"Đạo diễn rất hài lòng với ảnh trang điểm tạo hình của Ôn Từ, đích thân đến chọn người."

Các nữ sinh lập tức lo lắng: "Nếu cô ta được chọn, vậy trong chúng ta không phải sẽ có người phải bị loại ra sao?"

"Vẫn chưa kí hợp đồng chốt lại, việc này đều phải dựa vào thực lực để nói chuyện."

Ôn Từ cũng không để ý bọn họ, đi cùng cô giáo vào phòng chờ, trang điểm và thay đồ.

Quả thực có rất nhiều người ngồi trong phòng tập nhảy để phỏng vấn, đạo diễn và trợ lý đạo diễn ngồi ở giữa, ngoài ra còn có một số nhà sản xuất và nhân viên.

Chỉ sợ buổi thử vai tối qua vẫn chưa hoành tráng như bây giờ.

Ôn Từ đột nhiên có hơi hồi hộp.

Cô Tần ấn vào vai cô bảo cô thả lỏng một chút.

Cô định thần lại, cô men theo nhịp hòa tấu của đàn tranh, những tà áo bay phấp phới như mây trời, dáng người nhẹ nhàng nhanh nhẹn, mỗi cử động đều đầy quyến rũ.

Huấn luyện viên chuyên nghiệp vừa nhìn liền nhận ra sự chuyên nghiệp và nền tảng vững chắc của cô, còn ánh mắt của đạo diễn lại rơi vào khuôn mặt mềm mại và tươi sáng của cô gái nhỏ này.

Với dáng vẻ kinh diễm như vậy, chỉ e là làm nữ chính thì tuyệt đối không sai chút nào.

Nhạc vừa dứt, tà áo buông xuống uyển chuyển, động tác cuối cùng của Ôn Từ dừng lại để kết thúc.

Trong phòng im lặng vài giây, đạo diễn là người vỗ tay đầu tiên vì cảm động.

Quá hoàn mỹ rồi!

Ban đầu nhận được điện thoại của bên đầu tư khiến ông vẫn còn có chút hoài nghi. Ông đã ôm một tâm trạng rất không kiên nhẫn tiến hành thêm một buổi thử vai.

Lại không ngờ cách múa của người con gái trước mặt này lại khiến người ta rung động nhất trong tất cả những cô gái đã thử vai.

Thực lực kinh hồn bạt vía như này, sau lưng...lại có tập đoàn Phó thị hậu thuẫn, cô mà tiến vào giới giải trí thì sẽ quét sạch tất cả rồi!

.....

Không một chút nghi ngờ Ôn Từ giành được vị trí nhảy dẫn đầu của Kinh hồng, cũng là vị trí mà tạm thời giữ bởi Vân Hủy.

Vân Hủy vừa nghe tin này quả quyết không dám tin những gì mình nghe.

Nhin thấy Ôn Từ đi ra, cô ta giống như một con chó rùng nỗi giận đùng đùng, hung hăng trừng mắt nhìn cô một cái, mắng: "Đồ khốn kiếp!"

Ôn Từ lau mồ hôi trên trán rồi liếc nhìn cô ta: "Nếu mắng người có thể khiến cậu thoái mái hơn thì tùy cậu. Nhưng với kinh nghiệm của tớ mà nói thì hòa giải với chính mình mới là cách tốt nhất đối mặt với thất bại."

Câu nói này đã khiến Vân Hủy máu xộc thẳng lên não, tức giận đến muối ngắt xiu.

Nói rồi cô cũng không ngoại đầu lại nhìn cô ta mà đi thẳng ra phòng thay đồ.

Trong căn phòng đơn chật chội, đèn trên cao mờ ảo.

Ôn Tư cởi đồ múa ra, dựa lưng vào bức tường lạnh lẽo, tim đập thình thịch.

Cô đã bị đè nén rất lâu, luôn thất bại, luôn bị người ta chế giễu mỉa mai...

Hôm nay thực sự là lần đầu tiên sau một thời gian dài cô cảm thấy được công nhận, được cần và cảm thấy mình không phải là một tên ngốc vô dụng và không thể làm tốt việc gì.

Ôn Từ cúi đầu nhìn mặt tì hưu ngọc màu đen đó, rồi đặt nó lại trước ngực.

Ánh mắt của cô ấm áp hơn nhiều.

“Hóa ra mày thật sự có thể đổi vận đấy?!”

“Cảm ơn mày nhé!”

Chương 97: Nắm tay

Ôn Từ nói việc mình được chọn múa vị trí đầu của “Kinh hồng” cho mẹ nghe, không có nói việc thù lao cao mà cô chỉ nói với mẹ bản thân mình có cơ hội múa một đoạn trong phim điện ảnh.

Thư Mạn Thanh rất ủng hộ và khen ngợi, bà khen bảo bối nhỏ của mình: “Quá tuyệt luôn, mẹ rất tự hào về con, Lạc Lạc nhà chúng ta là có thiên phú mà.”

Ôn Từ trong lòng tràn đầy vui sướng, ngập tràn hạnh phúc.

“Phải rồi, khi nào mời Tư Bạch đến ăn cơm thế. Lần trước cậu ấy đưa con đến bệnh viện vẫn còn chưa cảm ơn người ta đàng hoàng.”

”””

Niềm vui trong lòng Ôn Từ với đi chút.

Cô sao có thể mời Phó Tư Bạch đến nhà được, không, cái này tuyệt đối không thể.

“Mẹ, quan hệ của con với anh ấy không phải như mẹ nghĩ đâu.”

“Cậu ấy không phải bạn trai con?”

Ôn Từ im lặng, rồi mới nói: “Phải, nhưng...”

“Vậy là thế rồi”

“Mẹ, con và anh ấy chỉ là quen thử xem thế nào, mẹ đừng để ý, nói

không chừng không bao lâu nữa chúng con sẽ chia tay vì tính cách không hợp cho xem.”

“Lạc Lạc, mẹ nhìn ra được Tư Bạch là đứa trẻ tốt, con phải trân trọng.”

“Mẹ mới nhìn mà biết rồi?” Ôn Từ thấy không có lý, “Mái tóc của anh ấy vừa nhìn liền thấy giống kiểu ăn chơi.”

“Cậu ấy không phải.” Thư Mạn Thanh nói, “Cậu ấy là đứa trẻ biết suy nghĩ, mà còn rất hiểu chuyện, hiểu chuyện hơn con nhiều.”

“Mẹ...! Mẹ mới gặp một lần liền bị anh ấy làm mờ mắt rồi!”

“Mẹ sống nửa đời rồi, nhìn người còn chưa chuẩn sao.”

Ôn Từ ngang bướng nói: “Con sẽ không mời anh ấy về ăn cơm, cùng lăm...con tự mời anh ấy một bữa để cảm ơn anh ấy là được rồi. Với lại mẹ mà nấu cơm thì có thể ăn nổi sao.”

Thư Mạn Thanh cười: “Được được được, con chế cơm mẹ nấu không ngon. Được, vậy con mời cậu ấy ăn cơm rồi chuyển lời cảm ơn dùm mẹ.”

Ôn Từ cúp điện thoại mới thở phào nhẹ nhõm.

Cũng không biết Phó Tư Bạch trò chuyện thế nào mà lần nào gọi điện thoại cho mẹ bà cũng đều hỏi thăm anh, giống như thật sự coi anh thành con trai mình rồi.

Nếu...nếu mẹ biết thân phận của Phó Tư Bạch thì chắc sẽ không như vậy nữa.

Dù mẹ thích đến thế nào thì cô cũng thật sự không thể xem anh như bạn trai mà dắt về nhà gặp mẹ cô được.

Sau khi tan học, Ôn Từ cúi đầu gửi tin nhắn cho Phó Tư Bạch: “Mời anh đi ăn cơm nè.”

Fsb: “Ăn gì?”

Ôn Từ: “Nhà ăn.”

Fsb:..

Trong phòng họp ở tầng cao của tập đoàn Phó Thị, một người đàn ông phong độ đã ngoài 60 tuổi, mặc một bộ đồ thời Đường và đang chống một cây gậy chạm trổ.

Phó Tư Bạch đang mặc vest, mặt không cảm xúc đứng sau ông để nghe những bài giảng của ông trước một số giám đốc điều hành cấp cao của công ty.

Nữ thư ký trẻ tuổi bưng trà đi vào, ánh mắt như có như không nhìn về phía Phó Tư Bạch.

Người chèo chống cả tập đoàn Phó thị trong tương lai này, tuổi trẻ, ánh mắt lạnh lùng còn mang một khí chất trầm tĩnh, khuôn mặt anh rất hoàn hảo...Khiến người ta phải mặt đỏ tim đập, không dám nhìn nhiều.

Sau khi giám đốc cấp cao rời khỏi phòng họp, lão gia quay đầu nói với Phó Tư Bạch: “Tối nay có sắp xếp một buổi tiệc, con đi ăn cùng với bọn họ để hiểu thêm về hoạt động của công ty. Nếu đã đồng ý tiếp quản thì ông phải ủy quyền hết cho con rồi.”

“Ông nội, ăn cơm thì đợi lần sau đi, con phải về trường.”

“Có việc?”

“Ừm, hẹn đi ăn với bạn.”

“Vậy gọi bạn con đến đi, ông bảo thư kí đặt một bàn đối diện Đế Hào.”

Phó Tư Bạch cười: “Đừng, là đối phương mời con, là một con gà bùn xỉn, đến Đế Hào chỉ sợ là dọa xỉu luôn mất.”

Phó lão phật gia nghe anh nói như vậy khiến ông hơi ngạc nhiên, ông nói nhẹ nhàng: “Tư Bạch, ông nhìn ra được gần đây con thay đổi nhiều lắm.”

“Thật ạ?”

“Trước đây con không thích nhất là đến công ty, càng không muốn quản chuyện công ty, con không có tham vọng này.”

“Ai cũng đều phải trưởng thành, con cũng muốn có sức lực.”

“Vậy xem ra là con có người muốn bảo vệ rồi.”

Phó Tư Bạch đi đến cái ghế đối diện ông nội từ từ ngồi xuống, dí dỏm nói: “Ông nội ông đến tuổi này rồi mà còn nói chuyện như vậy không thấy ngứa ngáy ạ.”

Lão phật gia giơ cái cậu gậy lên đánh nhẹ vào người anh: “Tiểu tử thối.”

Người thư kí đứng bên cạnh rót nước ấm cho Phó lão gia rồi nhìn hai ông cháu nói chuyện với nhau.

E là ngoài Phó Tư Bạch ra thì trên đời này chẳng có ai dám dùng ngữ khí không khiêm tốn gì như vậy để nói chuyện với ông cả.

Ngay cả có là Phó Trác An đến thì trước mặt của Phó lão phật gia cũng phải tôn kính lễ phép, không dám giở tính giở nết ra.

Phó lão phật gia thật sự rất thương người cháu đích tôn này.

Phó Tư Bạch đi ra khỏi tập đoàn Phó thị, trong gió lạnh, anh quay lại nhìn tòa nhà cao chót vót mới nhìn thì không thể nhìn thấy đỉnh.

Thật sự anh đã có người muốn bảo vệ rồi.

Bao bọc cô một cách chắc chắn trong lãnh thổ của riêng mình, bất chấp thời tiết.

Dù hi sinh cái gì cũng đều không thấy hối tiếc.

.....

Trong cǎn tin rực rỡ ánh đèn, Ôn Từ đã gọi xong đồ ăn, vừa ngồi xuống liền nhìn thấy Phó Tư Bạch.

Dù đã vào mùa đông nhưng anh mặc cũng không nhiều, áo len đen ngắn cổ để lộ ra cái cổ, khuôn mặt anh góc cạnh sắc nét.

Anh mang theo cái giá lạnh đến run cầm cập bước vào, nhìn quanh một vòng liền thấy cô gái nhỏ ngồi bên bàn đang vẫy tay với anh và mỉm cười tươi sáng.

Phó Tư Bạch đi vào, nhàn nhạt nói: "Người mời anh ăn cơm rất nhiều, mà ăn ở nhà ăn...em là người đầu tiên."

Ôn Từ đưa thẻ ăn cơm trong tay mình qua cho anh, tâm trạng có vẻ như rất tốt: "Vậy anh phải bắt đầu thích ứng đi, bạn gái anh không có tiền nên chỉ có thể mời ăn ở nhà ăn."

Ánh mắt anh lóe lên ý cười lười biếng, bàn tay thon dài cầm lấy thẻ ăn cơm rồi đi đến cửa gọi cơm.

Lúc quay lại Ôn Từ nhìn thấy cả đĩa cơm của anh đã được lấp đầy, bò kho, chân gà teriyaki và sườn cừu nướng...

Quả nhiên là người đàn ông này thật sự không biết khách sáo với cô mà.

Từ trong ánh mắt của cô Phó Tư Bạch nhìn ra được sự xót xa.

Anh từ chối buổi tiệc của ông nội, từ trung tâm trở về đây vậy mà cô còn chê anh ăn nhiều.

“Tiếc thì có thể không mời.”

“Không có tiếc nhé.” Ôn Từ lấy lại tấm thẻ ăn cơm, cất vào trong túi mình, “Mau ăn đi.”

Phó Tư Bạch ngồi bên cạnh cô, đặt sườn cừu, thia là và thịt bò thái hạt lựu lên cái đĩa đầy rau của cô, cô cau mày nói: “Làm gì thế?”

“Ăn không hết, chia cho em một chút đấy.”

“Ăn không hết thì anh đừng gọi nhiều như vậy chứ!”

Anh nói nhẹ bàng: “Quen rồi.”

“.....”

Cô không nói chuyện nữa, lầm lúc Phó Tư Bạch sẽ liếc nhìn qua cô.

Cô gái nhỏ này ăn cơm rất nghiêm túc, nhai từ từ, khéo miệng quả đào của cô còn lấm tấm miếng dầu mỡ, trông rất đáng yêu.

Phó Tư Bạch lại gấp miếng cánh gà trong đĩa qua cho cô, nhìn cô ăn.

Ôn Từ từ chối: “Ăn không nổi nữa!”

“Miếng cuối cùng.”

Đợi cô ăn xong, cái đũa gấp thịt bò của anh lại đưa ra liền bị Ôn Từ dùng ánh mắt sắc lẹm ngăn lại.

Phó Tư Bạch nhìn cô mãi mới cúi đầu ăn mấy đũa, Ôn Từ nói với anh: “Hôm nay em được chọn nhảy phụ cho Kinh hồng đấy nhé.”

“Ừm.”

“Anh không hỏi đó là gì sao?”

“Là gì.”

Ôn Từ nhìn biểu cảm thản nhiên của anh, cô đoán là anh cũng sẽ không hứng thú lắm nên nhất quyết không nói.

Phó Tư Bạch không phải kiểu người sẽ đón hùa ý của người khác. Anh luôn là nhân vật trung tâm của đám đông, cho dù đối với bạn gái trước của anh cũng gần như đều là bọn họ lấy lòng anh nhiều hơn.

Ôn Từ cảm thấy bản thân mình cũng sẽ không ngoại lệ.

“Nói với anh cái này chính là bởi vì khoảng nửa tháng sẽ vào đoàn phim.” Cô thử thăm dò nói, “Có thể thêm wechat, như vậy mới có thể gọi điện thoại, nhắn tin bằng thoại, tiết kiệm được tiền điện thoại đấy.”

Tay cầm đũa của Phó Tư Bạch hơi khụng lại, từ chối: “Không cần thêm.”

Anh tạm thời... vẫn chưa muốn để cô nhìn thấy lịch sử tin nhắn của trước đây, nhìn thấu tâm tư của anh.

Vốn đã đủ hèn mọn rồi.

Để cô biết thì anh coi như sẽ hoàn toàn thua rồi.

Ôn Từ gật gù, cất điện thoại lại: “được thôi.”

Phó Tư Bạch nhìn thấy cô bình tĩnh, không hề có chút cảm giác thất vọng nào khiến anh muốn hỏi thăm dò: “Cũng không phải mối quan hệ lâu dài gì, chán thì chia tay, không cần phải thêm.”

Ôn Từ thuận theo mà gật đầu: “Được thôi.”

“.....”

Thật sự đủ sảng khoái.

Tâm tình của Phó Tư Bạch ngay lập tức chìm xuống, cổ họng anh dường như bị lau bằng giấy nhám, hơi rát, anh lại nói: “Nếu cảm thấy gọi điện thoại quá tốn tiền thì có thể không gọi.”

Cô gái nhỏ này nhạy cảm nhận ra được tâm tình anh không thoải mái nên cô lí nhí nói: “Không phải, lần sau em sẽ không chủ động nhắc đến chuyện thêm wechat nữa.”

Phó Tư Bạch nói không một chút cảm xúc: “Hôm nay em nhận thua khá nhanh đấy.”

“Phó Tư Bạch, sau này em sẽ kiềm chế tính khí, sẽ không tùy ý hung dữ lung tung với anh nữa, sẽ cố gắng làm tốt nghĩa vụ của một người bạn gái, quan tâm anh nhiều hơn.”

Con ngươi đen láy của Phó Tư Bạch hơi ngược lên để nhìn cô: “Cố gắng làm tốt nghĩa vụ của một người bạn gái?”

“Ừm.”

Phó Tư Bạch kéo dài ngữ điệu ở bên tai cô, anh nhẹ nhàng nói: “Em biết “nghĩa vụ” của một người bạn gái là gì?”

“.....”

Nhìn khuôn mặt đang dần ửng đỏ lên của cô khiến khéo môi của Phó Tư Bạch cong lên, anh cầm đĩa cơm đứng dậy rời đi: “Em vẫn khá biết tự kiểm điểm lại mình, vậy sao em không tự nghĩ tại sao anh vẫn chưa chạm vào em.”

Ôn Từ không trả lời lại anh, hai người đi ra khỏi nhà ăn, cái lạnh buốt đến tận xương.

Bữa ăn này khiến Ôn Từ cảm nhận được Phó Tư Bạch chắc cũng đã ghét mình rồi.

Không chạm vào cô đương nhiên cũng là bởi vì ghét.

Không sao cả, cô không quan tâm.

Dưới ánh trăng nhàn nhạt, đôi mắt của Phó Tư Bạch lạnh như nước, đường nét lạnh lùng và nghiêm nghị, mang theo vẻ lạnh giá.

“Phó Tư Bạch, muốn đi dạo không?”

“Công ty còn có việc.”

“Được, vậy em tiễn anh đến cổng trường.”

Anh đi về phía cổng trường, Ôn Từ đi theo phía sau, vừa thấy anh cất điện thoại vào túi rồi lại cố ý để trống tay phải.

Cô đang bên phải của anh.

Nhưng Ôn Từ không chắc, cô bước lên để đi ngang hàng với anh nhưng không có nắm tay anh.

“Phó Tư Bạch, sau này em vẫn sẽ gọi điện thoại cho anh, không sợ phí tiền điện thoại.”

“Tùy em.”

Sắc mặt lạnh lùng của Phó Tư Bạch đã dịu đi một chút, anh lại nói:
“Thiếu tiền thì nói với anh.”

“Không thiếu.”

Mu bàn tay cô thi thoảng lại chạm vào anh nhưng cô né đi rất nhanh.

Da tay...như xẹt qua một luồng điện vậy.

Đột nhiên trước mặt có mấy người trượt ván bay tới, bởi vì là đường xuống dốc, tốc độ quá nhanh không thể khống chế, một người mặc áo hoa bay thẳng về phía Ôn Tù.

Ôn Tù sợ tới mức vội vàng né tránh qua để né anh ta, trọng tâm không ổn định, vô thức lao thẳng về phía người con trai bên cạnh cô.

Phó Tư Bạch nhanh tay nhanh mắt, vội vàng đỡ lấy cô, ôm cô vào trong lòng.

Ôn Tù đụng vào lồng ngực anh, bị anh ôm chặt ở trước ngực khiến nhịp tim cô đập nhanh liên hồi. Khoang mũi cô ngập tràn mùi hương bạc hà nhàn nhạt từ trên người anh.

Phó Tư Bạch quay đầu, tức giận: “Muốn chết?”

Người con trai trượt ván nhìn thấy là Phó Tư Bạch nên bị dọa cho hồn bay phách lạc, vội vã xin lỗi: “Xin lỗi xin lỗi, em...em không cố ý.”

Ôn Tù kéo lấy áo anh, đứng vững lại rồi nói: “Phó Tư Bạch, không sao.”

Phó Tư Bạch không so đo với anh ta, xoay người đi về hướng cổng trường.

Ôn Từ nhìn khuôn mặt lạnh lùng của anh sau đó cúi cằm nhìn xuống tay trái của mình.

Tay của cô bị người con trai này nắm trong lòng bàn tay anh rất chặt.

Thô ráp, ấm áp nhưng chân thật.

Chương 98: Không muốn nhịn nữa

Cái đoạn múa cổ điển này quay cũng không đến 1 phút lướt qua ống kính của phim Kinh hồng.

Vì 1 phút ngắn ngủi mà quý báu này mà Ôn Từ phải ở lại thành phố điện ảnh để tập dợt và ghi hình trong gần nửa tháng. Trước giáng sinh mấy ngày mới coi như là đã hoàn thành xong phần quay múa cho phim.

Cô cũng cầm được một khoản thù lao không nhỏ. Khoản thù lao này cô đều chuyển hết cho Thư Mạn Thanh.

Bởi vì mắt của Thư Mạn Thanh điều tiết quá nhiều, thị lực xuất hiện một vài trở ngại, bác sĩ nhắc nhở bà nhất định phải chú ý nghỉ ngơi, không thể làm quá sức.

Vì thế nên trong điện thoại Ôn Từ cứ nhắc mãi, bảo bà tuyệt đối không được thức khuya để vẽ tranh nữa.

Với khoản thù lao này chắc là có thể sẽ giúp nhà họ trả được tiền nợ mấy tháng này, nhân cơ hội này để Thư Mạn Thanh nghỉ ngơi, hồi phục lại thị lực.

Sau khi về Ôn Từ gọi điện thoại cho Phó Tư Bạch.

Giọng nói của anh vẫn lười biếng như mọi khi: “Về rồi?”

“Ừm.”

“Muốn gặp nhau không?”

Ôn Từ vuốt ve mảnh vải lụa của khăn quàng cổ trong cửa hàng, thản nhiên nói: "Được."

"Vẫn là được."

"Không thì sao chứ."

Ngữ khí của Phó Tư Bạch có chút mỉm cười nhẫn lại lặp lại câu hỏi đó: "Anh hỏi là muốn, hay là không muốn."

Ôn Từ cũng nhìn ra được có vẻ như anh rất để ý cái này.

Cô không có lập tức trả lời, cô chọn một chiếc khăn cashmere màu xám của nam giới và mang nó đến quầy tính tiền.

"Có một chút nhưng cũng không phải đặc biệt muốn." Cô nhấn mạnh thêm lần nữa, "Chỉ có một chút."

Điện thoại đầu bên kia giọng nói anh nhẹ nhàng đi: "Để em có chút nhớ ông đây cũng làm khó em rồi."

Ôn Từ bị anh chọc cười, khóc miệng cô cong lên: "Vậy mai gặp."

Nói rồi cô cũng không đợi anh trả lời, cô tắt máy trước.

Nửa tháng này mỗi ngày Ôn Từ ở đoàn phim đều bận đến tối mặt tối mũi, ngay cả thời gian ăn cơm cũng phải bàn bạc đội hình và vị trí đứng với các diễn viên múa cùng, cô mệt đến nỗi mà cứ dựa vào ghế là có thể ngủ liền luôn.

Cô thật sự không có thời gian và tinh lực để đi nhở cái khác.

Phó Tư Bạch muốn nghe Ôn Tư đương nhiên cũng muốn nói.

Thật sự không tính là dối lòng bởi vì thật sự có một hai lần cô nằm

mơ,mơ thấy anh.

Trong mơ anh cười xấu xa, anh như là đang cười trước sự tuyệt vọng và xấu hổ của cô, làm cô tức đến nỗi tỉnh dậy rồi mà vẫn không kìm được nhẫn tin mắng anh.

“anh nghĩ rằng anh cười lên rất đẹp trai hả.”

fsb:?

Ôn Từ: “Sau này không được cười nữa!”

fsb :

Bởi vì giấc mơ rồi mắng người, Ôn Từ thật sự cũng có hơi hối hận.

Vì thế cầm được thù lao chuyển hết cho mẹ nhưng cô chừa lại một ít tiền lẻ để mua quà ở cửa hàng cho anh.

Chiếc khăn màu xám trên tay có thể được coi là sự đền bù cho những lời mắng mỏ vô cớ mà anh phải nghe.

“Bao nhiêu tiền thế?”

“189.º”

“Đắt như vậy à?”

Trước quầy bà dì mập mạp cầm chiếc khăn rồi nói: “Ai ya, cô bé nhỏ, cháu sờ chất liệu đi, làm bằng lông cừu, tuyệt đối ấm áp, không tin cháu quàng lên rồi ra gió thử xem.”

Ôn Từ sờ chất liệu mềm mại của chiếc khăn choàng màu xám, có phải lông cừu không thì không chắc nhưng thật sự thoái mái, không có ngứa da chút nào.

Cô nhịn lại sự xót tiền để thanh toán, xách chiếc khăn rời đi.

Tặng quà cũng là một khóa học bắt buộc đối với nam nữ khi yêu nhau.

Cô cố gắng làm tốt việc mà một người bạn gái nên làm, anh giúp đỡ cô nhiều như vậy mà lại không chạm vào cô, chỉ có thể bù đắp cho anh ở nhiều mặt khác.

.....

Vào buổi chiều đêm Giáng sinh, Phó Tư Bạch nhận được cuộc gọi từ người quản lý của một cửa hàng đồ cao cấp, họ thông báo rằng chiếc khăn choàng anh đặt làm riêng từ một nhà thiết kế người Paris đã được chuyển đến, và hỏi khi nào thì có thể gửi người đến công ty.

“Không cần.” Phó Tư Bạch đi nhanh ra khỏi công ty, ngồi vào chiếc xe màu đen, “Bây giờ tôi đến lấy.”

Nửa tiếng sau Phó Tư Bạch đến cửa tiệm.

Quản lý đem chiếc khăn choàng hàng đặt may ra trước mặt anh, Phó Tư Bạch cầm lên coi một cách kĩ càng.

Cái này có màu đỏ thuần, logo được in với hoa văn sẫm màu không thể nhìn thấy và mặt dây tua rua, rất đơn giản và trang nhã.

Da cô trắng nên màu đỏ rất hợp với màu da cô.

Phó Tư Bạch tự mình choàng lên rồi đứng trước gương nhìn rất lâu, anh nói: “Tôi nhớ đã nói đừng để logo.”

Quản lý cung kính giải thích: “Tiểu Phó tổng, nhà thiết kế đã in một họa tiết tối trên logo, rất khó thấy. Phong cách của nhà thiết kế này phải hiển thị trên trang web chính thức. Mong ngài thông cảm.”

Dù anh không hài lòng với cái logo nhưng chất liệu cũng rất tốt, choàng lên rất thoải mái. Phó Tư Bạch cũng không nói gì nữa, bảo quản lý gói nó lại.

“Đừng dùng hộp của cửa tiệm mọi người.”

“Dạ dạ dạ, chúng tôi có hộp không dán logo ạ.”

Quản lý đi lấy một cái hộp đen rồi bỏ chiếc khăn choàng vào trong rất cẩn thận.

“Tiểu Phó tổng, ngài đi cẩn thận, lần sau còn cần gì có thể gọi thẳng cho tôi ạ.” Quản lý cửa hàng cao cấp lễ phép tiến anh ra tận cửa.

Cái vị Phó tổng nhỏ này trước giờ tặng quà chẳng để tâm gì, ngay cả đi lấy còn thấy cười mà chỉ quẹt thẻ rồi xong.

Vậy mà lần này lại trịnh trọng khác thường, đặt trước hẳn 1 tháng, mà còn tự mình đến lấy, còn soi kĩ mẫu, ngay cả chi tiết logo cũng chú trọng như vậy...

Quả thật hiếm thấy nha.

.....

Tại quảng trường của trung tâm thương mại, Ôn Từ nhìn thấy Phó Tư Bạch.

Vào đêm Giáng sinh, nhiệt độ gần như xuống dưới 0 độ, vì vậy cuối cùng anh ấy cũng mặc một chiếc áo khoác dạ. May là anh cao và mảnh khảnh, chiếc áo khoác lông xù trông không hề bị cồng kềnh, ngược lại còn mang đến cảm giác hợp thời trang khi mặc nó.

Trong gió lạnh kinh người, sắc mặt của anh càng thêm nghiêm nghị.

^ - - - -

Ôn Từ vẫy vẫy tay về phía anh, anh vẫn bước đi ung dung như cũ, không chậm không gấp mà đi đến.

“Mau đi, lạnh quá nè Phó Tư Bạch.”

Cô gái nhỏ run cầm cập trong đêm đông lạnh buốt, vừa run vừa dậm chân tại chỗ.

Phó Tư Bạch đưa tay nâng khuôn mặt ửng hồng của cô lên, nhìn bóng lưng hơi trầm và hàng mi dài mịn của cô: “Gặp anh em biết trang điểm rồi?”

“Ờ...” Ôn Từ không ngờ anh vậy mà có thể vừa nhìn đã nhận ra.

Cô rõ ràng đã trang điểm nhạt như thường ngày rồi mà!

Trai thẳng không phải đều tưởng đây là nhan sắc tự nhiên sao.

“Trong đoàn có học mấy chị diễn viên cách trang điểm, có cơ hội thì thử thử thôi.”

“Trang điểm thì trang điểm, giải thích gì chứ.”

“.....”

Phó Tư Bạch bước những bước rất dài đi về phía trung tâm thương mại, trong lòng Ôn Từ rất hồi hộp, nhưng không lí giải được dư vị này.

Cô đuổi theo anh, đi vào khu trung tâm thương mại ấm áp hơn, mới có cảm giác dễ chịu hơn nhiều.

Quà của Phó Tư Bạch tặng rất hài lòng, anh quăng túi quà lên người cô không chút khách khí. Nếu không phải cô phản ứng nhanh vừa kịp ôm chặt lấy nó thì cái hộp suýt nữa thì rơi xuống đất rồi.

“Hả? Đây là?”

Anh bình tĩnh nói: “Quà giáng sinh.”

Ôn Từ mở túi quà màu đen ra, lấy ra chiếc khăn choàng đỏ từ giấy lụa, nhìn thấy rất thích.

“Oa.”

Nhin gương mặt cô hiện lên ý cười rồi nhìn về cái kính cửa sổ trong suốt bên ngoài để choàng thử, có vẻ như không chán ghét khiến tinh thần Phó Tư Bạch cũng nhẹ nhõm hơn.

“Sao, đẹp không?” Cô xoay một vòng trước mặt anh, “Rất hợp với bộ đồ của em, phải không.”

Cô mặc một chiếc áo khoác ngoài màu trắng, với nước da trắng như tuyết, chiếc khăn quàng cổ màu đỏ làm cho nét mặt cô trở nên tươi tắn và rạng rỡ, và đôi mắt trong veo sáng lên nụ cười.

“Em thích?”

“Cũng đẹp, cái này bao nhiêu tiền thế?”

Phó Tư Bạch sớm đã có chuẩn bị, tấm mạc đồ cao cấp anh đã cắt đi rồi, chỉ nói, “10 mấy tệ.”

“10 mấy tệ có thể mua rồi! Ở đâu vậy?”

“Chợ hoa sen.”

Ôn Từ biết Chợ Hoa Sen là chợ đầu mối buôn bán nhỏ lẻ lớn nhất ở Nam thành, nhưng cô vẫn nghi ngờ nói: “Đại thiếu gia của Phó gia lại sẽ đi dạo chợ hoa sen?”

“Đó là nơi anh thích đi nhất.” Phó Tư Bạch giơ chân lên, “Giày cũng

mua ở đó, 100 tệ 3 đôi.”

“.....”

Ôn Từ nhìn đôi giày thể thao phiên bản giới hạn anh đang mang trên chân.

Lừa ai hả!

Cả người anh tất cả quần áo và phụ kiện trên người, nó gần sáu con số.

Chỉ có hép hòi với cô thôi.

Ôn Từ lấy chiếc khăn choàng lông cừu màu đen cô mua cho anh ở trong túi ra, hừ một tiếng, “Em mua cho anh, đắt hơn nhiều đấy!”

Đáy mắt Phó Tư Bạch ngạc nhiên rồi mỉm cười.

Anh thật sự không ngờ cô cũng sẽ chuẩn bị quà cho anh.

Ôn Từ nhìn cái cổ trắng của anh, giữa mùa đông cô còn không có mặc áo cổ lọ, cô đang nhón chân buộc chiếc khăn quàng cổ anh, buộc hai vòng rồi thắt lại một cách hoàn hảo.

“Cũng được chứ hả, kiểu dáng bình thường, chủ yếu là chất liệu thoải mái.”

“Ừm.”

Phó Tư Bạch được sủng mà kinh, anh không biết phải làm gì mới tốt nên chỉ có thể cố gắng kìm chế lại nhìn cô: “Cũng được.”

“Còn cũng được à, kiểu dáng đẹp lại còn giữ ấm. Vậy nên món đồ này đắt, chất lượng không giống nhau.” Ôn Từ sờ cái khăn của anh rồi lại sờ cái khăn choàng màu đỏ mình đang choàng, “Cái này của

anh hoa hòe màu mè...vừa nhìn là biết hàng của chợ hoa sen.”

Phó Tư Bạch bật cười: “Mắt của em rất độc.”

“Bốn cô nương cũng nhìn thấu cảnh đời rồi.”

Hai người đứng cạnh cửa nhìn bóng dáng của đối phương trong gương kính.

Vả lại cái kiểu khăn choàng một đen một đỏ này cũng thật sự có cảm giác cặp đôi đang yêu nhau.

Không chỉ là khăn choàng mà chiều cao của hai người cũng rất xứng đôi.

Khi Ôn Từ không mang giày cao gót thì đứng đúng tới ngực của Phó Tư Bạch, anh kéo cô lại để đo rồi nói: “Đồ chân ngắn.”

“Em không có thấp!”

Trong số con gái thì Ôn Từ thật sự không thấp, là do Phó Tư Bạch cao đến tận 1m9, quá cao rồi, vậy nên cô giống như một bản nhỏ đứng cạnh anh vậy.

Cánh tay dài của anh choàng qua ôm đầu cô xoa mạnh, làm rối tung những bím tóc đã được chải kỹ của cô.

“Phó Tư Bạch! Hôm nay anh rất phiền đó!”

Cô né ra.

Nhưng chắc là cô không biết Phó Tư Bạch chỉ là khi tâm tình thật sự rất tốt mới phiền người khác như vậy.

.....

Phó Tư Bạch dắt Ôn Từ đi vào chỗ khu chơi điện tử.

Khu này rất náo nhiệt, đủ thứ trò chơi điện tử đang phát ra âm thanh, còn có tiếng cười đùa của mấy đứa trẻ nhỏ.

“Ai, khu này rất lâu rồi em không đến.”

Anh nhìn sang Ôn Từ đứng bên cạnh: “Em từng đến đây?”

“Ừm, lúc học cấp 3 có đi chơi với Hứa Gia Lịch.”

“.....”

Khóe miệng đang cười của Phó Tư Bạch cơ cứng lại.

Nhớ lại mâu thuẫn của Phó Tư Bạch và anh ấy nên Ôn Từ lập tức dán miệng lại, cô tránh khỏi mấy chỗ máy chơi game được thích nhất, đến trước một cái máy hình búp bê lại ít được chú ý.

“Anh biết cái máy gấp búp bê này tại sao không ai chơi không?” Cô quay đầu nhìn Phó Tư Bạch rồi nói, “Bởi vì khó gấp được, mọi người đều cảm thấy là lừa tiền.”

“Thật?”

Tâm trạng của Phó Tư Bạch rõ ràng là chìm hơn.

Ôn Từ đi đến quầy đổi xu kế bên để mua mấy đồng cắt, rồi cô bỏ vào máy búp bê: “Trước đây em chưa bao giờ trúng cả, nhưng càng không trúng được thì lại càng muốn gấp.”

Anh không trả lời cô.

Ôn Từ cũng mặc kệ anh, cô điều khiển cần gạt để nhắm ngay một cái chú thỏ nhỏ trên mép kính.

Cũng không khác gì cô dự đoán, không trùng.

“Nhìn đi, cái máy chơi game này quá khó trúng rồi.”

Phó Tư Bạch thấy cô lại bỏ đồng xu thứ hai vào, anh nói: “Biết rõ là không trúng, còn chơi?”

“Em muốn lấy chú thỏ nhỏ đó, từ lúc cấp 3 đã muốn rồi.”

“Hứa Gia Lịch không giúp em bắt?”

“.....”

Cô không nên lỡ miệng nhắc đến, không qua nỗi phen này!

Lúc cô đang điều khiển cái gạt thì bất ngờ cảm nhận được anh đang kề sát sau lưng cô.

Lòng bàn tay thô ráp, dày đang bao trùm lên mu bàn tay cô, từ từ điều khiển tay cô.

Ôn Từ không kìm được sự hồi hộp trong lòng, thậm chí có thể cảm nhận được hơi thở của anh, đang phả vào ót của cô một cách rất nhẹ nhàng rất nóng hổi.

“Thả lỏng.” Giọng nói trầm ấm của anh rơi vào tai cô, “Tập trung vào.”

Ôn Từ hít thật sâu, sự chú ý đều dồn lên bàn tay anh đang nắm tay cô, nhẹ nhàng điều khiển cái cần gạt, từ từ nhắm vào chú thỏ nhỏ mà cô đã muốn từ lâu.

Cuối cùng một tay còn lại của Phó Tư Bạch nắm lấy tay cô, nhấn vào nút màu đỏ.

Chiếc móc ngay lập tức móc vào bộ quần áo được thiết kế bằng ren

của con búp bê thỏ, và bắt lấy nó một cách thầm kín.

Ôn Từ nín thở nhìn chiếc móc đưa con búp bê thỏ mà cô thích nhiều năm nhưng gấp luôn thất bại lén gần chỗ hộp lấy quà.

“Peng” một tiếng, chỗ thùng rỗng mở ra để con búp bê rơi xuống!

“A! Gấp được rồi!”

Ôn Từ ôm con búp bê lên, phấn khích tột đồ quay đầu ôm lấy anh,
“Phó Tư Bạch, gấp được rồi đấy!”

Nhưng một giây tiếp theo Phó Tư Bạch thuận thế ép sát cô lại chỗ cái máy chơi game.

Ôn Từ giật mình, bất ngờ nhìn thấy khóe miệng anh vừa vặn nhếch lên—

“Hứa Gia Lịch có làm như vậy với em không?”

Nói xong không đợi cô phản ứng lại, anh đã kéo cổ áo cô lại nghiêng đầu cắn lên môi cô một cái thật mạnh.

Nhịn lâu lắm rồi.

Không muốn nhịn nữa.

Chương 99: Nhàn nhã

Hai ngày sau vị bác sĩ khoa mắt từng chẩn đoán trước đây đã chủ động liên hệ với Thư Mạn Thanh.

“Gần đây, một bác sĩ khoa mắt từ nước ngoài trở về sẽ ở lại bệnh viện của chúng tôi nửa tháng.”

Ông rất kích động nói với bà, “Bác sĩ khoa mắt này là một người ưu tú nhất trong ngành--Bác sĩ Phương Tử Hoằng, ông ấy sẽ thực hiện một số cuộc phẫu thuật để nghiên cứu và quan sát, và đã chọn một số hồ sơ bệnh án từ bệnh viện của chúng tôi, trong đó có bà Thư đây! Vì thế, chỉ cần bà đồng ý phẫu thuật kí tên một cái là chúng tôi sẽ ngay lập tức có thể tiến hành phẫu thuật trong mấy ngày tới.”

Thư Mạn Thanh không có thay đổi sắc mặt, bà từ chối: “Bác sĩ, tôi tạm thời vẫn chưa định sẽ làm phẫu thuật, chuẩn bị uống thuốc điều trị xem sao.”

“Đối với bệnh đục thủy tinh mà nói thì thuốc tác dụng không lớn đâu.”

“Tôi biết.”

“Bà Thư, nếu bà lo lắng về vấn đề tiền chữa trị thì bà có thể cứ yên tâm.” Bác sĩ giải thích nói, “Bởi vì đây là cuộc phẫu thuật mang tính nghiên cứu nên tiền viện phí đều miễn phí.”

“Toàn bộ đều miễn phí?” Thư Mạn Thanh ngạc nhiên, “Sao có thể...”

“Một số bác sĩ khoa mắt trong bệnh viện sẽ tham gia vào ca phẫu thuật này. Mục đích chính là để học hỏi từ tiền bối Phương Tử

Hoảng, vì vậy bệnh viện sẽ chịu mọi chi phí phẫu thuật."

Thư Mạn Thanh cũng hiểu được đại khái ý ông: "Chuyên gia này chọn bệnh án của tôi sao?"

"Đúng vậy, bởi vì trọng tâm của ông ấy là về bệnh đục tinh thể nên bệnh án của bà là thích hợp nhất."

Bác sĩ lấy ra một lá thư đồng ý cho cuộc phẫu thuật, "Nếu bà không để ý chuyện trong suốt buổi phẫu thuật của bà sẽ được quan sát với các bác sĩ của chúng tôi thì mời bà kí tên lên đây, chúng tôi sẽ sắp xếp thời gian để phẫu thuật."

Thư Mạn Thanh đương nhiên không để ý chuyện để các bác sĩ quan sát, dù sao đều là làm phẫu thuật mà người trong phòng phẫu thuật nhiều ít...không có gì khác biệt đối với bệnh nhân mà nói cả.

Bà nghĩ đến mấy ngày nay Ôn Từ đều gọi điện khuyên bà, nếu bà còn không đồng ý phẫu thuật thì chỉ sợ nha đầu này phải cuống cuồng lên mất.

"Vậy...thời gian hồi phục sau phẫu thuật có lâu không?"

"Cái này không nói chắc được vì mỗi người khác nhau nhưng trong 3 tháng cố gắng đừng điều tiết mắt quá sức."

"3 tháng á."

Thời gian dài như vậy mà bà không thể vẽ tranh nữa thì tiền tiết kiệm trong nhà cũng chỉ đủ dùng trong thời gian này mà thôi.

Cái này sao được đây.

"Bà Thư." Bác sĩ biểu cảm nghiêm nghị lên, "Bệnh tình của bà hiện tại vẫn chưa có gì đặc biệt nghiêm trọng như nếu bà còn trì hoãn kéo dài đến thời kì bệnh sau này e là cả thế giới của bà thật sự sẽ mờ

căm luôn đấy.”

Thư Mạn Thanh cũng hơi bị dọa nghĩ đến tương lai con gái mình.

Nếu tương lai bà thật sự không nhìn thấy gì nữa cũng là một gánh nặng lớn với con gái.

Một người ba đang hôn mê, một người mẹ mù lòa thì tương lai cô còn có thể gả đi như thế nào đây, làm sao cô có cuộc sống tốt lên.

Thư Mạn Thanh không hề do dự kí tên vào thư đồng ý phẫu thuật.

Cuộc phẫu thuật đã được lên kế hoạch vào kỳ nghỉ đông, các chuyên gia hợp tác đúng lịch trình, và tình cờ là Ôn Từ đang được nghỉ nên cô không cần phải đi lại giữa bệnh viện và trường học.

Ôn Từ đang xem lại bài tập cuối cùng của mình trong thư viện thì nhận được cuộc gọi từ mẹ bà nói rằng bà đã ký vào tờ giấy chấp nhận phẫu thuật.

Từ giọng nói của Thư Mạn Thanh có thể nghe ra được bà rất vui. Bà nói lần này bà may mắn lắm vì gặp được vị chuyên gia này làm phẫu thuật để nghiên cứu để được miễn phí toàn bộ chi phí.

“Vậy sao, vậy thì chúng ta phải nắm bắt cơ hội này. Thời gian này mẹ tuyệt đối không được dùng mắt quá nhiều, nghỉ ngơi cho tốt đợi phẫu thuật nhé.”

Ôn Từ nghiêm nghị nhắc nhở, “Nếu không đợi đến khi phẫu thuật ngộ nhỡ chuyên gia nói mắt của mẹ không được nghỉ ngơi tốt, không thích hợp để phẫu thuật thì không phải là chúng ta sẽ bỏ lỡ cơ hội tốt như vậy sao?”

Thư Mạn Thanh nghe cô nói thế cũng tin lời, bà vội vàng nói: “Được được được, thời gian này mẹ sẽ không vẽ tranh nữa, mỗi ngày ngủ đủ 8 tiếng, nhất định sẽ không làm trì hoãn phẫu thuật. Lạc Lạc đừng

lo nhé.”

“Vậy mới được chứ mẹ.” Ôn từ cười, “Bệnh viện con sẽ thường đến nên chỗ bên ba, mẹ cũng đừng quá lo lắng, nếu không ổn thì chúng ta mời y tá.”

“Không cần, con phải để mẹ có chút việc để làm chứ, nếu không một ngày sẽ chán lắm.”

“Ừm, dù sao mẹ cũng đừng quá sức.”

“Con cũng vậy nhé.” Thư Mạn Thanh cũng nhắc nhở, “Cuối kỳ, hãy ôn tập bài vở cho tốt, đừng đi làm thêm, chúng ta vẫn có một số tiền tiết kiệm.”

“Được!”

Ôn Từ cúp điện thoại của mẹ đến cạnh cửa sổ nhìn nhìn ánh mặt trời mùa đông ấm áp hiếm thấy ngoài cửa sổ, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm.

Phó Tư Bạch làm việc luôn nhanh nhẹn gọn gàng đúng như phong cách của anh.

Cô xin anh giúp hai việc anh đều có thể làm rất tốt, không hề lộ chút nào.

Nếu gạt những thứ khác đi Phó Tư Bạch nhất định là người yêu hoàn hảo.

Lòng người rất ấm áp, Ôn Từ không yêu anh nhưng cũng không thể ghét anh như lúc trước.

Bị ép buộc bởi sự trao đổi quyền lợi, Phó Tư Bạch có thể khiến cô không cảm thấy uất ức, đáng khinh bỉ và bẩn thỉu... Đây là bản lĩnh của anh.

Chả trách khiến nhiều người con gái chết mê chết mệt anh như vậy.

Ôn Từ mở danh bạ lên bấm vào chổ liên lạc fsb rồi gọi điện thoại cho anh.

Điện thoại được thông, giọng nói có hơi lười biếng nhưng lại rất quyến rũ: “Chủ động gọi đến không sợ phí tiền điện thoại à?”

“Không sợ.” Cô dựa lưng vào tấm kính thủy tinh, dịu dàng hỏi: “Anh đang làm gì vậy?”

“Ngủ.”

“Ngủ trưa à, vậy vây em cúp nhé! Anh nghỉ ngơi đi.”

Bên đầu kia của điện thoại truyền đến giọng nói lười nhác: “Em đánh thức ông đây rồi.”

“Xin lỗi.”

“Nói chuyện.”

“Là....chuyện bên mẹ em đã giải quyết rồi, kì nghỉ đông có thể phẫu thuật.”

“Anh biết.”

Ôn Từ hơi do dự, hỏi: “Anh đang ở căn hộ Ngụ hồ hay ở kí túc xá?”

“Căn hộ.”

Cô biết anh bị suy nhược thần kinh nhẹ, chỉ cần tiếng động dù là nhỏ nhất cũng sẽ khó đi vào giấc ngủ nên thường về căn hộ nghỉ ngơi.

“Vậy bây giờ em đến tìm anh, được không?”

“Tìm anh làm gì?”

Ôn Từ suy nghĩ rồi nói: “Bạn gái tìm anh còn cần lí do hả?”

Bên đầu bên kia anh truyền đến giọng cười, có vẻ như anh cũng rất thích cách nói chuyện của cô như này, có chút dư vị yêu đương rồi.

“Đói rồi, mang chút gì ăn nhé.”

“Ừm.”

.....

Ôn Từ đặc biệt đến cửa hàng bánh bao ở góc trường học mua bánh bao hấp mà Phó Tư Bạch thích, đi ngang qua cửa hàng tiện lợi liền mua thêm vài thứ rồi bắt xe buýt đến căn hộ Ngụ Hồ.

Mật khẩu căn hộ Phó Tư Bạch đã nói với cô rồi, dù ở đây không phải nhà cô nhưng cô cũng rất quen đường đi nước bước, bảo vệ tòa nhà thấy cô cũng không truy hỏi thông tin cá nhân gì nữa.

Khoảng thời gian rảnh rỗi hiếm hoi trong ngày đầu năm mới.

Ôn Từ chuẩn bị một phong bì có chi phí chữa trị rồi để ở chỗ dễ thấy nhất trên quầy bar, số tiền còn lại cô sẽ tiết kiệm đủ rồi trả cho anh.

Đẩy cửa phòng ngủ ra cô thấy Phó Tư Bạch đang ngồi trên cái ghế lười, anh chỉ mặc một chiếc áo len trắng rộng thùng thình, lộ ra vẻ lười biếng, tay cầm một cuốn sách dày cộm với những đầu ngón tay gầy guộc.

Ánh mặt trời mùa đông ấm áp chiếu vào làn da trắng lạnh của anh, đôi mắt phản chiếu ánh sáng một màu nâu nhạt xinh đẹp, viền và khói mặt đều sáng lên.

^

Ôn Từ đẩy cửa đi vào nhưng anh không liếc nhìn qua mà chỉ nói:
“Định cảm ơn anh?”

Cô lắc đầu: “Cũng không phải là cảm ơn, nam nữ yêu nhau không cần phải khách sáo như vậy.”

“Cũng đúng, bây giờ quen rồi cũng không mời đi ăn cơm nữa.”

“Có thể mời nhé.” Ôn Từ mỉm cười, “Ăn ở nhà ăn.”

Phó Tư Bạch kéo cô ngồi xuống cái ghế lười, ôm cô từ phía sau một cách tự nhiên, để cô thoải mái dựa vào ngực anh.

Ôn Từ cầm cuốn sách của anh lên tò mò lật xem, đây là cuốn sách “Tình yêu thời thổ tả” của Márquez.

“Đọc tiểu thuyết à, em tưởng anh đang ôn thi cuối kì.”

Phó Tư Bạch hơi nheo mắt lại, đối diện với ánh mặt trời ấm áp: "Cuối kỳ còn cần ôn tập sao?"

“.....”

Khóe miệng cô nhếch lên, đổi đề tài, “Em mua bánh bao hấp cho anh đấy.”

“Bây giờ không đòi nữa.”

“Bụng của anh cũng rất chứng.” Ôn Từ bĩu môi, “Y hệt như con người anh.”

“Đến tìm anh rốt cuộc có việc gì.”

“Không có gì mà, nói chuyện yêu đương thôi.”

Phó Tư Bạch lạnh nhạt cười: “Nói thế nào?”

Không yêu thì làm sao nói chuyện đương.

Ôn Từ do dự mấy giây, lấy bao cao su từ trong túi xách ra đưa cho anh: "Lần này...em mua là kích cỡ lớn nhất rồi."

Giọng nói nhỏ dần, khuôn mặt cô cũng đỏ bừng lên.

Phó Tư Bạch nhìn cái hộp nhỏ màu đỏ đó, anh hơi khụng lại mấy giây rồi bật cười: "Ôn Từ, em thật sự rất không giỏi về phương diện này."

"So với bạn gái trước đây của anh em thật sự không giỏi..."

"Ngoài cái này ra thì mấy người bạn gái trước cũng sẽ không miễn cưỡng khi hẹn hò yêu đương với anh, không vui liền đá bay mặt mũi của anh như vậy."

"Trước đây là em không đúng, em cũng sẽ kiềm chế bản thân không nổi giận lung tung với anh nữa."

"Nhìn ra rồi."

Lần đó sau chuyện ở bệnh viện, tính khí của cô...thật sự đã thay đổi rất nhiều.

Phó Tư Bạch dựa lưng vào tường cửa sổ, lười biếng đặt tay lên cạnh đầu gối, cố ý trêu chọc cô: "Em có biết kế tiếp phải làm gì không?"

"Biết."

Tay cô dời xuống cạp quần của anh, bị bàn tay thô ráp của anh nắm lại, thấp giọng nói có chút nhẫn nại: "Ai vừa bắt đầu liền đi thẳng vào cái này."

“Trong phim...”

“Em học bậy học bạ ở phim gì vậy.”

“.....”

Ôn Từ có chút cam chịu, cô xoay người ôm đầu gối ngồi xuống không thèm để ý anh nữa.

Phó Tư Bạch nhìn bóng lưng cô, trêu chọc nói: “Vậy đã chịu không nổi rồi.”

Cô ngạc nhiên chôn mặt vào trong đầu gối không nói được gì.

“Trước khi làm điều phải hôn đổi phương trước.” Giọng nói của anh có hơi bức, “Đến cái này còn không biết.”

Ôn Từ quay đầu, khuôn mặt đỏ lên, tóc mềm xõa trên vai, nhìn anh chầm chằm vài giây, nhưng không có hành động.

Phó Tư Bạch nhướng mày: “Nhìn gì.”

“Em phải xác nhận trước...anh không phải đang trêu chọc em.”

Anh nhướng mày: “Xác nhận chưa?”

“Chưa.”

Cô sao có thể nhìn thấu được anh.

Cô thở dài một hơi, “Không muốn thì thôi đi, dù sao việc này cũng không bao giờ nhìn thấy con gái phải chủ động trước cả.”

“Vừa hay, việc này...ông đây chưa bao giờ chủ động cả.”

Ôn Từ nhìn anh: “Anh và bạn gái cũ đã thử qua rồi?”

Phó Tư Bạch không muốn nói sự thật với cô, anh lảng ánh mắt đi chỗ khác: “Đương nhiên, không thì còn yêu đương gì.”

Ôn Từ cảm thấy trong lòng có chút ngưng trệ, không biết vì sao, cô cảm thấy khó chịu.

Với nhan sắc và điều kiện của Phó Tư Bạch thì quả thật không đến lượt anh cần phải chủ động.

“Em làm không được.”

Nói xong cô đứng dựng định rời đi, Phó Tư Bạch lại nắm chặt cánh tay cô, mạnh mẽ kéo cô quay lại, ôm lấy cái ót của cô rồi hôn môi cô thật sâu.

“Phải như vậy mới có thể khơi dậy được cảm xúc của đàn ông.” Phó Tư Bạch cắn cô, gần như cắn cô một cách vô lý, lại như trút giận và dạy dỗ, “Hiểu chưa?

“Ừm...” Cô khẽ khịt mũi, không chịu nổi cơn nhiệt huyết như vậy,
“Phó Tư Bạch...”

“Như vậy đã không chịu nổi rồi, nếu chơi với tôi thật chỉ e là em chết đấy.”

Anh nói xong buông cô ra.

Má cô càng ngày càng ửng hồng, nhìn chằm chằm anh có hơi oán hận.

Mỗi bị anh cắn muối xung lên luôn rồi.

Mỗi anh cũng đỏ mọng, dưới ánh mặt trời còn có chút ẩm ướt, rất hấp dẫn.

“Đừng học bậy bạ trên phim, mấy việc này thuận theo tự nhiên, nếu anh muốn sẽ tìm em.”

“Được.”

Cô nghe anh nói rồi gật đầu cũng không dám trêu chọc người đàn ông này nữa.

Phó Tư Bạch đứng dậy, cất bao cao su vào trong tủ đầu giường, quay đầu nói: “Nếu thật sự muốn cảm ơn anh thì cùng anh đi đến một nơi.”

“Hả?”

Chương 100: Hẹn hò

Khu vui chơi nhảy bungee của sân chơi nằm ở vị trí sau sườn núi, đứng trên bục có thể nhìn ra bầu trời, xa xa là những công trình lớn như đu quay, tàu lượn, và trong vùng lân cận có núi xanh cây cối.

Bên dưới bục nhảy bungee là một hồ nước trong xanh, trên hồ đã chuẩn bị sẵn những chiếc xuồng cứu sinh màu cam làm hàng rào an toàn cuối cùng.

Ôn Từ đứng trên bục nhảy bungee, gió thổi phù phù, đôi chân cô mềm nhũn ra.

Nhân viên hỗ trợ thắt dây cho cô và Phó Tư Bạch vào cùng: “Chuẩn bị rồi thì bắt đầu nhé.”

Ôn Từ căn bản không dám nhìn xuống dưới, cô hí mắt, biểu cảm đau khổ, mỗi một tế bào của cơ thể cô đều đang lên tiếng kháng cự.

Quả thật, cô thà làm chuyện đó với anh...cũng thật sự không muốn cột cùng một sợi dây rồi nhảy xuống như này với anh đâu!

“Phó Tư Bạch, em, em sợ, có thể không chơi không vậy!”

Phó Tư Bạch kiểm tra lại khóa dây rồi mới níu: “Vừa nãy ở dưới gầm của em không phải lớn lắm sao, còn nói ai sợ ai rồi gì mà ai là chó đó?”

Ban nãy dưới chân núi, cô gái nhỏ này bị anh nói mấy lời chơi chiêu khích tướng liền trúng bẫy, nhưng...

“Bên dưới nhìn cũng không cao tới vậy.” Ôn từ bước từng bước nhỏ đi lên bục, nhìn xuống dưới rồi run rẩy nói: “Sao có thể cao như vậy!”

“Thử thử xem.” Phó Tư Bạch cỗ vũ nói, “Cũng đã đến rồi.”

“Em thật sự rất sợ, em không muốn chơi.”

Anh vừa mới nhìn thấy sắc mặt của cô, cả người còn run rẩy nên cũng không miễn cưỡng cô nữa, anh quay đầu nói với người nhân viên: “Cởi ra cho cô ấy đi.”

Nhân viên bước lên cởi dây cho Ôn Từ rồi cười tít mắt nói: “Nhân tiện tôi nhắc, bây giờ hối hận cũng không thể lấy lại tiền đâu.”

Ôn Từ hơi ngạc nhiên: “Không được hoàn tiền lại sao?”

“Ừm, trước đây kí giấy cũng có viết là nếu muốn bỏ cuộc thì không được trả tiền lại.”

Cô cắn răng, ngăn không để người nhân viên cởi dây thừng ra: “Vậy vậy bỏ đi, tôi suy nghĩ lại rồi.”

1 người 400 đó!

Dù là Phó Tư Bạch mời cô chơi nhưng cô cũng không muốn lãng phí nhìn nhiều tiền mua vé đến vậy.

Phó Tư Bạch thấy cô vậy mà lại vì tiếc tiền mà thỏa hiệp nên cũng có hơi cạn lời: “Sợ thì đừng chơi, chút tiền này không là gì cả.”

“Không.” Cô gái nhỏ cố chấp lắc đầu, “Em muốn nhảy.”

Người nhân viên lại thắt dây cho cô lần nữa, rồi kiểm tra kĩ càng hai lần để xác định không có vấn đề gì nữa mới dẫn bọn họ đến trước bục nhảy.

Ôn Từ và anh đứng đối mặt với nhau, cô đau khổ nhắm chặt mắt lại, cắn bản không dám nhìn xuống dưới.

“Sợ thì đừng chơi, con thỏ nhát gan như em.”

“Đây là lần đầu tiên, trước đây em chưa từng thử.” Ôn Từ bĩu môi, “Sợ rất bình thường nha.”

Phó Tư Bạch cong môi cười nhẹ: “Trước đây việc đó em cũng không phải là lần đầu sao, làm sao lại có cái gan chủ động như vậy?”

Ôn Từ ngó mắt nhìn xuống dưới, run rẩy nói: “Cái đó...lại sẽ không chết được.”

Phó Tư Bạch kề sát tai cô, giọng nói đầy mê hoặc: “Em làm sao biết, sẽ không chết?”

Nhin thấy ý cười nơi khói môi anh khiến Ôn Từ rất muốn đánh anh nhưng lại không dám manh động, chỉ có thể ném ánh mắt khinh bỉ cho anh.

Phó Tư Bạch giơ hai tay ra nói với cô: “Đang hai tay ra như chim đang bay vậy đó.”

“Không!”

Ôn Từ ôm eo của anh rất chặt như một bản năng lại nghe anh nói: “Xuất phát thôi.”

“A!!!”

Cú rơi không trọng lượng đột ngột khiến đầu óc cô trở nên trống rỗng, và cô hét lên vì sốc.

“Phó Tư Bạch! Anh đang ở đâu! Phó Tư Bạch!”

“Đang ở trong lòng em.”

Ôn Từ thử mở mắt ra mới nhận ra anh vẫn đang ôm chặt lấy vòng eo gầy của mình.

Dây bungee căng hết mức rồi theo quán tính mà co lại, ném hai người lên bầu trời xanh mướt.

Ôn Từ không còn sốc bởi cú bật vừa rồi nhưng cô vẫn rất sợ hãi:
“Phó Tư Bạch! Phó Tư Bạch!!”

“Đây.”

“Mau mau ôm em!”

Phó Tư Bạch đưa tay lên, để cho cảm giác không trọng lượng khiến anh lắc lư tự do.

“Phó Tư Bạch, mau ôm em! Em sợ!”

Đây còn là lần đầu tiên cô chủ động yêu cầu anh.

Phó Tư Bạch ôm cô vào lòng, khóa chặt cô trong vòng tay.

“Anh đừng buông em ra nha aa!”

“Sẽ không buông.”

Cảm giác hoảng sợ của Ôn Từ đã vơi đi ít nhiều, cô mở mắt ra nghiêng đầu và tò mò nhìn những ngọn núi và rừng cây xung quanh.

“Phó Tư Bạch, anh không sợ chút nào hả?”

“Anh từng chơi rất nhiều lần rồi.”

“Lần đầu tiên anh không sợ hả?”

“Lần đầu tiên...”

Phó Tư Bạch nhớ về lần đầu tiên chơi, lúc chơi anh rất muốn được ôm cô cùng nhảy.

Mọi thứ lần đầu tiên của cuộc đời này anh đều muốn làm cùng cô.

Ôn Từ ngẩng đầu nhìn mặt Phó Tư Bạch.

Góc độ trước mặt cô này, theo nguyên tắc tự sướng mà nói thật sự đây chính là góc chết.

Nhan sắc anh tuấn của Phó Tư Bạch...360 độ không góc chết, làm sao mà đẹp đến không tì vết được vậy.

Cuối cùng thì sợi dây cũng đứng im, nhân viên thao tác khóa lực kéo để từ từ nhấc cả hai lên.

Từ khoảnh khắc từ trên bục nhảy bungee bước xuống đất, chân của Ôn Từ run lên, cô gần như không thể đứng vững, đành ngồi xổm trên mặt đất.

Phó Tư Bạch đỡ ngang eo cô: “Có cần mất hết tiền đồ như vậy không.”

Ôn Từ đẩy cái tay anh ra: “Em sẽ không chơi trò này nữa!”

“Ừm.”

“Cũng không muốn chơi với anh nữa.”

Phó Tư Bạch phủi phủi đầu gối cô từ trên cao xuống: “Vậy anh đi nhé.”

“bye bye!”

Anh quay bước đi, có vẻ như thật sự không để ý cô nữa, đi về hướng xuống núi.

Anh đi được 10 mấy mét lại quay đầu, cô gái nhỏ còn đang tức giận ngồi xổm bên đường ôm đầu gối, dáng vẻ rất đáng thương.

Phó Tư Bạch không vui liếm môi cũng không biết bản thân lại chọc ghẹo gì cô nữa.

Ôn Từ nghe tiếng bước chân dừng lại, ngẩng đầu nhìn thấy anh đang từ từ bước quay lại gần.

“Không phải bye bye rồi sao?”

“Mặt trời sắp xuống núi rồi, sợ con thỏ nhỏ nhà chúng ta bị ăn mất luôn.”

Ôn Từ bĩu môi.

“Đi thôi.” Chân anh gác lên bậc thềm có chút mệt kiêm nhẫn rồi.

“Đi không nổi nữa.” Ôn Từ ủ rũ nói, “Chân mềm nhũn, bị dọa đến...”

Phó Tư Bạch biết tính khí ương ngạnh của nha đầu này, khi cô giờ chứng lên cũng không dễ để dỗ dành.

Anh cúi cùng cúi người: “Cõng em.”

“Thật?”

“Mau lên.”

Ôn Từ thấy anh đã rất không vui rồi nên cũng không dám kéo dài thời gian nữa, cô leo lên lưng anh.

Người đàn ông dễ dàng cõng cô trên lưng, đi về phía đường rừng xuống núi.

Lưng của anh rộng và rắn chắc, và mọi cơ bắp đều mang lại cảm giác mạnh mẽ.

“Phó Tư Bạch nhìn anh gầy mà anh lại nhiều thịt quá.”

Phó Tư Bạch không để ý cô.

Cô nhéo cánh tay rắn chắc của anh vào và nhận xét, “Đó là loại có làn da mỏng nhưng chắc thịt.”

Phó Tư Bạch hơi nghiêng đầu khuôn mặt góc cạnh nhìn cô: “Em trông nhỏ nhắn vậy mà thật sự cũng có nhiều thịt.”

Ôn Từ nhất thời chưa phản ứng kịp: “Cái gì.”

“Không gì.”

Một lúc sau cô mới phản ứng lại anh nói gì, khuôn mặt đỏ bừng vội vàng nhích thân mình cách xa anh một chút.

“Phó Tư Bạch, vô lại!”

“Sợ cái gì.” Anh hừ nhẹ một tiếng, “Dù sao cũng đều là của anh.”

“.....”

Ai người xuống núi đến khu trò chơi.

Khu trò chơi về đêm cũng bắt đầu rồi, vòng đu quay bừng sáng với đèn neon rực rỡ, rất đẹp mắt.

Ôn Từ không kìm lòng được mà lấy điện thoại ra trùm vòng đu quay mấy tấm.

Ánh sáng phản chiếu trên khuôn mặt hồng hào, đôi mắt đen láy lấp lánh như những vì sao, tóc mái cũng bị gió lay động.

Cô nhìn vòng đu quay, Phó Tư Bạch thì nhìn cô...

“Anh còn muốn chơi gì?”

Cô vừa quay đầu Phó Tư Bạch liền lập tức lảng ánh mắt đi, nhìn trời nhìn mây: “Tùy em.”

“Vậy em chọn nhé.”

Ôn Từ chọn vòng quay xe con ong.

Xe con ong đều là một toa tàu có hình con ong, chạy chậm trên một số đường ray tròn, khi lái xe cơ thể sẽ quay theo vòng tròn.

Cái xe này vốn cho các bạn nhỏ chơi vì rất nhảm chán.

Nhưng Ôn Từ lại muốn chơi cái này, bởi vì...

Phó Tư Bạch say xe.

Sau khi chiếc xe ong chạy vài vòng theo giai điệu của "Flying Bugs", anh đã sắp không chịu nổi.

Khó khăn lắm, chịu đựng mãi đến khi xuống xe, trán Phó Tư Bạch tựa vào cột đèn anh nhắm mắt, giảm bớt cảm giác khó chịu khi quay cuồng trên mặt đất...

Ôn Từ ân cần hỏi: “Anh vẫn ổn chứ?”

Phó Tư Bạch sắc mặt hơi trầm xuống: “Không cảm giác.”

“Vậy chúng ta ngồi một vòng nữa nhé?”

Cơ thể người đàn ông co giật.

Ôn Từ vội vàng kéo anh đến cái ghế đá ngồi xuống, cô vuốt lưng cho anh rồi nói: “Bỏ đi, không chọc anh nữa, anh từ từ thôi.”

Phó Tư Bạch cũng dịu đi được hơn một chút, cảm thấy tốt hơn nhiều.

“Anh thật kì lạ, chơi bungee thì bình thường còn xe con ong này lại không ngồi được.” Ôn Từ chỉ về hướng xe con ong ban nãy, “Anh nhìn kia mấy bạn nhỏ nhà người ta còn ngồi được.”

Phó Tư Bạch vừa nhìn cái xe đó di chuyển cơ thể liền thấy hơi giật giật, thật sự muốn nôn.

“Aiya! Xin lỗi!” Cô vội vàng vuốt ngực anh, để anh dễ chịu hơn, “Anh đừng nhìn qua đó nữa.”

“Ôn Từ, anh hoài nghi là em cố ý đấy.”

“Em không có.” Ôn Từ vẻ mặt vô tội, ghé nói vào tai anh, “Phản ứng nghiêm trọng như vậy, âm nhạc cũng đừng nghe nữa.”

Lòng bàn tay cô mềm mại, khi quấn lấy tai anh mang đến cảm giác rất dễ chịu.

Phó Tư Bạch liếc nhìn cô, anh nói: “Âm nhạc thì không sao nhưng anh thấy em phản ứng sinh lý khiến anh muốn nôn...”

“Vậy...em đi?”

“Đi cũng được, đi rồi thì đừng bao giờ xuất hiện trước mặt anh nữa.”

“Được thôi, bye bye.”

Ôn Từ đứng dậy rời đi, cô đi đến bảng hiệu đèn neon, và quay lại nhìn Phó Tư Bạch.

Anh vẫn ngồi trên ghế đá như cũ, khuôn mặt tuấn tú bị màn đêm bao trùm, đôi mắt như bị vùi lấp trong bóng tối.

Anh ngược cằm lên khiêu khích nhìn cô, không chút ý định sẽ đuổi theo nào.

Ôn Từ khẽ hừ một tiếng, đi về phía tiệm trà sữa cách đó không xa, định mua cho anh một ly chanh nóng để ức chế cơn chóng mặt và buồn nôn.

Tiệm trà sữa phải xếp hàng, Ôn Từ nhẫn耐 đứng xếp ở cuối hàng.

Lại không ngờ có một giọng nữ quen thuộc ghé bên tai: “Á, đây không phải là Ôn Từ sao?”

Ôn Từ ngẩng đầu nhìn thấy người con gái xếp hàng phía trước, vậy mà lại là đối thủ cạnh tranh vị trí mua hàng đầu trong Kinh hồng với cô---Vân Hủy.

Cô và một người đàn ông vạm vỡ bên cạnh như đang mặc đồ đôi, và họ dường như đang xếp hàng để mua trà sữa.

“Thật là xúi quẩy sao mà có thể nhìn thấy cô.” Vân Hủy nói đầy chua ngoa.

Ôn Từ không muốn nói qua nói lại với cô ta, cô không nói lại gì cúi đầu chơi điện thoại.

Người đàn ông bên cạnh Vân Hủy hỏi: “Cô gái này là ai thế?”

Vân Hủy nói nhỏ vào tai anh ta mấy câu, từ biểu cảm uất ức của cô ta Ôn Từ có thể nhìn ra được đoán chắc là đang mách lại với bạn trai mình về việc múa ở Kinh hồng.

Mấy phút sau Ôn Từ xếp hàng mua được nước chanh.

Nước ở khu giải trí như này bán rất đắt, một ly nước chanh mấy tê thì trong này bán đến 30 tệ. Nhưng mua cho Phó Tư Bạch thì cô ngược lại cũng không thấy tiếc.

Cô xuyên qua dòng người tấp nập, lúc đi ra khỏi quán trà sữa cô đột nhiên cảm thấy một luồng nhiệt nóng hổi phả vào trước quần áo.

Ôn Từ giật mình đau la lên một tiếng lại nhìn thấy người bạn trai cơ bắp của Vân Huyền trong tay cầm nửa ly trà sữa nóng đang mở nắp, lạnh lùng nhìn cô: “Không thấy cô, xin lỗi nhé, có bị thương đâu không.”

Trước ngực Ôn Từ đã ướt một mảng, trà sữa nóng hổi làm da cô tê dại.

Rất rõ ràng người đàn ông này đang cố ý.

Vân Huyền làm bộ trách anh ta: “Aiya, sao anh không cẩn thận gì hết vậy, phỏng bạn em rồi.”

“Cái ly trà sữa này cũng không có mắt gì hết, phỏng kẻ hèn nhưng không biết làm sao lại phỏng tới cô ấy rồi.”

Hai người bật cười.

Ôn Từ đau đến khó chịu, đỡ ngực rồi rời đi. Lúc cô xoay người lại nhìn thấy bóng dáng lạnh lùng của người thanh niên bước qua.

Phó Tư Bạch trầm mặc đi qua, nhấc chân đạp lên người anh bạn trai của Vân Huyền.

Người đàn ông có vẻ cao lớn vạm vỡ này... bị anh đạp xuống ngã lăn ra đất, ôm bụng kêu đau thảm thương.

Toàn thân Phó Tư Bạch đều đang tức giận, anh bước lên trước điên tiết đạp lên người anh ta thêm mấy phát.

Vân Hủy kêu la thất thanh.

Một bên Ôn Từ phuỷ nước trước ngực, một bên cố gắng kéo anh ra vì sợ anh sẽ gây ra chuyện lớn: “Phó Tư Bạch, đi...”

Phó Tư Bạch tràn đầy tàn nhẫn muốn đi lên phía trước, nhưng Ôn Từ dùng sức kéo anh lại: “Em rất đau.”

Câu nói này gần như có chút tác dụng, Phó Tư Bạch nhìn một mảng ướt sưng trước ngực cô, không màng những thứ khác kéo cô đi thật nhanh ra khỏi khu vui chơi.

Anh nghĩ là cô bị thương rất nặng, chuẩn bị dẫn cô đến bệnh viện rồi.

Ôn Từ mới giải thích: “Không, không có nghiêm trọng như vậy, lúc nãy giả bộ đấy vì sợ anh gây ra chuyện chử thật sự bôi tí thuốc mỡ vào là được rồi.”

“Em chắc chứ?”

“Trà sữa có thể nóng bao nhiêu chứ.”

Phó Tư Bạch đi vào cửa hàng tiện lợi để mua thuốc mỡ bôi phỏng, sau đó kéo Ôn Từ về căn hộ Ngụ Hồ. Giày còn chưa kịp thay ra anh đã kéo cô ngồi lên ghế sofa, mở hộp thuốc mỡ ra rồi một tay kéo cổ áo cô ra.

“Không, không cần, em tự bôi.”

Ôn Từ đưa tay ra muốn lấy hộp thuốc nhưng Phó Tư Bạch lại nhấc tay lên không đưa cho cô.

“Phó Tư Bạch...”

Ánh mắt của anh rất nghiêm nghị, đôi tay thon dài...mở nút áo của cô từng nút từng nút: “Nếu nghiêm trọng thì vẫn phải đến bệnh viện.”

Hai má của Ôn Từ đã đỏ lên: “Thật sự không nghiêm trọng đến vậy.”

“Cho anh xem nào.”

Chương 101: Kì nghỉ học

Phó Tư Bạch cởi từng chiếc cúc một cách chậm rãi và bình tĩnh.

Ôn Từ hơi sững sờ mấy giây nhìn ánh mắt đang đau lòng của anh nên cô cuối cùng cũng không kháng cự nữa.

Xương quai xanh của cô hiện rất rõ, da trắng tự nhiên, chỉ là chỗ bị bong lại hiện lên một màu đỏ không tự nhiên ở đó.

May mà không có vết phòng rộp nào.

Những vết đỏ lan dài mãi xuống phía dưới, rồi lại xuống... May mà có một chiếc áo bra dày bảo vệ nên không có vết thương nào.

Phó Tư Bạch rất đàng hoàng, anh không có nhìn sâu xuống phía dưới, mở lọ thuốc mỡ trị bong ra, lấy tăm bông chấm quanh nó và nhẹ nhàng bôi lên vùng da bị bong ở phía trước áo của cô.

“A.” Cô nhịn không được mà co người lại.

“Đau?”

“Hơi.”

Phó Tư Bạch đặt cây tăm bông xuống, vặn thuốc mỡ bằng những đầu ngón tay, thoa đều lên da và xoa dần ra.

Ngón tay thô ráp của anh khi chạm vào cô, có một luồng điện chạy dọc sống lưng cô.

“Ráng chịu một chút.”

Phó Tư Bạch vừa bôi thuốc vừa thổi nhẹ vào.

Thuốc mỡ có kết cấu mát lạnh, anh bôi chầm chậm và lan ra khiến làn da cảm thấy mát mẻ và thoái mái hơn nhiều.

Ôn Từ cúi đầu nhìn ánh mắt cẩn thận của anh khác hoàn toàn so với dáng vẻ phẫn nộ khi đánh nhau ban nãy.

Đây thật sự là lần đầu tiên lần đầu tiên cô nhìn thấy Phó Tư Bạch lộ ra vẻ dịu dàng như vậy.

Cảm nhận được sự mềm mại nơi đáy lòng dường như bị kim châm.

Ôn Từ lập tức nhìn sang chỗ khác, cố ý tránh né cảm giác không thể khống chế.

Anh tiếp tục nhìn xuống dưới, mở áo bra của cô ra để kiểm tra thử xác định thật sự không có vấn đề gì.

Ôn Từ né đi trong vô thức, Phó Tư Bạch lại giữ chặt cánh tay cô lại một cách mạnh mẽ, kéo cô trở lại: “Bao đã mua cho anh rồi, còn sợ anh nhìn?”

Ôn Từ không kháng cự nữa, để mặc anh bôi thuốc cho cô.

Phó Tư Bạch không hề đi quá đà, sau khi xác định không có vấn đề gì xong cũng buông cô ra.

“Anh mở máy sưởi lên, bôi thuốc nên em tốt nhất ngồi im đừng cài nút áo lại.”

Khuôn mặt đỏ bừng của Ôn Từ nhìn chằm chằm anh, đáy mắt hiện lên 3 chữ “Không thể được.”

Phó Tư Bạch nhìn ra được sự ngại ngùng của cô, anh cố ý kéo dài âm điệu bất cần ra: “Nhìn hết rồi, còn sợ anh nhìn thêm một chút à?”

“Lưu manh.”

“Nếu anh mà là lưu manh thật thì em còn có thể bình yên vô sự ngồi đây lên mặt với anh à?”

Ôn Từ xoay người cài nút áo lại.

Phó Tư Bạch nhắc nhở: “Không có nói đùa với em, nếu không để nó thoáng thì sẽ để lại sẹo đấy, em tự nghĩ thử đi.”

Cái tay của Ôn Từ hơi khụng lại, rồi cô lại cởi nút áo ra: “Vậy anh... anh đừng nhìn em.”

“Có chút vậy thôi có gì đáng nhìn chứ.”

“Anh còn nhìn!”

Phó Tư Bạch nhìn lại, yết hầu của anh trượt len xuống. Mấy giây sau vẫn không nhịn được mà nhìn cô mãi.

“Nếu em ngại thì tối nay anh về trường, nhưng em phải mở nó ra cho thoáng.” Anh đứng dậy đi lấy mấy cuốn tập, bỏ chúng vào cặp.

Ôn Từ thật sự không muốn chiếm chỗ ngủ của anh, cũng biết người như anh mà về lại kí túc xá trong trường thì nhất định không ngủ được.

“Không cần, em về nhà.”

“Trong nhà em có máy sưởi?”

“Không có.”

“Anh nói rồi, trong đó của em phải được mở ra cho thoáng.”

Ôn Từ cuối cùng cũng không kiềm trì nữa chỉ âm ừ: “Cùng lắm em ở luôn trong phòng không đi ra.”

Anh xách cái cắp lên rồi dựa vào tường, đáy mắt lóe lên tia thích thú: “Muốn anh ở lại với em?”

“Không...không có.”

Cô vuốt ngực rồi quay trở lại phòng, lúc vào phòng thì nghe thấy Phó Tư Bạch có điện thoại.

Anh nhấc điện thoại đi ra ban công: “Ừm, đây.”

“Bây giờ sao?”

“Được.”

Anh cúp điện thoại, Ôn Từ vội vàng trốn vào trong phòng, cô núp sau cánh cửa.

Phó Tư Bạch đến cạnh cửa nói với cô: “Muốn ở lại cũng không được rồi, công ty có việc.”

“Được.”

Anh thay giày, xoay người định đi ra cửa thì Ôn Từ ngó đầu ra nói với anh: “Phó Tư Bạch, cảm ơn anh.”

“Ừm?” Anh xoay người lại nhìn cô.

Ôn Từ do dự mấy giây, nhỏ giọng nói: “Cảm ơn anh đã bảo vệ em.”

Ngón tay Phó Tư Bạch vuốt cằm, anh cười: “Em là người con gái của anh, anh không bảo vệ em thì bảo vệ ai.”

.....

Sau khi anh rời đi, mùi bạc hà nhàn nhạt vẫn tràn ngập trong căn phòng, tràn ngập cả thế giới của cô.

Ôn Từ ngồi ôm chân trên ghế sô pha, chỗ ngực man mát, vẫn có cảm giác vương vấn.

Suýt nữa xem là thật rồi.

Nhưng Ôn Từ biết Phó Tư Bạch không yêu cô, trong lòng anh đang chất chứa một người con gái tên W.

Chỉ là bởi vì không đạt được, rời đi nhưng muốn cái khác thế vào mới chơi trò yêu đương với những người con gái khác.

Phải rồi, giữa anh và cô đơn giản chỉ là mối quan hệ trao đổi lợi ích cốt lõi, Phó Tư Bạch cần có người ở bên, còn cô...cần sự bảo vệ của anh.

Cô không nên lưu luyến...thậm chí hưởng thụ sự ấm áp trong trò chơi tình cảm này.

Sau kì thi cuối cùng tàn khốc, bài kiểm tra viết trong lớp cơ bản, và phỏng vấn trong lớp thể chất.

Ôn Từ dồn sức để lấy học bổng, vì thế cô phải cố gắng cố gắng rồi cố gắng hơn nữa, thời gian gặp mặt Phó Tư Bạch cũng ít đi rất nhiều.

Vết b榜 ửng đỏ trên ngực cũng mờ đi, làn da khôi phục như cũ.

Trái tim treo lơ lửng, thấp thỏm của cô cũng dịu đi phần nào, nếu thật sự như anh nói để lại sẹo là coi như xong, không biết khó coi cỡ nào.

May mà không sao.

Kì nghỉ gần đến, Ôn Từ thu gọn mấy bộ quần áo, nhấc vali xuống lầu của kí túc xá.

“Ôn Từ, bye bye nhé, nghỉ đông thì hẹn cậu ra ngoài tụ tập!” Kiều Tịch Tịch vẫy vẫy tay với cô, lên xe taxi.

Ôn Từ cũng vẫy vẫy tay với cô: “Bye Bye.”

Trong trường đâu đâu cũng nhìn thấy các sinh viên đang xách vali, cổng trường cũng có không ít taxi đến đón khách.

Cô để rất nhiều sách vào trong vali nên xách vali lên rất cực rồi đi về phía trạm xe cách đó không xa.

Lúc này một chiếc xe màu đen chạy đến trước mặt cô rồi dừng hẳn lại.

Cửa kính xe hạ xuống lộ ra gương mặt tròn của Phó Tư Bạch, mái tóc ngắn hoa râm buông thõng trước trán, đôi mắt đen láy thản nhiên liếc nhìn cô: "Lên xe."

“Không cần, em ngồi xe bus.”

“Lên xe anh đưa em đi.”

Ôn Từ biết hôm nay mẹ ở nhà, cô không muốn để mẹ nhìn thấy một chiếc xe đắt tiền như vậy đưa cô về.

Cô ngoan cố lắc đầu: “Không cần, Phó Tư Bạch, em ngồi xe bus.”

Phó Tư Bạch nhìn thấy trong ánh mắt của cô là sự kiên định, cố chấp nên hơi bức mình: “Tùy em.”

Anh nâng cửa sổ lên, tiếng động cơ xe rời đi.

Ôn Từ thở phào, cô đến trạm xe bên kia đường đợi mấy phút.

Chiếc xe buýt chở đầy người từ từ chạy vào bến, cô xách hành lý chen chúc lên xe một cách khó khăn: "Xin lỗi, xin lỗi nhường một tí với a".

Cô đến vị trí gần cửa sau xe rồi tìm một chỗ trống, một tay cô vịn lên thanh chắn, tay còn lại cô giữ cái vali.

Không ngờ ngay khoảnh khắc cửa xe đóng lại thì Phó Tư Bạch cũng lên xe.

Ánh mắt anh hơi không vui, chen người để đi đến cạnh cô, nhìn thấy cô đang ngạc nhiên nên anh nói: "Ông đây cũng chịu em đủ rồi đấy."

"Anh...anh sao lại đến vậy."

Phó Tư Bạch đưa tay ra nắm cái thanh, bảo vệ cô trong vòng tay mình, khuôn mặt không vui: "Sợ con thỏ nhỏ nhà chúng ta bị ăn mất đấy."

"Chỉ là ngồi xe bus mà thôi."

"Em ít nói nhảm đi."

Xe bus thật sự rất chen chúc, Phó Tư Bạch chắn cho cô vào một góc, dùng cơ thể mình để bao bọc cô trong một khoảng an toàn.

Trái tim Ôn Từ như được lấp đầy bởi một cảm giác an toàn vô hình.

Sự chen chúc trong xe khiến Phó Tư Bạch thấy rất không thoải mái, mi tâm anh nhíu lại, có người đụng phải anh khiến anh rất khó chịu.

Ôn Từ biết anh có chút say xe, thế nên cô duỗi tay ra xoa xoa thái dương cho anh: "Tự mình làm khổ mình."

“Phải, anh là thằng điên.”

Ôn Từ lấy một trái quýt từ trong túi xách ra, là Kiều Tịch Tịch lúc đi kiểm lại đồ rồi cho cô.

Cô đưa đến trước mặt Phó Tư Bạch: “Anh ngửi cái này đi sẽ tốt hơn chút.”

“Không cần.”

Cô vẫn giơ trái quýt lên để dưới mũi anh.

Vị quýt chua nhưng rất sảng khoái và nhẹ nhõm, Phó Tư Bạch cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều.

Cô đổi tay để cầm trái quýt cho anh ngửi, anh thấy khó khăn nên cầm lấy trái quý rồi nói: “Bảo em lên xe em lại chứng lên cái gì vậy.”

“Không có chứng mà, là không muốn ngồi đấy.”

“Không muốn ngồi xe anh, chen chúc xe bus tự chuốc khổ?”

“Em cũng không phải ai đó, lớn như vậy còn say xe mà.” Ôn Từ lè lưỡi với anh.

Phó Tư Bạch gõ đầu cô.

“Anh còn gõ đầu em?” Ôn Từ vuốt đầu.

“Gõ em thì làm sao.” Phó Tư Bạch dù đang không vui nhưng ngữ khí vẫn rất nuông chiều cô, “Chưa gặp qua cô bạn gái nào nhiều chuyện như em.”

“Mẹ em thường chê em nhiều chuyện, sau này sợ không có bạn trai chịu nổi em.”

“Không ai hiểu con bằng mẹ.”

“Nếu mà anh cảm thấy phiền, có thể...”

Lời còn chưa nói xong, Phó Tư Bạch đã véo cái miệng đang phụng phiệu như một con vịt nhỏ của cô: “Vịt mỏ dài, im lặng cho anh.”

Sau nửa tiếng xe bus cũng đến trạm.

Hai người xuống xe, không khí cuối cùng cũng dễ thở hơn.

“Phó Tư Bạch anh gọi xe về đi.”

“Ừm.”

Ôn Từ đứng ở ngã tư đợi anh rời đi nhưng Phó Tư Bạch hình như cũng không có ý sẽ rời đi.

“Anh không đi à?”

“Em sống ở lầu mấy.”

“Lầu 5.”

Phó Tư Bạch nhìn khu nhà cũ quay mặt ra phố, gần trực đường chính, có xe qua lại và thường xuyên có tiếng xe cộ.

Trong lòng anh có chút không tả được, lại nhìn cái vali nặng trịch bên cạnh cô: “Không có thang máy?”

“Không có.”

Anh đi qua nhắc cái vali lên: “Đưa em đi lên.”

Ôn Từ hoảng rồi, vội vàng cướp cái vali lại giấu phía sau lưng:

“Không cần, Phó Tư Bạch, em có thể vác lên, cái này không làm khó được em.”

“Bớt nói nhảm đi.”

Anh vẫn muốn bước lên cớp lại vali nhưng Ôn Từ lại lùi về phía sau, sống chết giấu cái vali không đưa cho anh.

Từ bàn tay của cô Phó Tư Bạch có thể nhìn ra không phải cô sợ phiền anh, cô là đang...không muốn để anh lên lầu.

Anh buông tay ra, ánh mắt hơi trầm xuống: “Không mời anh lên ngồi chút?”

“Nhà em...nhà em rất nhỏ, cũng rất tù túng, cũng không có thang máy. Anh đừng lên vì đi thang bộ rất mệt.”

“Anh không để ý.”

“Em để ý.” Ôn Từ khẩn trương nói, “Anh đừng lên, Phó Tư Bạch, thật đó, nhà em không tốt.”

Con ngươi đen láy của Phó Tư Bạch vẫn nhìn chằm chằm cô, ánh mắt sâu như đang nhìn thẳng vào trái tim cô vậy.

Dưới sự thăm dò sắc bén của anh thì chút tâm tư đó của cô làm sao giấu được.

“Không phải cảm thấy trong nhà tù túng mà em là không muốn để anh nhìn thấy người nhà em.”

Ôn Từ cắn răng.

Ở trước mặt anh cô thật sự không giấu được bất cứ một thứ gì.

Anh cố chấp để truy hỏi: “Tại sao, Ôn Từ.”

“Em cảm thấy...tạm thời không cần thiết như vậy.”

Gió đông lạnh lênh láng qua, đôi mắt cô hơi ngứa vì vài sợi tóc mái xõa trên trán, cô quay đầu sang ngang, không dám nhìn anh.

Khóe môi Phó Tư Bạch cong lên nụ cười lạnh lùng xa cách: “Bởi vì em cảm thấy rất nhanh thôi chúng ta sẽ chia tay.”

“Phó Tư Bạch em không muốn cãi nhau lung tung với anh, chúng ta bình thường không được sao.” Giọng nói của cô có chút thành khẩn cầu xin, “Chuyện em không muốn anh đừng ép em.”

“Nhưng anh nói trúng tim em rồi.”

Trong tim có chút hoảng loạn, cô nói lại: “Vậy anh cũng đâu dẫn em đi gặp người nhà anh, chúng ta bây giờ như này...làm gì đến mức đi gặp người nhà rồi.”

Một tay Phó Tư Bạch đút trong túi, con mắt vốn hờ hững lại có chút nghiêm túc: “Mẹ anh không còn, ba anh không tử tế, anh sẽ không dắt em đi gặp ông ta.”

Ôn Từ vừa định mở miệng thì Phó Tư Bạch lập tức nói: “Nhưng chỉ cần em nguyện ý ngay ngày mai anh có thể dắt em đi gặp ông nội anh.”

Chương 102: Gặp phu huynh

"Nhưng chỉ cần em nguyện ý ngay ngày mai anh có thể dắt em đi gặp ông nội anh."

Tay Ôn Từ bất giác siết chặt cần hành lý, buột miệng nói: "Em không nguyện ý."

Đôi mắt của anh lạnh lùng hắn.

Không nguyện ý.

Hay cho một câu không nguyện ý.

Từ trước đến nay anh chưa bao giờ thật sự bước được vào trái tim cô, cô luôn cẩn thận khó chặt lấy cánh cửa đó.

Anh có thể gặp cô, hôn cô thậm chí chạm vào cô nhưng không thể yêu.

Anh cười tự giễu một tiếng rồi xoay người rời đi.

"Là Tư Bạch sao?"

Một giọng nói dịu dàng vang lên phía sau lưng khiến Phó Tư Bạch quay đầu, anh nhìn thấy Thư Mạn Thanh mang cá và rau mà bà đã vừa mua từ siêu thị về. Bà đi đến: "Ôn Từ, Tư Bạch đưa con về à?"

Ôn Từ trả lời né đi một cách tự nhiên: "Ừm, mẹ chúng ta lên lầu thôi."

"Tư Bạch, ăn một bữa cơm cùng chúng ta nhé, hôm nay Lạc Lạc về

nhà, dì lại mua cá rồi phải để con thử tài nghệ nấu nướng của dì nha.”

“Mẹ!” Ôn Từ lập tức kéo Thư Mạn Thanh, “Tài nghệ của mẹ....tài nghệ của mẹ có thể ăn được sao.”

“Cái con bé này Tư Bạch người ta có lòng đưa con về nhà, sao con không mời cậu ấy lên nhà ngồi một chút chứ, không lịch sự gì cả.”

Phó Tư Bạch nhìn dáng vẻ gấp gáp của Ôn Từ, biết cô rất muốn từ chối nên anh cười nhạt nói: “Cảm ơn dì đã mời con, lần sau con đến, lần này đi tay không cũng không phải phép quá ạ.”

“Ôi, không cần trọng lượng như vậy.” Thư Mạn Thanh nhắc vali của Ôn Từ lên, “Con nhìn nè, vali nặng như vậy, hai mẹ con dì cũng nhắc lên lầu không nổi, Tư Bạch dì nhờ con giúp chút nhé, rồi dì làm chút gì đó ngon đăi con nhé.”

Phó Tư Bạch vẫn nhìn Ôn Từ.

Anh không tài nào coi nhẹ cảm xúc của cô được.

Chuyện cô không nguyện ý anh nhất định sẽ không làm.

Thư Mạn Thanh nhìn ra được suy nghĩ của Phó Tư Bạch. Bà néo Ôn Từ một cái, ném cho cô một ánh mắt bảo cô đừng có mà vô phép như vậy.

Ôn Từ cắn chặt răng, rất lâu cuối cùng cũng đưa vali cho anh, nhẹ giọng nói: “Vậy...phiền anh rồi.”

Nhà của Ôn Từ như kiểu cô nói rất tù túng, hai phòng 1 phòng khách, cùng lăm chỉ 6,7 mét vuông.

Căn phòng trang trí cũng không đơn giản, tủ trải khăn trải bàn màu xanh nhạt, có đặt một lớp kính thủy tinh lên. Trên bàn có cắm hoa,

không khí tràn ngập hương hoa nhàn nhạt.

Đây là chỗ ở của hai người phụ nữ, sạch sẽ, gọn gàng, tiểu tiết cũng rất được chú ý. Sau khi anh bước vào thì cũng có hơi khó xử.

Đâu đâu cũng là dấu vết và mùi hương của cô, khiến Phó Tư Bạch giống như một kẻ đột nhập bất ngờ.

Thư Mạn Thanh đem đồ ăn vào trong phòng bếp, bà quay đầu nói với anh: "Tư Bạch, con ngồi đó một lát dì nấu đồ ăn nhé. Sẽ nhanh thôi, con đợi thì ăn trái cây trước nhé."

Phó Tư Bạch nhìn qua Ôn từ, cô càng khó xử đứng trước cái tủ, đôi tay nhỏ bé của cô đang vặn vẹo các tua rua của khăn trải bàn.

Nhìn ra sự ngượng ngùng của cô nên Phó Tư Bạch xắn tay áo lên đi vào phòng bếp: "Dì để con giúp ạ."

Thư Mạn Thanh nhìn cái màu tóc rất bắt trend màu trắng bạch kim của anh: "Cậu nhóc này biết nấu cơm sao?"

"Không ạ, nhưng con có thể học."

"Tuyệt đối đừng, hai chúng ta đều là kẻ học việc." Thư Mạn Thanh rửa rồi đặt cá lên thớt, "Dì cũng không dạy được cho con cái gì đâu, lại làm loạn hết lên không chừng đấy."

"Dì cũng không biết nấu cơm ạ?"

"Đúng vậy, dì cũng chỉ theo công thức thôi."

Phó Tư Bạch cười, gõ bằng giọng của một đứa trẻ ngoan mà phụ huynh nào cũng sẽ thích: "Vậy...là ai nuôi Lạc lạc lớn như vậy ạ?"

"Con không biết." Thư Mạn Thanh nói không chút giấu diếm gì, "Trước đây nhà chúng ta có người nấu ăn, nhưng sau này nhà có

xảy ra chút chuyện, ba con bé cũng...trước đây khi đến bệnh viện con cũng nhìn thấy rồi.”

Ôn Từ sợ mẹ sẽ nói ra cái gì nên vội vàng đi vào bếp, cắt ngang lời Thư Mạn Thanh: “Mẹ, để con giúp mẹ.”

Phó Tư Bạch bình thường rất ít nói, nhưng trước mặt những người lớn tuổi anh như thể đã mở dây thần kinh nói chuyện vậy, anh thực sự bắt đầu trò chuyện với mẹ cô.

Cũng hiếm thấy đấy.

Ôn Từ đeo tạp dề lên, xắn tay áo lên, “Hai người ra hết đi, con làm. Trông chờ hai người, một người mới học, một người mơ màng...tối nay khỏi ăn cơm luôn quá.”

Phó Tư Bạch nhìn động tác cầm dao chặt cá của cô rất điêu luyện, thành thạo, quả nhiên đã làm việc nhà không ít.

Thư Mạn Thanh cũng thuận theo lời con gái mà nói: “Tư Bạch, dì với Lạc Lạc nấu ăn là được rồi. Con là khách, đi ra coi truyền hình đi.”

“Được, vậy con làm khách một lần ngồi mát ăn bát vàng nhé.”

“Mau đi nghỉ ngơi đi.”

Sau khi đợi anh đi Thư Mạn Thanh mới lại gần Ôn Từ nói nhỏ vào tai cô: “Đứa nhỏ này là con nhà giàu nha, chiếc đồng hồ trên tay cậu ấy, Sanders.”

Thư Mạn Thanh hắng giọng: “Giá khởi điểm 3 triệu.”

“Mẹ quan sát mấy cái đó làm gì chứ!” Ôn Từ ở bên anh lâu như vậy rồi nhưng không chú ý xem Phó Tư Bạch đeo đồng hồ.

“Tò mò quá, người bạn trai muốn hiểu con gái mẹ là kiểu người gì

đây.”

Ôn Từ không nói gì.

Thư Mạn Thanh thái rau, thở dài, ánh mắt có hơi bất lực: “Điều kiện nhà cậu ấy rất tốt nhưng nhà chúng ta bây giờ lại như vậy, không chắc có thể hợp...”

“Là mẹ cứ một hai mời anh ấy ăn cơm.” Ôn Từ sẵn tiện nói: “Con vốn không muốn dẫn anh ấy về nhà...”

“Vậy cậu ấy không phải bạn trai con à? Nếu đã hẹn hò rồi thì đương nhiên mẹ muốn tìm hiểu tính tình và bối cảnh của cậu ấy rồi.”

“Cũng không lâu dài, mẹ tìm hiểu làm gì chứ, sau này con mà hẹn hò với ai thấy thích hợp sẽ dắt về cho mẹ xem mà, nhân khẩu thông tin cá nhân tùy mẹ tra khảo luôn.”

“Lạc Lạc, con như vậy có chút không phải đấy.” Biểu cảm Thư Mạn Thanh nghiêm nghị lên, có vẻ như hơi tức giận, “Nếu đã ở bên nhau nhất định là hướng về lâu về dài chứ, lại không có mâu thuẫn thì sao lại nghĩ người tiếp theo? Nếu đã không có ý định lâu dài tại sao lại còn muốn ở bên nhau?”

“Bây giờ đại học yêu đương hẹn hò đều chỉ vui thôi, ai có thể thề thốt hứa hẹn cho mai sau.”

“Nghe xem con nói cái này là như thế nào vậy hả!”

Ôn Từ biết mẹ suy nghĩ rất bảo thủ, chỉ đành chuyển qua chuyện của Kiều Tịch Tịch lấy lệ: “Bạn chung phòng với con quen bạn trai chưa tới 3 tuần đã ngủ chung với người ta rồi, mọi người đều rất nhanh, cái này có gì đâu ạ.”

“Mẹ không hiểu được mấy người trẻ các con.” Thư Mạn Thanh không muốn tiếp tục nói cái chủ đề này với cô nữa, “Nhìn ra được

tính tình của Tư Bạch rất tốt, con phải trân trọng đấy.”

“Tính tình anh ấy không tốt chút nào.”

Chỉ là đang giả bộ trước mặt người lớn thôi, mới gặp hai lần vậy mà anh lại có thể “thu phục” được Thư Mạn Thanh người vốn rất để ý tiểu tiết.

Thư Mạn Thanh thở dài, “Đổi lại là trước kia, nhà chúng ta cũng không phải không xứng như thế này, nhưng bây giờ...là ba mẹ vô dụng.”

Bà nói như vậy khiến Ôn Từ càng thấy áy náy: “Mẹ, mẹ đừng nghĩ xa xôi như vậy, được không, nếu không sẽ làm con thấy rất áp lực.”

“Được được được.” Thư Mạn Thanh kéo Ôn Từ đi qua để cô rửa tay rồi bà đẩy cô ra cửa, “Được rồi, đừng ở đây giúp nữa, con đi ra tiếp khách đi.”

“Á?”

Rầm một tiếng bà đã đóng cửa phòng bếp lại.

Ôn Từ lau nước trên tay, cô đối diện với Phó Tư Bạch đang ngồi nhảm chán ở đó một cách ngượng ngùng.

“Ăn trái cây.” Cô cầm dao lên rồi lấy một quả táo trong rổ đựng trái cây ra chuẩn bị gọt.

Phó Tư Bạch ngồi trên sô pha, ánh mắt liếc nhìn tay cô, nhìn động tác cầm dao của cô sợ cô sẽ cắt trúng vào tay: “Anh không ăn trái cây.”

“Ừm.” Ôn Từ lười hỏi.

Trong phòng khách hai người như thể không quen biết vậy, lăm lóc

nhìn vào nhau rất khó để thoải mái.

Lúc hai người riêng với nhau Ôn Từ đã bóc tách thân phận gia thế của anh ra một cách chủ quan, chỉ xem anh là Phó Tư Bạch.

Còn bây giờ anh đến nhà cô, gặp mẹ cô, mà việc nền tảng gia đình không thể tránh khỏi chính là mối bận tâm của cha mẹ.

Ôn Từ không thể nào khuyên được chính mình phớt lờ thân phận thái tử gia Phó gia của anh nữa, làm sao cũng cảm thấy khó chịu, không thoải mái.

Phó Tư Bạch không nói chuyện, con ngươi thâm sâu của anh lại quan sát cô, anh tinh tế nhận ra mỗi một biểu cảm nhỏ nhất trên mặt cô.

Ôn Từ ngồi không biết làm gì nên cô cúi đầu chơi điện thoại.

Rất nhanh Thư Mạn Thanh đã bày biện đồ ăn lên bàn, bảo Ôn Từ múc cơm cho Phó Tư Bạch.

“Dì, không cần khách sáo với con.”

“Dì không có coi con là khách, con với Lạc Lạc ở bên nhau thì con chính là con nhỏ trong nhà chúng ta.”

“Được ạ.”

Đáy mắt anh hiện lên ý cười, mà đây là thật lòng.

Đã rất lâu anh không cảm nhận được sự ấm áp của một người mẹ.

.....

Lúc ăn cơm Thư Mạn Thanh chú ý đến vết rách trên môi của Ôn từ nên bà hỏi: “Lạc Lạc miệng con làm sao vậy, bị bỏng à.”

Ôn Từ gần như bị sặc, rút tờ giấy và ho sặc sụa mấy lần.

Vết rách trên môi đương nhiên là “tuyệt tác” của Phó Tư Bạch, mỗi lần đều để cho anh vừa cắn vừa xé.

Phó Tư Bạch vuốt lưng cho cô rồi giải thích: “Gần đây Lạc lạc ăn cay đấy a.”

“Vậy thì đừng ăn cay nữa, hại dạ dày.”

Cô giận dữ nhìn Phó Tư Bạch.

Phó Tư Bạch cười dịu dàng hỏi Thư Mạn Thanh: “Dì, mắt của dì thế nào rồi, con nghe Lạc Lạc nói đến kì nghỉ đông sẽ phẫu thuật, gần đây không thể dùng mắt quá nhiều phải nghỉ ngơi cho tốt.”

“Thật là một đứa trẻ hiểu chuyện nha.” Thư Mạn Thanh càng nhìn càng thích Phó Tư Bạch, “Dì sẽ chú ý sức khỏe, con đừng lo lắng.”

“Vậy tốt rồi.” Phó Tư Bạch gấp đồ ăn cho Thư Mạn Thanh.

Ôn Từ chú ý đến anh.. thật sự đã coi mẹ cô biến thành mẹ của mình mà.

Cô nghe nói mẹ của Phó Tư Bạch mất khi anh còn rất nhỏ, nhớ đến một người luôn bất cần như anh...cũng cần tình yêu của mẹ sao.

“Trong kì nghỉ đông nằm viện, con và Lạc Lạc sẽ cùng đến chăm sóc cho dì.”

Thư Mạn Thanh còn chưa nói thì Ôn từ đã cắt nganh anh: “Không cần.”

Sự từ chối đột ngột của cô đã phá vỡ bầu không khí thân thiện giữa Phó Tư Bạch và Thư Mạn Thanh.

Bầu không khí căng cứng mấy giây cô mới dùng ngữ khí dịu bớt để nói: “Anh làm sao biết chăm sóc người khác, không làm loạn lên là tốt rồi.”

Thư Mạn Thanh cũng cười nói: “Thời gian nằm viện dì sẽ mời một hộ tá, hai đứa cứ quản mình thôi đừng để sa sút việc học.”

“Ừm, được ạ.”

Ăn cơm xong Ôn Từ dọn bát đĩa đi vào bếp rửa chén.

Một lát sau Phó Tư Bạch đi vào, cầm lấy cái miếng rửa chén trong tay cô giúp cô rửa.

Tiếng nước chảy ào ào vào đống dầu mỡ trong bát, cô nhìn ra được Phó Tư Bạch có bệnh sạch sẽ nên anh rất bài xích với dầu mỡ, cầm miếng rửa chén cũng không giống như người thạo việc.

“Đừng giả vờ nữa, mẹ em không có ở đây.” Cô lấy lại miếng rửa chén.

“Em cảm thấy anh đang giả vờ?”

“Mọi thứ anh vừa làm không phải là đang giả vờ làm một học sinh ngoan trước mặt người lớn sao.”

Phó Tư Bạch dựa vào bồn rửa, ánh mắt lóe lên tia cười bất cần nhìn cô: “Ôn Từ, Phó Tư Bạch anh không làm được mấy chuyện đi nịnh nọt ai cả.”

Ôn Từ thấp giọng nói: “Anh tốt với bà ấy, nhưng bà cũng là mẹ em chứ đâu phải mẹ anh.”

“Em là con gái cưng của mẹ cái gì vậy, ngay cả như vậy cũng ghen?”

“.....”

Ôn Từ bĩu môi tiếp tục rửa chén.

Nước lạnh đang chảy ào ào vào tay cô.

Phó Tư Bạch cuối cùng vẫn lấy cái chén trong tay cô, cố gắng kìm chế trở ngại của sự sạch sẽ để cắn răng nói: “Ông đây không thèm đến nhà em để nịnh nọt mẹ em...”

Trước đây ở nhà đôi tay ngọc ngà này chưa bao giờ làm mấy việc này, cũng chưa bao giờ phải nói chuyện đón theo ý của bất kì ai.

“Không thèm sao anh đến.”

“Là tôi hèn, được chưa.”

“Anh đừng nói như vậy được không, làm như em không biết phải trái vậy.”

“Em trước mặt anh có bao giờ biết phải trái, ý ông đây thương em nên muốn giẫm lên mũi đẹp lên mặt rồi.”

“Em không có!”

“Bây giờ em vậy đấy.”

Hai người nhỏ giọng cãi nhau, hít thở cũng có hơi gấp, lồng ngực cô phập phồng lên xuống đang rất cổnghìn.

Phó Tư Bạch cũng nhín, cố gắng kìm chế sự giận dữ đang phát tiết trong lồng ngực mình.

Sau đó hai người lại đứng cạnh nhau, im lặng không nói gì mà cùng nhau rửa chén.

Ôn Từ xối nước lên tay anh để rửa sạch dầu mỡ cho anh, cô nói:
“Tư Bạch không cãi nhau nữa.”

“Được, không cãi.”

Sau khi rửa bát xong Thư mạn Thanh phải đi bộ để tiêu cơm, Ôn Từ cũng muốn đi cùng bà nhưng bà lại kiên quyết không chịu, bảo cô ở nhà chơi với Phó Tư Bạch.

Sau khi Thư Mạn Thanh đi thì trong nhà chỉ còn lại hai người là Ôn Từ và Phó Tư Bạch...mặt đối mặt.

“Có thể đi xem phòng em không?” Anh đề nghị.

Ôn Từ suy nghĩ trong nhà không có người nên lắc đầu: “Không tiện lắm.”

Phó Tư Bạch: “Em ngủ ở trên giường anh lâu như vậy mà anh có nói không tiện bao giờ?”

“.....”

Ôn Từ bức mình mở cửa phòng, theo Phó Tư Bạch đi vào: “Thật sự không có gì đẹp cả.”

Phòng cô rất nhỏ rất nhỏ, một cái giường nhỏ không tới 1m2, kích cỡ cũng gần giống ở kí túc xá nhưng lại chiếm diện tích phần lớn của căn phòng.

Một bên là cái bàn học nhỏ trên bàn học xếp gọn gàng chồng sách vở, cũng như túi văn phòng phẩm cùng một số hình dáng nhỏ nhắn xinh xắn.

Cái con búp bê hình thỏ đó được cô đặt ở tủ đầu giường, ngủ cùng cô.

Căn phòng chật chội này lại chứa hai người nên không khí nhất thời hơi ngột ngạt.

Ôn Từ càng hồi hộp hơn.

Nhưng sau khi đi vào phòng của cô Phó Tư Bạch ngược lại cảm thấy thoải mái hơn, anh xoay cây bút trên bàn cô, lật cuốn sách cô thích xem ra còn có hình ảnh thời tốt nghiệp cấp 3 của cô.

Anh lấy điện thoại ra, “tách tách” hai tiếng chụp lại tấm ảnh tốt nghiệp của cô rồi nói: “Trước đây trông em có da có thịt, rất ngoan.”

“Phó Tư Bạch, anh giống đội đặc nhiệm đi tuần tra quá, cái gì cũng lật xem.”

“Có cái anh không thể xem à?”

“Không có, anh cứ tùy ý xem đi.”

Anh mỉm cười cũng không lật loạn lên nữa, ngồi xuống cái ghế của cô, cánh tay lười biếng gác lên thành ghế.

Thậm chí Ôn Từ còn lo lắng vóc dáng cao lớn của anh sẽ ngồi gãy cái ghế nhỏ của cô, “Anh muốn nói gì với em.”

“Tại sao không nói cho mẹ em là anh họ Phó.”

Trái tim Ôn Từ hoảng loạn, bắt gặp ánh mắt đen láy và sâu thẳm của anh.

Anh quá nhạy cảm!

Cô không thể giấu được cái gì cả.

“Trước đây, em cũng không bao giờ gọi anh là Tư Bạch, nhưng trước mặt mẹ em một câu một chữ cũng chỉ là Tư Bạch.” Ngon tay

thon dài của anh đang nghịch sợi dây chun trên bàn, hỏi như có như không, “Sao, họ Phó chọc gì em hả?”

Ôn Từ đã nghe tiếng nhói dữ dội trong lòng ngực mình.

Cô không giấu nỗi Phó Tư Bạch, giấu không nỗi.

“Em chỉ là không muốn mẹ cảm thấy...không xứng với nhà anh.”

“Không phải lí do này.” Phó Tư Bạch lạnh lùng nói, “Em không hề định sẽ lâu dài với anh, nói gì đến chuyện xứng hay không xứng, gạt anh?”

Đến giờ phút này Ôn Từ mới tính là thất sự hiểu ra.

Cái gì Phó Tư Bạch cũng biết.

Tâm tư của cô, kỹ năng diễn xuất kém cỏi của cô, tất cả những sự che giấu và ngụy trang của cô Phó Tư Bạch đều nhìn thấy rõ ràng.

“Phó Tư Bạch em không thể để mẹ biết quản lý phòng tranh trước đây, còn có chuyện bà phẫu thuật...đều là do anh giúp đỡ. Em không thể để mẹ nghĩ chúng mình hẹn hò là mối quan hệ không trong sáng, đáp án này đủ để anh thỏa mãn chưa?”

Phó Tư Bạch nhìn khuôn mặt đang khẩn trương của cô, anh dời ánh mắt đi: “Được thôi.”

Xem ra anh chấp nhận cách nói này của cô rồi.

Cũng không biết là chấp nhận thật hay là không muốn so đo nữa.

Phó Tư Bạch chơi đùa sợi dây thun rồi đeo vào tay, anh nói: “Cái này có thể tặng cho anh không?”

“Một sợi thun buộc tóc thôi anh lấy làm gì.”

“Chơi.”

“Ấu trĩ.”

Anh cầm sợi dây thun rồi bắn nhẹ vào tay cô.

Ôn Từ đau nên muốn lấy lại nhưng lại bị anh thuận thế kéo cô lại ngồi lên đùi mình.

Cô bất ngờ rồi vùng vẫy để đứng dậy nhưng Phó Tư Bạch lại ôm ống cô rồi hôn lên môi cô.

Nụ hôn này anh rất không khách khí, cũng không hề dịu dàng như muốn công kích vậy.

Chỉ là Ôn Từ có kinh nghiệm rồi nên mới miệng cưỡng thích nghi.

Phó Tư Bạch cắn lên môi dưới cũng cô, cô cũng phản kích lại cắn lại anh.

“Phó Tư Bạch anh giống chó quá.”

“Chó cắn em thì em còn muốn cắn lại à?”

“Là cắn anh đấy.”

Phó Tư Bạch dần dần dịu dàng hơn, hít thở như muốn cướp lấy hơi thở của cô: “Ôn Từ, em biết hôm nay em làm anh không vui rồi không.”

“Ừm.”

Anh liếm môi cô, nói với giọng đè nén: “Ông đây không đủ thương em sao?”

“Anh rất thương em.”

“Hay là em có người em thích rồi?”

“Không có.”

“Vậy tại sao...”

Yết hầu của Phó Tư Bạch khẽ trượt, giọng nói trầm thấp: “Vậy tại sao không thử...thích anh một chút.”

Chương 103: Buổi tiệc thường niên

Mới đầu sự hiểu biết của Ôn Từ về mối quan hệ của bọn họ chỉ đơn giản là có được những thứ cô cần với Phó Tư Bạch.

Phó Tư Bạch cho cô sự bảo vệ, cô cố gắng để làm thỏa mãn tất cả những gì anh muốn, sự thoái mái cho cơ thể và sự vui vẻ trong tinh thần, để anh vui hơn.

Nhưng bây giờ anh lại giống một con xúc tu không biết điểm dừng, không chỉ muốn xâm chiếm cơ thể của cô mà bây giờ...còn muốn chiếm lấy trái tim cô.

Ôn Từ sẽ không cho phép, cái gì cũng được nhưng trái tim thì không thể được.

Cô rất chủ động hôn Phó Tư Bạch để đè lại cái chủ đề này.

Phó Tư Bạch không miễn cưỡng bởi vì chuyện yêu là không muốn được.

Anh không thể giống một con chó đáng thương vẫy đuôi với cô được.

Phó Tư Bạch lại cắn rách môi cô.

Kì nghỉ đông, Ôn Từ đi cùng mẹ làm phẫu thuật mổ mắt đục tinh thể.

Cuộc phẫu thuật đương nhiên rất thành công, Ôn Từ còn thêm wechat của chuyên gia Phương Tử Hoằng.

Thái độ của ông với Ôn Từ rất tốt, trong wechat còn chỉ cho Thư Mạn Thanh những việc cần chú ý để hồi phục sau phẫu thuật. Mỗi ngày để hỏi han tình hình hồi phục rồi còn nói cho bọn họ về cách để tĩnh dưỡng như thế nào.

Thường thì bệnh viện làm phẫu thuật xong làm gì có đai ngộ như thế, chứ huống hồ gì người ta còn là ngôi sao sáng trong ngành.

Ôn Từ biết cái này đều là nể mặt Phó Tư Bạch.

Mỗi ngày cô đều gửi tin nhắn cho Phó Tư Bạch, có lúc anh trả lời nhưng đa phần sẽ không trả lời.

Dù cho có trả lời cũng là mấy chữ rất lạnh nhạt.

Ngày đó ở nhà Ôn Từ đã từ chối, đại khái có lẽ...khiến anh không vui.

Cô muốn làm anh vui nhưng phần lớn cô luôn khiến anh không vui, thậm chí còn không bằng lúc trước khi không quen nhau.

Chắc không lâu nữa anh sẽ chịu không nổi cô rồi chia tay với cô thôi.

Trong lòng Ôn Từ càng thêm áy náy, đặc biệt là khi nhìn thấy bác sĩ Phương Tử Hoằng luôn tận tâm chăm sóc hồi han mắt của mẹ cô. Dù cho cô có vô lương tâm thế nào thì cũng không còn ghét Phó Tư Bạch rồi đánh đồng anh với Phó gia được.

Ôn Từ gửi tin nhắn cho Phó Tư Bạch càng nhiều hơn, cũng sẽ gọi anh là "Tư Bạch", có lúc gọi anh là "Anh yêu."

Phó Tư Bạch đại khái cũng nhận ra được sự thay đổi trong thái độ của cô, có lúc đêm muộn rồi cũng sẽ chủ động gọi điện thoại cho cô.

"Đang làm gì vậy."

“Coi video về múa trên điện thoại.”

“Anh có làm phiền em không?”

“Không có, em cũng muốn gọi điện cho anh.”

“Muốn gọi video không.”

Ôn Từ gật đầu: “Ừm.”

Phó Tư Bạch mở cuộc gọi video ra, trong màn hình anh đang mặc quần áo ở nhà màu be, đặt ly nước màu đen lên tủ đầu giường, sau đó lại lên giường cầm theo một cuốn sách, điện thoại di động đặt ở bên cạnh chiếc bàn nhỏ đa chức năng để đổi diện mặt mình.

Ôn Từ cũng nằm trên giường, nghiêm túc nhìn anh.

Ánh đèn dịu nhẹ khiến cho khí chất của anh hiện lên rất rõ, khuôn mặt góc cạnh sắc sảo và ánh mắt đen sắc bén ấy cũng dịu dàng hơn, tĩnh lặng như nước.

“Nhìn anh làm gì thế.”

“Phó Tư Bạch, lúc anh ít nói là đẹp trai nhất đấy.”

“Vì thế là em thích anh không thèm để ý em?”

“Cũng không phải, em thích anh lúc anh không bức mình với em, lúc chúng ta nói chuyện hòa bình đấy.”

Phó Tư Bạch nhìn cô gái nhỏ đang nằm trên giường, một tay cầm điện thoại. Cô mặc cái đầm ngủ viền hoa mè mua, tóc hơi rối, cái cổ trắng ngần lan xuống tận dưới cổ áo.

Góc độ này... cũng thật sự là một góc chết nhưng ở trong mắt anh nhan sắc cô như được phủ thêm một lớp filter, dù cô có như thế nào,

lết thêch, không trang điểm, tức giận, mờ mắt nhìn chăm chăm... anh cũng thích đến không kiểm soát được.

Anh lại hỏi: "Mặc đồ ngủ?"

"Ừm."

"Không mặc áo trong?"

"Phó Tư Bạch! Anh có thể dừng nhìn bậy bạ được không!" Ôn Từ lập tức kéo áo lại, sau đó xõa tóc xuống.

Anh cong khốé miệng lên, má trái lún sâu một lúm đồng tiền: "Cũng đâu phải chưa từng nhìn, sợ gì chứ."

"Phó Tư Bạch, tình yêu của tâm hồn là ở trên, còn tình yêu xác thịt là ở dưới."

Nghe được câu nói này khiến Phó Tư Bạch thấy hứng thú: "Em cũng coi Tình yêu thời thổ tả?"

"Ừm, lúc nghỉ đông có mượn sách ở thư viện, buổi tối rảnh sẽ lật xem vài trang."

Cũng là vì hôm đó thấy Phó Tư Bạch đang đọc, Ôn Từ lúc ôn thi cuối kì trong thư viện lại đúng lúc nhìn thấy cuốn sách này trên kệ nên mượn về nhà, muốn xem thử tiểu thuyết mà anh thích sẽ như thế nào.

"Trong đó có một câu, làm em ấn tượng sâu sắc nhất---- người con gái ngược lên nhìn người đang đi bên cửa sổ. Chính cái nhìn tình cờ ấy đã trở thành nguồn gốc của tình yêu kinh thiên động địa này mà nửa thế kỷ sau vẫn chưa kết thúc..."

Cô nhớ lại tỉ mỉ, giọng nói dịu dàng.

,

Anh mắt Phó Tư Bạch rất sâu xa nhìn cô: “Lạc Lạc, em có tin vào tình yêu như thế không.”

“Em không tin.” Ôn Từ lắc đầu, “Đây chỉ là tiểu thuyết, trong thực tế sẽ không có.”

“Có lẽ ngày nào đó em sẽ tin.”

“Sẽ không đâu, không ai sẽ thích em như thế, người em gặp được chỉ có thể là một người cực kì tra nam như ai đó thôi.”

“Phải, ông đây là tra nam.” Phó Tư Bạch cười, “Bây giờ em vẫn còn nằm sao?”

“Đúng vậy.”

“Chỗ thân tình anh nhắc em là góc độ này rất nguy hiểm.”

“Tại sao?”

Lời nói vừa dứt, cô gái nhỏ hét lên một tiếng thất thần, camera quay màn hình lại sau đó đen kịt.

Phó Tư Bạch lo lắng vội vàng nói: “Sao thế?”

Ôn Từ mở điện thoại lên lại, màn hình dần sáng lên cô sờ sờ cái mũi, thút thít nói: “Điện thoại đập trúng mặt em.”

Phó Tư Bạch lại dựa vào ghế, anh nói: “Anh nói rồi, cái góc độ này rất nguy hiểm.”

“Vậy mà anh không nhắc em sớm.”

“Trách anh?”

“Trách anh đấy.”

“Được thôi.”

Anh cũng không so đo với cô, dù sao cô bạn gái này cũng quen ỷ lại anh, “Đau không?”

“Đau lắm! Phó Tư Bạch.”

“Cho bạn trai sờ sờ cái xem.”

Ôn Từ đưa điện thoại lại gần mặt: “Sờ nè.”

Phó Tư Bạch đưa tay ra trước màn hình, nhấn một cái màn hình tối hù, điện thoại kết thúc.

Ôn Từ hừ một tiếng, buông điện thoại xuống, mở video dạy nhảy lên tiếp tục xem...

Nửa tiếng sau cô ngáp mấy cái, từ viết tắt fsb lại nhảy lên trước màn hình điện thoại theo giai điệu guitar hoàn hảo.

Ôn Từ nghe điện thoại, lười biếng hỏi: “Bạn trai còn chuyện gì sao?”

“Xuống đi.”

“Hả?”

Ôn Từ buông điện thoại ra, đứng dậy khỏi giường đi đến cửa sổ.

Bên ngoài cửa sổ tuyết đã rơi rất nhiều, bên dưới cây đèn đường Phó Tư Bạch mặc một cây đen có vẻ như hòa mình vào màn đêm, dáng người cô nhưng đơn độc. Bóng người anh phản chiếu xuống đường dài vô tận.

Nhip tim Ôn Từ đang đập loạn hết cả lên, cô vội vàng với lấy cái áo trên kệ mặc vào, còn quần chiếc khăn choàng cổ màu đỏ lên cổ, nhìn

vào trong gương chải chuốt lại tóc tai rồi chạy ù xuống lầu.

“Phó Tư Bạch anh đến làm gì thế, trời đã có tuyết lớn như vậy...” Ôn Từ chạy lon ton đến bên cạnh anh, cô đậm chân tại chỗ, không nhịn được hờ hững ấm cho hai tay, “Mau đi về đi lạnh lắm đó!”

Phó Tư Bạch đưa tay ra sờ sờ cái mũi cô.

Ôn Từ đột nhiên sững sờ.

“Còn đau không?”

“.....”

Cô khụng lại nhìn anh, mắt đột nhiên đỏ hoe, cổ họng cũng có hơi chua chát: “Phó Tư Bạch, rốt cuộc anh...rốt cuộc anh đang làm gì vậy!”

“Sờ sờ cái mũi giúp em.” Phó Tư Bạch dùng ngón tay còn vương hơi lạnh nhẹ nhàng xoa chóp mũi cô, “Sau này đừng dùng tư thế đó xem điện thoại đưa, em có ngốc không vậy.”

“Anh...anh sao lại đến, lạnh như vậy....”

“Anh là gì của em.”

“Bạn trai.”

“Vậy còn hỏi.”

Ôn Từ liếm liếm đôi môi khô khốc của mình: “Mau về đi, lạnh lắm đó.”

“Được, về đây.”

Phó Tư Bạch vẫy vẫy tay rồi xoay người đi.

Chưa đi được mấy bước Ôn Từ lại đuổi lên, cô cởi cái khăn choàng trên cổ mình xuống thắt lên cổ trống trơn của anh, quấn hai vòng cũng không quan tâm có đẹp hay không rồi thắt một nút lại: “Anh mặc ít thế.”

Phó Tư bạch nhìn đôi mắt hơi đỏ của cô, và có một tia sáng yếu ớt dưới lông mi của cô.

Yết hầu anh hơi nhúc nhích: “Lạc Lạc, em có muốn hôn nhau dưới tuyết không.”

Ôn Từ do dự mấy giây rồi gật đầu: “Muốn.”

Một giây sau anh bị cô ôm lấy dùng sức hôn lên.

Ôn Từ ôm lấy eo rắn chắc của anh, cô nhắm mắt lại hôn anh triền miên lưu luyến.

Những bông tuyết rơi trên vai anh rồi nhanh chóng tan ra.

.....

Từ đêm đông hôm đó mãi đến tết hai người gần như không gặp nhau.

Cuối năm việc trong tập đoàn rất nhiều, Phó Tư Bạch gần như mỗi ngày đều ở công ty.

Mà mỗi ngày Ôn Từ đều phải chăm sóc cho ba lại còn phải chăm sóc cho mẹ vừa mới phẫu thuật cần hồi phục, sau này thật sự gồng gánh không được nữa nên vẫn quyết định mời hộ tá.

Mời hộ tá thì phải chi trả tiền vì thế Ôn Từ phải tìm việc làm thêm, kiếm chút tiền.

Trước đây cô có thêm wechat của một học tỷ ở trung tâm việc làm trong trường, trước giao thừa đúng lúc học tỷ liên lạc cho cô, nói bên này có một công ty nhờ phải kiểm một cô gái học chuyên ngành múa cổ điển, tết đi nhảy.

Ôn Từ lo lắng sẽ lại gần chuyện như hồi show xe lần trước nên cô rất cẩn thận trước khi đồng ý thì cô hỏi kĩ càng về tình hình công việc cụ thể từ người học tỷ.

Học tỷ cũng rất nhẫn nại giải thích với cô: “Yên tâm, hoàn toàn chính quy, đây là cuộc họp thường niên quy mô lớn, tập đoàn cũng là tập đoàn lớn, người đến dự đều là các doanh nghiệp có tiếng và lãnh đạo của công ty, sẽ không có chuyện không đàng hoàng xảy ra đâu.”

“Vậy thì quá tốt rồi.”

“Thù lao rất cao, khoảng 5 chữ số.

“Nghe đến con số này Ôn Từ hơi ngạc nhiên: “Nhiều, nhiều như vậy sao?”

“Phải rồi, vậy nên yêu cầu chắc chắn cũng không thấp. Yêu cầu thứ nhất của bọn họ là phải chuyên nghiệp, bởi vì tổng giám đốc cấp cao nhất của công ty...khả năng thưởng thức nghệ thuật rất cao. Nếu muốn khiến họ hài lòng thì những vũ công bình thường thì không được, chị cũng nói chuyện với giáo viên khoa nhảy của các em rồi, cô ấy đề cử em. Vậy nên em có tự tin không?”

Ôn Từ gật đầu một cách tự tin: “Về mặt chuyên nghiệp thì em không có vấn đề gì cả.”

“Đương nhiên, mặt thể lực cũng có yêu cầu, bởi vì họp thường niên từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc là mấy tiếng lận! Phải nhảy nhiều lắm, đương nhiên có thể nghỉ giải lao nhưng không thể quá lâu.”

“Là...như vậy sao?”

“Em nghĩ tiền này để kiếm à!” Học tỷ nói rõ kì càng với cô, “Không phải mời em lên sân khấu nhảy đâu, nghe nói tại buổi lễ sẽ được thiết kế lấy bối cảnh cung đình, vì thế sẽ có một góc đặc biệt mời người đàn tranh và múa, khách mời đi đến có thể dừng lại thưởng thức...”

Ôn Từ cơ bản cũng hiểu được đại khái ý của học tỷ, điều này tương đương với việc yêu cầu ai đó chơi piano hoặc đàn tranh, chịu trách nhiệm làm một điểm nhấn cho cả buổi lễ, đương nhiên là không thể dừng lại được.

“Sao nào, có thể được không, có thể thì chị sẽ trả lời với bên đó.”

Ôn Từ nhớ đến thù lao cao như vậy, nhớ đến những áp lực kinh tế đang cấp thiết trong nhà mà cô không một chút do dự đồng ý: “Học tỷ, em có thể làm được, thể lực cũng không thành vấn đề.”

“Được, chị biết là em đáng tin mà.”

Sau khi học tỷ cúp điện thoại, học tỷ đưa cho cô cách thức liên tác với bên chủ của buổi lễ thường niên cho cô: “Chị đã đề cử em với bên đó rồi, việc còn lại em tự liên hệ nhé.”

“Cảm ơn học tỷ!”

Ôn Từ liên hệ với đối phương, đối phương cũng gửi cho cô lịch trình các tiết mục đàn tranh, để cô phối bài, chuẩn bị bài múa, buổi tối đêm lễ cô nhớ đến đúng giờ.

Đối phương rất bận, không thể sắp xếp thời gian và địa điểm để tập dợt cho Ôn Từ nhưng họ tin năng lực chuyên nghiệp của Ôn Từ không cần phải tập dợt.

Ôn Từ đương nhiên không thể phụ lòng tin của đối phương, nghiêm túc biên đạo bài múa cho phù hợp với bài đàn tranh.

Cô thường xuyên múa nên cơ thể đã có sự thích ứng, đàm tranh kiểu gì với cô cũng là hạ bút thành văn, vì thế cái này không quá khó, hai ba ngày là đã phôi xong bài.

Chiều giao thừa Phó Tư bạch nhắn tin cho Ôn Từ: “Tập đoàn có buổi tiệc thường niên, có hứng thú không đến làm bạn cặp của anh.”

Ôn Từ đã đến buổi lễ đang trang điểm, cô không kịp trả lời Phó Tư Bạch lại gửi đến một tin nhắn nữa: “Có nhiều đồ ngọt và đồ ăn nhẹ lắm.”

Cô trả lời lại rất nhanh: “Không được rồi Tư Bạch, em phải đi làm.”

Tối nay thật sự có việc nhưng dù không có cô cũng sẽ không đi tham gia buổi tiệc thường niên của tập đoàn Phó thi.

Trừ phi cô điên rồi.

Fsb: “Được, bạn gái anh là người bạn bè mà.”

Ôn Từ biết anh chắc chắn là không vui rồi, đang định hẹn anh ngày mai cùng đi ăn nhưng bên nhân viên hối cô mau mau bắt đầu rồi, cô chỉ dành cất điện thoại vào.

...

Một người chị nhân viên liên lạc với Ôn Từ đã dẫn cô ra khỏi phòng trang điểm để đến chỗ tổ chức buổi lễ.

Hiện trường đương nhiên được bố trí kiểu cung đình với hành lang uốn lượn, có một cây cầu nhỏ và một cái thác nhỏ nhân tạo, hòn non bộ rêu phong, cột nhà chạm trổ... Mọi chi tiết đều hoàn hảo.

Có thể nhìn ra được đây là buổi lễ thường niên cao cấp ngốn không ít tiền.

Ôn Từ chiếc váy xòe dài, trang điểm lộng lẫy, đi cạnh người chị hướng dẫn đến sân khấu được bố trí dọc theo thác nước.

Bối cảnh sân khấu là những bức bình phong xanh vàng, xung quanh là lũy tre xanh, một cô thiếu nữ mặc váy cúp ngực đang thử đàm.

Cô ấy là người kết hợp với Ôn Từ tối nay.

Nhin thấy Ôn Từ thì cô ấy mỉm cười dịu dàng với cô: “Hợp tác vui vẻ nhé.”

“Dạ, chào chị, xin chỉ giáo nhiều hơn.”

“Em đẹp quá nha.” Người chị này nhìn chiếc váy rủ xuống và cách trang điểm đường nét sắc của Ôn Từ, “ Giống như mỹ nhân bước ra từ tranh thời đường vậy! Nhảy nhất định là rất đẹp luôn.”

“ Tay của chị cũng rất đẹp.” Mẹ cô từng dạy cô kĩ năng giao tiếp ngoài xã hội, khen người khác cũng cần đúng với sự thật, “Vừa nhìn là biết tay chơi đòn tranh chuyên nghiệp rồi.”

“Haha, không có đâu.”

“ Được rồi, hai người đừng khen nhau nữa.” Người chị hướng dẫn cười nói, “Tối nay phải hợp tác tốt đấy nhé.”

Ôn Từ nhìn chung quanh thử, cảm thán vì khung cảnh nơi này quá sang trọng, nhưng vừa xoay người giữa bức cao ở vị trí trung tâm vậy mà lại có mấy chữ to lớn “Buổi lễ thường niên của tập đoàn Phó thị.”

Trong khoảnh khắc đó, máu toàn thân Ôn Từ như đang dồn hết lên đỉnh đầu.

Cô khụng lại.

Tối nay...vậy mà lại là tiệc thường niên của tập đoàn Phó thị.

“Các em phải đợi lại một chút.” Chị hướng dẫn nhín đồng hồ rồi nói, “10 phút sau đúng 8 giờ là bắt đầu đàn và múa nhé.”

Ôn Từ gọi cô ấy lại: “Đợi chút, em.”

“Gì?”

Cô nhìn chị hướng dẫn đang bận rộn, lại nhìn người chị chơi đàn tranh ở bên cạnh, cuối cùng vẫn nhìn cảm giác khó chịu mãnh liệt trong người lại: “Không, không có gì ạ.”

“Không cần hồi hộp.” Người hướng dẫn cười cẩy vũ cô, “Bình thường nhảy thế nào thì bây giờ nhảy như vậy, mệt thì nghỉ một chút, sẽ có người rót nước cho các em.”

Tay Ôn Từ nắm chặt cái váy, hít một hơi thật sâu để cố bình tĩnh lại.

Vào lúc này cô không thể lâm trận bỏ chạy, nếu không sẽ ảnh hưởng đến rất nhiều người. Chị hướng dẫn rất tốt với cô, chị đàn tranh cũng rất tốt, còn có học tỷ...

Dù thế nào thì hôm nay cô buộc phải làm.

Ôn Từ chỉ có thể thầm nói với chính mình, chỉ cần nhắm mắt nhảy cho xong, dù có là tập đoàn Phó thị hay là Trương thị, Lý thị gì đó...

Người chị đàn tranh hơi lo lắng nhìn cô: “Em vẫn ổn chứ?”

“Không, không sao ạ.”

“Đừng lo lắng quá nha, sân khấu này chị có kinh nghiệm rồi chỉ cần nhảy đại là được. Mấy người này đều không phải chuyên gia.” Cô an ủi nói, “Thường thì chị đàn sai mấy nốt bọn họ cũng không nghe ra.”

“Dạ! Cảm ơn chị, em không hồi hộp nữa.”

Ôn Từ nhanh chóng điều chỉnh lại tâm lý, men theo tiết tấu đàn tranh mà chìm vào trạng thái múa, không nghĩ lung tung nữa.

.....

Dần dần vài người đàn ông mặc vest và các phụ nữ mặc váy dạ hội đã lần lượt tiến vào.

Quần là áo lượt, buổi tiệc linh đình đã chính thức bắt đầu.

Lúc mọi người tiến vào đều sẽ đi ngang qua khu vực mua của Ôn Từ, họ đều dừng lại xem.

Nhìn thấy cô mặc một chiếc váy dài dịu dàng thướt tha, xương cốt mềm mại, động tác múa hòa với tiết tấu của đàn tranh nhẹ như lá liễu trước gió, lắc lắc tà áo lượt qua cởi mở và mềm mại...đặc biệt là khuôn mặt xinh không tì vết của cô, sắc sảo, đẹp đến mức khiến người ta giật mình.

Ngay cả người chị đàn tranh cũng nhịn không được mà ngẩng đầu lên nhìn cô.

Người chị cũng đã xem qua nhiều buổi biểu diễn, nhìn ra được Ôn Từ quá chuyên nghiệp mà đơn giản chính là nghệ thuật trong nghệ thuật.

Cảm giác buổi lễ thường niên này...không xứng với trình biểu diễn của cô, cái này phải là trình độ mua vé mới có thể xem được!

Quá đẹp rồi!

Lúc 8 giờ rưỡi, Phó Tư Bạch cùng Phó lão gia từ từ bước vào, tất cả mọi người đều nhìn qua đầy kính nể.

Phó lão gia dù tuổi cao nhưng đi đứng vững vàng, trên tay cầm chiếc nạng chạm khắc rồng, khí chất người ngời.

Mà Phó Tư Bạch đứng bên cạnh ông cao lớn như ngọc, với bộ âu phục vừa vặn với dáng người cao, thẳng và cân đối của anh. Áo sơ mi và cà vạt buộc trên cổ mang đến cảm giác cẩm dục.

Nhưng với mái tóc hoa râm cà lơ phất phơ và đôi bông tai đen có một chút khí chất yuppie trong thế giới hoang vắng.

Dù anh có trẻ tuổi như vậy nhưng tính công kích và khí thế rất mạnh mẽ, đứng bên cạnh người có khí chất như lão gia hoàn toàn không khiến anh yếu đuối đi chút nào.

Anh là người thừa kế của tập đoàn Phó thị.

Lúc bước vào ông Phó dừng lại trước bức bình phong để xem múa, và nhận xét: “Vũ công hôm nay mời đến rất chuyên nghiệp, nhảy rất có hàn súc, tốt hơn rất nhiều so với mấy người múa ống ẹo năm ngoái.

“Ừm, người này đẹp hơn chút...” Con người đen láy thâm sâu của Phó Tư Bạch liếc nhìn cô rồi rồi thuận miệng đọc một câu thơ,
“Danh hoa khuynh quốc lưỡng tương hoan”

Ông nội hừ lạnh: “Con chỉ nhìn thấy người ta xinh đẹp, hoàn toàn không biết thưởng thức nghệ thuật, thi đại học con thi chuyên ngành nghệ thuật cái gì chứ.”

Phó Tư Bạch mỉm cười: “Dạ, con hiểu gì nghệ thuật chứ, người thường sớm đã chuyển ngành để người mì tiền nhiều hơn chút, để tiếp nhận giang sơn vạn dặm của ông.”

“Tiểu tử thối, mặc đồ như vậy rồi mà trông không đàng hoàng chút nào, bảo con nhuộm tóc lại rồi mà nói bao nhiêu lần rồi hả!”

“Đây là cá tính, nhuộm lại thì bạn gái con sẽ không thích con nữa.”

“Hừ!”

Ông nội Phó cũng không đứng đó nữa mà đi về phía hội trường chính.

Phó Tư Bạch lúc gần đi lại nhìn Ôn Từ rất sâu xa.

Khoảnh khắc ánh mắt hai người chạm nhau, dù anh cố gắng kìm chế lại...nhưng vẫn như có một luồng điện chạy dọc sống lưng anh.

Anh mời cô đến tham gia buổi tiệc, muốn tạo cơ hội để cô gặp ông nội, để ông có được sự chuẩn bị tâm lý với cháu dâu tương lai của Phó gia.

Mà cô cháu dâu này cũng có thể...để đi làm thêm mà đến kiếm tiền ở tận nhà anh.

.....

Trong lúc nghỉ ngơi có người bưng nước đến cho Ôn Từ và người chị đàm tranh.

“Thật đẹp trai nha.” Chị đàm tranh uống trà và nhìn qua Phó Tư Bạch, cô ấy khen, “Nhan sắc này...thật sự quá tuyệt rồi, lại còn là người thừa kế, gọi một tiếng ông xã quốc dân cũng hoàn toàn không hổ danh đấy.”

Ôn Từ không nói gì nhìn Phó Tư Bạch ở trong đám người phía xa.

Anh đang đứng cạnh ông nội mình, nói chuyện với mấy người đàn ông xung quanh, từng cử chỉ tác phong không còn dáng vẻ phóng túng cà lơ giống như anh biểu diễn trên sân khấu nữa.

Anh bây giờ lạnh lùng, nội hàm, trở thành người thừa kế hoàn hảo của tập đoàn Phó thị.

Phó Tư Bạch của bây giờ rất xa cách, cũng rất lạ lẫm.

Cô không biết tại sao đột nhiên anh lại thay đổi tính nết, dáng vẻ phản nghịch bất kham trước kia đã biến thành dáng vẻ của bây giờ, thậm chí còn đang cân nhắc chuyện học hai chuyên ngành nữa.

Anh không còn muốn làm minh tinh sao, không còn muốn để cho W nghe thấy giọng hát của anh nữa sao.

Ôn Từ nghĩ trăm bề cũng không hiểu nổi.

Người chị đàm tranh vẫn luôn quan sát Phó Tư Bạch, nhìn thấy có vấn đề lập tức nói với Ôn Từ: “Ấy, em xem, tổng giám đốc tập đoàn Hằng Việt đang giới thiệu cô con gái Diêu Thi Vũ cho Phó Tư Bạch làm quen kia.”

Quả nhiên có người đàn ông trung niên đang mặc vest thắt cà vạt màu xám dẫn một người con gái đến bên cạnh anh.

Cô gái mặc một chiếc váy lệch vai trông rất trí thức và dịu dàng với mái tóc dài xõa ngang vai, chiếc váy lộ vai và đôi chân thon dài nuột nà cùng vòng eo thon thả.

Đại khái là kiểu người con gái xinh đẹp mà Phó Tư Bạch thích.

Ôn Từ như có sâu trong mắt, cô nhìn sang chỗ khác, nói bâng quơ: “Nghe nói Phó Tư Bạch có bạn gái rồi.”

“Phó Tư Bạch là kiểu con trai đào hoa mà, bạn gái nhiều đến nỗi không đếm xuể đấy.”

Chị phân tích một cách thẳng thắn, “Dù là vậy thì cuối cùng khi kết hôn thật thì vẫn sẽ chọn tiểu thư đài cát môn đăng hộ đối như kiểu

thể thôi. Em nhìn xem anh ta nói chuyện với cô ấy lịch sự cỡ nào, sẽ không bối rối như thường ngày, đây là sự khác biệt."

Ôn Từ cũng không nhịn được mà nhìn sang anh.

Quả nhiên Phó Tư Bạch bê ly rượu lên, giữ khoảng cách lịch thiệp với Diêu Thi Vũ.

Dù là nói chuyện như nụ cười trên môi...thật sự không giống với nụ cười trêu chọc, bối rối cô thường ngày.

Thật sự khó để nhìn thấy sự lịch sự này của anh.

Ánh mắt của Ôn Từ lạnh đi, một cảm xúc mãnh liệt trào dâng trong tim, có chút chua, có chút chát...

Phó Tư Bạch có vẻ như cũng quan sát thấy ánh mắt sắc như dao của cô gái đối diện bức bình phong.

Tim đập nhanh không thể giải thích được, vô thức cách xa Diêu Thi Vũ.

Chương 104: Nắm tay

Mới đầu sự hiểu biết của Ôn Từ về mối quan hệ của bọn họ chỉ đơn giản là có được những thứ cô cần với Phó Tư Bạch.

Phó Tư Bạch cho cô sự bảo vệ, cô cố gắng để làm thỏa mãn tất cả những gì anh muốn, sự thoái mái cho cơ thể và sự vui vẻ trong tinh thần, để anh vui hơn.

Nhưng bây giờ anh lại giống một con xúc tu không biết điểm dừng, không chỉ muốn xâm chiếm cơ thể của cô mà bây giờ...còn muốn chiếm lấy trái tim cô.

Ôn Từ sẽ không cho phép, cái gì cũng được nhưng trái tim thì không thể được.

Cô rất chủ động hôn Phó Tư Bạch để đè lại cái chủ đề này.

Phó Tư Bạch không miễn cưỡng bởi vì chuyện yêu là không muốn được.

Anh không thể giống một con chó đáng thương vẫy đuôi với cô được.

Phó Tư Bạch lại cắn rách môi cô.

Kì nghỉ đông, Ôn Từ đi cùng mẹ làm phẫu thuật mổ mắt đục tinh thể.

Cuộc phẫu thuật đương nhiên rất thành công, Ôn Từ còn thêm wechat của chuyên gia Phương Tử Hoằng.

Thái độ của ông với Ôn Từ rất tốt, trong wechat còn chỉ cho Thư Mạn Thanh những việc cần chú ý để hồi phục sau phẫu thuật. Mỗi ngày để hỏi han tình hình hồi phục rồi còn nói cho bọn họ về cách để tĩnh dưỡng như thế nào.

Thường thì bệnh viện làm phẫu thuật xong làm gì có đai ngộ như thế, chứ huống hồ gì người ta còn là ngôi sao sáng trong ngành.

Ôn Từ biết cái này đều là nể mặt Phó Tư Bạch.

Mỗi ngày cô đều gửi tin nhắn cho Phó Tư Bạch, có lúc anh trả lời nhưng đa phần sẽ không trả lời.

Dù cho có trả lời cũng là mấy chữ rất lạnh nhạt.

Ngày đó ở nhà Ôn Từ đã từ chối, đại khái có lẽ...khiến anh không vui.

Cô muốn làm anh vui nhưng phần lớn cô luôn khiến anh không vui, thậm chí còn không bằng lúc trước khi không quen nhau.

Chắc không lâu nữa anh sẽ chịu không nổi cô rồi chia tay với cô thôi.

Trong lòng Ôn Từ càng thêm áy náy, đặc biệt là khi nhìn thấy bác sĩ Phương Tử Hoằng luôn tận tâm chăm sóc hồi han mắt của mẹ cô. Dù cho cô có vô lương tâm thế nào thì cũng không còn ghét Phó Tư Bạch rồi đánh đồng anh với Phó gia được.

Ôn Từ gửi tin nhắn cho Phó Tư Bạch càng nhiều hơn, cũng sẽ gọi anh là "Tư Bạch", có lúc gọi anh là "Anh yêu."

Phó Tư Bạch đại khái cũng nhận ra được sự thay đổi trong thái độ của cô, có lúc đêm muộn rồi cũng sẽ chủ động gọi điện thoại cho cô.

"Đang làm gì vậy."

“Coi video về múa trên điện thoại.”

“Anh có làm phiền em không?”

“Không có, em cũng muốn gọi điện cho anh.”

“Muốn gọi video không.”

Ôn Từ gật đầu: “Ừm.”

Phó Tư Bạch mở cuộc gọi video ra, trong màn hình anh đang mặc quần áo ở nhà màu be, đặt ly nước màu đen lên tủ đầu giường, sau đó lại lên giường cầm theo một cuốn sách, điện thoại di động đặt ở bên cạnh chiếc bàn nhỏ đa chức năng để đổi diện mặt mình.

Ôn Từ cũng nằm trên giường, nghiêm túc nhìn anh.

Ánh đèn dịu nhẹ khiến cho khí chất của anh hiện lên rất rõ, khuôn mặt góc cạnh sắc sảo và ánh mắt đen sắc bén ấy cũng dịu dàng hơn, tĩnh lặng như nước.

“Nhìn anh làm gì thế.”

“Phó Tư Bạch, lúc anh ít nói là đẹp trai nhất đấy.”

“Vì thế là em thích anh không thèm để ý em?”

“Cũng không phải, em thích anh lúc anh không bức mình với em, lúc chúng ta nói chuyện hòa bình đấy.”

Phó Tư Bạch nhìn cô gái nhỏ đang nằm trên giường, một tay cầm điện thoại. Cô mặc cái đầm ngủ viền hoa mè mua, tóc hơi rối, cái cổ trắng ngần lan xuống tận dưới cổ áo.

Góc độ này... cũng thật sự là một góc chết nhưng ở trong mắt anh nhan sắc cô như được phủ thêm một lớp filter, dù cô có như thế nào,

lết thết, không trang điểm, tức giận, mờ mắt nhìn chăm chăm... anh cũng thích đến không kiểm soát được.

Anh lại hỏi: "Mặc đồ ngủ?"

"Ừm."

"Không mặc áo trong?"

"Phó Tư Bạch! Anh có thể dừng nhìn bậy bạ được không!" Ôn Từ lập tức kéo áo lại, sau đó xõa tóc xuống.

Anh cong khoe miệng lên, má trái lún sâu một lúm đồng tiền: "Cũng đâu phải chưa từng nhìn, sợ gì chứ."

"Phó Tư Bạch, tình yêu của tâm hồn là ở trên, còn tình yêu xác thịt là ở dưới."

Nghe được câu nói này khiến Phó Tư Bạch thấy hứng thú: "Em cũng coi Tình yêu thời thổ tả?"

"Ừm, lúc nghỉ đông có mượn sách ở thư viện, buổi tối rảnh sẽ lật xem vài trang."

Cũng là vì hôm đó thấy Phó Tư Bạch đang đọc, Ôn Từ lúc ôn thi cuối kì trong thư viện lại đúng lúc nhìn thấy cuốn sách này trên kệ nên mượn về nhà, muốn xem thử tiểu thuyết mà anh thích sẽ như thế nào.

"Trong đó có một câu, làm em ấn tượng sâu sắc nhất---- người con gái ngược lên nhìn người đang đi bên cửa sổ. Chính cái nhìn tình cờ ấy đã trở thành nguồn gốc của tình yêu kinh thiên động địa này mà nửa thế kỷ sau vẫn chưa kết thúc..."

Cô nhở lại tì mỉ, giọng nói dịu dàng.

,

Anh mắt Phó Tư Bạch rất sâu xa nhìn cô: “Lạc Lạc, em có tin vào tình yêu như thế không.”

“Em không tin.” Ôn Từ lắc đầu, “Đây chỉ là tiểu thuyết, trong thực tế sẽ không có.”

“Có lẽ ngày nào đó em sẽ tin.”

“Sẽ không đâu, không ai sẽ thích em như thế, người em gặp được chỉ có thể là một người cực kì tra nam như ai đó thôi.”

“Phải, ông đây là tra nam.” Phó Tư Bạch cười, “Bây giờ em vẫn còn nằm sao?”

“Đúng vậy.”

“Chỗ thân tình anh nhắc em là góc độ này rất nguy hiểm.”

“Tại sao?”

Lời nói vừa dứt, cô gái nhỏ hét lên một tiếng thất thần, camera quay màn hình lại sau đó đen kịt.

Phó Tư Bạch lo lắng vội vàng nói: “Sao thế?”

Ôn Từ mở điện thoại lên lại, màn hình dần sáng lên cô sờ sờ cái mũi, thút thít nói: “Điện thoại đập trúng mặt em.”

Phó Tư Bạch lại dựa vào ghế, anh nói: “Anh nói rồi, cái góc độ này rất nguy hiểm.”

“Vậy mà anh không nhắc em sớm.”

“Trách anh?”

“Trách anh đấy.”

“Được thôi.”

Anh cũng không so đo với cô, dù sao cô bạn gái này cũng quen ỷ lại anh, “Đau không?”

“Đau lắm! Phó Tư Bạch.”

“Cho bạn trai sờ sờ cái xem.”

Ôn Từ đưa điện thoại lại gần mặt: “Sờ nè.”

Phó Tư Bạch đưa tay ra trước màn hình, nhấn một cái màn hình tối hù, điện thoại kết thúc.

Ôn Từ hừ một tiếng, buông điện thoại xuống, mở video dạy nhảy lên tiếp tục xem...

Nửa tiếng sau cô ngáp mấy cái, từ viết tắt fsb lại nhảy lên trước màn hình điện thoại theo giai điệu guitar hoàn hảo.

Ôn Từ nghe điện thoại, lười biếng hỏi: “Bạn trai còn chuyện gì sao?”

“Xuống đi.”

“Hả?”

Ôn Từ buông điện thoại ra, đứng dậy khỏi giường đi đến cửa sổ.

Bên ngoài cửa sổ tuyết đã rơi rất nhiều, bên dưới cây đèn đường Phó Tư Bạch mặc một cây đen có vẻ như hòa mình vào màn đêm, dáng người cô nhưng đơn độc. Bóng người anh phản chiếu xuống đường dài vô tận.

Nhip tim Ôn Từ đang đập loạn hết cả lên, cô vội vàng với lấy cái áo trên kệ mặc vào, còn quần chiếc khăn choàng cổ màu đỏ lên cổ, nhìn

vào trong gương chải chuốt lại tóc tai rồi chạy ù xuống lầu.

“Phó Tư Bạch anh đến làm gì thế, trời đã có tuyết lớn như vậy...” Ôn Từ chạy lon ton đến bên cạnh anh, cô đậm chân tại chỗ, không nhịn được hờ hững ấm cho hai tay, “Mau đi về đi lạnh lắm đó!”

Phó Tư Bạch đưa tay ra sờ sờ cái mũi cô.

Ôn Từ đột nhiên sững sờ.

“Còn đau không?”

“.....”

Cô khụng lại nhìn anh, mắt đột nhiên đỏ hoe, cổ họng cũng có hơi chua chát: “Phó Tư Bạch, rốt cuộc anh...rốt cuộc anh đang làm gì vậy!”

“Sờ sờ cái mũi giúp em.” Phó Tư Bạch dùng ngón tay còn vương hơi lạnh nhẹ nhàng xoa chóp mũi cô, “Sau này đừng dùng tư thế đó xem điện thoại đưa, em có ngốc không vậy.”

“Anh...anh sao lại đến, lạnh như vậy....”

“Anh là gì của em.”

“Bạn trai.”

“Vậy còn hỏi.”

Ôn Từ liếm liếm đôi môi khô khốc của mình: “Mau về đi, lạnh lắm đó.”

“Được, về đây.”

Phó Tư Bạch vẫy vẫy tay rồi xoay người đi.

Chưa đi được mấy bước Ôn Từ lại đuổi lên, cô cởi cái khăn choàng trên cổ mình xuống thắt lên cổ trống trơn của anh, quấn hai vòng cũng không quan tâm có đẹp hay không rồi thắt một nút lại: “Anh mặc ít thế.”

Phó Tư bạch nhìn đôi mắt hơi đỏ của cô, và có một tia sáng yếu ớt dưới lông mi của cô.

Yết hầu anh hơi nhúc nhích: “Lạc Lạc, em có muốn hôn nhau dưới tuyết không.”

Ôn Từ do dự mấy giây rồi gật đầu: “Muốn.”

Một giây sau anh bị cô ôm lấy dùng sức hôn lên.

Ôn Từ ôm lấy eo rắn chắc của anh, cô nhắm mắt lại hôn anh triền miên lưu luyến.

Những bông tuyết rơi trên vai anh rồi nhanh chóng tan ra.

.....

Từ đêm đông hôm đó mãi đến tết hai người gần như không gặp nhau.

Cuối năm việc trong tập đoàn rất nhiều, Phó Tư Bạch gần như mỗi ngày đều ở công ty.

Mà mỗi ngày Ôn Từ đều phải chăm sóc cho ba lại còn phải chăm sóc cho mẹ vừa mới phẫu thuật cần hồi phục, sau này thật sự gồng gánh không được nữa nên vẫn quyết định mời hộ tá.

Mời hộ tá thì phải chi trả tiền vì thế Ôn Từ phải tìm việc làm thêm, kiếm chút tiền.

Trước đây cô có thêm wechat của một học ty ở trung tâm việc làm trong trường, trước giao thừa đúng lúc học ty liên lạc cho cô, nói bên này có một công ty nhờ phải kiểm một cô gái học chuyên ngành múa cổ điển, tết đi nhảy.

Ôn Từ lo lắng sẽ lại gần chuyện như hồi show xe lần trước nên cô rất cẩn thận trước khi đồng ý thì cô hỏi kĩ càng về tình hình công việc cụ thể từ người học ty.

Học ty cũng rất nhẫn nại giải thích với cô: “Yên tâm, hoàn toàn chính quy, đây là cuộc họp thường niên quy mô lớn, tập đoàn cũng là tập đoàn lớn, người đến dự đều là các doanh nghiệp có tiếng và lãnh đạo của công ty, sẽ không có chuyện không đàng hoàng xảy ra đâu.”

“Vậy thì quá tốt rồi.”

“Thù lao rất cao, khoảng 5 chữ số.

“Nghe đến con số này Ôn Từ hơi ngạc nhiên: “Nhiều, nhiều như vậy sao?”

“Phải rồi, vậy nên yêu cầu chắc chắn cũng không thấp. Yêu cầu thứ nhất của bọn họ là phải chuyên nghiệp, bởi vì tổng giám đốc cấp cao nhất của công ty...khả năng thưởng thức nghệ thuật rất cao. Nếu muốn khiến họ hài lòng thì những vũ công bình thường thì không được, chị cũng nói chuyện với giáo viên khoa nhảy của các em rồi, cô ấy đề cử em. Vậy nên em có tự tin không?”

Ôn Từ gật đầu một cách tự tin: “Về mặt chuyên nghiệp thì em không có vấn đề gì cả.”

“Đương nhiên, mặt thể lực cũng có yêu cầu, bởi vì họp thường niên từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc là mấy tiếng lận! Phải nhảy nhiều lắm, đương nhiên có thể nghỉ giải lao nhưng không thể quá lâu.”

“Là...như vậy sao?”

“Em nghĩ tiền này để kiếm à!” Học tỷ nói rõ kì càng với cô, “Không phải mời em lên sân khấu nhảy đâu, nghe nói tại buổi lễ sẽ được thiết kế lấy bối cảnh cung đình, vì thế sẽ có một góc đặc biệt mời người đàn tranh và múa, khách mời đi đến có thể dừng lại thưởng thức...”

Ôn Từ cơ bản cũng hiểu được đại khái ý của học tỷ, điều này tương đương với việc yêu cầu ai đó chơi piano hoặc đàn tranh, chịu trách nhiệm làm một điểm nhấn cho cả buổi lễ, đương nhiên là không thể dừng lại được.

“Sao nào, có thể được không, có thể thì chị sẽ trả lời với bên đó.”

Ôn Từ nhớ đến thù lao cao như vậy, nhớ đến những áp lực kinh tế đang cấp thiết trong nhà mà cô không một chút do dự đồng ý: “Học tỷ, em có thể làm được, thể lực cũng không thành vấn đề.”

“Được, chị biết là em đáng tin mà.”

Sau khi học tỷ cúp điện thoại, học tỷ đưa cho cô cách thức liên tác với bên chủ của buổi lễ thường niên cho cô: “Chị đã đề cử em với bên đó rồi, việc còn lại em tự liên hệ nhé.”

“Cảm ơn học tỷ!”

Ôn Từ liên hệ với đối phương, đối phương cũng gửi cho cô lịch trình các tiết mục đàn tranh, để cô phối bài, chuẩn bị bài múa, buổi tối đêm lễ cô nhớ đến đúng giờ.

Đối phương rất bận, không thể sắp xếp thời gian và địa điểm để tập dợt cho Ôn Từ nhưng họ tin năng lực chuyên nghiệp của Ôn Từ không cần phải tập dợt.

Ôn Từ đương nhiên không thể phụ lòng tin của đối phương, nghiêm túc biên đạo bài múa cho phù hợp với bài đàn tranh.

Cô thường xuyên múa nên cơ thể đã có sự thích ứng, đàm tranh kiểu gì với cô cũng là hạ bút thành văn, vì thế cái này không quá khó, hai ba ngày là đã phôi xong bài.

Chiều giao thừa Phó Tư bạch nhắn tin cho Ôn Từ: “Tập đoàn có buổi tiệc thường niên, có hứng thú không đến làm bạn cặp của anh.”

Ôn Từ đã đến buổi lễ đang trang điểm, cô không kịp trả lời Phó Tư Bạch lại gửi đến một tin nhắn nữa: “Có nhiều đồ ngọt và đồ ăn nhẹ lắm.”

Cô trả lời lại rất nhanh: “Không được rồi Tư Bạch, em phải đi làm.”

Tối nay thật sự có việc nhưng dù không có cô cũng sẽ không đi tham gia buổi tiệc thường niên của tập đoàn Phó thi.

Trừ phi cô điên rồi.

Fsb: “Được, bạn gái anh là người bạn bè mà.”

Ôn Từ biết anh chắc chắn là không vui rồi, đang định hẹn anh ngày mai cùng đi ăn nhưng bên nhân viên hối cô mau mau bắt đầu rồi, cô chỉ dành cất điện thoại vào.

...

Một người chị nhân viên liên lạc với Ôn Từ đã dẫn cô ra khỏi phòng trang điểm để đến chỗ tổ chức buổi lễ.

Hiện trường đương nhiên được bố trí kiểu cung đình với hành lang uốn lượn, có một cây cầu nhỏ và một cái thác nhỏ nhân tạo, hòn non bộ rêu phong, cột nhà chạm trổ... Mọi chi tiết đều hoàn hảo.

Có thể nhìn ra được đây là buổi lễ thường niên cao cấp ngốn không ít tiền.

Ôn Từ chiếc váy xòe dài, trang điểm lộng lẫy, đi cạnh người chị hướng dẫn đến sân khấu được bố trí dọc theo thác nước.

Bối cảnh sân khấu là những bức bình phong xanh vàng, xung quanh là lũy tre xanh, một cô thiếu nữ mặc váy cúp ngực đang thử đàm.

Cô ấy là người kết hợp với Ôn Từ tối nay.

Nhin thấy Ôn Từ thì cô ấy mỉm cười dịu dàng với cô: “Hợp tác vui vẻ nhé.”

“Dạ, chào chị, xin chỉ giáo nhiều hơn.”

“Em đẹp quá nha.” Người chị này nhìn chiếc váy rủ xuống và cách trang điểm đường nét sắc của Ôn Từ, “ Giống như mỹ nhân bước ra từ tranh thời đường vậy! Nhảy nhất định là rất đẹp luôn.”

“ Tay của chị cũng rất đẹp.” Mẹ cô từng dạy cô kĩ năng giao tiếp ngoài xã hội, khen người khác cũng cần đúng với sự thật, “Vừa nhìn là biết tay chơi đòn tranh chuyên nghiệp rồi.”

“Haha, không có đâu.”

“ Được rồi, hai người đừng khen nhau nữa.” Người chị hướng dẫn cười nói, “Tối nay phải hợp tác tốt đấy nhé.”

Ôn Từ nhìn chung quanh thử, cảm thán vì khung cảnh nơi này quá sang trọng, nhưng vừa xoay người giữa bức cao ở vị trí trung tâm vậy mà lại có mấy chữ to lớn “Buổi lễ thường niên của tập đoàn Phó thị.”

Trong khoảnh khắc đó, máu toàn thân Ôn Từ như đang dồn hết lên đỉnh đầu.

Cô khụng lại.

Tối nay...vậy mà lại là tiệc thường niên của tập đoàn Phó thị.

“Các em phải đợi lại một chút.” Chị hướng dẫn nhín đồng hồ rồi nói, “10 phút sau đúng 8 giờ là bắt đầu đàn và múa nhé.”

Ôn Từ gọi cô ấy lại: “Đợi chút, em.”

“Gì?”

Cô nhín chị hướng dẫn đang bận rộn, lại nhín người chị chơi đàn tranh ở bên cạnh, cuối cùng vẫn nhín cảm giác khó chịu mãnh liệt trong người lại: “Không, không có gì ạ.”

“Không cần hồi hộp.” Người hướng dẫn cười cẩy vũ cô, “Bình thường nhảy thế nào thì bây giờ nhảy như vậy, mệt thì nghỉ một chút, sẽ có người rót nước cho các em.”

Tay Ôn Từ nắm chặt cái váy, hít một hơi thật sâu để cố bình tĩnh lại.

Vào lúc này cô không thể lâm trận bỏ chạy, nếu không sẽ ảnh hưởng đến rất nhiều người. Chị hướng dẫn rất tốt với cô, chị đàn tranh cũng rất tốt, còn có học tỷ...

Dù thế nào thì hôm nay cô buộc phải làm.

Ôn Từ chỉ có thể thầm nói với chính mình, chỉ cần nhắm mắt nhảy cho xong, dù có là tập đoàn Phó thị hay là Trương thị, Lý thị gì đó...

Người chị đàn tranh hơi lo lắng nhìn cô: “Em vẫn ổn chứ?”

“Không, không sao ạ.”

“Đừng lo lắng quá nha, sân khấu này chị có kinh nghiệm rồi chỉ cần nhảy đại là được. Mấy người này đều không phải chuyên gia.” Cô an ủi nói, “Thường thì chị đàn sai mấy nốt bọn họ cũng không nghe ra.”

“Dạ! Cảm ơn chị, em không hồi hộp nữa.”

Ôn Từ nhanh chóng điều chỉnh lại tâm lý, men theo tiết tấu đàn tranh mà chìm vào trạng thái múa, không nghĩ lung tung nữa.

.....

Dần dần vài người đàn ông mặc vest và các phụ nữ mặc váy dạ hội đã lần lượt tiến vào.

Quần là áo lượt, buổi tiệc linh đình đã chính thức bắt đầu.

Lúc mọi người tiến vào đều sẽ đi ngang qua khu vực mua của Ôn Từ, họ đều dừng lại xem.

Nhìn thấy cô mặc một chiếc váy dài dịu dàng thướt tha, xương cốt mềm mại, động tác múa hòa với tiết tấu của đàn tranh nhẹ như lá liễu trước gió, lắc lắc tà áo lượt qua cởi mở và mềm mại...đặc biệt là khuôn mặt xinh không tì vết của cô, sắc sảo, đẹp đến mức khiến người ta giật mình.

Ngay cả người chị đàn tranh cũng nhịn không được mà ngẩng đầu lên nhìn cô.

Người chị cũng đã xem qua nhiều buổi biểu diễn, nhìn ra được Ôn Từ quá chuyên nghiệp mà đơn giản chính là nghệ thuật trong nghệ thuật.

Cảm giác buổi lễ thường niên này...không xứng với trình biểu diễn của cô, cái này phải là trình độ mua vé mới có thể xem được!

Quá đẹp rồi!

Lúc 8 giờ rưỡi, Phó Tư Bạch cùng Phó lão gia từ từ bước vào, tất cả mọi người đều nhìn qua đầy kính nể.

Phó lão gia dù tuổi cao nhưng đi đứng vững vàng, trên tay cầm chiếc nạng chạm khắc rồng, khí chất người ngời.

Mà Phó Tư Bạch đứng bên cạnh ông cao lớn như ngọc, với bộ âu phục vừa vặn với dáng người cao, thẳng và cân đối của anh. Áo sơ mi và cà vạt buộc trên cổ mang đến cảm giác cẩm dục.

Nhưng với mái tóc hoa râm cà lơ phất phơ và đôi bông tai đen có một chút khí chất yuppie trong thế giới hoang vắng.

Dù anh có trẻ tuổi như vậy nhưng tính công kích và khí thế rất mạnh mẽ, đứng bên cạnh người có khí chất như lão gia hoàn toàn không khiến anh yếu đuối đi chút nào.

Anh là người thừa kế của tập đoàn Phó thị.

Lúc bước vào ông Phó dừng lại trước bức bình phong để xem múa, và nhận xét: “Vũ công hôm nay mời đến rất chuyên nghiệp, nhảy rất có hàn súc, tốt hơn rất nhiều so với mấy người múa ống ẹo năm ngoái.

“Ừm, người này đẹp hơn chút...” Con người đen láy thâm sâu của Phó Tư Bạch liếc nhìn cô rồi rồi thuận miệng đọc một câu thơ,
“Danh hoa khuynh quốc lưỡng tương hoan”

Ông nội hừ lạnh: “Con chỉ nhìn thấy người ta xinh đẹp, hoàn toàn không biết thưởng thức nghệ thuật, thi đại học con thi chuyên ngành nghệ thuật cái gì chứ.”

Phó Tư Bạch mỉm cười: “Dạ, con hiểu gì nghệ thuật chứ, người thường sớm đã chuyển ngành để người mì tiền nhiều hơn chút, để tiếp nhận giang sơn vạn dặm của ông.”

“Tiểu tử thối, mặc đồ như vậy rồi mà trông không đàng hoàng chút nào, bảo con nhuộm tóc lại rồi mà nói bao nhiêu lần rồi hả!”

“Đây là cá tính, nhuộm lại thì bạn gái con sẽ không thích con nữa.”

“Hừ!”

Ông nội Phó cũng không đứng đó nữa mà đi về phía hội trường chính.

Phó Tư Bạch lúc gần đi lại nhìn Ôn Từ rất sâu xa.

Khoảnh khắc ánh mắt hai người chạm nhau, dù anh cố gắng kìm chế lại...nhưng vẫn như có một luồng điện chạy dọc sống lưng anh.

Anh mời cô đến tham gia buổi tiệc, muốn tạo cơ hội để cô gặp ông nội, để ông có được sự chuẩn bị tâm lý với cháu dâu tương lai của Phó gia.

Mà cô cháu dâu này cũng có thể...để đi làm thêm mà đến kiếm tiền ở tận nhà anh.

.....

Trong lúc nghỉ ngơi có người bưng nước đến cho Ôn Từ và người chị đàm tranh.

“Thật đẹp trai nha.” Chị đàm tranh uống trà và nhìn qua Phó Tư Bạch, cô ấy khen, “Nhan sắc này...thật sự quá tuyệt rồi, lại còn là người thừa kế, gọi một tiếng ông xã quốc dân cũng hoàn toàn không hổ danh đấy.”

Ôn Từ không nói gì nhìn Phó Tư Bạch ở trong đám người phía xa.

Anh đang đứng cạnh ông nội mình, nói chuyện với mấy người đàn ông xung quanh, từng cử chỉ tác phong không còn dáng vẻ phóng túng cà lơ giống như anh biểu diễn trên sân khấu nữa.

Anh bây giờ lạnh lùng, nội hàm, trở thành người thừa kế hoàn hảo của tập đoàn Phó thị.

Phó Tư Bạch của bây giờ rất xa cách, cũng rất lạ lẫm.

Cô không biết tại sao đột nhiên anh lại thay đổi tính nết, đáng vẻ phản nghịch bất kham trước kia đã biến thành đáng vẻ của bây giờ, thậm chí còn đang cân nhắc chuyện học hai chuyên ngành nữa.

Anh không còn muốn làm minh tinh sao, không còn muốn để cho W nghe thấy giọng hát của anh nữa sao.

Ôn Từ nghĩ trăm bề cũng không hiểu nổi.

Người chị đàm tranh vẫn luôn quan sát Phó Tư Bạch, nhìn thấy có vấn đề lập tức nói với Ôn Từ: “Ấy, em xem, tổng giám đốc tập đoàn Hằng Việt đang giới thiệu cô con gái Diêu Thi Vũ cho Phó Tư Bạch làm quen kia.”

Quả nhiên có người đàn ông trung niên đang mặc vest thắt cà vạt màu xám dẫn một người con gái đến bên cạnh anh.

Cô gái mặc một chiếc váy lệch vai trông rất trí thức và dịu dàng với mái tóc dài xõa ngang vai, chiếc váy lộ vai và đôi chân thon dài nuột nà cùng vòng eo thon thả.

Đại khái là kiểu người con gái xinh đẹp mà Phó Tư Bạch thích.

Ôn Từ như có sâu trong mắt, cô nhìn sang chỗ khác, nói bâng quơ: “Nghe nói Phó Tư Bạch có bạn gái rồi.”

“Phó Tư Bạch là kiểu con trai đào hoa mà, bạn gái nhiều đến nỗi không đếm xuể đấy.”

Chị phân tích một cách thẳng thắn, “Dù là vậy thì cuối cùng khi kết hôn thật thì vẫn sẽ chọn tiểu thư đài cát môn đăng hộ đối như kiểu

thế thôi. Em nhìn xem anh ta nói chuyện với cô ấy lịch sự cỡ nào, sẽ không bối rối như thường ngày, đây là sự khác biệt.”

Ôn Từ cũng không nhịn được mà nhìn sang anh.

Quả nhiên Phó Tư Bạch bê ly rượu lên, giữ khoảng cách lịch thiệp với Diêu Thi Vũ.

Dù là nói chuyện như nụ cười trên môi...thật sự không giống với nụ cười trêu chọc, bối rối cô thường ngày.

Thật sự khó để nhìn thấy sự lịch sự này của anh.

Ánh mắt của Ôn Từ lạnh đi, một cảm xúc mãnh liệt trào dâng trong tim, có chút chua, có chút chát...

Phó Tư Bạch có vẻ như cũng quan sát thấy ánh mắt sắc như dao của cô gái đối diện bức bình phong.

Tim đập nhanh không thể giải thích được, “Phó Tư Bạch, bên kia có múa kìa, chúng ta đi qua đó xem nhé.”

“Phó Tư Bạch?”

Diêu Thi Vũ kêu anh liên tục mấy tiếng anh mới dời ánh mắt từ chỗ Ôn Từ đi, anh nói: “Em nói cái gì?”

Bản chuyển ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang copy không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.

Người con gái cau mày quyền rũ, những đầu ngón tay mảnh khảnh đang dung đura ly rượu sâm panh: “Anh không có nghe người ta nói chuyện gì cả.”

“Xin lỗi nhé.”

“Em nói, chúng ta đi qua đằng đó thường thức múa đàn tranh nhé.”

Phó Tư Bạch do dự mấy giây lại nhìn qua Ôn Tù.

Cô chỉ chú ý việc múa, cả cơ thể uyển chuyển, dẻo dai, khi xoay chiếc quạt xếp cô đóng mở một cách mạnh mẽ.

Nhớ lại ánh mắt ban nãy của cô như đang vác súng mang gậy lên khiến trái tim Phó Tư Bạch có chút ý định muốn thăm dò, anh mỉm cười nói: “Được thôi.”

Thậm chí anh còn chủ động đưa tay ra, Diêu Thi Vũ cố gắng che giấu sự phấn khích của mình, tao nhã khoác vào cánh tay của Phó Tư Bạch rồi đi bên cạnh anh.

Bản chuyển ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang copy không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.

Khí thế của người đàn ông này rất dễ áp chế người khác, cho dù Diêu Thi Vũ có vô số người cầu hôn xung quanh, ở trước mặt Phó Tư Bạch cô vẫn cảm thấy có chút không thể nắm chắc mà hoảng loạn, trái tim đập loạn nhịp.

Phó Tư Bạch và cô ấy ngồi bên chiếc ghế tre trước bức bình phong, đối mặt với cô gái đang khiêu vũ.

Ngón tay anh ôm lấy cái bình trà bằng sứ, rồi pha trà đạo một cách ung dung.

Diêu Thi Vũ chống tay lên má nhìn Phó Tư Bạch.

Ngon tay thon dài của anh châm nước một cách thuần thực, tráng cốc và ngâm lá trà. Toàn bộ các chuyển động là mượt mà, thanh lịch và nho nhã.

“Trước đây em từng nghe người ta nói về anh nhưng bây giờ sau khi quen biết em cảm thấy anh không giống những gì bạn họ nói.”

“Hảm?”

“Anh không phải kiểu công tử trác táng bất cần như thế, em cảm thấy anh là một công tử nhanh nhẹn. Trên người anh có một khí chất ‘Mạch thượng nhân như ngọc’.”

Lời nói chua ngoa của cô ta khiến Ôn Từ đang múa trước màn hình cũng phải trợn mắt.

“Em luôn du học ở Paris.” Cô kể về thân thế của mình cho Phó Tư Bạch nghe, giọng điệu ống ẹo, “Đừng thấy em ở nước ngoài, thật sự em rất hứng thú với văn hóa truyền thống Trung Quốc đấy.”

Nói rồi cô ta nhìn lên chỗ Ôn Từ trên sân khấu: “Bộ trang phục trên người cô ấy rất không hợp quy chế, giống như trang phục nhạc kịch vậy trông rất là rẻ tiền. Chỉ biết bên ngoài nhìn bắt chước kiểu cổ, không hiểu gì về những cốt lõi của văn hóa thì trông rất ngượng ngại. Nhưng người ở buổi tiệc này đa phần cũng không hiểu mấy thứ này, mọi người thấy đẹp là luôn bị đắm chìm.”

Phó Tư Bạch không có trả lời cô ra, khuôn mặt không cảm xúc lấy một tách trà mới ra đặt lên bàn.

Diêu Thi Vũ lập tức nhường mày hỏi: “Cái tách trà này là ngâm cho em hả? Cảm ơn anh nhé Tư Bạch.”

Nói xong cô cầm tách trà đang còn ấm lên nhấp một ngụm, còn cố ý để lại dấu son trên thành tách.

Đợi cô ta uống xong Phó Tư Bạch mòi nhàn nhạt nói: “Nghệ thuật trà đạo nước đầu là dùng để rửa trà.”

“.....”

Người chị đang đàm tranh nghe cuộc đối thoại của hai người không kìm được mà bật cười, nhỏ giọng khinh thường: “Thấu hiểu cốt lõi văn hóa truyền thống như vậy sao mà ngay cả cái này cũng không biết, rốt cuộc là ai mới ngượng ngại đây.”

Ôn Từ liếc nhìn sang chị, bảo chị không được nói nữa.

Bọn họ là đến làm thêm, không được đắc tội với mấy thiên kim tiểu thư nhà quyền quý như này.

Diêu Thi Vũ bị mất mặt khi uống tách trà này của Phó Tư Bạch, cổ họng hơi chát, trong lòng cũng rất không thoải mái.

Nhin thấy Ôn Từ ngừng nhảy để đứng nghỉ ngơi, Diêu Thi Vũ đang muốn lấy lại thể diện cho cô ta nên tiếp tục làm ầm lên về trang phục của Ôn Từ.

“Mỹ nhân thời cổ đại làm gì giống như cô, trang phục hí kịch giả cổ như này căn bản không phù hợp với tạo hình chính thống, hoàn toàn là một kiểu trang phục phục vụ cho đón tiếp thương nghiệp, không hề đoan trang chút nào.”

Ôn Từ nhìn thấy cô thẳng thừng dùng ngôi xưng “cô” thứ 2 này, hiển nhiên là đang muốn kiểm chuyện với cô nên cô nhàn nhạt đáp: “Bộ đồ này vốn là để phục vụ cho cái thẩm mỹ của công chúng, bất cứ triều đại nào cũng có có tầng lớp nghệ thuật cấp thấp cả, cũng không phải mọi phụ nữ đều có tư cách đoan trang, hội đủ tài đức.”

Diêu Thi Vũ cười tinh tế: “Cô nói đúng, là tôi có mắt không thấy núi Thái Sơn. Nhưng cô tự mình sa ngã, hạ thấp giá trị nghệ thuật của

bản thân thì không phải tôi nói à nha.”

Ôn Từ mặt không cảm xúc nói: “Tôi không hề tự mình sa ngã, cũng không cảm thấy múa để kiếm tiền là một kiểu tự hạ thấp giá trị nghệ thuật chính tôi gì cả. Đều là cuộc sống yêu cầu thì không phân biệt ai hèn mọn hơn ai cả.”

Diêu Thi Vũ nhìn người đàn ông bên cạnh mình, không muốn để mình thua thiệt, lại nói: “Nếu nghệ thuật chỉ là sự thương mại hóa thì còn có thể gọi là nghệ thuật sao?”

“Trước giờ tôi không hề cảm thấy nghệ thuật và sự thương mại hóa là bất cập với nhau cả, nhà nghệ thuật cũng không thể để bụng rỗng tạo ra tác phẩm được.”

Diêu Thi Vũ tự thấy đuối lý, hờ lạnh một tiếng: “Nhưng nghệ thuật cổ đại có rất nhiều người vừa bán nghệ vừa bán thân, không biết cô đẹp như vậy... Có giá bao nhiêu, đứng ở đây để bán nghệ, hay là có ý đồ muốn câu dẫn đàn ông thế.”

Lời vừa dứt Phó Tư Bạch đã hất cùi chỏ, và ấm trà anh vừa tráng nước đổ thẳng lên Diêu Thi Vũ.

Cô ta giật mình, run rẩy đứng bật dậy, không thể tin mà nhìn sang Phó Tư Bạch.

Phó Tư Bạch không hề quay sang nhìn cô ta dù chỉ là một ánh mắt, anh nói với giọng điệu lười biếng: “Xin lỗi nhé, tay run.”

Dù anh nói như vậy nhưng mọi người đều có thể nhìn ra được làm gì có chuyện tay run, rõ ràng là cố ý mà.

Dù ở nơi đông người nhưng anh không hề nể mặt, nhưng vẫn cho Diêu Thi Vũ một đường lui. Mái tóc cô ta lấm tấm nước trà, cả người vì tức giận mà phát run nhưng lại không dám gây chuyện.

Nhin dáng vẻ ung dung của Phó Tư Bạch, không hề giống cái gì mà công tử nhẹ nhàng, cái này căn bản chính là một vị diêm vương sống tàn nhẫn.

“Thất lễ rồi!” Diêu Thi Vũ tức giận rời nơi này, đi đến nhà vệ sinh để rửa sạch nước trà.

Sau khi Ôn Từ nghỉ ngơi một lát lại đứng dậy múa mà không hề để tâm đến tất cả những gì đã xảy ra trước mắt.

Phó Tư Bạch bưng một cái chén trắng sứ sạch sẽ, chậm rãi rót một chén trà xanh lá trúc vừa chín tới, đặt ở bên cạnh bàn.

Ôn Từ liếc nhìn anh, Phó Tư Bạch hất cằm, dùng ánh mắt thể hiện một cách rõ ràng—

Anh pha trà cho cô, một lát nữa nhớ uống.

.....

Buổi tối 10 giờ ông nội Phó định đi về nghỉ ngơi.

Phó Tư Bạch hộ tống ông lên xe, ông nội bảo anh ngồi xe ông tiện đường đi về luôn nhưng Phó Tư Bạch từ chối: “Không tiện đường, ông nội cứ đi trước đi.”

“Là không tiện đường hay còn chuyện khác hả?”

Anh bật cười: “Ông đã nhìn ra rồi còn hỏi gì chứ.”

“Hôm nay mấy vị tổng giám đốc đều dẫn con gái cưng của họ đến làm quen với cháu, nhưng cháu thì hay rồi không nhìn lấy một cái, chạy đi pha trà cả buổi cho cô gái nhỏ đang múa, trông an nhàn thoái mái thật đấy, cũng không biết người ta có uống được hết không.”

“Đó là bạn học cùng khoa với chau, đến làm thêm.” Nhắc đến cô, ánh

mắt của Phó Tư Bạch đã dịu dàng hơn nhiều, “Với tư cách là nhà tư bản ông cũng bốc lột người ta quá rồi, bắt họ nhảy múa tiếng liền.”

“Được rồi, đừng có giải thích với ông, bạn học của con rất nhiều đặc biệt là bạn học nữ.” Ông nội Phó cũng không quản mấy chuyện này của anh, chỉ nhắc nhở một chút, “Phải biết chừng mừng, ông không muốn nghe thấy bất cứ tin đồn nhảm nhí gì đâu.”

“Có thể có tin đồn gì được ạ, không đến mức con đem về cho ông một đứa cháu chắc chắn nha.”

Trước khi ông nội Phó lên xe lại nhìn anh với ánh mắt sâu xa: “Phó Tư Bạch, hôn sự của cháu đã được ước định từ khi còn nhỏ. Bởi vì như thế nên hai năm nay ông mới cho cháu mặc kệ yêu đương như thế nào nhưng nữ chủ nhân tương lai của Phó gia chỉ có thể làm Tâm Từ.”

“.....”

Phó Tư Bạch bất lực nhìn ông: “Ông nội, đây là thời đại gì rồi, còn chơi trò cổ tích nữa. Lúc ông định ước cháu được 1 tuổi chưa? Nói cho ông biết cái này không tính.”

“Tính hay không cháu cũng không làm chủ được.”

Phó Tư Bạch không để lời ông nội trong tim, chỉ cần là việc anh đã quyết định, người anh chọn thì ai cũng không thể thay đổi.

Ông nội cũng không thể.

Sau khi Phó lão phật gia rời đi, buổi lễ thường niên cơ bản cũng sắp kết thúc.

Người hướng dẫn nhìn thấy Ôn Từ và người chị đàm tranh thật sự quá vất vả nên lúc mọi người không còn chú ý nữa cô ấy đã bảo họ xuống sân khấu nghỉ ngơi đi.

Ôn Từ xách váy đi vào phòng hóa trang.

Lúc đi qua hành lang có một người đàn ông trung niên mặc đồ vest gọi cô lại để hỏi tên tuổi mọi thứ của cô.

Trong lời lẽ có vẻ như là thích cô, hỏi cô có muốn một lát nữa đi ăn khuya không.

Mắt cô dời đi chỗ khác nhìn thấy chiếc nhẫn trên ngón áp út của người đàn ông trung niên: “Xin lỗi, bây giờ tôi rất mệt, muốn về để nghỉ ngơi a.”

Người đàn ông nhìn thẳng vào khuôn mặt sáng ngời cùng một đôi mắt của cô, miễn cưỡng đuổi theo: “Tôi hỏi tên của em, xuất phát từ sự lịch sự thì em không phải em nên hỏi tôi là ai à?”

Ôn Từ đáp qua loa một câu: “Chào ngài, xin hỏi ngài là?”

“Tôi là Phương Hoài Đạt, phó tổng của tập đoàn Nguyệt Sinh, em biết tập đoàn Nguyệt Sinh chứ, chính là... ấy ấy, em đừng đi.”

Thái độ Ôn Từ rất lạnh nhạt, càng khơi dậy dục vọng chinh phục của ông ta, ông ta thẳng thừng kéo cô, “Bộ đồ này của em cũng rất đẹp, cổ trang đẹp mắt, em là sinh viên?”

“Phương tổng, xin ngài tự trọng!” Ôn Từ hất tay ông ta ra, nhíu mày, sự chán ghét hiện rõ trong lời nói.

“Em nhìn em xem, thật sự... tôi có lòng đến làm quen em, sao mà em lại không biết điều như vậy.”

“Phương tổng của tập đoàn Nguyệt Sinh phải không.”

Ở chỗ không xa lại truyền đến một giọng nói quen thuộc, vừa bất cần vừa tùy ý, “Ông nói bạn gái tôi không biết điều, là muốn chỉ giáo gì

thế?"

Phương tổng sững sờ quay đầu lại nhìn thấy Phó Tư Bạch đang nhàn nhã tựa người vào cửa phòng hóa trang, ngón tay thon dài đang chơi đùa cái bật lửa, hơi hắt cầm ánh mắt rất lạnh lùng và ác liệt.

Ông ta không dám tin vào tai mình, bị dọa đến hồn bay phách lạc: "Phó...Phó tổng nhỏ, ngài nói cô cô...cô ta là bạn gái của ngài á?"

"Không phải của tôi lẽ nào của ông à?"

Hiển nhiên Phó Tư Bạch đã kiên nhẫn đến cực điểm, giọng nói còn có vài phần khinh thường.

Chân của Phương tổng muốn mềm nhũn ra.

"Tách" một tiếng, Phó Tư Bạch đóng nắp chiếc bật lửa lại, nhìn về phía Ôn Tứ---

"Lạc Lạc, qua đây."

Ôn Tứ vội vàng chạy qua, Phó Tư Bạch kéo cô ra phía sau lưng mình để che chắn.

Lúc nắm lấy tay cô anh còn vuốt ve mu bàn tay cô.

"Thật xin lỗi! Thật sự rất xin lỗi, là tôi có mắt mà không thấy núi Thái Sơn!" Phương tổng vội vàng cúi người về phía Ôn Tứ, "Tôi không biết cô ấy là người của Phó tổng, mạo phạm rồi, tôi đi liền!"

Ông ta không dám ở lại thêm, loạng choạng rời đi.

"Em cũng khá được lòng đàn ông trung niên đấy." Phó Tư Bạch châm chọc một tiếng.

“Em được lòng mọi người, không chỉ là trung niên.” Ôn Từ xoay người đi vào phòng hóa trang. Cô thấm nước tẩy trang ra bông lau từng chút từng chút một, “Phó tổng nhỏ không phải cũng thế sao?”

“Ông đây không thích em.” Phó Tư Bạch đi đến, ngồi lên bàn trang điểm cạnh cô, chặn một nửa cái gương.

“Không thích sao còn không chia tay, đừng để lỡ dở nhân duyên tốt của đại thiếu gia của nhà họ Phó chứ.”

“Em sẽ không ghen đấy.”

Trái tim Ôn Từ hơi lạc nhịp, không ngừng mắng mỏ: “Em ghen...em ghen cái em gái anh đấy!”

“Anh không có em gái.” Phó Tư Bạch hoàn toàn mất đi cái dáng vẻ của một công tử tao nhã của ban nãy, trêu chọc cô, “Người anh em thì có, em có hứng thú không.”

Ôn Từ đỏ mặt, cô ném miếng bông tẩy trang lên người anh.

Ai cần ước hẹn chung thân cả đời với anh, đó thật sự không phải là nhân duyên tốt, đó chắc chắn là nghiệp chướng!

Phó Tư Bạch vứt miếng bông tẩy trang đó vào sọt rác, nhìn người con gái trong gương: “Em ở trước mặt anh, thật sự chẳng còn chút hình tượng nào cả.”

Ôn Từ cố ý dùng bông tẩy trang lau đi eyeliner và mascara, cuối mắt kéo theo một mảng đen thui: “Dọa chết anh nè cái đồ tra nam thối.”

“Có việc cần thì là Phó Tư Bạch, không có việc nữa thì là tra nam thối, kịch Tứ Xuyên cũng không lật mặt nhanh bằng em.”

Ôn Từ cũng không muốn đôi co với anh, chỉ là tâm trạng tối nay của cô thật sự rất tệ.

Ma xui quỷ khiến lại đến ngay buổi tiệc của Phó gia, còn bị tiểu thư đài cát đi bên cạnh anh xoi mói một trận, lại còn bị đàn ông đã có gia đình làm phiền.

Trong lòng không muốn thừa nhận câu nói nhân duyên môn đăng hộ đối với anh mà người chị đàn tranh ban nãy nói.

Nó khiến cô phiền muộn không thôi.

Phó Tư Bạch biết cô gái nhỏ này đang phát hỏa, cũng không muốn cãi nhau với cô. Anh đặt một hộp cách nhiệt ba tầng lên bàn trang điểm lộn xộn.

Ôn Từ nhìn qua lớp kính của chiếc hộp giữ nhiệt, cô nhìn thấy bên trong có đồ ngọt và đồ ăn nhẹ được trang trí rất kì công, còn có bánh quy Macaron màu hồng xinh xắn.

Cô nhíu mày, thầm nghĩ vị thái tử gia kiêu ngạo này sẽ không mang theo bình giữ nhiệt mà gói đồ ăn vào bàn tiệc buffet về đấy chứ!

“Thử xem, vị rất ngon, đói thì ăn đi.” Anh đứng dậy rời đi, chỉ nói, “Đi đây.”

Ôn Từ ngẩn người lau lớp trang điểm, nhìn bóng dáng Phó Tư Bạch đẩy cửa rời đi trong gương, do dự vài giây, liền gọi lại: “Này.”

Phó Tư bạch tựa người vào cửa, ánh mắt lười biếng.

“Anh...anh không đợi em sao?”

“Đợi em làm gì, buồn ngủ rồi, ai về nhà nấy.”

“.....”

“Bye bye!”

Ôn Từ không để ý anh nữa, vào phòng thay đồ thay một chiếc áo khoác mùa đông, cầm hộp giữ nhiệt ra khỏi phòng thay đồ, nhai một chiếc bánh macaron màu hồng.

Đi ra khỏi khách sạn cô lại nhìn thấy Phó Tư Bạch đang ngồi ở cuối cầu thang phía đối diện. Dưới ánh trăng sáng khuôn mặt anh càng trông rất lạnh lùng.

“Anh còn ở đây vậy.”

“Sợ con thỏ nhỏ nhà chúng ta bị ăn mất.”

“Lại là câu này, không có chút sáng tạo nào cả.”

Phó Tư Bạch đi qua, thuận tay cầm lấy cái cặp cô đang vác trên người, một tay bỏ vào túi quần, uể oải đi dọc con phố.

Nhìn bóng lưng gầy gò và thẳng tắp của anh, không hiểu sao Ôn Từ lại cảm thấy trái tim mình được bao bọc bởi một loại nhựa mềm nào đó, khiến cô cảm thấy thoải mái dễ chịu.

Cô đuổi theo, đi lên đến cạnh bên Phó Tư Bạch.

“Mệt không, chân còn đi bộ được không?”

“Còn ổn nhé, trước đây em luyện múa cả ngày luôn, cái này không tính là gì cả.”

Cô đi bên phải anh, Phó Tư Bạch còn đặc biệt rút tay trái đang bỏ trong túi ra nhưng đang chờ đợi gì đó.

Ôn Từ bỏ điện thoại đang cầm trong tay vào túi, giả vờ như vuốt tóc rồi khi bỏ tay xuống lại chạm vào mu bàn tay ấm áp của anh.

“Sắp tết rồi.”

“Ừm.”

“Phó Tư Bạch, tết nhà anh sẽ gói sủi cảo chứ?”

“Tại sao phải gói sủi cảo.”

“Bởi vì tết mà.” Cô cười nói, “Lúc nhỏ em sẽ gói cùng với ba mẹ đấy.”

“Anh không còn là đứa trẻ nữa, cũng không còn mẹ nữa.”

“Ờ...”

Ôn Từ cúi đầu nhìn cái bóng dài của anh, không nói gì nữa.

Anh luôn cắt đứt câu chuyện.

Ánh trăng mờ ảo, gió đêm hơi lạnh.

Mấy phút sau Phó Tư Bạch lại không kiên nhẫn hỏi: “Rốt cuộc là em muốn nắm tay anh không?”

Chương 105: Giao thừa

Tay Phó Tư Bạch ấm và dày, lòng bàn tay thô ráp đang nắm chặt lấy tay cô, ôm trọn cả bàn tay cô.

Đây coi như là lần đầu tiên Ôn Từ thật sự nắm tay anh đúng nghĩa đen mà không phải bị anh lôi kéo, cũng không phải là để anh đỡ. Chính là một kiểu nắm tay... đơn thuần.

Cảm giác có hơi kì lạ, bọn họ đã hôn nhau rất nhiều lần nhưng thường là kiểu thô lỗ, môi luôn trong tình trạng vừa lành lại bị anh cắn.

Nhưng lúc nắm tay Ôn Từ lại có cảm giác tim mình đập nhanh hơn.

Hai người bất giác giảm tốc độ, đi từng bước chậm rãi, lần lượt vượt qua đèn giao thông trên phố lúc nửa đêm.

Gió đêm thoảng qua, không thấy lạnh mà chỉ mong con đường dài thêm một chút nữa.

Mới đầu Phó Tư Bạch chỉ nắm tay cô, sau đó lại đổi tư thế đan các ngón tay vào nhau và 5 ngón tay của hai người họ... nắm chặt lấy nhau.

Chúng vừa khít với nhau, như thể không có thứ cạy phá nào có thể tách rời được.

Ôn Từ cúi đầu nhìn cái bóng một lớn một nhỏ của hai người, nhớ lại lời của người chị đàn tranh hôm nay, cô đột nhiên hỏi anh: "Phó Tư Bạch, sau này anh sẽ kết hôn với kiểu con gái như thế nào, trong

nhà đã định ước cho anh chưa?”

“Thật sự em muốn hỏi bạn trai mình về vấn đề đối tượng kết hôn ở giờ phút này sao?”

“Là...tùy ý hỏi thôi mà.”

Phó Tư Bạch cũng thuận miệng nói: “Có thể sẽ kết hôn với người con gái tính tình quái đản, có thể biết đánh anh.”

“Anh có xu hướng thích tự ngược à?”

“Có hơi hơi.”

Ôn Từ bối rối: “Dù có là ai, em cũng sẽ chúc phúc cho anh. Anh đối xử tốt với em như vậy em sẽ mãi nhớ anh.”

Trái tim Phó Tư Bạch như bị dây câu buộc chặt, lơ lửng trên không trung, không biết nên vui hay nên buồn.

Vui vì cuối cùng cô cũng không còn quá ghét anh nữa.

Buồn vì cô chưa bao giờ nghĩ... bọn họ có thể sẽ có một tương lai lâu dài.

“Còn muốn nhớ anh, em nói giống như anh sắp chết vậy.”

“Không được nói bậ!” Ôn Từ bấu lòng bàn tay anh, “xí xí xí, cái gì cũng nói được, năm mới mà anh nói chuyện chẳng kiêng kị gì cả.”

Phó Tư Bạch bật cười: “Ông đây không cần kiêng kị.”

Ôn Từ thở dài: “Anh tìm một người thật lòng thích anh, không phải bởi vì anh họ Phó, dù cho anh có sa sút cũng vẫn mãi thích anh đi.”

“Nghĩ lung tung.”

Cô cúi đầu nhìn cái bóng trên đường: “Em thật sự cảm thấy anh rất tốt, xứng đáng có một cô gái tốt đến yêu anh.”

“Ừm, anh tốt như vậy thì em có từng nghĩ qua...”

Anh khụng lại, những lời nói đứt quãng tan biến trong gió đêm lạnh giá.

“Cái gì thế?”

“Không có gì.” Phó Tư Bạch nhìn cô, nghiêng người nói, “Lạc Lạc hôn anh đi.”

“Vậy anh...vậy anh không được cắn em, lần trước em còn chưa lành đi.”

“Không cắn, anh hứa.”

Ôn Từ nhón chân hôn lên môi anh, Phó Tư Bạch nhắm mắt, anh đỡ lấy gáy cô, hôn sâu kéo dài và sâu sắc này, khiến cô rất đau.

Tay Ôn Từ không kìm được bấu vào góc áo của anh rất mạnh, trái tim cô run rẩy một cách kịch liệt...

Nửa đêm đông tuyết tan trên phố.

.....

Vào đêm giao thừa, Ôn Từ cùng mẹ đi chợ rau mua bột và nhân thịt. Buổi chiều hai mẹ con làm bánh sủi cảo ở nhà, buổi tối đưa hai mẹ con đến bệnh viện cùng ba để ở bên ba chúc mừng năm mới.

Thư Mạn Thanh thật sự không giỏi việc bếp núc nhất là mấy việc thái cắt. Thế nên bà mua thịt làm sẵn chỉ cần gói vào là được.

“Mẹ, không phải gói như thế!” Ôn Từ lấy miếng lá sủi cảo trong tay Thư Mạn Thanh qua, nhẫn nại dạy bà cách nhấn bột, “Mẹ nhìn nè phải nhúng vào nước rồi dập nồi dọc mép.”

“Mẹ cũng làm như vậy mà.”

“Mẹ quấn thành hoành thánh mất rồi.”

“Hoành thánh và sủi cảo khác nhau sao, có thể ăn không phải được rồi sao.”

Ôn Từ bất lực đẩy mẹ ra cửa: “Mẹ đi nghỉ ngơi đi, đừng điều tiết mắt nữa, để con gói.”

“Đừng đừng, mắt mẹ không mỏi.” Thư Mạn Thanh kiên quyết ở lại, “Việc gì cũng cần học mà, tự mẹ học hỏi lại.”

“Vậy cái hoành thánh mẹ gói...mẹ tự ăn nhé, con không ăn đâu.”

“Mẹ cho ba con ăn.”

Ôn Từ cúi đầu gói sủi cảo, cô bật cười: “Ba con vừa ngủi thấy mùi thơm món sủi cảo mẹ tự tay gói nói không chừng bật tỉnh dậy luôn.

“Đúng đấy, trước kia ba con thích ăn nhất là hoành thánh mẹ gói mà.”

Không khí hòa hợp đầm ấm của hai mẹ con vẫn có hơi bi thương, rõ cuộc vẫn không thể đoàn viên trọn vẹn.

Thư Mạn Thanh nhìn ra được sự trầm mặc trong ánh mắt của con gái, bà đoán được nét bi thương trong lòng cô nên an ủi: “Lạc Lạc, ba sẽ hồi phục và khỏe mạnh.”

“Ừm, nhất định.”

~

“Ây, Tư bạch tối nay có ăn sủi cảo không, gọi thằng bé đến ăn cùng đi?”

Nghe mẹ nhắc đến Tư Bạch, trái tim Ôn Từ bỗng đập nhanh hơn: “Anh ấy chắc chắn là phải ăn tết cùng nhà anh ấy rồi mà.”

“Nhưng mẹ thằng bé không phải mất rồi sao.” Thư Mạn Thanh ghé qua nói, “Lần trước lúc nấu cơm, mẹ nghe thằng bé nói ba nó lại kiểm về một người phụ nữ không lớn hơn nó bao nhiêu cả”

Ôn Từ cắt lời mẹ: “Sao cái gì anh ấy cũng nói với mẹ thế, mấy chuyện này con cũng không biết.”

“Vậy là con không quan tâm người ta rồi.”

“Con....”

Ôn Từ hơi đuối lý, tự hỏi chính mình thì hình như quả thật cô không có hỏi chuyện riêng của Phó Tư Bạch bao giờ.

Hình như anh cũng không muốn nói lăm.

Có thể không phải không muốn nói, chỉ là Phó Tư Bạch nhìn ra được cô thật sự không để tâm nên nói cũng chẳng có nghĩa lý gì.

Không, cô không phải áy náy, cô không thiện với lòng mà.

Tất cả đều chỉ là giao dịch thôi. Phó Tư Bạch trước giờ không hề thiếu tình yêu, mấy cô bạn gái trước ai mà không yêu anh đến chết đi sống lại chứ.

Anh diễn đủ đạt, không quan tâm mọi thứ.

.....

Phó gia, bữa cơm cả gia đình đoàn viên, được phục vụ bởi một đầu

bếp nổi tiếng, bàn tiệc đầy ắp và vô cùng phong phú.

Không biết vì nguyên nhân gì mà ông nội Phó tối nay không đến.

Tình nhân của Phó Trác An là Tiêu Nhã càng không biết vì lí do nào đó...tối nay vậy mà lại có thể tham gia vào buổi tiệc cuối năm của Phó gia.

“Tư Bạch, con khoan hãy đi.” Phó Trác An gọi anh lại, “Bố có việc phải nói.”

Phó Tư Bạch lười biếng ngồi lại chổ mình, liếc nhìn qua Tiêu Nhã một cái, nhìn ra được sự khẩn trương trong đáy mắt của người phụ nữ này.

Phó Trác An hắng giọng thông báo: “Dì Tiêu Nhã của con mang thai rồi, sắp tới con sẽ có thêm một em trai hoặc một em gái.”

Trong khi những người thân ngồi xung quanh bất ngờ sau đó quay sang chức mừng Phó Trác An đã có thêm một đứa con.

Đây thật sự là niềm vui lớn của cả gia đình nha.

Phải biết cháu nội thật sự của Phó gia chỉ có mỗi mình Phó Tư Bạch, đây cũng là nguyên nhân vì sao lão phật gia luôn gùi gắm kì vọng lớn cho anh.

Tiêu Nhã âm thầm đánh giá Phó Tư Bạch.

Cô tưởng rằng sau khi Phó Tư Bạch nghe xong sẽ sợ sệt hoặc có sự bất mãn, dù sao đứa con đang mang trong bụng của coi là “Đối thủ cạnh tranh” lớn nhất cho quyền thừa kế của anh chứ.

Nhưng điều khiến cô thất vọng là từ đầu đến cuối Phó Tư Bạch chỉ duy trì một nụ cười lạnh lùng, như không chút để ý nào.

Vì vậy, so với thù địch, hận thù...

Thì không chút để tâm nào mới là sự mỉa mai lớn nhất.

Phó Tư Bạch sau khi nghe tin thì trong lòng cũng chẳng có gì dao động.

Anh còn cần phải để tâm một thứ chỉ mới là phôi thai sao.

Chỉ là tiếp theo đó khi Phó Trác An tuyên bố sẽ chính thức kết hôn cùng với Tiêu Nhã, lại còn hứa hẹn sẽ cho cô ta một đám cưới lộng lẫy thì sắc mặt của Phó Tư Bạch cũng dần dần lạnh xuống.

Đương nhiên Phó Trác An sẽ không để cho đứa con này vừa ra đời lại phải chịu phận con riêng, muốn cho đứa bé một thân phận danh chính ngôn thuận.

Phó Tư Bạch nhìn được trong mắt, tất cả những thứ này...đều là sự mỉa mai cực lớn đối với người mẹ đã mất của mình.

Mấy năm nay Phó Trác An sở dĩ không kết hôn bước nữa là vì có Phó lão gia ép ở trước mặt, đồng thời cũng có sự phản đối kịch liệt của Phó Tư Bạch. Nhưng bây giờ Tiêu Nhã mang thai rồi, ông ta đề nghị được lấy vợ mới cũng là danh chính ngôn thuận.

Phó Tư Bạch cuối cùng cũng hiểu ra tại sao buổi ăn đoàn viên tối nay ông nội lại không xuất hiện.

Đại khái ông đã ngầm cho phép Phó Trác An kết hôn bước nữa, nhưng không muốn thừa nhận trước mặt mọi người nên thẳng thừng không tham gia buổi tiệc cuối năm.

“Ngày đã định rồi chính là tháng 4 năm nay.” Phó Trác An cười vui vẻ nói, “Đến chừng đó hoan nghênh các vị bạn bè đến hôn lễ nhé.”

Mọi người đều vui vẻ chúc mừng.

Đợi mọi người nói mấy lời khách sáo xong Phó Tư Bạch đang im lặng nãy giờ mới từ từ nói: “Ông muốn cưới cô ta vào cửa, thử xem.”

Ngữ khí lạnh lùng, nhưng rất có lực.

Phó Trác An biết Phó Tư Bạch sẽ không dễ dàng thỏa hiệp, mấy năm nay vì mẹ của anh mà anh vẫn căm hận người ba này.

“Phó Tư Bạch, đừng quậy nữa, trong bụng của dì Tiêu Nhã là em trai con đấy.”

“Tôi không quan tâm cô ta đang mang cái gì.” Phó Tư Bạch dựa vào ghế, những ngón tay đang cầm đôi đũa, bất cần gõ vào cái chén, anh nói từng chữ một, “Nếu ông để cô ta vào cửa làm mẹ tôi, ông cứ thử đi.”

Anh ta có vẻ bình thường, nhưng hàm ý đe dọa cũng rõ ràng.

Phó Trác An tức đến cả người run lên: “Mày...mày dám!”

Phó Tư Bạch nhìn người phụ nữ Tiêu Nhã kế bên ông: “Cô đã sử dụng bồn tắm trong phòng ngủ chính ở tầng trên. Có điều mà ba tôi chưa bao giờ nói với cô. Mẹ tôi đã chết trong bồn tắm đó.”

Biểu cảm của anh đột nhiên trở nên dữ tợn, “Một bồn tắm toàn máu, rất đỏ rất đỏ! Lúc tôi phát hiện bà ấy, bà đã ngâm mình một ngày một đêm rồi, nước nóng đã thành nước lạnh cóng. Cả phòng tắm đều đặc mùi máu nồng nặc... Cô muốn biết đó là mùi vị gì không, chính là mùi cá tanh chết và tôm thối ở chợ hải sản đấy. Người chết trong nước, đó chính là mùi vị như thế đấy.”

Tiêu Nhã nghe xong lời Phó Tư Bạch nói bị dọa đến mặt mày trắng bệch đi. Bởi vì không kìm được phản ứng thai nghén mà nôn hết ra ngoài, cả cơ thể đều đang run rẩy...

Phó Trác An tức đến mức ném chiếc cốc vào người anh.

Chiếc cốc thủy tinh đập lên tường các mảnh vỡ văng ra cắt má của Phó Tư Bạch.

Máu như những giọt sương mai, thấm ra trong tích tắc.

Tin tức phu nhân năm đó tự sát vẫn luôn được Phó Trác An giấu nhẹm đi. Ông nói với bên ngoài đó chỉ là sự cố, không ngờ là...cái thằng con trời đánh này vậy mà lại nói toẹt hết ra!

“Mày.... Mày không phải là con tao!” Ông tức giận ngã xuống ghế,
“Tao không có đứa con như mày!”

“Nếu có thể tôi cũng hi vọng bản thân mình không phải.”

“Cút cho tao.”

Một chân Phó Tư Bạch đá văng cái ghế, anh bước nhanh ra khỏi phòng ăn. Lúc đi qua Tiêu Nhã khéo môi anh con cong lên nụ cười ghê tởm—

“Cái thứ như này, có lớn lên được không còn chưa nói chắc. Cô muốn bước vào, thử đi.”

.....

Ôn Từ và mẹ xách một bình giữ nhiệt có đầy sủi cảo rồi cầm xuống lầu.

“Mẹ, chúng ta gói nhiều như vậy, đem hết đến bệnh viện có ăn hết không?”

“Còn không phải nên đem một ít cho các bác sĩ và hộ ta còn đang cực khổ trực đêm giao thừa này sao.”

“Mẹ suy nghĩ quá chu đáo rồi.”

Thư Mạn Thanh ngồi lên chiếc xe điện, nói với Ôn Từ: “Mau lên nào.”

“A, nhớ ra là bạn nhỏ Lệ Lệ ở cách phòng bệnh có nhờ con lát nữa đến đem cho cô ấy cây gậy tiên nữ, buổi chiều con đi siêu thị mà quên mua rồi.”

Ôn Từ nhìn ở xa xa còn có một cửa hàng còn mở cửa nên nói với mẹ: “Mẹ, mẹ đi trước đi lát nữa con đến.”

“Bây giờ không được phép đốt pháo nữa rồi con đi đâu mua thế?”

“Không sao, cây gậy tiên nữ là pháo hoa vẫn có thể đốt được. Bữa trước Lệ Lệ làm hóa trị rất đáng thương, nên con muốn cho con bé vui vẻ chút.”

“Được, vậy con mau đi đi.”

Thư Mạn Thanh chạy xe điện đến bệnh viện trước.

Đường phố im ắng, thi thoảng có tiếng cười đùa của lũ trẻ đang nô đùa phía xa.

Cô mua được một cây gậy tiên nữ ở tạp hóa, vừa đút túi vừa đi đến ngã tư đường, nhưng lại nhìn thấy bóng dáng cô độc của người đàn ông đang đứng một mình dưới cây đèn đường.

Đèn chiếu xuống đỉnh đầu, tạo thành một cái bóng cô độc.

Ánh mắt sâu xa của anh chìm trong màn đêm, trong tay đang cầm một điếu thuốc, tàn lửa nhàn nhạt sắp cháy hết.

“Phó Tư Bạch?”

Ôn Từ đi đến, “Đêm 30 rồi, sao anh còn đứng trên đường ngơ ra thế!”

Anh không trả lời.

Ôn Từ nhìn thấy má trái anh hình như bị rách da, còn có chút tơ máu được quẹt đi một cách thô bạo: “Anh... anh có phải đánh nhau với anh rồi không?”

“Nói chuyện đi! Anh bị người ta đánh ngốc luôn rồi hả?”

Ôn Từ gấp gáp, sờ đôi tay lạnh buốt của anh, không có chút hơi ấm nào.

Ngay cả áo khoác ngoài anh cũng không mặc, cả người chỉ có một cái áo len đen, trên cổ còn đang thắc cái khăn choàng đỏ mà cô tặng anh đó. Đứng ngoài trời với nhiệt độ gần như 0 độ này cũng không biết đã đứng bao lâu rồi.

“Rốt cuộc anh đang bị làm sao vậy! Mặc cũng ít như vậy.” Ôn Từ hơi lo, “Không hiểu sao đến đây, lại không gọi điện thoại cho em...”

Lời nói chưa dứt anh đột nhiên đưa tay ra ôm lấy eo cô, ôm lấy thân thể nhỏ nhắn của cô vào lòng, ôm chặt, rất chặt... như rơm rạ cứu mạng.

Trong cái ôm lạnh giá của anh Ôn Từ lại cảm thấy trái tim mình như được tan ra rồi.

Cô cũng đưa tay ra ôm lấy cổ Phó Tư Bạch, thủ thi vào tai đang lạnh của anh, dịu dàng hỏi: “Tư Bạch, sao thế.”

Anh đè nén rồi cố dùng sức nói: “Vĩnh viễn....đừng quay lưng lại với anh.”

Chương 106: Ước

Ôn Từ nắm bàn tay đang rất lạnh của Phó Tư Bạch, cô xoa xoa nó trong lòng bàn tay.

Thật sự là nó lạnh như một quả cân vậy, cô hàn hơi thế nào cũng không thể lấy lại được độ ấm, cả người anh đều lạnh冷.

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

Ôn Từ chỉ có thể gọi xe, đưa anh đi bệnh viện, may mà trong bệnh viện có máy sưởi còn có thể xử lí vết thương trên mặt cho anh nữa.

Sau khi lên xe, cô bảo tài xế chỉnh nhiệt độ cao lên, cô cởi chiếc áo khoác trắng của mình để đắp lên người Phó Tư Bạch.

“Anh không lạnh sao?”

“Không có cảm giác.”

Cô lại rút ra một tờ khăn giấy ướt để lau đi vết máu trên mặt anh:
“Đây cũng không đau sao.”

“Không có cảm giác.”

“Anh là người đá à.”

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

“ừm.”

Ôn Từ cầm tay đang lạnh cóng của anh bỏ vào túi áo mình, cô nhỏ nhẹ nói với anh: “Thế này thì sao, có cảm giác không?”

Khóe môi Phó Tư Bạch cong lên: “Có, lời to rồi.”

“.....”

Ôn Từ muốn gỡ tay anh ra nhưng anh lại sờ sờ cái bụng của cô: “Không nhìn ra bụng em vậy mà cũng có thịt đấy.”

“Bụng đứa con gái nào mà chả có thịt hả, đồ đáng ghét.”

Anh có chút không kiềm chế được muốn đưa tay lên trên những laci bị Ôn Từ chặn lại: “Lưu manh.”

Phó Tư Bạch lập tức thật thà nói: “Anh chỉ sờ bụng thôi mà, xin giúp đỡ vì anh rất lạnh.”

Ôn Từ để cái bụng nhỏ của mình làm “máy nhiệt” cho anh sưởi, ngón tay cô lại nghịch ngợm sợi len mềm mại trên tay áo: “Anh gấp chuyện gì không vui sao?”

“Em muốn nghe sao.”

“Anh muốn nói em sẽ nghe mà.”

“Em muốn nghe anh mới nói.”

Thật sự thì Ôn Từ rất ít khi hỏi về chuyện của anh, bao gồm cả việc anh đoạt giải khi thi đấu hay là có buổi biểu diễn ban nhạc gì, cô cũng đều không bao giờ hỏi...

Cho nên Phó Tư Bạch cũng rất ít khi chủ động nói với cô, nói rồi thì cũng chả có ý nghĩa gì.

Ôn Từ thấp giọng hỏi: “Là... là chuyện trong nhà anh sao?”

“Ừm.”

Cô rất né tránh nhắc đến gia đình với Phó Tư Bạch, trong tiềm thức...cũng luôn muốn cách xa khỏi cái vị thái tử gia ở trước mặt này và Phó gia.

“Phó Tư Bạch, anh muốn ăn sủi cảo không?” Ôn Từ mỉm cười hỏi anh, “Em và mẹ gói sủi cảo, bây giờ đến bệnh viện cùng bố, một lát nữa cùng ăn nhé.”

Cô đặc biệt cắt ngang chủ đề này, ngược lại một số cảm xúc trong lòng lại được che giấu đi.

Nhưng một người nhạy cảm như Phó Tư Bạch làm sao lại không nhìn ra được.

Anh cười nói: “Được thôi.”

.....

Phòng bệnh tối nay cũng rất náo nhiệt, bệnh nhân nằm viện và gia đình họ đoàn tụ trong bữa tối giao thừa đơn giản.

Trong phòng bện Ôn Từ nhúng một chiếc tăm bông vào chất khử trùng, lau sạch máu trên vết thương của Phó Tư Bạch, sau đó dán băng lại cho anh.

Thư Mạn Thanh tặng sủi cảo cho các bác sĩ và y tá phải trực, khi quay về nhìn thấy vết thương trên mặt của Phó Tư Bạch, bà lo lắng hỏi: “Tư Bạch, làm sao thế, sao lại bị thương trên mặt rồi?”

“Dì, không sao, là con không cẩn thận vấp té.”

Vết thương sâu bén như này đương nhiên không thể nào là vấp té được. Thư Mạn Thanh nhìn thấy anh không muốn nói, đêm 30 một

mình lại chạy đến đây nên biết chắc chắn là chuyện gia đình rồi.

Bà không tiếp tục hỏi thêm, chỉ mỉm cười nói: “Nhìn xem, con rể đẹp trai nhà chúng tôi mà để bị thương trên mặt sao mà được?”

Nghe được câu này mặt Ôn Từ đỏ bừng, oán trách nói: “Mẹ, ai là con rể của nhà mẹ chứ!”

“Đừng nói, mẹ con nghiêm túc duyệt rồi.”

Thư Mạn Thanh mở chiếc hộp giữ nhiệt ra, lấy bánh bao nóng hổi ra, đổ giấm vào đĩa nhỏ, đưa cho Phó Tư Bạch, “Tư Bạch, nếu mà con muốn làm con rể nhà chúng ta thì dì sẽ không nhận bất kì ai nữa.”

Phó Tư Bạch nhận lấy miếng sủi cảo, cười nói: “Dạ được, dì.”

“Gọi dì cái gì chứ, gọi mẹ.”

Phó Tư Bạch cảm thấy vết rách trong tim dường như đang dần lành lại.

Hai chữ ấm áp đó đã rất lâu rồi anh không hề được gọi.

Còn chưa lên tiếng, Ôn Từ đã cắt ngang: “Sủi cảo ngon chứ hả?”

“Được lắm.”

“Vậy ăn nhiều chút, nhét đầy miệng anh luôn để anh đừng kêu loạn. Mẹ của em đâu phải mẹ anh.”

“Cái con bé này...” Thư Mạn Thanh la cô, “Sao mà con ăn hiếp Tư Bạch, dịu dàng một chút hiểu không. Một đứa trẻ ngoan như vậy mà con ăn hiếp nó hoài, không biết hối hận gì cả.”

Ôn Từ bĩu môi: “Mẹ mới gặp mặt anh ấy mấy lần mà biết anh ấy tốt rồi à.”

Lúc anh xấu tính không biết đáng ghét cỡ nào.

Phó Tư Bạch gấp lên miếng sủi cảo hình dáng kì lạ, hỏi Ôn Từ: “Đây là Lạc Lạc gói sao.”

“Là của mẹ em đấy.” Ôn Từ chỉ vào sủi cảo trong chén anh, “Haizz, cái nào nhìn giống hoành thánh chính là của mẹ em gói. Còn cái nhìn bình thường mới là của em gói.”

“Em cũng công dung ngôn hạnh quá đó.”

“Phải đấy!” Thư Mạn Thanh vừa nghe anh nói như vậy, lập tức mượn đề tài này nói, “Lạc Lạc nhà chúng ta giỏi lắm, lên được phòng khách xuống được phòng bếp.”

“Phải ạ, Lạc Lạc lợi hại lắm, con chưa bao giờ gặp người con gái nào vừa đáng yêu lại vừa công dung ngôn hạnh như thế cả. Không phải cô ấy thì sẽ không cưới nữa.”

“Tư Bạch, con rất có mắt nhìn. Đến đây, ăn nhiều chút.”

“Mẹ! Phó Tư Bạch!”

Ôn Từ cạn lời vì nhìn hai người tung hứng với nhau, mặt cô đỏ lên, cầm cái chén đi ra ngoài cửa ăn sủi cảo, không để ý đến bọn họ nữa.

Hai người này sắp thành mẹ con thật rồi.

.....

Phó Tư Bạch thật sự rất đói, cũng không khách sáo nữa. Một chén sủi cảo ăn xong vẫn chưa đủ, Thư Mạn Thanh ân cần gấp thêm cho anh: “Tư Bạch, ăn nhiều chút nhé.”

“Dạ, mẹ cũng ăn đi.”

Ôn Từ ngồi ở cái ghế gần cửa nghe vậy mà bĩu môi, trong lòng thầm nghĩ anh gọi cũng quá quen miệng rồi đấy.

Nhưng vừa nhớ đến việc Phó Tư Bạch đã thiếu tình thương của mẹ nhiều năm như vậy rồi. Nếu là cô ở thời điểm còn nhỏ như vậy mà mất mẹ thì nhất định là tối nào cô cũng sẽ khóc đến tinh dại.

Anh muốn gọi... thì hào phóng một chút, để anh gọi đi.

Dù sao, chỉ giới hạn trong thời gian yêu đương này thôi!

“Bệnh của chú thế nào rồi ạ?” Phó Tư Bạch nhìn người đàn ông đang nằm hôn mê trên giường bệnh, tò mò hỏi: “Sao lại thành ra thế này ạ?”

Thư Mạn Thanh thở dài: “Vỡ mạch máu, ông ấy luôn có bệnh cao huyết áp, đều phải uống thuốc, nhưng lần đó...”

“Là đột nhiên gặp chuyện gì ạ?”

“Sự nghiệp gặp vấn đề, thêm người chú nhỏ của con bé...”

Lời nói chưa dứt Ôn Từ đã đẩy cửa vào: “Mẹ, Lệ Lệ kế bên phòng bệnh muốn xuống lầu chơi đồ chơi, con đi với con bé nhé.”

“Được, đi đi.”

Cô nhìn sang Phó Tư Bạch: “Đi cùng đi.”

Phó Tư Bạch nghe ra cô gái nhỏ không phải đang hỏi mà rất rõ ràng là cô không muốn để anh biết chuyện gia đình mình quá nhiều.

Anh cũng kiềm xuống sự tò mò mà đi ra cửa với Ôn Từ, đi đến khuôn viên nhỏ dưới lầu bệnh viện.

Trong khuôn viên có rất nhiều bệnh nhân nhí đang đốt pháo nhỏ hình tiểu tiên nữ.

Thấy Ôn Từ xuống, mấy bạn nhỏ chạy ào đến vây quanh Ôn Từ:
“Chị Lạc Lạc, chị có đem cho bọn em pháo tiên nữ không?”

“Đem rồi đem rồi.” Ôn Từ lấy từ trong túi vải ra rồi đưa cho mấy bạn nhỏ, “Nè, cẩn thận một chút, đừng để đụng trúng những bạn nhỏ khác nhé.”

“Dạ.”

Chân Phó Tư Bạch dẫm lên bậc thềm, đứng xa xa nhìn Ôn Từ.

Làn da trắng nõn của cô ấy bị làn gió lạnh đêm đông phủ nhẹ. Chiếc khăn quàng đỏ trên cổ cô, cái mà anh tặng với vài sợi tóc xõa xuống giữa hai bên thái dương. Khi cô ấy cười, có một lúm đồng tiền nhỏ trên khóm miệng bên trái.

Anh lấy điện thoại ra chụp mấy tấm về cô.

Ôn Từ nhìn thấy anh đang chụp trộm mình nhưng cũng không từ chối mà nói với anh: “Anh Tư Bạch, mượn cái bật lửa một xíu nào.”

Anh hơi giật mình: “Gọi anh là gì?”

Ôn Từ không vui hừ một tiếng: “Anh đã gọi cô Thư là mẹ rồi thì chúng ta đương nhiên là anh em rồi nhé.”

Khóe miệng Phó Tư Bạch cong lên: “Được, gọi như vậy đi, gọi thêm mấy tiếng nữa.”

“Sẽ không để bị anh lợi dụng đâu.” Cô nhìn ra được Phó Tư Bạch thích cách gọi này, lập tức im lặng. Cô đưa cây pháo tiên nữ ra trước mặt anh, “Bật lửa.”

Anh lấy cái bật lửa bằng thép dập nổi, xoay một vòng trên tay rồi bật lửa lên---

“Đừng để gần mắt.”

“Biết rồi, em đâu phải trẻ con.”

“Anh thấy em còn ngốc hơn cả trẻ con đấy.”

Ôn Từ dùng tay gõ vào anh một cái để thể hiện sự bất mãn của mình.

Lệ Lệ cột tóc đuôi ngựa hết pháo thần tiên, lại đến bên cạnh Ôn Từ:
“Chị Lạc Lạc, còn không còn không ạ?”

Ôn Từ cũng không còn bao nhiêu, chừa một cây cuối cùng cho mình
rồi đưa hết cho Lệ Lệ: “Nè, cuối cùng rồi đó.”

“Cảm ơn chị.”

Lệ Lệ nhìn người đàn ông bên cạnh cô, “Ủa, chị Lạc Lạc, người đàn
ông này đẹp trai quá!”

“Cái gì mà đàn ông hả, em còn nhỏ như vậy, gọi là anh.”

“Ừm...” Lệ Lệ lại đỏ mặt, “Chào anh.”

Ôn Từ cũng liếc mắt nhìn Phó Tư Bạch.

Anh mặc một chiếc áo lông màu đen đơn giản, lông mày sâu và đuôi
mắt nhướng lên một cách tự nhiên. Khi anh cười trông rất tà mị, khi
không cười... anh sắc sảo và lạnh lùng.

Chả trách người mê sắc, luôn chỉ thích đu đai minh tinh như Lệ Lệ
thì nhìn anh mãi không chớp mắt.

Con bé chào anh, nhưng Phó Tư Bạch không phản ứng lại, cũng không để ý.

Ôn Từ dùng tay huýt vào người anh, anh mới nể mặt “Üm” một tiếng.

“Dạ, anh có bạn gái chưa?”

Bạn nhỏ Lệ Lệ không hề sợ ánh mắt của người khác, vừa vào bệnh viện liền “chọc ghẹo” mấy vị bác sĩ nam đẹp trai, nhìn thấy Phó Tư Bạch thì đương nhiên cũng không bỏ qua, con bé cười nói, “Nếu anh chưa có bạn gái thì có thể đợi em lớn nè.”

Ôn Từ cạn lời lại muốn bật cười: “Lệ Lệ, em đủ rồi đó! Mới bao lớn hả.”

Lệ Lệ bĩu môi: “Tình yêu cái đẹp ai cũng có mà, vậy nên rốt cuộc anh có bạn gái chưa dạ?”

Phó Tư Bạch đưa tay ra ôm eo Ôn Từ: “em nói xem.”

“ai ya, đào góc tường bị bắt rồi.” Lệ Lệ vuốt mặt, nhìn Ôn Từ qua những kẽ tay, “Chị Lạc Lạc đừng ghen nha.”

“Chị vẫn chưa tới mức phải đi ghen với một đứa trẻ hỉ mũi chưa sạch đâu.”

Lệ Lệ thấy Ôn Từ không tức giận nên lại nỗ lực đào góc tường: “Vậy anh có muốn đợi em lớn không, sau này em nhất định còn xinh hơn cả chị Lạc Lạc.”

“Này nhóc em vẫn còn non lắm.”

Ôn Từ thật sự chưa nhìn thấy Lệ Lệ “tung cước” cố chấp như vậy, xem ra thật sự thích Phó Tư Bạch rồi.

Lệ Lệ thất sự rất kiên trì, con bé đến trước mặt Phó Tư Bạch cười nói với anh: "Anh, anh nhìn thấy em dễ thương không?"

Cha mẹ cô bé đang ngồi trên ghế đá công viên cách đó không xa, Ôn Từ thật sự sợ Phó Tư Bạch tùy tiện nói những điều khó chịu sẽ khiến cô gái nhỏ mất mặt.

Theo tính khí cố ý trước giờ của anh thì điều này rất có thể xảy ra.

Ôn Từ đang định dắt Lệ Lệ đi qua chỗ ba mẹ cô bé thì lại nhìn thấy nghiêng người và nắm lấy miếng pom-pom trên chiếc mũ của cô bé: "Mũ của em rất dễ thương."

"Em không muốn đội cái mũ này nhưng bởi vì hóa trị." Lệ Lệ vô thức kéo chiếc mũ xuống để che đầu, cô bé ủ rũ nói, "Có phải anh cảm thấy đầu em trống lóc không xinh không."

Ôn Từ nhìn Phó Tư Bạch, cây pháo hình tiên nữ đã tắt, đường nét của anh có chút dịu dàng, trong mắt có tia sáng: "Em rất đẹp."

"Vậy...anh cũng thích em hả."

"Em có từng nghe qua một câu nói gọi là Trừ phi đã đến Vu Sơn, nếu không coi như chưa nhìn thấy mây chưa."

"Hả, là sao ạ?"

"Ý nghĩa là khi đã có một đám mây rất đẹp bay vào lòng thì cho dù mai này cũng nhìn thấy những đám mây rất kiều diễm cũng không bằng cô ấy."

Giọng nói của anh như một bản ballad, và màn đêm trở nên dịu dàng hơn vì anh.

"Em có vẻ hiểu rồi, chị Lạc Lạc chính là đám mây của anh."

“Chị đâu phải đâu.” Ôn Từ vuốt đầu Lệ Lệ, “Nói cho em biết, tên anh trai xấu này những đám mây bay quanh nhiều không đếm xuể, chúng ta đừng để ý anh ấy nữa.”

Mẹ của Lệ Lệ gọi cô bé, cô bé luyến tiếc không nỡ vãy tay với Ôn Từ và Phó Tư Bạch: “Chị Lạc Lạc, anh đẹp trai, tạm biệt nhé.”

“Bye bye.”

Sau khi cô bé đi Ôn Từ đưa cho Phó Tư Bạch cây pháo cuối cùng: “Nè, cho anh.”

“Hảm?”

“Động viên anh vừa nãy… đột nhiên lương thiện.”

Phó Tư Bạch khẽ khịt mũi, “Ở trong mắt em anh không có nửa điểm tốt.”

“Còn không phải bởi vì thường ngày anh…”

“Làm sao.” Anh nhướng mày khiêu khích, “Trêu chọc em?”

“Còn nói, đồ lưu manh.”

“Anh trêu chọc người con gái của anh, đạo lý hiển nhiên.”

Ôn Từ giơ tay lên vuốt ve mặt anh: “Xé rách miệng anh.”

“Bạo lực gia đình.”

Hai người rượt đuổi nhau trong pháo hoa, Ôn Từ nhào vào lòng Phó Tư Bạch, bị anh thuận thế ôm chầm lấy.

Anh dùng sức kéo Ôn Từ ôm vào lòng, thật là cmn anh muốn nói cho cô biết cô chính là Vu Sơn anh hằng đêm nhớ nhung, cô là đám mây

đẹp nhất anh từng gặp.

Lúc này, từ xa truyền đến tiếng đếm ngược giao thừa say đắm lòng người.

Ôn Từ vội vàng lấy cái bật lửa trong túi anh ra để châm lửa cho cây pháo tiên nữ, nó phát sáng lên và chiếu sáng mặt hai người.

“Mau mau mau, năm mới rồi! Mau ước đi.”

Phó Tư Bạch nhìn thấy cô gái nhỏ của mình chấp hai tay lại, lông mi dày và dài, khuôn mặt mềm mại ánh hồng phấn, sáng bừng lên trong ngọn lửa.

Khóe miệng anh cong lên, trong lòng thầm ước: “Ước cho Lạc Lạc bình an khỏe mạnh...”

“Ước cho Tư Bạch bình an khỏe mạnh.”

Anh hơi sững sờ, ngạc nhiên nhìn sang cô.

Cô nhắm mắt nói từng chữ một, thật lòng thật dạ nói: “Vĩnh viễn bình an khỏe mạnh, vĩnh viễn có vầng hào quang.”

Chương 107: Chân tướng

Lạc Lạc: “Đầu còn đau không?”

Fsb: “Ừm.”

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

Lạc lạc: “Ai bao anh tối đó không mặc nhiều chút, bây giờ biết khó chịu rồi chứ hả.”

Fsb: “Chuyện nhỏ.”

Lạc Lạc: “Còn sốt không?”

Fsb: “Không biết nữa.”

Lạc Lạc: “Trẽ xíu em đến xem anh, đừng đi làm nữa!”

Fsb: “Được.”

Anh buông điện xuống, lấy tờ khăn giấy lau lau cái mũi phát đỏ của mình, thùng rác trong văn phòng đã chỉ toàn giấy là giấy.

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

Sức khỏe của Phó Tư Bạch tốt như vậy mà cũng chịu không nổi những kích thích công kích thẳng vào tim anh vào hôm đêm giao thừa ở nhà họ Phó và còn cái tiết trời lạnh dưới 0 độ nữa.

Bệnh chất như núi, cảm rồi còn thêm phát sốt nhưng công việc ở

công ty lại nhiều, ông nội ủy thác lại toàn bộ quyền hành cho anh nên mỗi ngày anh gần như đều phải đến để giải quyết công việc phức tạp.

Nghiêm Tuần là người trợ lý ông nội cử đến cho Phó Tư Bạch đang đi vào, cầm một tập hồ sơ màu ghi đưa đến trước mặt anh.

“Phó tổng nhỏ, chuyện anh bảo tôi điều tra đã làm rõ rồi.”

Không biết là bởi vì bị ốm nên tâm lý phòng thủ yếu ớt hơn hay là bởi vì quan tâm mà loạn.

Tay anh hơi run lên, có chút không dám chạm vào tệp hồ sơ đó.

Nghiêm Tuần cung kính nói với anh: “Đó là cô gái tên Ôn Tù, ba cô ấy tên là Ôn Diệp Lương, công ty kinh doanh bất động sản mà ông ấy điều hành thực sự là một trong những công ty mà tập đoàn chúng ta đã mua lại một năm trước.”

Phó Tư Bạch lấy ra rất nhiều tài liệu đã sao lưu trong túi hồ sơ, có lẽ đã hiểu được đầu đuôi câu chuyện. Anh móc nối với vài ba câu nói mà Thư Mạn Thanh tiết lộ cho mình lại.

Việc này gần như không cần ông nội tự ra tay, những cố vấn dưới tay ông có thể dễ dàng mua chuộc được người em ruột của Ôn Diệp Lương. Đó là một người không học đến nơi đến chốn, một con chuột tham lam tầm nhìn hạn hẹp, để ông ta bán thông tin quan trọng về bất động sản của Ôn thị vào thời điểm quan trọng nhất, cuộc cạnh tranh thương nghiệp này trình độ quá khác xa nhau... biến thành một cuộc “tàn sát” độc mã.

Tập đoàn Phó thị không chỉ nuốt trọn toàn bộ tài sản bất động sản của Ôn thị mà còn khiến cho đối phương nợ một khoản tiền khổng lồ mấy đời cũng trả không hết.

Mãi mãi ở dưới đáy, không có khả năng chuyển mình.

Đây cũng là lí do tại sao lần đầu tiên Ôn Từ nhìn thấy anh liền ghét anh đến vậy.

Bởi vì anh là người thừa kế hợp pháp duy nhất của tập đoàn Phó thị, bởi vì... anh họ Phó.

Phó Tư Bạch thật sự đã ôm một bụng hoài nghi rất lâu trước đó, tại sao cô không muốn nói cho Thư Mạn Thanh nghe họ của anh, tại sao né tránh bất kì một tin tức nào liên quan đến tập đoàn Phó thị, tại sao không muốn nhìn dáng vẻ mặc vest của anh...

Cô giấu đi tất cả những thứ này, đến bên cạnh anh, trở thành bạn gái anh.

Trời mới biết, trời mới biết trong lòng cô đã sớm hận anh đến thấu xương, vậy mà vẫn có thể tiếp tục với anh, còn có thể duy trì mối quan hệ yêu đương luôn trong bờ vực sụp đổ này.

Phó Tư Bạch thật sự không dám nghĩ... cô là cùng đường đến như thế nào.

Anh dùng đầu ngón tay ấn vào huyệt đạo nơi khói mắt, trầm giọng nói với Nghiêm Tuần: “Anh đi ra trước đi, việc này đừng để ông nội biết.”

Nghiêm Tuần gật đầu nhưng lại nghe anh nói: “Còn có... bây giờ chuyện kinh doanh của tập đoàn Ôn thị là do ai quản?”

“Là Ôn Diệp Nhân, là người em trai phản bội khi trước...”

Ánh mắt Phó Tư Bạch lạnh đi, sau đó anh từ từ nói: “Cử mấy người qua đó tước quyền ông ta đi.”

“Việc này có cần báo cho lão gia biết không ạ?”

“Không cần.”

Nghiêm Tuần là người thân tín bên cạnh Phó Tư Bạch, đương nhiên sẽ phục tùng mệnh lệnh, chỉ là hơi lo lắng nhìn anh: “Phó tổng nhỏ, nếu biết tất cả rồi thì anh nên dứt ra chừa đường lui cho mình, đừng sai lại càng thêm sai. Bây giờ lão gia vẫn còn chưa để ý, ngộ nhỡ ông biết anh đang ở bên cô gái của nhà đối thủ thì anh biết ông nhất định sẽ không nhân nhượng...”

Phó Tư Bạch mở to mắt, đáy mắt còn hiện vài tơ máu, anh nén giọng: “Anh bảo tôi làm sao? Từ bỏ cô ấy, để cô ấy tự sinh tự diệt?”

“Anh là người thừa kế của tập đoàn Phó thị, tương lai của anh xa rộng vọng trọng, đừng vì một người con gái mà chọn mạo hiểm...” Anh ấy nuốt nước bọt rồi thấp giọng nói, “Phó tổng nhỏ, anh là người thông minh, anh phải biết... Không ác không phải trượng phu mà.”

Trong cả tập đoàn Phó thị, Nghiêm Tuần là người mà Phó Tư Bạch tin tưởng, tín nhiệm nhất. Anh ấy cũng đặt cược tất cả lên người vị thái tử gia này vì vậy mà luôn cố gắng hết sức làm việc cho Phó Tư Bạch, là tai mắt và người thân cận của anh.

“Anh muốn người phụ nữ kiểu gì cũng được.” Anh cố gắng lựa lời khuyên, “Nhưng người phụ nữ này thật sự không được....”

“Ra ngoài.”

Nghiêm Tuần nhìn dáng vẻ của Phó Tư Bạch liền biết anh sẽ không dễ từ bỏ.

Anh đi đến cửa, cuối cùng, do dự rất lâu vẫn quay trở lại kiêm trì đứng bên cạnh bàn của Phó Tư Bạch.

Bởi vì cảm mà cổ họng của Phó Tư Bạch vừa khô vừa ngứa, trong lòng lại tích thêm sự tức giận, cộng thêm nội dung của mấy xấp hồ sơ này khiến anh cảm thấy rối tung...

Sắc mặt lạnh lùng vô cùng, Nghiêm Tuần đột nhiên nói: “Phó tổng nhỏ, còn có một việc tôi quên nói cho anh.”

“Lần sau hãy nói.” Phó Tư Bạch cố gắng để bình tĩnh, dùng khăn giấy lau mũi, “Tôi chóng mặt rồi.”

“Trước Tết, cái người họ Ôn này... cô ấy và quý cô Tiêu Nhã, chính là mẹ kế của anh... từng gặp nhau.”

Tay đang cầm khăn giấy của Phó Tư Bạch đột nhiên nắm chặt, ánh mắt sắc như dao nhìn về phía Nghiêm Tuần.

Lúc anh giận lên sức kiềm chế đang rất mạnh mẽ, không khí xung quanh như một cái bình áp suất được bơm đến cực điểm, nghẹt thở: “Nghiêm Tuần, anh dám lừa tôi...”

“Phó tổng nhỏ, người lừa anh chưa bao giờ là tôi cả.”

Nói xong anh ấy cúi người cung kính rời khỏi văn phòng.

Sau 30 phút Phó Tư Bạch đi ra khỏi tòa cao ốc của tập đoàn Phó thị.

Bầu trời xám xịt, và anh nhìn lại tòa nhà cao chọc trời như một con quái vật này.

Mắt anh mờ đi, và anh ngã xuống bậc thang

.....

Ôn Từ bước ra khỏi khu dân cư cao cấp, trong điện thoại chuyển đến 5000 tệ tiền dạy thêm mà mẹ của Hiếu Tẩm chuyển cho cô.

“Cô giáo Ôn, tháng này vất vả cho cô rồi, trình độ múa của Tẩm Tẩm nhà chúng tôi có thể tiến bộ nhanh như vậy hoàn toàn nhờ cô hết.”

^

Ôn Từ: “Đây là việc em nên làm.”

“Tôi mong là sau này có đi học lại thì khi cô có thời gian rảnh cũng có thể thường xuyên đến dạy nữa, mấy cô giáo tôi tìm trước đây đó thật sự không có chuyên nghiệp như cô. Mà cô có thể dạy khối văn hóa cho con bé nữa, thật sự... cô nhất định đừng xin nghỉ nhé, tiền học phí cô cứ nói đều không thành vấn đề.”

Ôn Từ: “Không thành vấn đề ạ.”

“Cảm ơn cô nhé! Thật sự cảm ơn cô, Tấm Tấm nhà chúng tôi giao cho cô nhé!”

Ôn Từ: “Dạ! Chị cứ yên tâm, em sẽ cố gắng hết sức để con bé thi được thành tích tốt nhất.”

Cô nhận tiền mà mẹ của Hiếu Tâm chuyển qua, sau đó lập tức chuyển tiền cho Thư Mạn Thanh.

Thư mạn Thanh: “Dạy xong rồi sao?”

Ôn Từ: “Ừm!”

Thư Mạn Thanh: “Được rồi, con nghỉ ngơi cho tốt đi, thật sự cả là một kì nghỉ mà cứ bận rộn, đầu năm mà cũng không chịu nghỉ ngơi, sắp đi học lại rồi, nghỉ xả hơi đi.”

Ôn Từ: “Mấy ngày này con sẽ đến bệnh viện với ba.”

Thư Mạn Thanh: “Xin con đó, về nhà nghỉ ngơi cho mẹ đi! Đừng đến!”

Ôn Từ: “Mẹ để con về nhà nghỉ ngơi thì cũng rất chán đó.”

Thư Mạn Thanh: “Con không có bạn trai hả! Yêu đương đầy biết không, hẹn hò với Tư Bạch đi!”

Ôn Từ: “Haizz.”

Trước giờ đều là lúc anh gì muốn thì... anh tìm cô, Ôn Từ gần như không có đặc biệt chủ động hẹn Phó Tư Bạch đi đâu chơi cả.

Vốn bình thường thôi, mối quan hệ này chính là anh yêu cầu và đòi hỏi với cô, Ôn Từ làm gì có tư cách khiến cho anh đi cùng cô, huống hồ gì anh bận rộn lắm.

Ngay lúc này Ôn Từ nhìn thấy một người phụ nữ quen thuộc.

Tiêu Nhã mặc một chiếc áo len dệt kim màu trắng, một chiếc áo khoác lông chồn nhỏ, đeo kính râm và đội mũ chống nắng màu xanh lá cây đậm, giống như một quý cô vậy.

“Để một bà bầu như tôi đứng đây đợi cô lâu như vậy, lần này cô phải nghe tôi nói hết chứ nhờ.”

Lần trước Ôn Từ nghe được thân phận và ý đồ của Tiêu Nhã, thậm chí còn không đợi cô ta nói xong đã xoay người rời đi.

Tiêu Nhã là tình nhân của ba Phó Tư Bạch, đại khái cũng có liên quan đến cái chết của mẹ ruột Phó Tư Bạch, mà cô ta đến tìm Ôn Từ đương nhiên không thể nào có chuyện gì tốt đẹp được.

“Cô không cần phải nói với tôi cái gì cả.” Ôn Từ xoay người đi về phía bóng râm của rậm cây, “Giữa tôi và Phó Tư Bạch không phải mối quan hệ yêu đương đơn thuần, anh ấy cũng không phải rất quan tâm đến tôi, cho nên không cần phải tìm tôi để làm gì, đáp án đều sẽ là không thể, tôi cũng không có năng lực này.”

Tiêu Nhã dù sao cũng là tình nhân được sinh con cho Phó Trác An trong vô vàn những đóa hoa khác thì ít nhiều gì cũng có chút bản lĩnh. Cô ta ngược lại cũng không gấp gáp đi vào vấn đề mà chỉ nói chuyện bệnh tình của ba Ôn Từ.

“Cụ ông bên nhà.... Nghe nói đã hôn mê hơn một năm rồi, hazz, cô xem cô kìa.... Còn trẻ tuổi như vậy mà phải gặp nhiều chuyện như vậy, phá hoại cả gia đình rồi.”

Sắc mặt của Ôn Từ lạnh xuống, nhìn cô ta: “Quý cô Tiêu Nhã, tôi và cô vẫn chưa thân đến mức có thể nói về chuyện gia đình đâu.”

Tiêu Nhã nhìn được trong ánh mắt của cô là sự căm hận, mà cái căm hận này... không liên quan đến cô, mà là đối với tập đoàn Phó thị.

Trong lòng cô ta đã nắm chắc mười mươi, hơi mỉm cười, đi thẳng vào vấn đề: “Cô có muốn để ba mình mau tỉnh lại không.”

“Bệnh của ông ấy không phải là tôi muốn hay không liền có thể quyết định được.”

“Chỉ cần có tiền ông ấy liền có thể đổi một bệnh viện tư nhân môi trường tốt hơn, có phòng bệnh riêng và các bác sĩ chuyên ngành uy tín hơn để chẩn đoán. Hơn nữa còn có hộ tá chuyên nghiệp giúp massage cho ông ấy hồi phục... Nếu bác sĩ nói ông ấy đã có chuyển biến tỉnh lại thì chắc chắn có thể nhanh tỉnh.”

Khóe mắt Ôn Từ giật giật: “Ngay cả bệnh tình của ba tôi mà cô cũng nghe ngóng rõ mười mươi như vậy.”

“Tất cả những gì cô cần tôi đều có thể giúp cô làm được. Cô không cần đi kiếm tiền vất vả như vậy, ba mẹ cô đều sẽ có cuộc sống tốt hơn và hoàn toàn mới.”

“Tôi không cần.” Ôn Từ bước đi nhanh hơn, “Bạn trai tôi, anh ấy... anh ấy cũng có thể giúp tôi.”

“Cô thật sự muốn để cậu ta giúp cô sao?” Tiêu Nhã cười lạnh nói, “Nếu cô thật sự nguyện ý chấp nhận sự giúp đỡ của cậu ta, bao gồm

cả tiền bạc thì hà tất gì cô phải làm thêm vất vả như vậy. Nói trăng ra là cô không muốn chấp nhận cậu ta... không muốn chấp nhận sự bố thí của kẻ thù, ở bên cạnh cậu ta cũng chỉ là cùng đường rồi thôi.”

“Những điều này không liên quan đến cô.”

“Ôn Từ, dù mục đích của chúng ta không giống nhau nhưng là cũng là trăm sông đổ về một biển phải không.” Tiêu Nhã nhìn con mắt đen láy của cô, cô ta biết trong ánh mắt đó là sự hận thù với Phó thị. “Tôi muốn con tôi bình an lớn lên, không phải chịu bất cứ sự uy hiếp của ai. Còn cô...cô muốn để cho tập đoàn Phó thị từ nay về sau không mang họ Phó nữa, cô muốn báo thù cho ba cô.”

“Báo thù...” Ôn Từ đột nhiên dừng bước nhìn về phía Tiêu Nhã, cô cười khinh, “Cảm ơn cô đã xem trọng tôi như vậy, nhưng rất tiếc là tôi không có bản lĩnh này.”

Phó Tư Bạch quý kẽ đa đoan lại còn rất nhạy cảm, muốn chơi cùng anh Ôn Từ tự nhận mình không phải đối thủ.

Cô không muốn chọc giận anh để rồi nhận lại là một kết cục ảm đạm.

“Quý cô Tiêu Nhã.” Ôn Từ hít một hơi sâu, ngữ khí điềm đạm, bình tĩnh nói với cô ta, “Ân oán hào môn của các người tôi không muốn dính dáng vào chút nào, tôi cũng không có cái bản lĩnh đi báo thù này, chỉ muốn bảo toàn thân thể. Phó Tư Bạch là người có thể bảo vệ được tôi, anh ấy đối xử với tôi rất tốt, tôi cũng tin anh ấy, sẽ không làm chuyện có lỗi với anh ấy nên là cô tìm sai người rồi.”

Nói xong cô nhân lúc đèn giao thông nhấp nháy và vội vã đi về phía con đường đối diện.

.....

Tối đến Ôn Từ muốn đi thăm Phó Tư Bạch để xem bệnh tình của anh rốt cuộc như thế nào rồi, chỉ là cô gọi điện cho anh mãi mà anh

không bắt máy.

Trước giờ Phó Tư Bạch sẽ không không bắt máy, dù cho có là lúc đang họp thì anh cùng sẽ nghe điện thoại rồi nói nhỏ cho cô biết anh đang họp.

Không nghe điện thoại thật sự rất kì lạ.

Ôn Từ rất lo lắng nhưng cũng không biết nên đi đâu để tìm anh, cả đêm đều lo lắng.

Hôm sau cô vẫn gọi điện thoại cho anh nhưng Phó Tư Bạch vẫn không bắt máy.

Lúc chạng vạng, Ôn Từ không còn cách nào khác là liên lạc với Mạc Nhiễm và nhờ Mạc Nhiễm thử gọi điện xem anh có trả lời không.

Vài phút sau, Mạc Nhiễm gọi lại cho Ôn Từ: "Xong rồi, cái vị thái tử gia này gần 20 năm chưa bao giờ bị quật ngã mà sao lần này lại thất thủ rồi!"

"Làm sao vậy!" Ôn Từ lo lắng vội vàng hỏi, "Có người ức hiếp anh ấy hả?"

"Cậu ta không ức hiếp người ta thì thôi chứ ai dám ức hiếp cậu ta chứ. Đừng lo lắng chỉ là ngất xỉu nghĩa đen ấy, là té từ trên cầu thang."

"Hả!" trái tim Ôn Từ nghẹn lại, "Anh ấy vẫn ổn chứ?"

"Nghe nói là liệt nửa người, cả nửa đời sau phải ngồi xe lăn rồi."

"Cái này... này làm sao có thể! Sao anh ấy lại..."

Mạc Nhiễm giống như cảm nhận được tiếng thở dốc của cô gái nhỏ này nên vội vàng dừng trò đùa lại: "Ay ay! Em là đại ngốc hay sao

mà cái này cũng tin. Không sao cả, cơ thể cậu ta rắn chắc có nhảy khỏi xe cũng không chết nỗi, chứ đừng nói chỉ mới ngã thôi. Không sao, chỉ bông gân mà thôi.”

Ôn Từ mới thở phào nhẹ nhõm, toàn thân rã rời, tức giận nói: “Mạc Nhiễm, chị thật sự xấu xa!”

Mạc Nhiễm cũng rất vô tội nha, bình thường giữa bọn họ đều đùa giỡn như vậy, ai mà biết cô gái nhỏ này... lại tâm lí yếu ớt như vậy.

“Nếu đổi lại là bọn Lâm Vũ thì nói không chừng sẽ phấn khích đến mức mua vòng hoa đến tặng cho Phó Tư Bạch luôn đó, mà em...còn khóc, thật sự là một cô bạn gái Trung Quốc kinh điển nha.”

.....

Ôn Từ đi đến bên cửa sổ, nhìn ánh mặt trời lặn ấm áp, cúi đầu gửi cho anh một tin nhắn: “Em nghe Mạc Nhiễm nói anh bị té, vẫn ổn chứ?”

Phó Tư Bạch vẫn không có trả lời cô, cô ôm má nhìn hoàng hôn đang lặn dần ở chân trời từng chút một.

Rốt cuộc làm sao vậy.

Làm sao mà không để ý cô nữa.

Ôn Từ nhìn hộp tin nhắn, soạn tin nhắn, lại gửi đi: “Tư Bạch, em rất lo lắng, muốn gặp anh.”

Mấy phút sau Phó Tư Bạch cuối cùng cũng trả lời cô---

“Ở căn hộ.”

Chương 108: Phát sốt

Trong phòng không có mở đèn, khi cánh cửa được mở ra, bóng tối dày đặc tràn vào.

Mùi hắc của thuốc lá và mùi rượu nồng nặc xộc thẳng vào mũi của Ôn Từ.

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

Cô bật đèn tường cạnh tường, bước vào phòng khách, nhìn thấy trên bàn là những chai bia úp ngược, trong gạt tàn có rất nhiều tàn thuốc.

Thường ngày Phó Tư Bạch không hút thuốc nhiều, sau khi ở bên cô anh càng kiềm chế hơn.

Ôn Từ đếm đầu thuốc là cũng có hơn 10 mấy cái.

Cô hơi nhíu mày, và gọi---

“Tư Bạch?”

“Anh đang ngủ sao?”

Phó Tư Bạch nằm trên sô pha, chìm trong giấc ngủ, trong nhà có người đến nhưng anh cũng không có chút cảm giác.

Ánh sáng chiếu vào làn da trắng lạnh lẽo của anh, trông có chút phờ phạc, nhưng vẫn không ngăn được nét đẹp trên khuôn mặt hắn, cả người có cảm giác tái nhợt một cách ốm yếu.

Ghế sô pha không chứa hết được thân hình cao ráo của anh, nửa đôi chân dài của anh gác ra ngoài sô pha, treo lơ lửng trên không trung, một cái chấn đắp lên người, một nửa đã rơi xuống đất.

Ôn Từ cúi đầu đắp chấn cho anh, hơi đẩy đẩy người anh: “Tư Bạch, tỉnh dậy.”

Cánh tay anh nóng đến mức Ôn Từ giật mình.

Làm sao mà nóng như vậy! Còn đang phát sốt nữa.

Cô vội vàng sờ lên mặt anh, quả nhiên nóng đến bỏng tay.

“Tư Bạch, mau tỉnh dậy, chúng ta đi bệnh viện!” Ôn Từ lo lắng đẩy người anh, “Đừng ngủ nữa, anh sốt rồi.”

Phó Tư Bạch hơi choàng tỉnh, nhìn thấy người con gái trước mặt, sắc mặt lạnh lùng, dùng sức nắm chặt cánh tay cô, kéo cô lại dựa vào ghế sô pha.

“Phó Tư Bạch!”

Lời còn chưa nói xong nụ hôn nóng bỏng của người đàn ông đã rơi xuống, giống như một kẻ xâm lược tiến quân thần tốc, cứ công kích cô.

Trong miệng... có vị đắng chát.

Ôn Từ cố gắng đáp lại nhưng lần này anh còn thô bạo hơn bất cứ lúc nào, cô dần dần không chịu được nữa, sắp không thể thở được.

“Phó...”

Lời vừa nói thì toàn thân Ôn Từ cứng đơ, nửa người sấp mềm nhũn.

Cô cảm nhận được người đàn ông nãy đã... không còn an phận nữa.

“Không phải là trao đổi sao.”

Con ngươi thâm sâu của Phó Tư Bạch nhìn chằm chằm cô, giống như một con dã thú với sự tức giận bị kìm nén: “Tại sao anh phải đau lòng cho em, con mẹ nó anh có thể muốn làm gì cũng được nhưng tại sao phải nhịn...”

Trong lúc nói chuyện áo khoác ngoài của cô đã bị anh cởi xuống.

Cô mặc một chiếc áo lông trắng, tôn lên một đường cong tuyệt mỹ, lúc này, cô bị anh đẩy vào một góc, chật vật dựa vào lưng ghế sofa.

Tay của Phó Tư Bạch trượt xuống lưng quần cô, Ôn Từ sống chết giữ chặt tay anh cố gắng đẩy ra: “Anh uống say rồi!”

“Ông đây rất tỉnh táo.” Giọng nói anh trầm thấp và đè nén, “Tỉnh táo hơn bất cứ lúc nào.”

Ôn Từ dùng sức đẩy tay anh ra, cô lùi về sau kết quả lại vấp phải góc bàn mà té bịch xuống đất.

Phó Tư Bạch định bước tới nhưng Ôn Từ lại nói: “Phó Tư Bạch anh đừng úc hiếp người.”

Cô xoa xoa đầu gối thâm tím, cắn môi dưới trắng bệch, có vẻ rất đau.

Phó Tư Bạch lành lùng nhìn cô, trông rất đáng thương nhưng lớp vỏ ngụy trang làm bộ làm tịch lâu như vậy đều khiến lục phủ ngũ tạng anh rối lên.

“Anh úc hiếp em?” anh nhếch mép tự giễu, “Ôn Từ, đây là con mẹ nó ai úc hiếp ai hả!”

Nếu là giả dối anh cũng sẽ thương xót, cũng sẽ tin...

Vậy nên cô giấu hết tất cả đến bên cạnh anh, trong mỗi một cái ôm chân thành và nụ hôn tràn đầy tình yêu của anh cô đều che giấu những trù tính của bản thân mình.

Rốt cuộc là ai ức hiếp ai.

Ôn Từ nghe thấy anh nói vậy trong lòng dâng lên cảm giác áy náy.

Phó Tư Bạch thật sự uống say rồi còn thêm chuyện anh phát sốt, đầu óc không tỉnh táo, nên cô nhịn lại cơn đau để dỗ anh: “Được rồi Tư Bạch, em dắt anh đi bệnh viện, được không? Đợi anh khỏe rồi lại tức giận.”

Phó Tư Bạch không bao giờ cưỡng lại được sự dịu dàng mà cô dành cho anh. Sau khi anh tàn nhẫn ức hiếp cô thì thà là cô hận anh mắng anh đánh anh rồi rời xa anh.

Tại sao còn chưa đi, tại sao còn phải ép dạ cầu toàn, ráng nhịn chịu khổ để dỗ anh.

Chịu khổ....

Cô muốn hủy hoại anh sao.

Trái tim của Phó Tư Bạch rơi vào vực thẳm của bóng tối vô tận từng chút từng chút một.

Cầm lên không được, buông xuống không xong, vừa yêu vừa hận...

Ôn Từ không biết trong lòng người đàn ông này đang nghĩ gì, cảm thấy anh bình tĩnh lại nên cô dùng lòng bàn tay mình vuốt ve mặt anh, hôn lên khéo môi anh để an ủi.

“Bệnh đến như vậy rồi còn uống rượu, anh thật sự muốn để mình chết phải không.” Giọng nói của cô còn mang chút quở trách nũng nịu.

Khóe môi anh cong lên nụ cười lạnh lùng: “Ghét anh như vậy, anh chết rồi không phải hợp ý em sao.”

Ôn Từ đứng dậy thu dọn chai bia cùng gạt tàn thuốc trên bàn, khẽ khịt mũi, “Có câu nói lưu manh ngàn năm, anh sẽ không nhanh như vậy...”

Mà chết chết... dù sao cũng không điềm lành nên cô cũng không nói chữ này nữa. Cô mang theo mớ rau mua đến quầy bếp, sau đó khéo léo bật bình nước tự động đun sôi nước nóng.

“Anh uống nước nóng trước để tỉnh rượu đã rồi em dẫn anh đi bệnh viện.”

“Không đi.” Phó Tư Bạch không chịu.

Ôn Từ cầm ly nước qua, nhìn trên bàn có thuốc cảm và sốt, thuốc tiêu viêm do bác sĩ kê đơn, nhưng túi ni lông còn buộc chặt anh chưa hề mở ra.

“Đã kê đơn thuốc sao không uống?”

Phó Tư Bạch không trả lời, trên mặt hiện rõ sự mất kiên nhẫn với cô: “Nhìn rồi, ông đây chưa chết em có thể đi rồi.”

“Em sẽ đi.” Ôn Từ ngồi xuống bên sofa, ghé lại lỗ tai anh nói, “Anh uống rượu rồi, tạm thời không thể uống thuốc, đợi anh tỉnh rồi em nhìn anh uống.”

Phó Tư Bạch cảm nhận được sự quan tâm chăm sóc của cô, nếu là trước đây thì điều này là thứ anh cầu không hết...

Nhưng giờ phút này, anh chỉ cảm thấy nó giả dối.

Phó gia hại gia đình cô tàn nhẫn như vậy, thì làm sao mà cô lại thật lòng thật dạ lo lắng cho bệnh tình của anh được, có uống thuốc hay không, làm sao có thể thật sự đối xử tốt với anh.

Tất cả đều là giả dối và ngụy trang.

Tay của Phó Tư Bạch lại nắm chặt, da mu bàn tay căng và trắng, nổi lên những đường gân xanh...

Ôn Từ lại bưng ly nước lên tự nếm để kiểm tra nhiệt độ, cô đưa đến miệng anh: “Anh uống trước một tí đi em thêm mật ong rồi, có thể giải rượu.”

Phó Tư Bạch nhường mày nhìn ly thủy tinh được đưa đến, anh không nhúc nhích.

“Không nóng, em thử qua rồi.” Đôi mắt tròn xoe trong sáng của cô, “Một hơi liền uống hết, uống xong anh ngủ một giấc tỉnh dậy rồi uống thuốc.”

Giây phút đó sự dịu dàng trào dâng trong lồng ngực cuối cùng cũng đánh bay được cơn giận dữ.

Dù cho người con gái trước mặt cho đút rượu cho anh, chỉ cần cô chịu nói mấy lời ngọt ngào, dịu dàng với anh thì Phó Tư Bạch cũng sẽ không hề do dự mà uống hết.

Anh đối với cô chưa bao giờ cứng rắn được.

Hèn mọn như thế đấy.

Phó Tư Bạch cầm ly nước, ngẩng đầu uống hết nước mật ong.

Yết hầu anh trượt xuống để nước chảy xuống, một vài giọt nước

men theo cái cắm hoàn mỹ đi xuống. Ôn Từ vội vàng lấy khăn lau cho anh, sau đó xoay người cầm ly để lên bàn.

“Anh ngủ một lát đi.”

Phó Tư Bạch nằm xuống, xoay người qua không muốn nhìn cô nữa.

Ôn Từ chỉnh đèn ở phòng khách xuống mức tối nhất, chuẩn bị đi vào phòng bếp náo chút cháo cho anh.

Phó Tư Bạch cố gắng một lúc lại quay đầu nhìn anh--- “Nè.”

Ôn Từ bật bếp điện lên: “Làm ồn anh sao? Em sẽ cố gắng nhỏ tiếng lại.”

Phó Tư Bạch nhắm mắt, ánh mắt rất không vui: “Đầu...đầu gối em thế nào?”

Hành động thô bạo vừa rồi của anh khiến cô không cẩn thận đập vào góc bàn, đầu gối rõ ràng bị va đập, biểu cảm của cô rất đau.

“Qua đây anh xem.”

“Không sao.”

“Qua đây.” Anh nói với ngữ khí không mặc cả được.

Ôn Từ chỉ có thể bỏ cái nồi lên bật chế độ nấu cháo rồi lau tay đi đến ghế sô pha.

Đèn tường được vặn đến mức thấp nhất, ánh sáng mờ ảo, ánh mắt của người đàn ông bị chôn vùi dưới đôi眸 sâu thẳm khiến người ta không thể nhìn rõ.

Anh kéo Ôn Từ ngồi lên bàn, xắn ống quần cô lên.

Mượn ánh sáng mờ mờ, cái đầu gối trắng nõn của cô bị bầm một mảng lớn, Phó Tư bạch đau lòng mắng một tiếng: “Đáng đời.”

Ôn Từ hừ một tiếng, muốn đẩy tay anh ra nhưng anh lại cố chấp giữ chặt lấy cái chân cô, dùng ngón tay sờ nhẹ lên đầu gối cô, ngữ khí cũng dịu dàng hơn--

“Anh chạm vào em như thế nào cũng được, em ráng chịu cho ông đây, né cái gì mà né.”

“Vậy anh cũng phải tôn trọng em chứ, lúc em không muốn anh không thể...” Mặt cô hơi đỏ lên, có chút ngại ngùng không thể nói tiếp được.

“Trước đây đủ tôn trọng em rồi.”

“Cái này mà gọi là tôn trọng cái gì chứ, đã bệnh như vậy mà còn không phân rõ trắng đen...” Ôn Từ nhíu mày có hơi giận dỗi, “Em cũng không muốn lần đầu tiên mà lại cùng với một tên say bí tỉ này...”

Anh vuốt ve làn da mềm mại của cô, hơi ấn nhẹ vào: “Lần sau không cho né nữa.”

Làn da mỏng manh tiếp xúc với cùi ngón tay thô ráp của Phó Tư Bạch như có một dòng điện quét qua cơ thể cô.

Người đàn ông này... có thể nắm chắc được bộ phận nhạy cảm nhất trên cơ thể cô.

“Đổi ngày khác, ông đây sẽ không khách khí với em nữa.”

“Em cũng không sợ.”

“Đây là em nói đấy nhé.”

“.....”

Ôn Từ đổi đề tài, hỏi anh: “Tư Bạch, có phải tâm tình anh không vui không?”

Phó Tư Bạch ngẩng đầu, nhìn vào mắt cô qua màn đêm u ám: “Việc anh anh có bao giờ em để tâm đâu, giả vờ làm gì.”

“Bắt buộc phải giương cung bạt kiếm nói chuyện hả?” Ôn Từ cũng không hề dễ tính nhưng gần đây cũng đã thay đổi vì Phó Tư Bạch rất nhiều rồi, “Anh muốn nói thì nói, không muốn nói thì không nói nữa, hẵn hộc với em làm gì.”

Phó Tư Bạch đối với cô... thật sự không cứng rắn được.

Anh lại nằm xuống sô pha, gác chân lên đầu kia của ghế, nhàn nhạt nói: “Tình nhân của ba anh mang thai rồi.”

“Ừm.”

Phó Tư Bạch gác tay lên đầu nhìn lên trần nhà: “Em không hề ngạc nhiên chút nào.”

Ôn Từ đương nhiên sẽ không ngạc nhiên bởi vì Tiêu Nhã đã khổ tâm khổ sức đi tìm cô, mục đích... Không phải chỉ để hoạch định một tương lai tốt đẹp hơn cho đứa con trong bụng sao.

“Phó Tư Bạch, đứa trẻ đó sẽ uy hiếp đến địa vị của anh sao?”

Anh khinh bỉ chê nhạo: “Là giấc mộng Hoàng Liên của cô ta.”

Anh còn chưa tới mức phải để tâm đến một cái bào thai còn chưa thành hình. Tiêu Nhã không thể hiểu giang sơn gấm vóc của Phó gia không phải là vấn đề Phó Tư Bạch anh có thể giành được hay không, mà là anh muốn hay không thôi.

Anh mà muốn...không ai có thể cướp đi được.

Ánh mắt Phó Tư Bạch nhìn qua Ôn Tù.

Một thứ ngoại lệ duy nhất, là cô.

“Lạc Lạc, qua đây.”

Ôn Tù đi qua đứng trước mặt anh, nhìn khuôn mặt sắc sảo đường nét rõ ràng của người đàn ông này: “Gọi em làm gì?”

“Lấy thuốc cho anh uống.”

“Anh còn chưa tỉnh rượu, đợi lát đi.”

“Vậy em uống cho anh đi.”

Lời vừa dứt anh lại ôm lấy cô mà hôn xuống.

Ôn Tù cảm nhận được cơn đau ở môi dưới nên cũng phản kích lại anh.

“Phó Tư Bạch cắn đau em rồi.”

“Đau!”

“Dù có xảy ra chuyện gì, anh cũng sẽ không mặc kệ em, nhưng em nhớ...”

Người đàn ông liếm vết máu ở môi trên, hăng giọng nói: “Nếu em phản bội anh, anh sẽ cắn chết em.”

Chương 109: Chuyện cô không biết

Ôn Từ chăm sóc Phó Tư Bạch cả một đêm, nửa đêm đợi anh hơi tỉnh lại đút thuốc cho anh. Cô dùng khăn lạnh đắp lên trán để hạ nhiệt cho anh.

10 giờ sáng Phó Tư Bạch dần dần tỉnh lại, đầu không còn mờ màng nữa cũng hơi khỏe lên rồi.

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

Ôn Từ gác lên tay anh, cô nằm ngủ cạnh anh.

Ánh mặt trời xuyên qua khung cửa sổ chiếu vào khuôn mặt mềm mại của cô, làn da trắng mịn như ngọc bích không tì vết.

Trong ấn tượng mơ hồ của Phó Tư Bạch anh biết rằng cô đã chăm sóc anh suốt đêm qua và ngủ không ngon.

Đáy mắt anh có hơi đau lòng, đưa tay ra vuốt ve cằm của cô gái nhỏ như đang vuốt ve một con mèo vậy.

Ôn Từ vô thức cọ má vào bàn tay thô ráp của anh, cô mở mắt ra thấy anh đã tỉnh dậy nên cô sờ lên trán anh rồi lại sờ vào cổ anh.

“Tốt quá rồi, không sốt nữa!” Ôn Từ thở phào, lại mở bao thuốc để trên kệ giường ra, lấy nước ấm cho anh, “Uống một liều nữa chắc sẽ hết bệnh, sức đề kháng của cơ thể anh cũng tốt quá, không sao rồi.”

Phó Tư Bạch không nói gì chỉ nhìn cô bằng ánh mắt sâu xa.

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

Tất cả đều như thật, có vẻ như cô thật sự quan tâm anh.

Ôn Từ thấy anh nhìn chằm chằm mình nên đưa tay ra nhéo mặt anh: “Uống thuốc! Nhìn gì vậy.”

Phó Tư Bạch nắm lấy tay cô, bỏ vào miệng từng viên thuốc trong lòng bàn tay cô, Ôn Từ nếm thử nhiệt độ của nước trước, đưa lên miệng anh để anh uống xuống.

“Buồn ngủ không?” Anh hỏi, “Tối qua ngủ được bao nhiêu?”

“Còn nói, tối qua phải thay mấy cái khăn chườm lạnh cho anh, ngủ cứ đứt quãng, buồn ngủ chết rồi.”

“Bây giờ em có thể nghỉ ngơi rồi.”

Ôn Từ đứng dậy, cầm cắp lên: “Không được, em phải đi đến bệnh viện, tối qua mẹ ở đó chăm ba mà bệnh viện rất ồn nên bà chắc chắn không nghỉ ngơi được rồi. Bây giờ em qua đó đổi ca cho mẹ, để mẹ về nhà ngủ.”

Phó Tư Bạch không cần, lúc cô ra cửa anh đưa cho cô một ly cà phê: “Tối nay nếu không có việc thì qua đây ngủ.”

“.....”

Anh nhìn ra được sự do dự của cô nên lạnh lùng nói: “Nhà em quá lạnh, tối nay qua đây ngủ đi. Anh không chạm vào em.”

Khóe môi Ôn Từ cong lên, ánh mắt cũng hiện lên ý cười nhìn anh.

Phó Tư Bạch nhìn nụ cười ấm áp của anh, nhìn sang chỗ khác hơi mất tự nhiên: “Cười cái nịt.”

Ôn Từ dang tay ra ôm lấy eo Phó Tư Bạch, tựa mặt vào ngực anh, cô vuốt lưng anh: “Tư Bạch, cảm ơn anh vì đối xử tốt với em.”

Trái tim Phó Tư Bạch chêch nhịp rồi.

Chỉ cần một giây nào đó cô đối xử thật lòng với anh thì một giây sao nếu cô muốn mạng anh sẽ đưa nó trước mặt cô mà không chút do dự.

Tự ti như vậy, hèn mọn như vậy.

“Bệnh tình của ba em thế nào rồi?”

“Bác sĩ nói ông ấy có cơ hội tỉnh lại, nhưng thời gian thì chưa thể nói chắc. Vì thế mỗi ngày em và mẹ đều massage hồi phục cho ông, hi vọng ông có thể sớm tỉnh lại.”

“Ừm.”

Sau khi Ôn Từ đi Phó Tư Bạch cầm điện thoại ra ngoài ban công gọi điện cho Nghiêm Tuần.

.....

Buổi chiều Ôn Từ ăn cơm xong đi vào phòng bệnh.

Lại không ngờ phòng bệnh của ba đã trống rỗng.

Cô choáng váng, suýt ngã khi chạy ra khỏi phòng bệnh.

Thư Mạn Thanh cầm hộp cơm giữ nhiệt đi qua nhìn thấy Ôn Từ đang ngồi bệt xuống bên hành lang, dáng vẻ khóc không nổi nên bà liền vội vàng chạy lên: “Lạc Lạc, sao con lại đến, không phải nói...”

“Ba đâu! Sau ba không có trong phòng bệnh...” Ôn Từ dùng sức lay lay cánh tay mẹ, đôi mắt phiếm hồng, “Ba có phải có phải....”

Cô không dám nói ra chữ đó, nước mắt cứ thế rơi xuống.

Thư Mạn Thanh vừa muốn khóc vừa muốn cười, vội vàng đỡ cô dậy: “Ba không sao cả, chỉ là đổi phòng mà thôi, không phải như con nghĩ đâu.”

Ôn Từ nghe được câu này mới thở phào nhẹ nhõm. Sau khi bình tĩnh lại mới cảm thấy mình có chút ngốc.

Nếu ba thật sự xảy ra chuyện thì làm sao mẹ lại không gọi điện cho cô được.

Cô và Thư Mạn Thanh cùng đi đến phòng bệnh mới của ba.

Phòng bệnh này nằm trên tầng 10 của khoa nội trú, ít bệnh nhân hơn rất nhiều. Mỗi phòng là một phòng riêng biệt, có TV và giường hộ tống đặc biệt, cũng như nhà vệ sinh riêng.

Ba đang nằm trên giường, các thiết bị theo dõi số liệu xung quanh cũng được thay thế bằng loại mới, có vẻ tân tiến hơn, còn có những y tá chuyên nghiệp xoa bóp phục hồi chức năng cho ba.

Cô không hiểu quay sang nhìn Thư Mạn Thanh: “Mẹ, sao lại đột nhiên đổi phòng bệnh thế?”

“Là bác sĩ Tiêu người điều trị chính cho ba con đổi đấy, nói phòng bệnh tầng dưới rất chật. Ở đó dành cho bệnh nhân điều trị ít ngày. Mà một phòng chăm sóc đặc biệt hôm nay lại trống nên đã chuyển ba lên đây.”

Ôn Từ nhìn xung quanh căn phòng này, nhìn có vẻ không khác gì khách sạn cả, điều kiện đương nhiên cũng được nâng cấp hơn rất nhiều so với mấy bệnh nhân lầu dưới.

Tiền viện phí ở phòng này...chắc chắn sẽ cao hơn trước đây rất

nhiều.

Nhưng phòng bệnh đơn này có giường cho người thân chăm sóc. Phần lớn thời gian đều là mẹ đến bệnh viện để chăm sóc cho ba, như thế có thể dễ chịu hơn cho mẹ, nhiều tiền hơn chút Ôn Từ cũng chịu.

Dù sao tiền cô sẽ nỗ lực kiếm thêm.

Thư Mạn Thanh nhìn ra được nỗi lo của Ôn Từ nên bà vội giải thích: “Lạc Lạc, đừng lo. Bác sĩ nói bởi vì thiếu giường nên chuyển chúng ta lên đây, không phải chúng ta tự động xin nên tiền viện phí sẽ không tăng.”

“Có việc tốt như vậy nữa sao?”Ôn Từ hơi hoài nghi.

“Con không tin mẹ, còn không tin bác sĩ Tiêu à.”

“Không phải, chỉ là có hơi kì lạ.”

Bác sĩ Tiêu thì cô đương nhiên tin tưởng, bác sĩ này là người có thẩm quyền trong khoa y học não bộ.Bệnh nhân là người thực vật hôn mê sâu dưới tay ông đã có nhiều người tỉnh lại.

Chỉ là... Ôn Từ bị xúi quẩy quá lâu rồi nên cô không quá tin vào chuyện miếng bánh từ trên trời rơi xuống.

Cô lại nhìn người y tá đang làm xoa bóp y khoa hồi phục cho ba: “Mẹ, cái cô y tá này con chưa bao giờ nhìn thấy nha.”

“Đây là dì Tiểu Mai, dì ấy là hộ tá cho phòng chăm sóc chuyên biệt, sau khi ba con vào đây thì dì ấy sẽ phụ trách chăm sóc cho ông.”

“Dì ấy có vẻ như chuyên nghiệp hơn mấy dì y tá trước đây.” Ôn Từ nói nhỏ, hỏi Thư Mạn Thanh, “Lương của dì ấy là bao nhiêu thế mẹ?”

“Dì ấy là hộ tá chỉ định vào phòng chăm sóc đặc biệt này, và bệnh viện trả lương cho dì ấy, không cần phải trả tiền riêng cho các y tá.”

“Hóa ra là vậy.”

Ôn Từ im lặng mấy giây cũng không hỏi thêm gì mẹ, cô xoay người đi ra khỏi phòng bệnh, gọi điện cho Phó Tư Bạch.

Tất cả mọi sự sắp xếp tỉ mỉ, kĩ càng giống hệt như lần phẫu thuật trước đó của mẹ, không chê vào đâu được, đến giờ mẹ cô vẫn chưa hề nghi ngờ.

Làm gì có miếng bánh nào từ trên trời rơi xuống, cái mặt dây chuyền tì hưu cũng sẽ không khiến cô đổi vận như vậy, chỉ bởi vì là cô gấp được Phó Tư Bạch mà thôi.

“Chuyện đổi phòng bệnh của ba em, là anh làm?”

Bên đầu dây bên kia, giọng nói người đàn ông có hơi lười biếng, không hề chối đầy: “Là anh.”

Ôn Từ hơi sốt ruột: “Anh không nói với em, anh... anh không cần tự động giúp em giải quyết cái này.”

“Ôn Từ, anh và em ở bên nhau, không phải vì cái này à.”

“Em và anh ở bên nhau là bởi vì anh bảo vệ em, không phải để anh bao nuôi em. Tự em sẽ kiếm cách kiếm tiền, không cần anh giải quyết mọi chuyện của em như thế này.”

Mấy lần trước cầu xin anh Ôn Từ đều là bất đắc dĩ, cùng đường rồi.

Nếu còn đường lui cô cũng không muốn phiền tới Phó Tư Bạch.

Nếu không thì tại sao cô còn phải nỗ lực đi làm thêm để kiếm tiền.

Trong văn phòng, sắc mặt của Phó Tư Bạch lạnh xuống.

Anh biết cô không muốn nợ anh quá nhiều, bây giờ còn có thể trả lại cho anh được hết. Nhưng nếu còn nhiều hơn nữa cô sẽ không gánh nổi nữa.

Phó Tư Bạch muốn đối tốt với cô là muốn để cô mắc nợ anh.

Anh cho càng nhiều thì lúc cô muốn rời đi... sẽ càng không nỡ.

“Được rồi, bảo bối, chưa thấy ai giả dối như vậy cả.” Khóe môi anh lạnh lùng cong lên, “Làm người con gái của anh, giúp em như thế nào là chuyện của anh, cho em thì em cứ nhận đi, em đối xử tốt với anh hơn chút là được.”

“Được, Phó Tư Bạch, em không hỏi nhiều nữa. Cảm ơn anh vì đã đổi phòng bệnh giúp ba em, mời luôn cả hộ ra thật sự rất cảm kích anh.” Ôn Từ quay đầu lại nhìn mẹ đang thả lỏng hơn trong phòng bệnh, cuối cùng cô đã thỏa hiệp nhỏ giọng nói, “Nhưng lần sau trước khi làm việc gì xin anh nói với em.”

“Vậy à, thế thì được, anh nói với em, chuyện tuyển người múa chính của phim “Kinh hồng” lần trước cũng là anh đứng sau ra tay cho em mới có chuyện thử vai lần hai.”

Ôn Từ không thể tin vào mắt mình: “Là anh?”

“Ừm, lâu hơn nữa là khi có học sinh hộ nghèo bị phát hiện nói dối, cũng là anh tìm người đi điều tra rồi báo lên, giúp em giành được một cơ hội.”

Trái tim cô đập thình thịch, đầu óc hỗn loạn.

“Còn muốn biết bạn trai em giúp em bao nhiêu việc nữa không?”

Mấy năm yêu thầm rất nhiều chuyện cô đều không biết.

Bây giờ Phó Tư Bạch không muốn giấu nữa, anh muốn nói rõ ràng với cô, để cô biết, để cô nhớ hết tất cả những điều anh làm...

Vĩnh viễn trả không hết.

Ôn Từ im lặng rất lâu, nói với Phó Tư Bạch: "Tư Bạch, tối nay em đến căn hộ tìm anh."

.....

Phó Tư Bạch cúp điện thoại, sờ khéo mắt.

Nghiêm Tuần đi vào, cầm theo một tấm ảnh chụp bên đường: "Khi trước cậu bảo tôi cứ người coi chừng Tiêu Nhã. Mấy ngày trước, bọn họ... gặp nhau lần hai."

Phó Tư Bạch liếc nhẹ nhìn vào bức ảnh.

Người con gái trong ảnh là Ôn Từ, cô và Tiêu Nhã đứng ở ngã tư nhìn giống như là đang thương lượng gì đó.

Da môi Phó Tư Bạch khô khóc, hai má trắng bệch, con mắt đen láy còn rất lạnh lùng.

"Phó tổng nhỏ, đây đã rất rõ ràng rồi, cậu đừng do dự không quyết nữa."

"Một tấm ảnh mà thôi, chẳng chứng minh được gì."

Phó Tư Bạch dùng đầu ngón tay mảnh khảnh vuốt nhẹ bức ảnh, hờ hững nói: "Nếu giữa bọn họ thật sự có chuyện gì với nahu, có thể nói rõ trong điện thoại chứ không cần phải gặp mặt nhau để tăng thêm rủi ro làm gì. Tiêu Nhã mà đi tìm cô ấy thì chỉ có một khả năng chính là bị từ chối rồi."

Nghiêm Tuần nhìn ra được cái vị thái tử gia này là đang không muốn thừa nhận hiện thức, anh cũng không chấp nhận nổi hiện thức bị phản bội, vì thế còn cố tìm lí do để giải thích thay cô.

“Nếu cô ta tiếp cận cậu là có mục đích rồi thì cậu hà tất gì phải làm nhiều chuyện cho ba cô ta như vậy.”

“Nhà cô ấy xảy ra chuyện có liên quan tới Phó gia, tôi chỉ làm chuyện đúng đắn.”

“Nhưng nó không liên quan tới cậu, cậu căn bản không hề biết gì cả.” Nghiêm Tuần nói, “Huống hồ gì giới kinh doanh giống một cuộc thảm sát tàn khốc, cá lớn nuốt cá bé. Dù cho trong nhà cô ta phá sản rồi, có trách thì cũng chỉ có thể trách mình không có thực lực, không được trách người khác. Cậu còn vô tội hơn cô ta dựa vào đâu mà hận cậu.”

Phó Tư Bạch lạnh lùng nhìn anh ấy: “Nghiêm Tuần, cậu hiểu đạo lý như vậy, đã sống tốt cuộc đời mình chưa?”

“.....”

Nghiêm Tuần im lặng.

Cái vị thái tử gia này muốn sốc óc người khác thì thất sự không chừa đường lui.

“Chỉ là tôi cảm thấy... cậu không nên mang tâm lí tội lỗi, cậu không hề làm sai bất cứ chuyện gì cả.”

“Tôi không có thấy tội lỗi.” Phó Tư Bạch nghịch chiếc thun cột tóc trong tay, “Chỉ cần ngày nào cô ấy còn là bạn gái tôi thì tôi sẽ phải yêu thương cô ấy ngày đó.”

Chương 110: Yêu anh

Buổi tối Phó Tư Bạch đứng trước cửa căn hộ rất lâu vẫn không thể quyết tâm.

Ôn Từ nghe thấy tiếng bước chân vang lên ngoài cửa, cô chạy đến trước cửa bật máy giám sát lên xem, nhưng phát hiện không phải ai khác mà chính là Phó Tư Bạch.

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

Anh đứng trước cửa như đang do dự không biết nên vào hay không.

Ôn Từ hít một hơi thật sâu để bình ổn lại cảm xúc, cô chủ động mở cửa: “Tư Bạch, cảm thấy tốt hơn chưa? Hôm nay anh nên ở nhà nghỉ ngơi chứ, vậy mà còn đến công ty.”

“Có một số việc phải giải quyết.”

Ôn Từ kéo anh vào phòng, sờ lên trán anh xác định không có phát sốt nữa cô mới an tâm.

“Còn nghẹt mũi không?”

“Ừm.”

“Tối nay uống thuốc nữa đi, chắc sẽ khỏe lên thôi.”

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

Phó Tư Bạch nhìn thấy cô đang mặc một chiếc váy ngủ màu đen.

Có chút gợi cảm, nhưng nửa che nửa lộ ra, có chút phong tình như rất tinh tế.

Đã...rất cố ý rồi, chỉ là khuôn mặt của cô gái nhỏ này vẫn rất ngây thơ, chỉ là chút tâm tư nhỏ của cô vẫn cứ giấu đầu lòi đuôi.

Cô cũng cảm nhận được ánh mắt sâu xa của Phó Tư Bạch đang nhìn cơ thể cô nên ít nhiều gì cũng có hơi hồi hộp, cô buông góc áo anh ra xoay người đi vào quầy pha nước mật ong, đưa cho anh——

“Uống một hơi cạn luôn nhé.”

Cổ họng Phó Tư Bạch khô khốc đến mức chịu không nổi, cầm lấy cốc uống cạn, vẫn nhìn cô chầm chằm rồi nói đùa: “Ăn mặc thế này không lạnh à.”

Ôn Từ càng hồi hộp hơn, thấp giọng giải thích: “Máy sưởi trong nhà... khá ổn.”

“Đang làm gì vậy?”

“Học từ vựng tiếng anh, tiếng anh của em không tốt lắm.”

Anh nhìn cuốn sách và cây bút trên bàn bar: “Cấp 4 mà còn phải ghi chú, thật sự là nên đọc nhiều sách vào.”

Ôn Từ nghe ra được sự mỉa mai trong giọng nói nhẹ nhàng của anh, nghẹn ngào nói: “Tiếng Anh là môn em yếu, kỳ thi tuyển sinh đại học em thi cũng không tốt lắm. Hơn nữa em là sinh viên khoa nghệ thuật...”

“Nói như thế anh không phải sinh viên nghệ thuật vậy.”

“Không bì nổi, anh là sinh viên khoa nghệ thuật lấy được vị trí thủ khoa cơ mà.”

Hai người đấu võ mồm làm cho không khí dịu đi không ít.

Phó Tư Bạch cũng không nói nhiều nữa, anh nới lỏng cà vạt ra rồi vứt lên trên ghế sofa.

“Phó Tư Bạch, anh muốn đi tắm không?”

“Em gấp cái gì vậy?”

“Ai gấp!” Cô gái nhỏ đột nhiên đỏ mặt, cúi đầu tiếp tục đọc sách, không để ý đến anh nữa.

Phó Tư Bạch mang dép đi vào nhà vệ sinh để tắm.

Nghe thấy tiếng nước chảy, Ôn Từ càng thêm căng thẳng, tim đập loạn xạ.

Nghe Kiều Tịch Tịch nói lần đầu tiên thường sẽ rất đau nhưng cũng phải xem kỹ thuật của người đàn ông...

Cụ thể cô không dám hỏi, không thể biết được việc gì sắp xảy ra.

Dù sao, dù sao quan trọng nhất là phải dùng biện pháp an toàn.

Đầu óc cô hoảng loạn rối tung lên, cô cố ép mình tập trung vào sách vở đừng quan tâm cái này nữa.

Tất cả...thuận theo tự nhiên.

Không lâu sau đó Phó Tư Bạch bước ra khỏi phòng tắm với một làn nước nóng như sương.

Anh cầm theo máy sấy ra đến trước mặt cô: “Giúp anh sấy tóc đi.”

“Được thôi.”

Ôn Từ cầm lấy cái máy sấy để Phó Tư Bạch đứng lên, còn cô đang ngồi trên cái ghế cao đang sấy tóc màu trắng bạch kim giúp anh.

Anh vẫn mặc áo sơ mi trắng chỉ không cài nút lại, cứ để buông thả như vậy làm lộ ra khuôn ngực và cơ bụng cân đối và mịn màng. Đường nét đang chạy dài xuống...

Cô cưỡng ép mình nhìn đi chỗ khác, chỗ không nên nhìn thì không được nhìn lung tung nữa.

Nhưng dù cho không nhìn thì cô vẫn ngửi thấy hương chanh nhàn nhạt trên người anh, là mùi hương giống với cô.

“Phó Tư Bạch, trùng hợp quá, dầu gội và sữa tắm nhà em giống y hệt của nhà anh dùng nè.” Cô thử đổi đề tài để dịu lại không khí và sự hồi hộp của mình, “Vừa này em còn tưởng là mình tự mang đến đấy.”

“Trùng hợp.”

Tất cả những thứ cô cho là trùng hợp kia thì đó đều là tấm lòng hẹn mọn trong những năm dài đằng đẵng của anh.

“Hương chanh dễ ngửi, ngửi sẽ không còn say xe nữa.”

“Bạn học Lạc Lạc, nếu mà em thật sự không tìm được chuyện để nói thì có thể không nói.”

“.....”

Đôi má của cô gái nhỏ ửng hồng, làn da trắng nõn trải dài xuống cổ. Mặt dây chuyền hình tì hưu ở trên cổ, một đôi xương quai xanh mang vẻ đẹp thuần khiết và sạch sẽ, đường cong trên bờ vai gần như hoàn mỹ khiến anh không dám nhìn kĩ, anh nhìn sang chỗ khác.

Cổ họng lại ngứa lên, yết hầu anh trượt lén xuống.

Tay Ôn Từ đang nhẹ nhàng vuốt từng lớp tóc của anh, cô sấy nhẹ nhàng: “Tư Bạch anh có từng nghĩ sẽ nhuộm tóc lại không?”

“Sao vậy?”

“Nếu anh muốn đi diễn thì em cảm thấy màu tóc này rất đẹp. Nhưng nghe Mạc Nhiễm nói gần đây anh rất ít khi đến ban nhạc.”

Phó Tư Bạch không động đậy chỉ hỏi cô một cách thăm dò: “Em cảm thấy anh có nên nhuộm lại không?”

“Nhưng nếu thời gian ở công ty khá nhiều thì màu đen có thể sẽ tốt hơn. Nếu không khi gặp những khách hàng quan trọng bọn họ sẽ cảm thấy anh không đủ nghiêm túc.” Ôn Từ dừng một chút rồi nhỏ giọng nói, “Nhưng em...khá thích kiểu như vậy của anh, tự do tự tại.”

“Thật không.”

Phó Tư Bạch nhìn thẳng vào mắt cô, anh nhìn cô rất lâu, nhìn ra được sự chân thành của cô rồi.

Với sự dịu dàng dâng trào trong lòng, anh đến gần sát tai cô rồi thì thầm: “Thích cỡ nào?”

“Ừm...” Ôn Từ cảm nhận được sự khơi gợi của anh, nó khiến cô hồi hộp hơn, cả người cứng đơ nhưng người máy, không dám động đậy.

“Lạc Lạc, thả lỏng.”

Anh dịu dàng hôn lên khóe môi cô.

Ôn Từ vô thức né đi, người đàn ông giữ sau ót cô, cưỡng ép khiến cô không thể trốn.

Cô bị anh hôn có hơi sợ: “Đừng cắn em.”

“Üm, không cắn, thương em.”

Phó Tư Bạch rõ ràng đã dịu dàng hơn rất nhiều, hôn cô một cách lưu luyến, trêu chọc... để cô thoái mái một chút.

Cuối cùng cả người cô gái nhỏ như mềm nhũn ra trong cái ôm của anh.

“Tư Bạch em có hơi sợ.”

“Anh nhìn ra được.”

Như này anh có thể cảm nhận được sự hồi hộp và run rẩy của cô, không phải là sợ anh mà là cảm giác bối rối trước thứ gì đó sắp xảy ra khiến cô không nói trước được.

Tối nay Phó Tư Bạch thật sự không định sẽ nhịn nữa.

Khoảnh khắc cô gái nhỏ run rẩy trong lòng anh khiến cho anh hiểu, nếu như không có tình yêu và sự tin tưởng ỷ lại thật sự thì những việc sắp xảy ra với cô mà nói không khác gì là một loại cực hình.

Cô không yêu anh cũng không phải là thật sự muốn cùng với anh...

Trái tim Phó Tư Bạch trào dâng ham muốn mạnh mẽ, nhưng cuối cùng, tình yêu đã chiến thắng được dục vọng.

Anh đố kị không nỡ mà buông cô ra.

Đôi môi của Ôn Từ đã bị anh hôn đến đỏ lên, có chút óng ánh. Cô nhìn anh đầy sự không hiểu: “Tư Bạch...”

“Sợ thì thôi đi, tối nay em ngủ ở phòng khách.” Phó Tư Bạch xoay người, trầm mặc quay về phòng ngủ chính, “Đợi khi em không sợ anh nữa hẵn nói.”

Ôn Từ lại ngồi lại trên ghế cao, tay đặt trên bàn, đờ đẫn mặt dựa vào cánh tay.

Trong tim thở phào nhẹ nhõm, đương nhiên...sau khi hoảng loạn cũng có chút cảm giác thất vọng.

Phó Tư Bạch đối xử với cô rất tốt nhưng lại không chạm vào cô, cô thất sự không biết nên làm thế nào nữa.

Nhưng Phó Tư Bạch càng như vậy thì Ôn Từ càng lo lắng, lo lắng bản thân sẽ nảy sinh tình cảm với anh...

Cô rất cố gắng thuyết phục bản thân, tất cả đều là do gia đình anh làm, cô không cần phải có bất kì áy náy nào, an tâm tự tại.

Nhưng.... Chuyện trên đời này làm gì có chuyện dùng đạo lý liền nói rõ được.

Suy nghĩ của cô bị anh làm cho rối bời, và cô buộc mình phải chuyển hướng sự chú ý. Cô ngồi học từ mãi đến khuya mới đi vào phòng khách ngủ

Tuy nhiên, giấc mơ đêm đó đã được nhuộm một lớp hoa hồng đẹp đẽ.

Trong mơ toàn là nụ hôn của Phó Tư Bạch thổi vào mặt cô như cơn gió mạnh từ bục nhảy bungee.

Cô bị anh ta ném lên mây không biết bao nhiêu lần, cả người run rẩy.

.....

^

Hôm sau Ôn Từ đi đến bệnh viện chăm sóc ba như thường lệ.

Dù cho bây giờ trong phòng bệnh thường xuyên đã có hộ ta nhưng Ôn Từ và Thư Mạn Thanh đều muốn đến mỗi khi rảnh.

Để ba cho người ngoài chăm sóc, suy cho cùng vẫn không an tâm lắm.

Cô đang nằm dài bên cạnh bàn cà phê nhỏ để ôn bài, điện thoại di động trên bàn rung lên, Mạc Nhiễm gửi cho cô một tin nhắn thoại: "Em yêu, sắp khai giảng rồi. Mấy ngày cuối cùng này ban nhạc của chúng ta hẹn nhau đi Suối nước nóng Tuyết Sơn, cùng đi nào! "

Ôn Từ nghĩ cũng không cần nghĩ, trả lời lại bằng tin nhắn thoại: "Em không đi đâu, chúc mọi người đi vui nha."

"Đi mà!" Mạc Nhiễm nói, "Mấy ngày nghỉ cuối cùng rồi đó."

Ôn Từ nhìn người ba đang nằm trên giường bệnh vẫn bất lực từ chối: "Thật sự không đi đâu."

Thư Mạn Thanh cầm đĩa trái cây vào, bà kè sát bên nghe rồi nói: "Đi đi, sao không đi!"

Ôn Từ lắc đầu: "Thời gian này khó lắm mới rảnh rồi được con sẽ đến bệnh viện với mẹ nhiều hơn."

"Cả kì nghỉ của con cơ bản đều cứ đi làm thêm, mệt đến cỡ nào rồi. Khó khăn lắm mới có mấy ngày nghỉ, đi đi mà! Mẹ không cần con ở cùng."

"Nếu con như vậy nữa mẹ sẽ tức giận đấy." Sắc mắt Thư Mạn Thanh nghiêm lại, "Con nghĩ rằng như vậy mẹ sẽ thoải mái sao, con như vậy càng làm cho mẹ mang tâm lý trách móc hơn đấy."

"Mẹ, đừng như vậy mà."

“Vậy nghe lời đi, đi chơi với bạn học đi. Đừng lo lắng cho ba con, có mẹ và dì Mai rồi.”

Dì Mai hộ ta cũng nói theo: “Đúng đó, có dì rồi, con và mẹ đều có thể yên tâm.”

Ôn Từ do dự một hồi rồi nói: “Vậy con sẽ hỏi Tư Bạch thử.”

“Được, gọi con rể mẹ đi cùng với con đi.”

Ôn Từ có hơi ngại: “Mẹ đừng gọi anh ấy là con rể nữa.”

“Sao không thể gọi, người ta đã gọi mẹ rồi đó.”

“Anh ấy gọi mẹ là mẹ bởi vì anh ấy mất mẹ từ sớm, khao khát tình yêu của mẹ chứ không phải muốn làm con rể của mẹ.”

“Dù sao mẹ cũng vui vẻ làm mẹ cậu bé, cậu ấy hiểu chuyện con hơn nhiều.”

Ôn Từ bối rối một cách không phục, cầm điện thoại đi ra hành lang bệnh viện để gọi điện thoại cho Phó Tư Bạch---

“Đang bận sao?”

Trong phòng họp, Phó Tư Bạch nhìn qua hai hàng giám đốc công ty đang mặc vest giày da tươm tất, anh nói: “Không bận, đang nghỉ ngơi.”

Ở đầu dây bên kia cô gái nhỏ thấp thỏm hỏi: “Là... là Mạc Nhiễm hẹn em đi suối nước nóng Tuyết Sơn, em có thể đi không?”

“Em muốn đi thì đi hỏi anh làm gì.”

“Em sợ anh tìm em lúc nào đó rồi sẽ không tìm được.”

Ngón tay thon dài của Phó Tư Bạch đang xoay bút, anh thấp giọng nói: “Em là bạn gái của anh chứ không phải nhân viên của anh, biết sự khác biệt của nó không?”

“Cũng... hơi biết.”

“Vậy thì được rồi, cúp đây.”

Ôn Từ vội vàng kêu tên anh: “Cái đó, Tư Bạch, anh cũng đi không?”

Phó Tư Bạch liếc mắt nhìn qua mấy vị giám đốc cấp cao đang ngượng ngại, anh nhàn nhạt đáp: “Không đi, gần đây có hơi bận.”

“Vậy được, bye bye.”

“Đợi chút.”

“Còn việc gì sao?”

Người đàn ông trầm mặc mấy giây, Ôn Từ có vẻ như hiểu ra gì đó nên nhỏ giọng nói: “Yêu anh.”

Anh cong môi cười, nhắc một tiếng: “Chú ý an toàn.”

“Ừm.”

Sau khi kết thúc cuộc họp Phó Tư Bạch quay về văn phòng, mở nhóm chat của ban nhạc lên.

Trong nhóm chat nhóm người Mạc Nhiễm đang bàn bạc về chỗ ở khách sạn, còn có đồ trượt tuyết bọn họ mới mua, dụng cụ trượt tuyết...

Bọn họ đặt khách sạn suối nước nóng cao cấp có giá không dưới 3.000 một đêm.

Nhóm bạn của Phó Tư Bạch về cơ bản trong nhà đều có gốc gác, đặc biệt là Mạc Nhiễm có quan hệ làm ăn với Phó Tư Bạch.

Cô bạn gái nhỏ cứng đầu của anh nếu thật sự đi chơi cùng mấy thiếu gia, tiểu thư nhà giàu tiêu xài hào phóng thì e là không phải đi chơi thoả mái mà là đang chịu cực hình.

Phó Tư Bạch suy nghĩ rồi cuối cùng vẫn gửi một tin nhắn cho Ôn Tù---

Fsb: "Nếu muốn anh đi du lịch với em thì có thể thử cầu xin anh."

Lạc Lạc : "....."

Cô thật sự cũng không đặc biệt muốn, nhưng vẫn thuận theo ý anh, cầu xin mang tính hình thức: "Cầu xin anh nhé?"

Fsb: "Vậy anh miễn cưỡng đi cùng em một chuyến vậy."

Lạc Lạc: "....."

Đồ ấu trĩ.

Chương 111: Chụp ảnh

Kỳ nghỉ đông sắp kết thúc, và chuyến đi đến suối nước nóng Tuyết Sơn này dự kiến vào ngày 10 tháng Giêng.

Sáng sớm xuất phát, Mạc Nhiễm lái xe bảo mẫu Alpha của mình đến đón các thành viên ban nhạc.

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

Xe bảo mẫu rất rộng rãi, có đầy đủ công năng và tiện nghi, thậm chí còn có không gian để nằm ngủ.

Vì thế so sánh với một số xe cao cấp thì nhiều người giàu thực sự thích đi du lịch trên chiếc xe bảo mẫu tiện nghi và thoải mái như này.

Đoạn Phi Dương xách balo lên xe, nói: “Được rồi chị Mạc Nhiễm, vậy mà cậu dám lái chiếc xe bảo bối của bố cậu đi à, ông ấy cũng đồng ý luôn sao.

Mạc Nhiễm đang ngồi ở vị trí ghế lái đã thắt dây an toàn, cười nói: “Còn không phải là hưởng ké hào quang của thái tử gia Phó gia sao, ba tớ ban đầu không đồng ý, tớ vừa nói với ông ấy Phó Tư Bạch cũng đi thế là ông ấy hận không kịp lấy chìa khóa xe bảo mẫu đưa cho tớ.”

Đoạn Phi Dương nhìn xung quanh: “Nói vậy, Phó ca đâu?”

“Đợi chút nữa đi đón cậu ta.” Mạc Nhiễm nhìn Ôn Từ, nói đầy sâu xa, “Tớ nói rồi, chỉ cần gọi được cái vị này thì không sợ cậu ta không đến. Chỉ cần cậu ta đến rồi thì không sợ không lão được chiếc xe

bảo mẫu của ba tớ này.”

Ôn Từ nói: “Hóa ra xuất phát từ mục đích này mà chị mới gọi theo em à.”

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

Mạc Nhiễm: “Ay ay ay, cũng không phải nha, haizzz! Thật tâm gọi em đi chơi đấy.”

Đoạn Phi Dương vừa nói chuyện vừa đi đến chỗ ghế dựa để chỉnh đồ dựa, đang định ngồi xuống thì Ôn Từ vội vàng kéo anh: “Xin lỗi, Đoạn ca, đây là chỗ em giữ cho Phó Tư Bạch, nằm đây thoải mái hơn, cảm ơn anh.”

“Được được được.” Đoạn Phi Dương hào phóng né ra, ngồi lên hàng ghế trước, “Cho bạn trai yêu dấu của em ngồi đây, anh là cẩu độc thân mà, chỉ xứng ngồi vào hàng ghế lạnh giá nhất.”

Ôn Từ mỉm cười xin lỗi anh.

Lâm Vũ ngồi phía sau ôm Kiều Tịch Tịch, mỉa mai: “Cẩu độc thân chỉ có cậu thôi.”

“Aaaaa, các người hùa nhau thật quá đáng mà!”

Kiều Tịch Tịch nhìn thấy Ôn Từ thì rất phấn khích: “Hi, bảo bối, cậu cũng đến rồi!”

“Ừm.”

“Buổi tối chúng ta ngủ chung một phòng.”

“Được thôi!”

Lâm Vũ vội vàng cắt lời: “Chị đâu, em đừng làm hại anh, bạn gái anh

mà ngủ cùng em, lẽ nào anh phải ngủ cùng với cái tên cẩu độc thân Đoạn Phi Dương kia à.”

“Đâu phải em nói đâu.” Ôn Từ cười nói, “Anh đi hỏi bạn gái mình đó, cô ấy muốn ngủ cùng em mà.”

Kiều Tịch Tịch đầy Lâm Vũ ra: “Em ngủ cùng Lạc Lạc! Hừ.”

“Em... em muốn ngủ với cô ấy, Phó gia cũng sẽ không đồng ý đâu.”

Lâm Vũ chuyển sang Phó Tư Bạch, Kiều Tịch Tịch kéo dài giọng nói ra: “Nói cũng phải nha.”

Ôn Từ cạn lời rồi.

Rất nhanh, xe bảo mẫu lái xe đến trước căn hộ Ngụ Hồ.

Phó Tư Bạch vác balo lên xe.

Anh mặc áo khoác gió màu đen, có những đường nét rõ ràng sắc sảo, có chút lạnh sống lưng và cảm giác bị áp bức, anh lên xe, trực tiếp ngồi vào bên cạnh Ôn Từ.

Trong tay anh cầm hai miếng trượt tuyết, một cái màu đen thuần, cái còn lại màu xanh ngọc đều đã cũ rồi, nhưng nhìn ra được là loại chất lượng tốt.

“Phó gia, cậu cũng không chê nặng, bạn bè nhiều năm như vậy mà chỉ đem hai cái.”

Kiều Tịch Tịch bĩu môi, quở trách: “Người ta là đem cho bạn gái đó, ai giống anh, chỉ đem cho mình thôi còn bảo em phải đi mượn.”

“Anh chỉ có một cái thôi mà.” Lâm Vũ nhẫn nại dỗ dành, “Anh đưa cái của anh cho em dùng, anh đi mượn được chưa.”

“Vậy còn được.”

Đoạn Phi Dương cười nói: “Phó gia, người ta đặc biệt giữ chỗ tình yêu cho cậu đấy, mau ngồi đi.”

Phó Tư Bạch cầm ván trượt trong tay, suýt nữa đập trúng đầu Đoạn Phi Dương, may mà anh ấy sớm có phòng bị né rất nhanh: “Mẹ ơi!”

“Xin lỗi.”

Miệng Phó Tư Bạch thì nói xin lỗi, nhưng ánh mắt lại ẩn lên ý cười ngông cuồng, “Người già cả cần ngồi vào chỗ tình yêu nên có chút hoa mắt.”

Mọi người đều bật cười.

Đoạn Phí Dương là người rất thích đùa, mỗi lần có Phó Tư Bạch đều nói mấy lời chọc ghẹo, đùa rất kinh.

Sau khi anh ngồi xuống Ôn Từ vội và lấy một viên kẹo quýt từ trong cặp qua, đưa đến trước mặt: “Ngậm một viên đi, để tránh bị say xe.”

Phó Tư Bạch không từ chối, ngón tay xé vỏ kẹo quýt ra bỏ kẹo vào trong miệng.

Vị ngọt sảng khoái thoảng chốc lan tràn trên đầu lưỡi, răng nghiến lợi, uể oải nhìn cô: “Mang đồ bơi chưa?”

“Mang rồi.”

“Không nói sớm anh đã mua cho em một bộ rồi.”

“.....”

Ôn Từ không nói, sau đó chêm thêm một câu: “Lãng phí tiền, ai mà không đồ bơi chứ.”

“Biết bơi không?”

“Đương nhiên biết rồi.”

Anh gấp vỏ kẹo lại bằng những ngón tay thon dài, nhẹ nhàng nói:
“Nhìn em giống người không biết bơi lắm.”

Cô gái nhỏ bất mãn bĩu môi: “Trông mặt mà bắt hình dong.”

Trình độ bơi của cô rất tốt đó!

Kiều Tịch Tịch ngồi phía sau nghe câu chuyện của bọn họ, kéo tay Lâm Vũ, nhõng nhẽo nói: “Anh xem Phó Tư Bạch nhà người ta kìa, còn mua đồ bơi cho bạn gái đó, em chỉ muốn anh đi mua với em thôi mà anh còn không chịu.”

Lâm Vũ cười xấu xa nói: “Anh muốn mua cho em kiểu gợi cảm, em lại không chịu mặc còn trách anh hả.”

“Anh đáng ghét quá đi.” Lâm Vũ và Kiều Tịch ồn ào phía sau.

Sắc mặt Ôn Từ hơi biến sắc, cô nhìn trộm sang Phó Tư Bạch đang mặt không cảm xúc, trong lòng có hơi lo lắng.

Anh mua cho cô... đừng là đồ bơi kì lạ gì được không.

Nếu mà kiểu đó thì cô cũng sẽ không mặc.

Phó Tư Bạch quan sát thấy sự lo lắng và hồi hộp của cô, anh ghé lại gần tai cô nói nhỏ: “Sợ cái gì, anh cũng đâu phải chưa từng nhìn thấy.”

“Em... em không sợ!”

“Anh cũng sẽ không để em mặc như vậy cho bọn họ nhìn.”

“.....”

Thôi xong rồi, quả nhiên là vậy.

Sau khi xe của bảo mẫu xuống khỏi đường cao tốc, nó lái lên con đường núi hiểm trở.

Ôn Từ cẩn thận dán miếng dán chống say xe cho Phó Tư Bạch, trong túi cũng chuẩn bị kẹo quýt: “Nếu không thoải mái thì dừng xe, dù sao hôm nay cũng là chúng ta tự lái sẽ không lỡ dở thời gian đâu.”

Phó Tư Bạch “ừm” một tiếng.

Đằng sau cặp đôi Lâm Vũ và Kiều Tịch Tịch vẫn không chịu dừng lại: “Em xem người ta kìa, bạn gái người ta thương người ta chưa kìa.”

Kiều Tịch Tịch cười nói: “Hừ, anh cũng đâu phải Phó Tư Bạch. Nếu anh là Phó Tư Bạch thì em sẽ ngay lập tức xem anh như bảo bối yêu thương trong lòng bàn tay rồi!”

“Oa, em đứng núi này trông núi nọ!”

“Em nói rồi đây là tâm nguyện của mọi nữ sinh đại học Nam Tương mà!” Kiều Tịch Tịch hâm mộ nhìn Ôn Từ, “Sao mà bạn cùng phòng em có thể gặp được thế.”

Hai người ngồi sau cả chuyến xe cứ hâm mộ bọn họ, nhưng chỉ có Phó Tư Bạch... vẫn hâm mộ Lâm Vũ.

Không phải mối quan hệ thân mật hai bên vui vẻ, quan tâm nhiều hơn thì cũng chỉ là sự giả dối.

Phó Tư Bạch nhìn người con gái bên cạnh mình đã ngủ say giấc, vài lọn tóc xõa trên cái cổ trắng ngần của cô. Bờ mi cong và khuôn mặt

hơi ửng hồng, khuôn mặt xinh đẹp.

Nếu không rơi vào cảnh cùng đường bí lối có lẽ cô sẽ không biết đến sự tồn tại của anh.

Ngay cả chút ấm áp này cũng là anh tận lực tâm cơ mới có được, nhưng rất có thể... bên dưới sự dịu dàng này là con dao sắc lẹm.

Nhưng.... Lại có thể làm gì đây.

Biết rõ con đường phía trước là vực sâu không thấy đáy, chỉ cần cô vẫn chưa đâm con dao đó vào trong tim anh thì Phó Tư Bạch vẫn không có cách nào bỏ mặc cô không lo.

Ôn Tử dựa vào ghế ngủ, Phó Tư Bạch liền điều chỉnh ghế ngồi rồi đưa vai mình qua để cô ngủ thoải mái hơn chút.

Có chỗ dựa khiến Ôn Tử dựa vào lòng anh trong vô thức.

Mùi hương của anh cũng khiến cô thấy quen thuộc, cho dù trong cơn mơ ngắn ngủi cũng rất an tâm.

Tay của cô vẫn nắm chặt lấy ngón tay anh trong vô thức, là ngón áp út có chữ W.

Đoạn Phi Dương ở ghế trước chòm qua, khéo miệng cong lên: “Vậy nên Tư Bạch, cô ấy thật sự W mà cậu nhớ mãi không quên sao?”

Phó Tư Bạch hơi sững người, nhìn qua người con gái bên cạnh vẫn ngủ rất ngon mới yên tâm, anh nói rất có lực.

“Cút.”

.....

Chạng vạng tối, xe bảo mẫu lái vào bãi đậu xe lộ thiên của khách sạn

suối nước nóng dưới Sơn Tuyết.

Mọi người đều nhắc hành lý xuống xe, không khí ở Tuyết Sơn rất trong lành, con có sự lạnh mang đến cho con người một cảm giác thoải mái, dễ chịu.

Hoàng hôn chiếu vào những ngọn núi tuyết phủ phía xa, những ngọn núi đầy tuyết phủ phản chiếu ánh vàng vô cùng đẹp mắt.

Mọi người đều ngỡ ngàng, vội vàng chụp ảnh.

Ôn Từ cũng chụp ảnh phong cảnh gửi cho mẹ: “Đẹp quá!”

Thư Mạn Thanh lại nói: “Ai cần coi phong cảnh chứ, mẹ muốn coi con rể mẹ, hai đứa mau chụp một tấm cho mẹ coi coi.”

Ôn Từ nhìn Phó Tư Bạch đang cầm ván trượt xuống xe, ánh mắt hơi lười biếng, tóc cũng có hơi loạn, dáng vẻ rõ ràng là không thoải mái vì chưa tỉnh ngủ.

“Không được, anh ấy sẽ không chụp ảnh.”

Thư Mạn Thanh: “Aiya, bạn gái thì làm nũng một tí có gì mà không được.”

Ôn Từ: “Không đâu nha! Anh ấy miễn dịch mấy trò này!”

Thư Mạn Thanh: “Mau đi, mẹ đợi đó.”

Ôn Từ bất lực cầm điện thoại đi đến trước mặt Phó Tư Bạch: “Tư Bạch, là... mẹ em muốn chúng ta chụp hình chung.”

Phó tư Bạch dựa cạnh xe, lạnh lùng từ chối: “Anh không thích chụp hình.”

Quả nhiên cô biết sẽ không được.

Ôn Từ cúi đầu định gửi tin nhắn từ chối Thư Mạn Thanh thì Phó Tư Bạch lại nói: “Nhưng em có thể thử làm nũng với anh xem.”

“.....”

Chữ “nũng” đó Ôn Từ nghĩ một hồi, khuôn mặt đỏ lên.

Ngón tay Phó Tư Bạch đang cầm cái vỏ kẹo quýt, sột soạt, nhìn cô đầy ẩn ý: “Bộ anh muốn giết em hay gì à?”

Ôn Từ thật sự không biết làm nũng như thế nào, Phó Tư Bạch chỉ vào chỗ dưới núi đằng kia: “Nhìn người ta kìa.”

Ôn Từ nhìn Kiều Tịch Tịch nhảy lên người Lâm Vũ, ôm anh điên cuồng, vặn vẹo.

“Á? Phó Tư Bạch, anh thích con gái như vậy với anh hả?’

Phó Tư Bạch nhướng mày nhìn cô: “Anh thích hay không thì em cứ thử đi.”

Ôn Từ nắm tay anh, còn chưa kịp bắt đầu biểu diễn thì mặt đã nóng ran lên, cô thẳng thừng ngồi xổm trên đất ngại ngùng che mặt đang đỏ bừng của mình.

Quá khó rồi, làm nũng quá khó rồi!

Làm không được mà.

Phó Tư Bạch nhìn dáng vẻ ngượng ngùng như thế của cô, cũng rất đáng yêu nên anh không làm khó cô nữa. Anh lấy điện thoại của cô và bật camera trước, thỏa hiệp nói: “Thật sự là anh giết em à, thôi đến đây đi.”

Ôn Từ nhìn thấy anh không ép cô nữa nên vội vàng chải lại tóc để

chụp hình với anh.

Khoảnh khắc Phó Tư Bạch nhấn nút chụp ảnh đã quay sang hôn lên mặt cô.

Cả người Ôn Từ cứng đờ, né đi trong vô thức.

Nhưng máy ảnh đã bắt được khoảnh khắc anh hôn lên má cô một cách rất nhanh.

“Aaaaa, như này không được.” Ôn Từ đỏ mặt, “Em phải gửi cho mẹ xem! Tấm này không được.”

“Tấm này thôi, không chụp nữa.” Phó Tư Bạch cầm ván trượt đi về phía khách sạn, “Tùy em có gửi hay không.”

Ôn Từ nhìn bóng dáng cao ráo đang xa dần của anh, cô cau mày bất lực, chỉ có thể gửi tấm này cho Thư Mạn Thanh.

Thư Mạn Thanh: “hahahahaha.”

Ôn Từ:

Thư Mạn Thanh: “Này mà không kết hôn nữa thì không nói nỗi luôn, con rể của mẹ, chuẩn rồi!”

Ôn Từ: “Mẹ... mẹ đừng nghĩ nhiều!”

Chương 112: Suối nước nóng

Sảnh lớn khách sạn nguy nga lộng lẫy, Mạc Nhiễm thu hết chứng minh nhân dân của tất cả mọi người để nộp cho quầy lễ tân.

Mọi người ngồi nghỉ ngơi ở bên ghế sofa phòng chờ.

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

Ôn Từ vẫn cúi đầu xem điện thoại, cô muốn xóa hết mấy tấm ảnh này.

Trong anh cả người cô cứng đờ như người máy, trên mặt lộ ra biểu cảm kinh ngạc mà khuôn mặt anh tuấn của anh đang dính sát cô, khóe môi cong lên nụ cười xấu xa.

Anh xấu xa thành quen rồi.

Ôn Từ nhấn giữ, ngón tay trước khi ấn vào nút xóa ảnh dừng lại vài giây.

Cô ngẩng đầu nhìn Phó Tư Bạch đang ngồi ở ghế sofa.

Anh hơi ngả người ra, hai chân bắt chéo, con ngươi đen láy đang thản nhiên nhìn vào tấm poster du lịch bên cạnh.

Lúc không đùa cợt anh mang theo một gương mặt lạnh lùng, cảm giác nghiêm nghị không thể đến gần.

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

Ôn Từ cuối cùng vẫn không xóa tấm ảnh đó đi, mà bỏ tấm ảnh đó vào trong tệp bí mật khác để ngăn bộ nhớ bị xóa nhầm.

.....

Mạc Nhiễm cầm đến một chùm vòng cảm biến ở suối nước nóng để chia phòng cho mọi người.

“Vòng cảm biến là chìa khóa phòng, mỗi người một cái, chống nước đẩy nên lúc ngâm nước cũng không cần cởi ra.”

Mạc Nhiễm làm nhóm trưởng luôn rất ổn thỏa, cô ấy sắp xếp mọi việc rõ ràng, “Mọi người về phòng nghỉ ngơi một lát rồi có thể đi đến khu vườn sau của khách sạn để ngâm mình trong suối nước nóng.”

Ôn Từ và Phó Tư Bạch được phân ở cùng một phòng, thật sự là cô vẫn muốn ngủ chung với mạc Nhiễm nhưng mọi người đã sắp xếp xong xuôi rồi cũng không tiện để nói gì nhiều nữa. Phó Tư Bạch tự động kéo chiếc vali nhỏ của cô lên lầu.

“Tách” một tiếng, cửa quét được để mở vào.

Căn phòng cực kỳ rộng rãi, 70 đến 80 mét vuông, với cách bố trí theo phong cách Tatami của Nhật Bản, thư giãn và thoải mái.

Cửa sổ kính trong suốt tầm nhìn thoáng, phía xa có thể nhìn thấy những ngọn núi tuyết phủ trắng xóa, ngoài ban công còn có hồ bơi suối nước nóng tích hợp sẵn với dòng suối nóng chảy.

Ôn Từ đặc biệt chú ý đến cái giường lớn nằm giữa phòng. Cô đi lại cửa sổ để vén màn ra nhìn phong cảnh tuyệt đẹp của núi tuyết phủ trắng xóa.

“Khách sạn này... bao nhiêu tiền một đêm thế?” Cô quay đầu hỏi Phó Tư Bạch.

Phó Tư Bạch đã ngồi lên chiếc giường lớn phong cách tatami, ngược cầm nhìn về phía cô, anh nói: “Sao hả, ngủ cùng với anh mà còn muốn chia đôi với anh à.”

Ôn Từ cúi đầu nói: “Đi chơi em có mang tiền mà.”

“300 một đêm, chuyển cho anh 150.”

“Sao có thể chỉ 300.” Ôn Từ hiển nhiên không tin, cô nhìn giá mấy cái khách sạn mọi người gửi trong nhóm chat đó, không hề dưới 4 con số nha.

“Ôn Từ nếu em thật sự muốn phân chia rõ ràng thì em nợ anh... rất nhiều.”

Con ngươi đen sâu của Phó Tư Bạch không có chút cảm xúc nào trong đó, “Chia không hết.”

Ôn Từ biết, cô nợ anh rất nhiều. Nhưng dù có như thế thì cô cũng không thể an tâm tự tại tự ý tiêu tiền của anh được.

Cô lấy điện thoại ra, cúi đầu chuyển 2000 tệ cho anh: “Vậy cho anh nhiều hơn bao gồm cả chỗ ngủ và ăn uống sau đó, em biết có thể không đủ, anh... anh nhận trước vậy đi, sau này em kiếm tiền lại trả anh.”

Phó Tư Bạch nhấn nhận tiền không chút do dự. Nếu không nhận thì có lẽ trong lòng cô cũng sẽ không vui vẻ.

Anh đứng dậy đi vào phòng vệ sinh, lúc đi qua cô anh vuốt tóc cô: “Ông đây thiếu chút tiền này của em à.”

Ôn Từ thật sự không biết nên làm thế nào, quay đầu để không phải đối mặt với anh: “Anh không làm với em, cũng không cần tiền, Phó Tư Bạch em không biết nên trả lại anh cái gì, hay là anh nói rõ ràng với em đi, như vậy em cũng nhẹ lòng hơn.”

Phó Tư Bạch quay đầu nhìn cô, đôi mắt đen láy như rêu trên đá được rửa sạch bằng nước, rất trong và sáng.

“Anh muốn em...”

“Yêu anh” Hai chữ này, cho dù có thể nào Phó Tư Bạch cũng không nói ra được.

Nhìn khuôn mặt dịu dàng, sáng lặng của cô, anh kìm lại niềm khao khát chôn sâu của anh, nhàn nhạt nói: “Đối xử tốt với anh một chút.”

.....

Phó Tư Bạch đứng trước gương rửa tay, anh dùng dao cạo để cạo râu trên quai hàm của mình.

Ôn Từ đứng cạnh cửa vài phút, sau đó đi vào, ôm chặt eo anh từ phía sau.

“Hảm?” Anh ngẩng đầu, nhìn cô gái nhỏ đang nắm chặt tay anh,
“Sao vậy?”

“Đối xử tốt với anh đó.”

Phó Tư Bạch bật cười: “Bảo em đối tốt với anh, không phải giống như cái móc dính chặt lên người anh.”

“Uhm!”

Ôn Từ buông anh ra, có hơi ngại mà đứng ở một bên, nhìn anh lau bọt, cạo râu.

Khuôn mặt anh rất sáng, đường nét rõ ràng, đôi lông mày rộng và đôi mắt sâu hun hút tạo cho người nhìn cảm giác áp bức mạnh mẽ.

Nét trên mặt anh... thật sự hoàn hảo không một chút tì vết.

“Anh để râu trông cũng đẹp.” Ôn Từ dựa vào bờn nước, nhìn anh, “Không cần cạo râu thường xuyên.”

Phó Tư Bạch một tay sờ lên khuôn mặt thanh tú và mịn màng của cô: “Sợ nhột em đấy.”

“Ừm.” Ôn Từ nói nhỏ, “Thất sự là anh đừng cắn em là được.”

Anh nghe xong lại ghé sát vào, mở miệng muốn cắn cô, Ôn Từ bật cười đẩy mặt anh ra.

“Tư Bạch, để em cạo râu cho anh nhé.”

“Em biết làm?”

“Không biết, nhưng nhìn cũng thú vị, muốn thử.”

Phó Tư Bạch đưa dao câu cho cô, cúi người đưa mặt lại gần cô. Anh để mặc cô kề dao cạo nhẹ nhẹ lên mặt mình, cạo đi từng lớp bọt.

Thất sự có chút thú vị nha.

Phó Tư Bạch nhìn thấy cô coi anh như món đồ chơi nên nhắc nhở: “Em cẩn thận chút, đừng làm rách mặt ông đây nhé.”

Lời vừa dứt anh cảm thấy một cơn đau đột ngột ập tới.

“.....”

Ôn Từ cả kinh, vội vàng để dao cạo xuống, lấy khăn giấy lau vết máu cho anh: “A! Cái này cũng quá bén rồi!”

“Bà cô, đây là dao đấy.”

“Đau không thế!”

“Em thử xem.”

“Xin lỗi anh!” Ôn Từ vội vàng nói xin lỗi, “Không phải em cố ý đâu, Tư Bạch....”

Phó Tư Bạch dùng khăn lau bọt trên mặt, nghiêng đầu nhìn vào gương, bên trái trên miệng một chút có máy, rách da rồi.

Anh có hơi hoài nghi cô là đang rắp tâm báo thù.

Ôn Từ thề thốt rằng cô tuyệt đối không cố ý, cho dù cô có ghét anh đến đâu, cô cũng sẽ không dùng thủ đoạn tồi tệ như vậy.

Huống hồ gì bây giờ cô cũng không ghét anh như vậy nữa.

“Hi vọng không sao!” Cô rất áy náy, “Có sẹo là xong luôn.”

“Tâm chín phần sẽ để lại sẹo.” Phó Tư Bạch nói rất nghiêm túc.

“Sẽ không vậy chứ, tay em hồi trước bị dao cưa bây giờ cũng không sao rồi mà.”

“Đây là mặt, không phải tay.” Phó Tư Bạch suy nghĩ rồi lại nói, “Mà anh lại còn dễ để lại sẹo.”

“Vậy... vậy làm sao đây!” Cô thật sự tin rồi, nước mắt cũng sắp rơi rồi, “Em thật sự không cố ý.”

“Ai quan tâm em có phải cố ý không, làm sai thì phải gánh hậu quả.”

“Vậy phải làm sao đây.”

“Anh mà bị sẹo thì không còn được con gái theo đuổi nữa.” Phó Tư Bạch nghiêng đầu nhìn khuôn mặt mình trong gương, ngón tay sờ

má trai, cười nói: “Em phải chịu trách nhiệm đến cùng.”

Ôn Từ đi ra khỏi nhà vệ sinh, trong lòng thầm nghĩ đừng nói là để lại sẹo, dù cho gãy tay gãy chân cũng tuyệt đối sẽ không thiếu phụ nữ thích anh.

Nhưng cô không nói ra, dù thế nào cũng là bản thân không cẩn thận làm anh bị thương.

Cô mở hành lí ra, lấy thuốc khử trùng và bắn keo cá nhân ra cẩn thận xử lí cho Phó Tư Bạch rồi dán băng dán lên.

“Khỏi rồi thì thôi. Nhưng nếu thật sự để lại sẹo em cũng sẽ không lấp liếm.”

Phó Tư Bạch lấy khăn lau sạch vết nước trên con dao cạo, khóc miệng nhếch lên: “Sao nào, muốn chịu trách nhiệm rồi?”

“Nếu thật sự không được, anh muốn em làm gì cũng được, đền tiền cũng được.” Về mặt này chưa bao giờ Ôn Từ trốn tránh trách nhiệm.

“Đền tiền? Em có bao nhiêu tiền đền khuôn mặt của anh.”

“Vậy em cũng không nghĩ nỗi khuôn mặt của anh đắt cỡ vậy đâu, còn là dạng người dễ để lại sẹo nữa...”

Ôn Từ ủ rủ nói: “Đã nói xin lỗi rồi, anh không muốn đền tiền chả lẽ sau này còn bắt em phụ trách tìm bạn gái giúp anh hả.”

“Không cần.”

“Vậy...”

“Nếu anh thật sự không có bạn gái nữa, chỉ có thể chiếm tiện nghi của em cả đời thôi.”

Ôn Từ coi như Phó Tư Bạch đang nói đùa, cô và anh ở bên nhau cũng chỉ là chơi đùa mà thôi, giống như mỗi một mối tình chóng vánh của anh trước đây vậy.

Cô chưa bao giờ cảm thấy bản thân có gì đặc biệt cả.

“Được, nếu bởi vì vết sẹo này anh không có bạn gái thì em ở cạnh anh cả đời.”

Đôi mắt đen của Phó Tư Bạch nhìn cô với vẻ chắc chắn phi thường: “Chốt vậy đi.”

Ôn Từ bĩu môi, không có chốt với anh mà ngồi xuống kế bên vali để sắp xếp quần áo: “Yên tâm, anh sẽ không thiếu phụ nữ thích, hoàn toàn không cần lo cả đời phải ở bên cái đồ đáng ghét là em đây.”

“Đồ đáng ghét...”

Phó Tư Bạch nhìn bóng lưng thon gầy của cô gái, mỉm cười, “Em hiểu rõ bản thân mình quá đấy.”

Cô hừ một tiếng, lấy bộ đồ bơi liền thân của mình từ trong vali ra: “Em muốn xuống dưới suối nước nóng ngâm mình, Phó gia ngài cứ tùy ý!”

“Anh mua đồ bơi cho em rồi.”

Ôn Từ từ chối: “Em sẽ không mặc cái bộ đồ bơi kì lạ mà anh mua cho em...”

Ôn Từ vừa nói dứt lời lại nhìn thấy Phó Tư Bạch lấy một cái hộp nhỏ từ trong túi ra, mở nó ra và lấy ra một chiếc áo tắm hai mảnh, bên ngoài có màu be và trong suốt và một cái áo choàng.

“Đẹp lắm!”

Cô nàng ngay lập tức mê mẩn chiếc váy bơi kiểu dáng vừa mặn mà vừa ngọt ngào, có thể sẽ chụp ra được những bức ảnh xinh đẹp.

So sánh thử, ít nhất... đẹp hơn nhiều so với kiểu đồ bơi liền thân đi tập thể dục của cô này!

Mà căn bản không phải kiểu đồ bơi quá hở hang, rất đáng yêu, rất tiên nữ.

Ôn Từ cầm lấy đồ bơi, thích đến nỗi không buông ra được.

“Muốn không?”

“Muốn!”

Khóe môi Phó Tư Bạch cong lên: “Đi thử cho anh coi thử.”

Ôn Từ cầm bộ đồ bơi vào nhà vệ sinh để thay đồ.

Thân hình cô rất hoàn hảo, bộ đồ này cũng cung cấp tôn lên đường cong hình thể của cô một cách hoàn hảo. Phần ngực ôm sát, cũng rất hợp với thân hình thanh tú của cô, bên ngoài lại có một chiếc áo choàng, kiểu... an toàn mà đẹp.

Mắt nhìn Phó Tư Bạch luôn rất có thẩm mỹ.

Bộ đồ bơi này là cái mà một mình anh đã chọn đi chọn lại ở rất nhiều tiệm đồ lót nữ, dưới ánh mắt đầy kì lạ của các nhân viên bán hàng và khách hàng xung quanh. Anh tỉ mỉ, cẩn thận chọn cả một buổi chiều, mới chọn được một bộ hợp với phong cách của cô.

Anh ngẩng đầu nhìn cô, cũng cảm thấy cô mặc bộ đồ bơi này thật sự rất dễ thương.

Ôn Từ ngạc nhiên nói: “Em còn tưởng anh sẽ để cho em mặc kiểu hở hang phong tình như Lâm Vũ nói chứ...”

“Ông đây tạm thời không có khẩu vị đó.”

“Được thôi.”

“Sao em khá thất vọng vậy.”

“Hoàn toàn không có!”

Cô mặc chiếc áo choàng tắm màu trắng do khách sạn cung cấp, cất điện thoại di động vào túi chống nước đã chuẩn bị trước, nhìn lại thấy Phó Tư Bạch chưa thay quần áo, cô liền hỏi: “Tư Bạch, anh không xuống dưới hả?”

“Ừm, tự em đi chơi đi, chú ý an toàn.”

“Anh đã đến rồi, không ngâm nước nóng sao?”

“Anh không thích ngâm bể tắm.”

“Nhưng...”

Cảm xúc của Phó Tư Bạch cuối cùng cũng có chút mỉm cười: “Anh nói rồi, anh không muốn xuống.”

“Được thôi.” Ôn Từ cũng không kiên trì nữa, một mình đi đến hoa viên.

Trong đó lớn nhỏ có mươi mấy cái hồ nước nóng, nằm trong những góc bóng mát của lối đi ngoằn ngoèo.

Mặc Nhiễm ngâm mình trong bồn hoa hồng thấy Ôn Từ liền vẫy vẫy tay với cô: “Em gái, ở đây! Mau xuống đi, trên bờ lạnh lắm!”

Ngoài khách sạn nhiệt độ gần 0 độ, Ôn Từ cũng rất lạnh nên vội vàng cởi áo choàng ra, đi vào hồ nước nóng, từ từ ngồi xuống, xua

đuối đi cái lạnh giá.

“Bọn họ đâu?”

“Nam ngâm với nam, chúng ta đừng quan tâm đến bọn họ.”

Ôn Từ nhìn Kiều Tịch Tịch: “Cậu cũng không đi cùng với Lâm Vũ sao?”

“Hừ, cái tên đàn ông đó phiền chết đi được, cứ làm ba cái chuyện mờ mờ ám ám, tớ không để ý anh ta nữa.”

Mạc Nhiễm “haizz” một tiếng: “Hai người ở cùng nhau thật sự quá ham mê sắc dục rồi.”

Kiều Tịch Tịch nhìn bộ đồ bơi trên người Ôn Từ: “Bộ này đẹp qua nha, rất hợp với thân hình cậu, tớ còn tưởng cậu sẽ mặc bộ đồ thể dục khi học tiết bơi trước đây đó.”

“Tớ mang theo bộ đó, bộ này là Phó Tư Bạch mua cho tớ.”

“Oa! Tớ còn tưởng anh ấy sẽ mua cho cậu bộ đồ bơi không nghiêm chỉnh gì gì đó chứ.”

“Làm gì có không nghiêm chỉnh gì.” Ôn Từ cười nhạt, lộ ra hai lúm đồng tiền, “Anh ấy không có hứng thú với phương diện đó với tớ.”

“Haizzz, thật hay giả vậy.”

“Thật!”

Mạc Nhiễm dùng ánh mắt sâu xa để nhìn Ôn Từ, dựa vào bộ đồ bơi phong cách mới mẻ này thì cô ấy có thể nhìn ra được cô gái nhỏ này chính là W bảo bối mà Phó Tư Bạch đã cất giấu trong tim.

Anh chấp niệm cô nhiều năm qua, loại chấp niệm này... không chỉ là

dục vọng dâng trào, mà còn có tình yêu sâu sắc.

Vì thế mà trong mắt Phó Tư Bạch cô gái này cũng tuyệt đối không chỉ là đối tượng để phát tiết dục vọng.

Cô là cô gái đơn thuần, đáng yêu, hoạt bát, là người anh muốn lắng nghe và yêu thích, bảo vệ và đau lòng.

Kiều Tịch Tịch lại hỏi: “Phải rồi Ôn Từ, Phó Tư Bạch sao không xuống cùng với cậu.”

“Anh ấy nói anh ấy không muốn tắm hồ.”

“Hả? Chuyến đi này của chúng ta là đặc biệt đến đây tắm suối nước nóng mà, anh ấy không tắm thì đến làm gì vậy?”

“Tớ cũng không biết nữa, cũng không dám hỏi.” Ôn Từ ngâm mình xuống, chỉ chừa cái đầu lại, bất lực nói, “Tớ hỏi nữa anh ấy lại tức giận.”

“Haizz, tính cách quái gở.” Kiều Tịch Tịch nhận xét, “Bạn gái của Phó Tư Bạch cũng không hề dễ làm nha.”

Mấy phút sau Lâm Vũ vẫn gọi Kiều Tịch Tịch đi mắng, hai người họ một mình đi đến hồ tắm tình nhân.

Sau khi đợi cô ấy đi Mạc Nhiễm mới từ từ nói: “Phó Tư Bạch không thích ngâm mình, nhưng cũng không phải bởi vì tính cách quái gở đâu.”

Ôn Từ nhìn cô ấy với ánh mắt không hiểu.

Cô ấy lại gần tai Ôn Từ nói nhỏ: “Bởi vì mẹ của cậu ấy, là tự sát trong bồn tắm.”

Chương 113: Son môi

Ôn Từ ngâm mình trong bồn khoảng nửa tiếng, cảm thấy trong người có chút dư nhiệt, sắc mặt đỏ bừng.

Trong lòng vẫn còn chất chứa câu nói đó của Mạc Nhiễm, cô không thể an tâm muốn lên lầu với Phó Tư Bạch.

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

Kiều Tịch Tịch đưa hai ly nước đường đến, nhìn thấy cô mặc áo choàng định rời đi nên vội vàng nói: “Mới vừa xuống thoi mà cậu muốn đi rồi hả?”

“Ừm, tớ muốn lên xem Phó Tư Bạch.”

“Anh ấy có gì phải xem chứ, đâu phải trẻ con. Chúng ta lái xe lâu như vậy mới đến không phải là để ngâm suối nước nóng sao. Kê anh ấy đi, chúng ta tự chơi.” Cô ấy kéo Ôn Từ lại, không để cô đi.

Ôn Từ nghĩ đến mới này cô hứa với anh phải đối tốt với anh, để anh một mình trong phòng thì quả thật trong lòng cô vẫn thấy không được.

Kiều Tịch Tịch nhìn Ôn Từ, nói đầy sâu xa: “Trừ phi... cậu đợi không nỗi nữa muốn lên đó Với anh ấy. Nếu là như thế thì tớ không giữ cậu lại nữa đâu! Ha ha ha, chúc hạnh phúc!”

“Cậu nghĩ gì thế.” Ôn Từ búng nhẹ nước lên người cô ấy, giải thích, “Không có chuyện đó đâu.”

“Ngại gì chứ, mọi người đều là người trưởng thành rồi mà.” Kiều Tịch Tịch ghé qua nhiều chuyện, “Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Phó Tư Bạch thế nào?”

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

“Cái gì mà thế nào.”

“Phương diện đó đó.”

“Tớ.... tớ sao mà biết.”

Mạc Nhiễm nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Ôn Từ, vừa nhìn đã nhìn ra được chút manh mối, cô nhàn nhạt nói: “Không cần hỏi nữa, hai người bọn họ chưa xảy ra gì hết, ăn chay rồi.”

Kiều Tịch Tịch ngạc nhiên không thôi: “Không phải chứ! Mấy tháng nay rồi! Chưa xảy ra gì hết! Hai người chỉ chơi oẳn tù tì hả.”

“Mới mấy tháng thôi mà.” Ôn Từ xoay người lại, che giấu sự khẩn trương trong ánh mắt mình, “Chúng tớ đều là chậm mà chắc, huống hồ gì Phó Tư Bạch cũng không cho người khác chạm vào anh ấy.”

“Cái này đúng!” Kiều Tịch Tịch nhớ lại, “Trước đây Phó Tư Bạch qua lại với mấy người bạn gái trước đều nói không cho hôn đó.”

Ôn Từ gật đầu lia lịa: “Phải đấy phải đấy.”

“Vậy anh ấy quá cô đơn rồi.”

“Đại khái... là vì cô đơn đó, nên tìm người vui đùa với anh ấy.”

Kiều Tịch Tịch vỗ vai Ôn Từ: “Haizzz, yêu đương mà không gần gũi, ôm ấp thì ý nghĩa gì nữa.”

“Được rồi, tự cậu chơi đi nhé, đừng lôi kéo tớ! Tớ không có quan

tâm cái này đâu!”

Kiều Tịch Tịch cảm khái nói: “Tớ nói cho cậu nghe cậu thử qua liền hiểu được hương vị trong đó, haizzz.”

Mạc Nhiễm nhìn khuôn mặt đỏ lèn của Ôn Từ, nói đầy sâu xa: “Cũng không nhất định thế, chị thấy nụ hôn đầu của Phó Tư Bạch em ấy nhất định giành được rồi.”

Kiều Tịch Tịch mở to mắt, truy hỏi: “Phải rồi phải rồi, hai người hôn nhau chưa?”

“Anh ấy làm gì có nụ hôn đầu gì.” Ôn Từ không muốn trả lời thẳng, cố nói tránh, “Tự tớ thấy sớm đã không còn rồi!”

Hai tay của Mạc Nhiễm chống lên thềm, kiên định nhìn cô: “Dựa vào mối quan hệ của chị và Phó Tư Bạch và chị hiểu cậu ấy thì chắc chắn em lấy được giọt máu đầu tiên của cậu ta rồi.

Ôn Từ: “Hả?”

Kiều Tịch Tịch sáng lên: “Ha ha ha ha cách nói này... có hơi đặc sắc rồi.”

Mạc Nhiễm thề thốt nói: “Phó Tư Bạch thì điểm này chị cá chắc. Nụ hôn đầu có lẽ là cho em rồi đấy.”

Hai má Ôn Từ càng nóng ran lên, ngồi trên bờ, để gió thổi lên hai má: “Xin hai người đấy, đừng đi sâu vào chủ đề này nữa mà!”

“Được, đợi đến khi em rút máu cậu ta rồi lại tìm em nói chuyện.”

“Em rút máu cái gì... em...” Ôn Từ rất ngại ngùng, che mặt, “Không nói chuyện với hai người nữa, em về đây!”

“Em không cần đi nữa, kìa, cậu ta ra rồi.”

Ôn Từ nhìn theo hướng Mạc Nhiễm lại thấy Phó Tư Bạch mặc áo choàng màu đen, đi một mình đến chỗ phòng trà có máy sưởi, ngồi cạnh bàn trà bên cửa sổ. Anh nhìn quanh một lần như cũng đang tìm kiếm bóng hình của Ôn Từ trong hoa viên.

Kiều Tịch Tịch đỡ cái mũi: “Mẹ ơi, đẹp trai quá, tớ sắp chảy máu mũi luôn rồi.”

Chiếc áo choàng tắm màu đen tôn lên dáng người cao và thẳng, cũng tôn lên khí chất lạnh lùng của anh ta, ngực trần, cơ bắp cuồn cuộn.

Thật sự rất đẹp trai.

Ôn Từ vội vàng mặc áo choàng lên đi về phía anh.

Phó Tư Bạch nhìn thấy cô nhưng lắc đầu, anh dùng ánh mắt để nói với cô cứ tiếp tục chơi đi, không cần đi qua chỗ anh.

Mạc Nhiễm nói: “Nhìn đi, biết em thất thường nên cậu ấy không phải xuống để cùng em sao.”

“Không phải vì em đâu, là anh ấy ở một mình trong phòng nên thấy chán thôi.”

Dù nói như vậy nhưng Ôn Từ vẫn không kiềm lòng được nhìn anh thêm vài lần.

Anh mặc áo choàng tắm lười biếng ngồi xếp bằng bên cạnh tấm nệm futon, ngón tay nhẹ nhàng dập lá trà rất ung dung.

Ôn Từ lại ngâm thêm một lúc, ánh mắt vẫn luôn dõi theo anh. Cô cứ phải nhìn qua mãi nên nhất quyết đi vào phòng trà luôn.

Không có đi thẳng đến tìm anh, cô đi đến quầy bên cạnh chuẩn bị lấy

ít điểm tâm để ăn nhẹ với Phó Tư Bạch.

Phó Tư Bạch không quá thích ăn mấy món đồ ngọt ngấy, cô không có lấy bánh chuối hoa quế, cô lấy một ít bánh khoai tím và bánh khoai môn ít đường đặt lên khay.

“Tôi đề cử cô nên thử bánh hạnh nhân.” Bên cạnh vang lên một giọng nói rõ ràng.

Ôn Từ ngược đầu nhìn qua lại nhìn thấy một người đàn ông trẻ đẹp trai đang mỉm cười với cô, “Những thứ ở đây của họ tôi đã thử qua, rất ngon.”

“Có ngọt quá không?”

“Rất ổn, không thì cô thử đi?” Anh nói rồi dùng gấp để gấp một cái đưa đến khay của Ôn Từ.

Ôn Từ lại cảm thấy hành động như vậy không phù hợp nên đã lịch sự từ chối: “Chỉ còn cái cuối cùng thôi nên nếu anh thích ăn thì tôi không giành với người thích nó đâu.”

Người đàn ông cũng không cố chấp, nhìn Ôn Từ rất lâu, cuối cùng lấy hết dũng khí hỏi cô: “Có thể thêm wechat cô không?”

“Thật xin lỗi, tôi không có mang theo điện thoại.”

“Không sao, cô có thể cho tôi số điện thoại tôi có thể ghi nhớ.”

Lời vừa nói thì cái khay trong tay Ôn Từ đã bị người khác cầm lấy.

Phó Tư Bạch chấn trước mặt cô, ngược cằm lên, mạnh mẽ nhìn về người đứng trước mặt: “Bạn gái tôi không thích thêm wechat với người lạ, không thì anh thêm của tôi trước đi, có việc gì tôi giúp anh chuyển lời?”

Dù khi nói anh vẫn cười, nụ cười trên mặt rất bất cần, nhưng con mắt của anh lại mang đến cảm giác chèn ép rất mạnh mẽ. Anh khiến cho người đàn ông đó thấy bị ép bức, biết mình không phải: “Xin, xin lỗi nhé, tôi không biết cô ấy có bạn trai rồi.”

“Không sao, có lúc cô ấy cũng sẽ quên mất việc cô ấy có bạn trai rồi.”

Phó Tư Bạch cũng ném một ánh mắt cảnh cáo qua cho Ôn Từ.

Người đàn ông chịu không được thứ áp lực này nên sau khi xin lỗi xong đã té đi chỗ khác ngay.

Ôn Từ quay về bàn trà, cúi đầu lần lượt xếp các loại tráng miệng vào đĩa nhỏ, sau đó ngồi trên nệm futon, dùng nĩa nhỏ ăn.

Phó Tư Bạch bước chầm chậm qua, ngồi xuống bên cạnh cô, đẩy tách trà đã nguội bớt qua: “Trước kia lúc từ chối lời tỏ tình của người khác thẳng thắn, kiên quyết lắm mà. Sao bây giờ còn muốn nói mấy câu thế?”

Ôn Từ từ từ nói: “Anh bị em từ chối rồi à? Sao mà biết hả.”

“.....”

Phó Tư Bạch sơ lộ hết chân tướng, anh đảo mắt uống trà, im lặng không để ý đến cô.

Ôn Từ uống những lá trà được pha ngọt hậu vị, kỹ năng pha trà của anh thực sự xuất sắc, những lá trà khác nhau có thể mang lại cho anh ấy những dư vị giống nhau.

Ngoại trừ anh, Ôn Từ chưa uống qua trà nào có vị tương tự như vậy.

Cô nhìn qua anh, nhìn khuôn mặt lạnh lùng của anh, thế là cô đưa bánh khoai mòn qua: “Anh không ghen đấy chứ.”

Phó Tư Bạch cười nhếch: “Có khả năng này sao?”

Ôn Từ bĩu môi, thầm nói trong bụng trong phòng trà này còn không phải có rất nhiều người con gái nhìn như hổ đói vào anh à. Đến đây pha trà thì không biết lấy đi trái tim của bao nhiêu người phụ nữ nữa.

Còn bày đặt nói cô.

Nhưng phụ nữ đại khái sẽ không có dũng khí chủ động bắt chuyện với Phó Tư Bạch bởi vì khí chất cả anh quá lạnh lùng, không cười, lúc nói chuyện cũng mang trong mình sự cao ngạo cách xa ngần dặm.

“Thử bánh khoai môn đi, này không ngọt mà hợp uống trà nữa.”

Phó Tư Bạch đang định lấy thìa, anh nghiêng đầu nhìn thấy cổ áo choàng tắm của cô đang mở, anh lập tức vươn tay kéo cổ áo choàng tắm của cô lại, che đi làn da trắng nõn dưới cổ.

Chiếc áo choàng tắm bị lỏng và trông có vẻ không an toàn, anh lấy chiếc kẹp tóc trên tóc cô xuống để kẹp nó ở đường viền cổ áo.

“.....”

“Không đến nỗi vậy chứ, mặc áo tắm đây, áo tắm này không phải anh mua à.”

“Là anh....không muốn để người khác nhìn dù chỉ một chút nào.”

Lần đầu tiên Ôn Từ phát hiện cái người này vậy mà cũng có một mặt con nít như vậy, nhưng cô cũng dung túng mặc anh.

“Vì như thế nào?”

“Vẫn ngọt.”

“Cái này đã rất nhạt rồi.” Ôn Từ đưa tách trà qua tay anh, “Xem ra anh chỉ hợp uống nước thôi.”

Phó Tư Bạch uống ly trà, nhàn nhạt ngả người ra sau, nhìn bóng lưng gầy gò của cô: “Người đàn ông vừa rồi, có phải là mẫu người em thích không?”

“.....”

Ôn Từ cau mày nhìn anh, “Sao vẫn nói đến cái này!”

“Em không hề từ chối thẳng thừng.”

“Chỉ là lịch sự đấy!”

“Trước đây em từ chối người khác cũng hiểu lịch sự như vậy?”

“.....”

“Hay là em thích kiểu nhẹ nhàng như vậy, giống kiểu Hứa Gia Lịch?”

Ôn Từ uống một ngụm trà, nhịn mấy phút nhưng người đàn ông này vẫn cứ lải nhải sau lưng cô nên cô không nhịn nổi nữa, quay đầu nói: “Em thích người đối xử tốt với em nhưng trước mắt vẫn chưa tìm được ai chăm sóc em tốt như bạn trai của em cả, vậy nên.... Đợi gặp được thì nói tiếp.”

Phó Tư Bạch phẩy ra hai chữ: “Linh tinh.”

“Cái gì nữa.”

“Định cái gì cũng sẽ đừng định tốt với em, hôm nay đối tốt với em, ngày mai ông đây đối tốt với người khác rồi.”

“Cũng có lý.”

Phó Tư Bạch kéo cô vào lòng, nói bằng giọng gợi cảm: “Không thì em lợi dụng tiền của anh, hoặc người của anh cũng được.”

Ôn Từ bị anh chọc cười, thuận thế dựa vào trong lòng anh thoái mái hơn.

“Phó Tư Bạch, em phát hiện anh có chút vô sỉ đến không cần măt mũi nữa rồi.”

“Như nhau cả thôi.”

Cô nhìn khuôn mặt hoàn hảo của anh, lần đầu tiên có một khao khát muốn chủ động hôn anh, xuất phát từ trái tim...

Nhưng suy nghĩ hoang đường này chỉ trong một khoảnh khắc lóe lên lại bị cô ép xuống.

Đại khái... chỉ là vì cuộc sống của cô quá mệt mỏi, nhưng ở trong vòng tay của anh lại quá an toàn, quá thoái mái.

Đúng lúc này, ngoài cửa sổ đột nhiên bông tuyết bay lơ lửng, bay từ phía giống như dàn bông liễu.

“Phó Tư Bạch, vậy mà có tuyết rồi!”

“Nhìn thấy rồi.”

Ấm trà được nướng trên bàn, nép vào vòng tay ấm áp của bạn trai, nhìn tuyết lông ngỗng bay phấp phới ngoài cửa sổ, cảnh tượng như vậy... Thật giống như mơ không thực.

Cảm giác hạnh phúc mãnh liệt đang trào dâng trong trái tim.

Mắt Ôn Từ có hơi phiếm hồng.

Vì thế mà sự tươi đẹp và an yên này giống những bong bóng mà nàng tiên cá mơ lúc chạng vạng. Ngay ngày mai cô phải đối mặt với đời người hiện thực, thô ráp.

Phó Tư Bạch nhận ra được cảm xúc của cô, ngón tay khô ráp của anh vuốt ve khéo mắt cô, anh lau khéo chỗ ướt nơi khéo mắt: “Khóc cái gì thế.”

“Không có.” Ôn Từ lắc đầu, khéo miệng cong lên, “Trước đây em coi phim tình cảm, tuyết rơi nữ chính đều sẽ nhận được quà. Lúc nhỏ cảm thấy thật hạnh phúc.”

“Em xem anh đây là nam chính phim tình cảm à? Còn có thể có công năng này, tay không mà biến ra quà cho em.”

“Em chỉ tùy ý nói thôi, không có đòi anh mà.”

Nhưng khoảnh khắc Ôn Từ dựa lại vào vòng tay anh thì không biết Phó Tư Bạch lấy từ đâu ra một hộp quà nhỏ, mở ra rồi đưa đến trước mặt cô.

Trong hộp quà này có một cây son vỏ đen có họa tiết.

Ôn Từ ngạc nhiên nhìn Phó Tư Bạch.

“Nghe bạn cùng phòng của em nói em vẫn chưa có cây son cho mình.” Phó Tư Bạch dời ánh mắt đi chỗ khác một cách không tự nhiên, “Bạn trai mua cho em một cây, đừng có mỗi lần đi mượn người khác tô nữa.”

Chương 114: Càn rỡ

Trước gương trang điểm trong phòng tắm, Phó Tư Bạch mở nắp cây son ra, giữ cẩm cô để tô son cho cô.

Cây son màu đỏ hạt dẻ, mang đến một cảm giác là sự pha trộn giữa màu rượu và màu hạt dẻ, rất hợp với làn da trắng của cô.

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

Ôn Từ liếm môi, ngẩng đầu nhìn vào gương, ngạc nhiên nói: “Tư Bạch, màu này đẹp quá.”

Phó Tư Bạch nhìn cô không dời mắt: “Cũng rất đẹp.”

Ôn Từ rất ít khi son môi, có mấy lần Kiều Tịch Tịch kéo cô ra thử màu, cô từ chối không được cũng phải son thử. Nhưng cây này Phó Tư Bạch tặng cô thật sự là cây son đầu tiên trong đời cô.

Thật sự đặc biệt rất thích.

Phó Tư Bạch lại gần cô ngửi được mùi vị chocolate, anh không kìm được mà hôn cô, nụ hôn ngọt ngào tinh tế...

“Nè, cái này không tốt cho sức khỏe, đừng có liếm.”

“Hỏi rồi, là thành phần thực vật.”

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

Ôn Từ nhìn khuôn mặt anh tuấn của anh gần trong gang tấc, khóe

miệng tà mị ửng hồng, càng thêm một chút dụ dỗ.

Cô không kìm được lòng nhón chân lên, liếm liếm màu đỏ còn vương lại trên môi anh, dịu dàng hỏi: “Tư Bạch, trước đây anh có từng hôn người khác chưa?”

“Đương...”

“Không được lừa em.”

Phó Tư Bạch thủ thỉ nói với cô bằng giọng mũi: “Không có, chỉ có em.”

Người con gái cắn lên môi anh, cô hôn anh dịu dàng, lần đầu tiên cô chủ động thè đầu lưỡi mềm mại ra mà hung hăng tấn công anh.

Môi và răng ngập tràn mùi vị chocolate.

Cô giống như một con rắn đã luồng lách vào trái tim anh và lan đến mọi ngóc ngách trên cơ thể anh.

Biết rõ đằng sau sự sắc sỡ, tuyệt đẹp đó chính là độc dược nhưng anh vẫn cam tâm tình nguyện muốn thử liếm láp một lần rồi thêm một lần nữa, không nỡ buông ra.

“Tư Bạch, cảm ơn anh đã thương em.”

Anh nhắm mắt lại, kề sát bên tai cô: “Em biết rõ, anh còn có thể... thương em nhiều hơn nữa.”

“Có thể.” Tay cô nhẹ nhàng đi xuống dưới, “Em không sợ nữa.”

“Sẽ không dịu dàng lắm.”

“Ừm, không sợ.”

Lần này Phó Tư Bạch cũng không nhịn được nữa, cũng không muốn nhịn nữa. Anh lật người cô lại để cô quay lưng về phía anh.

Ôn Từ trong lúc hoảng loạn đã vô tình chạm vào nút đèn trên tường, màn đêm xâm chiếm, hoàn toàn ăn tươi nuốt sống hai người họ.

Động tác của anh hơi dừng lại vài giây sau đó càng càn rỡn hơn.

Ôn Từ hoàn toàn để mình đắm chìm trong bóng tối vô tận...cùng anh.

.....

Cả đêm đó cô không biết ranh giới giữa mơ và thực ở đâu nữa, cũng không biết khi nào tỉnh, khi nào mơ.

Có vẻ như dù tỉnh hay mơ thì cô cũng đều đang bay.

Cảm giác đó giống như cô đã ôm anh nhảy xuống bục bungee, sau một cú ngã vô đính... lại bị anh ném lên tầng mây.

Thật sự giống như anh nói, sẽ không hề dịu dàng.

Nhưng Ôn Từ cũng không khó chịu lắm, đại khái bởi vì do cô tập múa từ nhỏ, cơ thể uyển chuyển rất tốt, như thế nào cũng có thể kiểm soát được.

Rất nhiều thứ cô không nhớ được, trong mơ chỉ cảm thấy anh luôn hôn cô, luôn luôn hôn lấy cô, hôn từng tát da trên cơ thể cô.

Sáng sớm hôm sau điện thoại của Phó Tư Bạch vẫn cứ reo mãi khiến cô gái nhỏ cau mày và đạp tung chǎn bōng.

Phó Tư Bạch thẳng thừng tắt máy, không ngờ một lát nữa cửa phòng lại bị gõ, anh mặc đại một cái quần nhỏ vào rất mảnh khảnh đi ra mở cửa.

Mạc Nhiễm đứng trước cửa phòng, nhìn thấy thế trong lòng chấn động, vội vàng nhìn sang chỗ khác: "Mẹ kiếp! Cậu mặc quần áo đi!"

Cơ thể này là muốn câu dẫn ai hả!"

"Có việc gì?"

"Đi trượt tuyết! Mọi người đều đang chờ hai người dưới lầu đấy."

Phó Tư Bạch nhìn người con gái đang ngủ như chết trên giường, anh lười biếng ngáp mấy cái: "Tụi tớ không đi."

"Không phải đều mang ván trượt rồi à?"

"Cô ấy không thoải mái, không đi nữa."

"Bệnh à?" Mạc Nhiễm lo lắng hỏi, "Có cần gọi bác sĩ không?"

"Không cần, các cậu đi đi."

Mạc Nhiễm tò mò nhìn anh một cái, nhìn thấy dấu hôn đỏ bắt mắt trên cổ anh, đại khái cũng hiểu được là có chuyện gì, cười xấu xa nhìn anh: "Được thôi, không làm phiền hai người nữa."

Phó Tư Bạch quay về phòng, nhìn Ôn Từ đang chui mình trong chăn.

Hiển nhiên cô đã tỉnh rồi, chỉ là không muốn đối mặt với anh. Anh có thể cảm nhận được sự hồi hộp của cô bên dưới cái chăn.

Phó Tư Bạch không nói chuyện với cô, anh một mình đi tắm rồi thay quần áo sạch sẽ thoải mái hơn đi ra.

Cô gái nhỏ vẫn chưa dậy, đầu chui vào trong chăn, quần chặt lấy mình như con tằm không muốn nhìn thấy anh.

Phó Tư Bạch ngồi xuống bên ghế sofa đối diện cô, lấy một điếu thuốc từ trong bao ra, nhưng vẫn chưa châm thuốc, ngón tay đang cầm chơi đùa.

“Hối hận rồi?”

Giọng nói của anh mang theo chút sự khàn giọng.

Ôn Từ không trả lời anh vẫn chôn vùi cả người vào trong chăn, nhắm nghiền mắt.

Khóe môi anh cong lên nụ cười chế giễu.

Phải rồi, lén giường với một người mà cô ghét như vậy thậm chí là thù hận... giao một mặt trân quý nhất ra, sao lại không hối hận.

Tất cả tối qua quá đột ngột, Phó Tư Bạch hoàn toàn không chuẩn bị cũng không dự trù được.

Tất cả xảy ra...đều là kiểu tự nhiên mà đến.

Phó Tư Bạch chống cằm, nói: “Hối hận cũng muộn rồi.”

Ôn Từ vẫn không nói chuyện, trong lòng phức tạp, cũng rất mâu thuẫn, càng không biết nên đối diện với anh thế nào.

Trước đây là cô không quan tâm.

Thật sự cô không quan trọng mấy việc này.

Nhưng trải qua rồi mới biết sự thân mật như thế... không chỉ là giao phó toàn bộ cơ thể, trải nghiệm của cô mà còn là sự tin tưởng, còn có tình cảm dịu dàng, còn có tình yêu tinh tế chảy như suối

Mấy cái này cô không dám đối mặt, không muốn đối mặt.

Ôn Từ ngẩn ra, không biết phải làm sao.

Cô không muốn yêu anh, không thể yêu anh.

Nhưng mỗi một nụ hôn tối qua, mỗi lần cô bị ném lên mây... đều đã chứng minh, cơ thể của cô rất khao khát anh.

Phó Tư Bạch xuống lầu, lúc quay lại anh đã đặt khay ăn sáng trên bàn.

Khay có bánh hạnh nhân, bánh lòng đỏ trứng... và một ly sữa.

“Có phải em định không nhìn anh, cũng không định nói chuyện với anh.”

Cuối cùng Ôn Từ cũng ngồi dậy, đưa tay trắng nõn ra, để giữ chặt cái chăn che ngực.

Đầu tóc cô có hơi rối, ánh mắt cũng hơi đỏ lên, có hơi sưng. Những vết đỏ trên chiếc cổ trắng ngần càng rõ...

Nhin dáng vẻ suy sụp của cô trái tim Phó Tư Bạch như có hàng ngàn vết dao đâm, nhất thời thấy lạc lõng, như thể bị xé nát một thứ gì đó.

“Tự bản thân em nói được giờ lại khóc.”

Tay anh đang cầm điếu thuốc, tàn thuốc rơi xuống đất, “Lại hối hận.”

“Không hối hận.” Ôn Từ ôm đầu gối, “Từ từ sẽ ổn.”

Anh không hỏi thêm nữa, ánh mắt hướng về khay đồ: “Đồ ăn sáng.”

“Có chút không ăn nổi.”

Phó Tư Bạch biết cả người cô đã kiệt sức, cần phải bổ sung một ít

năng lượng, cũng không quan tâm cô ăn no hay không, anh cầm bánh hạnh nhân lên đưa đến miệng cô.

Ôn Từ nghe lời cắn một miếng, anh dùng tay phủi miệng cho cô rồi lại đút sữa cho cô.

Cô ngược mắt dè dặt nhìn anh.

Anh vẫn không chút cảm xúc nào nhưng đáy mắt vẫn mang chút dịu dàng.

“Tối qua làm đau em?”

“Cũng ổn.” Cô nhỏ giọng nói, “Không có đau như tưởng tượng”

“Bởi vì em khá uyển chuyển nên rất thuận lợi.”

“.....”

Phó Tư Bạch nhìn dáng vẻ ngượng ngùng của cô, cố che giấu sự dịu dàng, anh bình tĩnh nói: “Sau này em là người phụ nữ của anh rồi, anh sẽ thương....”

“Phó Tư Bạch, anh biết rõ tất cả những thứ này là sự trao đổi mà, phải không.”

Một cuộc nỗi loạn trỗi dậy trong lòng cô và cô cắt ngang anh.

Tay cầm điếu thuốc hơi khụng lại, nhưng gương mặt vẫn không biểu lộ cảm xúc: “Ừm.”

“Vậy nên, chúng ta không cần phải có tâm lý chịu trách nhiệm, là... ở bên nhau thôi.”

Đóng phim như quá thật rồi, ngay cả chính mình cũng tin rồi.

Đáy mắt anh hiện lên tia tự giễu, anh dựa vào ghế, nhìn cô: “Em sẽ không nghĩ xảy ra những thứ này thì giữa chúng ta sẽ có khả năng gì đấy chứ.”

Nghe anh nói như vậy, Ôn Từ mới thả lỏng: “Em không có nghĩ như vậy.”

“Vậy thì được rồi.” Phó Tư Bạch lạnh lùng nói, “Ăn sáng xong rồi thì thay đồ rồi đi trượt tuyết.”

Nói xong anh đứng dậy đi đến cửa sổ nhìn ngọn núi phủ tuyết trắng xóa phía xa xa, đưa lưng về phía cô.

Ôn Từ khó khăn đứng dậy, đi đến chỗ hành lý tìm quần áo, nhanh chóng thay đồ.

Cô không hề chú ý đến cánh tay phía dưới lớp áo của anh đang run lên...

Ôn Từ cảm thấy vẫn có hơi không thoái mái, nhưng cũng không khoa trương giống như Kiều Tịch Tịch nói là cái gì mà dựa vào tường mới đi nỗi.

Có lẽ... mỗi người có thể chất không giống nhau.

Trong khu vực sân sau của khu nghỉ mát trượt tuyết, Phó Tư Bạch đưa cho cô một tấm ván mỏng và không để ý đến cô và đi đến tủ phía xa để chuẩn bị dụng cụ.

Rõ ràng là đang tức giận.

Ôn Từ biết lời nói đó ban nãy cô nói có chút thảng thắn.

Dù chỉ là gấp dịp thì quen chơi cũng không ai có thể đâm thủng được sự thật tàn khốc chỉ sau một đêm dịu dàng quyến luyến được.

Cô không sợ Phó Tư Bạch hiểu lầm, chỉ sợ mình chìm đắm quá sau, vậy nên mấy lời đó cũng là nói cho chính mình nghe.

Thật sự là tàn nhẫn, mặc kệ anh tức giận thế nào, đối xử với cô như thế nào.

Ôn Từ ngồi xuống đeo giày trượt ván cho mình nhưng cô không biết làm lầm nên ngẩng đầu nhìn Phó Tư Bạch.

Anh ta đeo kính râm màu đen được thiết kế đặc biệt cho môn trượt tuyết, quai hàm trở nên sắc nét hơn. Anh đang đứng dựa vào tủ, thản nhiên cầm một đôi găng tay đen, như thể đang chờ cô nhờ giúp đỡ.

Ôn Từ cắn răng, nhưng không kêu anh tự mình thử cách thắt.

Lúc này có một người đàn ông ân cần đến muôn giúp cô: “Thắt như vậy là được.”

Với một cú "lách cách", anh ta đã ghim một cách thành thạo chiếc khóa của veneer vào cho Ôn Từ.

“Cảm ơn.”

“Không sao.” Người đàn ông nhìn ra được cô là người mới chơi, tiến lên bắt chuyện, “Ván của cô là thiết bị chuyên nghiệp của Hunsdon, và nó không thân thiện lắm với người mới. Không thì cô thử ván của tôi?”.

“Không cần đâu.” Ôn Từ không muốn lại chọc cho Phó Tư Bạch không vui nên cô kiên quyết từ chối, “Bạn trai tôi đi rửa tay rồi, lát nữa sẽ qua nên cảm ơn anh nhé.”

Người đàn ông nghe xong cũng không làm phiền cô nữa, lúc đi ra khỏi nơi đó còn lưu luyến không nỡ quay đầu nhìn lại cô.

Ôn Từ không biết trượt tuyết cũng không có kỹ năng gì. Cô chỉ có thể đeo miếng đệm đầu gối và miếng đệm khuỷu tay để bảo vệ toàn thân, sau đó đến khu vực dốc thoải có trẻ em chơi, nơi cô có thể tập một mình và té cũng không sợ.

Trượt ván trượt tuyết khó hơn nhiều và không dễ để làm chủ thăng bằng. May mà Ôn Từ có tập khiêu vũ từ nhỏ và cảm giác giữ thăng bằng của cô rất tốt. Sau khi thử vài lần, cô dần dần quen với nó, không còn vật vã nữa.

Phó Tư Bạch cởi kính râm xuống nhìn bóng dáng người con gái đó.

Cô đeo khăn choàng cổ màu đỏ cái anh tặng, trong khu trượt tuyết rất nổi bật.

Động tác của cô rất ngốc giống như một con gấu trúc nhỏ, và rất vui khi chơi một mình.

Mạc Nhiễm xoay người lại, lướt tới trước mặt anh, nhìn theo tầm mắt của anh, cô ấy cười nói: “Mắt đã dán lên người người ta rồi, nhìn em ấy ngốc nghếch như vậy còn không mau đi dạy cho em ấy đi.”

“Cô ấy không cần.”

Mạc Nhiễm nhiều chuyện hỏi: “Sao, phương diện nào đó của cuộc sống không hòa hợp hả?”

Phó Tư Bạch liếc nhìn cô ấy, lười phản ứng lại.

“Phó Tư Bạch, hai người không phải đang hẹn hò thật đấy chứ.”

“Được rồi, cái này nhìn ra được.”

“Chúng ta biết nhau nhiều năm như vậy rồi cái gì mà tớ không nhìn ra.” Mạc Nhiễm nói đầy thích thú, “Dù không biết cậu dùng thủ đoạn

giì, giành lấy được nữ thần hay lo hay nghĩ, nhưng nói như thế nào ta.”

Cô nhìn cô gái trắng nõn, khuôn mặt xinh đẹp trong khu trượt tuyết: “Thật sự là em ấy rất để ý đến cậu.”

Phó Tư Bạch không coi lời Mạc Nhiễm nói là thật: “Quan tâm cái nịt gì.”

Cô hận anh còn không kịp nữa.

Mạc Nhiễm biết anh không tin nên cũng không nói nhiều: “Tin hay không tùy cậu.”

Mạc Nhiễm vừa xoay đi về phía Ôn Từ đang trượt: “Em gái nhỏ, dốc thoái như vậy không học được đâu, đi theo chị đến dốc cao hơn chơi nè.”

Ôn Từ khó lăm mới giữ vững thăng bằng lại bị Mạc Nhiễm bay đến cơ thể không vững vàng cả uých xuống nền tuyết.

“Mạc Nhiễm!”

Mạc Nhiễm biết mình đụng trúng nên cô ấy lè lưỡi, trượt qua con dốc một cách mượt mà để tẩu thoát.

Ôn Từ té cũng không đau lắm, ngồi xuống nền tuyết khó khăn để đứng lên.

Phó Tư Bạch nhìn không nỗi nữa, lạnh lùng đi qua đỡ cô dậy.

Do ánh sáng mà Mạc Nhiễm không mở mắt to được, vì vậy anh tháo kính râm ra, đeo lên cho cô, sau đó cắn đôi găng tay của mình để tháo ra đeo vào cho cô, đồng thời kiểm tra lại miếng đệm đầu gối và miếng bảo vệ cổ tay.

“Không phải không thèm để ý đến em à?”

Phó Tư Bạch lạnh lùng, hờ hững, ngũ khí lại không nhẫn nại: “Yếu đuối trước mặt bạn trai em khó lăm hả?”

Chương 115: Say đắm

Trong khu trượt tuyết trắng xóa Ôn Từ chơi không lâu lại có chút mệt rồi.

Cô vốn không yếu đuối như vậy, trước đây luyện múa cả ngày còn được, chỉ là tối qua thật sự quá mệt rồi, rõ ràng cảm thấy tâm lực đều không ổn.

Cô cầm tấm ván đi đến chỗ khu vực nghỉ ngơi, gọi một cốc cacao nóng, ngồi bên cửa kính trong suốt xem Phó Tư Bạch trượt tuyết.

- --Đọc full tại Truyenfull.vn--

Kĩ thuật của anh thật sự rất tốt, nhảy xuống con dốc nguy hiểm nhất trên ván như chơi, thậm chí còn nhảy lên không trung, dáng người khỏe khắn nhảy qua bục cao rồi hạ cánh vững vàng xuống mặt đất bằng phẳng, thu hút ánh nhìn và sự ngưỡng mộ của những người xung quanh

Khóe môi anh cong lên nụ cười bất cần, phong lưu, chiếc khuyên tai đinh màu đen phản chiếu dưới ánh sáng.

Bất cứ lúc nào anh luôn là người đàn ông tự tin, kiêu ngạo như thế anh có thể tự do đẹp cả thế giới ở dưới chân mình, chơi đùa cuộc đời.

Ôn Từ rất muốn tránh xa anh, nhìn người khác nhưng anh vẫn luôn có khả năng câu dẫn cô.

Quan hệ hòa hợp gắn bó thân mật như thế, anh nắm giữ cô, không

chỉ muốn xâm chiếm cơ thể cô mà còn muốn cướp lấy trái tim cô.

Khuôn mặt Ôn Từ có hơi nóng ran, cơ thể cũng bắt đầu nóng.

Cô uống mấy ngụm cacao nóng, để xua đi những hình ảnh bậy bạ trong tâm trí.

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

Lại nhìn về chỗ sân trượt tuyết, Ôn Từ nhìn thấy có một cô gái tóc xoăn ngọt ngào, đội mũ tuyết đang đứng trước mặt Phó Tư Bạch, hai người hình như đang nói gì đó.

Vốn tưởng chỉ là bắt chuyện tùy ý vài câu, nhưng cô ấy lại mua một miếng tiramisu khác và quay lại, hai người vậy mà lại tiếp tục nói chuyện, người con gái lấy điện thoại ra, Phó Tư Bạch nhấn nhấn gì đó trên điện thoại cô.

Người con gái đó mỉm cười nói chuyện với anh, khéo môi anh cong lên nụ cười sảng khoái.

Trước đây thì thôi đi, nhưng trong tình huống có bạn gái rồi, trong tình huống bọn cô đã thân mật tới mức vậy rồi mà anh vẫn có thể phong lưu phóng túng như vậy.

Ôn Từ chịu không nổi nữa, tức giận đi về phía bọn họ.

Đường trong sân trượt tuyết không hề dễ đi, cô hận không thể ngay lập tức xông đến trước mặt Phó Tư Bạch cho cái tên đàn ông tra nam này một bạt tay. Cô nhìn thấy con dốc khá thoải nên thăng thừng đạp lên ván trượt, giữ thăng bằng rồi trượt đến chỗ Phó Tư Bạch.

Phó Tư Bạch nhìn cô gái quàng khăn đỏ đang xiên xiên vẹo lao về phía mình, vì sợ cô không kịp dừng lại mà ngã xuống, một bước mạnh mẽ lao về phía trước để đỡ lấy cô.

Không đỡ còn ổn, cú đỡ này... Ôn từ lại hét lên, cả người lao về phía anh, theo quán tính cực mạnh hai người té đè lên nhau xuống nền tuyết.

Ôn Từ được Phó Tư Bạch làm tấm đệm đỡ cho mình nên cũng không sao.

Phó Tư Bạch không có đeo miếng đệm hông, sờ soạng mông, anh tức giận nói: "Không phải nói mệt rồi sao, trượt lung tung cái gì vậy!"

"Phó Tư Bạch, trước đây có phải em đã nói rõ với anh rồi không hả, em không chấp nhận chuyện chân đạp hai thuyền. Nếu anh muốn làm quen với phụ nữ khác thì có thể chia tay với em trước."

Lúc này người con gái tóc vàng dường như hiểu ra gì đó, cô ấy dùng tiếng Nhật để nói vài câu với Phó Tư Bạch, anh cũng trả lời lại mấy câu rất lưu loát, cô ấy hơi cúi người như muốn xin lỗi Ôn Từ rồi rời đi.

Phó Tư Bạch đứng dậy, lười biếng nói: "Là người nước ngoài, đến hỏi khách sạn và đường đi. Vừa hay anh biết chút tiếng Nhật nên cô ấy hỏi anh mấy câu."

Ôn Từ biết mình hiểu lầm rồi, nhưng vẫn đỏ mặt cứng miệng nói: "Trả lời cần cười tươi vây hả?"

Phó Tư Bạch có chút cạn lời: "Mắc gì làm bạn trai em rồi thì anh không thể cười hả?"

Phó Tư Bạch kéo tay cô, cô lại hầm hụ đẩy tay anh ra, ngồi trên nền đất mãi không muốn đứng lên, khuôn mặt bức bình.

"Tự em nghĩ lung tung, rồi bây giờ còn thẹn quá hóa giận à?"

"Giống như trẻ em ngồi ăn vạ trên đất, nhiều người lăm đấy." Phó Tư

Bạch cười không chút lưu tình, “Có phải còn muốn ôm hôn rồi bế em lên cao mới chịu đứng dậy.”

Mặt Ôn Từ càng đỏ hơn: “Phó Tư Bạch! Em ghét anh!”

“Anh biết em ghét anh rồi, vậy rốt cuộc có đứng lên không.”

Mông cô vẫn áp đất: “Anh mau đi đi, không muốn nhìn thấy anh.”

Sự nhẫn nại của Phó Tư Bạch có giới hạn, anh xoay người rời đi không quay đầu lại.

Ôn Từ ngồi trên đất, cởi ván trượt trên chân ra, sờ sờ cái chân của mình rồi lại nắm một nắm tuyết ném ra ngoài.

Không tới 1 phút anh cuối cùng vẫn bước lên tấm ván rồi trượt ván đến bên cạnh cô, xoay quanh cô một vòng một cách lưu loát và nhanh nhẹn, rồi dừng lại.

Dáng người cao thẳng của anh chắp ánh sáng cho cô, anh đứng nhìn từ trên xuống.

Ôn Từ híp mắt, vo một cục tuyết để ném về phía anh: “Phó Tư Bạch, anh phiền chết đi được!”

Phó Tư Bạch không nói đi qua, ôm cô lên, lại hôn lên mặt cô: “Anh muốn bế em lên cao rồi.”

“Ay ay!” Ôn Từ ngạc nhiên, nhìn thấy anh thật sự nâng cô lên cao, giật mình ôm lấy cô anh, “Phó Tư Bạch, đừng đùa nữa!”

“Không được! Anh mau để em xuống coi.”

Khóe môi Phó Tư Bạch cong lên, không có buông cô xuống, một tay anh cầm chiếc ván trượt đặt lên, thuận thế vác cô lên vai rồi đi về phía cổng ra khỏi khu trượt tuyết.

.....

Mọi người chơi trượt tuyết cả ngày, buổi tối hẹn nhau đi đến nhà hàng của khách sạn ăn thịt nướng tự làm.

Ôn Từ không thèm để ý Phó Tư Bạch, cũng không thích thú với mấy món ngấy dầu như này, vậy nên cô rất tinh tế, săn sóc giúp mọi người nấu nướng, cũng thấy rất vui vẻ.

Mọi người dù cho có biết chơi trượt tuyết không cũng đã chơi rất hết mình, bây giờ cũng đói rã cả người.

Ôn Từ đánh vào cái tay đang gấp thịt ba chỉ của Đoạn Phi Dương: “Vẫn chưa chín đâu!”

“Có chín không vậy, anh đói sắp không chịu nổi nữa rồi!”

“Có đói cũng không thể ăn đồ chưa chín nha, sẽ đau bụng đấy.”

“Haizz!”

Mạc Nhiễm để một cây xúc xích vào trong chén anh: “Lót dạ đi, đừng hối người ta.”

Mấy phút sau, thịt ba chỉ cuối cùng cũng chín, Ôn Từ gấp một miếng lớn vào chén Đoạn Phi Dương, rồi lại phân cho Mạc Nhiễm và những người khác, miếng cuối cùng để vào chén của Phó Tư Bạch, cô đặc biệt chọn miếng giòn nhất cho anh.

Mấy người này đều là cô ấm cậu chiêu, bình thường được người khác chăm sóc thành quen rồi, Ôn Từ tình nguyện nướng thịt cho mọi người nên mọi người đương nhiên cũng rất vui vẻ.

Phó Tư Bạch ăn không nhiều, vẫn luôn uống bia, nhìn thấy cô gái nhỏ bận bịu nướng thịt nên bản thân cũng không muốn ăn nhiều.

Đầu ngón tay gầy guộc thon dài của anh giật mạnh cái lon, lạnh lùng nhìn nó, nhưng không nói gì.

Vì cô săn lòng phục vụ nên để cô làm điều đó.

Vậy mà đối với chuyện của anh cô chưa bao giờ nhiệt tình như vậy.

Đoạn Phi Dương hối thúc: “Ôn Từ, phần cánh xong chưa em hả?”

“Sắp xong rồi, cánh nướng hơi lâu một xíu.”

“Vẫn chưa nữa hả, đã qua 20 giây rồi.”

“Xong rồi xong rồi, sắp rồi.”

“Sắp là bao lâu nữa thế.”

Cuối cùng Ôn Từ dùng con dao nhỏ đâm vào phần cánh nhìn thấy bên trong đã mềm rồi mới gấp cho Đoạn Phi Dương.

Nước miếng của Đoạn Phi Dương sắp rơi cả ra, vội vàng đưa cái chén qua: “Cảm ơn tiểu Lạc Lạc lương thiện dịu dàng xinh đẹp nhé!”

Lời vừa dứt, chén của Phó Tư Bạch cũng đưa đến.

Tay anh trắng thon và tao nhã, đó là sự khác biệt so với bàn tay dày cộp của Đoạn Phi Dương.

Ôn Từ nhìn anh một cái, không chút do dự gấp cho Phó Tư Bạch.

“Ay ay ay! Ay!” Đoạn Phi Dương lập tức bất bình, “Chuyện gì vậy, sao còn có chuyện miếng ăn tới miệng còn bị cướp...”

Ôn Từ vội vàng nói: “Cái sau sắp sửa có rồi, đợi 30 giây nữa thôi.”

Nói rồi cô vội vàng giúp anh nướng thêm cái khác.

“Em cái này... cái này cũng quá trọng sắc khinh bạn rồi.”

Ôn Từ ngại ngùng cười: “Anh ấy chưa ăn được bao nhiêu hết, anh nhìn xương trước mặt anh chất sấp thành núi rồi.”

“Anh đói không được hả! Cậu ta vốn ăn không nhiều.”

Mạc Nhiễm nói một câu khịa Đoạn Phi Dương: “Người ta nướng cho bạn trai người ta, hợp tình hợp ý, còn tới lượt một cầu độc thân như cậu nói này nói kia à.”

“Hừ!”

Phó Tư Bạch để miếng cánh gà đó vào trong cái chén trống không của Ôn Từ, sau đó lấy một chai Coca Ion, dùng ngón trỏ mở nắp bằng một tay rồi đưa cho Ôn Từ.

Ôn Từ nhìn anh.

Anh không nói gì kéo ghế cho cô ngồi xuống, còn mình đứng lên lại chỗ cô nướng thịt, không nói không rằng cầm cái đồ gấp lên để trở thịt.

Ôn Từ cũng có hơi đói, không từ chối cô cúi đầu uống coca và ăn cánh gà.

Phó Tư Bạch cẩn thận thêm chút nước chấm vào đĩa cho cô.

Lâm Vũ ngạc nhiên nói: “Vãi, không ngờ trong cuộc đời này còn có thể hưởng thị thịt nướng do Phó gia phục vụ nha!”

“Cái này cũng quá hiếm thấy rồi.” Đoạn Phi Dương đưa cái chén qua, “Phó gia, vất vả rồi!”

Phó Tư Bạch tùy ý gấp một miếng thịt bò đầy máu qua.

“Đợi đợi! Cái này vẫn chưa chín, còn có tơ máu kìa!”

“Thích ăn thì ăn.”

“A cái này....” Đoạn Phi Dương thở dài, “Bỏ đi, hay là để Lạc Lạc làm đi.”

Phó Tư Bạch lấy cây đũa kí lên đầu anh ấy: “Kêu lung tung cái gì, cô ấy không có tên?”

“Phó gia, cậu như vậy không có đạo lý nha! Gọi Lạc Lạc thì làm sao!”

“Không được phép gọi.”

“Dựa vào đâu.”

“Dựa vào cô ấy là người của tôi.”

Mạc Nhiễm cũng không nhìn nổi Đoạn Phi Dương cứ chiếm tiện nghi của Ôn Từ, đứng lên nói một câu công bằng: “Đoạn Phi Dương, cậu không có tay à, thấy người ta thật thà nên ức hiếp phải không, Ôn Từ tình tính tốt, không có nghĩa là người ta có nghĩa vụ nướng thịt cho cậu, muốn ăn tự lăn vào nướng đi.”

Đoạn Phi Dương đáng thương nhìn qua Ôn Từ, cô lè lưỡi xin lỗi anh ấy.

Phó Tư Bạch nếu đã làm như vậy thì cô đương nhiên sẽ không phớt lờ mặt mũi của anh nơi đông người, vậy nên cũng ngồi im đó, từ từ ăn uống.

Thịt Phó Tư Bạch nướng xong đương nhiên đưa cho Ôn Từ trước, cô ăn mãi cho đến khi thật sự không ăn nổi nữa mới chia cho người khác.

Đoạn Phi Dương lại không nhịn được cười khúc khích: “Phó gia, thịt của cậu nướng... đều đưa cho vợ cậu rồi.”

Anh cười lạnh: “Không thì cậu làm.”

Lâm Vũ khuyên: “Phó gia phục vụ cho cậu thì cậu hãy trân trọng đi, cái này vẫn phải đặt Ôn Tù lên trước.”

Đoạn Phi Dương nhíu mày: “Hai người này không phải đang chiến tranh lạnh à?”

Phó Tư Bạch từ từ nói: “Con mắt nào của cậu thấy chúng tôi đang chiến tranh lạnh.”

“Không phải sao?” Anh ấy nhìn qua Ôn Tù.

Ôn Tù rất coi trọng mặt mũi cho Phó Tư Bạch, cô nói: “Không có, em và Phó ca rất tốt.”

“Haizz, được rồi.”

Đóng tác nướng thịt của Phó Tư Bạch tỉ mỉ, dịu dàng hơn, trong lòng bị hai chữ “Phó ca” lấp đầy một cách thỏa mãn, còn lương thiện cho Đoạn Phi Dương mấy miếng thịt.

.....

Sau khi ăn tối xong mọi người quây quần bên đống lửa trại trong vườn, nói chuyện phiếm.

Phó Tư Bạch ngồi trên ghế cao, Ôn Tù ngồi trên cái băng ghế kế bên anh, tay của anh tùy ý đặt trên vai cô, chơi đùa vài lọn tóc xõa bên tai cô, khều khều vành tai cô làm cô hơi ngứa ngứa.

Cô ho mấy cái rồi quay đầu nhìn chằm chằm anh.

Phó Tư Bạch ngược cầm lên cười, giống như đang vuốt ve chú cún vậy: “Đừng động.”

“Ngúra!”

Người đàn ông kề sát lại gần cô, nói đầy sâu xa: “Chỗ nào ngúra?”

“.....”

Ôn Từ cũng biết mình không nên nghĩ nhiều nhưng khuôn mặt cô vẫn đỏ lên một cách không kiểm soát, quay đầu sang chỗ khác không muốn để ý anh nữa.

Mạc Nhiễm cầm cây đàn đến chỗ bọn họ.

“Này! Đội trưởng, cậu còn mang theo nó nữa hả, không sợ nặng à.”

“Nó làm nên ban nhạc mình thì đương nhiên phải mang theo nó rồi.”
Mạc Nhiễm nhìn quanh một vòng, “Ai trước đây?”

Ôn Từ giơ tay, chỉ Phó Tư Bạch sau lưng: “Anh ấy nói anh ấy muốn hát.”

“Vậy là giọng ca chính của chúng ta.” Mạc Nhiễm đưa cây guitar đưa cho anh.

Phó Tư Bạch thuận tay cầm cây guitar: “Nghe bài gì?”

Mạc Nhiễm quay đầu nhìn những vị khách xung quanh, nói: “Tùy cậu nha, đừng to tiếng qua sẽ làm ồn người khác. Bài nào nhẹ nhàng đi.”

Anh nhìn Ôn Từ: “Bạn gái chọn đi.”

“Em chọn cái gì anh cũng biết sao?”

“Thứ đi.”

Ôn Từ suy nghĩ, cô nói: “Tiểu Vũ?”

Phó Tư Bạch cúi đầu chỉnh bass, giọng anh ấm áp như có lực hút nam châm---

“Luôn có những cuộc gặp gỡ thật đặc biệt

Giống như cái cách mà em gặp được anh vậy.”

“Đôi mắt trong sáng, dịu dàng của anh

Cứ xuất hiện trong giấc mơ của em

.....

Cơn gió mát nhẹ cùng với giai điệu nhẹ nhàng và tinh tế nhẹ nhàng thoảng qua bên tai cô.

Như thể cả thế giới này đều an yên.

Cô ngược mắt nhìn qua anh.

Những ngón tay chắc nịch của anh gẩy những sợi dây, và mái tóc mái màu trắng bạch kim của anh buông thõng trước mắt, nhẹ nhàng đung đưa theo làn gió. Khuôn mặt vẫn còn dán miếng băng keo cá nhân, yết hầu của anh nhẹ nhàng trượt lên xuống và lầm lúc đôi mắt anh lướt qua cô.

Ôn Từ cứ nghe mãi, ánh mắt có hơi ướt.

Cô sợ bản thân mình... thật sự sắp không chống đỡ nổi.

Nếu anh không phải là Phó Tư Bạch, là một người nào đó khác, một người qua đường, một người vô danh, là ai cũng đều tốt cả....

Cô nhất định sẽ hoàn toàn đắm chìm trong từng ánh mắt nồng nàn,
ấm áp của anh...

Cô sẽ... rất yêu rất yêu anh.

Chương 116: Ôn nhu

9 giờ tối Ôn Từ liên tục ngáp mẩy cái, cô thật sự không chống đỡ nổi cơn buồn ngủ, chỉ dành về phòng nghỉ ngơi trước.

Phó Từ Bạch thấy cô đứng lên cũng muốn buông cây guitar xuống, nhưng Ôn Từ cố chấp bảo anh ở lại chơi một lát nữa đi.

- --Đọc full tại [Truyenfull.vn](#)--

Dù sao anh cũng là giọng ca chính của ban nhạc, anh ở lại mọi người sẽ vui vẻ nhiều hơn.

Phó Tư Bạch nhìn ra được ý tứ trong ánh mắt của người con gái này--- cô ngại ngùng khi ở chung một phòng với anh, vì thế anh cũng không miễn cưỡng, để cô lên lầu một mình.

Ôn Từ về phòng, cô tắm nước nóng cho thoái mái, dùng máy sấy tóc sấy khô tóc.

Cô nhìn mình trong gương, làn da trắng nõn. Màn sương mờ mờ đôi mắt trong veo của cô, khuôn mặt sáng lạn.

Chiếc váy ngủ ren trắng được mẹ mua cho, chất liệu rất thoái mái.

Cô lại nhớ đến chuyện tối qua, khuôn mặt trắng nõn của cô bỗng chốc đỏ bừng lên.

Cuộc đời vốn là như vậy, niềm vui và nỗi đau cùng tồn tại, cái trước thường ít đến đáng thương, cái sau là bình thường.

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

Mỗi một giây phút ở bên nhau, cô cố gắng đối xử tốt với anh, coi như là sống đúng với trái tim mình.

Ôn Từ thoái mái nằm trên chiếc giường lớn mềm mại, trong điện thoại Mạc Nhiễm gửi tin nhắn cho cô---

Nhiễm: “Bảo bối, em không nên về trước, em vừa đi đã có rất nhiều con gái đến xin wechat của Phó Tư Bạch nè!”

Ôn Từ: “Ngay cả em anh ấy còn không thêm wechat. (Mỉm cười).”

Không lâu sau cửa phòng truyền đến tiếng “Két”, Phó Tư Bạch trở về phòng.

Ôn Từ vội vàng đắp chăn lên giả vờ ngủ, dùng chăn trùm kín mình, xoay người qua.

Dù có như vậy thì mỗi một tế bào trên cơ thể của cô cũng đang cảm nhận được sự tồn tại của anh, nghe thấy được anh đi vào nhà vệ sinh tắm rửa. Anh đứng bên cửa sổ và ngắm nhìn những ngọn núi phủ đầy tuyết trắng và ánh trăng một lúc, với chiếc bật lửa trên đầu ngón tay nhưng vẫn không châm thuốc.

Không khí tràn ngập mùi chanh thoang thoảng sau khi tắm.

Phó Tư Bạch đến sau lưng Ôn Từ, anh không nhúc nhích, chỉ có tiếng thở dài...

Ôn Từ nhất thời hồi hộp hơn, mở to mắt tò mò quay đầu lại nhìn.

Phó Tư Bạch đứng trước mặt cô, anh mặc áo sơ mi trắng nhưng vẫn chưa cài nút, từng cơ bắp, bộ ngực và cơ bụng mịn màng hiện rõ trong lớp áo mỏng, một sự gợi cảm vô cùng...

Anh hơi nâng cǎm lên, và nhìn cô chăm chăm với nụ cười yuppie trong khόe mắt.

Ôn Từ đỏ mặt, lập tức ngại ngùng quay mặt đi.

Phó Tư Bạch như một con rắn tham lam cứ lẩn lướt tới, vén mái tóc dài mềm mại của cô ra, nói vào tai cô: "Vốn không nghĩ đến sẽ muốn nhưng nhìn em ngại ngùng như vậy khiến ông đây không chịu nổi."

Ôn Từ vội vàng chui đầu vào chǎn, dùng chân đá anh, cô giận dỗi nói: "Tối nay em rất mệt rồi!"

"Anh biết em mệt, vừa này về trước lâu như vậy rồi còn chưa ngủ?"

"Em...."

"Hay là... không có anh em không ngủ được?"

Hai má Ôn Từ đỏ hơn, thấp giọng cầu xin: "Tối nay không muốn, được không?"

Phó Tư Bạch không ép cô, anh tắt đèn, thoả mái ôm cô từ phía sau, để người con gái dựa hẳn vào vòng tay anh: "Ngủ đi, không chạm vào em."

Câu nói này đem lại cho cô một cảm giác an toàn cực lớn.

Ôn Từ nhắm mắt lại chìm vào giấc ngủ.

Người đàn ông phía sau dính chặt cô như hàn sắt, cả người cô bắt đầu bốc hỏa, cô hơi tránh ra xa: "Anh phát sốt sao? Nóng quá."

"Đàn ông đều như vậy sao."

Ôn Từ không biết nhiệt độ cơ thể của đàn ông có thể cao như vậy, dù sao vào ngày đông nếu không có máy sưởi nửa đêm chân cô

thường cóng... Khó có thể sưởi ấm.

Anh ta có thể hoạt động như một chiếc bật lửa hình người.

Nhưng bây giờ Ôn Từ thật sự rất nóng.

Phó Tư Bạch vì để cô thoải mái hơn nên anh cũng né ra chút, nói một chữ: "Tay."

Ôn Từ xoay người nằm ngửa, đưa tay qua.

Bàn tay ấm áp và lớn của Phó Tư Bạch ôm cô, sau đó nắm lấy tay cô và đặt nó vào trái tim anh.

Ôn Từ có thể cảm nhận được nhịp tim đang đập rất mạnh mẽ của anh, sống động như vậy.

"Phó Tư Bạch, em phát hiện anh có chút dính người đấy."

"Ừm."

"Anh đối với mỗi một người bạn gái trước đều như vậy?"

"Ừm."

"Tra nam."

"...."

"Tiểu củ cải, anh phát hiện em rất có thành kiến với việc câu cá* một cách hợp pháp đấy."

"Hừ."

"Buồn ngủ, ngủ thôi."

Phó Tư Bạch kéo tay cô qua, anh xoay người lại, khiến cả người Ôn Từ dính vào lưng anh, buộc anh phải quấn lấy vòng eo gầy của mình.

“.....”

Cô nhớ lại lời Mạc Nhiễm nói, mẹ Phó Tư Bạch qua đời rất sớm, mà còn tự sát trong bồn tắm, Phó Tư Bạch là người đầu tiên phát hiện.

Ôn Từ không dám tin, nhìn thấy mẹ mình tự sát là như thế nào, nhất định nhiều năm qua...ác mộng luôn tìm đến anh.

Cô là bảo bối ở trong lòng mẹ từ nhỏ đến lớn, cô đặt mình vào anh để suy nghĩ, nhất thời tràn đầy dịu dàng, cô dùng sức ôm chặt lấy anh.

“Phó Tư Bạch, ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Nửa đêm khi cô đã vào giấc, Ôn Từ lại cảm thấy anh lại hôn cô, nên cô khẽ “ưm” một tiếng.

Cảm giác có gì không đúng, cô chợt tỉnh dậy, Phó Tư Bạch vậy mà....

Sáng sớm hôm sau chuẩn bị đi về lại.

Ôn Từ đứng trước gương, chiếc khăn choàng cổ rất dễ chịu, có thể che đi những vết hôn chằng chịt trên cổ.

Phó Tư Bạch đứng bên cạnh cô, ngón tay thon dài của anh đang cầm ly nước để súc miệng đánh răng.

Ôn Từ nhìn dáng vẻ tự tại này của anh lại tự động nhớ lại việc anh làm với cô tối qua, khuôn mặt cô bỗng chốc đỏ bừng lên...

Phó Tư Bạch liếc nhìn cô, anh biết trong đầu cô bây giờ đang nghĩ cái gì.

Anh bóp kem đánh răng cho cô, đặt lên cốc rồi xoa đầu cô: "Được rồi, không nghỉ nữa, tắm xong đi ra dọn vali đi nhé."

"Em không có nghỉ!"

Ôn Từ súc miệng, nhét bàn chải vào túi bàn chải đánh răng, xấu hổ bước ra ngoài.

Phó Tư Bạch đột nhiên rất tử tế, đã xếp đồ vào cho cô, đặt chúng gọn gàng vào vali.

Ôn Từ cúi người bận biju kiểm tra đồ, không dám nhìn anh, nhỏ giọng hỏi: "Tối qua sao anh phải như thế?"

"Cái gì."

"Kiểu nào thế."

Phó Tư Bạch bật cười, dùng chiếc váy ngủ đã được xếp thẳng thớm đánh lên đầu cô: "Em đang nằm mơ sao."

"Sao mà mơ được." Ôn Từ có hơi lo lắng, "Rõ ràng có cảm giác."

Phó Tư Bạch hơi cười: "Đương nhiên có cảm giác, em không biết có cảm giác cỡ nào."

"Aaaaaa!" Ôn Từ đưa tay ra bụt miệng anh, "Sau này không cho phép nữa!"

"Phải không, anh tưởng em rất thích."

"Em làm gì có, sao có thể!"

Phó Tư Bạch biết cô rất ngại nên cũng không chọc cô nữa. Anh xếp hành lý với cô rồi hai người đi ra khỏi phòng khách sạn.

Lúc đi vào thang máy anh cố ý lại gần bên tai cô, nói đầy sâu xa: “Em chính là.... rất thích thú.”

Ôn Từ đã sụp đổ rồi mà nghe anh nói như vậy khiến hai má nhát thở đỏ bừng lên.

Trên đường về Ôn Từ dựa lên vai Phó Tư Bạch chợp mắt.

Nhắm mắt nhưng không có ngủ, trong đầu tràn ngập sự quyến rũ và dịu dàng của đêm qua.

Cô cảm thấy bản thân mình xong đời rồi.

Người đàn ông này cứ xâm chiếm trái tim cô một cách vô thức, cô không còn sức kháng cự, chỉ có thể đắm chìm trong đáy sâu tội lỗi.

.....

Phó Tư Bạch lại không biết cô vẫn đang giả vờ ngủ, anh kéo chăn của mình qua nhẹ nhàng đắp lên chân cô.

Sau khi giao phó cái quan trọng nhất của nhau ra Phó Tư Bạch ngược lại có tự tin rồi.

Trước đây anh không biết nên đối với cô thế nào bởi vì cô không yêu anh, anh tự ti lại sợ sệt, làm gì cũng giống như ruồi không đầu... tự chuốc lấy thất bại.

Bây giờ Phó Tư Bạch đột nhiên tìm được đường đi rồi.

Ở phương diện đó anh có lẽ có thể khiến có sự thích thú cực điểm.

Vào đầu học kỳ mới, giáo viên hướng dẫn đã mang đến một tin vui.

Đoàn nghệ thuật Lan Ninh ở Nam Thành sẽ đến trường để tuyển chọn người mới.

Đoàn nghệ thuật này đã tổ chức rất nhiều chuyến lưu diễn quốc gia, và đứng đầu về thực lực.

Cách đây vài năm đêm nhạc mùa xuân “Phương Minh” khiến khán giả cả nước vô cùng kinh ngạc. Sau đó họ đã đi lưu diễn trong và ngoài nước trong suốt hai năm.

Đối với sinh viên chuyên ngành múa cổ điển thì có thể vào đoàn nghệ thuật Lan Ninh thất ụ là chuyện ước mơ cả đời.

Kiều Tịch Tịch tò mò hỏi Ôn Từ: “Không phải bọn họ không bao giờ tuyển người từ bên ngoài sao, đều bồi dưỡng người mới trong nội bộ thôi mà.”

Ôn Từ rất hiểu về đoàn nghệ thuật của Lan Ninh, bởi vì mẹ của cô trước đây có từng học Kunqu Opera, cũng ở đoàn nghệ thuật này. Cô giải thích với Kiều Tịch Tịch: “Nghe nói là bởi vì hai năm nay các thế hệ kì cựu của đoàn lần lượt nghỉ hưu, người kế nghiệp đã yếu. Họ đang hút máu tươi ở các khoa nghệ thuật múa cổ điển của các trường đại học lớn trong tỉnh.”

“Chả trách mà! Đây không phải là cơ hội từ trên trời rơi xuống sao!”
Kiều Tịch Tịch kích động lên, “Coi như là để cho chúng ta bắt đấy!”

Ôn Từ không cảm thấy đây là cơ hội từ trên trời rơi xuống.

Bởi vì lúc học cấp 3 cô đã có cơ hội vào đoàn nghệ thuật Lan Ninh rồi, nhưng.... Bởi vì chuyện gia đình cô phá sản nên cơ hội đó cũng mất.

Cô nhìn thấy Kiều Tịch Tịch kích động như vậy nên nói: “Nếu cậu

muốn đăng kí thì bây giờ bắt đầu chuẩn bị đi, ngoài ăn uống và ngủ ra thì cả ngày luyện tập bài dự định của bọn họ đi.”

“Khùng bố như vậy?”

“Đúng đó, đoàn Lan Ninh tuyển người rất khắt khe.” Ôn Từ đã từng có kinh nghiệm tập luyện những bài tập ma quỷ, “Lần này dành cho khoa nghệ thuật múa cổ điển của các trường đại học lớn trong tỉnh, là ngàn người chọn ra một người, đại học của chúng ta nhiều lăm cũng chỉ được một cái tên.”

“Vậy thôi bỏ đi, một cái tên thì làm sao cũng chẳng thể đến lượt tớ.” Kiều Tịch Tịch thở dài, “Có cậu ở đây ai cũng đừng nghĩ.”

Ôn Từ lại lắc đầu: “Tớ không đăng kí.”

“Hả?” Kiều Tịch Tịch không dám tin vào tai mình, “Cậu nói cái gì cái gì cơ?”

“Tớ không định vào đoàn nghệ thuật Lan Ninh.”

“Tại sao thế!” Cô ấy không hiểu, “Đây là cơ hội rất tốt, đoàn nghệ thuật bậc cung điện đấy, tại sao cậu không muốn vào?”

“Ở đoàn nghệ thuật Lan Ninh, ngoài việc có thể biểu diễn thì không có thù lao bao nhiêu cả.” Ôn Từ thở dài, “Có thể vào đoàn đó... không chỉ là chọn ngàn người ra được 1 người mà gia cảnh cũng còn rất tốt.”

Chỉ có một gia đình giàu có mới có thể hỗ trợ một vũ công đi vào ngôi đền nghệ thuật cao nhất một cách điềm tĩnh, còn Ôn Từ... Bây giờ không có điều kiện như vậy để theo đuổi nghệ thuật thuần túy nghiên cứu sâu hơn.

Cô phải gánh bớt gánh nặng cho mẹ.

Kiều Tịch Tịch cau mày nói: “Nhưng nếu có thể được nhảy, trở thành vũ công hàng đầu thì tiền lương nhất định không cần nói nữa nha.”

“Cậu biết để trở thành vũ công xuất sắc khó cỡ nào không.”

“Cậu nhất định sẽ làm được.”

“Nhưng tớ không có thời gian, nhà của tớ, ba mẹ của tớ không đợi được...”

Kiều Tịch Tịch không tiếp tục khuyên cô nữa.

Ôn Từ vẫn luôn có suy nghĩ riêng, dù cô cảm thấy rất đáng tiếc nhưng cũng có thể hiểu được lựa chọn của Ôn Từ.

Mà người mẹ Thư Mạn Thanh cũng nghe nói chuyện đoàn nghệ thuật Lan Ninh công khai tuyển chọn, tối nay đích thân bà đến tìm Ôn Từ, bảo cô làm thế nào cũng phải nắm chắc cơ hội lần này.

Đồng thời, Ôn Từ từ chối yêu cầu của mẹ, lí do rất đơn giản, không muốn đi.

“Lần trước con không thể vào cô Tân Phong của đoàn nghệ thuật thường xuyên nói thấy tiếc, nói mất đi một nhân tài tốt. Lạc Lạc, lần này con phải vào.”

“Mẹ con thật sự không muốn đi, thật đó, đừng ép con, được không.”

Thư Mạn Thanh gấp gáp nói: “Con học ngành này không phải là để trở thành một vũ công hàng đầu bậc nhất sao!”

“Ai nói con nhất định trở thành vũ công hàng đầu.”

“Không thì sao!”

“Con có thể làm diễn viên mà!” Ôn Từ mỉm cười, “Mẹ, mẹ không biết

giới giải trí vui cỡ nào đâu, kiếm tiền rất nhanh! Lần trước con quay Kinh hồng, đạo diễn luôn giữ liên lạc với con, ông ấy nói..."

Thư Mạn Thanh ngắt lời cô: "Con nói như vậy là sao! Cái gì gọi là kiếm tiền nhanh, từ nhỏ mẹ dạy con thế nào, đừng bao giờ vì tiền đánh mất chính mình."

Ôn Từ không nghĩ như vậy: "Mẹ, sao mẹ còn trong sáng như vậy, mẹ mở mắt ra nhìn đi, không có tiền làm gì có chuyện chính mình."

"Không cho phép con nói như vậy, có nghèo thì con người ta cũng phải có nguyên tắc."

"Nguyên tắc tính là gì chứ, không có tiền, cái gì cũng không phải!"

Bốp!

Âm thanh giòn giã, năm dấu tay in lên trên mặt Ôn Từ rõ ràng.

Đầu cô hơi lệch sang một bên, cái má đỏ ran và nóng bừng. Bộ não của cô réo lên như một cái chuông, và thế giới xung quanh đều im lặng.

Đây là lần đầu tiên, lần đầu tiên mẹ đánh cô.

Bàn tay trái của Thư Mạn Thanh run rẩy, khó tin nhìn Ôn Từ: "Lạc Lạc của chúng ta.... Sao lại... sao lại biến thành như này?"

Ánh mắt Ôn Từ ướt ướt, nhưng vẫn kiên cường không để nước mắt rơi xuống, sống chết nén nó lại nơi vành mắt.

Cô sớm đã thay đổi rồi, cô sớm đã không còn là một cô công chúa nhỏ bồng bềnh trong tháp ngà nữa.

Dưới chân cô là thế giới chân thực và thô ráp nhất!

“Mẹ, con sẽ không đi.” Ôn Từ kiên quyết nhìn mẹ, nói từng chữ, “Dù cho mỗi ngày mẹ cho con một cái bạt tay thì con cũng sẽ không đi!”

Nói rồi Ôn Từ cũng không quan tâm sự sụp đổ của mẹ, cô lau nước mắt xoay người rời đi.

.....

Cửa hàng tiện lợi về đêm yên tĩnh không bóng người.

Trước quầy tính tiền, Phó Tư Bạch cẩn thận bôi thuốc làm mát để tan máu bầm cho Ôn Từ.

Đầu ngón tay của anh hơi thô ráp, có vết chai do anh chơi guitar quanh năm. Vì thế động tác anh làm cố gắng nhẹ nhàng, dịu dàng.

“Mẹ em xuống tay đủ ác đấy.”

“Mỗi ngày bà ấy đều cầm bút vẽ tay cũng rất có lực.”

Anh cẩn thận nhìn mặt cô một lượt, “Đau không.”

“Không đau bằng tối đó với anh.”

“Ông đây không có đùa với em.”

“Em cũng không có nói đùa.” Cơn giận dỗi trong lòng cô vẫn luôn kìm lại, lúc này cuối cùng cũng phát tiết ra miệng, “Dù sao anh cũng chỉ quan tâm cảm nhận của anh, làm bộ làm tịch cái gì.”

“.....”

Phó Tư Bạch nhìn thấy cả người cô như bật chế độ gai góc, bất lực dịu dàng lại, “Anh cũng không có chọc giận em, với lại anh nói rồi chịu không được có thể bảo anh dừng, tự em không la lên chứ.”

“Phó Tư Bạch, bây giờ có thể đừng nói cái này không.”

“Vui vẻ rồi.” Ngón tay anh vuốt ve cằm cô, lạnh lùng nói: “Là ai đang nói, hửm?”

Ôn Từ liếc nhìn anh: “Anh có thể im lặng không, lúc anh mở miệng rất khiến người ta chán ghét đó.”

“Em ghét anh còn ít à?”

“Đúng đấy em rất ghét anh!” Cô tức đến nổi cầm chai thuốc mỡ ném lên người anh, lớp dịch thuốc màu trắng tạo ra một chút vết ố rõ ràng trên đường viền cổ áo của anh ấy

“.....”

Hai người đều thở phì phò, cả hai đều oán trách nhìn đối phương, Ôn Từ không để ý anh nữa, xoay người lại.

Sau mấy phút bình tĩnh lại Phó Tư Bạch lại kéo cô lại, giữ cằm cô để tiếp tục bôi thuốc, anh bất lực nói: “Được, ông đây cam tâm tình nguyện làm bao cát trút giận cho em.”

Ôn Từ cũng thấy áy náy, chịu không nổi được mà rời nước mắt, nắm lấy cổ áo của Phó Tư Bạch, dùng ngón tay lau sạch vết thuốc mỡ: “Xin lỗi....”

Nhin thấy cô khóc là lục phủ ngũ tạng của Phó Tư Bạch đều rối nùi lên---

“Việc có chút xíu khóc gì chứ, thuốc bôi coi như uống hết rồi.”

“Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi....”

Cảm xúc Ôn Từ suy sụp rồi, cô cứ nắm chặt lấy cổ áo anh, hôn vào cằm và cổ anh, “Phó Tư Bạch, em xin lỗi....”

Tim anh như bị cưa vào, anh dùng sức ôm chặt cô gái nhỏ vào lòng....

“Đừng xin lỗi, vĩnh viễn đừng xin lỗi anh.”

*Ý anh nói về việc cua gái

Chương 117: Thưởng

Phó Tư Bạch dựa vào cửa sổ đọc sách, điện thoại Ôn Từ để cạnh tay anh, màn hình lóe sáng lên là mẹ cô gửi tin nhắn đến---

“Lạc Lạc, dù thế nào mẹ cũng không nên động tay, mẹ xin lỗi con trước. Nhưng con cũng cần tha thứ cho trái tim mẹ, mẹ hi vọng con bất cứ lúc nào cũng đều có thể trưởng thành một cách khỏe mạnh. Con phải đi đúng đường trở thành đứa trẻ xinh đẹp ấm áp.”

- --Đọc full tại Truyenfull.vn--

Mấy phút sau Ôn Từ đi từ nhà vệ sinh ra, với làn hơi nước nóng và hương thơm của sữa tắm.

Cô lau tóc, quay đầu nhìn thấy Phó Tư Bạch đang lôi ra một tờ giấy A4 từ chiếc máy in nhỏ ở nhà và đưa cho cô.

Ôn Từ sững người: “Làm sao anh có cái này.”

Phó Tư Bạch đóng máy tính xách tay lại, nói qua loa: “Trong nhóm chát lớp em tải xuống.”

Ôn Từ bĩu môi, ngồi xuống ôm cái máy tính của anh, cô ngồi xếp bằng bên cạnh giường, lầm bầm đổi mật khẩu: “Xâm phạm quyền riêng tư của em.”

“Máy tính của anh em tự ý dùng, là ai xâm phạm ai?”

“Với lại, em có bí mật gì, đâm sau lưng anh à?”

"Đó là điều mà các học viên khiêu vũ tụi em giỏi nhất."

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

Trái tim của Phó Tư Bạch đang ngứa ngáy không thể chịu đựng nổi, và anh ghé qua lại muôn cắn cô.

Ôn Từ vội vàng ngã ra sau để né, hai người cùng nằm trên chiếc giường lớn mềm mại, Phó Tư Bạch lại tiến một bước thì cô lại dùng chân đá anh, nói: "Đưa điện thoại cho em."

Anh đưa điện thoại mình cho cô, cô lại đẩy ra, "Của em ấy!"

Phó Tư Bạch lấy điện thoại trên tủ đầu giường qua, cười nhạt: "Anh là người hầu kiêm luôn bạn trai của em, xách cặp bưng nước cho em, còn phải phục vụ đặc biệt nữa."

Ôn Từ không để ý, cúi đầu soạn tin nhắn để trả lời lại mẹ: "Vào mật khẩu của em còn xem điện thoại của em."

"Nếu em thật sự sợ anh xem thì cài mật khẩu rồi."

Phó Tư Bạch bị cô chọc cười: "Bà ấy đánh em, không tức giận nữa rồi?"

"Mẹ con làm gì có thù dai, mẹ em nhất định là tức lầm, bà chưa bao giờ đánh em."

Phó Tư Bạch nhìn dáng vẻ thấp thỏm khi soạn tin nhắn của cô, biết cô là cô nương được ba mẹ nuông chiều từ nhỏ, gia đình luôn có một ý nghĩa lớn với cô.

Vì để bảo vệ người nhà mà cô đều nguyện hi sinh tất cả, bao gồm chính bản thân cô.

Phó Tư Bạch thuận tay đưa tờ đơn qua, anh nhàn nhạt nói: "Điền đi."

“Không điền.”

“Điền rồi sẽ có thưởng.”

“Thưởng cái gì thế?”

Phó Tư Bạch cúi người sát tai cô, anh nói rất có lực: “Thưởng em hôn anh một cái.”

Ôn Từ đẩy anh ra: “Ai muốn hôn anh.”

“Vậy thưởng em được anh hôn một cái.”

“Phó Tư Bạch, đồ vô sỉ không cần mặt mũi.”

“Rốt cuộc có điền không.”

“Không điền.” Ôn Từ ngồi qua ghế cạnh cửa sổ, cô bóp kem dưỡng thể thoa lên đôi chân thon và đẹp: “Huấn luyện ở đoàn nghệ thuật Lan Ninh phải tốn rất nhiều thời gian, không thể đi làm thêm được.”

Phó Tư Bạch biết cô lo lắng về vấn đề kinh tế, muốn nói có anh ở đây rồi sợ cái gì.

Nhưng anh nhìn ra được sự cố chấp của Ôn Từ, cô gái nhỏ này cẩn bản không muốn đón nhận.

Mỗi một việc cô cầu anh giúp đều là vì gia đình, bất đắc dĩ.

Nhưng cô chưa bao giờ cầu xin anh vì bản thân mình, ở bên nhau lâu như vậy mà ngay cả một bộ quần áo anh cũng chưa có cơ hội mua cho cô, mời cô đi ăn cũng chỉ là món ăn lề đường, vỉa hè.

“Em muốn làm minh tinh, muốn tiến vào làng giải trí để kiếm tiền?”

Ôn Từ nghe ra được giọng điệu lạnh lùng mỉa mai của anh, cố chấp hỏi lại: “Cái này có gì không thể chứ?”

“Vậy em biết nếu không có tiền có thể, em muốn lăn lộn trong giới này khó cỡ nào không?”

Ôn Từ không đáp lại được.

“Được, coi như em dựa vào bản lĩnh của mình tiến được vào giới giải trí đi, có tiếng rồi nhưng em có thể bảo đảm được mỗi một chuyện chưa xảy ra trong tương lai bản thân em đều có thể gánh không?”

“Em... em có thể.”

“Hàng loạt người trong giới giải trí có năng lực có bản lĩnh nhưng không có hậu thuẫn chỉ có thể làm con chốt thí, em cảm thấy em có thể kiên trì bao lâu?”

Phó Tư Bạch nhìn cô lạnh lùng nói tiếp: “Làm diễn viên không phải là việc em đam mê, múa mới phải. Làm việc bản thân mình đam mê thì dù cho vất vả khó khăn đi nữa thì khi em kiên trì đều sẽ là chuyện có ý nghĩa.”

Một tràng dài Ôn Từ cứng miệng không có cách nói lại.

Cô nhìn Phó Tư Bạch: “Còn nói em, vậy anh thì sao. Còn không phải cũng từ bỏ niềm đam mê âm nhạc, chọn một con đường khác đấy.”

“Ôn Từ, em sai rồi, đam mê của anh không phải âm nhạc.”

“Vậy là...”

Hai người đối mặt với nhau vài giây, Phó Tư Bạch nhìn đi chỗ khác cũng né tránh vấn đề này: “Bây giờ đang nói đến vấn đề của em.”

“Dù sao em cũng không đi.”

Phó Tư Bạch cũng không quan tâm sự phản đối của cô, tự ngồi xuống điền đơn, viết thông tin của cô, anh viết xuống tên cô.

“Phó Tư Bạch! Sao anh lại chuyên quyền độc đoán như vậy thế!”

“Nếu đã như vậy, dù sao em ghét anh, anh cũng không để ý chuyện em ghét thêm tí nữa.”

“Vậy em thật sự càng ghét anh rồi.”

“Tùy em.”

Ôn Từ xoay người nằm lên giường, không để ý anh nữa.

Phó Tư Bạch nghiêm túc viết đơn đăng ký và bỏ vào thùng lửng trong cặp sách, sau đó cô tắt đèn và mở màn hình chiếu trong phòng.

Ôn Từ tò mò quay đầu nhìn anh, thấy anh lôi ra một chiếc đĩa CD từ ngăn tủ dưới cùng và đặt nó vào thiết bị chiếu, một giai điệu pipa rõ ràng và dễ chịu vang lên, và một hình ảnh biểu diễn xuất hiện trên màn hình.

Một người phụ nữ treo dài lụa màu xanh lục chậm rãi nhảy múa ở trung tâm sân khấu, nâng cổ tay và hạ lông mày, đầu ngón tay run rẩy lướt qua cơ thể như điện, giống như một con chim rung động cả lồng chim.

Đây là “Uyên sồ vũ”, mô phỏng điệu nhảy cổ điển của loài chim. Tính thẩm mỹ của nghệ thuật cực kỳ cao nhưng không phải ai cũng có thể dễ dàng thử được, bộ môn múa này thực sự quá khó.

Ôn Từ nhìn qua Phó Tư Bạch, cô lại thấy đáy mắt anh phát sáng, nhìn sâu sắc người phụ nữ trong màn hình.

“Phó Tư Bạch, sao anh lại cho em xem cái này.”

“Để em xem người vũ công hàng đầu thực thụ là như thế nào, đối với trình độ hiện tại của em mà muốn vào giới giải trí hả....vẫn còn kém xa.”

Ôn Từ nhìn người phụ nữ trên sân khấu.

Quả thật, mỗi một động tác của bà rất uyển chuyển, không thừa một chút nào, kĩ thuật càng trau chuốt hơn... quả thật rất tự nhiên.

“Bà ấy là vũ công hàng đầu sao, tại sao em không biết thế.” Vũ công hàng đầu trong nước Ôn Từ đã coi diễn xuất và các video rất nhiều và rất lâu rồi, chắc sẽ không đến nỗi không nhận ra.

“Bà ấy qua đời rồi.”

“Hả?”

“Bà ấy là mẹ anh.”

Ôn Từ chỉ chăm chú chiêm ngưỡng điệu múa uyển chuyển và kỹ thuật tuyệt đỉnh của người phụ nữ. Lúc này nghe anh nói như vậy mới phát hiện ra đường nét khuôn mặt có chút khí khái, khuôn mặt xinh đẹp rất giống Phó Tư Bạch.

“Hóa ra mẹ anh cũng biết múa nha.”

“Bà ấy múa đẹp hơn em rất nhiều.”

“.....”

“Đây mới là hàng đầu, em còn kém xa.”

“Biết rồi biết rồi!”

Khóe miệng anh cong lên: “Nhưng em và bà ấy đều đẹp giống nhau.”

Nhưng không thể không nói mẹ của Phó Tư Bạch thật sự rất đẹp. Sự quyến rũ từ trong ra ngoài đó... được phát huy đến tận độ qua từng điệu nhảy quyến rũ của cô.

Ôn Từ nhìn Phó Tư Bạch, rất ít khi cô nhìn thấy tình cảm sâu sắc trong ánh mắt của người đàn ông này.

Anh mà cô quen biết trước đây luôn luôn là bất cần với đời, là tay chơi có tiếng với mái tóc trắng bạch kim.

Nhưng đó chỉ là một mặt nổi ở trên, còn ẩn sâu dưới đáy mới là một mặt không muốn ai biết của anh.

Ôn Từ là kiểu con gái của mẹ điển hình, cô có thể hiểu được niềm mong mỏi của Phó Tư Bạch đối với người mẹ mất sớm của anh. Cô thử nghĩ nếu bản thân mất mẹ...đều nhịn không được mà hai mắt phiếm hồng.

Màn hình rất nhanh đã kết thúc, trong phòng lại chìm vào bóng đen trầm mặc.

Xuyên suốt màn đêm dày đặc Ôn Từ dường như có thể cảm giác được tâm tình dao động trong không khí.

Anh đại khái chỉ là muốn cho cô tí động lực, để cô hiểu rõ bản thân còn kém rất xa. Nhưng cái video này lại hoàn toàn khơi dậy nỗi đau sâu sắc trong tim anh.

“Phó Tư Bạch, anh vẫn ổn chứ.”

Người đàn ông khẽ ừm, như đang cười, anh lại nói: “Trước đây xem video của bà ấy cũng không muốn khóc lắm.”

Con người chính là như vậy, khi ở trước mặt người mình thích nhất là khi... yếu đuối nhất.

Trái tim Ôn Từ cũng sót theo.

Cô chạm vào bóng tối mà đi tới, ôm lấy eo gầy của người đàn ông, ngửi thấy mùi thuốc lá hơi đắng trên người anh, thế giới này từng chút một tràn ngập cảm xúc của anh.

Cô nhón chân hôn lên yết hầu của anh, rồi đến cằm, cô men lên tìm đến môi anh, chủ động đưa đến cho anh sự ôn nhu của mình.

Biết anh rất khó chịu, nên trái tim cô cũng như bị một sợi dây câu cá trói buộc thật chặt.

Đêm đó, cô thật sự muốn để người đàn ông này vui vẻ hơn từ chính trái tim mình.

Cô cơ thể cho anh bất cứ sự vui vẻ nào, đều là cam tâm tình nguyện mà xông vào khói lửa.

.....

Ngày hôm sau, khi ban chủ nhiệm lớp nhận được bản đăng ký, Ôn Từ cầm bản đăng ký mà Phó Tư Bạch đã giúp cô điền vào, lại do dự hết lần này đến lần khác.

Nhớ đến “Uyên sồ vũ” tuyệt diệu, nhớ đến ước mơ nhiều năm vẫn vậy của bản thân, chính là trở thành người vũ công hàng đầu như mẹ của anh.

Nhưng ... nhưng cô đang đứng trên chỗ đầy bụi gai, làm sao cô có thể nhảy vô lo vô nghĩ được đây.

Ban nghiên cứu thu đến chỗ của Ôn Từ, nhìn phiếu đăng ký dưới sách, hỏi: "Ôn Từ, cậu đăng ký không? Tớ đi gửi phiếu đăng ký đến

văn phòng cổ vẫn."

"Tớ... thôi không nộp đâu."

"Cậu đã viết rồi, làm sao không nộp."

"Đây không phải tớ viết."

"Đây không phải chữ cậu sao?"

Bạn nghiên cứu phụ trách gửi và nhận bài tập cho các bạn trong lớp, thỉnh thoảng còn giúp cô giáo sửa bài tập, nét chữ của Ôn Từ rất mạnh mẽ và thanh thoát, cô ấy tự nhiên nhớ mãi.

Bạn học này nhắc Ôn Từ lúc này mới phát hiện nét chữ trên tờ đơn đăng kí mà Phó Tư Bạch giúp cô điền....vậy mà lại giống ý đúc từng chữ của cô.

Mỗi nét chữ đều tương thích đến mức cô thậm chí còn không nhận ra.

Lợi hại quá.

Phó Tư Bạch học theo nét chữ của cô từ lúc nào.

Trong lúc cô đang nghĩ bâng quơ thì bạn học đã đi ra khỏi phòng học rồi.

Tâm trí Ôn Từ rất loạn, nghĩ đến lời mẹ nói với cô, nghĩ đến người ba đang hôn mê.

Có lẽ sau này khi ôn tỉnh dậy nhìn thấy dáng vẻ bây giờ của cô cũng sẽ rất thất vọng.

Phải rồi, trái tim cô đầy vết bầm tím, và cô không còn là Lạc Lạc như ngày xưa nữa.

Nhưng ... dù cho hoàn toàn thay đổi thì Ôn Từ cũng muốn giữ lại chút đam mê mà ánh sáng cuối cùng trong trái tim mình.

Cô đuổi theo, đi đến lầu gọi bạn học lại, đưa tờ đăng kí đến tay cô ấy: "Phiền quá, tớ vẫn đăng kí nhé."

Bạn học mỉm cười, vui vẻ nhận lấy: "Làm sao mà do dự, cả trường đều đăng kí mà có thể chọn cậu hay không còn chắc mà."

"Ừm, phiền cậu rồi."

"Không sao."

Nhin bóng cô ấy khuất sau góc cầu thang, Ôn Từ thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên có hơi muốn khóc.

Phải rồi, cô cũng muốn đi trên con đường đúng đắn, ngay cả trong bóng tối, cô cũng muốn được mặt trời chiếu sáng. Cô muốn trở thành một cô gái xinh đẹp, ấm áp và đầy nhiệt huyết.

Đột nhiên cô rất nhớ rất nhớ một người.

Ôn Từ rút điện thoại ra, do dự mãi mới gửi cho Phó Tư Bạch một tin nhắn: "Nộp đơn rồi."

"Ừm."

"Anh đã nói có thưởng đấy?"

"?"

"Bạn trai ơi em muốn có thưởng."

"Bây giờ liền muốn."

Chương 118: Hiểm lạ

Trong sân bóng rổ Phó Tư Bạch ném trái bóng qua, cầm cắp lên rồi dùng khăn sạch để lau mặt.

Đoạn Phi Dương thấy anh muốn đi nên vội vàng gọi anh lại: “Phó ca, cậu chơi còn chưa tới nửa tiếng đó.”

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

“Một lát nữa còn có tiết, gọi cậu đi đâu thế?”

Ôn Từ nghiêm túc ghi chép lại, đột nhiên nhìn thấy Phó Tư Bạch đi qua hành lang ngoài cửa sổ, liền sững sờ.

Cô vừa mới nói đùa với anh thôi, không ngờ anh đến thật.

Không phải nói mỗi ngày đều bận bịa lấm sao, còn đến để “thưởng” cho cô nữa?

Lớp múa cổ điển nữ sinh rất nhiều, Phó Tư Bạch vừa xuất hiện là mấy người con gái không nhịn được liếc sang nhìn anh.

Anh đang mặc áo thể thao màu đen, một tay đút vào túi, thoải mái ngồi lên ghế ngoài hành lang. Trên khuôn mặt còn vương lại vài giọt mồ hôi sau khi chơi thể thao, mang theo khí chất thanh xuân.

Đường cong khuôn mặt sắc và gọn gàng, đuôi mắt vểnh lên tự nhiên, khi không cười cũng có chút quyến rũ.

Cũng quá kì lạ, anh vậy mà vẫn chưa đá Ôn Từ.

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

Mấy mối tình trước của Phó Tư Bạch còn nhanh hơn chạy nước rút, còn nhanh hơn cả ném shot, nhưng lần này với Ôn Từ... Có thể gọi là chạy đường dài thật, đã mấy tháng rồi.

Tiếng chuông xuống lớp, các sinh viên đều ồ ạt ra khỏi lớp.

Ôn Từ vội vàng đi đến, nhìn chõ hành lang một vòng như không nhìn thấy Phó Tư Bạch đâu, cô vừa định cúi đầu nhắn tin cho anh thì lại thấy tin nhắn Phó Tư Bạch nhảy tới: “Gặp nhau trên sân thượng.”

Ôn Từ đi lên sâu thượng, vừa mới đẩy cửa vào đã cảm thấy một đôi tay khỏe như móng vuốt đại bàng chạm vào eo cô, túm lấy cô như động vật ăn thịt, đè cô vào bức tường thô.

Không kịp phản ứng thì một nụ hôn mãnh liệt ập xuống, người đàn ông như muốn nuốt chửng cô.

Cô hít thở khó khăn, vô thức đẩy anh ra.

Trong lúc cô hít thở anh lại ghé sát vào tai cô, dùng giọng điệu gợi cảm nói: “Cuối cùng em cũng muốn anh rồi?”

Câu nói này vừa nhẹ nhàng vừa gợi cảm khiến Ôn Từ không nhịn được mà đỏ mặt, vô thức giải thích: “Em không... anh đừng có hiểu lầm, không phải như vậy.”

“Không muốn anh thì muốn thưởng gì.”

Mặt cô đỏ lên, nhìn yết hầu sáng ngời của anh, cô nói lí nhí: “Chỉ là muốn hôn anh một chút thôi.”

Khóe môi Phó Tư Bạch cong lên: “Được, cho em hôn đủ luôn.”

Anh lại hôn cô, nhẹ nhàng cắn lên môi cô, đầu lưỡi còn vương vấn cô...

Ôn Từ không chịu được nụ hôn như thế của anh, vẫn kháng cự đẩy anh ra: “Anh vừa mới chơi bóng rổ xong à.”

“Ừm.”

Đôi mắt như hổ ly câu dẫn của anh, từ từ nhìn sang chỗ khác. Quả thực, anh nhìn thấy chiếc áo sơ mi trắng của cô gái nhỏ dính đầy mồ hôi của anh, thấm ướt trên da cô.

Ôn Từ kéo Phó Tư Bạch ngồi lên bậc thềm, cô lấy khăn ướt từ trong chiếc túi màu xanh nhạt ra để lau từng chút từng chút mồ hôi trên mặt anh.

Gió thổi và mát lạnh khắp nơi.

Đôi mắt sâu thẳm của Phó Tư Bạch dường như có một sức mạnh xuyên thấu nào đó, chỉ cần nhìn một lúc cô sẽ đỏ mặt không có gì để che giấu, vì vậy cô cố ý tránh nhìn anh rồi quay mắt đi chỗ khác.

“Lạc Lạc em có phải có hơi thích anh rồi không?”

Ôn Từ bị câu nói này của anh làm cho giật mình, vô thức muốn phủ nhận nhưng Phó Tư Bạch lại cứ nhìn chằm chằm cô.

Nếu nói dối chắc chắn sẽ bị phát hiện.

Cô hỏi lại: “Anh thích em không.”

“Anh muốn em như vậy còn không phải vì thích em?”

“Hừ, anh nói là kiểu thích kia, là dục vọng cơ thể em mới không hề thấy lạ gì.”

Phó Tư bạch cười sâu xa: “Em lạ kiểu thích nào?”

“Không biết, dù sao cũng không thấy lạ vì anh.”

“Vậy anh đi nha.” Phó Tư Bạch đứng dậy, bước từ từ đi mấy bước để xuống cầu thang, “Em đợi đi, anh xuống lầu biểu diễn cho em xem một màn sau chia tay liền thoát ế ngay và luôn.”

Ôn Từ cũng không kéo anh lại, cô bật cười nhìn anh.

Lúc đi qua góc chõ cầu thang, Phó Tư Bạch vẫn quay đầu nhìn cô.

“Anh đi đi, biểu diễn màn thoát ế chóng vánh cho em xem.” Cô cười nói với anh.

Phó Tư Bạch hất cằm, nhìn cô với đôi mắt hồn hồn: “Lại cho em cơ hội cuối để giữ anh lại đấy.”

“Không giữ.”

“Đi đấy.” Phó Tư Bạch xoay người vẫy vẫy tay, đi xuống cầu thang.

Ôn Từ vốn nghĩ anh đùa, nhìn thấy anh vậy mà đi thật, ngay cả tiếng bước chân cũng không nghe thấy nữa.

Cái tên Phó Tư Bạch này thật sự là không gì mà không làm được.

Nghĩ đến mấy nữ sinh đang nhìn anh với con mắt thèm muốn như hổ đói thì lòng Ôn Từ có hơi bất an, cô đuổi theo: “Phó Tư Bạch, em nói đùa với anh đấy, anh không được phép...”

Quanh gốc, cô ngã vào một vòng tay ấm áp và vững chãi.

Trong khoang mũi cô tràn ngập mùi hương vị chanh quen thuộc trên người đàn ông này, trộn lẫn với mùi thuốc lá vị bạc hà... là mùi hương khiến cô cảm thấy an tâm.

Phó Tư Bạch liếc nhìn cô: “Vẫn không nỡ?”

Ôn Từ tức giận quay lưng lại với anh: “Đi đi! Anh thích chia tay thì chia tay, thích thoát ế thì thoát!”

“Tối nay về nhà không?”

“Về nhà?”

“Ừm, cẩn hộ Ngụ Hồ, ngủ cùng nhau.”

“.....”

Cô đã quen với cách nói chuyện của người đàn ông này, “Anh thôi đi không, ngày ngày đều...”

Phó Tư Bạch bật cười: “Em nói anh thôi đi không á.”

Ôn Từ bĩu môi: “Tối nay em phải đi ăn cơm với mẹ, bữa ăn làm lành của em và bà.”

Phó Tư Bạch cũng không miễn cưỡng, chỉ nói: “Em là con gái cưng của mẹ cái gì mà còn bữa cơm làm lành.”

“Hừ.”

Phó Tư Bạch đưa Ôn Từ ra tới cổng trường giúp cô gọi xe.

Trước khi lên xe Ôn Từ đột nhiên quay lưng lại, giơ lên cái điện thoại: “Phó Tư Bạch, anh có muốn thêm wechat không nè?”

Trái tim anh loạn nhịp, nhớ lại chuyện giữa Phó gia và Ôn gia, vô thức né tránh: “Một thời gian nữa rồi nói.”

“Được thôi, có thể mai là chia tay rồi.”

“Có thể mai ba em sẽ tỉnh lại.”

Chương 119: Mặc sức

Trong nhà vệ sinh của tòa nhà nghệ thuật không có xà phòng hay bột giặt nên Phó Tư Bạch cũng không quan tâm sự phản đối của Ôn Từ, anh nhét cô vào trong xe, nhanh chóng lái xe về căn hộ Ngụ Hồ.

Lúc vào thang máy tình cờ có một người phụ nữ mặc váy quý phái đi vào cùng một con chó bông.

- --Đọc full tại [Truyenfull.vn](#)---

Người thấy mùi lạ, người phụ nữ bịt mũi liếc nhìn Ôn Từ với vẻ chán ghét.

Phó Tư Bạch đưa tay ra ôm lấy vai của cô, kéo cô ra phía sau anh.

Cái này coi như xong, bộ đồ vest cao cấp trên người anh cũng bị hỏng mất thôi.

Ôn Từ hơi vùng vẫy, nhưng lực tay của anh lại rất mạnh cắn bản là cô không đẩy tay ra được.

Trong lòng cô rất khó chịu, cô thà là Phó Tư Bạch chán ghét cô.

Anh càng đối xử tốt với cô thì cô lại sẽ càng mắc kẹt trong tấm lưới dịu dàng do người đàn ông này dệt nên, e rằng sẽ khó tự giải thoát cho mình.

Sau khi về đến nhà Ôn Từ xông thẳng vào nhà vệ sinh, cũng mặc kệ nhiệt độ nước nóng lạnh, cô mở vòi sen ra dội thẳng lên người mình.

“Em điên rồi à.” Phó Tư Bạch ông vào buồng tắm rộng rãi, anh buộc phải túm lấy cô ra, cau mày nói, “Cứ xối như thế này, coi mình là thịt lợn chết trôi à?”

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

Phó Tư Bạch mở đèn dịu nhẹ lên, kéo cô đến bồn rửa mặt, điều chỉnh nhiệt độ nước, trước tiên dùng nước rửa sạch cánh tay cho cô, sau đó xịt một ít sữa tắm ra rồi xoa xoa.

Dưới ánh đèn ấm áp, góc mặt lạnh lùng sắc bén của người đàn ông đã dần dần dịu dàng, ôn nhu hơn. Mặc dù khuôn mặt của anh ấy không biểu cảm nhưng vẫn rất dịu dàng.

Anh xoa tay bằng xà bông cho cô, cẩn thận rửa sạch đến từng kẽ móng tay cô.

Ôn Từ vẫn luôn nhớ Phó Tư Bạch mắc bệnh sạch sẽ trong nhà quanh năm đều không có miếng bụi, vì thế nên mỗi lần dùng nhà vệ sinh xong cô đều dọn dẹp không chừa lại một cọng tóc, không để anh cảm thấy bẩn.

Vậy nên mới vừa này thậm chí cô còn không dám để anh chạm vào cô.

Phó Tư Bạch nhìn thấy sự bối rối mà cô gái nhỏ cố che giấu trong đôi mắt trong veo, anh cong môi cười: “Ở trước mặt anh bắt đầu chú ý hình tượng rồi?”

“Không...” Ôn Từ dùng hết sức để rút cánh tay ra khỏi tay anh, “Để tự em làm đi.”

Ôn Từ dần dần bỏ sự phòng bị tâm lý, để anh nắm lấy cổ tay thon dài trắng nõn, dùng khăn nhẹ nhàng lau từng tấc trên da thịt của cô.

Trái tim cũng chứa đầy bong bóng dịu dàng này.

Phó Tư Bạch bật công tắc của bồn tắm và nói với cô: “Đợi lát nữa ngồi vào ngâm mình sẽ dễ chịu hơn.”

“Không cần đâu.”

“Bảo em dùng thì em cứ dùng đi.”

“Không.”

Phó Tư Bạch biết sự lo lắng trong lòng Ôn Từ, cô sợ khơi gợi lại kí ức kia của anh, vì thế nên cô không bao giờ sử dụng bể sục tích hợp khổng lồ ở trong nhà này.

“Anh không để ý, thường ngày em có thể dùng nó.”

Ôn Từ vẫn lắc đầu.

Phó Tư Bạch không màng đến sự từ chối của cô, anh cắm dây để bồn tích tụ nước nóng, làn hơi tỏa lên.

Ôn Từ ngồi cạnh bồn nhìn bóng lưng người đàn ông này.

Anh đứng cạnh bồn nước, vắt nước giặt và vò mạnh đôi giày khiêu vũ bẩn của cô.

Không chỉ có đôi giày khiêu vũ mà ngay cả chiếc áo khoác dệt kim bị dơ của cô anh cũng giặt hết.

Ôn Từ ngạc nhiên hỏi anh: “ Phó Tư Bạch, trước đây anh có giặt đồ không?”

“Không có.”

“Vậy sao anh biết làm.”

“Anh đâu phải bị bệnh ngốc.”

“.....”

Được rồi.

Trong bồn tắm đã bơm đầy nước ấm, Ôn Từ chỉ mặc một cái áo hai dây màu trắng, nhìn Phó Tư Bạch.

Người đàn ông giúp cô vắt sạch nước còn trên áo khoác, treo lên mốc, không nhìn sang cô, như thể anh không muốn nhìn ý tứ của cô.

Nhưng... cũng không có ý định ra ngoài.

Chú ý đến ánh mắt của người con gái, đôi mắt sáng rực phong tình của Phó Tư Bạch nhìn cô, anh bật cười: “Sao, còn muốn anh nhìn em tắm bồn à?”

“.....”

“Em là nói, có thể xin bạn trai đi ra phòng khách được không đấy?”

Phó Tư Bạch nói rất chính trực: “Còn chưa giặt xong.”

“Không phải anh giặt xong hết rồi sao?”

“Còn cái em đang mặc nữa.”

“.....”

“Áo lót, cái này anh có thể giúp em giặt được.”

“.....”

Anh rảnh lắm hả! Đây là giặt đến ghiền rồi?

^ . , -

Ôn Từ đẩy đẩy Phó Tư Bạch ra cửa, anh ngược lại cũng không hề miếng cưỡng, chỉ nói: “Thay ra rồi đưa cho anh.”

“Không cầm! Tự em giặt!”

Tiễn được cái vị thái tử gia đó, Ôn Từ ngồi bên bồn tắm, ngón tay lướt trên mặt nước, tạo nên từng lớp gợn sóng.

Cô lại nhớ đến lời Mạc Nhiễm từng nói trước đây, cô biết Phó Tư Bạch đã bị bóng ma tâm lí, chưa bao giờ dùng bồn tắm, thậm chí cũng không muốn tắm suối nước nóng.

Thật sự có nhiều lúc trốn chạy không phải là cách để giải quyết vấn đề, dũng cảm đối diện mới được.

Trốn tránh sẽ chỉ càng lún sâu hơn thôi.

Dù sao cô cũng không ở mãi bên cạnh anh, nhưng nếu có thể giúp anh khắc phục bóng ma tâm lí này cũng coi như là sự báo đáp từng chút của cô dành cho anh.

Mấy phút sau, cô lén lút nhìn chõ phòng khách: “Tư Bạch?”

Ở ban công giọng nói Phó Tư Bạch truyền đến: “Cần cái gì?”

“Anh.”

“?”

Phó Tư Bạch phơi đồ xong, anh ngó đầu qua thấy cô vậy mà đang đứng trước cửa vừa cười vừa vẫy tay với anh.

Cánh tay trắng nõn, sạch sẽ hơi ướt.

Yết hầu anh khẽ trượt, phản ứng tự nhiên anh biết không phải cô muốn cùng anh cái gì đó, mà là...

Có ý đồ.

“Anh có muốn vào không?”

Phó Tư Bạch đi đến bên cửa, lại do dự không đi vào, chỉ vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, hoài nghi hỏi: “Em muốn cái gì?

“Không có, em muốn hỏi anh, có muốn xuống nước thử xem...”

Cô gái nhỏ nhìn anh với đôi mắt hạnh nhân với sự chân thành không gì sánh được, điều này khiến Phó Tư Bạch càng thêm tin tưởng.

Cô ấy muốn dìm chết anh để trả thù hôm trượt tuyết.

“.....”

“Không.”

Ôn Từ lại giữ chặt tay anh, nghiêm túc chân thành nói: “Tư Bạch, anh đừng sợ, em sẽ ở bên cạnh anh.”

Lưỡi dao nhẹ nhàng, lưỡi dao trí mạng.

Phó Tư Bạch không thể từ chối, anh đi theo Ôn Từ vào phòng tắm, đứng trước bể sục lắp sẵn gợn sóng, nhíu mày.

Tình cảm bi thảm của mẹ anh năm đó lại hiện ra trước mặt anh, vũng máu đỏ ngầu khiến anh gần như chết ngạt..

Anh lùi về sau trong vô thức.

Ôn Từ lại nắm chặt lấy tay anh, như cho anh thêm sức mạnh và sự an ủi..

Nếu anh không thể đối mặt với cơn ác mộng đó, ác mộng sẽ nambi

mãi trong tim anh, không còn cách nào khác chỉ còn cách khắc phục nó.

Phó Tư Bạch hiểu ra rồi, Ôn Từ chỉ là muốn để anh đối diện với cái chết của mẹ.

Những cơn ác mộng kinh hoàng mà anh cố gắng thoát ra, nhưng không thể thoát ra.

Như một con rối, anh được cô dẫn dắt và từ từ bước vào làn nước hờ ẩm áp.

Ôn Từ đã cảm nhận được toàn thân anh đơ cứng và đôi tay đang run bần bật đó, cô nắm chặt tay anh để cho anh dũng khí.

Nhưng khoảnh khắc anh bước vào nước thì hồ tắm trước mặt này như biến thành một vũng máu đỏ thẫm. Cảnh tượng kinh hoàng lại hiện lên khiến Phó Tư Bạch nhảy ra khỏi bồn nước, anh đứng bên tường, đầu anh tựa vào bức tường lạnh buốt, thở hồng hộc, cố gắng trấn tĩnh lại.

Ôn Từ không ép anh, cô cũng không nghĩ lần đầu tiên có thể thành công.

Anh nguyện ý thử đã là tốt lắm rồi.

“Không sao, không sao cả.” Cô nhẹ nhàng vuốt lưng anh, như đang dỗ dành một đứa trẻ, dịu dàng nói: “Đừng sợ.”

Phó Tư Bạch nắm chặt lấy tay cô, như dùng hết sức lực cơ thể còn sót lại, anh như một người sắp chết đuối cố gắng bám víu vào một khúc gỗ như cái phao cứu mạng mình.

“Sau khi bà ấy đi cả thế giới này chỉ còn mình anh.” Anh tuyệt vọng nói bên tai cô, “Mấy năm đó anh như một con ma lang thang vậy.”

Trái tim Ôn Từ cũng muốn run rẩy: “Em hiểu.”

Một đứa trẻ không có mẹ như thể có cả thế giới đi nữa cũng luôn lạc lõng bất an. Nhưng đứa trẻ có mẹ giống như mất cả thế giới cũng sẽ không quá sợ hãi.

Bởi vì cô biết gấp chuyện lớn hơn nữa trời cũng không sập xuống được.

Đây là sự khác nhau giữa Ôn Từ và Phó Tư Bạch.

Phó Tư Bạch ôm chầm lấy cô, cúi đầu cắn lên bả vai cô. Ôn Từ bị đâu chỉ có thể “urm” một tiếng: “Tư Bạch....”

Phó Tư Bạch cắn cô, cũng hôn cô: “Ở bên cạnh anh mãi mãi.”

Ôn Từ cắn môi dưới, không có trả lời câu nói đó của anh.

Mãi mãi, là bao xa.

Cô không thể dự đoán được tương lai nhưng cô biết khoảng thời gian gần gũi nhất mà cô có thể có với anh chỉ có thể là lúc này.

Phó Tư Bạch có vẻ như ôm cô một cách tuyệt vọng, anh cắn cô...

Đêm đó hai người đều rất nồng nhiệt, mỗi một lần đều như thế đó là lần cuối cùng. Trong đêm đen như vực thẳm vô tận, nó run rẩy hóa thành tro tàn.

.....

Hôm sau Ôn Từ mặc đồ rồi đi đến đoàn nghệ thuật. Khi cô đang thay giày khiêu vũ trong phòng thay đồ, lúc đi ngang qua cô Đoạn Cẩn Huyên cố ý vuốt mũi rồi thì thầm to nhỏ với mấy người con gái khác để cười nhạo cô.

Vốn dĩ Từ Thần Thần còn lo lắng Ôn Từ chịu không nổi, tìm cô đối chất, nhưng Ôn Từ rất lãnh đạm thờ ơ, cũng không có bất cứ cái gì tỏ ra là không hài lòng cả.

Sự hi sinh nhẫn nại này cũng khiến Từ Thần Thần có cái gì nhìn khác. Các người con gái trong đoàn nghệ thuật tuổi tác đều xấp xỉ nhau, nhưng rất rõ ràng là Ôn Từ trưởng thành hơn bọn họ rất nhiều.

Lúc đoàn tập dợt, Ôn Từ nói với Tân Phong ở trước mặt mọi người: “Cô Tân, em không hợp với múa độc diễn của đoạn ‘Vết mực’, nếu không để đoạn này cho Đoạn Cẩn Huyên đi ạ.”

Mọi người ngạc nhiên vì không ngỡ Ôn Từ lại chủ động từ bỏ cơ hội để độc diễn hiếm có như vậy.

Đoạn Cẩn Huyên đương nhiên cũng không ngờ được, nhưng cô ta đoán Ôn Từ chắc chắn đã bị hù dọa bởi hành động “ra oai phủ đầu” hôm qua của cô ta.

Việc như vậy trước đây xảy ra không hiếm, cô ta một đường đều thuận buồm xuôi gió, cục đá cản đường đều bị cô ta dùng một chân đá bay, Ôn Từ... cũng như thế.

Vốn là vậy nha, cô ta là người gia nhập đoàn mấy năm trước. Trước khi Ôn Từ đến Đoạn Cẩn Huyên là người kép phụ bắt mắt nhất.

Lần này cũng đủ năng lực để muốn nhảy độc diễn đoạn ‘Vết mực’ này, cô ta âm thầm tập luyện một thời gian dài rồi. Không ngờ Ôn Từ vừa đến không chỉ cướp đi sự chú ý của cô ta, mà Tân Phong còn giao sân khấu độc diễn lần này cho cô.

Đoạn Cẩn Huyên phải cho cô ta biết thế nào là lợi hại.

Tân Phong nghe Ôn Từ nói muốn chủ động rời, cũng khá ngạc nhiên, ánh mắt sâu xa nhìn về phía Đoạn Cẩn Huyên.

Đoạn Cẩn Huyên đắc ý không nói thành lời, rất rõ ràng là cô ta đã làm gì đó với Ôn Từ....

Việc như vậy xảy ra không ít, Tần Phong trước giờ luôn nhắm một mắt mở một mắt bởi vì gia thế của Đoạn Cẩn Huyên. Dù là giáo viên của cô ta nhưng Tần Phong chưa bao giờ nói nặng với cô ta.

Như vậy càng nuông chiều tính khí ngạo mạn của Đoạn Cẩn Huyên.

Nhưng lần này bà không muốn để phần biểu diễn trên sân khấu vở vũ kịch quy mô lớn được chuẩn bị công phu của mình "Phong cảnh nhuốm mực" bị giảm giá trị vì những yếu tố bên ngoài chuyên môn như này.

Cô nói với Đoạn Cẩn Huyên: "Chương 'Vết mực' này em có thể nhảy tốt không?"

"Không vấn đề gì cô Tần Phong." Đoạn Cẩn Huyên ngạo mạn nói, "Em đã luyện nó rất nhiều lần từ sớm rồi."

"Được, vậy em thử đi."

Đàn tì bà vang lên, Đoạn Cẩn Huyên tự tin bước lên sân khấu, thể hiện điệu múa độc đáo rồng rắn múa bút một cách uyển chuyển.

Nhảy xong các cô gái trong đoàn đều nhiệt liệt vỗ tay để nể mặt cô ta.

"Huyên Huyên giỏi quá!"

"Nhảy đẹp quá!"

Đoạn Cẩn Huyên hân hoan bước ra khỏi sân khấu dưới sự khen ngợi của các cô gái, nói với giáo viên Tần Phong: "Cô, vì vở kịch múa này em đã chuẩn bị mấy tháng rồi."

“Quả nhiên là rất thành thực.”

Đoạn Cẩn Huyên lạnh lùng nhìn Ôn Từ, nhìn cô với ánh mắt làm sao mà bì với mình.

Không ngờ Tần Phong quay lưng lại nói với Ôn Từ:

“Dù sao Đoạn Cẩn Huyên muốn nhảy ‘Vết mực’ thay em, em cũng lên nhảy thử một đoạn đi để mọi người đánh giá xem hai người các em ai thích hợp hơn.”

Ôn Từ gật đầu, cũng đi lên sân khấu.

Nhạc vang lên, người con gái xoay người múa.

Bắt đầu Đoạn Cẩn Huyên chỉ coi cô như tay mơ mới vào đoàn, cẩn bản không để cô trong mắt.

Nhưng dần dà sắc mặt mọi người lại thay đổi.

Nếu nói đoạn Đoạn Cẩn Huyên vừa nhảy ban này, tinh tế và hợp quy cách không thể chê được, kĩ thuật cũng rất điêu luyện, thì đoạn múa này của Ôn Từ tự nhiên đến mức người ta không thể quan sát được bất cứ sơ sót kĩ thuật hay gì cả.

Cô mang đến một khí chất thoái mái, uyển chuyển giống như một con rồng đang lang thang, và phác thảo những đường nét của bức tranh phong cảnh bằng mực trên trang giấy trắng tinh.

Như giọt nước đọng trên núi, quyến rũ.

Không chỉ là mỹ cảm mà còn có mang đến một cảm giác rung động không tên, đánh thẳng vào chỗ mềm mại nhất trong nội tâm khán giả.

Điệu múa này nếu so sánh giữa Ôn Từ và Đoạn Cẩn Huyên thì đó là

một trời một vực.

Mọi người không vỗ tay, đắm mình trong điệu nhảy tự do mà Ôn Từ vừa thực hiện, lâu sau đó vẫn chưa thể hoàn hồn.

Thậm chí còn không cần đến sự quyết định cuối cùng của cô giáo Tân Phong, Đoạn Tân Huyên có thể nhìn ra được, cô thua rồi.

Thua một cách triệt để trước mặt người con gái này.

Mà khoảng cách ở đây dù cô có cố gắng bao nhiêu năm cũng không thể nào đuổi kịp.

Thiên phú không phải ai cũng có, mà thiên phú cộng lên sự nỗ lực.... mới là thứ đáng sợ.

Đoạn Cẩn Huyên ý thức một cách sâu xa, người như thế tuyệt đối không thể giữ trong đoàn này, giữ cạnh bên cô, nếu không cô vĩnh viễn thua Ôn Từ một bậc.

Cô đi ra khỏi phòng dạy múa, bình tĩnh gọi một cuộc điện thoại cho ba.

.....

Chiều hôm đó, Tân Phong nhận được thông báo từ ban giám đốc của đoàn, muốn loại tên của người mới gia nhập là Ôn Từ ra khỏi, lý do đã nghĩ thay bà rồi, cứ nói cô không thể thông qua kì khảo hạch tập sự.

Mà phần độc diễn ‘Vết mực’ trong “Phong cảnh nhuộm mực” cũng phải giao cho Đoạn Cẩn Huyên nhảy.

Rất rõ ràng, là Đoạn gia đặt áp lực lên cho ban giám đốc.

Tân Phong thật sự rất muốn bồi dưỡng Ôn Từ thật tốt. Vì vậy, bà cố

gǎng hết sức đấu tranh với ban giám đốc, cho dù bà nói thế nào cũng chỉ có một câu trả lời: "Không được."

Đây không phải là lần đầu tiên mà Đoan Cẩn Huyên làm như vậy, trước đây cũng có mấy tinh hoa bởi vì bị cô ta chèn ép mà rời đi, thậm chí còn có người chịu không được đả kích và lựa chọn từ bỏ việc múa.

Nhưng Tân Phong lại có thể làm gì sao, bà chẳng qua chỉ là một giáo viên hướng dẫn trong đoàn nghệ thuật, bất lực trong cuộc đối đầu giành lấy tài nguyên.

"Dù không thể ở lại đoàn nghệ thuật Lan Ninh, em cũng nhất định đừng bỏ cuộc."

Tân Phong nhìn ra được vẻ thất thần, khó chịu trên khuôn mặt của cô, "Em là nhân tài, nhất định có thể tiến xa hơn trên con đường này, hứa với cô đi tuyệt đối tuyệt đối đừng từ bỏ, là vàng thì ở đâu cũng sẽ phát sáng cả."

Ôn Từ biết cô giáo Tân nhất định đã cố hết sức giúp cô rồi nhưng vẫn không có tác dụng.

Cô đã nhún nhường một lần rồi, chuyện đôi giày khi trước Phó Tư Bạch liên tục truy hỏi cô chỉ có thể nói là do mình không cẩn thận làm dơ.

Nói với cô giáo Tân Phong cô muốn từ bỏ độc diễn "Vết mực" cũng là thật lòng.

Người đứng dưới mái hiên làm sao có thể không cúi đầu. Để được ở lại cô thà là nhẫn nhịn hết lần này đến lần khác, né hào quang của Đoan Cẩn Huyên ra.

Nhưng Đoan Cẩn Huyên thật sự... ức hiếp người quá đáng.

Sau khi đi ra khỏi phòng học, Ôn Từ đứng một mình dưới bóng tối nơi góc hành lang. Cô không thể khống chế được đôi tay đang run lên bần bật, bấm gọi cho Phó Tư Bạch.

Cô không muốn luôn bị ức hiếp, đã nhịn đủ rồi.

Chỉ có Phó Tư Bạch mới có thể bảo vệ được cô.

Nhưng sau khi điện thoại ở đầu kia bắt lên, nghe thấy giọng nói trầm thấp và có lực của người đàn ông, nhưng một câu Ôn từ cũng không nói ra được.

Đã không lên tiếng câu nào.

Không nói ra được.

Chính là không nói được.

Trước đây cô xem mối quan hệ giữa hai người chính là một cuộc giao dịch, khi cùng đường có thể mặt dày mở miệng cầu xin với Phó Tư Bạch.

Anh có thể đưa tay ra kéo cô.

Nhưng bây giờ...Cô lại không làm được chuyện vui vẻ thoái mái để chấp nhận sự giúp đỡ của anh hết lần này đến lần khác nữa.

“Lạc Lạc?”

“Không, Không có chuyện gì.”

“Không có chuyện gì gọi điện thoại làm gì.”

“Không có chuyện thì không thể gọi điện cho anh sao?”

Giọng nói anh dịu dàng hơn: “Biết rồi, nhớ anh rồi à.”

“Ừm, nhớ anh.”

Nghe thấy tiếng bíp cúp máy, Phó Tư Bạch đặt điện thoại xuống, những đầu ngón tay anh đang gõ lên bàn gỗ, nụ cười trên khóm miệng cũng từ từ nguội lạnh.

“Phó tổng nhỏ, anh gọi tôi.”

Giọng nói người đàn ông lạnh hơn, ánh mắt sắc bén---

“Đi điều tra thử, ai đang ức hiếp cô ấy.”

Chương 120: Tỉnh dậy

Ôn Từ dọn dẹp tủ đựng đồ của mình rồi vác cặp chuẩn bị rời khỏi.

Rất nhiều con gái trong đoàn nghệ thuật đều đã đến tiễn cô, mọi người trong lòng đều rõ sự ra đi của cô sau lưng nhất định là có sự giở trò của Đoan Cẩn Huyên.

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

Sự việc giống như vậy trước kia xảy ra ở đoàn Lan Ninh này không hề ít, bọn họ không còn thấy lạ nữa, nhưng Ôn Từ... thật sự quá đáng tiếc rồi!

Phần độc diễn ‘Vết mực’ của cô hôm đó đã làm mê đắm mỗi một người ở đây. Trong lòng mọi người đều rất khâm phục cô, cũng rất căm phẫn trước tất cả hành động của Đoan Cẩn Huyên.

Lẽ nào trong nhà có bối cảnh thì liền có thể một tay che trời sao?

Chung một đoàn với kiểu người như thế thì chỉ sợ là sau này mọi người đừng nghĩ đến chuyện trải qua những ngày tháng tốt đẹp.

Trong lòng mọi người ít nhiều gì cũng có cảm giác như thể một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ vậy.

Ôn Từ đi ra khỏi phòng đựng đồ, vừa đi ra đã nhìn thấy Đoan Cẩn Huyên.

Cô ta mặc một chiếc váy xanh lá có tay phồng, buộc tóc đuôi ngựa và thắt nơ nhung xanh sau đầu. Cô ta đang dựa vào tường, khóe

môi khẽ nhếch lên, nở một nụ cười chiến thắng.

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

Có chút tài lẻ muốn nhỉnh hơn cô à, Ôn Từ nghĩ bản thân mình là ai hả, nực cười.

Đoạn Cẩn Huyên đi lên phía trước chấn đường đi của Ôn Từ, cười nhếch mép: “Tôi khuyên cô vẫn nên dừng nhảy nữa đi, cô xem dáng vẻ nghèo rách mồng tơi của cô đi, một đôi giày nhảy cũ kĩ, cũng đáng để quăng sot rác rồi đấy.”

Ôn Từ dù sao cũng phải đi rồi nên cũng chẳng có gì phải sợ, trả lời lại: “Dù có là một đôi giày cũ kĩ thì mang lên cũng nhảy đẹp hơn cô rất nhiều, cô có tư cách gì khuyên tôi dừng nhảy nữa.”

Trước đến nay không ai dám dùng thái độ như thế để nói chuyện với Ôn Cẩn Huyên, cô ta bị làm cho tức đến nỗi hai má đỏ bừng, đưa tay lên muốn giáo huấn Ôn Từ.

Ôn Từ giữ chặt cánh tay của cô ta, dùng sức ném mạnh đến nỗi cô ta loạng choạng ngã vào tường.

Cô thường xuyên luyện nhảy nên cánh tay dù nhìn mềm yếu nhưng thật sự cũng có da thịt, so về sức Đoạn Cẩn Huyên cắn bản không phải là đối thủ của cô.

Đoạn Cẩn Huyên cũng hiểu sâu sắc điều này nên nhất thời không có cách gì chống lại chỉ tức giận dùng đòn chằm chằm cô: “Giới nghệ thuật không dành cho kiểu tầng lớp thấp kém như cô đâu?”

“Cũng không dành cho loại người ngang tàng tự cao như cô đâu.”

“Cô.... Cô...” Đoạn Cẩn Huyên tức đến không nói ra lời.

Ôn Từ lười đôi co với cô ta, cô xách cách chuẩn bị rời khỏi.

Còn chưa đi đến cửa của tòa nhà thì Tần Phong đã vội vàng đuổi theo: “Ôn Từ, đợi một chút!”

“Cô Tần có chuyện gì nữa ạ?”

“Em, em không cần đi nữa!” Vẻ mặt Tần Phong hơi hờ lênh, “Em có thể ở lại rồi!”

“Thật ạ?”

“Ừm! Giám đốc bên đó đã chuyển lời nêu bảo em có thể ở lại, và lại sẽ độc diễn vở ‘Vết mực’.”

Niềm vui đến quá bất ngờ khiến cho Ôn Từ có chút đờ đẫn, mà Đoan Cẩn Huyên ở bên cạnh cô lập tức xù lông lên: “Cô giáo Tần, chuyện gì vậy! Giám đốc sao lại lật mặt! Nói rõ là để cô ta cút rồi mà!”

Sắc mặt của Tần Phong lạnh lùng đi, nhìn Đoan Cẩn Huyên rồi nói: “Em chỉ là một trong những học sinh của đoàn nghệ thuật, giám đốc sẽ có những quyết định của mình, em không có cái quyền tự quyết đó.”

Đoan Cẩn Huyên tức giận lấy điện thoại từ trong túi ra gọi điện cho ba mình.

“Không cần gọi nữa, ba em sắp đến rồi.”

“Ông ấy sẽ đến đây?”

“Đến để thu dọn đồ đạc cho em.”

Đoan Cẩn Huyên hoàn toàn vẫn chưa phản ứng lại được cái này là chuyện gì, rất nhanh, ba cô ta Đoan Hoành vã bước vào.

Nhin thấy ba khiến nước mắt của Đoan Cẩn Huyên rơi xuống ngay

lập tức, cô ta đi lên để kể khổ với ba.

Nhưng không ngờ một người ba nuông chiều cô ta thành quen lại tức giận đến mức đẩy tay cô ta ra: “Còn khóc cái gì, mày gây rắc rối lớn cho ba mày rồi!”

Đoạn Hoành lười phải để ý đến cô con gái đong đảnh này, đi thẳng đến trước mặt Tân Phong, thấp thỏm hỏi: “Cô, cô Tân, xin hỏi cái người bạn học có mâu thuẫn với con gái tôi, cô bé... cô bé đi chưa?”

“Vẫn chưa đi.”

Đoạn Hoành thở phào nhẹ nhõm, dưới bàn tay chỉ hướng của Tân Phong, ông bước đến trước mặt Ôn Tù.

Khiến cho tất cả mọi người, bao gồm cả chính Ôn Tù cũng không ngờ là nhân vật cộm cán có máu mặt trong giới bất động sản ở Nam Thành vậy mà lại gập đầu 90 độ trước cô.

Đoạn Cẩn Huyên ngạc nhiên đến nỗi cái cầm cึง sắp rơi ra.

“Cô Ôn, là con gái tôi mạo muội với cô rồi, xin cô ngàn vạn lần đừng trách, tha thứ cho sự thiếu hiểu biết của nó, là tôi chiều nó thành hư, để nó không có giáo dục như thế là tôi thay mặt con bé xin lỗi cô.”

Ôn Tù nghe lời xin lỗi của ông, ngay cả kính ngữ cũng dùng với cô rồi.

Trong lòng cô mơ hồ nghĩ ra, đại khái cũng hiểu được vài phần.

Đoạn Cẩn Huyên không thể hiểu, ba mình sao có thể tôn trọng một con nhỏ như Ôn Tù! Có biết bao nhiêu người trong giới thương nhân rung chuyển trời đất mà ông cũng không cần dùng kính ngữ, vậy mà....ông ông ông lại dùng từ “Cô” để xưng hô với Ôn Tù!

“Ba! Ba điên rồi sao! Sao bà lại nói như thế với cô ta... cô ta căn bản

không là gì cả! Chẳng lẽ ba và cô ta còn có mối quan hệ không ai biết?”

“Mất dạy!” Đoạn Hoành bẹp một bàn tay lên mặt Đoạn Cẩn Huyên, âm thanh chan chát, khiến cho rất nhiều người con gái đã từng bị Ôn Cẩn Huyên ức hiếp thấy rất hả dạ.

Đoạn Cẩn Huyên chưa bao giờ bị ba đánh, nhất thời sững người, nước mắt chảy dài trên khuôn mặt.

Đoạn Hoành liên tục cúi người tạ lỗi với Ôn Từ mấy cái, còn kéo Đoạn Cẩn Huyên lại ấn đầu cô ta xuống để xin lỗi Ôn Từ.

“Xin cô ngàn vạn lần đừng so đo với nó, từ này về sau nó cũng sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt cô nữa, tôi sẽ làm thủ tục cho nó rời khỏi đoàn nghệ thuật ngay ạ.”

“Ba!” Đoạn Cẩn Huyên rơi nước mắt, ngạc nhiên đến mức hét lên:
“Sao lại có thể như vậy!”

“Mày ở đoàn nghệ thuật này múa bao nhiêu năm, cũng đã rồi, mẹ mày và tao đều nhìn ra mày không có thiên phú múa nhảy gì cả. Từ nay về sau lo học đại học cho đàng hoàng đi.”

“Không muốn, con muốn múa!”

“Việc này không đến lượt mày quyết.”

Đoạn Hoành kéo Đoạn Cẩn Huyên rời khỏi tòa nhà của đoàn nghệ thuật.

Mọi người đều bị cảnh lật mặt này làm cho ngạc nhiên đến mức không nói nên lời, ánh mắt nhìn Ôn Từ.... dần dần biết thành cái nhìn sâu xa.

Nực cười, mấy năm nay ở trong đoàn nghệ thuật Lan Ninh Đoạn

Cẩn Huyên ngang tang như nào gần như có thể nói là muốn gió có gió, muốn mưa có mưa, ai cũng không dám đắc tội với cô ta.

Ôn Từ mới đầu không phải cũng chùng bước trước cô ta sao, không ngờ cô vậy mà còn là con sói ẩn dật.

Tần Phong đại khái cũng biết ra được bối cảnh này, nhưng cô cũng không nói gì chỉ cầm lấy cái cắp của Ôn Từ, dịu dàng nói với Ôn Từ: “Nếu đã có thể ở lại thì em hãy nắm chắc cơ hội này, biết không?”

“Em biết rồi cô Tần, em sẽ nỗ lực.”

.....

Buổi tối, căn hộ Ngụ Hồ.

Ôn Từ làm cả một bàn thức ăn phong phú mỹ vị cho Phó Tư Bạch, sau khi ăn cơm xong hai người nắm tay nhau đi dạo trong khuôn viên của căn hộ, ai cũng không mở miệng nói về chuyện này trước.

Ôn Từ biết rất rõ ngoài Phó Tư Bạch ra thì không ai có thể lực lớn như vậy, người có thể khiến cho một nhân vật như Đoan Hoành cúi gập đầu trước mặt cô.

Phó Tư Bạch luôn luôn có thể giải quyết những chuyện này một cách gọn gàng, không để lộ dấu vết, thậm chí không phải nói với cô...

Mục đích cô ở bên cạnh anh không phải là vì mong cầu sự chống lưng, sự bảo vệ của anh sao.

Trong lòng Ôn Từ luôn không vượt qua được, giữa bọn họ có vẻ như có gì đó... âm thầm thay đổi, không còn là mối quan hệ lợi ích rõ ràng nữa.

Diễn lâu rồi chính mình cũng tin làm thật, trở thành người trong vở kịch rồi.

Phó Tư Bạch tắm xong, Ôn Từ gửi được mùi chanh thanh mát trên người anh, cô rất thích, cô đã hôn anh rất lâu.

Đôi môi mỏng của anh, vành tay, mí mắt.

Yết hầu là nơi khiến Phó Tư Bạch không chịu nổi nhất, anh nắm chặt tay cô, hơi run rẩy.

Cô đã biết sự nhạy cảm của người đàn ông, bao gồm cả những sở thích và thói quen của anh. Họ tan vào nhau theo một cách thân mật nhất, quen thuộc đối phương đến mức như hòa làm một.

Nhưng dù cho như vậy thì Phó Tư Bạch cũng hiểu rất rõ, sự chủ động tối nay của cô là vì cái gì.

Cô chỉ có thể đối tốt với anh thêm trăm lần để tiêu tán đi sự bất an trong trái tim.

Đã sắp không còn trả hết nỗi cho anh rồi.

Ngay khi ngón tay cô từ từ di chuyển xuống dưới lại bị Phó Tư Bạch ngăn lại, anh nắm chặt: “Lạc Lạc, những thứ anh muốn chưa bao giờ là cái này.”

“Vậy anh muốn cái gì?”

Phó Tư Bạch kéo cô nằm cạnh chân, những đầu ngón tay thô ráp của anh từ từ lướt qua các đường nét trên khuôn mặt cô rồi dừng lại ở cằm cô, anh nhẹ nhàng vuốt ve: “Thật lòng thích anh, quan tâm anh từ trái tim của em, bất cứ ai cũng không thể chiếm một vị trí đặc biệt nhất trong trái tim em, trừ anh...”

Ôn Từ không chịu được ánh mắt của anh, cũng sợ bị ánh phát hiện những bí mật chôn sâu trong trái tim không muốn ai biết của cô. Cô ôm chầm lấy anh, mang theo ngữ khí cầu xin: “Tư Bạch, anh muốn

thể nào cũng được, thật đó, cái gì em cũng có thể cho anh.”

Phó Tư Bạch biết câu nói đó của cô vẫn chưa nói hết.

Cái gì em cũng có thể cho anh...

Trừ việc yêu.

Mấy ngày tiếp theo Ôn Từ cảm nhận rõ ràng anh không giống trước đây nữa, giống như một con sư tử hoang dại phát tiết.

Cô có hơi sợ rồi, thêm nữa là lịch trình luyện tập ở đoàn mỗi tuần đều rất khắc khe, Ôn Từ còn phải học chuyên ngành, có lúc cũng phải tìm thêm một số việc làm thêm, thật sự bận đến tối mắt tối mũi, vì thế cũng ít khi đến cǎn hộ Ngự Hồ.

Mà như Phó Tư Bạch nói, thứ anh muốn chưa bao giờ là một mối quan hệ xác thịt, thậm chí lần đầu tiên ở suối nước nóng của là một sự ngoài ý không dự đoán trước.

Vì thế mà dù cô không đến cǎn hộ nữa Phó Tư Bạch cũng chưa bao giờ chủ động muố̄n.

Chiều hôm đó Ôn Từ một mình luyện tập trong phòng múa thì đột nhiên nhận được điện thoại từ mẹ cô.

Trong điện thoại, giọng nói của Thư Mạn Thanh kích động đến mức gần như run rẩy, bà nói với cô---

“Lạc Lạc, bây giờ con mau đến bệnh viện đi! Mau!”

Trong lòng Ôn Từ rơi đột một cái: “Ba có chuyện gì sao!”

“Ba con tỉnh lại rồi!”

“A!”

Ôn Từ nghe câu nói này, đầu ốc đột nhiên trống rỗng, trái tim như run lên kịch liệt: “Thật, thật sao? Mẹ không có lừa con?”

“Đứa trẻ ngốc, mẹ làm sao đi lấy chuyện này lừa con, mau đến đi, ba tỉnh rồi, trạng thái còn rất tốt nữa! Mau đến để ông ấy nhìn con đi.”

“Con lập tức đến!”

Ôn Từ cúp điện thoại, đôi chân có hơi run, cô đỡ lên xà ngang ở cạnh tường mua để thở gấp.

Rất sợ, rất sợ đây là một giấc mơ!

Cô đã từng mơ vô số lần, mơ thấy cảnh ba cô tỉnh lại, nhưng ngày này cuối cùng đã đến rồi thì cô lại không dám tin nữa.

Trên xe taxi, Ôn Từ gọi điện thoại cho Phó Tư Bạch.

Như thường lệ, cô gọi điện thoại cho anh thời gian chờ luôn không quá 5 giây.

Trong điện thoại, giọng nói Phó Tư Bạch hơi khàn ---

“Ba em tỉnh rồi?”

Ôn Từ ngạc nhiên: “Phó Tư Bạch sao anh biết.”

“Bác sĩ Tiêu đã gọi cho anh rồi.”

Ôn Từ nghe giọng nói hơi khác lạ của anh, trái tim hơi lõi nhịp: “Phó Tư Bạch... có phải anh biết hết rồi không?”

Ôn Từ nói ra câu này Phó Tư Bạch lại không có cho cô đáp án ngay lập tức.

Xe taxi đi qua đường hầm, có tiếng ù ù từ ống nghe.

Hít thở của hai người đều có hơi nặng nề, gần như không cần nói lời nào, một vài cảm xúc tinh tế giữa họ đã được hiểu ngầm.

Mấy giây sau Phó Tư Bạch cố gắng để kìm néi nỗi đau đớn, anh mỉm cười nhàn nhạt nói: “Chúc mừng em, cơn ác mộng của Lạc Lạc chúng ta cuối cùng cũng đã kết thúc rồi.”

Chương 121: Vị khách không mời mà đến

Ôn Từ không dám nghĩ đến câu nói cuối cùng của Phó Tư Bạch nói đó, vừa nghĩ đến là ở sâu trong tim lại xẹt lên cơn đau âm ỉ.

Cô chỉ có thể hối tài xế xe lái nhanh hơn chút, dồn mọi tâm trí lên chuyện ba đã tỉnh lại.

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

Trong lòng đầy lo lắng cô chạy một mạch, cuối cùng cũng đến trước cửa khu VIP của bệnh viện.

Thư Mạn Thanh đứng bên cửa, hồi hộp chờ cô.

“Mẹ, ba thật sự đã tỉnh lại rồi sao?”

“Là thật.”

“Vậy sao mẹ còn đứng trước cửa vậy, không vào để ở cùng ba.” Ôn Từ ngó vào trong phòng, đã không chờ được để gấp ba nữa rồi.

“Bác sĩ đang theo dõi các chỉ số cơ thể khác nhau cho ông ấy.” Thư Mạn Thanh cũng rất kích động và bất an, nói với Ôn Từ, “Mẹ đứng đây đợi con để đặc biệt nhắc con mấy câu.”

“Ừm!”

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

Bà đưa tay ra vuốt ve khuôn mặt còn đọng lại vài giọt nước mắt của

con gái, nói với cô: “Ba con vừa tỉnh lại, tâm trí còn có hơi chật chạp, con nhìn thấy ông ấy thì đừng khóc, đừng để ông ấy có bất kì một kích động trong cảm xúc nào, đừng nhắc về chuyện trước kia, hiểu không?”

“Ừm, con biết rồi.” Hai tay Ôn Từ ôm mặt, cô nhìn ra ngoài cửa sổ bằng kính trong suốt để bình tĩnh lại, lau sạch đi nước mắt, quay đầu nhìn mẹ cũng đang lau nước mắt, “Còn nói con, mẹ cũng không phải là khóc rồi sao.”

“Mẹ là vui quá đấy.” Thư Mạn Thanh cong môi cười, “Lâu như vậy cuối cùng ông ấy cũng tỉnh lại rồi.”

“Sau này cả nhà chúng ta có thể ở cùng nhau mãi, bình an quan trọng hơn mọi thứ khác.”

“Mẹ nói đúng đấy, chỉ cần cả nhà chúng ta ở bên nhau thì không có chuyện gì không vượt qua được.”

Hai mẹ con an ủi nhau một lúc, bác sĩ Tiêu chịu trách nhiệm chữa trị chính cho ba cũng cầm tờ chẩn đoán đi ra khỏi phòng bệnh.

Ôn Từ vội vàng đi lên: “Bác sĩ, bệnh tình của ba cháu thế nào rồi ạ, ông ấy tỉnh lại thật rồi sao? Tất cả tốt lên chưa ạ?”

Bác sĩ Tiêu sắc mặt vui vẻ: “Bệnh tình rất tốt, dù đầu óc vẫn còn hơi chật chạp nhưng nhận biết được rõ ràng. Cần phải biết bệnh nhân xuất huyết não ngủ nhiều năm thì sau khi tỉnh dậy sẽ có thể xuất hiện hiện tượng mất trí nhớ tạm thời hoặc lâu dài. Nhưng trí nhớ của ba cháu lại rất hoàn thiện, thật sự là dấu hiệu đáng mừng.”

“Vậy... vậy ba cháu có thể xuất viện không ạ!”

“Không khôn khôn, đương nhiên không được gấp. Chúng tôi vẫn phải cần quan sát thêm. Với lại ông ấy nằm hai năm rồi các cơ trong cơ thể vẫn còn chưa hồi phục, vẫn cần điều trị một thời gian rất dài

nữa."

"Cảm ơn bác sĩ!"

Bác sĩ Tiêu chúc mừng Thư Mạn Thanh.

Ôn Từ đi vào phòng bệnh, nhìn thấy ba Thư Diệp Lương của mình đang ngồi dựa vào đầu giường, ánh mắt có hơi đờ đẫn.

"Ba, ba.... Ba còn nhớ con không?" Ôn Từ đi đến cạnh giường bệnh, thấp thỏm hỏi, "Còn nhận ra được con không?"

Đôi mắt trống rỗng của Ôn Diệp Lương cuối cùng cũng tập trung, vẻ mặt càng sinh động hơn, khéo mắt nhướng lên, nở nụ cười: "Ngốc nghếch, con đang nói cái gì vậy, làm sao có thể không nhận ra con gái mình chứ?"

Ôn Từ cảm nhận được lòng bàn tay ấm áp của ông, cơ thể ông đã bắt đầu hồi phục, cũng có sức lực hơn.

Cô lại không kìm được nước mắt, cố nhịn rồi bởi vì ba không thể chịu kích động quá lớn được.

"Ba vẫn còn đang suy nghĩ, cảm thấy mình ngủ một giấc sao lại ngủ trong bệnh viện luôn rồi?"

"Ba, ba đã ngủ 2 năm hơn rồi."

Sắc mặt Ôn Diệp Lương hơi ngạc nhiên: "Hai năm hơn?"

"Phải đấy, con... con đã học đại học rồi. Đại học Nam Tương, còn vào đoàn nghệ thuật Lan Ninh nữa."

Ông vuốt ve khuôn mặt của Ôn Từ: "Phải rồi, con gái của ba nhìn đã trưởng thành lắm rồi."

“Con và mẹ mỗi ngày đều mong ba có thể tỉnh lại.” Cổ họng Ôn Từ đau nhói, cô sắp nghẹn lại, nhưng cô vẫn cố kìm lại, “Con còn sợ nếu ba vĩnh viễn không tỉnh lại thì phải làm sao đây.”

Ôn Diệp Lương nhìn Thư Mạn Thanh đang lặng lẽ rời nước mắt đứng ngoài cửa, đôi mắt cũng hơi phím hồng: “Mạn Thanh, hai năm nay vất vả cho em rồi, em vất vả chăm sóc cho Lạc Lạc, chăm sóc cho anh... em yên tâm, sau này đều giao cho anh đi, anh sẽ không để hai người phải vất vả nữa.”

“Cái gì mà vất vả không vất vả chứ, không phải là gia đình sao. Em là mẹ của Ôn Từ, em còn cần anh cảm ơn em à?”

Ôn Diệp Lương bật cười: “Cái tính của em giống hệt trước đây, một ngày không đấu võ mồm với anh là cả người ngứa ngáy phải không.”

“Em nói là sự thật, anh đừng nghĩ tỉnh lại có thể thế này thế kia. Hãy nghỉ ngơi thật tốt, đừng nóng giận, đừng cao hứng với mọi thứ, nếu như anh lại ngủ quên với chứng xuất huyết não, em sẽ không quan tâm đến anh đâu! ”

“Nghe em hết.”

Ôn Từ nghe ba mẹ đấu võ mồm thân thiết thế cũng cảm thấy rất vui vẻ, như thế lại được quay về khung cảnh gia đình ấm áp của quá khứ.

Ôn Diệp Lương lại hỏi: “Phải rồi, Ôn Diệp Nhân sao rồi?”

Nghe đến câu này khiến Ôn Từ và Thư Mạn Thanh nhìn nhau.

Thư Mạn Thanh đi đến, nói không chút âm sắc: “Anh vừa mới tỉnh lại, không hỏi mẹ con chúng em mấy năm nay như thế nào mà lại đi nhớ đến cái người em không lương tâm của anh.”

“Anh không phải là nhó đến cậu ta.” Ôn Diệp Lương lạnh lùng nói,
“Anh là muốn biết cậu ta đã có báo ứng gì chưa.”

“Trên đời này làm gì có báo ứng gì chứ.” Thư Mạn Thanh thở dài, ủ rũ nói “Cậu ta tiếp quản công việc kinh doanh phục trang của tập đoàn Ôn thị. Tuy rằng công việc kinh doanh khác xa so với trước đây, nhưng với uy tín và lượng khách hàng mà chúng ta đã gây dựng trong quá khứ không hề kém cạnh.”

Ôn gia trước đây kinh doanh phục trang, làm về thương hiệu thời trang thời thượng cho giới trẻ, bây giờ có một thị phần đáng kể.

Trong cuộc khủng hoảng tài chính nghiêm trọng lần đó Ôn Diệp Lương đã bị đánh bại, nhưng nền tảng của thương hiệu vẫn còn đó, sau khi Ôn Diệp Nhân tiêu diệt anh trai mình, ông đã tiếp quản công ty một lần nữa với sự hỗ trợ của Phó thị.

Tập đoàn Phó thị trở thành cổ đông thực sự đứng sau nó, mà Ôn Diệp Nhân chẳng qua chỉ là con chó tay sai của Phó gia.

Thư Mạn Thanh ném một ánh mắt qua cho Ôn Từ để bảo cô đừng nói chuyện chú nhỏ của cô nữa.

Ôn Diệp Lương bị xuất huyết não vốn dĩ là bởi vì biết tin em trai ruột của mình đâm sau lưng mình, bây giờ cuối cùng cũng tỉnh lại, nghĩ về chuyện vừa qua, nếu huyết áp tăng...

Ôn Từ cũng hiểu, vội vàng ngậm miệng lại.

Ôn Diệp Lương lại nói: “Hai người yên tâm đi anh sẽ không vì loại người xấu xa này nữa, nó cũng không phải là em trai anh nữa.”

“Ba, ba đừng nói như vậy, sau này cả nhà chúng ta sống vui vẻ đừng quan tâm mấy chuyện này nữa.”

“Lạc Lạc, con yên tâm, ba sẽ nỗ lực để con có lại cuộc sống trước

đây."

"Ba đừng nghĩ như thế, ba nghỉ ngơi tịnh dưỡng mới là chuyện quan trọng nhất!"

Ôn Diệp Lương nhìn cũng có vẻ mệt mỏi, vì vậy Thư Mạn Thanh đỡ ông nằm xuống: "Ngủ thêm một lát."

"Mẹ đừng để ba ngủ, ngộ nhỡ bố lại ngủ quên thì sao?" Ôn Từ vẫn còn vương vấn sợ hãi.

"Đứa ngốc, bác sĩ đã bảo không sao rồi."

Ôn Diệp Lương cũng cười: "Ba đã ngủ lâu như vậy rồi, không có buồn ngủ chút nào. Ba phải nhìn hai mẹ con lâu một chút, ở bên cạnh ba đi."

"Dạ, con sẽ ở bên cạnh ba."

.....

Buổi chiều nhiều người thân, bạn bè và đối tác làm ăn cũ nghe tin Ôn Diệp Lương đã tỉnh dậy, họ đều đến thăm.

Nhưng bác sĩ nói ông vừa mới tỉnh không nên gặp nhiều người, nên họ chỉ để lại các giỏ quà, chỉ đứng thăm ngoài cửa an ủi và chúc mừng Thư Mạn Thanh.

8 giờ tối, bên ngoài phòng bệnh xuất hiện một vị khách không mời mà đến.

Người chú nhỏ của Ôn Từ--- Ôn Diệp Nhân.

Ôn Từ cầm cơm hộp trở về, vừa mới đi ra khỏi thang máy đã nhìn thấy Ôn Diệp Nhân đang đứng cãi nhau ở cửa, xem ra ông ta có vẻ khăng khăng muốn vào phòng bệnh thăm nhưng bị Thư Mạn Thanh

cố gắng ngăn cản.

Bên cạnh ông ta còn có hai người đàn ông, một trái một phải kéo Thư Mạn Thanh.

Ôn Từ chạy như bay đến để đẩy tay người đàn ông ra, kéo Thư Mạn Thanh ra sau để bảo vệ bà: “Các người làm cái gì hả!”

“Cháu gái, đã lâu không gặp rồi nha, lớn rồi ta.” Ôn Diệp Nhân lộ ra nụ cười giảo hoạt, “Chú đến thăm ba con, ai ngờ mẹ con lại không để cho tụi cháu vào thăm, anh em ruột mà không được vào, đời làm gì có đạo lý như vậy chứ.”

Ôn Từ nhìn dáng vẻ của ông ta, đi thăm bệnh mà còn mang theo vệ sĩ, làm gì có chuyện đến thăm bệnh, rõ ràng là để đến thăm dò tình hình, xem bệnh tình của ba cô rõt cuộc như thế nào.

Nếu đã tinh thật thì nói không chừng sẽ còn cố ý kích động ba cô...

Ôn Diệp Lương trước kia tức giận đến mức xuất huyết não, nếu bây giờ nhìn thấy ông ta nữa thì chắc chắn huyết áp sẽ lại tăng lên.

Ôn Từ tuyệt đối sẽ không để chuyện như thế xảy ra.

“Ba tôi không cần ông đến thăm, ông mau đi về cho tôi!”

“Nè, như này không có phép tắt gì cả!” Ôn Diệp Nhân nhìn vào trong phòng bệnh rồi hét lớn, “Anh, anh xem cháu gái mấy năm nay sao lại biến thành đứa trẻ không có giáo dục gì hết.”

“Ông mau đi đi! Đi cho tôi!” Ôn Từ bảo vệ người nhà rất quyết liệt, cũng không quan tâm đến hình tượng gì cả, cô điên cuồng đẩy Ôn Diệp Nhân, “Ông mau đi khỏi đây, nếu không tôi báo cảnh sát!”

“Báo cảnh sát cái gì chứ, cháu đến thăm bệnh, thăm anh chú, con dựa vào đâu mà báo cảnh sát.”

“Ông còn biết mình là em ông ấy.” Thư Mạn Thanh căm phẫn nói, “Cái thứ không tim không phổi như ông, trước kia đối xử với gia đình chúng tôi như thế nào tự ông nói đi. Vì lợi ích mà ngay cả anh ruột của mình cũng có thể phản bội!”

“Chị dâu, chị nói như vậy là không đúng rồi, bây giờ tập đoàn Ôn thị không phải vẫn mang họ Ôn sao?” Ôn Diệp Nhân cười nói, “Chỉ là anh em không có thiên phú làm kinh doanh, bây giờ công ty dưới tay em không phải rất thuận buồm xuôi gió sao, đều là người một nhà cả hà tất gì phải phân ra tôi anh làm gì.”

Thư Mạn Thanh trước giờ không biết cãi nhau, bị một câu nói của ông ta làm cho tức đến không nói được gì nữa, chỉ có thể ôm cả cơn tức hai má đỏ bừng.

Từ ngoài cửa vang lên tiếng ho sặc sụa của người cha, và rõ ràng ông đang rất tức giận với tên này.

“Ba tôi bệnh hai năm nay ông đến thăm ba tôi được lần nào chưa! Bây giờ đến không phải là cố ý để làm ông ấy tức lên sao!” Ôn Từ đẩy Ôn Diệp Nhân ra ngoài, “Nếu ông còn không đi thì tôi sẽ báo cảnh sát thật!”

“Cháu gái, không có bằng chứng thì không được nói bừa nha.”

“Ông cút!”

“Con bảo chú cút, chú lại không cút đấy.” Ôn Diệp Nhân nhất quyết ngồi ở cái ghế dài trước cửa phòng bệnh, đuổi cũng không đi, “Tôi buộc phải vào thăm anh trai ruột của mình, nếu không để tôi vào thì tôi sẽ ngồi đây mãi không đi đâu cả.”

Ôn Từ tức giận đi lên kéo ông ta: “Ông cút cho tôi! Tôi gọi bảo an của bệnh viện!”

“Hôm nay mày gọi ai cũng vô dụng!”

Lúc này hai người bảo an của Ôn Diệp Nhân dẫn theo phát huy tác dụng, họ một người kéo Thư Mạn Thanh, người còn lại kéo tay Ôn Từ đẩy cô ra để Ôn Diệp Nhân có thể phòng được phòng bệnh.

Lúc này một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng đi vào, nhắc chân đá văng tên vệ sĩ đang kéo Ôn Từ đi một cách gọn gàng, chặn trước cửa phòng bệnh.

Thân hình của Phó Tư Bạch dài như ngọc, nét mặt lạnh lùng, đôi mắt đen sắc bén quét về phía Ôn Diệp Nhân với một cảm giác cực kỳ áp chế.

Ánh mắt của anh như một con dao bén khiến cho Ôn Diệp Nhân đứng chôn chân tại chỗ bất động trong phút chốc.

Ôn Diệp Nhân nhìn thấy người đàn ông trước mặt khiến sắc mặt ông ta vừa ngạc nhiên vừa hoảng hồn: “Phó, Phó gia nhỏ, sao sao ngài Ngài lại....”

Phó Tư Bạch kéo Ôn Từ ra sau lưng mình, trong miệng lạnh lùng phun ra một chữ---

“Cút.”

Chương 122: Thiếu niên

Màn đêm dần buông xuống, mẹ gửi tin nhắn cho Ôn Từ để nói với cô ba đã nghỉ ngơi, chuyện vừa nãy không ảnh hưởng đến ông, cảm xúc của ông rất ổn định.

Ôn Từ đã yên tâm được phần nào, nhìn thấy Phó Tư Bạch đang yên lặng đứng trong khuôn viên trải sỏi. Những ngón tay thon dài của anh đang chơi đùa cái bật lửa, hơi ngẩng đầu khiến cho ánh đèn đường soi rọi trên đỉnh đầu anh bừng sáng lên cả khuôn mặt đang chìm trong bóng tối của anh.

- --Đọc full tại Truyenfull.vn--

Cái nắp của chiếc bật lửa đóng mở tạo ra âm thanh rõ ràng trong màn đêm yên tĩnh.

Ôn Từ biết đây là hành động tự nhiên khi anh lo âu.

Mối quan hệ của hai người cứ bị xuyên thủng như thế, tất cả mọi chân tướng đẫm máu được phơi bày ra trước mặt họ.

Phó Tư Bạch cúi đầu châm thuốc, đôi môi mỏng thở ra làn khói thuốc từ từ tan biến dưới ánh đèn đường mờ ảo.

Ôn Từ chịu đựng sự miến cưỡng mạnh mẽ và đi đến trước mặt anh, cả hai không nói một lời, chỉ nhìn nhau...

Mấy giây sau Ôn Từ chủ động ôm lấy cổ anh, hôn lên đôi môi mỏng hơi khô khốc của anh.

Dưới màn đêm dày đặc, bọn họ hôn nhau điên cuồng, như thế mỗi một lần hai đôi môi chạm nhau đều là lần cuối cùng được hôn vậy.

Cơn đau đớn xé rách trong lồng ngực của Phó Tư Bạch, anh chỉ có thể dùng nụ hôn điên cuồng này để giải tỏa, anh nóng lòng muốn ăn thịt cô.

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

Giữa môi và răng có vị mặn ướt và đắng, Phó Tư Bạch nhìn thấy những giọt nước mắt lăn dài trên hàng mi đang nhắm nghiền của cô.

Trong làn gió đầu mùa hạ, cô gái nhỏ cố gắng hết sức để kìm né sự run rẩy của cơ thể và kìm lại tiếng nức nở của mình.

“Anh nhớ có ai đó từng nói khi chia tay sẽ không khóc.”

“Không khóc, mắt dính bụi.”

Anh cắt ngang lời cô: “Muốn lừa anh, tốt nhất là em lựa cái cơ có sức thuyết phục hơn đi.”

“Là không khóc.” Người con gái dùng cổ áo để lau đi những giọt nước mắt, cô kiên cường khít khít mũi, cô vẫn ương bướng như thế.

Giọng nói của anh cởi mở, anh nhàn nhạt nói: “Được, không khóc thì tốt rồi.”

“Anh... anh biết lúc nào?”

“Sau đêm 30.”

Phải rồi, anh sớm đã biết rồi, cô còn khờ khạo tưởng rằng chỉ cần mình không nói thì có thể giữ bí mật này mãi.

Bịt tai trộm chuông, lừa mình dối người.

Phó Tư Bạch đóng cái nắp bật lửa, cúi đầu quả quyết một lần rồi nói: “Anh còn biết chuyện em và Tiêu Nhã gặp nhau.”

Đôi mắt Ôn Từ lại hiện lên vẻ chua xót.

Vô số những dự tính đều nghĩ qua, cái ngày chân tướng bị xé toạc ra thì họ sẽ trở mặt với nhau thế nào, sẽ nguyên rủa nhau ra sao....

Đều không hề có, không hề có...

Có chỉ là một cơn uất ức và khó chịu đang trào dâng.

“Cô ta là đến tìm em hợp tác nhưng em không đồng ý. Em chưa bao giờ nghĩ đến chuyện báo thù, cũng không có năng lực này.” Cô cố gắng để kiềm chế cảm xúc đang trào dâng lại, giải thích với anh, “Phó Tư Bạch, anh đừng hiểu lầm em, em chỉ là...”

“Anh biết, em chỉ đơn thuần là hận Phó gia, hận anh.”

Nhưng còn chưa đến nỗi sẽ đâm một nhát dao sau lưng anh.

Khuôn mặt của người đàn ông này càng sắc bén hơn dưới màn đêm, những đầu ngón tay anh ấn tàn thuốc đang cháy rồi vứt vào trong thùng rác, “Chúc mừng, ác mộng của em cuối cùng cũng kết thúc rồi.”

Ôn Từ lau nước mắt bằng áo, cô biết, đây là hàm ý muốn chia tay.

“Là vì chán em rồi, hay bởi vì ba em đã tinh lại?”

Rõ ràng biết câu hỏi này rất vô nghĩa những cô vẫn không nhịn được muốn hỏi.

Câu hỏi này khiến Phó Tư Bạch ngẩng đầu nhìn vào ánh mắt của cô.

Dưới ánh đèn đường mờ ảo, những giọt nước mắt còng vương lại trên khuôn mặt cô, lông mi ướt ướt đáng thương như một con thú nhỏ bị thương.

Anh cố gắng kìm lại cơn khát vọng muốn ôm chặt lấy cô, anh trầm giọng nói: “Trước đây cảm thấy chinh phục một người con gái dù cho có làm thế nào cũng sẽ không yêu anh khá có tính thử thách, vậy nên mới nhẫn nại chơi đùa với em lâu như vậy. Nhưng bây giờ... ông đây thật sự chán rồi.”

Câu nói này đã hoàn toàn khiến cảm xúc của Ôn Từ vỡ tung, nước mắt đã tuôn rơi, từng giọt từng giọt rơi xuống cổ áo cô.

“Anh đối tốt với em hóa ra là vì như thế...”

Phó Tư Bạch không dám nhìn cô, anh lui lại vào trong màn đêm u tối rồi lạnh lùng nói: “Không phải em đã sớm muốn chia tay rồi sao? Em nên đánh trống khua chiên ăn mừng chứ, khóc cái mẹ gì.”

“Trái tim là làm bằng da bằng thịt đấy.” Ôn Từ nức nở nói, “Ở bên nhau lâu như vậy, làm sao có thể không có chút tình cảm nào, không nỡ... không nỡ cũng rất bình thường, từ từ rồi em sẽ tốt lên.”

Là như vậy, giống như nuôi một chú cún lúc chia tay cũng sẽ không nỡ.

Cô chỉ là đang trọng tình nghĩa mà thôi.

Khi chia tay hay không, kéo dài đến cuối cùng... có khi chỉ là nỗi đau vô tận.

“Phải rồi, từ từ sẽ tốt thôi.” Khóe môi Phó Tư Bạch cong lên nụ cười tự giễu đầy lạnh lùng, “Giữa chúng ta trước giờ chỉ là giao dịch, còn như chuyện tình cảm cũng chỉ là thứ hứng thú nhất thời gấp dịp thì chơi. Em mà khóc nữa thì con mẹ nó tôi sẽ coi là thật.”

“Em không khóc.”

Nước mắt không có tác dụng, cầu xin nữa cũng sẽ chẳng còn chút ấm áp nào, về mặt này anh luôn rất tuyệt tình.

Ôn Từ lau nước mắt, dù anh đã không thấy nữa nhưng cô vẫn cố nặn ra nụ cười còn khó coi hơn lúc cô khóc: “Em chúc anh... tìm được một người con gái tốt hơn em, hiểu anh, yêu anh, nuông chiều anh....”

Anh đã rời đi xa rồi, không nghe thấy nữa.

“ Không giống em, hờ một chút là chọc anh giận, hờ một chút là nói mấy lời chán ghét anh...”

Gió chiều chậm rãi, trên mặt đã khô nước mắt.

Cô cũng sẽ không khóc nữa.

.....

Phó Tư Bạch chịu đựng cơn đau đớn trong lồng ngực và đi đến lối ra ở tầng dưới của bệnh viện.

Xe anh đậu bên đường đã bị dán giấy phạt, anh cầm tờ giấy phạt nhìn rất lâu rất lâu rất lâu... Đờ đẫn, cứng nhắc, trái tim đã đau đến nỗi không biết làm thế nào để giải tỏa.

Mỗi quan hệ như thế của bọn họ thì làm gì có chuyện xa xôi.

Quá nhập tâm, như một đứa ngốc.

Phó Tư Bạch cười một tiếng tự giễu, anh dập điếu thuốc trên ngón tay rồi vứt vào thùng rác, mở cửa ngồi lên xe.

Anh không có tư cách để bắt cô ép lại những nỗi đau đớn ở bên cạnh anh, bây giờ ba cô đã tỉnh rồi vừa hay là lúc nêu chia tay rồi.

Sự ôn nhu mến thương này đã đủ để anh dùng cả một đời để nhớ nhung.

Việc đầu tiên Phó Tư Bạch làm là về công ty để khống chế toàn bộ quyền hành của người chú nhỏ của Ôn Từ là Ôn Diệp Nhân ở tập đoàn Ôn thị.

Đây lại là một việc không hề dễ nhưng từ khi Phó Tư Bạch điều tra ra chuyện của Ôn gia thì mọi thứ đã vào guồng để bắt đầu triển khai kế hoạch không một chút tiếng động.

Trước đây anh đã cử mấy người CEO cộm cán đến tập đoàn Ôn thị âm thầm rút đi toàn bộ thực quyền của Ôn Diệp Nhân, mà người đàn ông này thật sự không có chút năng lực quản lý, cũng rất ngu, chỉ nhìn thấy quyền lợi trước mắt vậy nên việc mua chuộc ông ta thật sự dễ như trở lòng bàn tay.

Bây giờ mọi việc được xử lí rất gọn gàng và nhanh nhẹn, nước chảy thành công, đường đi nước bước đã được vạch ra rõ ràng. Dù cho Phó lão gia có tự mình hỏi cũng đã lực bất tòng tâm.

Bây giờ ông là công dã tràng.

Vậy nên ông ta đứng trước mặt ông nội Phó để khóc lóc i ôi, nói với ông nội Phó về tất cả những gì Phó Tư Bạch làm, kể lể anh lật khủy tay ông ta thế này thế nọ, nói anh mê sắc lú lẫn vậy mà lại giúp người phụ nữ để đối phó với người của mình.

Từ giây phút ông ta bước vào cửa thì hai tay ông nội Cố đang cầm cây gậy chạm khắc rồng, ngồi ở vị trí chính giữa của ghế sô pha, sắc mặt vẫn rất âm trầm.

Quản gia nhìn ra được nêu không ngừng ném ánh mắt qua cho Ôn

Diệp Nhân bảo ông ta đừng nói nữa.

Không vì cái gì khác Phó Tư Bạch dù thế này thế kia thì đó cũng là việc của Phó gia, lão gia có thể trách mắng, thậm chí có thể đánh phạt nhưng sẽ không để người ngoài nói về anh không tốt dù chỉ là một chút.

Trước giờ luôn như vậy.

Dù lão phật gia có lòng muốn hậu thuẫn cho Ôn Diệp Nhân, nhưng bây giờ... e rằng ông sẽ không có suy nghĩ như vậy nữa.

Chuyện làm ăn là một nơi không có tình người, Ôn Diệp Nhân bán lương tâm thậm chí đâm lén đầu anh ruột mình để đi lên, nhưng cuối cùng kết cục cũng chẳng ra làm sao.

.....

Ngoài cửa văn phòng trợ lý Nghiêm Tuần đang đi qua đi lại, ánh mắt bất mãn, những người xung quanh cũng lo lắng theo.

Sau nửa tiếng anh cuối cùng cũng đợi được Phó Tư Bạch, như nhìn thấy một tia sáng lấp lóe, anh vội vàng tiến lên.

“Phó lão gia đang đợi anh trong văn phòng.”

Phó Tư Bạch trầm mặc “ừm” một tiếng, anh đẩy cửa ra thì Nghiêm Tuần lại kéo anh lại nhỏ giọng nói: “Phó tổng nhỏ, sắc mặt của Ông Phó rất khó coi nên anh cần thận một chút.”

“Tôi biết rồi.”

Ngày này anh sớm đã chuẩn bị rồi.

Trong văn phòng tổng giám đốc, ông nội Cố đang ngồi ở vị trí thường ngày anh ngồi để làm việc, tạo nhã chống cái gậy cạnh bàn,

Ông đeo một cái kính đang đọc các hồ sơ được sao lưu.

Thời gian này ông nội Phó đã giao mọi quyền hành và tất cả mọi việc cho Phó Tư Bạch, để anh được xử lý tất cả.

Đây cũng là lí do vì sao anh có thể qua mặt ông nội cố để xuống tay với Ôn Diệp Nhân dễ như trở bàn tay.

Phó Tư Bạch đến trước mặt ông nội, lễ phép và đường hoàng kêu một tiếng: “Ông nội.”

Phó lão gia buông hồ sơ trong tay xuống, ông cởi mắt kính ra, ông từ tốn châm lửa cho điếu xì gà, nhàn nhạt nói: “Chuyện của Ôn Diệp Nhân đến đây thôi, ông cũng sẽ không truy cứu nữa, cháu thích ra mặt xả giận cho ai thì ra, chỉ cần đừng ảnh hưởng đến lợi ích của công ty.”

“Ông nội, ông yên tâm.”

Về mặt này Phó lão gia tuyệt đối tự tin về Phó Tư Bạch, tác phong làm việc của anh trước giờ luôn có chừng mực.

“Được, nếu trong lòng cháu đã có tính toán thì ông sẽ không nói nhiều nữa.” Phó lão phật gia vuốt đường viền ống thuốc xì gà, “Cháu có gì muốn nói nữa à?”

“Tập đoàn Ôn thị, cháu sẽ dùng cách hợp lí để trả lại cho Ôn gia.”

Câu nói trước còn bảo ông yên tâm, câu nói sau là vả mặt rồi?

Ông nội không thể hiện cảm xúc gì: “Hừm?”

“Coi như là con tặng cho cô ấy một món quà nhỏ cuối cùng đi.”

“Món quà này của cháu... không hề nhỏ.”

Phó Tư Bạch nhàn nhạt nói: “Đối với Phó gia mà nói đây chỉ là món quà nhỏ, ra tay đơn giản, sạch sẽ.”

Khuôn mặt ông nội hiện lên ý cười nhưng ánh mắt vẫn rất sắc bén: “Thích con bé đến như vậy?”

Phó Tư Bạch không hề để ý việc ông nội đã nhìn ra tâm tư của anh, bởi vì trong gia đình như thế này thích hay không thích, thật sự là chuyện không quan trọng nhất.

Thận trọng và lý trí là đủ rồi.

“Cô ấy ở bên cháu, đối xử với cháu cũng tốt.”

“Nửa đêm không lấy dao kè vào cổ cháu được coi là đối xử tốt với cháu.”

Phó Tư Bạch bật cười: “Phải, cô ấy hận không thể giết chết cháu, nhưng không hề làm vậy thì đã là tốt lắm rồi.”

Ông nội Phó “hừ” một tiếng, nói với giọng điệu mỉa mai anh: “Gia đình chúng ta như vậy mà có thể nuôi dưỡng ra một người giàu tình cảm. Y hệt mẹ cháu, không biết là nghĩ không thông hay là nghĩ quá thông rồi.”

“Cháu làm gì mà giàu tình cảm, không bì nổi ông đâu. Tuổi trẻ yêu không được, lại bắt cháu cưới cháu gái nhà người ta, còn chưa hề quen biết...”

“.....”

Ông thuốc của ông suýt nữa chạm vào Phó Tư Bạch.

Phó Tư Bạch vẫn mang dáng vẻ bất cần, phong lưu như thế, cái màu tóc trắng bạch kim khiến cho ông nội vừa nhìn là có chút không kìm được mà tăng huyết áp, chứ đừng nói đến cái miệng đáng ghét

của người cháu này.

Nhưng, người trước mặt này cũng thật sự không còn là một người thanh niên bất cần, ngang tàng, chỉ biết đốí chơi với ba mình như lúc đầu nữa rồi.

Khi anh đã thật sự hiểu mình cần bảo vệ một người, không phải là dựa vào nắm đấm, mà là dựa vào quyền lực trong tay thì anh đã không còn là một người thiếu niên chưa lớn nữa rồi.

Chương 123: Ánh sáng duy nhất

Vào buổi sáng sớm, ánh nắng ấm áp xuyên qua từng chiếc lá, hắt ánh sáng lấp lánh và bóng đổ trên con đường lát đá.

Ôn Từ đứng do dự một hồi lâu ở khu vườn trước lầu học, cuối cùng cô vẫn gọi điện thoại cho mẹ.

- --Đọc full tại [Truyenfull.vn](#)--

Sau khi đầu dây bên kia bắt máy, còn chưa đợi cô lên tiếng thì Thư Mạn Thanh đã quan tâm hỏi: “Con với Phó Tư Bạch làm sao rồi? Không cãi nhau ầm ĩ đến mức chia tay đấy chứ?”

Ôn Từ hơi ngạc nhiên: “Mẹ, sao mẹ biết?”

“Cái này còn không nhìn ra sao, ba con tinh rồi, giữa tụi con... chắc chắn sẽ có rất nhiều vấn đề phải đổi mặt.”

“Không phải.... làm sao mẹ.... làm sao mẹ biết anh ấy là ai?”

“Phó Tư Bạch mà, làm sao mẹ lại không biết bạn trai của con gái mình là ai.” Thư Mạn Thanh nói rất điềm nhiên: “Ngày đầu tiên nhìn thấy thằng bé mẹ đã biết rồi.”

Ôn Từ hoàn toàn sững người, tất cả những cơn đau cố giấu trong tim ấy, không ngờ mẹ sớm... đã biết.

“Mẹ biết anh ấy là ai rồi, tại sao còn đối tốt với anh ấy như vậy.” Cô thất thần hỏi, “Tại sao không bảo con lập tức chia tay?”

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

“Bởi vì mẹ nhìn ra được lúc thằng bé nhìn con, trong mắt trong tim đều là con cả.”

“Làm gì có.” Ngón tay cô đùa chiếc lá cây, “Con còn lo sau tối qua mẹ sẽ tức giận với con, vữa nãy không dám gọi điện cho mẹ.”

“Lạc Lạc, thế giới này rộng lắm, có thể tìm được người thật lòng thật dạ thích là chuyện không dễ. Mẹ không muốn bởi vì chuyện trong nhà mà lỡ dở hạnh phúc của con.”

Ôn Từ ú rũ nói: “Không phải như mẹ nghĩ đâu, bây giờ rất nhiều người đều yêu nhanh chóng chán, bạn gái trước kia của anh ấy cũng rất nhiều, anh ấy rất tra....”

Thư Mạn Thanh có vẻ như không chút để ý nào: “Lạc Lạc, vậy là con sai rồi, bạn gái cậu ấy nhiều không phải bởi vì cậu ấy tra, mà bởi vì cậu ấy xuất sắc.”

Ôn Từ bị câu nói này của Thư Mạn Thanh làm cho cứng họng, cô cảm khái: “Mẹ, mẹ tạo cho anh ấy một lớp filter quá quá dày luôn!”

“Bởi vì mẹ nhìn ra được, Phó Tư Bạch là vừa đẹp trai vừa xuất sắc, người con trai như vậy rất khó để con gái cự tuyệt sức hút của cậu ấy, chứ đừng nói gì đến chuyện con và cậu ấy đã ở bên nhau.”

“Mẹ đừng nói nữa, nếu anh ấy không mang họ Phó thì sức hấp dẫn của anh ấy trong mắt những người con gái sẽ giảm đi rất nhiều.”

Thư Mạn Thanh cười nói: “Mẹ cảm thấy sẽ không.”

“Được rồi, đừng nói đến cái này nữa!”

Dù sao cũng đã chia tay rồi, nói những thứ này cũng vô nghĩa.

Ôn Từ cắt ngang vấn đề, lại hỏi: “Ba dậy chưa, cảm xúc như thế nào, có ổn định chưa à?”

“Yên tâm đi, cảm xúc ba con rất ổn định.”

“Ôn Diệp Nhân... có tới bệnh viện quấy rối nữa không?”

Đây là vấn đề khiến Ôn Từ lo lắng nhất, mà rất rõ ràng là chuyện Ôn Diệp Nhân đến làm náo loạn trước cửa phòng bệnh tối qua là cố ý để kích động ba cô.

“Ông ta không đến nữa, chắc cũng không có cái gan đó.”

Dù cho Ôn Diệp Nhân thêm mấy cái lá gan nữa thì ông ta cũng không dám đến bệnh viện làm loạn nữa khi mà Phó Tư Bạch đã lên tiếng rồi.

“Phải rời Lạc Lạc.” Thư Mạn Thanh đột nhiên nói, “Chuyện con và Tư Bạch qua lại tạm thời đừng nói cho ba con.”

“Con đương nhiên sẽ không nói mà!”

“Ban đầu Phó gia ra tay với công ty của ba con thật sự là dùng thủ đoạn không sạch sẽ, mẹ lại không hề có bất cứ thành kiến gì với Tư Bạch, rất thích thằng bé. Nhưng Phó gia và nhà chúng ta suy cho cùng cũng có khúc mắc sâu sắc... đặc biệt là tính khí nóng nảy của ba con, chỉ sợ nhất thời sẽ không chịu nổi.”

“Mẹ, con biết mà.”

Đây cũng là lí do tại sao sau khi ba cô tỉnh lại, anh và cô đi đến quyết định âm thầm chia tay.

Giữa bọn họ có muôn trùng cách trở, không thể nào xem như không hề xảy ra chuyện gì được.

Sau khi cúp điện thoại, Ôn Từ cũng chưa rời đi ngay mà ngồi xuống băng ghế đá trong hoa viên.

Cơn gió đầu hạ khẽ lướt qua làn tóc giữa hai bên tai và thái dương, hơi ngứa.

Chia tay trong hòa bình là một việc rất ôn hòa, không hề trách móc lẫn nhau như những cặp đôi khác.

Giữa bọn họ khi bắt đầu là một sự giao dịch, trao đổi lợi ích, hai bên cùng cho đi và nhận lại. Dù cho có tình cảm cũng chỉ là gấp dịp thì chơi mà thôi.

Không cần phải nhớ nhung và không cần phải coi sự dịu dàng và miễn cưỡng nào đó là cảm xúc thực sự.

Ôn Từ luôn an ủi bản thân mình như vậy, nhưng không biết vì sao mà trong tim cô lại có cảm giác mất mát không tên cứ trào dâng.

Cảm giác thất tình thật sự rất không tốt, Ôn Từ cũng chỉ có thể dùng những bài tập cường độ cao để quên đi những chuyện này. Nhưng dù cho cơ thể có mệt mỏi và kiệt sức như thế nào thì hình bóng cả người đàn ông đó, dáng vẻ anh mỉm cười, sự ngang tàng khi anh nói chuyện với cô.... Tất cả tất cả đều cứ ẩn hiện trong đầu cô.

Thật sự là phiền chết đi mất.

May mà sức khỏe của Ôn Diệp Lương càng ngày càng tốt lên, tất cả đều đang đi theo chiều hướng tích cực.

Chiều hôm đó Ôn Từ đến bệnh viện để thay cho Thư Mạn Thanh, cô lại nhìn thấy một vị giám đốc của công ty trước kia của ba. Chú Kiều cùng là người đã đi cùng Ôn Diệp Lương từ khi tay trắng làm nên, đang ở trong phòng bệnh bàn bạc chuyện với ba.

Ôn Từ đứng ngoài cửa nghe được mấy câu.

Trong lời nói của chú ấy, nghe ông nói tập đoàn Phó thị hiện nay có vẻ như đã mất đi giá trị thị trường khá lớn, họ đang ngừng tiếp quản và rót vốn vào công ty, mà công ty bây giờ rất loạn, mấy ngàn nhân viên đang đối mặt với nguy cơ cắt giảm nhân sự. Những giám đốc và quản lý cấp cao của công ty đều hi vọng Ôn Diệp Từ có thể quay trở lại công ty, đảm nhiệm chức vụ CEO để công ty có thể thành công vượt qua mối nguy cơ lần này.

Ôn Diệp Lương nhân từ, lại có khả năng quản lý doanh nghiệp. Công ty cũng là do ông một tay gầy dựng, nhân viên trong công ty đều rất kính nể ông, ông cũng không muốn nhìn thấy những người lớn tuổi mất việc nên không chút do dự mà đồng ý.

Thư Mạn Thanh có hơi lo lắng, sợ cơ thể ông không chịu nổi.

Nhưng lòng Ôn Diệp Lương đã quyết, tự tin quyết tâm thua keo này ta bày keo khác. Không chỉ là vì xí nghiệp công ty, mà quan trọng hơn là ông muốn dự trù một tương lai tốt hơn cho gia đình ông, không thể để họ vất vả như thế này nữa.

Ôn Từ không đi vào quấy rầy chú Kiều và ba nói chuyện, cô đi xuống lầu đi vào khuôn viên trước tòa nhà điều trị đối diện.

Một bệnh nhân đang phơi mình trong ánh nắng đầu hè ấm áp trong một khu vườn nhỏ, không khí tràn ngập hương thơm của cây sơn chi và làn gió nhẹ nhàng.

Cuộc sống mất kiểm soát của cô cuối cùng cũng đã đi vào quỹ đạo, tất cả, đều đang hướng đến một điều tích cực hơn.

Thật sự là Phó Tư Bạch nói không đúng, anh không phải ác mộng của cô, trong hai năm của cơn ác mộng mà cô phải trải qua, vừa hay anh chính là ánh sáng duy nhất của cô.

.....

Vào mùa hè đầu tháng 6, trong ngày khai mạc khuôn viên trường, tất cả các câu lạc bộ đều “tụ tập” và “phô diễn ma lực” trên bãi cỏ rộng lớn trước tòa nhà nghệ thuật, thu hút rất nhiều sinh viên đến xem, rất sôi động.

Ôn Từ đến văn phòng cố vấn ở Tòa nhà Nghệ thuật giao tài liệu, vào thang máy, cúi đầu trả lời tin nhắn của Kiều Tịch Tịch, cô ấy bảo cô bây giờ hãy mau đến sân cỏ để chụp hình.

Ngay lúc cửa thang máy chuẩn bị đóng lại, có người vươn tay chặn lại.

Ôn Từ vội vàng nhấn nút giữ cửa thang máy lại.

Cánh cửa từ từ mở ra, người đàn ông cầm cây guitar bước vào: “Cảm ơn.

Ôn Từ vừa nghe giọng nói này thì trái tim cô đã đập loạn xạ, cô ngẩng đầu lên nhìn anh.

Phó Tư Bạch mặc một chiếc áo hoodie màu đen, anh còn đội mũ lưỡi trai trùm kín nửa khuôn mặt, dáng người gọn gàng và cứng rắn. Nhưng khí chất của anh lại là thứ độc tôn.

Anh đang ngậm kẹo, liếc nhìn qua Ôn Từ, cũng hơi ngạc nhiên: “Ừm, bạn gái cũ,”

“Bạn trai cũ.”

Anh khít mũi nhẹ, đưa những đầu ngón tay sáng lạn lên để nhấn nút đóng cửa thang máy.

Một tiếng “ting”, thang máy từ từ đóng lại, chỉ có một mình hai người trong không gian chật hẹp và kín kẽ như vậy.

Ôn Từ cúi đầu, chỉ nhìn thấy đôi giày thể thao phiên bản giới hạn không dính chút bụi nào của anh.

Phó Tư Bạch mang cây đàn guitar, rõ ràng là một lát nữa anh sẽ biểu diễn, với cái mái tóc thời thượng màu trắng bạch kim. Ôn Từ nhớ hôm chia tay chân tóc của anh có hơi đen lại, hình như anh lại đi nhuộm.

Chia tay là chuyện thường như cơm bữa của anh mà.

Người canh cánh trong lòng, người mãi không buông xuống nữa hình như chỉ có mỗi mình cô.

Ôn Từ hơi nghiêng mặt đi, cô không nghĩ nhiều cũng không nhìn thêm.

Thang máy mở cửa ở tầng 4, một đám thiếu niên dáng người cao lớn mặc đồng phục bóng đá xông vào, chừng bảy tám người, đang thảo luận một lát nữa phải làm cho đối thủ đẹp mặt như thế nào.

Họ có mùi mồ hôi và còn rất đông đúc, chen chúc nhau, ngay lập tức khiến người con gái duy nhất trong thang máy là cô cũng cảm thấy không thoải mái.

Cô lùi về góc của thang máy, cố gắng hết sức để không chạm vào họ, cố gắng để làm giảm sự tồn tại của mình xuống thấp nhất.

Nhưng chen chúc thế này... không thể nào né đi được.

Ôn Từ nép phía sau Phó Tư Bạch trong vô thức.

Phó Tư Bạch nhạy cảm đưa tay ra che chắn, sau đó xoay người như một tấm thép chắn hình người, thuận thế bảo vệ cô trong góc hình tam giác của thang máy.

Trái tim Ôn Từ lại đập liên hồi.

Khoang mũi của cô ngập tràn mùi hương trên người anh, hương bạc hà thanh mát, mạnh mẽ và đặc biệt. Nó dễ dàng đánh bay ngay mùi mồ hôi khó chịu từ những người khác phái xung quanh.

Cô như một con mèo, vùng an toàn của cô chỉ nằm trong vùng được bao bọc bởi mùi hương quen thuộc của anh.

Mà ngay sau khi thang máy đến lầu một thì cửa lại chậm chạp không hề mở ra.

10 giây, 20 giây... nhóm con trai bắt đầu không kiên nhẫn nữa---

“Cái gì vây trời?”

“Nóng chết rồi, sao không mở cửa ra?”

“Có trực trặc rồi?”

“Vãi, trận đấu sắp bắt đầu rồi đó!”

“Có số điện thoại thợ sửa không, mau gọi một cuộc đi.”

.....

Một người trong đó vội vàng bấm số của bộ phận bảo trì hậu cần, bên kia thông báo thang máy có trực trặc nhỏ, bảo họ kiên nhẫn đợi, công nhân đã đến rồi.

“Đừng vội đừng vội, sắp xong rồi, mọi người ráng một xíu nhé.”
Người có vẻ là đội trưởng lên tiếng, “Càng gấp càng nóng.”

Nhiều người chen chúc trong một cái thang máy như vậy thật sự là không hề dễ chịu. Nhiệt độ đầu hạ cũng không hề thấp, trên trán Ôn Từ cũng đã chảy một tầng mồ hôi.

Có người chen chúc đẩy Phó Tư Bạch một cái khiến cả người anh đụng phải cô.

Cô bị ép đến mức đập vào tường, nhưng may mắn là anh đã đặt tay lên lưng cô từ trước

Anh quay đầu lười biếng nhắc nhở: “Nhìn đường đi.”

Người con trai đó nhận ra người có màu tóc màu trắng bạch kim đang đứng trước mặt mình là Phó Tư Bạch nên vội vàng xin lỗi.

Vào lúc này trên đỉnh đầu cái thang máy đã nhấp nháy vài tia sáng rồi vụt tắt.

Xung quanh đột nhiên chìm vào bóng tối.

“Vãi!”

“Có cần như vậy không trời!”

“Cái mẹ gì vậy!”

.....

Trong bóng tối Phó Tư Bạch cảm nhận rõ ràng có một đôi tay đưa ra níu chặt lấy áo của anh.

Anh cảm nhận được sự lo lắng và bất lực của người con gái trước mặt mà không nói ra.

Phó Tư Bạch để cô nắm tay áo, tiến lại gần cô hơn và ôm cô vào lòng.

Hơi thở đan xen lẫn nhau, dường như chỉ trong môi trường tối tăm như vậy mới có thể an toàn tuyệt đối.

Cô nói với âm thanh chỉ đủ để anh có thể nghe thấy, hơi thở thê:
“Phó Tư Bạch.”

“Hừm?”

“Thời gian này anh sống tốt chứ?”

“Rất tốt, Lạc Lạc thì sao?”

Giọng nói của cô có hơi run rẩy, cô nắm chặt lấy vạt áo của anh: “Em
cũng... em cũng rất tốt.”

“Vậy thì tốt.”

Phó Tư Bạch áp sát mặt cô, anh cố gắng để kìm lại cơn xúc động
muốn ôm cô, hôn cô, anh chỉ nhàn nhạt nói: “Chăm sóc bản thân
nhé.”

Chương 124: Đợi tạnh mưa

Sau khi phải chờ đợi khoảng chừng 15 phút trong bóng tối đen đến mức đưa 5 ngón tay ra cũng chẳng thấy được thì đèn trên đỉnh đầu thang máy cũng sáng lên.

Khoảnh khắc thang máy sáng đèn trở lại cũng là lúc Ôn Từ và Phó Tư Bạch buông nhau ra, quay trở lại thực tại, lại làm hai người xa lìa.

Mặc dù các chàng trai của đội bóng xì xào, phàn nàn về chiếc thang máy hỏng hóc đã lâu không thể sửa nỗi này, nhưng Ôn Từ không cảm thấy cău kỉnh hay sợ hãi cho lắm.

Có vẻ như cô được mặc định bởi mùi hương của người đàn ông này, nơi nào có Phó Tư Bạch cũng đều mang đến cho cô một cảm giác an toàn không tên.

Thật sự, ở bên anh, dù cho có một ngày không còn ánh sáng nữa cô cũng sẽ không hề thấy sợ hãi.

Cửa thang máy cuối cùng cũng mở ra, không khí mát lạnh từ điều hòa thổi vào xua tan đi sự oi bức trong thang máy.

Đám con trai như được giải thoát, thở phì phò: “Mẹ ơi! Cuối cùng cũng ra rồi!”

“Ông đây nóng muốn chết rồi.”

“Chân ai thối quá như mùi xông khói vậy đấy.”

Các cố vấn và giáo viên đứng chật kín cửa lo lắng, vì sợ học sinh

gặp tai nạn trong thang máy.

May mà không có chuyện gì.

“Có bị trúng gió hay gì không?”

“Có bị thương không?”

“Bác sĩ của trường cũng đã đến rồi, học sinh nào cảm thấy không khỏe thì ở lại.”

Các nam sinh của đội bóng đá còn phải đi cho kịp trận đấu, không ồn ào gì đều đã tản đi hết.

Ôn Từ ngồi trên ghế sô pha hít khí mát từ điều hòa để điều chỉnh lại tâm trạng, Cô thấy Phó Tư Bạch đi về phía bắc sô của nhà trường, tưởng rằng anh không khỏe nên cô vô thức nhìn theo.

Anh Từ tốn lục trong túi thuốc sơ cứu của bác sĩ một lúc, lấy ra một chai chất lỏng như si rô rồi cầm theo ống hút. Khi đi ngang qua cô, anh đặt chai thuốc đã cắm sẵn ống hút lên cài bàn trà trước mặt cô.

“Trúng gió rồi.”

Ôn Từ nói: “Vậy anh mau uống thuốc đi.”

“Đắng.”

Anh đeo một chiếc túi trên vai, đôi mắt đẹp như hoa đào hơi nhướng lên, vẫn là giọng điệu giễu cợt và bất cần đó.

“Giúp anh uống.”

“.....”

Ôn Từ nhìn thấy anh rời khỏi tòa nhà nghệ thuật không hề quay đầu

lại, bóng lưng càng khuất xa.

Tất cả những gì mới vừa xảy ra giống như một giấc mơ, cơn gió vừa thổi qua cũng nhẹ nhàng tan đi, chỉ còn vị đắng đắng nhẹ còn chai thuốc siro vương trên đầu lưỡi.

Thật không biết trong đầu anh đang nghĩ gì nữa.

Sau khi nghỉ ngơi một lát, Ôn Từ đến bãi cỏ ngày khai giảng, Kiều Tịch Tịch đứng dưới ô có hình hoạt hình, lo lắng chờ cô.

“Không phải nói đi nộp đơn hay sao, làm gì mà lâu dãy vậy.”

“Thang máy xảy ra sự cố, bị kẹt trong đó.”

“Trời đất, nguy hiểm dãy vậy!”

“Không sao, đã dừng ở lầu một, chỉ là không mở cửa được thôi.” Cô nhớ đến anh đã luôn che chắn trước người cho mình, “Không có nguy hiểm lắm, chỉ là hơi nóng mà thôi.”

“Chả trách mặt cậu đỏ như vậy.” Kiều Tịch Tịch sờ khuôn mặt của Ôn Từ, “Trúng gió rồi.”

“Không sao, uống thuốc si rô rồi.”

“Vậy chúng ta đi coi tiết mục thôi.”

“Ừm.”

Trong ngày khai giảng của khuôn viên trường, các câu lạc bộ lớn đã thể hiện sức mạnh ma thuật của họ và cố gắng hết sức để thể hiện đặc điểm riêng của họ trên sân khấu nhỏ của chính họ. Ngoài ra còn có học sinh của câu lạc bộ cờ vua ngồi trước gian hàng và chơi cờ...

Rất nhanh Kiều Tịch Tịch bị thu hút bởi trò chơi náo nhiệt tại câu lạc

bộ mặt chược, và chạy đến cho những người khác một số gợi ý.

Ôn Từ nghe thấy một giai điệu guitar đẹp và mượt mà, theo tiếng đàn và đi về phía bãi cỏ tập trung nhiều người nhất.

Đây là buổi biểu diễn ngoài trời của ban nhạc Đóm lửa, xung quanh bãi cỏ đều được bao bọc bởi các sinh viên đang cuồng nhiệt reo hò, sôi động như một lễ hội âm nhạc.

Trên bãi cỏ, Phó Tư Bạch đang chơi guitar, mái tóc màu trắng bạch kim đó của anh như bừng sáng dưới ánh mặt trời, tóc hai bên thái dương được cắt tỉa gọn gàng, chiếc khuyên tai đinh màu đen lấp ló bên tai thể hiện ra khí chất tự do tự tại, phóng túng của anh.

Anh còn không thèm nhấc mí lên, hoàn toàn chìm đắm trong âm nhạc.

Anh quá tỏa sáng trong thế giới âm nhạc, anh ấy có một sức hút vô cùng chết người.

Bên dưới sân khấu có rất nhiều nữ sinh đang móc điện thoại ra để chụp ảnh hoặc quay phim.

Ôn Từ cũng lấy điện thoại ra chụp một tấm cho Phó Tư Bạch.

Sau khi chụp xong cô ngạc nhiên nhìn bức ảnh.

Người con trai trong bức ảnh vừa hay lại ngẩng đầu lên, ánh mắt lười biếng phong tình đang nhìn vào màn hình, nhìn vào cô.

Ôn Từ sững người, vội vàng buông chiếc điện thoại xuống, âm thầm xoay người rời đi.

Đột nhiên giai điệu guitar đang sôi động được giảm bớt, và giọng anh trong trẻo và nhẹ nhàng, cất lên một cách chậm rãi—

“Luôn có những cuộc gặp gỡ thật đặc biệt
Giống như cái cách mà em gặp được anh vậy.
Đôi mắt trong sáng, dịu dàng của anh
Cứ xuất hiện trong giấc mơ của em”

.....

Ôn Từ hoảng loạn bỏ chạy, sau khi chạy thật xa vẫn có thể nghe thấy tiếng hò hét của các cô gái trong bãi cỏ.

Cô ngồi trên băng ghế dài bên đường, cúi đầu xem bức ảnh đó, cô đã xem rất lâu.

Cô mở thêm một kho ảnh có cài bảo mật, giấu bức ảnh này vào trong.

Sức khỏe của ba mỗi ngày đều đang hồi phục, cao huyết áp cũng có thể uống thuốc để khống chế bệnh tình. Bác sĩ Tiêu sau khi đánh giá ông về các chỉ số thể chất khác nhau, tất cả đều đạt tiêu chuẩn, đã có thể xuất viện rồi.

Thư Mạn Thanh mỗi ngày đều tỉ mỉ chăm sóc sức khỏe cho Ôn Diệp Lương, sáng và tối đều kiểm tra huyết áp và đường máu.

Ôn Diệp Lương cũng bắt đầu trở lại công ty, trở thành một CEO, kinh tế trong nhà cũng đã cải thiện rất lớn, bọn họ cũng đã dọn đi khỏi ngôi nhà chật chội hiện tại, quay trở về sống ở ngôi nhà trước kia---căn biệt thự nhỏ.

Ôn Từ cũng quay lại được cuộc sống trước kia, từ thiên đường xuống địa ngục, rồi lại quay trở về thiên đường, tất cả mọi thứ 2 3 năm nay cô trải qua giống như một giấc mộng vậy.

Là ác mộng, nhưng cơn ác mộng này bởi vì có sự xuất hiện của anh nên cô cũng không cảm thấy nó đáng sợ lắm.

Sau khi tỉnh lại tất cả đều quay trở về quỹ đạo vốn có của nó.

Cô và anh cũng là cùng đường ngược lối.

Như thể ngay từ khi bắt đầu không nên quen biết nhau.

.....

Một buổi chiều tháng sáu, cái không khí buồn tẻ như nhựa vô hình quấn lấy cả thế giới, cho người ta cảm giác khó thở.

Ôn Từ ngồi trên cái ghế cao của cửa hàng tiện lợi nhìn ra ngoài cửa sổ mây đen dày đặc, bao trùm thế giới trầm mặc.

Một cơn gió thoảng qua, mang theo vài chiếc lá rơi “đi khắp phố phường”.

Ôn Từ ngáp mấy cái, cô lấy điện thoại ra mở video Mạc Nhiễm chuyển tiếp cho cô về buổi biểu diễn của ban nhạc hôm khai giảng.

Nhiễm: “Cả buổi Phó Tư Bạch hát bài nhạc này.”

Nhiễm: “Chính là bài ‘Tiểu vũ’ được hàng triệu lượt nghe.”

Lúc đó Ôn Từ không nghe hết mà đã chạy rồi, không ngờ Phó Tư Bạch sau khi hát xong bài hát này còn rất hèn mọn bồi thêm một câu: “Tặng cho người yêu cũ không biết phải trái nào đó.”

“Tôi chúc cô ấy trăm năm cô đơn.”

Ôn Từ:???

Nhiễm: “Rất hèn mọn, phải không.”

Ôn Từ: “Chị Nhiễm, giúp em chuyển đến cho anh ấy một câu.”

Nhiễm: “Không thành vấn đề! Nói cho chị, chị gửi cho cậu ta!”

Ôn Từ gửi một cái icon qua--- “Đạn văng ngược lại”.

Nhiễm: “ Ủa...”

Dù cho câu “Chúc phúc” của Phó Tư Bạch có hơi độc mồm một chút nhưng anh hát thật sự rất hay, Ôn Từ nhìn thấy cửa hàng tiện lợi không có người nên cô mở loa ngoài nghe bài “Tiểu vũ”, âm thầm hát theo.

Ngoài cửa giọng nói của máy tự động vang lên: “Chào mừng quý khách.”

Chàng trai trẻ bước vào cửa hàng với vẻ mặt không ngủ, khéo léo đến kệ thứ 3. Anh niềm nhiên vươn những đầu ngón tay thon dài của mình ra để lấy một chai soda chanh.

Lúc Ôn Từ nhìn thấy anh trái tim cô đập bấn loạn.

Dưới ánh đèn đôi lông mày của anh nét, làn da trắng lạnh, đẹp hoàn mỹ.

Phó Tư Bạch cầm chai nước đến tính tiền.

Chỉ là tình cờ đi ngang qua mua chai nước, không ngờ lại gặp cô.

Cô cố ý nhìn lảng đi chỗ khác để né tránh ánh mắt anh, lạnh lùng quẹt mã tính tiền chai nước cho anh.

“Nghe bài hát của anh” Phó Tư Bạch đánh bay không khí trầm mặc và ngại ngùng, “Hay không?”

“Lời chúc phúc của anh nhận chưa?”

Ôn Từ nhìn anh, anh đang dựa vào bàn thanh toán, lười biếng, buông thả, khóc miệng cong lên nụ cười lạnh lùng, vẫn là cái giọng điệu bối rối với đời đó.

Sự bối rối và căng thẳng như tan biến trong vô hình, Ôn Từ rất không khách khí nói: “Cái phản kích của em anh nhận chưa?”

“Nhận rồi.” Phó Tư Bạch quơ quơ cái điện thoại lên, nhẹ giọng nói, “Nghe anh nói cảm ơn em, bởi vì có em, ấm áp 4 mùa....”

Ôn Từ thật sự đã bị anh chọc cười, dù cô cố nhịn cũng thật sự không thể nhịn nổi.

Phó Tư Bạch nhìn hàng lông mày hơi nhếch lên của cô, tâm tình cũng rất tốt, anh lại nói: “Thêm một bao thuốc.”

Ôn Từ biết anh hút thuốc hiệu gì, cũng không hỏi gì thêm, cô cầm bao thuốc của hãng đó từ trong quầy ra. Sau khi Phó Tư Bạch quét mã xong Ôn Từ lại không đưa bao thuốc qua.

“?”

Cô do dự một hồi, vẫn muốn khuyên anh: “Sau này hút ít thôi.”

Người đàn ông nhìn cô đầy sâu xa, con ngươi đen láy lấp lánh ánh sáng: “Quản anh?”

“Không phải, không quản, là bạn nên khuyên một câu mà thôi.”

Nói xong cô đưa bao thuốc ra, đặt cạnh tay anh cũng không nói thêm gì nữa.

Phó Tư Bạch như khiêu khích, anh mở bao thuốc ra trước mặt cô, ngậm lấy một điếu, xoay người châm thuốc rồi bất cần hỏi: “Vẫn

chưa xin nghỉ?”

“Quản lý tạm thời vẫn chưa tìm được người thích hợp, em đến để làm thế mà thôi, sau này sẽ không đến nữa.”

Anh không có trả lời lại, xoay người đi ra khỏi cửa hàng tiện lợi.

Gió thổi làm rung chuông gió dưới mái hiên, Ôn Từ nhìn bóng lưng của anh đang xa dần, tim cô nhói lên.

Khi Phó Tư Bạch đi còn chưa đầy hai phút thì cơn mưa lớn lại ào xuống, ào ạt bao trùm khắp thế gian, xua đi cái nóng nực và khóc chằng nỗi nào có được.

Ôn Từ nhớ lại anh không có mang dù, cô cầm lấy chiếc ô nhựa trong suốt của chính mình, lao ra cơn mưa nặng hạt mà không chút do dự.

Phó Tư Bạch chắc vẫn chưa đi đến ngã tư, cô đạp trên con đường đầy nước để đuổi theo. Mưa to tát mạnh vào mặt ô, phát ra âm thanh tanh tách, giống như một vị khách không mời mà đến, đang gõ cửa trái tim.

Góc cua đường không có bóng người, thi thoảng sẽ có một chiếc xe lướt qua bắn nước tung tóe lên.

Người đâu?

Đi nhanh như vậy...

Ôn Từ ủ rũ nghĩ, cầm cây dù thất thần quay trở lại cửa hàng tiện lợi, lại nhìn thấy anh đang dựa lưng vào tường, trong tay còn có cái bật lửa. Anh đang nhìn cô cười, ngang tàng lại bất cần...

“Tìm anh?”

“Không có nha.” Cô phủ nhận theo bản năng.

“Mưa to cỡ này, em đi tản bộ?”

“Phải đấy.”

“Khá lãng mạn, sao khi làm bạn gái anh em không lãng mạn như thế nhỉ?”

“Bởi vì anh không xứng.”

Phó Tư Bạch lại cười, ngũ quan sắc bén của anh lại thêm phần dịu dàng.

Ôn Từ đi qua, thu dù lại, vẫy vẫy nước, cô lại lấy ra một cái khăn lau những giọt nước đọng trên người, thuận tiện đưa dù qua cho anh: “Cho anh mượn.”

“Không cần.” Phó Tư Bạch không cầm lấy, anh ngồi trên cái ghế cửa hàng tiện lợi, “Đợi mưa tạnh.”

“Được thôi.”

Ôn Từ ngồi bên cạnh anh, cô cùng anh ngắm nhìn giọt nước dưới mái hiên trong như ngọc.

Lại là một mùa mưa.

“Phó Tư Bạch, lúc chia tay quên nói...” Cô nghiêm túc nhìn anh, “Cảm ơn anh đã bảo vệ em lâu như vậy.”

“Nghe em nói cảm ơn anh....”

Ôn Từ cắt lời anh: “Đừng hát nữa! Em nghiêm túc đấy!”

“Ừm, không cần cảm ơn.”

Ngón tay anh xoay cái bật lửa, con mắt điềm tĩnh nhìn con đường mưa mây đen ùn ụt, anh nhàn nhạt nói: “Em cũng từng khiến anh cảm thấy thoải mái.”

“Anh nói chuyện có thể dừng thô thiển như vậy không.”

Anh kiên nhẫn sửa lời: “Em cũng từng khiến anh vui vẻ, được chưa?”

“Chuyện của trước đây, xóa sạch toàn bộ, em không ghét anh nữa.”

Phó Tư Bạch nghiêng đầu nhìn cô, mái tóc cô hơi ướt, vài sợi tóc dính lại hai bên thái dương, dù hơi rối cũng không trang điểm nhưng trong mắt anh cô đẹp theo lẽ tự nhiên.

“Vậy làm một lần nữa với anh à?”

“Phó Tư Bạch!” Ôn Từ đứng dậy, giận dữ nhìn anh, “Em thu lại câu nói đó! Vói lại vĩnh viễn ghét anh!”

Phó Tư Bạch cười, anh kéo cánh tay thon gọn của cô: “Được rồi, hôm nay nóng bức như vậy, chọc em chơi thôi.”

Cô hừ một tiếng.

“Mưa tạnh rồi, có muốn đi ăn cạnh sông không.” Anh đề nghị, “Giống như bạn bè bình thường.”

Chương 125: Bạn bè

Sau khi cơn mưa tạnh cả con đường như được tắm gội,, những con đường ẩm ướt và phản chiếu khu rừng đô thị, và những chiếc lá xanh tươi đến mức đường như chúng đang phát sáng.

Phó Tư Bạch đi phía trước, Ôn Từ đi theo phía sau anh như một thói quen, chân giẫm lên nước, đôi giày lấm lút cũng bị bùn bắn vào.

- --Đọc full tại Truyenfull.vn--

Sau khi trở lại làm bạn bè Ôn Từ đột nhiên cảm thấy thoải mái lên nhiều.

Chả trách bạn bè của Phó Tư Bạch thường ngày đều đấu võ mồm với anh, cũng là một việc khá thú vị.

“Ay ya!” Cô kêu lên một tiếng bất ngờ.

Phó Tư Bạch quay đầu, thấy cô một chân chạm đất, vẻ mặt buồn bã, cô bĩu môi nói:

Phó Tư Bạch

Em giẫm phải mìn rồi

Ông quần cô đã bị ướt một mảng.

Con đường lát gạch rộng thênh thang, sau cơn mưa thường có “mìn”.

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

Phó Tư Bạch bất lực nói: “Theo anh.”

“Ừm.”

Anh bước chậm lại, mỗi một bước đều đậm xuống mẩy cái.

Ôn Từ đi theo dấu chân anh, đạp lên chỗ anh từng đạp.

Lại không ngờ với một tiếng đạp xuống, bàn chân trái của Phó Tư Bạch cũng bị va vào, nước bắn tung tóe và làm bẩn đôi giày thể thao mới toanh của anh.

Khuôn mặt anh lộ ra sự chán ghét đến đỉnh điểm và sự khó chịu.

Rất rõ ràng, người mắc bệnh sạch sẽ như anh, cũng không chịu nổi thứ bùn đất này.

“Ủa, sao anh cũng dính rồi!” Ôn Từ bật cười lớn, “Không phải gỡ mìn lợi hại lắm sao?”

“Là đang gỡ mìn.” Phó Tư Bạch quay đầu, nhàn nhạt nói, “Anh không đẹp thì người dính chưởng là em đấy.”

“Xì.”

Hóa ra gỡ mìn là như vậy, cô vốn tưởng anh có khả năng có thể tránh bùn đất chứ.

“Đi lên.”

“Ừm.”

Ôn Từ ngoan ngoãn đi phía sau anh, cô đạp lên mỗi cục đá anh đi qua, “Phó Tư Bạch, anh cũng rất trượng nghĩa.”

“Anh sợ em đạp lên nhiều bùn nước quá, tức giận lên lại trách anh.”

“Em làm gì có như thế.”

Phó Tư Bạch: “Em còn chưa đủ như thế?”

Ôn Từ hớ lại một cách khách quan và công bằng về quãng thời gian yêu nhau đã qua, cô thường mất bình tĩnh vì một số chuyện không thể giải thích được và hơi vô lý.

Nhưng lúc này cảm xúc cô đối với anh cũng rất mâu thuẫn.

Suy cho cùng mối quan hệ này anh đã mang đến cho cô rất nhiều sự trưởng thành.

Cô cố ý nói: “Sau này em sẽ không như thế nữa, em sẽ đối xử rất tốt với bạn trai sau.”

Phó Tư Bạch nghiêng đầu, lười biếng liếc nhìn cô một cái: “Ông đây chịu thiệt hóa ra là để em làm của hồi môn cho bạn trai sau này à.”

Cô gái nhỏ nhìn con đường trơn trượt, ma xui quỷ khiến thế nào mà cô lại nói thêm một câu: “Là anh đòi chia tay.”

Bàn chân Phó Tư Bạch hơi khụng lại, người con gái phía sau đụng trúng lưng anh, vội vã dừng lại.

Khóe miệng anh cong lại, cười mà như không: “Hóa ra là em trách anh chia tay với em.”

“Không hề có!” Ôn Từ nói lí nhí, “Chia tay hay không vốn là anh nói, em có gì mà trách.”

“Không phải em sớm cầu mong anh chia tay với em à?”

Ôn Từ càng cúi đầu, cô nhìn lá cây chao đảo phản chiếu trong vũng nước.

“Không có mong, không chia tay... cũng được.”

Cơn gió thoảng qua, vài giọt mưa rơi làm ướt tóc, không khí... cũng ngưng đọng trong vài giây.

Phó Tư Bạch không có trả lời câu này, anh tiếp tục bước về phía trước.

Ôn Từ kìm lại cơn đau trong tim, đi đến cuối con đường lát gạch đá cùng anh, băng qua bên kia đường là dòng sông.

Không phải người cùng đường, cô có thể đi sau anh đến bao giờ...

Đi đến cuối cùng thì giữa bọn họ cũng phải kết thúc thôi.

Những quán ăn ven sông sau một cơn mưa với làn gió thổi nhẹ, không khí u ám cũng bị cuốn đi, thật là mát mẻ.

Dù vậy, gần nước nên cũng có rất nhiều muỗi, thấy tay Phó Tư Bạch đang gãi cùi chỏ, thế là Ôn Từ lấy trong túi ra một lọ dầu nhỏ.

Lúc cầm lấy tay anh, quả nhiên có vết muỗi cắn đỏ lên.

Bởi vì da anh rất trắng nên vết muỗi cắn hiện lên cũng rất rõ ràng.

“Muỗi cắn có thể sẽ sưng lên như thế này.” Ôn Từ nhìn thôi đã thấy ngứa, cẩn thận bôi dầu lên cho anh, “Anh là nhóm máu O, nhóm hút muỗi.”

Về điểm này Ôn Từ thật sự có hiểu biết.

Nhưng phàm là nơi có Phó Tư Bạch thì cô chưa bao giờ bị muỗi cắn cả, nhưng anh lại không thích xịt muỗi, anh nói mùi ngửi không quen.

“Ngày hạ đến rồi, trong túi anh phải có một chai dầu gió, chai này em tặng anh.”

Nói xong cô lấy cái túi của Phó Tư Bạch, cô bỏ chai dầu vào trong, “Hoặc là để bạn gái sau của anh chuẩn bị cho anh đi.”

Phó Tư Bạch nhìn dáng vẻ luyên thuyên nói của cô, trái tim cũng bắt đầu ngứa ngứa.

Dù tính khí cô không ra làm sao, thường xuyên kiểm chuyện với anh, nhưng những chi tiết trong cuộc sống cô thật sự rất quan tâm đến anh, từ chuyện nhỏ nhất là anh thuộc nhóm máu o dễ hút muỗi cô cũng nhớ.

“Ôn Từ, anh ngứa.”

“Anh đừng gãi, càng gãi sẽ càng lan ra, thoa dầu vào sẽ dễ chịu lên.”

“Vẫn ngứa.”

Ôn Từ lại gần cánh tay anh, thổi nhẹ vào, hơi mát, quả nhiên khiến anh dễ chịu hơn nhiều.

Khóe môi của anh cong lên, trêu chọc nói: “Bạn gái sau này, còn chưa chắc sẽ có thể tìm được người giống em.”

“Em thế nào chứ.”

“Người phiền phức như vậy...”

Ôn Từ đẩy tay anh ra.

Lại nghe thấy giọng nói anh dịu dàng hơn, “Nhưng lại khiến người khác thương....”

Lúc này ông chủ bưng lên một bát lớn sủi cảo lên bàn, đặt hai bát nhỏ cho hai người.

Phần mì xào của quán ăn này rất nhiều, một mình Ôn Từ thường sẽ ăn không hết một phần. Vậy nên để tránh lãng phí, hai người ngầm hiểu ý nhau, mỗi lần đến chỉ gọi một phần.

Phó Tư Bạch lựa đồ ăn trong đĩa, đưa cho cô trứng cắt lát và xúc xích.

“Anh lại nữa, em không ăn cái này, em ăn rau!”

“Bảo em có tí thịt đi, gầy sắp thành cái sào đồ rồi.”

“Bạn học Phó Tư Bạch, mong bạn đừng tùy tiện bình phẩm về thân hình của tớ.” Ôn Từ bất mãn nói, “Đừng quên bây giờ chúng ta chỉ là mối quan hệ bạn bè thông thường.”

Phó Tư Bạch nhìn cái cổ trắng nõn của cô, cô đang buộc một sợi dây đan len màu đen, kéo dài dưới đường viền cổ áo, và bên dưới cô đang đeo sợi dây có mặt tì hưu anh tặng cho cô—

“Nếu đã là bạn bè thông thường thôi sao món đồ này còn chưa chịu trả anh?”

Ôn Từ bảo vệ cái cổ, khẳng khái nói: “Đây là đồ anh tặng em rồi, không phải em mượn. Mắc gì lại có kỳ hạn trả lại? Hừ, không trả!”

“Bạn học Ôn Từ, khí phách nhỉ?”

“Không khí phách, nó có thể đem lại may mắn cho em.”

Khóe môi Phó Tư Bạch cong lên, anh cúi đầu, dùng đùa bới sợi mì mềm lên: “Nó chưa bao giờ đem lại may mắn cho anh, có thể... khá thích em.”

Cô ngược nhìn anh.

Anh của lúc này không còn đáng vẻ ngang tàng bất cần nữa. Khi anh nói chuyện cởi mở, Ôn Từ cảm nhận được sự dịu dàng đến từ trái tim anh.

Cô hỏi anh: “Sinh ra ở Phó gia, còn không tính là may mắn trời ban sao?”

“Nếu được chọn anh thà không mang họ Phó.”

“Ra vẻ đấy Phó Tư Bạch.”

“Không có ra vẻ, anh ngưỡng mộ em, còn có thể làm con cưng của mẹ.”

Nói đến đây Ôn Từ cũng không nói lời châm chọc anh nữa, cô biết chỗ yếu đuối nhất trong trái tim người đàn ông này là ở đâu.

Đây là hiện thực nhất, mỗi một lần gặp gỡ dù là nghèo khó hay giàu có, mỗi người... đều có địa ngục của chính mình.

Trước đây do mối quan hệ yêu đương nên cả hai chưa bao giờ thực sự mở lòng, nhưng sau khi chia tay, họ mới thực sự bắt đầu cởi mở.

Ôn Từ trầm mặc rất lâu, cô nói: “Mẹ em cũng rất thích anh, ừm... nhưng bà ấy không phải mẹ anh, là của một mình em thôi.”

Phó Tư Bạch bật cười: “Biết rồi, không định cướp của em.”

Cô suy nghĩ rồi nhỏ giọng nói: “Nhưng sau này... sau này nếu trở thành bạn bè tốt, lại mời anh đến nhà em ăn cơm.”

“Vậy... đừng đáng ghét nữa là được.”

“Được.”

Phó Tư Bạch tiếp tục gấp trúng và xúc xích cho cô, “Bữa này anh mời.”

Ôn Từ mặt không cảm xúc: “Chuyện mấy đồng này như này cũng không cần phải khách sáo như vậy.”

“Mấy đồng không tính là tiền?”

“Được thôi, vậy em cảm ơn nhé.”

Sau khi ăn xong hai người đi dạo hóng gió bên sông, Phó Tư Bạch lấy ra chiếc tai nghe màu trắng ra, anh nhét vào tai Ôn Từ.

Trong đó đang bật một bài nhạc tình cảm ấp áp.

Thời gian đột nhiên cũng trở nên ấm áp, dòng nước âm thầm chảy giữa họ, sợ rằng sẽ làm phiền đến sự yên tĩnh giờ khắc này.

Vào lúc này Ôn Từ bất ngờ nhìn thấy một người phụ nữ dang xa, đứng bên bờ sông lau sậy, sau lưng hoang vắng...

Mấy lần cô ấy muốn bước lên rồi lại rụt rè rụt chân lại.

“Phó Tư Bạch, anh nhìn cái người đó xem, có phải cô ấy muốn nhảy cầu không vậy?”

Thị lực của Phó Tư Bạch rất tốt, anh nhìn theo hướng tay Ôn Từ đang chỉ, cau mày nói: “Còn mang thai nữa.”

Lời nói vừa dứt, người phụ nữ mang thai đó thật sự đã chui đầu nhảy xuống sông, Ôn Từ và Phó Tư Bạch là hai người gần cô ấy nhất, họ chạy về phía sông nơi bà bầu đó nhảy xuống.

Người phụ nữ đang vùng vẫy, vùng vẫy trong dòng nước, người dân trên bờ thấy vậy đã dừng lại chỉ trỏ, vội vàng hô kêu cứu.

Phó Tư Bạch đã cởi áo khoác ngoài ra, nhưng vào giờ khắc anh thật sự muốn nhảy xuống nước thì trước mắt ánh đột nhiên lại ẩn hiện hình ảnh một dòng sông đầy máu đỏ thẫm, cả người anh run bần bật lên, đó là quá khứ đau đớn mà anh không dám đối mặt nhất trong cuộc đời mình...

Ôn Từ biết Phó Tư Bạch không thể nào bơi, trong một lần thi cuối kỳ môn bơi lội thể thao, anh đã bị tuýt còi đỏ.

Anh biết bơi nhưng sợ nước.

Cô sợ Phó Tư Bạch nóng lòng sẽ xuống cứu người nên không đợi anh phản ứng, tự cô không chút do dự đã nhảy xuống.

Dù đã là đầu mùa hè vào tháng sáu, nhưng nhiệt độ nước sông vẫn lạnh đến thấu xương, may mà Ôn Từ được ba dạy bơi từ nhỏ, chỉ mất vài giây để làm quen với dòng nước đang cuộn trào và bơi về phía người phụ nữ đang vùng vẫy.

“Tôi bắt được cô rồi, đừng sợ, đừng vùng vẫy.” Ôn Từ cố hết sức để an ủi, từ từ kéo lấy người phụ nữ.

Cô không ngờ được là gần bờ mà lại có nhiều rong đến vậy, chân của Ôn Từ bị vướng, giãy dụa một hồi cũng không thoát ra được, chỉ có thể liều mạng đỡ người phụ nữ kia đưa lên, bản thân cô đã uống mấy ngụm nước.

Phó Tư Bạch nhìn ra được sự bất thường của cô, tim anh như thắt lại, kìm nén nỗi sợ hãi và lo lắng mãnh liệt trong lòng, cuối cùng nhảy xuống nước bơi về phía cô.

Ôn Từ nhìn thấy Phó Tư Bạch đã nhảy xuống, rất lo lắng, cô muốn kêu anh quay lại đi.

May mà bọn họ đã cách bờ rất gần, cô chỉ có thể đưa người phụ nữ

cho anh: “Tư Bạch, đưa cô ấy lên bờ đi!”

Phó Tư Bạch không hề đỡ lấy người phụ nữ đó, anh hít một hơi thật sâu, sau đó lặn xuống nước, mò mẫm để xé những sợi rong vươn lại trên chân cô ra, sau đó anh đưa cô và bà bầu lên bờ cùng nhau.

Mọi người xung quanh lập tức vây quanh: “Không sao chứ!”

“Thật sự quá nguy hiểm rồi!”

“Xe cấp cứu sắp đến rồi!”

Người phụ nữ sắc nước, cũng đã bị dọa rất hoảng hồn, không ngừng run lẩy bẩy, nhưng cũng không nguy hiểm đến tính mạng. Chỉ có điều cảm xúc đã suy sụp, cô ấy bật khóc to lên: “Tại sao các người lại cứu tôi! Tại sao!”

“Có gì mà nghĩ không thông chứ, sao lại chọn nhảy cầu, nếu không đúng lúc gặp hai người trẻ này thì hôm nay cô không còn mạng rồi!”
Người qua đường liên tục nói, “Mà cô còn có con nữa! Không vì mình cũng phải vì đứa trẻ trong bụng mình mà suy nghĩ chứ.”

“Ông xã tôi... ông xã tôi đã ngoại tình với người phụ nữ khác lúc tôi mang thai, tôi... tôi... tôi còn có ý nghĩa gì nữa!” Người phụ nữ khóc không thành tiếng, “Bọn họ đối xử với tôi không tốt thì tại sao tôi phải sinh con cho bọn họ, không bằng tôi mang đứa trẻ đi chết! Để bọn họ cả đời này cũng phải hối hận.”

Ôn Từ hơi run, cô đi đến bên cạnh người phụ nữ cầm lấy tay cô ấy mà nói: “Cô không chỉ là vợ của người ta, con dâu nhà người ta, cô còn là con gái của ba mẹ cô mà.... Tại sao lại để người thân mình phải đau đớn, người cô thù thì vui vẻ. Người không quan tâm cô, người không yêu cô, bọn họ sẽ không hội hận đâu, cái chết của cô không trừng phạt được bọn họ đâu.”

Phó Tư Bạch vắt hết nước trên áo, thở đều nhìn về phía cô.

Người phụ nữ nghe đến câu nói cuối cùng của cô, nhất thời cũng đã phản ứng lại, nhìn Ôn Từ: “Cô... cô nói đúng, tại sao tôi phải để anh ta và người phụ nữ đó đắc ý chứ, bọn họ nhất định là chờ tôi chết còn không kịp.”

“Phải đấy, cô phải sống cho thật tốt, cô phải sống tốt hơn bọn họ mới đúng.”

“Không sai, không sai, là như vậy...”

Ôn Từ nhìn thấy cô ấy không muốn tìm đến cái chết nữa mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này xe cấp cứu đã ở đến, bác sĩ đẩy băng ca đến để đưa người phụ nữ lên xe.

Sau khi xe cấp cứu rời đi, mọi người cũng dần dần tan đi. Cả người Ôn Từ và Phó Tư Bạch ướt như chuột lột, nhếch nhác ngồi bên sông, mắt đối mắt nhìn nhau.

Phó Tư Bạch vẫn còn bị sốc, làn da vốn đã nhợt nhạt của anh lại càng thêm ẩm đạm, và đôi môi của anh đang trở nên trắng bệch...

Cô đi đến nhẹ nhàng ôm anh: “Tư Bạch, không sao cả, anh đừng sợ.”

“Anh có biết trên báo đã từng nói đến bao nhiêu người vì cứu người mà hi sinh tính mạng mình không, sông có lốc xoáy, có rong, có dòng nước chảy xiết...”

Anh đột nhiên nắm chặt lấy áo Ôn Từ, giọng nói đè nén, tức giận nói: “Từng nghe một câu chưa, người chết chìm đều biết bơi đó.”

“Nhưng không phải anh cũng nhảy xuống à.” Cô có chút uất ức, “Anh còn sợ nước đấy, ngay cả bồn tắm còn không dám dùng, còn trách

em.”

“Ông đây thấy là em muốn chết rồi!”

Chương 126: Chịu khổ

Quần áo trên người Ôn Từ đều ướt, cô ướt như chuột lột, nếu như quay về nhà như thế này chắc chắn sẽ bị mẹ truy hỏi.

Nếu mẹ biết cô nhảy xuống xong cứu người thì sẽ bị dọa đến mất ngủ cả đêm mất.

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

Phó Tư Bạch quay về căn hộ Ngụ Hồ để thay quần áo, cô cũng chỉ có thể đi cùng anh.

Hệ thống lọc không khí của căn hộ luôn được bật, không khí trong lành, nhiệt độ mát mẻ dễ chịu, hai người đi tắm và mặc bộ đồ ngủ dài tay sạch sẽ, cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Ôn Từ có rất nhiều quần áo và đồ dùng thường ngày ở nhà Phó Tư Bạch, dù đã chia tay được một thời gian rồi nhưng anh cũng không dọn dẹp nó đi, ngay cả ly súc miệng và bàn chải đánh răng cũng vẫn được đặt ở vị trí cũ.

Đi ra khỏi phòng tắm, căn phòng trống rỗng, cô đứng ở ban công của phòng ngủ tìm Phó Tư Bạch.

Hành lang không có bật đèn, rèm kéo, dường như anh cố ý ẩn mình trong bóng tối, hai tay chống lên ban công, bả vai hơi thấp, xương cốt rộng lớn uy lực.

Cô nhớ lại những thời anh vừa nói ban nãy, câu nói đó ngay lập tức bị lẩn tránh—

“Em chết rồi, tôi phải làm sao.”

Anh đối với cô không thể không có chút cảm giác nào, Ôn Từ có thể hiểu, cũng coi như là bên nhau một thời gian.

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

Một con thú cưng sinh bệnh rồi mất cũng sẽ cảm thấy khó chịu rất lâu.

Nhưng tình cảm nồng đậm trong câu nói này quá mạnh rồi.

Ôn Từ đi đến bên cạnh Phó Tư Bạch, hít thở gió đêm cùng anh, nhìn cảnh vật về đêm nguy nga của thành phố.

Sắc mặt của anh rất trầm, con mắt đen láy phản chiếu ánh sáng, anh không nói một lời, điếu thuốc đang cháy trên ngón tay cũng đã sắp đến cuối.

Cô lấy hết dũng khí, nhẹ nhàng hỏi anh: “Tư Bạch, anh sợ em chết sao?”

“Chết cũng đừng chết trước mặt anh.”

Anh xoay người, né tránh sự tiếp xúc ánh mắt với cô. “Giống như người phụ nữ đó vậy...”

Ôn Từ hiểu ra, đó là nỗi đau đớn kinh hoàng anh không thể chấp nhận, cô gật gù: “Xin lỗi, sau này em sẽ nghĩ trước nghĩ sau, sẽ không hành động bồng bột như thế, vừa này bị rong quấn thật sự rất nguy hiểm, nhớ lại mà còn sợ....”

Phó Tư Bạch dập đầu thuốc nhàn nhạt nói: “Không chắc sẽ là rong, cũng có thể là ma dai.”

Sắc mặt cô thay đổi: “Anh anh... anh đừng có mà dọa em!”

“Vậy nên anh nói rồi người chết đuối đều biết bơi.” Anh vẫn rất nghiêm túc dọa cô, để cô đừng bồng bột như vậy, “Về đêm ma dai tìm người thế thân, chúng lại rất thích mấy cô gái trẻ tuổi như em đấy.”

“Phó Tư Bạch!”

Ôn Từ không nghe nổi nhất chính là chuyện ma quỷ, cô không sợ cái gì cả nhưng sợ nhất là mấy thứ không biết được này.

Nói tầm bậy tầm ba! Trên đời này làm gì có ma!

“Không có, em sợ cái gì.”

“.....”

Nếu còn nghe anh nói bậy nữa tối nay cô sẽ không dám ngủ một mình nữa.

Ôn Từ xoay người đi khỏi ban công, cô quay về phòng khách thu gọn một chút, khéo léo lấy tấm chăn ra khỏi tủ và trải nó ra

Phó Tư Bạch khoanh tay dựa vào cửa, nhìn dáng vẻ làm nhuẫn nhuyễn của cô, như thể đang thật sự ở nhà của mình vậy.

Đây đã từng là nhà của bọn họ.

“Ngủ một mình, sợ không?”

“Không sợ.”

“Được, vậy em ngủ đi, ngủ ngon.”

Anh ngáp mấy cái rồi lê những bước chân lười biếng quay trở về

phòng mình.

Ôn Từ nhìn căn phòng trống rỗng, lại nhớ đến mấy lời ma dai vừa này anh nói, nhớ đến cảnh tượng bị quần rong vào chân, cái chân thật sự như bị quần lấy bởi bàn tay của ai đó.

Aaaaaaaaaaaa

Ôn Từ vội vàng chui vào trong chăn, thậm chí còn không dám tắt đèn.

Lúc này tin nhắn của mẹ hiện lên, cô vội vàng mở điện thoại ra---

“Lạc Lạc, tuần này cả nhà đi dã ngoại ở công viên đó.”

Ôn Từ: “Được nha!”

Cả nhà đã rất lâu không đi du lịch vào cuối tuần rồi.

Mẹ: “Vậy địa điểm con chọn đi, đường xa quá, sức khỏe ba con không chịu được đâu.”

Ôn Từ: “Nếu không thì công viên nước Nam hồ? Không xa lắm, mà xung quanh còn có trạm cấp cứu, cũng có rất nhiều gian hàng.”

Mẹ: “Không thành vấn đề!”

Ôn Từ: “Dạ, (vui vẻ)”

Chỉ cần cả gia đình cô ở bên nhau bình an, có thể quay về cuộc sống giàu có trước kia hay không cô cũng không quan tâm lắm.

Huống hồ gì cô đã trưởng thành rồi, cũng có thể kiếm tiền rồi, cũng không còn là một cô công chúa nhỏ của trước kia nữa.

Tâm trạng của cô bình tĩnh hơn, cô tắt đèn chuẩn bị đi ngủ.

Trong bóng tối, cô lật qua lật lại cả nửa tiếng đồng hồ nhưng mãi không thể ngủ, cứ cảm thấy chân trái ướt.... rất bất thường.

Biết đó là do tâm lí, Ôn Từ cố hết sức để nhắm mắt lại không nghĩ lung tung nữa.

Nhưng con người luôn là như vậy, càng ép bản thân không được nghỉ nữa thì lại càng không kìm lòng được. Cuối cùng cô bắt đầu hoang tưởng về việc ở dưới giường đang có một đôi tay đến kéo chân cô.

“.....”

Ôn Từ sợ hãi ngồi bật dậy, cô xoa xoa cái đầu hơi rối của mình, rất mất hình tượng đi đến phòng của Phó Tư Bạch.

Có lẽ là biết cô sợ hãi nên cửa anh không hề khóa, vẫn để một khe hở.

Cô hơi đẩy nhẹ ra, chân chầm chậm đi vào.

Anh nằm nghiêng trên chiếc giường lớn màu xanh đậm, và dường như đã cố tình để trống một phần bên kia của chiếc giường. Những chiếc gối và chăn bông đã được đặt cẩn thận.

Trong màn đêm êm dịu, người đàn ông xương cốt vô cùng đẹp, một tay ôm đầu, sống mũi cao thẳng, lông mi thanh mảnh.

Ôn Từ đi đến trước mặt anh, cô nhỏ giọng kêu: “Tư Bạch?”

Anh không có phản ứng lại, dường như đã ngủ say.

Cô hơi yên tâm được chút, cẩn thận nằm xuống ở phần bên kia của cái giường lớn, chỉ kéo một ít chăn qua đắp lên đùi, giữ một khoảng cách nhất định với anh.

Đợi 4 giờ sáng sớm mai khi trời hơi sáng cô quay lại phòng khách, anh sẽ không phát hiện.

Ở bên cạnh Phó Tư Bạch khiến cho Ôn Từ không một chút sợ hãi gì, ngay cả cảm giác hoang tưởng về đôi chân ướt bị rong quấn quanh kia cũng biến mất không留下 dấu vết.

Một cảm giác an toàn không gì so sánh được.

Cô ngủ một cách yên tâm hơn.

Nửa đêm lờ mờ, hình như nghe thấy người đàn ông bên cạnh nằm mơ nói năng bất an. Ôn Từ ngủ không sâu giấc nên đã tỉnh dậy.

“Đừng ngụp xuống, đừng để anh một mình.”

“Anh không xứng đáng, phải không, vẫn... em cũng hận anh.”

.....

Ôn Từ đưa tay ra vuốt ve mặt anh, toàn là mồ hôi, rõ ràng anh đã gặp phải một cơn ác mộng.

“Phó Tư Bạch, tỉnh dậy.”

Cô đẩy nhẹ anh, người đàn ông giật mình tỉnh dậy, anh nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của cô có hơi thất thần.

“Hình như anh gặp ác mộng rồi.”

“Phải không.”

“Anh mơ thấy mẹ anh sao?”

Khóe mắt anh còn đọng một giọt nước mắt, ướt cả cái gối, “Không

nhớ nữa."

Ôn Từ nhìn thấy anh như thế cô rất không yên tâm, cô lau khói mắt hơi ướn ướt của anh: "Đừng khó chịu."

"Em ở đây làm gì vậy."

"Em sợ, không dám ngủ một mình...."

Lời cô vừa dứt, một giây sau, Phó Tư Bạch đã giữ chặt ót cô, không chút do dự mà hôn xuống, cả người cô đều bị đè xuống gối.

"Uhm...."

Anh say đắm hôn cô, như cơn gió mùa hạ thổi trên mặt, trên môi, trên cổ...

Niềm mong mỏi và khao khát suốt mấy ngày qua đã khiến cô như tan chảy, cô cố gắng hết sức để đáp lại anh cho đến khi Phó Tư Bạch nếm những giọt nước mắt mặn chát trên khuôn mặt.

"Khóc cái gì." Tay anh sờ khuôn mặt cô, xuyên qua màn đêm, nhìn cận cảnh cô, "Anh chiếm tiện nghi em à?" cô khịt khịt mũi, lắc đầu.

"Anh thật sự đã chiếm tiện nghi em rồi." Người đàn ông dù nói như vậy nhưng cũng không hề có ý định sẽ buông cô ra, chỉ nắm cạnh bên cô, chôn mặt vào cổ cô, "Cùng lăm thì để em chiếm tiện nghi anh lại vậy."

"Phó Tư Bạch là anh đòi chia tay." Cô hơi cắn môi, lí nhí nói bên tai anh, "Ngày hôm đó em... suýt nữa đã cầu xin anh rồi, anh rời đi mà đầu cũng không hề quay lại một cái. Böyle giờ làm như vậy với em, lại là cái gì hả."

Phó Tư Bạch nghe ra được sự uất ức trong giọng nói của cô, cổ họng anh thấy chua chát, yết hầu hơi trượt, cố gắng để nuốt xuống:

“Không phải em rất muốn chia tay sao, sao nghe như vẫn không nỡ vậy?”

“Em không có muốn chia tay, anh đừng có nghĩ lung tung về em.”

“Phải không?”

“Ừm.”

“Tại sao.”

“Không có tại sao cả.” Cô quay mặt đi, “Chia cũng đã chia rồi, nói mấy thứ này có nghĩa lí gì?”

“Cũng đúng.” Phó Tư Bạch nhẫn nại, buông cô ra: “Chia cũng chia rồi, về giường em ngủ đi, đừng ở đây để thử thách ý chí của anh.”

Ôn Từ lảng lặng xuống giường, đi được hai bước cô lại rất không cam tâm mà lại quay về, đánh lên mặt anh, cô dùng hết sức để cắn lên môi dưới của anh, sau đó liếm láp, hôn rất lâu rất lâu.

“Cô bạn thân yêu của tôi ơi, cô đang làm cái gì vậy?” Anh hít thở có hơi gấp.

“Anh nói mà, chiếm tiện nghi em xong em có thể chiếm lại.”

“.....”

Ôn Từ không chút do dự buông anh ra, đôi môi đỏ hồng hơi ươn ướt trông rất hấp dẫn: “Phó Tư Bạch, ngủ ngon.”

Phó Tư Bạch rất khó mà ngủ ngon, trong khoang mũi của anh ngập tràn mùi hương của cô, trên giường cũng vậy.

Gần như là cả đêm không ngủ.

.....

Ngày hôm sau trong tiết múa, Kiều Tịch Tịch kích động đưa điện thoại đến trước mặt Ôn Từ: “Trời mẹ ơi, hotsearch... là cậu và Phó Tư Bạch đó!”

Ôn Từ liếc mắt nhìn qua, nhìn thấy tiêu đề trên màn hình là “Một cặp đôi trẻ dũng cảm cứu một bà bầu muốn nhảy cầu”, video được quay ở một khoảng cách khá xa, cộng thêm sắc trời hơi tối nên hình ảnh cũng rất mờ, nhưng có thể nhìn ra được bóng dáng một trước một sau nhảy xuống nước, cùng với.... mày tóc trắng bạch kim bất kham phóng túng của Phó Tư Bạch.

Dưới ô bình luận nổ tung----

“Đây không phải là thái tử gia của tập đoàn Phó thị sao!”

“Ngoài anh ấy không ai ra không có ai ướt như chuột lột mà còn đẹp trai đến không có quy tắc như vậy cả.”

“Chuẩn rồi, chính là anh ấy.”

“Người dám làm việc nghĩa không phải anh ấy mà là người con gái đứng cạnh đó.”

“Bạn gái đinh thật!”

“Nhưng rất rõ ràng anh ấy cũng đi cứu bạn gái anh ấy kìa.”

“Wtf, đu thuyền tới rồi!”

.....

Kiều Tịch Tịch nhìn Ôn Từ, ánh mắt sâu xa: “Không phải đã chia tay rồi sao?”

^

Ôn Từ buông điện thoại xuống, tiếp tục ấn đôi chân đang duỗi ra trên lan can: “Thì chia tay rồi mà.”

“Vậy sao người khác chụp đại cũng có thể chụp được hai người cùng khung hình thế?”

“Trùng hợp gặp nhau.”

Kiều Tịch Tịch kéo dài giọng nói: “Phải..... không?”

Ôn Từ quyết định không giấu nữa: “Là cùng nhau ăn cơm, rồi đi dạo, như một người bạn bình thường.”

“Oa, tớ không thấm nỗi cái chia tay còn có thể làm bạn đâu, hai người dụng tâm thật đấy.” Kiều Tịch Tịch cảm khái, “Nếu mà tớ và bạn trai chia tay thì nhất định sẽ khóc lớn, sau đó chặn anh ấy luôn, mãi mãi không gặp lại nữa!”

“Chúng tớ là chia tay trong hòa bình, không có đến mức cách mặt nhau.”

“Dù có là chia tay hòa bình hay không thì mấy cô bạn gái trước của Phó Tư Bạch cũng chưa thấy ai quấy rầy được anh ấy cả.”

Ôn Từ ủ rủ nói: “Có thể là tớ... vẫn chưa buông được.”

“Hả?” Kiều Tịch Tịch rất hiếm khi nhìn thấy cảm xúc của Ôn Từ lộ ra quá rõ ràng, đặc biệt là đối với Phó Tư Bạch, cô ấy trước giờ luôn tỏ ra không quá quan tâm, câu nói hôm nay.... Ngược lại rất khác thường.

“Thật sự là trong tim tớ cũng không nỡ, ngày hôm đó chia tay tớ cũng khóc.” Cô buồn bực nói, “Rất khó chịu.”

“Cái này tớ có thể thấu hiểu nha, Phó Tư Bạch... thật sự hết nói nổi, bạn trai tớ cũng thường nói anh ấy đùa sắp thành thật lòng với cậu

luôn rồi”

Vậy nên con người không phải cỏ cây, ở bên nhau lâu như vậy, dù hai người có là diễn kịch hay như thật thì Ôn Từ thật sự đã nhập vai quá rồi.

Phó Tư Bạch là mối tình đầu của cô, cái gì cũng đã cho anh thì làm sao có thể buông xuống dễ dàng được.

“Người đòi chia tay là anh ấy, ai có thể giữ được nữa.”

Kiều Tịch Tịch nhìn Ôn Từ, dịu dàng hỏi: “Vậy cậu thật sự có thật sự từng níu giữ chưa?”

“Tớ sẽ không giống như An Nhiễm, khóc lóc cầu xin anh ấy đừng đi, tớ không làm được.”

“Thật sự cái này không hề mất mặt, mỗi người đều phải tranh đấu, giành giật vì hạnh phúc của bản thân mà.” Kiều Tịch Tịch vỗ vai cô, “Người không nỗ lực dựa vào đâu để có được thứ tốt nhất.”

Ôn Từ cúi đầu nghĩ về câu nói này của Kiều Tịch Tịch.

Cô liệu có nên... thử giành giật một lần không?

.....

Thái tử gia Phó gia bị đính kèm với 4 chữ Dám làm việc nghĩa, dù là nhảy xuống nước cứu người hay là cứu bạn gái anh thì tất cả đều có ảnh hưởng tích cực. Ngay sau khi thị trường chứng khoán mở cửa vào thứ 2, giá trị cổ phiếu của tập đoàn Phó thị đã tăng liên tiếp 5,6 điểm và vẫn đang có xu hướng tăng lên.

Các khách hàng ở nước ngoài trước đây đang gặp khó khăn trong việc hợp tác, đã biết về điều này và không còn đưa ra các điều kiện khắc nghiệt, sẵn sàng đồng ý hợp tác và ký hợp đồng một cách dễ

dàng.

So với bất kỳ ván cờ lợi ích nào thì khách hàng thực sự coi trọng nhân phẩm của người cầm trích nhất, bởi vì nhân phẩm có mối liên quan mật thiết đến bộ mặt và danh tiếng.

Ban đầu khi Phó lão phật gia xem video thấy rất vướng mắc.

Anh vẫn qua lại không rõ với con bé đó, thậm chí là vì cứu cô mà trở ngại tâm lí nhiều năm không dám xuống nước cũng khắc phục được.

Nhin Phó Tư Bạch kiên trì như thế, anh đã trả lại tất cả cho Ôn gia, mục đích cũng là để bọn họ chia tay.

Phó Tư Bạch vậy mà nói lời lại không thể làm, đây là thứ khiến lão phật gia không thể dung túng nữa.

Trong điện thoại ông không hề nhắc đến chuyện này, mà chỉ nói với anh: “Cuối tuần đi tản bộ ở công viên Nam hồ cùng ông.”

“Dạ.”

“Ông sẽ hẹn Tâm Từ cùng qua. Con bé thi đại học vừa xong, cần điền đơn nguyện vọng. Cháu là anh lớn cũng nên cho con bé chút lời khuyên hợp lí.”

“Ông nội, có Tâm Từ đi cùng ông, cháu không đi nữa.”

“Đừng quên ban đầu cháu đã hứa cái gì, nếu ông có thể trả mọi thứ cho Ôn gia thì cư nhiên cũng có thể thu lại tất cả.”

Thái độ ông nội Phó rất cương quyết, “Phó Tư Bạch, nếu đã chọn vì con bé đó mà chịu khổ, vậy thì kiên trì đến cuối cùng cho ông.”

Chương 127: Chủ động

Cuối tuần Ôn Từ đi cùng ba mẹ đến công viên Nam hồ, nơi đây rất đẹp, non sông hùng vĩ, cây cối rậm rạp, có những cây cao chót vót trồng dưới nước, có cảm giác như đang đi dạo trong công viên kỷ Jura.

Không ít du khách đến đây câu cá, nướng thịt, đi dạo hóng mát... và cắm trại trong những chiếc lều nhỏ ven hồ.

- --Đọc full tại Truyenfull.vn--

Ôn Từ chọn một khu vực bằng phẳng và có bóng mát gần hồ, trải một tấm vải dã ngoại ca rô, lấy trái cây và đồ ăn nhẹ từ một cái giỏ nhỏ, đặt trước mặt mẹ cô.

Mẹ đang đeo một cái kính râm, phơi mình trong nắng, ba lấy dụng cụ câu cá ra và bắt đầu câu cá tự do bên hồ.

Ôn Từ lấy tăm xiên một miếng dưa hấu cho mẹ rồi xé miếng thịt bò khô đút cho mẹ ăn, sau đó cùng mẹ nằm xuống, lấy mũ che mặt phơi nắng.

“Ya, con đừng có sát lại gần mẹ, nóng lắm nè, đi qua bên kia đi.” Thư Mạn Thanh nói.

Ôn Từ lại dính sát lấy mẹ, cô ôm chặt lấy cánh tay bà: “Một cái tấm vải dã ngoại lớn chừng này con chỉ có thể nằm sát bên mẹ thôi nha.”

“Thật là, lớn như vậy rồi mà còn như một đứa trẻ vậy đó.”

“Hì.”

Ôn Diệp Lương cười một tiếng: “Con bé dính lấy em, còn đối với người ba già này thì chẳng hề quan tâm gì cả.”

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

“Đâu có đâu!”

Thư Mạn Thanh đẩy đẩy Ôn Từ: “Ba con ghen rồi, còn không mau mau qua dỗ dành ông ấy đi.”

“Bỏ đi, con sợ con chim sẻ này vồ tới sẽ dọa cho cá của ba chạy mất hết.”

Ôn Từ bĩu môi, vẫn dính sát vào người Thư Mạn Thanh, bà dùng khăn dịu dàng lâu mồ hôi trên mũi cho cô: “Cái mũi của con sao dễ ra mồ hôi thế.”

“Vậy nên con mới không trang điểm đấy.”

Hai người nói chuyện với nhau, Ôn Diệp Lương đột nhiên nói: “Phải rồi, con quen biết với thái tử nhỏ của tập đoàn Phó thị à? Tên là gì ấy.... Phó Tư Bạch?”

Ôn Từ hơi bất ngờ, còn chưa lên tiếng thì Thư Mạn Thanh đã nói: “Ba con xem hotsearch ngày hôm đó, con và... cùng cứu một người phụ nữ đang mang thai, đúng không?”

“Ừm... là như vậy...”

“Thật sự là quá nguy hiểm rồi Lạc Lạc.”

Thư Mạn Thanh nghiêm nghị nói: “Đừng cậy mình biết bơi rồi nhảy lung tung, dưới nước có dòng nước chảy xiết có thể để con bơi lung tung được hả!”

“Đây không phải là gấp gáp muốn cứu người sao mẹ.”

Ôn Từ biết Thư Mạn Thanh cắt ngang câu hỏi kia, nên thuận theo nói tiếp, “Sau này con sẽ cẩn thận.”

Mà Ôn Diệp Lương lại bị mẹ một câu con một câu dắt chủ đề kia đi xa, ông lại hỏi: “Con với cái người tên Phó Tư Bạch đó... rất thân sao?”

“Là.... là bạn học, gặp nhau thì nói vài ba câu.” Ôn Từ hiển nhiên có hơi chột dạ, cúi đầu xiên miếng dưa hấu, “Không thân lắm.”

“Lạc Lạc, đó là phú nhị đại xuất thân hào môn, không có gì tốt đẹp, con đừng để ảnh hưởng.”

Ôn Từ và Thư Mạn Thanh nhìn nhau, Thư Mạn Thanh lại chuyển đề tài: “Hiaazzz, anh nói như thế cũng không công tâm rồi, là bởi vì trước đây tập đoàn Phó thị đã dùng thủ đoạn không trong sạch để thao túng công ty chúng ta, vậy nên anh mới bảo Lạc Lạc cách xa cậu ấy à.”

“Cũng là lí do này, chung quy lại con nghe lại ba nói không sai đâu được. Gia đình đó chúng ta với không tới, cũng chọc vào không nỗi.”

Thư Mạn Thanh vuốt ve Ôn Từ, ý bảo cô đừng buồn.

“Ba, ba nghĩ đi đâu vậy, con với anh ấy thật sự chỉ là bạn bè thông thường, quen biết nhau mà thôi.”

“Vậy thì được, ba không nhiều lời nữa, tự con biết chừng mực đi.”

Cô nhìn sang Thư Mạn Thanh, mẹ bất lực nhún vai, tỏ ý để ba cô chấp nhận được Phó Tư Bạch cũng không phải chuyện đơn giản.

Đây cũng là lí do tại sao sau khi nghe tin ba cô tỉnh lại Phó Tư Bạch

lại đề nghị chia tay.

Là thật sự không còn cách nào để tiếp tục mối quan hệ yêu đương vừa thật vừa giả này.

Tâm tình Ôn Từ ủ rũ, cô đứng dậy nói: “Mẹ, con đi mua chút nước nhé.”

“Được.”

Cả công viên Nam hồ này chỉ có một siêu thị nhỏ, có rất nhiều người đang xếp hàng chờ thanh toán. Hôm nay là cuối tuần, khách du lịch cũng rất nhiều, vì thế mà các sản phẩm trên kệ vẫn chưa có thời gian để bổ sung, trông rất thưa thớt.

May mà chai nước vị chanh Ôn Từ muốn mua còn đúng một chai, cô không chút do dự cầm lên, lại mua cho mẹ một chai coca lạnh, còn ba thì mua một chai trà ô long.

Lúc xếp hàng tính tiền cô lại nghe thấy một giọng nói dịu dàng phía sau lưng, đang nói chuyện với cô: “Chị ơi, chị có thể nhường lại chai nước soda vị chanh này cho em không?”

Ôn Từ quay đầu nhìn thấy một cô gái chạc tuổi cô.

Cô gái có đôi lông mày lá liễu nhạt, đang cột tóc đuôi ngựa và đôi mắt đen. Cô ấy mặc một chiếc áo phông hoạt hình màu trắng, quần tây đen và giày thể thao thô. Cô ấy trông khá giản dị.

Cô ấy đang nhìn chai soda vị chanh trên tay Ôn Từ, lại nhìn cô mỉm cười rất ngọt ngào: “Chị, em đưa chị 1 đồng, chị đưa cái này cho em nhé.”

“Tôi cũng muốn uống vị này.” Ôn Từ khéo léo từ chối, “Thật ngại quá.”

“Vậy em.... Lại đưa chị hai đồng.” Cô gái nhìn chai nước trong tay cô với ánh mắt đáng thương, “Bạn trai em thích uống vị này.”

“Không phải vấn đề tiền bạc.” Ôn Từ cũng là một người cố chấp, “Tôi cũng thích vị này.”

“Nhưng em đã tha thiết xin chị rồi, thật đấy, bạn trai em chỉ uống loại nước hương chanh này, em mà muốn vị khác anh ấy nhất định sẽ không chịu. Xin chị xin chị đấy, em xin chị mà, chị nhường em đi nhé. Nếu anh ấy mà không vui sẽ không để ý đến người khác nữa.”

Cô gái nhỏ nhẹ cầu xin, mấy người khách nam trẻ tuổi đứng phía sau nhìn thấy cảnh này đương nhiên cũng sinh ra cảm thông, giúp cô ấy nói: “Không thì nhường cho cô ấy đi, một chai nước thôi mà.”

“Một cô em gái xinh đẹp như vậy, đối xử với bạn trai cũng tốt như thế.”

“Bạn gái quốc dân, khiến người ta ngưỡng mộ quá đi!”

“ừm, bởi vì anh ấy xứng đáng.” Phương Tâm Từ chớp mắt nhìn Ôn Từ, “Chị, không thì em thêm 3 đồng nữa, được không?”

“.....”

Vốn chỉ là một chai nước, nhường hay không thật sự cũng không sao cả. Nhưng cô gái trước mặt này quấy rầy cô như vậy, thậm chí còn phát động thêm mấy vị khách đứng sau nữa...

Có vẻ như Ôn Từ mà không nhường cô sẽ trở thành kẻ phá hoại mối quan hệ yêu đương hạnh phúc của người ta.

Khuôn mặt Ôn Từ lạnh nhạt: “Trời nóng như vậy để bạn gái chạy đi xa để mua nước, mua vị khác còn sẽ không vui không chịu, loại đàn ông này, nên chia tay rồi đấy.”

Nói xong cô không chút do dự quẹt mã mua luôn chai soda vị chanh này, đi ra khỏi cửa mở nắp chai ra, sảng khoái uống một ngụm lớn.

Người con gái đó khuôn mặt đầy vẻ thất vọng, do dự một hồi lâu cuối cùng vẫn mua một chai 7up, lại mua thêm một chai nước khoáng rồi bỏ vào trong túi.

Nhin dáng vẻ uất ức, đáng thương của cô ấy, Ôn Từ lại có hơi áy náy.

Nếu là trước kia nói không chừng cô cũng thật sự sẽ nhường, sẽ không so đo với một cô gái nhỏ như vậy.

Hai năm nay trái tim Ôn Từ không những không bị hiện thực làm nhẫn nhại, mà còn sắc bén hơn.

Cô không còn là nàng công chúa nhỏ chỉ nhìn thấy vẻ đẹp và ánh sáng trong lâu đài, cô đã gần với thực tại thô ráp nhất và sống hết mình.

.....

Phương Tâm Từ mang nước đến bãi cỏ xanh bên cạnh cây cầu, Nghiêm Tuần đang trải thảm dã ngoại ra, tỉ mỉ bày biện thức ăn và hoa quả lên.

Bên sông có bàn ghế dã ngoại, ông lão ngồi trên ghế hóng gió, nheo mắt uống trà, chiếc radio bên cạnh cũng đang phát chương trình radio.

Phó Tư Bạch đang mặc một chiếc áo phông ngắn tay, sau lưng là những họa tiết vẽ tùy ý. Anh đang nhảm chán ngồi thảy đá xuống sông.

Phương Tâm Từ nhìn bóng lưng cao thẳng của anh, Cơ tay uyển chuyển mạnh mẽ, anh ném đá với những ngón tay thon dài, cục đá

văng lên mấy đợt trên mặt hồ.

“Phó Tư Bạch, em không mua được soda vị chanh mà anh thích, bị một người chị gái kia mua mất rồi. Em đã nói sẽ trả thêm tiền như đối phuơng không chịu.”

Phó Tư Bạch không trả lời lại, ông nội cố ý kéo dài giọng điệu, lười biếng nói: “Kệ nó, có nước uống là được lắm rồi, không uống thì thôi...”

Phương Tâm Từ lè lưỡi, đi sau lưng ông nội Phó, thành thực đỡ tay ông.

“Tâm Từ, ba mẹ cháu thế nào rồi? Tiệm kinh doanh vẫn tốt chứ?”

“Dạ tiệm đồ ăn sáng kinh doanh rất tốt, chỉ là ba mẹ cháu mỗi ngày đều phải thức dậy sớm để mở cửa, rất vất vả, cháu cũng rất đau lòng.”

“Vậy thì để cho ba mẹ cháu dậy trễ tí, tiền kiếm không hết, với lại hai nhà chúng ta về sau...”

Ông nội Phó nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Phó Tư Bạch, suy nghĩ đến cảm nhận của anh nên cũng không nói thêm gì, chỉ nhắc nhở Phương Tâm Từ, “Học đại học thì đừng đi ra ngoài tỉnh, cứ ở lại Nam Thành, cũng tiện cho anh Tư Bạch cháu chăm sóc cho cháu.”

Phương Tâm Từ nhìn Phó Tư Bạch rồi gật đầu: “Thật sự cháu muốn thỉnh giáo anh Tư Bạch lắm, cháu thi được 632 điểm, không biết điều nguyện vọng khoa kinh tế của trường đại học Nam Tương có vấn đề gì không, sợ là không đỡ.”

Phó Tư Bạch chỉ nhàn nhạt nói: “Sợ không đỡ thì đừng điền.”

“Ừm....”

Nói như không nói vậy.

Ông nội Phó nhàn nhạt nói: “Ông cảm thấy không vấn đề gì, có thể thử đi.”

“Thật ạ?”

Ông nội bất mãn liếc nhìn Phó Tư Bạch: “Tư Bạch, con phân tích thử cho em Tâm Từ đi.”

Ông nội đã lên tiếng rồi, Phó Tư Bạch chỉ có thể nhẫn耐, bình tĩnh lại để hỏi: “Đăng kí chuyên ngành gì?”

“Dạ... Kế toán.”

“Nếu em cảm thấy thành tích thi của bản thân vẫn ổn thì có thể đăng kí.”

Ông nội nghe xong cảm thấy câu này nói rồi... cũng như không nói.

Khuôn mặt sáng lạn của Phương Tâm Từ lộ ra nụ cười tươi, cô gật đầu thật mạnh: “Dạ! Em nghe lời anh Tư Bạch! Em tự tin nhất định có thể!”

“Hi hi, nếu lần này thật sự có thể thuận lợi thi vào đại học cháu thích thì cháu sẽ mời ông nội ăn cơm nhé!”

“Á, cháu còn muốn mời ông ăn à?”

“Dạ! Cháu sẽ tự mình xuống bếp, cảm ơn ông đã giúp đỡ cháu nhiều năm nay.”

“Được, vậy ông đợi nhé.”

Phó Tư Bạch nhìn cảnh ông nội mình và Phương Tâm Từ vui vẻ nói chuyện, ông cũng thật sự rất quý cô, thương ai cù ấu cũng tròn, thật

sự hận không thể đem hết tất cả mọi thứ tốt đẹp nhất trên thế giới này cho cô bé này, thậm chí là cả hôn nhân của Phó Tư Bạch.

Tập đoàn Phó thị không cần một cuộc hôn nhân thương mại, lão phật gia tin chỉ có một người con gái đơn thuần trong sáng như này, không hề có bất cứ tâm cơ hay lợi ích nào mới là sự giúp đỡ lớn nhất cho tương lai của Phó Tư Bạch.

Nhưng tất cả những điều này cũng chỉ là mơ tưởng của ông lão mà thôi.

Phó Tư Bạch một mình đến rừng cây và rừng nước trong tu viện, chụp vài bức ảnh bằng máy ảnh Leica, cẩn thận điều chỉnh các thông số ảnh, nhập nó vào điện thoại di động và muốn gửi cho Ôn Từ bằng tin nhắn.

Anh ngẩng đầu nhìn ông đang ngồi bên hồ.

Phó lão phật gia tính tình rất cố chấp, nói một không nói hai, mong muốn kiểm soát mạnh mẽ.

Chỉ có khi anh cách cô càng xa anh mới có thể bảo vệ được cô.

Anh cất điện thoại đi, một mình đứng bên hồ để chụp ảnh phong cảnh.

Lúc này Ôn Từ lại chủ động gửi tin nhắn đến cho anh, là một tấm ảnh lá cây cô dùng điện thoại mình chụp lại.

Mặc dù điện thoại di động không thể so sánh với hiệu ứng của máy ảnh, nhưng bố cục của cô căn chỉnh rất đẹp, với những lớp lá xanh tươi và ánh sáng mặt trời.

Cô gửi cho anh kèm theo một dòng tin---

“Nếu có cơ hội có thể cho em mượn máy ảnh của anh để chụp được

không? (Sẽ rất quý trọng)"

Phó Tư Bạch trả lời cô không hề do dự: "Bất cứ lúc nào cũng được."

Lạc Lạc: "Cảm ơn"

Anh không trả lời lại cô nữa, anh xoa xoa chiếc máy ảnh Leica trong tay, ánh mắt đầy sự dịu dàng.

Mấy phút sau Ôn Từ lại gửi tin nhắn cho anh: "Vậy... mẫu ảnh có thể cũng mượn luôn chút được không? (Thấp thỏm)"

Phó Tư Bạch cúi đầu nhìn dòng tin nhắn đó, trái tim cũng đập loạn nhịp giống cô.

Người say không phải vì rượu, mượn máy ảnh không phải mục đích của cô, mượn người mới phải.

Cô đang khéo léo hỏi anh về một cuộc hẹn.

Phó Tư Bạch nhặt một hòn đá bên chân ném xuống nước, nhìn hòn đá nhảy mấy lần trên mặt nước rồi chìm trong hồ nước trong xanh.

Trái tim nhiệt huyết... cũng như hòn đá vừa rơi xuống nước này, chìm xuống đáy sâu.

Càng cách xa cô anh mới càng có thể bảo vệ được cô.

Anh kìm nép mấy phút mới cố gắng tìm cách khéo léo từ chối, không muốn để cô thấy khó chịu: "Gần đây không có nhiều thời gian rảnh lắm."

Lạc Lạc: "Là vì sắp thi cuối kì sao?"

Fsb: "Ừm, anh chọn học hai chuyên ngành song song."

Lạc Lạc: “Gần đây em cũng đang ôn tập, nhưng mãi không giành được chỗ trong thư viện. (thở dài)”

Phó Tư Bạch biết câu nói này là đang ám chỉ điều gì.

Cô gái nhỏ này trước đến nay chưa từng chủ động theo đuổi con trai, nhưng trình độ lại rất tốt.

Ngón tay anh hơi do dự mấy giây, cẩn thận soạn tin nhắn---

“Em biết là anh thức dậy trễ hơn em mà.”

Câu nói này vừa gửi đi, Phó Tư Bạch lập tức muốn thu hồi. Lỡ như cô lại trả lời anh là cô sẽ giành chỗ giúp anh thì anh thật sự... không còn cách để từ chối nữa.

Phó Tư Bạch bất lực dụi khóe mắt.

Quả nhiên sau vài giây nhận được tin nhắn cô lập tức trả lời---

Lạc Lạc: “Vậy... em có thể nào xin anh dậy sớm một chút, giành chỗ giúp em không dạ? (Nháy mắt)”

Fsb: “==”

Lạc Lạc: “(Xin anh) x3”

Phó Tư Bạch cài báo thức vào lúc 5 giờ sáng sớm mai.

Chương 128: Thư viện

Sáng sớm hôm sau Ôn Tù bị âm thanh của điện thoại vang lên làm tỉnh.

Cô mơ ngủ cầm điện thoại lên nhìn, Phó Tư Bạch gửi tin nhắn cho cô---

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

“B2035.”

Cô mơ màng tỉnh dậy, dụi dụi mắt, không ngờ Phó Tư Bạch vậy mà thật sự đi giành chỗ cho cô.

Mà còn là vị trí phòng tự học B dễ bị giành nhất.

Thư viện lớn của trường đại học Nam Tương thì khu tự học B là rất khó chiếm, bởi vì nó có phòng học nhỏ độc lập, sẽ không ảnh hưởng đến người khác, càng sẽ không bị người khác ảnh hưởng, vậy nên học sinh dậy sớm để giành chỗ sẽ bặt mạng chọn khu này.

Đừng nói là thi cuối kì mà dù là lúc bình thường thì khu B cũng hết chỗ quanh năm.

Lạc Lạc!!!!

Lạc Lạc: “Bạn trai cũ quá đinh rồi!”

Fsb: “Mua đồ ăn sáng cho anh.”

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

Lạc Lạc: “Được ~~~!”

Ôn Từ bật dậy khỏi giường đi làm vệ sinh, còn trang điểm nhạt nhạt, tô cây son điêu khắc có màu đỏ nâu mà anh đã tặng cô.

Trước khi vào trường cô còn đặt biệt đến cửa hàng há cảo mà anh thích anh để mua một phần há cảo rau củ, anh không ăn tối và hành băm, Ôn Từ tự tay pha nước chấm cho anh.

Theo như vị trí mà anh gửi cô, Ôn Từ từ từ đẩy cửa đi vào gian phòng tự học nhỏ.

Căn phòng không lớn chỉ có vài mét vuông, đặt một bàn học nhỏ và hai cái ghế, nhưng phần cửa sổ kính trong suốt nhìn ra bên ngoài làm căn phòng thông thoáng hơn.

Phó Tư Bạch đang nằm dài ra bàn để ngủ, cánh tay đỡ cho khuôn mặt, mặt anh hơi nghiêng ra ngoài cửa sổ đón lấy ánh nắng mặt trời thanh mát.

Ôn Từ thỏ thẻ đi vào, cô để cặp lên bàn, ngồi vào chỗ kế bên anh, nhìn trộm anh.

Hàng lông mi anh rất dài, sống mũi cũng rất cao, bình thường lúc anh cười lên khói mắt ẩn hiện lên ý cười, đó là một sự quyến rũ không gì cưỡng lại nổi.

Nhưng lúc anh ngủ say lại mang đến cảm giác lạnh lùng cẩm dục.

Ôn Từ lấy điện thoại ra chụp anh mấy tấm rồi lại để vào kho lưu trữ bí mật.

Anh dường như đang ngủ thì giật mình tỉnh dậy, khi nhìn thấy cô như bị dọa một phen.

Hai người chạm mắt nhau, con mắt lười biếng của anh nhìn cô: “Đến rồi.”

“Ừm.”

Anh nhìn thấy cô cầm điện thoại, bật cười: “Chụp trộm anh à?”

“Không có nhé!”

“Đưa điện thoại anh kiểm tra.”

Dù sao Ôn Từ đã để tất cả hình vào trong kho lưu trữ bí mật rồi nên rất yên tâm, cô hào phóng đưa điện thoại về phía anh.

Không ngờ Phó Tư Bạch lại vào wechat trước, anh nhấp đăng nhập rồi quét từng hộp một.

“Nè! Không phải anh kiểm tra hình ảnh sao, xem mạng xã hội làm gì hả.”

“Xem thử có ai theo đuổi em không.”

Ôn Từ nói lí nhí: “Anh không còn là bạn trai em nữa rồi.”

“Vì thế nên mặc kệ em có làm gì anh cũng không quản em nữa rồi.”

“Không quản thì đừng kiểm tra.”

Phó Tư Bạch lại không hề kiểm tra, là muốn hiểu tình hình gần đây của cô mà thôi.

Trong wechat của cô cơ bản đều là tin tức về ba mẹ, và các tin nhắn nói chuyện riêng với cô bạn thân Kiều Tịch Tịch và Mạc Nhiễm, Phó Tư Bạch cũng rất tôn trọng anh không hề nhấp vào.

“Thư viện ảnh có thể xem không.”

“Xem đi.” Ôn Từ hào phóng nói, “Tùy anh xem.”

Phó Tư Bạch nhấp vào thư viện anh, bên trong cô chụp toàn cây hoa, còn có mấy tấm ảnh phong cảnh hôm qua cô chụp.

“Hôm qua em cũng ở Nam hồ?”

“Lẽ nào anh cũng ở đó?”

“Đi cùng ông nội.”

“Thật sự là cùng ông nội à?”

“Không thì sao.”

Ôn Từ nhớ đến chuyện ở cửa hàng tiện lợi hôm qua, nhạy cảm nói: “Hôm qua em gặp một cô gái, một hai phải dùng 3 đồng “tiền lớn” để mua chai soda vị chanh em cầm được trước, nói là bạn trai cô ấy chỉ uống cái này, vậy nên sẽ không phải là sủng ái mới muốn mua cho anh đấy chứ.”

“Vậy đương nhiên không thể.” Phó Tư Bạch lập tức phủ nhận, mở bình giữ nhiệt của Ôn Từ ra hít, “Bây giờ anh tĩnh dưỡng rồi, chỉ uống chà là đỏ và nước lúa mạch.”

Ôn Từ bĩu môi: “Em vẫn còn đang nghĩ, thế giới này sao lại có một người bạn trai nào khó chiều hơn bạn trai cũ mình vậy ta.”

“Anh có thể khiến em chiều anh à.”

“Chúng ta 8,9 phần là vậy mà.”

Hai người đều không phải người dễ ở, mà tính cách rất cố chấp, đều sẽ không chịu cúi đầu khuất phục trước.

Phó Tư Bạch chú ý đến hộp kho ảnh lưu trữ bảo mật, hỏi: “Trong này là gì?”

“Không là gì hết!” Ôn Từ khẩn trương hơn.

Phó Tư Bạch nhìn thấy cô khẩn trương, nên hưng thú muốn nhấp vào, màn hình hiện lên yêu cầu nhập bảo mật. Anh suy nghĩ một lát rồi nhanh chóng nhập vào một dãy số.

Ôn Từ không có ngăn anh, bởi vì có mật mã anh không thể nhấn vào xem được.

Nhưng ngàn vạn lần cô không ngờ một dãy số mà người đàn ông này tùy tay nhập vào vậy mà lại phá giải được mật khẩu của cô!

Cô muốn bỗn nhào lên để cướp điện thoại lại nhưng đã quá muộn, hình ảnh trong kho đã hiện lên trước mặt Phó Tư Bạch.

Tất cả đều là hình cô chụp lén Phó Tư Bạch ở khắp mọi nơi.

Có buổi lễ âm nhạc, có sân bóng rổ, còn có lúc anh mới vừa ngủ khi nãy....

Phó Tư Bạch nhìn thấy những tấm ảnh này, con mắt đang lười nhác có hơi dao động, anh nhắc cầm lên nhìn cô đầy sâu xa.

“Dùng ngày sinh của anh làm mật khẩu, giấu ảnh của anh?”

Ôn Từ đỏ mặt, muốn cướp điện thoại lại, cô nghiến răng: “Không có.”

“Không có, chứ cái này này là gì?”

“Không biết là gì cả, điện thoại có virus rồi.”

“Anh còn thấy quỷ nữa.”

“Phó Tư Bạch anh phiền quá!”

Làm gì có ai tự luyến đến mức vừa đoán mực mă lại đoán ngày sinh của mình chứ hả!

Phó Tư Bạch biết cô ngại ngùng.

Thật sự ngại ngùng thật, lúc nhìn thấy kho ảnh bí mật anh còn tưởng là hình cô gái nhỏ này tắm xong thì chụp vài tấm “tự mình chiêm ngưỡng”, suy cho cùng nha đầu này luôn rất tự luyến về thân hình của mình.

Không ngờ được cô sẽ để hình của anh.

“Được rồi.” Anh không hỏi nhiều nữa, trả điện thoại lại cho cô, mở hộp đồ ăn sáng cô mua cho anh ra, đưa cho cô một đôi đũa: “Ăn sáng đi.”

“Em ăn rồi, anh ăn mình đi.”

“Ừm.”

Hai má của Ôn Từ vẫn nóng râm ran, cô lấy điện thoại âm thầm cất vào trong túi, nhỏ giọng nói: “Anh không hỏi gì em à.”

“Rõ ràng như vậy rồi còn gì để hỏi nữa.”

“Rõ ràng cái gì hả?”

“Em còn chưa chết tâm với người cũ nè.”

“.....”

Nói được rồi thì sự ngại ngùng cũng tiêu tan, Ôn Từ cầm đũa gấp há cảo, cô nhỏ giọng hùm một tiếng: “Không phải nhé.”

“Hảm?”

“Giữ lại để mai mốt còn làm thương tiếc.”

“Thương tiếc cái gì?”

Cô lí nhí nói: “Tình đầu chả có tương lai gì.”

Hai chữ này như chọc vào tim Phó Tư Bạch.

Anh không dám lộ ra tia vui mừng nào, cầm đũa gấp da há cảo, bật cười nói: “Còn xem anh là mối tình đầu, không cảm thấy anh ức hiếp em à?”

“Anh không hề ức hiếp em, anh đối xử với em rất tốt.”

“Được rồi, quá khứ qua rồi đừng nhắc nữa.”

“Ừm.”

Hai người ăn sáng xong, chuyên tâm học bài ôn tập cũng không nói gì nữa.

Ánh mặt trời ấm áp, chiếu xiên qua cửa sổ kính suốt từ trên cao xuống, mái tóc hoa râm và một cặp kính gọng vàng, thể hiện một chút khí chất ưu tú và con người anh.

Anh đang ngậm một viên kẹo ngọt, vẫn là cái dáng vẻ lười biếng như chưa tỉnh hẳn, lầm lúc anh và Ôn Từ lại chạm mắt nhau bởi những cái liếc nhìn trộm đối phương.

Cả một buổi sáng, trái tim Ôn Từ đập loạn xạ, không hề dừng lại.

11 giờ Phó Tư Bạch ưỡn người để vận động cho cơ thể một chút, anh cầm cặp lên: “Đi đây.”

“Vậy đã đi rồi à?”

“Sắp 12 giờ rồi.” Anh tùy ý vuốt tóc người con gái nhỏ này, “Đi ăn cơm.”

“Em mời anh đi ăn.”

“Lại là nhà ăn nữa à?”

“Ừm.”

Phó Tư Bạch liền đẩy cửa đi ra: “Không, buổi chiều anh không quay lại, tự ai nấy ăn đi.”

“À...”

Cô lộ ra vẻ hối thất thần, vò vò góc áo, “Vậy buổi tối anh sẽ qua chứ? Em vẫn ở đây ngồi học đến tối, hay là cùng nhau đi ăn tối đi, em mời anh, không ăn ở nhà ăn cũng được... Đồ xào bên ngoài, hoặc là lẩu thái, pizza hoặc là KFC cũng được.”

Phó Tư Bạch biết mình nên từ chối.

Phần lớn thời gian anh đều không nên xuất hiện ở nơi công cộng cùng với Ôn Từ nhiều nữa, tay mắt của ông nội có ở khắp mọi nơi, anh không thể làm trái ý ông nữa, như vậy quá mạo hiểm rồi.

Càng cách xa cô anh mới có thể bảo vệ được cô.

Phó Tư Bạch không nhìn vẻ mặt thất vọng của cô nữa, anh xoay người đi ra khỏi phòng tự học.

Ôn Từ ngồi ở ghế tiếp tục đọc sách, nhưng tâm trạng dao động cuộn trào, chua xót như nước chanh sủi bọt lên từng đợt.

Đã kết thúc thật rồi.

Phó Tư Bạch chưa bao giờ quay đầu nhìn lại.

Ôn Từ thất vọng suy nghĩ, đột nhiên phòng tự học lại được mở ra, Phó Tư Bạch cầm cắp quay trở lại, khuôn mặt không có tí cảm xúc nào----

“Học một ngày với em, sau này sẽ không nữa.”

Ôn Từ nhìn anh buông cắp xuống, mạnh dạn ngồi lên ghế, ánh mắt cô như có tia sáng: “Thật không?”

“Đi gọi cơm.” Phó Tư Bạch lấy thẻ ăn cơm từ trong cắp ra, đưa cho cô, “Ăn cơm cùng em nhưng không thể ở ăn, em gói đồ qua đây đi.”

“Ừm!” Ôn Từ vui vẻ nhận lấy thẻ, cô cầm cắp nhỏ của mình lên hí hứng đi ra khỏi cửa, “Em đi đấy!”

Phó Tư Bạch gọi cô lại: “Em không hỏi anh ăn gì à?”

“Không cần hỏi.” Ôn Từ quay đầu lại, cô mỉm cười với anh, “Em biết mà.”

.....

Ôn Từ đi đến quầy gọi đồ ăn hợp với khẩu vị của anh, cô không gọi nhiều cho mình, dù sao anh luôn gấp hết thịt trong đĩa của anh cho cô, gần như đó đều là thói quen mỗi lần ăn cơm.

Cô cầm hộp cơm đi đến phòng tự học.

May mà là phòng tự học độc lập, cho dù ăn cơm ở bên trong cũng sẽ không ảnh hưởng đến những người xung quanh, chả trách mọi người đều đặc biệt thích vị trí khu B, chiếm được là giành cả một ngày ở đây luôn.

“Em gọi món thăn bò sốt tiêu đen cho anh. Không phải anh thích ăn bò sao, mà không biết thịt bò ở cảng tin trường học là thật hay giả.” Ôn Từ lẩm bẩm, đi vào phòng tự học.

Phòng tự học trống trơn, không còn bóng hình người đàn ông đó nữa.

Trái tim cô trống rỗng.

.....

Vài phút sau Ôn Từ cuối cùng cũng tìm được Phó Tư Bạch ở giá sách hàng cuối trong thư viện.

Ánh mặt trời chiếu vào trên giá sách làm bằng gỗ, trong không khí có chất bụi mịn bay lên bay xuống, anh đứng ngược sáng, đường nét cứng rắn, sắc bén.

Anh giơ tay lấy một cuốn sách kinh doanh dày cộp từ trên kệ cao xuống, nâng gọng kính lên, anh tùy ý lật vài trang, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Ôn Từ giận dữ tiến lại gần—

“Làm sao vậy?”

“Em tưởng anh đi rồi!”

“Qua đây mượn một cuốn sách.”

Phó Tư Bạch cúi đầu nhìn tay cô đang nắm chặt lấy áo của anh.

“Anh đã nói sẽ học cùng em 1 ngày, vậy thì không thể thiếu một giây nào cả.” Cô nhìn anh, cố chấp nói, “Không thể thiếu dù chỉ là một giây.”

Anh đặt cuốn sách bìa cứng lại kệ, từ tốn nói: “Trước kia cũng không

thấy em dính anh như vậy, sao chia tay rồi lại...”

Lời vừa dứt anh nghe thấy khịt khịt, anh nhìn cô đầy khó tin, “Ông đây không có ức hiếp em mà!”

Ôn Từ cố hết sức để kìm néń sự uất ức và chua xót trong tim mình lại, cô muốn nuốt những giọt nước mắt đang chực trào trên khói mắt lại, lắc đầu: “Không có.”

“Vậy em khóc cái gì chứ.”

“Em không muốn chia tay, Phó Tư Bạch.” Cô nhân cảm xúc đang như vậy, cuối cùng nói ra lời thật lòng mình, “Em không hề muốn chia tay với anh...”

Dường như có một nỗi buồn đang lan ra trong không khí.

Sau đó anh cố kìm néń nỗi đau của mình, bàn tay thô ráp của mình phủ lên mắt cô: “Được rồi Lạc Lạc, làm bạn bè bình thường anh cũng sẽ chăm sóc em, sẽ không bao giờ có chuyện anh không để ý đến em.”

Ôn Từ nắm chặt lấy áo anh, nhỏ giọng nói bên tai anh: “Tư Bạch, vậy em vẫn có thể theo đuổi anh chứ.”

“Anh không dễ theo đuổi.”

“Không sợ, em sẽ cố gắng.”

Chương 129: Mềm lòng

Sáng sớm hôm sau Phó Tư Bạch vẫn giành chỗ phòng tự học khu B cho Ôn Từ nhưng anh lại không ở lại.

Ngày thứ ba, ngày thứ tư, thứ năm vẫn như thế.

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

Đêm trước khi thi cuối kì, Ôn Từ gửi cho Phó Tư Bạch một tin nhắn: “Ngày mai phải thi rồi, không cần anh dành chỗ cho em nữa.”

Fsb:.

Lạc Lạc: “Tư Bạch, tối nay mời anh ăn cơm, cảm ơn anh những ngày vừa qua đã giữ chỗ cho em.”

Fsb: “Không cần.”

Ôn Từ nhìn tin nhắn trả lời đầy lạnh lùng của anh, trái tim cũng không còn tư vị gì nữa.

Từ sau hôm cô nói cô muốn bắt đầu theo đuổi anh thì anh đã trực tiếp không xuất hiện nữa. Trước đây anh đối với những người theo đuổi bám lấy anh mãi không buông hình như cũng là thái độ như vậy.

Dù cho thế nào thì suy cho cùng cô cũng là con gái, da mặt mỏng, lòng cô ít nhiều cũng chua xót.

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

Phó Tư Bạch có lẽ thật sự đã chán ghét cô rồi.

Ôn Từ nghe hiểu chừng mực, không muốn khiến anh thấy phiền nêcô cũng không làm phiền anh nữa.

Ngày thứ hai của bài kiểm tra tiếng Anh toàn khoa, Ôn Từ đến lớp học sớm, chỉnh tai nghe, chờ kiểm tra bắt đầu.

Hai người giám sát bước vào lớp với túi giấy kiểm tra và yêu cầu các học sinh giao nộp tất cả điện thoại di động và sách lên bục giảng.

Ôn Từ nghe lời giao điện thoại lên, chỉ để lại trên bàn một cây bút mới và giấy duyệt thi.

Trước lúc kiểm tra 5 phút, thầy giáo thanh tra phát giấy điền đáp án và câu hỏi, vị trí phía sau Ôn Từ vẫn trống, dù có dán số hiệu nhưng vẫn chưa thấy người đến.

Cô để giấy điền đáp án và tờ đề lên bàn của người bạn học này.

Trước giờ thi hai phút người cũng đã xuất hiện rồi.

Người con trai đội một chiếc mũ lưỡi trai màu đen, mái tóc trắng bạch kim vẫn còn có thể nhìn thấy từ thái dương, anh mặc một chiếc áo phông graffiti rộng rãi và quần đen, và bước vào lớp với khí chất bảnh bao không cưỡng lại được.

Giây phút nhìn thấy Phó Tư Bạch học sinh nữ ở phòng thi đều xì xào, ánh mắt trở nên phấn khích nhìn theo anh.

Không ngờ là có thể thi cùng một phòng với anh!

Anh vừa ngồi xuống Ôn Từ liền cảm nhận được khí thế mạnh mẽ của người đàn ông này.

Giống với mọi cô gái xung quanh, trái tim cô cũng đập liên hồi.

Tiếng chuông đã reo lên, Ôn Từ hít một hơi thật sâu cố gắng để bắn thân bình tĩnh lại, nghiêm túc đọc câu hỏi, cô đọc mỗi một từ khóa và mục chọn của các câu hỏi phần nghe.

Học chuyên ngành cô rất tự tin, nhưng tiếng anh thì có hơi không chắc chắn, nó luôn là điểm yếu của cô từ trước đến giờ.

Cô muốn lấy được học bổng thì tiếng anh phải thi được điểm cao.

Cuối cùng tiếng chuông thứ hai vang lên Ôn Từ đeo tai nghe lên cho mình, chọn mục, chỉnh tạp âm và toàn tâm toàn lực lắng nghe.

Một phút trôi qua, trong tai nghe vẫn là tiếng tạp âm rè rè, không có gì khác.

Ôn Từ hơi cau mày, cô buông chiếc tai nghe xuống, lại nghe thấy cuộc hội thoại của giọng nam và giọng nữ phát ra từ tai nghe của các bạn học khác, họ cũng cúi đầu xuống sotent viết các phương án, không có vấn đề gì với tai nghe.

Cô lại đeo tai nghe lên lần nữa, nhưng vẫn chỉ nghe thấy tiếng điện rè.

Ôn Từ hơi hoảng, cô tháo tai nghe xuống để chỉnh kênh số 8, không hề sai nhưng không nghe đoạn hội thoại.

Cô vội vàng giơ tay lên báo với giáo viên gác thi, hai người giáo viên đi đến giúp cô chỉnh tai nghe, loay hoay một lúc vẫn chẳng nghe thấy gì.

Tai nghe mỗi một sinh viên sẽ có một cái, không có cái dự trù, cho nên giáo viên gác thi cũng hết cách.

Dù đã báo lên phòng, thời gian cũng đã bị trễ, không thể nào vì một

mình cô mà gác lại phần thi nghe.

Giáo viên gác thi cũng chỉ có thể đưa tay nghe lại cho cô rồi nói: “Em làm câu hỏi khác trước đi.”

Ôn Từ gấp gáp không biết nên làm thế nào mới tốt, đột nhiên cảm nhận được người con trai phía sau lưng chọc chọc lưng cô.

Cô nhìn thấy trên tay thon dài của anh đang cầm chiếc tai nghe màu đen mới tinh.

Cô ngạc nhiên quay đầu nhìn anh, Phó Tư Bạch đưa tai nghe của mình lên, nhường mày bảo cô cầm lấy mà nghe.

“Không... không được.”

Ôn Từ từ chối trong vô thức, anh trực tiếp đặt tai nghe lên trên góc bàn bên trái, cũng không hề định tiếp tục nghe nữa, anh lật sang trang bắt đầu làm phần viết.

Cô có hơi gấp gáp nhưng cũng không dám nói chuyện nhiều với anh, chỉ dành cầm cái tay nghe đang đặt bên trái lên để làm câu hỏi phần nghe.

Dù câu hỏi đầu tiên đã lỡ dở mất 1 phút nhưng câu hỏi sau đó cũng ảnh hưởng, cô nghiêm túc nghe dừng đoạn đối thoại rồi viết câu trả lời xuống.

Còn ba câu phải chọn ở đoạn đầu tiên chỉ dành dựa vào cảm giác rồi chọn bừa thôi.

Phần thi nghe kết thúc Ôn Từ bỏ chiếc tai nghe ở bên góc bàn phải, vô thức quay đầu nhìn anh, Phó Tư Bạch lại dùng giọng gió nhỏ để nói với cô: “Chuyên tâm làm bài.”

Ôn Từ ép sự áy náy đang ngập tràn trong tim xuống, dồn toàn lực để

làm các câu hỏi còn lại—làm xong điền vào tờ đáp án.

Sau khi thi xong Ôn Từ nhìn thấy Phó Tư Bạch đứng dậy đi nộp bài, cô cũng đi phía sau lưng anh. Lúc nộp bài cô liếc nhìn tờ bài thi của anh, các câu hỏi phần thi nghe anh không hề điền một câu nào.

Sau khi Phó Tư Bạch nộp bài xong anh vác cặp đi thẳng ra cửa phòng học, cô đuổi theo sau muốn trả lại tai nghe cho anh.

Nhưng Phó Tư Bạch lại không để ý, anh cứ nhìn thẳng về phía trước mà đi.

Ôn Từ đoán đại khái người đứng trước mặt này không muốn nói chuyện với mình nên cô cứ đi theo anh đến tận khu vườn nhỏ hoang vắng trước tòa nhà dạy học.

Sau cơn mưa mặt đất ẩm ướt và những chiếc lá rụng rơi xuống, cuối cùng Phó Tư Bạch cũng dừng lại, và bóng dáng cao lớn của anh ấy phản chiếu trên mặt nước.

Ôn Từ đuổi theo anh mấy bước, cô tháo chiếc tai nghe trên cổ xuống, đưa cho anh, trong lòng cô rất khó chịu: ‘Anh không điền một câu nào bài thi nghe sao?’

“Ờm.”

“Dù chọn toàn c, chọn bùa cũng có thể đúng được mấy câu, sao lại không chọn?”

“Không muốn chọn.”

Trước giờ anh luôn là người nắm chắc mục tiêu, kiên trì không do dự, vậy nên thà là không chọn cũng sẽ không muốn ôm hi vọng mà chọn bùa.

Ôn Từ cúi đầu đạp lên chiếc lá ẩm ướt, buồn bực nói: “Xin lỗi, hại

môn tiếng anh anh thi không tốt rồi.”

“Em nghĩ nhiều rồi.”

“?”

Khóe môi Phó Tư Bạch cong lên, ánh mắt kiên định: “Tin hay không, dù phần nghe không điền, tổng điểm cuối cùng cũng có thể khiến anh cầm được học bổng chuyên ngành song song đấy.”

“.....”

Quá ngạo mạn rồi!

Nhưng nghĩ cũng phải, anh có tư cách để ngạo mạn.

Ở phương diện thành tích Phó Tư Bạch nói không sai, dù học kì sau sửa thành chuyên ngành song song, thành tích của anh cũng sẽ xuất sắc và vượt xa các sinh viên khác.

Dù như thế nào Ôn Từ cũng rất cảm ơn anh.

“Tư Bạch, em mời anh đi ăn.”

“Gần đây em có rất nhiều tiền? Sao cứ muốn mời anh đi ăn vậy.”

“Ừm, ba em khỏe hơn, cũng quay lại công ty rồi, nợ cũng đã trả hết.”

Phó Tư Bạch nhìn thấy nụ cười thoải mái xuất hiện trên khuôn mặt cô, tâm tình cũng được thả lỏng, anh biết tất cả mọi thứ đều có ý nghĩa rồi.

Chỉ có thể đứng từ xa anh mới có thể bảo vệ được cô.

“Phải rồi, lần trước tấm thẻ ăn anh đưa cho em đó, em còn tưởng bạn trai cũ trong thẻ ít nhất cũng có 300 đến 500 ngàn chứ! Sau khi

em gọi mấy phần thịt, ai ngờ... trong thẻ của anh chỉ còn 3.5 tệ! Em còn phải moi tiền của mình ra đấy!"

"Có vẻ là lâu rồi không đến nhà ăn nữa." Phó Tư Bạch nghiêng đầu nhìn cô "Nạp vào thẻ 300 đến 500 ngàn tệ? Em coi anh là tổng tài bá nào hay gì."

Cô bị anh chọc cười: "Vậy hôm nay chúng ta chia đôi đi."

"Một lát nữa anh phải đến công ty rồi."

"Nhưng anh vẫn phải ăn cơm mà, nếu anh không muốn chia thì em vẫn có thể mời anh nha, coi như cảm ơn."

"Anh đến công ty ăn."

Vào lúc Phó Tư Bạch nhắc chân định rời đi thì cô gái nhỏ lại níu chặt góc áo của anh, cô lí nhí nói: "Công ty làm gì mà anh ăn, còn không phải là gọi đồ ăn ngoài sao."

Anh hít một hơi thật sâu, nén giọng, trầm thấp nói: "Ôn Từ, là anh từ chối quá tể nhị hay là em nhất định phải sống chết không buông?"

Như bị giật điện, tay cô lập tức buông ra giấu ở sau lưng.

Câu nói này... quá nặng rồi.

Phó Tư Bạch nén đau đi vài bước, lòng bàn chân như dính đầy chì, anh quay đầu nhìn lại quả nhiên cô không đi theo anh nữa.

Cô ủ rũ đứng trên con đường lát đá với lá rơi, bóng dáng cô đơn.

Câu nói đó thật sự có hơi tổn thương lòng tự trọng của cô rồi.

"....."

Đau như bị dao cắt.

Anh vĩnh viễn không nở với cô, làm đau cô một phần, còn mình chuốc lấy 9 phần.

Ngay khi Ôn Từ chuẩn bị rời đi lại nhìn thấy Phó Tư Bạch quay lại, anh cũng không nhìn cô, lạnh lùng nói---

“Đi theo anh nhưng phải giữ khoảng cách.”

“Hả?”

Không phải đã từ chối rồi sao.

Anh mất kiên nhẫn quay đầu lại: “Còn muốn cùng đi ăn cơm tối không?”

“Ăn!”

Ôn Từ nghe lời đi theo anh, cả khuôn viên nhỏ vắng người, men theo con đường đi về phía cổng phía nam của trường.

Rừng cây lá sừng sững che nắng, chỉ có những mảng sáng thỉnh thoảng rơi trên tấm lưng cao thẳng của người đàn ông.

Bước đi trầm tĩnh của anh, Ôn Từ vẫn đi phía sau lưng anh, không xa không gần, như một người qua đường xa lạ không hề quen biết.

Cô nhìn thấy Phó Tư Bạch dừng đối diện trạm xe bus, dáng người cao lớn, khí chất lạnh lùng, độc nhất vô nhị, chỉ cần nhìn thoáng qua là cũng có thể nhìn thấy anh trong đám đông.

Rất nhanh xe bus tuyến 213 đã đến, Phó Tư Bạch leo lên, cũng không có quẹt thẻ mà đi thẳng để đuôi xe.

Ôn Từ biết anh căn bản không có thẻ đi xe bus nên cô vội vàng đuổi

theo lên, lấy thẻ ra quẹt hai lần rồi nói với tài xế: “Con quẹt giúp anh ấy luôn.”

Đại học Nam Tương là điểm dừng đầu tiên của xe buýt 213, xe buýt này cũng đi ra ngoại thành nên hầu như không có ai trên xe.

Phó Tư Bạch chọn ngồi ở hàng ghế sau cùng của xe, đôi mắt hơi liếc nhìn qua cô sau đó ánh mắt lạnh lùng quay ra nhìn cửa sổ.

Ôn Từ ngồi ở vị trí trước anh, rất nghe lời không hề quấy rầy anh.

Nửa đường các sinh viên từ các nhà ga khác trong thành phố đại học cũng đi lên. Một vài cô gái nhận ra Phó Tư Bạch đang ngồi ở hàng sau, nháy mắt với nhau và cố ý ngồi cạnh anh.

Ôn Từ nhạy cảm nhường mày quay qua, cô liếc nhìn quan sát cô gái mặc váy dài xếp ly jk kia.

Chiếc váy đen của cô ấy rất nữ tính, khuôn mặt còn lộ ra nụ cười trong sáng, rất đáng yêu và kiều diễm. Cô ấy vãy vãy điện thoại với Phó Tư Bạch, khảng khái nói với anh: “Soái ca, có thể thêm wechat không?”

“Không thể.”

Lời từ chối của Phó Tư Bạch cũng rất thảng thắn, nhìn anh như đang mất kiên nhẫn.

Cô gái đó hiển nhiên cũng là lần đầu tiên bị từ chối nên hơi mím môi: “Tại sao.”

Phó Tư Bạch giơ tay lên để cô nhìn hình xăm màu đen ở ngón áp út của mình, nó như một chiếc nhẫn ước định chung thân của đời anh: “Có người thích rồi.”

Lúc nói câu này anh như có như không nhìn lướt qua Ôn Từ đang

ngoài ở hàng ghế trước đang chú tâm lắng nghe.

“Ừm... được thôi.”

Lí do này lại khiến cô gái đó có thể chấp nhận được, ít nhất không phải vì sức hút của mình không đủ lớn mà bị từ chối, cô thua tâm phục khẩu phục, thực nữ đứng dậy nói với anh: “Thật hâm mộ cô gái đó, chúc anh hạnh phúc.”

Phó Tư Bạch lịch sự nói: “Cảm ơn.”

Nghe cuộc nói chuyện của họ khiến trái tim Ôn Từ hơi chua xót, cô cảm thấy câu nói này vừa là để từ chối người con gái đó... thật sự cũng vừa là để nói cho cô nghe.

Phải rồi, trong lòng người ta vẫn luôn có ánh sáng riêng rẽ.

Chỉ là chơi đùa với cô mà thôi, vậy mà cô cứ ngu ngốc chìm đắm, diễn nhập tâm đến mức coi đó là thật, còn nghĩ rằng sẽ có gì khác với anh.

Đau đớn và xấu hổ, tất cả trào dâng khiến Ôn Từ cuối cùng không kiềm得住 nữa.

Sau khi cô nghe thấy trạm dừng tiếp theo liền đứng dậy rời đi.

Phó Tư Bạch nhìn cô muốn đi anh nắm chặt tay cô theo phản xạ: “Còn chưa tới trạm.”

“Em.... Em nhớ ra còn có việc.”

Xe bus lái tới trạm, khoảnh khắc đẹp phanh Ôn Từ bị anh kéo lại, trọng tâm cô không vững nên cả người té ngồi lên đùi anh.

“Xin... xin lỗi.”

Cô đỏ mặt, bối rối đứng dậy muốn rời đi, Phó Tư Bạch lại giữ chặt eo cô lại nói nhỏ bên tai cô, giọng nói nhẹ nhàng: “Muốn theo đuổi anh mà mới như vậy đã chịu không nổi rồi.”

Ôn Từ quay đầu nhìn khuôn mặt anh tuấn đẹp không tì vết của anh khiến trái tim cô đập loạn xạ không kiểm soát được.

Cô như có một dòng điện xoẹt qua, cô cúi đầu nhìn ngón áp út của anh: “Hóa ra anh vẫn còn rất thích cô ấy, vậy dù cho em có theo đuổi anh thế nào cũng... cũng vô nghĩa.”

“Trước đây cũng đâu thấy em để ý chuyện này, chia tay rồi lại bắt đầu để ý?”

Cô cúi đầu nhìn móng tay sáng của mình, ủ rũ nói: “Bởi vì trước đây ghét anh, nhưng bây giờ....”

Chương 130: Nghỉ hè

“Bởi vì trước đây ghét anh, nhưng bây giờ...”

Cô ngồi xuống bên cạnh anh, chỉnh lại đầu tóc hơi rối của mình.

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

Phó Tư Bạch dường như đang chờ đợi câu tiếp theo, nhưng cô gái nhỏ lại nheo mắt, cắn chặt môi dưới, ủ rũ không nói được lời nào.

“Tiếp tục, sao không nói nữa?”

“Không cần nói ra, chuyện trong lòng em anh đều biết mà.”

Anh cố ý chọc cô, cười nói: “Chuyện trong lòng em mắc gì anh biết được.”

“Anh biết mà.”

“Anh không biết, muốn em nói.”

“Em không nói.”

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

“.....”

Rất nhanh xe dừng lại ở sân ga ngoại thành, khu này là khu công nghệ cao, cuối tuần nhiều người đến đây để đi chơi, cắm trại, nhưng ngày thường thì không có nhiều người đến đây.

Phó Tư Bạch dắt Ôn Từ vào khuôn viên đến một quán ăn nhật tinh tế.

Phong cách ăn uống kiểu Nhật Bản rất bình dị, và người phục vụ đã đưa hai người vào phòng nhỏ.

Rèm được hạ xuống, cả hai cởi giày và ngồi trên chiếu tatami, có thể ngồi hoặc nằm, không gian rất thư giãn.

Đương nhiên cũng đủ bí mật.

Phó Tư Bạch lật xem thực đơn, anh gọi món rất sành sỏi.

Ôn Từ liền nói: “Em không ăn sashimi đâu.”

“Biết.”

Cô nhìn Phó Tư Bạch đang ngồi đối diện mình.

Anh ngồi xếp bằng, chống khuỷu tay lên đầu gối, thái độ lười biếng, nét mặt trầm tĩnh, tay phải anh cầm bút cảm ứng đang viết những chữ mạnh mẽ lên bảng đặt hàng, nhấp để xác nhận.

Ôn Từ cũng hơi thả lỏng, hai chân chéo lên nhau, chiếc váy phủ lên đầu gối: “Tại sao dẫn em tới đây?”

“Ít người, yên tĩnh, không ảnh hưởng đến việc nói chuyện.”

Cô nhìn ra được dường như Phó Tư Bạch không muốn tiếp xúc với cô ở nơi đông người, ngay cả nhà ăn... anh cũng không đi cùng cô.

Nhớ đến người ba đã tinh của cô, giữa bọn họ đã chia tay một cách rất đột ngột, còn có Ôn Diệp Nhân vô duyên vô cơ trả lại vị trí CEO của công ty cho ba cô... tất cả mọi thứ, Ôn Từ cũng không phải con ngốc.

“Phó Tư Bạch, thật sự anh cũng không muốn chia tay với em, đúng không.”

Phó Tư Bạch không trả lời, anh chuyển đề tài: “Công ty của ba em, cuộc sống của em, tất cả đều tốt chứ?”

“Rất tốt, cả nhà đã chuyển về ở lại ngõi nhà ban đầu, tất cả đều đã trở lại như trước.”

“Vậy là đủ rồi.”

Phó Tư Bạch biết mình không giấu được, anh thẳng thừng nói rõ tình hình cụ thể cho cô biết, cô là người con gái thông minh, nên biết nên lựa chọn làm sao.

“Bởi vì Phó gia mà cuộc đời em mới chêch khỏi quỹ đạo vốn có của nó, tất cả mọi thứ bây giờ đều đã quay lại như cũ. Em học hành cho tốt để hoàn thành chuyên ngành của mình, tiếp tục múa không cần lo lắng bị ức hiếp nữa, càng không cần lo lắng mỗi ngày phải đi làm thêm mệt đến mức kì kinh nguyệt cũng không đều...”

Ôn Từ cắt lời anh: “Anh đừng nhắc đến chuyện đó nữa!”

“Được.” Anh mỉm cười nhàn nhạt, “Vậy nên cứ tiếp tục như vậy không phải rất tốt sao.”

Cô đủ nhạy cảm để bắt được ý tứ trong lời nói của anh: “Sở dĩ tất cả mọi thứ có thể quay lại như ban đầu đều bởi vì anh, phải không?”

“Phải.”

“Nhưng tiền đề là mối quan hệ yêu đương của chúng ta buộc phải kết thúc?”

“Vốn không phải là mối quan hệ yêu đương bình thường gì mà.” Phó

Tư Bạch nhìn cô, anh nói nhẹ như gió bay: “Một cuộc giao dịch, em để anh trải qua những điều vui vẻ thoải mái, vậy nên bây giờ anh trả lại em tự do, trả em nhiều hơn nữa, còn có gì khiến em khó lòng buông bỏ nữa.”

Ôn Từ cúi đầu, cô đau đớn suy nghĩ, nhớ đến chuyện mẹ bị quản lý phòng tranh ức hiếp, nhớ đến chuyện mỗi ngày phải làm thêm đến khuya, chuyện cô vất vả để kiếm tiền trang trải, những thứ khó khăn và chua xót thật sự cô không muốn trải qua thêm lần nào nữa.

Phải rồi, bây giờ... chính là trạng thái hoàn hảo nhất.

Phó Tư Bạch đem tất cả mọi thứ đổi lại cho cô, còn có gì khiến cô khó lòng buông bỏ nữa?

Ôn Từ nhìn người đàn ông đối diện mình, anh không giao hòa ánh mắt với cô nữa, ngón tay thon dài của anh đang cầm đũa, anh múc trứng cá rồi đẩy đến cạnh tay cô.

Thật sự nói đến đây không cần nói nữa cô chắc đã hiểu rồi.

“Thử xem.”

Cảm xúc của cô vẫn không thể thoát ra được, cô nhỏ giọng nói: “Em không thích ăn cái này, tanh.”

“Biết là em sợ tanh rồi, nên bảo nhà hàng cắt lát dưa chuột ăn kèm rồi.”

Ôn Từ thấy anh đưa qua, cô cầm đũa gấp lên trứng cá muối mặn mà, dưa chuột lan tỏa trên đầu lưỡi một lúc đã che đi mùi tanh của trứng cá muối.

Giống như mối quan hệ của bọn cô vậy, anh đối với cô mọi thứ đều tốt, tất cả sự bao dung và nhẫn nại, để cho mối quan hệ vốn dĩ không là gì lại biến thành thứ khiến cô luyến tiếc không nỡ.

Ôn Từ nhai kỹ và nuốt nó, nhưng không thể kìm được vị chua trào lên cổ họng.

“Hôm nay đừng khóc, được không, chúng ta cùng nhau ăn một bữa đi.” Phó Tư Bạch không nhìn nổi cảnh cô rơi nước mắt trước mặt anh.

Cô nghe lời gật đầu, dụi dụi đôi mắt, lau đi khói mắt ướt rớt rồi cô gấp cho anh miếng sushi cá chình: “Tư Bạch, bữa ăn này em mời anh.”

“Hơi đắt đấy.”

“Không sợ, em có tiền tiết kiệm.”

Anh mỉm cười nhìn cô: “Chia tay rồi ngược lại rất biết tiêu tiền, thấy em đối với bạn bè thật hào phóng đấy.”

“Còn có thể làm bạn bè sao?” Cô nhìn anh, “Kiều Tịch Tịch nói chia tay rồi có thể làm bạn bè là không còn tình cảm và vướng mắc nữa, không thiện với lòng, chúng ta có thể làm bạn bè sao?”

“Tùy em thôi.”

Ôn Từ lắc đầu: “Em không thể.”

Mấy giây sau Phó Tư Bạch nuốt cơm xuống để cố né lại cơn chua chát trong cổ họng: “Anh cũng sẽ thiện với lòng.”

.....

Mấy ngày hôm sau Ôn Từ cũng không gặp mắt Phó Tư Bạch nữa, hai người cùng lúc bước vào khoảng thời gian im lặng.

Đã nói chuyện rõ ràng rồi thế thì sẽ không hối tiếc nữa.

Phó Tư Bạch kiên quyết muốn chia tay, nếu cô vẫn cứ sống chết không buông được... đến cuối cùng chỉ có thể tổn thương chính mình, tổn thương gia đình cô.

Khó khăn lắm mới để tất cả quay về quỹ đạo, không thể bị cô tự tay phá hoại tất cả được.

Cô thường nhìn thấy Phó Tư Bạch trong trường, anh vẫn mang dáng vẻ bất cần, phóng túng như ngày nào, mỗi lần xuất hiện ở sân thể dục hay livehouse đều khiến bầu không khí sôi sục.

Sau khi anh quay lại trạng thái độc thân thì các cô gái theo đuổi anh cũng không ít.

Ôn Từ cảm thấy có lẽ anh sẽ bước ra khỏi thời kì hậu chia tay rất nhanh, bên cạnh anh... sẽ không có chuyện cô đơn.

Cô cũng phải chậm chậm bước ra, tất cả những gì xảy ra trong thời gian này giống như cái chớp mắt trong ngày xuân trầm mặc rồi làm một giấc mơ đắm chìm.

Hai tuần của kì thi cuối kì đã kết thúc, thi xong môn thi cuối cùng Ôn Từ và Kiều Tịch Tịch xách vali ra khỏi tòa nhà kí túc xá, Kiều Tịch Tịch nhìn lên bầu trời tươi xanh, phấn khích hét lớn: “Thi xong rồi! Nghỉ hè rồi! Yeah yeah yeah!”

Lâm Vũ đang chơi bóng rổ ở sân bóng nghe giọng của bạn gái nên ném bóng rồi nhìn qua, anh một thân đầy mồ hôi đến trước mặt Kiều Tịch Tịch: “Bảo bối, anh không muốn nghỉ hè, anh không nhìn thấy em đâu hết.”

“Ai nói, nghỉ hè cũng có thể đi chơi cùng nhau mà.”

“Vậy em có thể qua đêm bên ngoài không?”

“Anh phiền quá đấy! Nói cái gì vậy hả! Bạn thân em còn ở đây đấy!”

Ôn Từ: “Không sao, tớ quen với cái sự chừng mực của hai người rồi, cứ tự nhiên.”

Kiều Tịch Tịch đẩy hai cái vali lớn qua cho Lâm Vũ: “Xách vali giúp em đi, em gọi xem điện tử rồi anh tiễn em ra.”

“Tuân lệnh!”

Lâm Vũ nhẹ nhàng một trái một phải cầm hai cái vali xuống cầu thang: “Em đựng cái gì mà nặng dữ vậy.”

“Đồ trang điểm, à, còn có sách!” Kiều Tịch Tịch nhìn hành lý của Ôn Từ đằng sau, “Ay ay, bạn thân của em nữa!”

“Anh là tôn ngộ không hả, còn có thể có ba đầu sáu tay à?”

“Cũng đúng....”

Lâm Vũ buông vali ra, vẫy vẫy tay với Phó Tư Bạch đang trong sân: “Phó ca, đến xách vali cho bạn gái cũ của cậu kia!”

“Đừng...”

Ôn Từ thấy không đúng muốn ngăn cản nhưng đã muộn rồi.

Phó Tư Bạch trong sân đang chạy nghe tiếng gọi của Lâm Vũ khiến anh đột ngột hơi khụng lại, trái bóng trong tay cũng bị đối thủ cướp mất.

Anh xoay người, con mắt đen thăm sau nhàn nhạt nhìn cô.

Ôn Từ lập tức nghiêng đầu sang một bên, cả người căng thẳng.

Mấy giây sau Phó Tư Bạch vẫn đi về hướng bọn họ.

Anh mặc một cái áo bóng rổ màu đen thuần, phối cùng đôi giày thể thao màu đen mang đến một khí chất nội hàm và thâm trầm. Vừa đến gần, khí tức lạnh lẽo khiến Ôn Từ co quắp, nhịp tim bắt đầu không tự chủ được mà đập nhanh hơn.

Đối mặt với anh cô vẫn... vẫn không có cách nào bình tĩnh được.

Phó Tư Bạch không nói gì dư thừa, anh xách vali cho cô, thuận tay cầm luôn cái cầm nặng trịch cô đang cầm, rồi anh đi về phía cổng trường.

Hai người đàn ông đi phía trước còn Ôn Từ và Kiều Tịch Tịch đi theo phía sau.

Kiều Tịch Tịch nhìn Ôn Từ đầy sâu xa rồi đẩy đầy cô, Ôn Từ càng bối rối hơn, chỉ có thể dùng ánh mắt nghiêm nghị ném qua cho cô ấy.

“Cậu em tớ... hai cái vali lớn cỡ này, trong này toàn sách, cậu tin nổi không?” Lâm Vũ cười nói, “Dù sao tớ cũng không tin nghỉ hè cô ấy còn có thể đọc sách.”

Phó Tư Bạch kéo dài giọng điệu: “Bạn gái cũ của tớ cũng không thích đọc sách, vậy nên mới nói vật hợp theo loài,...”

“Nè! Anh vui vẻ quá ha.” Hai tay Kiều Tịch Tịch chọc vào eo anh, tức giận hừ một tiếng, “Ai cho phép hai người nói thầm về bọn em hả.”

Lâm Vũ quay đầu nói: “Em quản cũng rộng quá đó, anh không nói cũng không sao, em còn không cho Tư Bạch nói chuyện luôn hả?”

“Phó Tư Bạch cũng không thể nói chuyện!”

“Dựa vào đâu.”

“Dựa vào bạn gái cũ của anh không vui, không muốn nghe!”

Ôn Từ vội vàng kéo Kiều Tịch Tịch để bảo cô đừng nói lung tung rồi lôi cô vào, đã không còn quan hệ nữa...

Phó Tư Bạch không quay đầu lại, chỉ từ tốn nói: “Vậy em nhầm rồi, bạn gái cũ của anh thích nhất là nghe giọng anh.”

Kiều Tịch Tịch hứng thú liếc nhìn qua Ôn Từ: “Phải không?”

Cô ngược mắt lên nhìn bóng lưng rộng lớn của anh, mồ hôi thấm ướt bộ đồ thể thao của anh, sống lưng cũng ướt một mảng lớn, mang theo cái oi bức của ngày hè.

Người phía trước mặt cô vẫn luôn bảo vệ mặt mũi anh trong vô thức, cô gái: “Uhm, thích nhất.”

Kiều Tịch Tịch “ồ” một tiếng: “Ay ya, hai người thật sự như tự làm khổ mình vậy, chia tay mà còn bảo vệ nhau chầm chậm... đừng làm bạn trai bạn gái cũ nữa đi, mau mau phục hôn đi.”

Lâm Vũ: “Tôi giơ hai cái vali lên để tán thành ý của bạn gái tôi, tiền duyên quay lại đi.”

Ôn Từ ngại ngùng nói nhỏ: “Không có tiền duyên, chỉ có nợ nần.”

Lâm Vũ càng thích thú hơn, bởi vì chuyện tình cảm Phó Tư Bạch sẽ không bao giờ chia sẻ với anh em, vậy nên bọn họ cũng không rõ hai người này yêu đương lâu như vậy, rốt cuộc là như thế nào.

Có lúc nhìn có vẻ như rất tốt nhưng có lúc... lại cãi nhau, anh và Kiều Tịch Tịch yêu nhau hoàn toàn không giống như vậy.

“Nợ nần à, vậy hai người là ai nợ ai thế?”

Câu này vừa hỏi xong Phó Tư Bạch và Ôn Từ đều bất ngờ nói đồng thanh: “Em nợ anh ấy.”

“Tớ nợ cô ấy.”

“.....”

Lâm Vũ và Kiều Tịch Tịch đối mắt nhìn nhau, cũng đồng thanh nói:
“Hiểu nhau cỡ này... còn nói gì nữa ta, quay lại dùm đi.”

Làn gió nhẹ thổi qua mặt không thể làm tản đi hơi nóng khô khốc trên
mặt, Ôn Từ chuyển đề tài, hỏi Kiều Tịch Tịch: ‘Nghỉ hè cậu có đi du
lịch không?’

“Không đi, nóng lắm, ở nhà ngồi điều hòa thôi.” Cô ấy hỏi lại, “Còn
cậu?”

“Tớ phải cùng đoàn nghệ thuật Lan Ninh đi Hải Thành diễn.”

“Là vở ‘Phong cảnh nhuốm mực’ hả? Đăng kí để biểu diễn rồi sao?”

“Ừm, phải.”

“Oa! Khi nào thế? Tớ muốn đến xem!”

“16 tháng 7 buổi đầu tiên, đại khái sẽ biểu diễn trong khoảng nửa
tháng.”

Lúc này Lâm Vũ đột nhiên chọc vào cánh tay của Phó Tư Bạch: “ Ưa,
không phải tối qua cậu nói ông nội sắp xếp cho cậu đi công tác ở Hải
Thành à? Hình như.... Cũng khoảng giữa đến cuối tháng 7 đó.”

Phó Tư Bạch: “Tớ không nói.”

“Cậu có nói.”

“Không nói.”

“Chắc chắn có nói.”

“.....”

Mấy người họ đến trước cổng trường, xe điện từ Kiều Tịch Tịch đặt đã đến rồi, anh đem vali bỏ vào cốp xe cho cô, Kiều Tịch Tịch và Lâm Vũ ôm nhau rồi hôn một cách tự nhiên, quấn quýt chia tay rất lâu.

Ôn Từ và Phó Tư Bạch đứng ngơ ra bên cạnh, nhìn hai người này đang môi răng giao hòa vào nhau, sự ngượng ngùng lúc bình thường.... còn ngại hơn nữa.

Phó Tư Bạch mở cửa xe để Ôn Từ ngồi vào.

Kiều Tịch Tịch cũng lưu luyến chào tạm biệt với Lâm Vũ: “Anh yêu, tạm biệt!”

“Bảo bối, tạm biệt!”

Ôn Từ nhìn Phó Tư Bạch qua kính xe màu đen, anh thân hình cao lớn giống như đang nhìn cô nhưng cửa xe mà nhìn từ bên ngoài không thể thấy cái gì cả.

Ôn Từ biết anh không nhìn thấy nên cô đưa tay ra vẫy vẫy tay với anh, trái tim thầm nói: “Tư Bạch, tạm biệt, em sẽ nhớ anh.”

Chiếc xe từ từ khởi động, lái ra con đường lớn, Ôn Từ nghiêng người quay đầu nhìn bóng dáng anh đang khuất dần phía sau.

Lâm Vũ đã rời đi rồi, nhưng Phó Tư Bạch vẫn đứng mãi ở chỗ cũ, nhìn chiếc xe đang chầm chậm xa dần, bóng người cao ráo nhưng cô đơn của anh.

Mãi đến khi chiếc xe đã đi rất xa rất xa anh mới vẫy tay với cô.

“Anh cũng sẽ nhớ em.”

Chương 131: Em rất nhớ anh

Vào cuối tháng 7, "Phong cảnh nhuộm mực" đã được trình diễn tại Nhà hát nghệ thuật ở Hải Thành.

Bài thơ múa tuyệt đẹp pha trộn giữa cổ xưa và hiện đại này đã làm kinh ngạc bốn góc khán phòng. Nhiều màn vũ đạo đẹp mắt được nhiều tái bản clip và chèm chệ trên hot search mấy ngày nay, tạo nên làn sóng văn hóa truyền thống.

- --Đọc full tại Truyenfull.vn--

Đoạn 'Vết mực' độc diễn của Ôn Từ cũng được cắt chỉnh được lên hotsearch.

Cơ thể cô mềm mại như lụa, và chiếc váy trắng đen như mực lăn tăn trên mặt nước. Khi tấm giấy tuyên thành từ từ mở ra những điệu múa như rồng rắn lênh xuống uyển chuyển, vừa mềm mại vừa rất có khí chất.

Thậm chí còn có những bình luận đem cô so sánh với Lâm Dao Chi người đã có vũ điệu vở 'Uyên sồ vũ' làm say đắm bốn góc khán phòng. Họ nói cô dù còn trẻ tuổi mà đã được 7 phần khí chất kiều diễm trên sân khấu như thế thì tiền đồ phía trước là vô cùng rộng mở.

Lúc Ôn Từ nhìn thấy những bình luận này cô cũng cảm thấy bất ngờ nhưng lại cảm thấy thấp thỏm lo âu.

Lâm Dao Chi là mẹ của Phó Tư Bạch, là người quan trọng nhất đối với anh. Cô đã từng hỏi Phó Tư Bạch để mượn bản đĩa gốc của mẹ

anh, cô muốn nghiêm túc học hỏi.

Có thể được đặt lên cán cân so sánh cùng với Lâm Dao Chi đã là một vinh dự cho cô.

Nhưng cô cũng sợ bình luận này sẽ khơi dậy nỗi đau của Phó Tư Bạch, cô chỉ hi vọng anh sẽ không nhìn thấy những bình luận như này.

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

Lúc sân khấu biểu diễn ngày cuối cùng đã là 10 giờ rồi, Ôn Từ và các chị em đứng chụp hình tự sướng bên cạnh khung cửa sổ trong suốt nhìn thẳng được ra ngoài, nhưng vô tình cô lại đột nhiên thấy trong đám đông khán giả kia có một bóng người quen thuộc.

Giây phút cô khẳng định đó là anh, người đàn ông mặc vest đi giày da ngồi lên chiếc xe sang trọng màu đen đỗ bên đường, chớp mắt cô lại không nhìn thấy nữa.

Tử Thần Thần đang cầm điện thoại vô vào vai Ôn Từ: “Ngơ ngác cái gì thế?”

Tử Thần Thần cũng nhìn theo hướng mắt của Ôn Từ, người ở quảng trường đông như kiến, đều là khán giả mới vừa coi biểu diễn xong.

“Không phải chử, cậu có thể nhìn ra được người quen sao, thị lực cũng quá tốt rồi đấy!”

Ôn Từ lắc đầu: “Dáng vẻ mặc áo vest của anh ấy rất đặc biệt, không giống những người khác, vậy nên chỉ cần một cái chớp mắt tớ cũng có thể nhận ra.”

Tử Thần Thần “ồ” lên một cách rất sâu xa: “Tớ thấy không phải dáng vẻ mặc vest của anh ta đặc biệt mà là anh ta ở trong tim cậu đã là

người đặc biệt rồi.”

“Tớ nói cho cậu nghe cảm giác đầu tiên rất chuẩn.” Từ Thần Thần ôm lấy vai Ôn Từ, “Cậy cảm thấy là anh ấy vậy thì nhất định là như vậy!”

“Tin tớ đi! Cảm giác giữa những người yêu nhau thường không sai vào đâu được.”

Ôn Từ cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Không phải người yêu, đều đã chia tay rồi...”

“Haizz, xem cậu hoài niệm kia, chia tay nhất định là sẽ chết đi sống lại luôn.”

Là trái tim Ôn Từ, mỗi đêm cô đều nhớ về những chi tiết dù là nhỏ nhất lúc ở bên nhau, cô nhớ về sự dịu dàng và vô lý của anh, nhớ đến sự tiếp xúc thân mật của cơ thể, những giây phút trái tim cô run rẩy... đó mới thật sự là chết đi sống lại.

Buổi biểu diễn cuối cùng kết thúc, Ôn Từ về khách sạn nằm cả buổi trời để cơ thể giảm bớt cơn đau nhức và uể oải. Mãi cho đến khi màn đêm buông xuống cô mới đi ra tìm đồ ăn.

Khách sạn nằm trong khu đảo công viên nghệ thuật Hồ Tâm, không có nhiều nhà hàng nhưng lại có nhiều quán bar, cũng là nơi tụ tập của các bạn trẻ về đêm.

Ôn Từ đeo tai nghe lên để nghe nhạc, cô đứng trước cửa một nhà hàng beefsteak. Đột nhiên cô rất muốn gửi tin nhắn cho Phó Tư Bạch, hỏi anh đã ăn cơm chưa.

Cô thật sự rất thích được cùng ăn với Phó Tư Bạch, dù là hai người tranh nhau một đĩa mì xào hay là ăn ở nhà ăn, hay là anh mời cô ăn nhà hàng nhật... đều có thể ăn rất ngon.

Dù cô biết anh đang ở Hải Thành nhưng Ôn Từ vẫn cố kìm néń để không làm phiền anh.

Sau khi nói rõ ràng mọi thứ thì thật sự đến bạn bè họ cũng không thể làm được.

Cô đi dạo trên phố các quán bar, ở đây có rất nhiều người trẻ tuổi đều là trai xinh gái đẹp, họ ăn mặc trang điểm cũng rất thời trang.

Ôn Từ mặc một chiếc váy rộng vải lanh mát mẻ, lối trang điểm thường ngày nhẹ nhàng, đơn giản cũng khiến cô nhiều người ngoài đầu nhìn cô.

Cô nghe thấy một bản độc tấu guitar quen thuộc, nhìn thấy ở phía trước có một đám đông đang tụ tập, vì vậy cô bước tới và nhìn thấy bóng dáng người đàn ông quen thuộc đang ngồi bên bệ hoa hồng đàn guitar.

Mái tóc trắng bạch kim thời thượng của anh cùng với làn da trắng lạnh và khí chất mạnh mẽ đó, đằng sau anh là những bông hoa hồng đỏ đang nở rộ thể hiện nét quyến rũ khó cưỡng trên khuôn mặt anh.

Nhìn thấy Phó Tư Bạch, Ôn Từ gần như chắc chắn dáng người cô nhìn thấy ở khu biểu diễn hôm qua chính là anh.

Chỉ là lúc mặc vest khiến người ta phải nhìn mãi, bây giờ anh đang mặc chiếc áo phông graffiti thời thượng, dù là kiểu gì đi nữa thì đối với con gái mà nói đều mang đến một sức hút trí mạng.

Một nhóm các cô gái đang lấy điện thoại ra để chụp ảnh.

Vừa đẹp hát lại vừa hay, ánh mắt ở trên sân khấu của anh luôn mang một nét gợi cảm như vậy thì ai có thể cưỡng lại nổi.

Thậm chí còn có cô gái mang đặc giọng Hải Thành rất bạo dạn nói đùa với anh: "Soái ca còn độc thân không?"

“Độc thân.”

“Oa! Tôi nay soái ca có rảnh không?”

Phó Tư Bạch nhìn thấy Ôn Từ trong đám người đông đúc, ánh mắt lóe lên ý cười càng đậm hơn, như một đóa hoa hồng gai góc: “Vừa nãy thì rảnh còn bây giờ thì không nữa rồi.”

Ôn Từ đi đến trước mặt anh, cô lấy một tệ từ trong túi ra rồi bỏ vào trong cái hộp guitar của anh.

Mấy cô gái xung quanh có hơi hoang mang, họ nhìn ra được anh chàng đẹp trai này hát không phải để kiếm tiền, trên người anh dù là đôi giày thể thao hay chiếc đồng hồ thì đều là hàng giá cả không hề thấp.

Nhưng lại nghe Ôn Từ nhàn nhạt nói: “Mua anh nửa đêm, đủ không?”

Anh hắc cắm: “Không đủ.”

Cô suy nghĩ gì đó rồi cởi sợi dây chuyền mặt ti hưu xuống rồi vứt vào hộp của anh: ‘Bây giờ đủ chưa?’

Nói xong cũng không đợi anh phản ứng lại cô đã xoay người bỏ đi không thèm quay đầu lại nhìn.

Phó Tư Bạch nhìn mặt ti hưu bị bỏ nằm yên tĩnh trong hộp, ánh mắt anh hơi thay đổi, cầm sợi dây rồi thu đàm lại đuổi theo cô.

“Cùng lắm thì anh chỉ nói vài câu với người ta thôi, như thế cũng ghen sao.”

Sắc mặt không chút biểu cảm của Ôn Từ: “Con mắt nào của anh thấy em ghen hả.”

Từ phía sau anh đeo sợi dây chuyền mặt tì hưu lên cổ cho cô, kề sát vào tai cô nói với giọng điệu ma mị và quyến rũ: “Từng tế bào trên cơ thể đều đang gào thét là: Bạn gái cũ tức giận rồi, hậu quả rất nghiêm trọng.”

Vành tai Ôn Từ bị anh làm cho ngứa ngứa, không thể kìm nổi như thể có một con chuột đang chạy dọc theo sống lưng cô.

Phó Tư Bạch biết nơi nhạy cảm nhất trên cơ thể cô là vành tai, là điểm không kiềm chế được nhưng anh vẫn thích hôn lên vành tai cô.

“Phó Tư Bạch hôm qua anh đến xem em biểu diễn phải không?”

“Không.”

“Nói xạo, em rõ ràng đã nhìn thấy anh.”

“Em nhớ anh quá rồi sinh ra ảo tưởng đấy.”

“Không có.”

Ôn Từ quay đầu liếc anh một cái: “Vậy anh xuất hiện trong phạm vi 500 mét xung quanh khu khách sạn em ở là để làm gì hả?”

Phó Tư Bạch bật cười, nụ cười càng thêm rực rỡ: “Cô bạn gái cũ ơi, em đừng nghĩ nhiều quá, khách sạn của anh cũng ở gần đây, đến đây làm thêm nghề tay trai săn tiệc xem các mỹ nữ.”

“Thế anh xem được mỹ nữ chưa?”

Phó Tư Bạch nhìn cô rất lâu, giọng điệu rất nghiêm túc: “Xem được rồi.”

Ôn Từ bị câu dẫn bởi ánh mắt dán chặt đó của anh, có hơi bối rối: “Phó Tư Bạch, đi uống một ly không?”

“Không uống, say rượu sẽ loạn.”

“Phải rồi, anh là người đàn ông giữ mình như ngọc mà.”

Phó Tư Bạch bật cười: “Người đàn ông giữ mình như ngọc này có thể đi ăn cơm cùng em.”

Ôn Từ nhìn đường đi, ủ rủ nói: “Không phải nói cẩn rút lương tâm, không thể làm bạn sao.”

“Thế không thì sao? Làm kẻ thù giống như trước đây?”

“Cũng không làm kẻ thù, làm người lạ đi, em quay về khách sạn đây.”

“Ừm, được.”

Phó Tư Bạch đi phía sau lưng cô, anh không hề nói gì chỉ đi cùng cô đến cửa khách sạn, Ôn Từ đi vào thang máy lại nhìn thấy anh cũng đi theo cô cùng vào trong thang máy.

Bầu không khí đột nhiên trở nên mơ hồ và hỗn độn.

Trái tim cô đập loạn xạ, nhưng... cô không hề từ chối.

“Đing” thang máy dừng lại ở tầng 30.

Ôn Từ đi ra khỏi thang máy đến trước cửa phòng khách sạn, cô quẹt thẻ để mở cửa đi vào, cũng chừa một khe hở cho anh.

Cô thấp thỏm lo lắng đứng ở sau cánh cửa đợi nửa phút, lại nhìn lại lớp trang điểm của mình trong cái gương treo tường, cô chỉnh lại tóc tai.

Nhìn thấy Phó Tư Bạch không hề đẩy cửa đi vào, cô ló đầu ra nhìn

anh.

Lại nhìn thấy người đàn ông đi thẳng vào căn phòng cạnh bên, mở cửa ra, sau đó vãy vãy tấm thảm khách sạn y hệt về phía cô, anh mỉm cười bất cần nói: “Bạn gái cũ, em nghĩ nhiều rồi, anh cũng ở đây.”

“Rầm” một tiếng, Ôn Từ giật dữ đóng cửa cái rầm, cô nằm lên giường đắp chăn che mặt, cố gắng để ổn định lại nhịp tim đang đập liên hồi của mình.

Vậy mà anh lại ở kế bên cô!

Đáng ghét quá!

Ôn Từ gọi món mì trứng cua mang bên ngoài, cô vào phòng tắm rửa, mặc một chiếc váy ngủ bằng lụa thật thoái mái rồi lên giường nghỉ ngơi.

Một giai điệu guitar phát ra từ ban công bên cạnh, có vẻ như cố ý hay vô ý để dụ dỗ.

Ôn Từ đang đứng bên tấm rèm vải thưa mềm mại, làn gió nhẹ thổi qua, qua tấm rèm vải thưa, cô có thể mơ hồ nhìn thấy bóng dáng người đàn ông đang đánh đàn ở ban công đối diện.

Trái tim cô như bị tiếng đàn guitar của anh câu dẫn, toàn thân đều ngứa ngáy.

Phó Tư Bạch biết cô ở đó, dù núp sau tấm rèm nhưng anh vẫn có thể nhìn thấy bóng người cô.

Từ khi quen biết đến qua lại rồi chia tay, Giữa hai người dường như có một lớp màn ngăn cách, họ có thể nhìn thấy nhau, rõ ràng họ đang ở gần trong tầm tay, nhưng lại ở ngoài tầm với.

Đột nhiên đèn phòng vụt tắt, xung quanh chìm vào bóng tối.

“Mất điện rồi?”

Ôn Từ mở rèm ra đi đến ban công, cô thấy cả khách sạn, cả công viên nghệ thuật chìm trong bóng tối, chỉ còn ánh sao trên bầu trời và ánh đèn mờ ảo của thành phố phía xa.

Tất cả đều mất điện.

Rất nhanh quản lý khách sạn đã gọi điện cho Ôn Từ: “Chào cô, đang có sự cố mất điện, bây giờ chúng tôi đang sửa chữa gấp, xin quý khách ở trong phòng chờ một lát, rất nhanh sẽ có điện lại nhé.”

“Được.”

Cúp điện như này không có đèn thì vẫn có thể chịu được, chỉ là không có máy lạnh. Trong tích tắc cái nóng oi bức của mùa hè tràn vào căn phòng mát lạnh, trên trán Ôn Từ cháy ra một tầng mồ hôi.

Người đàn ông phòng bên cạnh dường như không hề thấy phiền vì việc cúp điện, anh vẫn ngồi đàn guitar ở ban công.

Hai tay cô chống lên ban công, nhìn anh: “Phó Tư Bạch, cúp điện rồi.”

Anh nghiêng đầu nhìn về phía cô: “Sợ à?”

“Sợ.”

“Vậy đợi một chút anh đi qua với em.”

“Nhưng bên ngoài cũng nóng lắm.”

Phó Tư Bạch suy nghĩ rồi nói với cô: “Ra ngoài, anh dẫn em đi đến một nơi mát mẻ.”

Ôn Từ mang dép vào rồi ra cửa, hành lang tối đen như mực, không nhìn thấy được gì, chỉ có cây đèn an toàn cuối đường nhấp nháy ánh sáng xanh.

Ôn Từ lần mò trong bóng đêm, cô nghe thấy tiếng mở cửa ở phòng bên, mơ hồ kêu lên: “Phó Tư Bạch.”

Ngay sau đó một bàn tay ấm áp nắm chặt lấy cánh tay cô, giọng nói trầm thấp của người đàn ông vang lên trong bóng đêm: “Anh ở đây.”

“Anh muốn dẫn em đi đâu thế?”

Anh dắt cô đi về phía lối an toàn, bật ánh sáng từ điện thoại lên rồi lên lầu, anh vậy mà dắt cô đến sân thượng của khách sạn.

Sân thượng không một bóng người nhưng lại có ánh sao và ánh trăng, hướng nhìn cũng được khôi phục.

Làn gió mùa hè mát mẻ đang thổi qua, tốt hơn rất nhiều so với một căn phòng ngọt ngạt.

Phó Tư Bạch đến bên lan can, hai tay anh chống lên rồi nhanh nhẹn nhảy lên ngồi trên lan can.

“Đừng! Nguy hiểm lắm!”

“Yên tâm, có một tầng bên ngoài nữa.”

Ôn Từ đi qua mới nhìn thấy bên ngoài lan can còn có một lớp bảo vệ, thế là cô cũng muốn ngồi lên.

Phó Tư Bạch đỡ cô, ôm cả người cô lên.

“Em nhẹ quá.”

“Anh là cái cân hả, như vậy mà có thể cảm nhận được.”

“Ừm, là nhạy cảm với cân nặng của em.”

Cô cuối cùng tựa lưng về phía anh, phần da kề da dường như nóng lên, cơn nóng bỏng này nhạy cảm lan ra toàn thân trong tích tắc.

“Tư Bạch, ở đây không có người, cũng rất tối, không ai biết cả.”

“Ừm.”

Phó Tư Bạch hơi nghiêng đầu, anh ngửi thấy mùi chanh nhàn nhạt trên cơ thể cô, khiến anh trầm luân, say đắm.

“Không được.”

“Ừm.”

Người con gái đang thất vọng muốn rời đi, Phó Tư Bạch lại nhảy xuống lan can đối diện với cô: “3 phút không đủ, 5 phút thì sao.”

Ôn Từ lấy điện thoại ra, cúi đầu chỉnh giờ đếm ngược 5 phút. Thời điểm đồng hồ bấm giờ bắt đầu tích tắc đếm ngược Phó Tư Bạch đè cô bên lan can và hôn cô điên cuồng như một con thú hoang.

Nỗi nhớ nhung rất lâu như bộc phát, Ôn Từ vòng tay qua ôm lấy cổ anh, cô ôm anh rất chặt. Cô hôn anh, chấp nhận mọi sự độc chiếm và cướp đoạt của anh.

Hai người như cá mất nước, lúc này như vừa mới được thả vào trong bể cá, lấy dưỡng khí tạm thời, thở phì phò, hết sức xâm chiếm lẫn nhau.

Vào lúc đồng hồ bấm giờ đột ngột vang lên, tay người đàn ông duỗi ra giữ chặt eo cô.

Cô gái cúi đầu, hai má đỏ bừng, không còn sức lực dựa vào lòng anh.

“Ngắn quá.”

“Ừm.”

Anh điều chỉnh lại nhịp thở nóng ran, kiềm chế cơn bồn chồn đang lan dần khắp cơ thể.

“Phó Tư Bạch...” Cô ôm chặt anh, mang theo giọng nói hơi nức nở, “Em rất nhớ anh.”

Người đàn ông hôn nhẹ lên cổ cô, tham lam hít lấy mùi hương vươn lại trên người cô, trầm mặc nói: “5 phút cũng không đủ.”

“Vậy 10 phút?”

“Anh muốn cả một đời.”

Chương 132: Cá chết lướt rách

Toàn bộ công viên bị màn đêm im ắng nuốt chửng vì mất điện, và họ ở trên sân thượng của tầng cao nhất không có người ở, để tình yêu của họ lan tỏa điên cuồng và vương vấn...

Bỏ mặc cả thế giới, giữa bọn họ chỉ còn có đối phương.

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

Hôm sau Ôn Từ tỉnh dậy trên chiếc giường mềm mại, cô mở mắt ra, những tia nắng sớm xuyên qua tấm rèm chiếu vào mắt cô.

Anh đang nằm bên cạnh cô, ôm cô từ phía sau, vẫn dùng tư thế bảo vệ cô trong vô thức, anh ôm cô vào lòng mình.

Đầu óc rối lên, nhưng từng giây từng phút đêm qua, mỗi một sự run rẩy trong trái tim giống như tạc vào trong trí nhớ một cách sâu sắc và rõ ràng.

Sau khi vận động quá mức, cơ thể cô vô cùng mệt mỏi, cả người mềm nhũn đến mức gần như không thể đứng vững.

May mà buổi biểu diễn đã hoàn toàn kết thúc, nếu không thì cô thật sự xong đời rồi.

Ôn Từ nghiêng người nhìn người đàn ông bên cạnh cô.

Anh vẫn đang say giấc nồng, ánh mặt trời chiếu vào đường nét khuôn mặt xinh đẹp, lông mi tinh anh, mảnh mai rũ xuống khiến bao cô gái cũng phải say đắm.

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

Đường viền cằm của anh duyên dáng và mịn màng, chỉ là trên cổ anh lại có những dấu vết do cô để lại, ám muội về một đêm điên cuồng.

Hai má Ôn Từ nóng ran, cô đắp chăn để che cổ anh lại.

Anh đã rất mệt.

Làm sao có thể không mệt, cho dù cô có nằm im không động mà cả cơ thể cũng đã rã rời rồi chứ đừng nói gì tới anh...

Tối qua thật sự mất không chế quá, giống như một con cá khô khát lâu ngày, bỗng được ném vào bể cá đầy nước, cố gắng để hít thở và chiếm lấy....

Nhưng giữ bọn họ suy cho cùng cũng chỉ có thể có nhau trong bóng tối, không nhìn thấy ánh sáng nỗi.

Ôn Từ kiẽng chân nhìn xung quanh trên mặt đất, phát hiện chiếc váy nhỏ của cô đã bị Phó Tư Bạch xé toạc, hoàn toàn không thể mặc được nữa.

Cô lấy một chiếc áo phông từ trong vali của Phó Tư Bạch ra, chiếc áo dài phủ đến chân cô, rất vừa vặn.

Mặc áo, cô đi tắm xong ra lại đi đến bên giường để ngắm nhìn khuôn mặt anh tuấn quen thuộc của người đàn ông ở trước mặt mình. Cô không kìm lòng được mà cúi xuống hôn lên đôi môi thảng và đôi mắt đẹp của anh.

Kéo rèm lại cho anh rồi rót một ly nước để lên kệ đầu giường. Ôn Từ quay về phòng mình thu gọn hành lý đi thảng ra sân bay.

Nửa tháng nghỉ hè sau đó Phó Tư Bạch cũng không hề liên lạc với cô, hai người như ngầm hiểu với nhau về đêm điên cuồng ở Hải Thành đó giống như một giấc mộng đẹp giữa đêm ngày hè.

Mơ xong rồi thì trước mặt họ vẫn là hiện thức đau đớn, thô ráp như cũ.

Kì học mới bắt đầu, trong trường đầy những khuôn mặt mới mẻ và non nớt, khuôn viên trường cũng trở nên náo nhiệt hơn.

Là một học tỷ năm 2, Ôn Từ đảm nhiệm công việc đón tân sinh viên.

Các gian hàng định hướng của từng học sinh được kết nối cạnh nhau ở trên thảm cỏ xanh của sân chơi.

Những tân sinh viên của học viện nghệ thuật toàn là trai xinh gái đẹp, Ôn Từ ăn mặc đơn giản không cầu kì, cô mặc một chiếc váy dài chất liệu sợi đay thoái mái, không trang điểm mà chỉ bôi kem chống nắng. Nhưng dù chỉ như thế thì khí chất dịu dàng và khuôn mặt sáng lạn của cô cũng khiến cho những cậu hậu bối lúc điền tờ khai cũng quay qua nhìn trộm cô.

Thậm chí có một cậu sinh viên vừa trẻ vừa đẹp bạo gan đến hỏi xin wechat của cô, đương nhiên vẫn là lấy lí do “thỉnh giáo học tỷ” để xin.

Nếu đã nhận nhiệm vụ chào đón tân sinh viên thì Ôn Từ đương nhiên cũng không có lí do để từ chối, cả buổi sáng cô đã thêm wechat rất nhiều người.

Người thanh niên trước mặt có đôi mắt đen và mái tóc đen, nước da vàng, xương mày thô ráp và nét mặt hoang dã, nhưng lại rất đẹp trai. Anh đưa tên của mình cho Ôn Từ---

“Học tỷ, chị phải nhớ em đấy nha, em tên là Trương Hải Triều.”

“Được thôi, chị tên Ôn Từ.”

Ôn Từ ghi lại tên anh rồi nhập vào ô ghi chú, sau đó cũng đưa tên mình cho anh.

Anh gửi cho Ôn Từ một cái icon ‘xin chào’.

Lúc này bên tai lại truyền đến giọng nói gợi cảm của Phó Tư Bạch truyền đến---

“Cả buổi sáng em thêm wechat mấy người rồi?”

Ôn Từ nghiêng đầu, đầu của Phó Tư Bạch nhào đèn nhìn vào màn hình điện thoại trong tay cô, mái tóc trắng bạch kim dính vào miệng cô.

Ôn Từ thổi mấy cái rồi đẩy ra ra—

“Anh làm gì vậy, dọa em rồi đấy.”

“Người đang chột dạ mới bị dọa.”

“Rõ ràng anh im hơi lặng tiếng như quỷ vậy đó.”

Phó Tư Bạch đang cầm một chai soda vị chanh chưa khui trong tay, đặt lên cái bàn nhỏ của cô: “Anh đến xem ‘chiến tích’ của em đấy.”

Ôn Từ liếc nhìn anh, rồi ngồi xuống điền các mẫu đơn vào excel, cô không thèm để ý đến anh.

Trương Hải Triều nhìn nhìn Phó Tư Bạch, lại nhìn Ôn Từ rồi hỏi: “Học tỷ, đây là....”

Phó Tư Bạch lười biếng nói: “Là bạn trai cũ của học tỷ cậu đấy.”

“A... đây....”

Phó Tư Bạch cầm một cây bút lên rồi xoay vòng với những đốt ngón tay thon dài: “Dù là bạn trai cũ nhưng cô ấy vẫn nhớ mãi không quên tôi, tôi vẫn còn đang cân nhắc xem có nên quay lại không.”

Trương Hải Triều lè lưỡi, lúc rời đi còn khẳng khái nói: ‘Em chúc học tỷ và học trưởng mãi mãi gắn kết.’

Ôn Từ bất lực đập lên chán, ở đây nhiều người nhìn qua vậy mà anh lại đi đến luyên thuyên với cô. Sau đêm ở Hải Thành đó trở đi đã hoàn toàn thua rồi chứ.

Cô kéo Phó Tư Bạch đến bãi cỏ bên ngoài chỗ chào đón sinh viên, đi qua phần cỏ bằng để đến dưới bụi cây: “Phó Tư Bạch anh rất rảnh hả!”

“Không rảnh nhưng rất nóng.” Phó Tư Bạch mở chai soda vị chanh ra, đưa đến gần miệng cô, “Uống một ngụm giải nóng.”

Ôn Từ đưa tay ra ngăn chai nước lại: “Không uống, anh mau đi đi.”

Phó Tư Bạch dựa vào thân cây khô, tự mình uống một ngụm, yết hầu anh trượt theo, lông mày nhướn lên nhìn cô: “Tra nữ.”

“Cái gì chứ.”

“Một thời gian trước còn luôn miệng nói cái gì mà không nỡ, nhớ anh, cưa lại anh.... Đều là giả rồi.”

“.....”

“Thật sự là em chỉ muốn bắt anh lên giường thôi.”

“.....”

“Lên giường rồi, sung sướng rồi, liền đá anh.” Ánh mặt trời chiếu vào

đôi mắt màu ngọc bích của người đàn ông, trong veo và đẹp đẽ, nhưng những gì anh nói lại khiến người ta muốn đập cho hả giận, "Lại còn đi trêu chọc đàn em nữa."

Ôn Từ đỏ mặt: "Anh đừng có nói lung tung!"

"Vậy tại sao âm thầm rời đi, nếu không phải nhìn thấy bao trong thùng rác thì ông đây vẫn nghĩ là mình bị mộng xuân đấy."

"Em chỉ sợ..." Ôn Từ cúi đầu, ủ rũ nói, "Nếu anh không phải Phó Tư Bạch thì tốt rồi."

"Anh không phải nói qua loa, nói cả một đời thì chính là một đời. Không cần phải trốn trốn tránh tránh, không cần phải chỉ khi nào trời đêm cúp điện mới ôm em."

Anh kéo tay cô, ôm cô trong vòng tay mình: "Bất cứ khi nào, bất cứ ở đâu, anh muốn ôm Lạc Lạc của anh cũng có thể ôm được cả."

Ôn Từ cảm nhận được cái ôm chặt và nhịp tim đang đập rất mạnh mẽ của anh, có hơi mơ màng: "Là ý gì hả Phó Tư Bạch."

"Đã giải quyết rồi."

"Giải quyết rồi? Anh là nói..."

"Bảo toàn cho Ôn gia, từ này về sau ông cũng sẽ không can dự vào bất cứ sự tự do của anh nữa."

Liệu sẽ có một việc tốt như vậy sao?

Liệu sẽ có một kết cục không hoàn mỹ không?

Ôn Từ ngược mắt nhìn anh: "Anh dùng gì để đổi?"

.....

Hai ngày trước Phó Tư Bạch và ông nội cũng có một cuộc thương lượng.

Ông vẫn chưa tìm được cơ hội thích hợp để gọi Phó Tư Bạch đến, Phó Tư Bạch lại đến văn phòng trước, lật bài ngửa với ông: “Ông nội, cháu sẽ không chia tay với Ôn Tù.”

“Nói lại lần nữa.”

“Cháu vĩnh viễn sẽ không chia tay với cô ấy, cháu sẽ chăm sóc cô ấy cả đời.”

Lời còn chưa dứt cây thuốc lào của ông đã bay ra, đập vào tường tạo thành một dấu đen xì trên bức tường trắng tinh---

“Hỗn xược!”

Phó Tư Bạch từ từ đi đến bên tường, cúi người nhặt ống thuốc lên rồi anh đi đến bàn rút khăn giấy ra lau sạch vết bẩn: “Ông nội, nguội giận.”

Ông nội nhìn dáng vẻ trầm mặc và điềm tĩnh của Phó Tư Bạch, hiển nhiên đã có sự chuẩn bị cho tất cả.

“Cháu biết, vợ của cháu chỉ có thể là Tâm Từ.”

“Cháu biết ông yêu thương Phương Tâm Từ nhưng cháu không yêu cô ấy.” Phó Tư Bạch điềm tĩnh nói. “Vợ của cháu là người sẽ đi cùng cháu cả đời này, phải do cháu tự mình chọn chứ ạ.”

“Tương lai cháu sẽ biết đời người này dài, yêu hay không là chuyện không quan trọng nhất.”

“Nhưng đời người là của bản thân cháu.”

“Tập đoàn lớn như vậy, bứt dây động rừng, cháu tưởng là cuộc đời cháu có thể sống vì mình thôi là được sao?”

Đôi mắt đen láy của Phó Tư Bạch vẫn luôn nhìn ông nội, anh trầm giọng nói: “Từ nhỏ đến lớn cháu chưa bao giờ vì bản thân mà muốn có thứ gì, nhưng lần này cháu rất rõ cháu chỉ muốn có cô ấy.”

Ông nội nhìn ra được sự kiên định trong ánh mắt của anh.

“Thà là cái gì cũng không cần, chỉ cần con bé đó?”

“Phải.”

“Phó Tư Bạch, bây giờ Phó gia không chỉ có một mình cháu.”

Phó Tư Bạch nhớ đến khuôn mặt của Tiêu Nhã, ánh mắt lạnh lùng: “Cháu biết.”

“Vậy nên cháu để người đàn bà đã hại chết mẹ cháu đi từng bước một để cướp đi vị trí của mẹ cháu, cháu cũng sẽ không để tâm sao?”

Bàn tay Phó Tư Bạch nắm chặt, đôi mắt đen láy trầm tĩnh như có làn sóng.

Lão gia bắt được sự nhạy cảm nhất trong tim anh, cũng là nơi không nên chạm vào nhất.

“Tất cả những thứ này chẳng qua đều là ông nghĩ tới trước...”

“Nếu cháu là chủ nhân của Phó gia trong tương lai, cháu có thể thao túng những thứ này. Tiêu Nhã sở dĩ vẫn chưa gả vào Phó gia cũng bởi vì ba cháu kiêng dè cháu.”

Ông nội chống cây gậy từ từ đứng dậy, trầm mặc nói: “Nhưng hôm nay cháu bước ra khỏi cánh cửa này, cháu không là cái gì nữa rồi. Cô gái Ôn gia kia cháu bảo vệ không nỗi, địa vị của mẹ cháu cũng

không bảo vệ được.”

Khóe môi Phó Tư Bạch cong lên nụ cười hoang vắng: “Địa vị gì, phu nhân Phó gì.... Nếu mẹ cháu thật sự quan tâm cái này bà sẽ không rời khỏi thế gian này, rời khỏi cháu.”

“Cô gái Ôn gia thì sao, cháu cũng mặc kệ sao. Để cho công ty Ôn thị tan tành như ban đầu chẳng qua chỉ là chuyển của đầu ngón tay thôi.”

“Ông nội, mỗi người đều có điểm yếu, dù là nghèo hay giàu. Mỗi người.... cũng đều có địa ngục của mình.” Phó Tư Bạch quay đầu nhìn ông, “Phương Tâm Từ mà ông để tâm nhất ông lại có thể bảo vệ cô ấy đến lúc nào? 10 năm? 20 năm? Hay là mãi mãi?”

Ông nội bất ngờ ngã xuống ghế.

Ông không hề ngờ Phó Tư Bạch vậy mà sẽ lấy Phương Tâm Từ ra để nguy hiểm ông!

“Được lắm! Không hổ là ‘người thừa kế’ mà một tay ông bồi dưỡng!”

Ánh mắt Phó Tư Bạch lạnh nhạt, không chút cảm xúc anh nói: “Ông nội, cháu không muốn uy hiếp ông, cũng xin ông đừng hủy hoại điều xinh đẹp cuối cùng mà cháu cất giấu trong tim, cháu yêu cô ấy nhiều năm lắm rồi.”

Nói xong anh không hề do dự mà cất bước đi ra khỏi văn phòng.

Nghiêm Tuần cảm nhận được bầu không khí giương cung bạt kiếm của hai người họ. Sau khi Phó Tư Bạch rời đi anh vội vàng đi vào để dịu bớt cơn giận của lão gia, ông vã vãy tay bảo anh không cần nói gì cả.

Anh không chút lo lắng.

“Từ sau khi Lâm Dao Chi rời đi thằng bé luôn cảm thấy sinh ra ở Phó gia là một nỗi đau kinh khủng. Cái tên Phó Tư Bạch này đối với thằng bé mà nói cũng là gánh nặng. Đợi khi nó thật sự cảm nhận sự tàn nhẫn của cuộc đời này thì sẽ biết nó đã mất đi thứ gì rồi.”

Đôi mắt thằng trầm của ông hiện lên vẻ sắc sảo như một con đại bàng, “Nếu đã không tin ta ác hãy để thằng bé ra ngoài đi.”

Chương 133: Thời điểm này

Mùa hè ở Nam thành nhiều mưa, đầu tháng 9 cũng vẫn mưa liên tục.

Điểm đón tiếp tân sinh viên được chuyển từ bãi cỏ sân chơi ngoài trời đến khu sinh hoạt trung tâm dành cho sinh viên trong nhà, buổi chiều mưa nhẹ hơn một chút, Ôn Từ cầm ô đi về khu sinh hoạt trung tâm.

- --Đọc full tại [Truyenfull.vn](#)---

Lúc đi qua trạm xe bus cô nhìn thấy có một sinh viên nữ đang xách vali, cả người đều ướt sũng, tóc mái rũ xuống cũng đã bị ướt.

Ôn Từ nhìn khuôn mặt cô ấy, có hơi quen nhưng nhất thời lại không nhớ ra đã từng gặp ở đâu.

Phương Tâm Từ nhìn Ôn Từ thì nhận ra cô ngay, đôi môi hồng hào hơi mấp máy: “Chị là học tỷ?”

Nghe giọng nói của cô ấy Ôn Từ đột nhiên nhớ ra, đây không phải là cô gái nhỏ nhất định đòi mua chai soda vị chanh với 3 tệ trong khu công viên Nam Hồ với cô sao.

Ôn Từ đi đến bậc thềm ở trạm xe, nhìn dáng vẻ đang chật vật xách hành lý lớn nhỏ có đủ của cô ấy, cô hỏi: “Là tân sinh viên năm nay?”

“Phải rồi.” Cô gái nhỏ mỉm cười, “Em tên là Phương Tâm Từ, học tỷ chị tên là gì?”

“Ôn Từ.”

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

Cô ấy rất lễ phép chào hỏi: “Học tỷ Ôn Từ.”

“Bây giờ em muốn đi điểm danh sao?”

“Dạ phải, em vừa mới đi qua sân vận động thấy đã tan đi hết rồi, lại mưa nữa nên không biết phải làm sao mới được.”

Ôn Từ giải thích: “Dự báo thời tiết nói mấy ngày tiếp theo sẽ mưa nên dời khu chào đón sinh viên vào trong nhà rồi, là ở khu sinh hoạt trung tâm cho sinh viên đấy, người hướng dẫn chắc sẽ thông báo cho các em thôi.”

“À... em vẫn chưa kịp coi thông báo.” Cô ấy lấy điện thoại ra đăng nhập vào, quả nhiên nhìn thấy giáo viên hướng dẫn đã thông báo tới các sinh viên trong nhóm rồi.

“Sau khi vào đại học thì phải thường xuyên chú ý đến thông báo nhé, nếu không sẽ bỏ lỡ nhiều tin tức quan trọng đấy.”

“Cảm ơn học tỷ đã nhắc nhở em.”

Ôn Từ thấy đáng người cô nhỏ nhắn, lại phải xách vali nặng như vậy nên hỏi cô: “Bạn trai em không đến giúp em xách hành lí à?”

Cô gái đỏ mặt, ngại ngùng nói: “Học tỷ, ngày đó em nói như vậy là muốn để chị nhường nước cho em thôi. Thật sự thì anh ấy không phải là bạn trai em, hiện giờ vẫn chưa phải.”

“Ồ, vậy là em đang theo đuổi anh ta?”

“Cũng không phải theo đuổi đâu, trong lòng anh ấy có người anh ấy thích rồi, căn bản không để em vào mắt. Chỉ là vì ông nội hi vọng bọn em ở bên nhau, đã ước định cho bọn em. Em lại không dám làm trái

ý ông, vậy nên chỉ có thể giả bộ rất để ý đến anh ấy thôi.”

Ôn Từ che ô cho cô ấy, và đi cùng đến khu sinh hoạt trung tâm:
“Thời đại này rồi mà còn có chuyện đính ước từ bé sao?”

“Vì thế nên chưa bao giờ anh ấy để tâm cả, em cũng biết vậy nhưng người già thường rất cố chấp mà.” Phương Tâm Từ bất lực nói,
“Nhưng không sao cả, em mới lên đại học thôi, chuyện sau này không ai nói chắc được, học tỷ chị thấy đúng không.”

Ôn Từ nhún vai, nói: “Sau khi vào đại học Nam Tương em sẽ phát hiện soái ca có ở khắp mọi nơi. Cả thế giới này lại không hề xoay quanh một người mà.”

“Thật sự đấy! Thật, em vừa mới trú mưa ở trạm xe bus, cũng chỉ nửa tiếng mà em đã nhìn thấy có rất nhiều soái ca đi qua rồi. Nhưng soái ca đều đã có bạn gái hết rồi làm gì tới lượt em.”

“Không chắc đâu.” Ôn Từ nhàn nhạt nói, “Trường này nam nhiều nữ ít, không tin lát nữa chị gọi ra một soái ca độc thân đến xách vali cho em.”

“Dạ được.”

Ôn Từ dắt cô ấy vào khu sinh hoạt trung tâm để báo danh, mới phát hiện cô gái này là đàn em học ở khoa kinh tế: “Vậy là kí túc xá của em ở cùng bọn chị rồi, là ở tòa 5 đấy.”

“Oa, quá tốt luôn! Sau này cũng có thể thường xuyên gặp học tỷ rồi.” Phương Tâm Từ lấy điện thoại ra, “Học tỷ, có thể thêm wechat không?”

Ôn Từ lấy điện thoại ra thêm bạn bè với cô ấy, sau đó lại gọi điện thoại cho Đoan Phi Dương đến bảo anh xách vali giúp.

Đoan Phi Dương vừa nghe có học muội xinh đẹp thì liền một hai

xung phong giúp đỡ, buông cây trống trong tay xuống lập tức không đến 10 phút đã phi đến.

Ôn Từ giới thiệu Phương Tâm Từ cho anh, nhắc nhở: “Anh phải tiễn em ấy đến dưới lầu kí túc xá đấy nhé.”

“Yên tâm, đảm bảo sẽ hoàn thành nhiệm vụ.” Đoạn Phi Dương không chút do dự mà vác vali lên, “Giao cho anh đi, học muội này đi theo anh nè.”

Phương Tâm Tư cong môi cười: “Thật sự.... không cần vác, có thể kéo đi được, ở dưới có bánh xe lăn đấy ạ.”

Ôn Từ biết anh đang mong chờ được thể hiện nên cười nói: “Không sao, anh ấy tinh lực dồi dào, để anh ấy tiêu hao năng lượng đi, nếu không tối ngủ không ngon được.”

Phương Tâm Tư đi theo Đoạn Phi Dương đến trước tòa 5 của kí túc xá nữ, quay đầu vẫy vẫy tay với Ôn Từ: “Tạm biệt học tỷ.”

Ôn Từ đứng ở bậc thềm cũng vẫy tay chào cô ấy.

.....

Buổi tối cô gọi điện cho Phó Tư Bạch mấy cuộc nhưng Phó Tư Bạch đều không bắt máy. Đoạn Phi Dương nói anh ở câu lạc bộ Đóm lửa, Ôn Từ đi tìm, lại cũng chỉ có đám người Lâm Vũ và Mạc Nhiễm chứ không hề nhìn thấy bóng dáng anh.

“Hôm nay mọi người có nhìn thấy Phó Tư Bạch không? Điện thoại cũng không ai bắt...”

Vốn là Ôn Từ cũng chỉ hỏi đại một câu, không nghĩ đến cả Mạc Nhiễm và Lâm Vũ đều đồng thanh nói---

“Ở sân tập bóng rổ.”

“Ở thư viện đọc sách.”

Câu nói này vừa thoát ra Ôn Từ liền sinh nghi: “Rốt cuộc là ở sân bóng rổ hay là thư viện?”

Mạc Nhiễm và Lâm Vũ cùng nhìn nhau đầy chán ghét, biết đã không giấu được nữa nên chỉ có thể nói với Ôn Từ: “Cậu ấy ở quán bar cũ.”

“Ở quán bar thì ở quán bar thôi.” Ôn Từ không hiểu nên hỏi, “Sao phải gạt em thế.”

Lâm Vũ càng ấp a ấp úng: “Không phải... không gạt, là... không biết nói thế nào.”

Anh càng nói như vậy càng khiến Ôn Từ nảy sinh nghi ngờ: “Có phải anh ấy lại lại bệnh cũ tái phát không?”

“Không có!”

“Đang chơi đùa với phụ nữ?”

“Em đừng có nghĩ lung tung nữa.”

Phản ứng như này của hai người đương nhiên khiến Ôn Từ nảy sinh nghi ngờ, cô vốn không định đến quán bar anh muốn chơi thì để anh chơi, vốn cái vị thái tử gia này rất thích chơi bời mà.

Nhưng trên đường đi nhớ lại hai người Mạc Nhiễm và Lâm Vũ, cái gì cũng sẽ giấu diếm thay cho Phó Tư Bạch. Anh làm gì cũng rất thẳng thắn, dù làm gì cũng sẽ nói thật với cô, không hề giấu diếm cô.

Không cần bạn bè phải che giấu bảo vệ anh.

Càng nghĩ càng cảm thấy bất an, Ôn Từ quyết định gọi xe đến quán

bar để thăm dò.

Quán bar dưới lòng đất này chủ yếu là người trẻ đến, hôm nay không phải ngày nghỉ cuối tuần, nhưng quán vẫn chật cứng người, xe cộ hiển nhiên còn nhiều hơn trước.

Ngay khi Ôn Từ bước vào lối đi dài và hẹp của quán bar, cô đã nghe thấy giọng hát đặc biệt của một người đàn ông, hát một bản nhạc pop tuyệt đẹp.

Lắng nghe bài hát Ôn Từ đi đến quầy bar, đám đông đang náo nhiệt. Trước quầy rượu, người đàn ông đang mặc một chiếc áo phông đen hình graffiti quá khổ với bờ vai rất rộng, chiếc quần kiểu đường phố tôn lên đôi chân dài miên man và một đôi giày thể thao đế cao trên chân.

Khán giả dưới sân khấu cũng hòa theo giai điệu của anh, uốn éo cơ thể và đắm chìm trong thế giới âm nhạc truyền cảm của anh

Ôn Từ vốn tưởng đó chỉ là một buổi biểu diễn ngẫu hứng của anh nên cô tìm một góc khuất sáng ngồi xuống, cô gọi một ly nước chanh để đợi anh.

Trôi qua từng giây từng phút cô đã đợi anh hai tiếng, ngoài thời gian nghỉ ngơi chốc lát thì gần như anh vẫn đứng trên sân khấu.

Đồng thời Ôn Từ cũng chú ý tới, trên bàn nhỏ phía trước sân khấu có để một cái hộp nhỏ, lầm lúc sẽ có khách bỏ tiền vào đó, mười tệ hai mươi tệ, mấy người hào phóng cũng cho mệnh tiền lớn...

Đây là... biểu diễn thương mại?

Không, không phải biểu diễn thương mại, đây không phải, đây là giọng ca chính của quán bar.

Lúc này điện thoại cô rung lên, là Mạc Nhiễm gửi tin nhắn đến cho cô

Nhiễm: “Cậu ấy và ông nội cãi nhau đến lật bài ngửa rồi, chắc là về hôn nhân.”

Ôn Từ: “Chỉ là tạm thời thôi phải không?”

Nhiễm: “Nhưng tính tình của cậu ấy ương bướng, không nói chắc được. Lão gia cũng có thể nghĩ ra được, dù sao Phó gia cũng không phải không có người thừa kế.”

Ôn Từ nhớ đến chuyện ban đầu Tiêu Nhã vác bụng bầu đến tìm cô.

Vậy nên, vậy nên không phải không hề có sự trả giá, cô đã từng nói giá mà anh không phải Phó Tư Bạch, vậy nên anh thật sự đã....

Không còn là Phó Tư Bạch nữa.

Nghe giọng nói ấm áp của anh khiến vành mắt Ôn Từ ướt. Vào lúc anh vẫn chưa chú ý đến cô, cô đã âm thầm rời khỏi quán bar.

Ôn Từ: “Việc em đến quán bar đừng nói cho Phó Tư Bạch.”

Nhiễm: “Vậy quá tốt rồi, cậu ấy cũng không để bọn chị nói với em.”

Nửa đêm, một mình Ôn Từ đi trên con đường lát đá cuội của con đường quán bar sôi động, cơn gió mùa hè ẩm ướt, trong lòng cảm thấy nhói đau đâu đó.

Rất nhanh điện thoại Phó Tư Bạch đã gọi lại cho cô, trong điện thoại anh khẽ ho một tiếng, giọng rõ ràng đã khàn hơn so với bình thường: “Vừa mới làm việc nên anh không nghe điện thoại.”

“Ừm, không sao.”

“Em vẫn còn đang ở con đường quán bar sao?”

“Không, em đang ở nhà.”

Anh cao giọng: “Em đi chưa tới 5 phút đã tới nhà rồi, bạn gái anh mọc cánh bay à?”

Trái tim Ôn Từ hơi nhói, nhưng vẫn bị anh chọc cười: “Anh nhìn thấy em rồi?”

“Bạn gái ở đó cùng anh tận 2 tiếng làm sao lại không thấy.”

Phó Tư Bạch cầm cây guitar sải những bước dài, Ôn Từ ngồi trên xích đu ở lối vào của Phố Bar, nhìn thấy anh.

Phía sau tiếng nước chảy róc rách, màn đêm thật yên tĩnh và đẹp đẽ.

Phó Tư Bạch ngồi bên cạnh người con gái của anh, đưa tay sờ hộp thuốc trong vô thức, Ôn Từ lấy thuốc cho anh, cô lấy ra một điếu đặt lên môi anh, lại lấy cái bật lửa ra châm điếu thuốc cho anh.

Nhìn thấy động tác rất thuần thục của cô khiến môi anh cong lên, anh cắn đầu thuốc rồi cười nói: “Anh kiêng thuốc rồi.”

“Ừm.”

Ôn Từ cầm điếu thuốc trên miệng anh xuống một cách gọn gàng và đặt lên đôi môi của cô.

Anh cầm điếu thuốc ra một cách không khoan nhượng: “Cái tốt của anh thì không học, lại đi học mấy cái này.”

“Phải rồi, đi theo người tốt học người tốt, đi theo người xấu...”

“Hảm?”

“... Học cầm thú.”

Một tay Phó Tư Bạch choàng qua vai cô, giữ lấy cổ cô: “Nha đầu thối, ai là cầm thú hả.”

“Anh!”

Ôn Từ cười khúc khích, đôi mắt phản chiếu ánh đèn mờ ảo, trong trẻo mà sáng ngời.

Phó Tư Bạch nhìn cô một cách nghiêm túc: “Anh hi vọng em ở bên cạnh anh có thể tốt hơn, có thể tiến bộ, chứ không phải càng tệ đi.”

“Tư Bạch, anh đoán như thế nào em cũng nghĩ như vậy. Hi vọng anh càng ngày càng tốt hơn chứ không phải... càng mất đi nhiều thứ.”

Anh dùng vai đẩy nhẹ cô: “Biết là em đau lòng cho anh rồi.”

“Em không có đau lòng, mấy thứ này có là gì.”

“Anh biết này không là gì nhưng em vẫn đau lòng cho anh.”

“Anh nhất định phải cưỡng ép để em đau lòng à.”

Ôn Từ nói xong lại xoa xoa mặt anh, cô hôn lên môi anh, “Vậy thì miễn cưỡng đau lòng cho anh đấy.”

Ánh sáng đèn xe phía xa, đèn neon bên kia đường, bầu trời đầy sao đêm nay... khiến Phó Tư Bạch lóa mắt, giống như rơi vào một giấc mơ thất thường, mọi thứ trở nên hư ảo.

Dịu dàng, lưu luyến, đồng cam cộng khổ, trời đất u ám, thiên trường địa cửu... Trong tích tắc, vô số câu nói lăng mạn liên quan đến tương lai vụt qua tâm trí anh.

Cô dừng lại để lấy lại nhịp thở, cô vẫn chưa học được cách lấy hơi thở như thế nào khi hôn nhau, vậy nên thường xuyên hôn một lát rồi lại dừng một lát, nhưng Phó Tư Bạch lại thích hôn cùng cô như thế này.

“Ôn Từ, đến giờ này thì dù có xuống địa ngục anh cũng sẽ không bao giờ buông tay em.”

Ôn Từ nhìn anh, ánh sáng nê-ông phản chiếu trong đôi mắt đen láy của anh, đường nét khuôn mặt của anh rất sắc sảo và cương nghị.

Rõ ràng không phải lời nói tốt đẹp gì như lại khiến cô an tâm.

“Được, dù có xuống địa ngục em cũng sẽ đi cùng anh.”

Chương 134: Xoa bóp

Lão gia đã hoàn toàn dừng tất cả các thẻ của Phó Tư Bạch, là một thái tử gia của Phó gia người được hưởng một cuộc sống đầy đủ về mọi mặt lại hoàn toàn chỉ còn con số không, không còn gì cả.

Ôn Từ luôn lo lắng, anh đã quen sống cuộc sống của một thái tử gia, liệu anh có không quen với một cuộc sống thiếu thốn, không còn có thể tiêu tiền tùy ý nữa.

- --Đọc full tại [Truyenfull.vn](#)--

Nhưng không ngờ là Phó Tư Bạch ngược lại rất thả lỏng, mỗi ngày ngoài những tiết phải học ra thì anh đều đi làm thêm.

Có lúc sẽ đến quán bar để hát chính, hoặc sẽ đi diễn livehouse cùng với ban nhạc Đóm lửa, sau khi kết thúc còn vui vẻ đi uống với bạn bè.

Anh lại đang hưởng thụ một cuộc sống tự do tự tại, vui lo vui nghĩ.

Thậm chí có một lần vậy mà Ôn Từ nhìn thấy nhóm của Phó Tư Bạch và Đoan Phi Dương đang chuẩn bị cho cuộc thi trong trận chung kết của cuộc thi Khởi nghiệp Internet Quốc gia có số tiền thưởng 50000 nhân dân tệ.

Như những gì Ôn Từ biết về anh trước đến giờ, dù có trở thành người thừa kế của Phó gia, tiếp quản một tập đoàn doanh nghiệp khổng lồ này hay là một người vô danh bắt đầu tất cả chỉ từ con số 0 anh đều có thể thích nghi một cách rất nhanh, mà còn làm chúng tốt nhất.

Ôn Từ và Phó Tư Bạch đã không gặp nhau một khoảng thời gian dài bởi vì mỗi ngày anh đều rất bận, Ôn Từ cũng phải thường xuyên đi đi về về giữa đoàn nghệ thuật Lan Ninh và đại học Nam Tương nên thời gian của hai người luôn lệch nhau.

Ôn Từ biết anh đang nỗ lực cho tương lai của bọn họ, vậy nên cô cũng tuyệt đối không thể lười biếng, cô muốn cùng cố gắng với anh.

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

Không gặp nhau hai người chỉ có thể liên lạc với nhau qua tin nhắn.

Fsb: “Làm ppt cho cuộc thi khởi nghiệp thuận tiện nhớ đến em.”

Fsb: “Anh lúc nào cũng có thể làm hai việc cùng một lúc.”

Fsb: “Nhớ dáng vẻ em nằm run rẩy trước mặt anh.”

Lạc Lạc: “Lưu manh!”

Fsb: “Bạn học Lạc Lạc, bạn trai em sắp biến thành hòa thượng rồi.”

Lạc Lạc: “Người bạn rộn là anh đâu phải em ‘mỉm cười’.”

Phó Tư Bạch: “qwq.”

Lạc Lạc: “Bạn trai đừng tỏ vẻ dễ thương nữa.”

Fsb: “Được-v-“

Đến chiều dưới lầu tòa nhà nghệ thuật của Lan Ninh, Ôn Từ vẫn chưa tan học, nhưng cô nhìn thấy Phó Tư Bạch đứng ở hành lang ngoài lớp học, anh dựa vào tường kiên nhẫn chờ cô.

“Ê! Mau nhìn soái ca kìa!”

“Đâu thế! Đâu đâu!”

“Ngoài cửa kia.”

“Trời ạ! Mắt anh ấy đẹp quá!”

Phó Tư Bạch không thường đến đoàn nghệ thuật nên mấy cô gái này chưa nhìn thấy anh bao giờ, lần gặp đầu tiên đã sôi sục lên hết.

Ôn Từ vừa luyện múa, lẩm lúc lại nhìn anh.

Anh mặc một cái áo thun tay ngắn cotton, phía trước có vẽ hình những nét vẽ nguệch ngoạc, quần tây đen tôn lên đôi chân dài của anh.

Phó Tư Bạch thật sự là người đàn ông rất có gu thẩm mỹ về quần áo và phụ kiện, đồ đạc của anh trước giờ luôn rất đẹp. Chỉ là sau khi rời khỏi Phó gia phong cách của anh cũng đơn giản hơn, anh không còn mang đồng hồ nữa, quần áo cũng không còn là của các thương hiệu lớn.

Anh là cái giá trưng đồ điển hình, thêm khí chất phong lưu bất kham của anh thì dù có mặc đồ gì cũng có thể mang đến cảm giác trào lưu.

Sau khi kết thúc lớp luyện tập Ôn Từ lau mồ hôi bước ra khỏi phòng học.

Phó Tư Bạch bước lên, Ôn Từ vội vàng bắt chéo hai tay làm động tác stop với anh, ngăn sự tiếp xúc của anh: “Nóng chết rồi, đợi em đi tắm đã.”

“Được.”

Phó Tư Bạch cầm lấy cái túi của cô, vác lên người rồi đi theo phía sau cô.

Ôn Từ vẫn còn đang nghĩ cái người đàn ông này từ khi nào mà lại ngoan ngoãn, nghe lời như vậy. Nhưng cô lại không ngờ ngay khi đi đến góc của hành lang không còn ai thì anh lại nhào đến ôm cô từ phía sau, bàn tay anh ôm chặt lấy cô, chôn cả khuôn mặt vào cổ cô, hơi thở nóng bỏng phả vào tai cô: “Xin lỗi, anh không nhịn được nữa, nhớ chết anh rồi.”

“Phó Tư Bạch!” Ôn Từ vùng vẫy, đẩy anh ra, “Vừa mới tập luyện, mồ hôi nè!”

“Lạc Lạc nhớ anh không.”

“Không nhớ, đi ra coi.”

“Em thay đổi rồi.”

“.....”

Ôn Từ biết cái người đàn ông này mà dính người là dính muốn chết, chỉ có thể để mặc anh ôm rất lâu, từ từ mới thoát ra: “Em đi tắm đã.”

“Mau lên.” Phó Tư Bạch xách cầm cho cô, “Đừng để anh chờ quá lâu đấy.”

Ôn Từ đi vào phòng tắm, Từ Thần Thần kéo rèm ra, kích động nói với Ôn Từ: “Trời ạ, Ôn Từ, bạn trai cậu quá đẹp trai rồi!”

Cô đem áo để lên giá, mở vòi sen, cô cười nói: “Phải đấy, anh ấy chẳng có gì cả chỉ có mỗi khuôn mặt này thôi.”

“Tớ mà có bạn trai đẹp như hoa như thế thì thà là sê kim ốc tàng kiều, cố gắng kiếm tiền để bao nuôi!”

“Cậu nói có lý đấy.”

“Đương nhiên.”

“Ừm, tớ cũng sẽ cố gắng múa để kiếm tiền!”

Ôn Từ tắm xong thay một chiếc váy liền sạch sẽ, thoải mái rồi sẵn tiện trang điểm cho mình.

Phó Tư Bạch một tay xách cặp cho cô, một tay ôm lấy bờ vai mảnh khảnh của cô, anh tham lam hít mùi sữa tắm dịu ngọt trên người cô, rồi nói: “Bạn gái của anh bây giờ thấy anh cũng phải chú ý hình tượng sao, trang điểm nữa kìa.”

“Đây rất bình thường nhé.”

“Phó Tư Bạch của trước kia không xứng để em trang điểm à?”

Ôn Từ không kìm lòng được mà sát lại gần anh hơn, người con gái chỉ làm đẹp vì người mình thương, khi có người thương rồi thì đương nhiên cũng muốn luôn trẻ đẹp trước mặt anh ấy.

“Trước kia anh quá vô lại rồi.”

“Là em có thành kiến với anh mới cảm thấy anh vô lại đấy.”

“Cũng phải nhỉ.” Ôn Từ nhớ lại thời gian gặp nhau lần đầu, cô mỗi ngày một cảm xúc, với anh lúc tốt lúc xấu, thật sự là dằn vặt anh quá đủ rồi.

Cô mỉm cười vuốt mái tóc trắng bạch kim của anh, “Tư Bạch, sau này em sẽ thương anh, sẽ không ghét anh nữa đâu.”

Mái tóc của Phó Tư Bạch bị cô vò đến rối nùi, nhưng cũng cam tâm: “Muốn thương anh như thế nào.”

Cô nhón chân lên để kề sát lên tai anh, nói với giọng điệu dịu dàng: “Anh muốn như thế nào thì thế đó đi.”

Phó Tư Bạch cảm thấy như có một dòng điện chạy dọc sống lưng, anh cười một tiếng, nắm lấy tay mềm mại của cô rồi ép cô vào tường, tư thế này mang đến sự áp chế tuyệt đối: “Con thỏ nhỏ học được cách trêu chọc đàn ông rồi?”

“Ay, buông ra.” Ôn Từ lo sẽ bị bạn học trong đoàn nhìn thấy, cô nhỏ giọng nói, “Về trước đi, được không.”

“Là tự em không biết lựa chõ để nói, bây giờ biết sợ rồi hả.”

Ôn Từ đáng thương chớp chớp mắt: “Tư Bạch, em sai rồi, được chưa.”

Phó Tư Bạch hừ một tiếng, biết cô đang giả vờ ngoan ngoãn nhưng anh vẫn buông cô ra.

Cô quá hiểu cái anh muốn gì, khi ép anh điên cuồng sẽ giống như con mồi bị sa vào lưới, dù cho có vùng vẫy cỡ nào thì cũng sẽ không thoát được lưới tình dịu dàng mà cô bày ra vì anh.

Phó Tư Bạch không muốn vùng vẫy, anh đã sớm cam tâm tình nguyện bị cô gặm nhấm.

Đi ra khỏi tòa nhà nghệ thuật trời đã bắt đầu vào tối, Ôn Từ chủ động nắm tay anh, cùng anh đi dạo trên phố với dòng người và xe cộ qua lại, những ánh đèn neon rực rỡ.

Mười ngón tay đan chặt vào nhau, những chiếc lá đầu tiên của mùa đông đang xào xác rơi.

Ôn Từ lại có một cảm giác an tâm không thể tả, cô nghĩ về tương lai và quãng đời sau này, nếu có thể nắm tay anh mãi thì đó sẽ là một chuyện hạnh phúc biết bao.

“Phải rồi, vị hôn thê đính ước từ bé họ Phương của anh đó em đã

giới thiệu cô ấy cho Đoạn Phi Dương rồi, có vẻ như hai người sắp thành rồi.”

Phó Tư Bạch:?

“Sao? Không nỡ à.”

Mấy giây sau Phó Tư Bạch giơ con trỏ lên với cô: “Lợi hại.”

Ôn Từ tắt cười, đẩy tay anh ra: “Ai hả.”

“Từ khi nào em biết Phương Tâm Từ.”

“Xin kính anh, em đâu phải một con ngốc, lần đầu tiên gặp nhau còn đoán không ra nhưng sau đó thấy em ấy một mình xách vali nói vài câu là đã đoán ra được rồi.”

Phó Tư Bạch và cô ngồi bên cái ghế đá trên lề đường, giải thích với cô: “Bà nội cô ấy và ông nội anh lúc trẻ là một đôi yêu nhau, lúc đó ông nội anh là thanh niên trí thức về quê thì quen được bà nội cô ấy. Nhưng sau này tách ra ông nội anh đi học đại học, sau khi tốt nghiệp về quê tìm bà thì bà đã gả cho người khác rồi. Sau này ông nội anh cũng lấy vợ môn đăng hộ đối rồi sinh ra ba anh.”

“Đại khái không có được mới là thứ nhớ mãi không quên nhất, bà nội anh là người đến sau mà bà nội cô ấy lại như một cái dầm ở mãi trong tim ông. Mấy năm nay ông nội vẫn luôn giúp đỡ cho nhà của Phương Tâm Từ, thậm chí còn lập ra một cái định ước hoang đường cho anh và cô ấy, muốn bù đắp sự nuối tiếc ban đầu.”

Ôn Từ nghe Phó Tư Bạch tường thuật đơn giản lại, cô cũng nhíu mày: “Trời ạ, Phó Tư Bạch, cả nhà anh thật sự là đại tra nam luôn! Câu này em có thể nói không vậy.”

“Em nói đúng.”

“Thật sự quá tra rồi!”

“Biết vậy mà em còn nhảy vào đấy.”

Ôn Từ bật cười nói: “Không sợ, đợi em chán rồi liền đá anh luôn.”

“Đá anh?” Phó Tư Bạch bật cười, “Trước đây lúc bị đá là ai khóc lóc nói không nỡ, không muốn chia tay thế.”

Ôn Từ khẽ hừ một tiếng, chính trực nói: “Chuyện qua rồi không được nhắc lại!”

Phó Tư Bạch nhéo hai má cô, ánh mắt anh thật sự chỉ toàn là tình yêu dành cho cô.

Ôn Từ dựa sát vào anh, cầm cô đặt lên vai anh, nũng nịu nói: “Tư Bạch chân em đau quá đi.”

“Sau tối nay càng đau hơn.”

“???”

Cô cởi giày ra, không chút khách khí mà đặt chân mình lên đùi anh, “Xoa bóp cho em đi!”

Phó Tư Bạch cũng rất tốt, anh xoa xoa cái chân nhỏ nhắn của cô, giúp cô thư giãn gân cốt: “Anh phát hiện bạn gái anh càng ngày càng giống sư tử hà đông rồi đấy.”

“Còn không phải bởi vì anh cả ngày đến tối cũng không nói tiếng người hả.” Ôn Từ chán ghét nhìn anh rồi nói, “Còn làm chuyện không giống ai.”

“Thoải mái không?”

“Ừm, cũng được, mạnh chút nữa.”

Ngón tay Phó Tư Bạch hơi dùng lực.

“Úi, đau!”

“Em bảo anh mạnh hơn, nhưng anh cũng không nên dùng lực quá
chứ!”

“Được.”

Anh kiềm lực lại, xoa bóp từng chút từng chút một cái chân nhỏ nhắn
của cô.

Ôn Từ thấy hiếm khi tính tình anh được như vậy nên được voi đòi
tiên, cô nói: “Phó Tư Bạch, anh có yêu em nhiều không?”

“Yêu cái gì quỷ hả.”

“....”

Ôn Từ co chân đá anh một cái lại bị anh giữ chặt lại: “Đừng có làm
loạn.”

“Anh rất đáng ghét!”

“Câu nói này bạn gái đã nói không dưới 100 lần rồi.” Anh nắm lấy
chân còn lại của cô mà xoa nắn, ngón tay thô ráp điều chỉnh lực xoa,
khiến cô từ từ thả lỏng.

Cô tức giận nói: “Không nói thì thôi, em cũng sẽ không hỏi nữa.”

Phó Tư Bạch mang giày vào cho cô rồi nhàn nhạt nói: “Yêu cũng
không cần nói, nói rồi có thể làm được gì.”

“Sao không thể làm gì hả, để em vui vẻ không được à?”

“Cô nương, nếu em chỉ một câu nói như có như không này mà vui thì sẽ rất dễ bị đàn ông lừa gạt đấy.”

“Anh nói...hình như cũng có lý.”

Đột nhiên Ôn Từ vậy mà bị lời ‘nói xàm’ của anh thuyết phúc, “Vậy làm sao em tin là bạn trai yêu em thế?”

“Yêu thì đương nhiên phải làm nhiều.”

“....”

Chương 135: Xe bus

Ôn Từ biết Phó Tư Bạch không còn sống ở căn hộ Ngụ Hồ nữa, nhưng cũng không sống ở kí túc xá của trường bởi vì anh thường xuyên đi diễn đến nửa đêm, vậy nên anh thuê một căn nhà ở gần trường.

Cô luôn nói muốn đi đến nhà ăn thuê để xem thử nhưng mãi vẫn chưa có thời gian, hôm nay vừa hay hai người đều rảnh nên Ôn Từ đi cùng Phó Tư Bạch đến căn nhà anh thuê.

- --Đọc full tại Truyenfull.vn--

Hai người ngồi xe bus, Phó Tư Bạch đã làm thẻ đi xe công cộng, trước đây mỗi khi lên xe anh luôn quên việc quẹt thẻ còn bây giờ đã thành thực. Khi lên xe anh quẹt hai lần để thanh toán cho Ôn Từ luôn.

Anh ngồi xe bus vẫn có hơi không quen, Ôn Từ thường xuyên bỏ vào cặp một trái quýt hoặc chanh, lúc anh cau mày cô sẽ vội vàng lấy ra đưa lên mũi cho anh ngửi.

Phó Tư Bạch gục cả người vào lòng cô, ôm cô, anh tham lam ngửi mùi hương vươn lại trên người cô: “Cuộc sống vất vả quá.”

“Hết cách thôi, bạn trai nhà chúng ta trời sinh đã sống phú quý rồi.” Ôn Từ cũng tựa đầu vào anh, hai người cứ dựa vào nhau như thế, “Ở bên cạnh em sẽ phải trải qua những ngày tháng vất vả.”

“Vậy em đối xử tốt với anh một chút đi.”

“Sẽ!”

Ôn Từ hình như nhớ ra gì đó, cô vội vàng lấy một viên kẹo chua vị chanh từ trong cặp ra, cô xé vỏ kẹo rồi đưa đến miệng cho anh, “Em đặc biệt chuẩn bị cho anh đấy.”

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

Phó Tư Bạch ngâm kẹo chanh vào liền hơi cau mày: “Chua.”

“Như vậy mới có thể giải sầu được.”

“Mà cũng quá chua rồi.” Mắt anh nheo lại, có vẻ như sắp chịu không nổi rồi.

“Không có mà!” Ôn Từ bối rối nói, “Em ăn rồi, cũng đâu có chua tới vậy.”

“Em thử xem.”

Ôn Từ đưa tay sờ cặp lại lấy ra một viên kẹo nữa, Phó Tư Bạch giữ chặt cổ cô rồi hôn cô, anh đưa viên kẹo vị chanh qua miệng cô.

“Nè!” Vị chua chua ngọt ngọt ngay lập tức tỏa ra trên đầu lưỡi nhưng cũng không đọng lại quá lâu, người đàn ông đưa đầu lưỡi lướt qua rồi cuốn lấy viên kẹo lại.

Ôn Từ muốn đẩy anh ra nhưng lại bị anh giữ chặt cổ mình, bị trói vào ngực, vẫn chơi “trò chơi ăn kẹo” với cô không biết mệt mỏi.

Lại bị lừa rồi!

May mà chiếc xe bus hai người ngồi này gần như không có khách, mà lại còn là hàng ghế cuối nên không ai chú ý cả.

Mặt Ôn Từ đỏ bừng, ném một ánh mắt cảnh cáo qua cho anh.

Phó Tư Bạch bật cười, giống như một hồ ly tinh quyến rũ đang thưởng thức vị ngọt trên môi cô.

Ngay khi Ôn Từ sắp không thể thở nữa, xe truyền đến giọng nói báo đến trạm, có một nhóm khách lên xe anh mới buông cô ra.

Đôi môi Ôn Từ hơi ướt ướt, và đỏ hồng lên, hai má cô cũng đỏ bừng, đầu ngón tay bấu chặt lấy đường chỉ quần.

Anh thật sự quá xấu xa rồi, dù là thái tử gia của trước đây hay là người nghèo vô danh của bây giờ thì bản tính của cái người đàn ông này vẫn không thay đổi, đối phó với con gái... luôn có thủ đoạn.

Ánh nắng xuyên qua cửa kính ô tô chiếu vào gương mặt hồng hào của cô gái, Phó Tư Bạch dang tay chắn nắng cho cô.

Nhin thấy cô không lên tiếng nên anh nói một câu: “Hôn một chút mà đã giận rồi, bạn gái như thế là đang xa cách với anh à?”

“Anh như vậy là không nghiêm chỉnh.”

“Anh là người thế nào em lại đâu phải không biết.”

“Vậy anh đối với những người khác cũng như vậy?”

Anh mỉm cười, anh vuốt ve phần tóc đang cột đuôi ngựa của cô: “Khi nào mà anh đối với người khác cũng như vậy hả, em là đang ghen với không khí đấy à?”

“Em không tin trước kia anh không có làm như vậy với những người con gái khác.”

“Sao lại bắt đầu tính chuyện cũ với anh rồi, không phải không quan tâm sao?”

“Em... em làm gì mà quan tâm hả.” Ôn Từ đẩy cái tay đang che nắng của anh ra, “Anh đã từng với ai, em không quan tâm chút nào cả!”

Phó Tư Bạch cảm khái: “Vậy nên làm bạn trai vẫn phải giữ mình trong sạch, bởi vì bạn sẽ mãi mãi không thể biết cô bạn gái bề ngoài dịu dàng, ôn nhu, thấu tình đạt lý khi nào sẽ tính sổ chuyện cũ đâu.”

Cô suýt chút nữa bị giọng điệu của anh làm cho bật cười, nhưng vẫn cố nhịn: “Phải, bạn trai thì phải giữ mình trong sạch, anh đã không còn cơ hội nữa rồi!”

Anh nghiêng người ghé vào tai cô, nói với cô bằng giọng điệu gợi tình: “Nếu như anh nói anh đối với các cô gái khác cũng rất tốt, chỉ có xấu xa với mỗi mình em, tin không.”

Ôn Từ nhìn đôi mắt đen láy của anh gần trong gang tấc, vừa trong sáng vừa phóng túng.

Ưu điểm lớn nhất của Phó Tư Bạch là anh không nói dối, cái này cũng là nguyên nhân khiến người ta thấy hận nhất.

Anh thẳng thắn, không giỏi nói dối dù là thiện ý hay ác ý.

“Anh đừng có nói lúc anh với em, vẫn còn...”

“Nụ hôn đầu, lần đầu.” Hai tay Phó Tư Bạch đặt lên đầu từ tốn nói, “Biểu hiện quá tốt đến mức bạn gái không nhìn ra à.”

“.....”

“Phó Tư Bạch, em vẫn cứ tưởng anh không bao giờ nói dối đấy, trước kia anh nói không phải!” Ôn Từ kích động nói, “Lừa em à.”

“Anh chỉ lừa em một lần.”

“Hảm?”

“Về chuyện anh bảo không yêu em.”

“.....”

Ôn Từ hơi nghiêng đầu, liếm môi.

“Muốn cười thì cười đi, nhịn làm gì.”

“Không nhịn.”

“Trong lòng nở hoa rồi chứ gì.”

“Không có! Anh phiền quá đấy Phó Tư Bạch.” Cô đánh anh một cái.”

“Em lại bạo hành gia đình với ông đây rồi đó.”

“Hừ.”

.....

Đến dưới lầu căn nhà anh thuê, Phó Tư Bạch cuối cùng không còn là vẻ ngoài lưu manh và phù phiếm như trước nữa.

Anh rất nghiêm túc nói với Ôn Từ: “Cách trường học gần, thuê ở đây nhưng khu phòng rất lâu đời rồi. Trong nhà có nhiều đồ đạc vẫn còn chưa chuẩn bị đầy đủ, anh muốn đợi khi sắp xếp mọi thứ xong xuôi mới mời em đến.”

“Có gì đâu, anh còn khách khí với em đấy à.” Ôn Từ đi thẳng vào lầu căn nhà.

Sảnh vào là bức tường quét vôi cũ kỹ với đủ loại nhãn mác nhỏ trên tường, có nhận mở khóa, sửa ống nước còn có một số tờ giấy dán nhìn sơ qua đã biết là kinh doanh bất hợp pháp.

Tòa nhà có 40 tầng nhưng chỉ có hai thang máy nên thời gian chờ rất lâu, người chờ lẫn lộn. Có người mặc đồng phục nhân viên nghiêm chỉnh, có các cô gái trẻ ăn mặc xinh đẹp, có người già còn có nhân viên giao hàng.

Đợi khoảng chừng 5 phút thì thang máy cũng xuống, cả nhóm ồ ạt đi vào chen chúc nhau sợ s敬畏 không kịp vào đợt thang máy này.

“Tư Bạch, chúng ta ngồi một chút đi.” Ôn Từ nhìn thấy nhiều người thật sự quá phức tạp nên cô không muốn chen chúc đi một chuyến.

Phó Tư Bạch nhìn đồng hồ trên điện thoại: “Sắp đến giờ cao điểm tan làm rồi, người tan làm chỉ có đông hơn thôi chứ không ít được.”

“Ừm....”

Anh bảo vệ cô chen vào thang máy, đến chỗ góc đưa tay ra để bảo vệ cô, anh ôm cô trong một không gian cực hẹp nhưng đủ để tránh sự va chạm của những người xung quanh.

Nhưng thang máy thật sự có quá nhiều người, hai người Phó Tư Bạch và Ôn Từ gần như bị ép chặt kín.

Ôn Từ ngửi thấy mùi hồn tạp, chỉ có thể vùi khuôn mặt mình vào trong vòng ngực anh, cô hít thở mùi hương của anh mới có thể thấy hơi dễ chịu được một chút.

Cô hơi nghiêng đầu nhìn thấy trong thang máy bị vẽ bậy đủ thứ, viết đầy những số điện thoại, trên màn hình điện tử đối diện còn đang chiếu quảng cáo về một khu thẩm mỹ viện.

Cô lại dời ánh mắt đi nhìn về Phó Tư Bạch.

Anh hơi nghiêng đầu, đường quai hàm đẹp và sắc nét, với những sợi râu không rõ ràng, và đôi mắt anh di chuyển xuống để tiếp xúc với cô.

Khóe mắt anh hơi nhếch lên lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Ôn Từ cùng cười với anh, có một lúm đồng tiền nhỏ trên má trái, cả hai đều đang giả vờ thoái mái và hờ hững.

Nhưng cô biết Phó Tư Bạch càng không thể chịu nổi cảnh này hơn so với cô, anh rất phản cảm với việc tiếp xúc, đụng chạm với người lạ, nhưng tình hình hiện tại như vậy thì gần như mỗi ngày đều sẽ xảy ra.

Mà anh có vẻ như cũng luyện mãi thành quen.

Trái tim Ôn Từ có hơi xót xa.

Cuối cùng thang máy dừng lại ở lầu 13, Phó Tư Bạch bảo vệ Ôn Từ để cô đi ra, căn hộ này là một hành lang ngoằn ngoèo với một khoảng rỗng ở giữa, có thể nhìn thấy tầng đối diện.

Ở đây mở công ty, viện thẩm mỹ, còn có những khu trông rất bí ẩn như trong các kịch bản giết người... tốt xấu lẫn lộn.

Các căn nhà chí chít nhau, nhìn thôi đã thấy rất ngột ngạt.

Ôn Từ đi phía sau Phó Tư Bạch, nhỏ giọng nói với anh: “Sao lại thuê ở đây thế?”

“Gần trường học.” Phó Tư Bạch bình tĩnh trả lời, “Em không thích nơi này thì sau này ít đến thôi.”

“Thế sao được.”

Anh quay đầu nhìn cô, ánh mắt sâu xa: “Sao không được.”

Ôn Từ nói lí nhí: “Em nhất định phải thường xuyên đến tìm anh.”

“Có thể đến khách sạn.”

“Phó Tư Bạch! Em đến tìm anh không phải vì cái đó! Em...” Ôn Từ nhìn ra được ý muốn trêu chọc cô trong mắt anh, vội nói, “Em không thể chỉ là vì muốn đến thăm anh à.”

“Tức giận gì chứ.” Phó Tư Bạch vươn tay ra vuốt tóc cô, anh nhẹ nhàng nói, “Được rồi, đừng nghĩ nhiều, biết là bạn gái anh là người nghiêm chỉnh rồi.”

“Anh phiền thật đấy.”

“Câu này một ngày em nói hơn 10 lần rồi.”

Đến trước cửa phòng Phó Tư Bạch lấy chìa khóa ra. Trước khi vào phòng anh vẫn quay người lại nói với Ôn Từ: “Lạc Lạc, đồ đạc trong phòng vẫn chưa sắp xếp xong, có hơi sơ sài.”

“Không sợ, bộ có thể còn sơ sài hơn căn nhà đó gần đường của em trước kia sao...”

Lời nói còn chưa dứt, cửa phòng mở ra, cô nhìn thấy căn phòng 60m2 khiến cô rút lại những lời vừa thốt ra.

Quả thật, quả thật còn sơ sài hơn nhà cô rất nhiều.

Cô đi vào tham quan một vòng, căn nhà này không có nhiều đồ điện, ngay cả tivi và máy giặt cũng không có. Chỉ có một chiếc giường lớn kê giữa tấm vải kẻ sọc xanh trắng, ga trải giường được gấp gọn gàng.

Cạnh cửa sổ có một cái bàn học, trên bàn xếp chất đống những cuốn sách về chuyên ngành, cây guitar được đặt cạnh bàn, không có bàn trà, không có ghế sofa, không có tủ lạnh... cái gì cũng không có.

Dù rất sơ sài nhưng căn phòng lại rất gọn gàng sạch sẽ.

Ôn Từ đi đến cái tủ, cô đưa tay ra sờ sờ, và nó đã được lau sạch sẽ, kể cả gạch lát nền cũng sáng bóng.

Ôn Từ đến nhà vệ sinh, nó càng nhỏ hơn, chỗ ướt khô cũng không thể phân biệt được. Bên cửa sổ còn có dấu vết của nấm mốc theo năm tháng, có thể thấy anh đã lau rất mạnh nhưng vẫn không lau sạch được.

Dưới cống bốc lên mùi kì lạ, anh đã đặt hai chậu cây mùi hương thanh mát, còn có một bình tỏa hương chanh để dịu bớt.

Ôn Từ cuối cùng cũng hiểu anh chọn thuê căn này đương nhiên không thể là vì nó gần trường.

Là lí do kinh tế, làm như vậy anh mới có thể tiết kiệm được một số khoản chi tiêu trong phạm vi khả năng của mình.

Đây là thứ cô có thể nhìn thấy, còn những thứ cô không thấy không biết anh đã trải qua bao nhiêu sự túng quẫn.

Cô quá hiểu việc một người đang từ một cuộc sống giàu sang sung túc đột nhiên bị lôi tuột xuống một cuộc sống vất vả, khó khăn đến không thấy đáy, bởi vì chính bản thân cô đã thật sự đã trải qua... vậy nên cô hiểu rất rõ.

Nhưng anh thật sự có thể không cần chịu những thứ này, anh có một cuộc sống tốt nhất.

Bây giờ mỗi ngày trôi qua lại mệt mỏi như vậy, lúc nói chuyện giọng anh cũng rất khàn.

Phó Tư Bạch chống một tay lên ban công, nhìn những đám mây đang như thiêu đốt ở đằng xa, mặt trời đang lặn, cơn gió mát cuốn theo một chiều mùa cuối thu.

“Khó chịu không.” Anh hỏi như có như không, “Đã nói là vẫn chưa sắp xếp xong, không nghe còn cứ muốn đến.”

“Phó Tư Bạch, con người anh thật sự...”

Ôn Từ không biết mình nên nói gì mới được, trái tim cô đầy muộn phiền, đau lòng cho anh còn anh thì như người không có chuyện gì.

“Phó Tư Bạch, anh không thể khiến người khác đối tốt với anh được chút nào, anh không xứng.”

Phó Tư Bạch chống một tay lên lan can, cười nhạt rồi rồi chia sẻ với cô: “Vừa mới chuyển vào hai ngày, lúc đó thật sự anh không quen, mất ngủ mãi. Nhưng mấy ngày nay quá mệt rồi vừa ngã đầu xuống liền ngủ. Giờ anh mới biết mất ngủ gì gì đó đều là do giàu có mà sinh bệnh. Con người khi mệt đến một mức độ nào đó rồi thì đứng cũng có thể ngủ gật nữa.”

Ôn Từ đi đến cạnh anh, cô nghiêm túc nhìn người đàn ông bên cạnh mình.

Trên người anh có vẻ như có gì đó không giống nữa, anh không còn là cậu thanh niên phóng túng bất kham mà cô quen trước đó. Đáy mắt đen và sâu... càng thêm thâm trầm và thành thực.

Cô thật sự rất thích dáng vẻ bây giờ của anh, không kìm lòng được mà lại gần sát anh, ôm lấy cánh tay anh, “Bạn trai của em còn xúc cảm gì nữa kể với em đi.”

“Xúc cảm lớn nhất chính là... cuộc đời cmn không thể không có tiền, không có tiền là không có thể diện nữa.”

“Thật à.”

Một tay Phó Tư Bạch ôm cô: “Vậy nên Ôn Từ, anh tha thứ cho em

rồi.”

“Anh tha thứ cho em cái gì vậy.”

“Tha thứ cho tất cả việc trước kia em hay cáu bẩn vô cơ với anh.”

Anh bây giờ... đã thật sự hiểu được cuộc sống trước kia của cô rồi.

Ôn Từ đẩy anh: “Không cần anh tha thứ, cảm ơn!”

“Anh muốn tha thứ.”

“Không cần!”

“Cần.”

Ôn Từ nén cười, mắng một tiếng: “Đồ ấu trĩ!”

Phó Tư Bạch kéo cô vào phòng: “Nói thật đi, em có muốn ngủ ở giường anh không? Thật sự cũng không tệ lắm đâu.”

Ôn Từ từ ngồi xuống bên mép giường rồi thử nói: “Cũng được, giường nhà em cứng hơn cái này.”

“Phải không?”

“Phải, vậy nên có thể thích nghi được.”

Phó Tư Bạch nhìn cô, khóe môi anh cong lên nụ cười ấm áp: “Nó, hay là anh?”

Mặt cô đỏ lên, xoay người muốn đi nhưng Phó Tư Bạch lại kéo cô lại, ép cô xuống giường.

“Có thể thích nghi vậy anh không khách khí nữa.”

Tình yêu kìm né n như thủy triều trào dâng, cứ thế nổ tung.

Chương 136: Nói nói cười cười

Đêm đó Ôn Từ vẫn luôn nắm chặt lấy tay anh. Đến lúc cả hai như hòa làm một thì mười ngón tay ấy đan cài vào nhau.

Không biết từ khi nào cô đã thật sự đắm chìm không thể thoát ra nữa.

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

Phó Tư Bạch vẫn luôn hôn cô, hôn mãi anh vẫn không thấy đủ. Đêm nay cả cơ thể và trái tim cô đã hoàn toàn thuộc về anh, Phó Tư Bạch không biết phải yêu cô như thế nào.

“Thật sự cũng không tệ lắm.” Ôn Từ dựa vào cơ bụng của anh, nhìn lên trần nhà, “Chiếc giường của căn nhà nhỏ này hình như nằm ngủ cũng không có gì khác biệt lắm so với cái ở căn hộ Ngụ hồ.”

“Đó là bởi vì người đàn ông ngủ cạnh em vẫn không thay đổi.”

“Cũng đúng.” Ôn Từ bị anh chọc cười, ngẩng đầu lên nhìn anh, “Phó Tư Bạch, rốt cuộc anh có thích em không thế.”

“Để được ở cùng em, ông đây đã một đường từ Rome đến thẳng Châu Phi, em cảm thấy sao?”

Phó Tư Bạch cũng trầm mặc, bây giờ anh vẫn không hề muốn phá vỡ tất cả.

Quan hệ giữa anh và cô không hề đơn giản, còn có ân oán đời trước giữa Ôn gia và Phó gia, còn có rất nhiều vấn đề phức tạp chưa được

giải quyết.

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

“Trước đây anh đã từng nói rồi, từ ngày em trở thành bạn gái của anh thì anh sẽ chỉ yêu em.”

Ôn Từ tách những đầu ngón tay anh, nghiêm túc nói: “Vậy mai anh đi xóa hình xăm đi.”

Anh bật cười: “Cũng không cần lầm, em cứ coi chữ W này là mình đi.”

“Trời ạ, anh là kiểu tra nam gì vậy!” Ôn Từ tức giận đẩy anh ra.

Phó Tư Bạch lật người đặt cô lên gối, anh không ngớt ném lấy đôi môi của cô, và tay còn lại bắt đầu trêu chọc cô.

Ôn Từ lập tức giữ chặt tay anh lại: “Bây giờ có thể thêm wechat không?”

“Trước đây thì không nói nhưng bây giờ em thật sự xót tiền gửi tin nhắn rồi.”

“Bạn gái của anh nhỏ nhen vậy.” Phó Tư Bạch bất lực lấy điện thoại ra, “Được, thêm.”

Mấy giây sau cả khuôn mặt đầy bất mãn của cô đưa màn hình điện thoại cho anh, chỉ vào màn hình cái tài khoản sueldjekj39458.

“”

“Tra nam có phải anh đang nuôi nhân tình không?”

“Không có.”

Cuối tuần sau đó Phó Tư Bạch và Ôn Từ cùng nhau đi siêu thị mua rất nhiều đồ dùng để trang trí cho ngôi nhà nhỏ đơn giản nhưng ấm áp này.

“Tư Bạch, anh nhìn cái bức tranh hình chú mèo con kia, có thể dán lên tường.”

Ôn Từ nhón chân để lấy tấm ảnh nhưng lại với không tới.

Phó Tư Bạch vươn tay ra lấy bức tranh xuống, anh nhìn một lướt, hai chú mèo con dễ thương được vẽ bằng màu nước trên vài mô tả một buổi chiều mùa hè đang chơi với những quả bóng được dệt bằng sợi chỉ.

Anh nhướng mày nói: “Em chắc chắn muốn dán mèo ở nhà anh?”

Ôn Từ nhớ đến phong cách bày trí ở căn hộ Ngụ Hồ của Phó Tư Bạch, phong cách tối giản gồm đen, trắng và xám quá thực không hài hòa với bức tranh mèo ấm áp.

Nhưng cô vẫn bỏ bức tranh vào rổ mua hàng: “Cũng tính là tốt hơn so với phong cách Syria trong nhà anh bây giờ.”

Phó Tư Bạch cười: “Em nhắc anh mới nhớ thật sự có thể biến thành phong cách chiến tranh của Syria đó, cá tính mà còn tiết kiệm.”

“Nếu anh thật sự muốn biến căn nhà anh trở thành nơi hỏa tiễn nổ tung thì em sẽ không bước chân vào đâu!”

Một tay anh vươn ra ôm eo cô, véo nhẹ rồi thì thầm bên tai cô: “Em nỡ?”

Ôn Từ bị anh làm cho hơi ngứa ngứa, đẩy anh ra rồi lại đi đến khu gia dụng để chọn một số loại hoa giả, bỏ vào trong rổ mua sắm: “Xem nè giống y như thật, mà rẻ hơn hoa thật, mà còn không cần cắm nữa.”

Hai tay Phó Tư Bạch đút vào túi quần đi sau cô, Ôn Từ vãy vãy bình hoa giả trong tay với anh: “Phó Tư Bạch anh cảm thấy thế nào?”

“Anh cảm thấy anh không dám thấy thế nào.”

Dù sao trong nhà bày trí thế nào cũng đều dựa vào sở thích của cô, cô quyết là được.

“Phó Tư Bạch, anh lại cãi em.”

“Anh không có, anh không dám.”

Ôn Từ lấy những bông hoa gõ vào đầu anh: “Đây là nhà của anh, anh cũng phải phát biểu ý kiến một chút chứ.”

Phó Tư Bạch suy nghĩ rồi nói: “Hoa này dễ bám bụi, không dễ rửa sạch và phơi khô, đến lúc đó chắc cũng vẫn phai vứt, mà cái này cũng có hơi đắt.”

Lời vừa dứt Ôn Từ đã tự mình làm chủ, cô bỏ bình hoa vào trong rổ mua sắm.

Phó Tư Bạch lập tức sửa lời: “Đắt hoàn toàn cũng không sao cả, đồ trang trí thì phải mua cái mình thích nhỉ.”

“Ừm, em cũng cảm thấy dù có hơi đắt nhưng thích là được.” Ôn Từ vui vẻ đẩy xe đi thanh toán, “Về sau anh có thể nói cách nghĩ của anh với em nhiều hơn nhé.”

Phó Tư Bạch nuốt nước bọt: “Cách nghĩ của anh là bạn gái nói gì cũng đúng.”

Bước ra khỏi siêu thị gia đình, gió thu ùa về mang theo cái se lạnh sấp bước vào đông.

Ôn Từ đột nhiên nhớ đến một cái phiếu có thể rút thăm, thế là cô bảo Phó Tư Bạch xách túi lớn túi nhỏ ra ngoài cổng đợi mình, mình cô đi đến quầy để đổi quà.

Những bông hoa lan nhỏ màu trắng của có hình dáng tương tự như cây dàn dàn, nhưng hương thơm nhẹ hơn hoa dàn dàn.

Cơn gió mùa thu buốt giá cuốn theo những chiếc lá bạch quả rơi trên mặt đất, mái tóc bạc phơ của người già cũng bay bay trong gió lạnh.

Lúc nhỏ Phó Tư Bạch thường thấy có người đi mua phong lan vàng, treo lên cổ áo để thay cho nước hoa.

Ví dụ như mẹ của anh Lâm Dao Chi, trên cổ áo của bà cũng thường sẽ cài một cành lan.

Nhưng người trẻ bây giờ sẽ không làm như vậy nữa bởi vì bây giờ có rất nhiều loại nước hoa, sẽ không cần phải dùng cách xưa cũ này để tỏa hương thơm thanh mát nữa.

Phó Tư Bạch đi qua, cúi người hỏi: “Bà ơi, một cành bao nhiêu tiền thế?”

Bà lão có vẻ như nghe không hiểu, bà “a” lên hơi bối rối.

“Cháu hỏi là cái này bao nhiêu tiền một cành ấy?” Anh nói to hơn.

“1 tệ.” Bà lão run rẩy dũi ngón tay ra làm dấu, “1 tệ.”

Phó Tư Bạch đếm số hoa lan trong giỏ, có cỡ 10 mấy cành.

Anh lấy khoảng 20 tệ ra đưa cho bà: “Cháu mua hết, bà mau về nhà đi ạ.”

Ánh mắt bà lão có hiện lên ý cười, nhướng mày lên, run rẩy lấy ra một chiếc túi khăn tay rồi đổ hết mấy đồng tiền lẻ ra.

“Không cần tìm đâu ạ.” Phó Tư Bạch bỏ tiền vào trong túi khăn tay cho bà, còn mình thì tự bỏ hết bó phong lan vào túi nhỏ, “Bà mau về đi ạ.”

“Cảm ơn, cảm ơn cháu nhé! Người trẻ, cháu thật sự rất tốt.”

Bà không ngừng cảm ơn anh, quay người run rẩy rời đi.

Phó Tư Bạch cầm đóa phong lan đặt lên mũi ngửi, vừa xoay người đã nhìn thấy Ôn Từ đứng nhìn anh mỉm cười, làn gió thổi qua làm tung bay vài lọn tóc mái của cô.

Ôn Từ khá bất ngờ vì vô tình nhìn thấy một mặt lương thiện của người bạn trai luôn có khuynh hướng xa cách với tất cả mọi người.

Ngoài sự ngạc nhiên ra thì còn có cả cảm giác an tâm ấm áp nữa.

Thái tử gia của Phó gia khiến anh phải che giấu đi rất nhiều thứ, bây giờ những phẩm chất tốt đẹp--- đang hiện ra trước mặt cô, khiến cô phát hiện ra bạn trai cô là người xứng đáng được thích đến cỡ nào.

“Đến đúng lúc nhỉ.”

Phó Tư Bạch rút ra một cành hoa lan đẹp nhất to nhất cài nó lên cổ áo của Ôn Từ, “Mẹ anh trước đây thích cài như vậy, cả ngày đều thơm, còn thơm hơn cả nước hoa nữa.”

“Vậy anh cũng cài cho em nhiều đi.”

“Đồ ngốc, một cành là được, cài lên nhiều quá người sẽ ngọt ngạt lắm.”

Ôn Từ chỉ vào cái túi nhỏ trong tay anh: “Thế anh còn mua nhiều như vậy.”

Phó Tư Bạch nhún vai: “Mùi bốc lên từ ống cống quá nồng nên cầm về để bớt mùi.”

“ ”

Ôn Từ thề là cô cũng sẽ không bao giờ cảm động vì nhân cách “tốt đẹp” của cái người bạn trai này nữa.

Anh vẫn là Phó Tư Bạch có khuynh hướng xa cách với mọi người mà.

Hai tuần sau, cuộc thi chung kết khởi nghiệp internet toàn quốc đã được mở màn tại khu hội trường học thuật.

Ôn Từ từ đoàn nghệ thuật Lan Ninh đến là 2 giờ rưỡi chiều, cô bắt xe đi một cách gấp gáp. Cuối cùng, trước khi đội của Phó Tư Bạch là nhóm cuối lên sân khấu thì cô đã đến khán phòng học thuật.

Hội trường học thuật đã ngồi đầy người nhưng lại rất an tĩnh.

Mạc Nhiễm rồi hàng ghế trước nhận được điện thoại của Ôn Từ, cô xoay người vãy vãy tay để nói đã giữ chỗ cho Ôn Từ rồi.

Ôn Từ cúi người, vừa đi vừa xin lỗi để qua.

Vừa mới ngồi xuống cô liền nhìn thấy Phó Tư Bạch lên sân khấu.

Phó Tư Bạch trên sân khấu đã trở lại với dáng vẻ mặc vest giày da, vẫn là trang phục như thường ngày lúc anh tiếp quản tập đoàn Phó thị. Khí chất phi phàm, hoàn toàn không còn dáng vẻ phong lưu, bất cần lúc anh cầm guitar biểu diễn nữa, thay vào đó là sự nghiêm nghị, cẩn trọng, nghiêm túc.

Cả người anh đều toát ra một khí chất rất có thể khiến người ta sinh ra một cảm giác tin tưởng một cách kiên định.

Cuộc thi lần này đã kéo dài gần một học kì, Phó Tư Bạch trước sau cũng chuẩn bị khoảng gần 4 tháng trời. Từ kế hoạch khởi nghiệp ban đầu đến thực hành nhóm quy mô nhỏ sau này, rồi xác định tính khả thi của việc lựa chọn chủ đề.

Ôn Từ biết anh đã tốn rất nhiều công sức và thời gian vào đây.

Có thể bước vào vòng chỉ còn 5 đội vòng chung kết thì họ đều là những đội ưu tú đã trải qua khảo nghiệm của thị trường và thực sự đã có thể tạo ra được lợi nhuận thực tế trong đội.

Phó Tư Bạch đang bình tĩnh thuyết trình về thành tích của đội trong cuộc thi khởi nghiệp trước ban giám khảo, mỗi một mục nội dung trên ppt được trình bày đâu vào đấy, rõ ràng để báo cáo kết quả thực tế và lợi nhuận của nhóm trong giai đoạn này.

Dù cho anh là người thừa kế của tập đoàn Phó thị hay là giọng ca chính của ban nhạc Đóm quỷ, người có thực lực thì ở bất cứ lĩnh vực nào cũng đều sẽ tỏa sáng, sẽ không có chuyện bị chôn vùi.

Mạc Nhiễm nói nhỏ với Ôn Từ: “Lợi nhuận thực tế ở nhóm của bạn trai em là cao nhất đấy. Dù cho các kế hoạch khởi nghiệp mấy nhóm trước đó cũng rất tốt, ppt cũng làm rất lòe loẹt, có màu sắc. Nhưng nếu lấy kế hoạch khởi nghiệp so cùng với cái của Phó Tư Bạch thì vẫn có sự khác biệt về tính thiết thực với nhau, quán quân lần này... cầm chắc rồi.”

Ôn Từ đối với mấy cuộc thi khởi nghiệp lớn như này thì không hiểu gì cả, nhưng cô chỉ biết thời gian này Phó Tư Bạch đều làm tới khi trời sáng để làm ppt và hạng mục kế hoạch.

Người giống như anh làm việc này rất nghiêm túc và chuyên tâm.

Kết quả đương nhiên phải ngoài trừ anh còn ai vào đây nữa.

Sau khi kết thúc phần báo cáo tiếng vỗ tay vang lên khắp khán phòng, Ôn Từ cũng đứng bật dậy vừa cười vừa cổ vũ cho anh từ thật tâm cô.

Phó Tư Bạch đi xuống sân khấu ngồi vào chỗ trống kế bên Ôn Từ.

Lúc anh mặc vest luôn mang đến một khí chất lạnh lùng, mạnh mẽ và bá đạo. Nhưng khi ở bên cạnh cô khi chất này như được thu bớt đi, anh nhỏ giọng nói: “Không phải nói buổi chiều còn có tiết luyện múa sao?”

“Vừa kết thúc là em chạy đến nè! Suýt nữa là không kịp rồi!”

“Không ngại phiền à, xa như vậy.” Phó Tư Bạch dịu dàng lấy khăn lau mồ hôi vương trên trán cô, nhàn nhạt nói, “Báo cáo này cho thấy có rất nhiều kiến thức chuyên môn liên quan và nó cũng không có tính khả quan.”

Ôn Từ dựa vào anh, cười nói: “Bạn trai trai em là tính khả quan lớn nhất rồi.”

“Hôm nay trong miệng ngâm mật ong à?”

“Ừm, vậy nên nếu có thường phải chia cho em một nửa?”

Anh bật cười: “Vâng, ông biết rồi ạ.”

Sau khi ban giám khảo hội ý tại chỗ sẽ lập tức công bố kết quả. 10 phút sau người dẫn chương trình đã cầm một tấm thiệp màu đen có viết kết quả cuối cùng để bước lên sân khấu.

Ôn Từ hồi hộp, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Hạng nhất, hạng nhất đi xin đấy xin đấy.”

Phó Tư Bạch lại rất bình tĩnh, ánh mắt không chút gợn sóng hay ngạc nhiên nào, anh cứ nhìn lên sân khấu.

Gần như kết quả không có gì để hồi hộp.

Đoạn Phi Dương ở phía sau cũng lẩm bẩm nói: “Chắc chắn là chúng ta mà, phần lợi nhuận chúng ta cao nhất, đây là chỉ số nặng cân.”

Ôn Từ quay đầu hỏi: “Chỉ nhìn vào cái này sao?”

“Chỉ số đó là một điểm quan trọng nhất, ngoài ra còn phải cân nhắc đến một số các yếu tố khác nào là ppt phải mang tính trực quan, bản chất khoa học của kế hoạch khởi nghiệp, phong thái trình bày của người báo cáo, nhưng phương diện này thì Phó ca chúng ta có thể thắng chắc.”

Ôn Từ gật đầu, cũng hơi yên tâm phần nào.

Nhưng điều khiến mọi người không ngờ tới là người dẫn chương trình công bố kết quả cuối cùng, hạng nhất lại không phải đội của Phó Tư Bạch và Đoạn Phi Dương. Họ trượt ngay khỏi top 1 hoặc 2 với tiền thưởng ở vị trí thứ 3.

Kết quả vừa được công bố cả hội trường đã nháo nhào.

“Cái gì vậy chứ?”

“Không phải là Phó Tư Bạch cầm ngay hạng nhất sao?”

“Lẽ nào kết quả cuối cùng không nhìn đến chỉ số nặng cân kia?”

“Tiêu chuẩn đánh giá rõt cuộc là gì vậy?”

“Đây cũng quá khác thường rồi nha!”

Người dẫn chương trình ngại ngùng tiếp tục trình tự của buổi lễ, sau đó mời Phó Tư Bạch lên sân khấu nhận giải.

Đoạn Phi Dương tức giận nói: “Nhận giải cái mẹ gì, bọn họ không nói rõ tiêu chuẩn đánh giá thì việc này không xong đâu!”

Một người luôn rất bình tĩnh như Mạc Nhiễm cũng không ngần yên nổi: “Bỏ ra gần như cả hơn nửa học kỳ, tốn bao nhiêu công sức và thời gian, cái đéo gì thế...”

Ôn Từ rất hồi hộp, cô lo lắng nhìn qua Phó Tư Bạch.

Phó Tư Bạch không nói lời nào, trong đôi mắt đen của anh hiện lên một tia bình tĩnh, và anh từ từ bước lên sân khấu.

Rất rõ ràng là các bạn học đứng vị trí thứ nhất, thứ hai cũng không ngờ được kết quả này, ánh mắt còn lóe lên sự ngạc nhiên.

Bởi vì số liệu lợi nhuận của Phó Tư Bạch là cao nhất, luận theo lẽ thường mà nói thì đây là chỉ số nặng cân nhất, dù hạng nhất hạng hai như thế nào cũng chẳng thể đến lượt bọn họ.

Nhưng rất rõ ràng, ban giám khảo đẩy Phó Tư Bạch xuống vị trí thứ ba, nơi mà không có một xu tiền thưởng.

Người dẫn chương trình đưa giấy chứng nhận cho anh còng sờ sệt toát cả mồ hôi, sợ rằng anh bởi vì không phục kết quả này mà náo loạn lên.

Nhưng lại không ngờ rằng Phó Tư Bạch rất điềm nhiên nhận lấy giấy chứng nhận giải ba, sau đó mỉm cười chúc mừng các bạn đứng vị trí thứ nhất và hai.

Tất cả đều rất bình tĩnh, lịch sự, quân tử.

Ôn Từ nhìn anh từ phía xa, cô cảm nhận được một cách sâu sắc người đàn ông trước mặt đã không còn là chàng thiếu niên bất cần với đời, ngạo mạn, cứng đầu mà ban đầu cô quen biết nữa.

Anh trưởng thành với một tốc độ mà cô không ngờ tới, anh chấp nhận những hiện thực thô ráp bất công, anh chấp nhận thế sự hiện thực nhất, chấp nhận một cuộc sống đã không còn lấy anh làm trung tâm mà xoay đều nũa.

Đối mặt với sự túng quẫn và bất công nhưng anh vẫn bình tĩnh, nói cười cười, đây mới là dáng vẻ đẹp nhất của Phó Tư Bạch của cô.

Chương 137: Nốt ruồi chu sa trong tim

Ôn Từ vội vàng chạy đến dưới bậc cầu thang dưới hội trường, cô đuổi theo Phó Tư Bạch trên con đường trải đầy sỏi ở khuôn viên trường.

Phó Tư Bạch dừng bước, bóng hình cô đơn của anh trầm mặc vài giây rồi quay đầu lại mỉm cười như chưa có chuyện gì: “Xin lỗi bà xã, phần thưởng không thể chia cho em một nửa rồi.”

- --Đọc full tại [Truyenfull.vn](#)--

Ôn Từ nhìn ra nụ cười đó của anh miễn cưỡng đến nhường nào, cô ôm lấy eo anh đau lòng nói: “Không phải là anh không tốt là bọn họ có mắt như mù.”

Phó Tư Bạch một tay ôm cô, tay còn lại cầm giấy chứng nhận đoạt giải ba, anh mỉm cười nói: “Bà xã, em có biết hạng 3 trong kì thi khảo thí thời cổ đại là thám hoa đấy, đây là bảng xếp hạng về nhan sắc. Chỉ có người đặc biệt mới có thể làm thám hoa thôi. Thậm chí có người thi được trạng nguyên rồi mà lúc thi ở triều đình hoàng đế nhìn thấy tướng mạo phi phàm, anh tuấn liền sẽ bị giáng xuống làm thám hoa đấy.”

Ôn Từ bị anh chọc cười, khéo môi cong lên: “Anh là muốn nói sở dĩ ban giám khảo đẩy anh từ hạng nhất xuống hạng ba là bởi vì bị khuôn mặt phi phàm của anh hớp hồn nha.”

“Đây phải là sự khẳng định nhan sắc của bạn trai em đấy.”

Cô bĩu môi: “Việc nghiêm túc như vậy anh蹚 hoàng tí coi nào!”

“Anh rất nghiêm túc.”

“Không buồn tí nào sao?

Phó Tư Bạch vuốt mũi cô: “Anh thấy em buồn, rồi chạy đến đây ai ngờ không được chia phần thưởng.”

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

“Đúng đấy!” Ôn Từ bĩu môi, “Tiếc quá, xui là em còn gọi xe đến đây nữa, giờ không có ai thanh toán tiền xe cho em cả.”

Phó Tư Bạch ôm lấy eo thon nhỏ của cô, hai người đi chậm chậm bên đường: “Sau này bạn trai nhất định sẽ kiếm nhiều nhiều tiền cho em, giao nộp hết cho em luôn, như thế nào?”

“Quyết định vậy đi!” Ôn Từ nhìn anh, “Sau này tiền lương thưởng đều phải đưa cho em giữ.”

“Đương nhiên rồi.”

“Còn nữa, không được giấu quỹ đen.”

“Cái này...”

“Mau đồng ý đi.”

“Để anh cân nhắc đã.”

“Không được phép cân nhắc, đồng ý ngay.”

“Em bá đạo quá.”

“Đàn ông mà có tiền vào liền xấu xa.”

“Em sai rồi.” Phó Tư Bạch cúi người hôn lên vành tai cô, làm cả người cô như bị điện giật, “Không có tiền cũng xấu.”

“Phó Tư Bạch!”

.....

Hai người đi bộ đến bên bờ sông, Ôn Từ chủ động mời Phó Tư Bạch đi ăn mì xào: “Chúc mừng bạn trai chúng ta đã trở thành thám hoa anh tuấn phi phàm nhé.”

“Được thôi.”

Hai người ngồi xuống, Phó Tư Bạch rút tờ khăn giấy ướt ra lau cái bàn nhỏ trước mặt Ôn Từ, cô còn gọi một chai bia rót cho Phó Tư Bạch một nửa coi như là để chúc mừng cho mang tính hình thức tí.

Cũng là.... vui quên sầu đi.

Biết cô không giỏi uống nên Phó Tư Bạch chỉ rót một ít vào cái ly của Ôn Từ, anh cầm lên cung ly cùng với cô—

“Chúc mừng Lạc Lạc của chúng ta được như ý nguyện, trở thành vũ công giỏi khuynh thành.”

Ôn Từ cũng muốn nói mấy câu chúc mừng hợp cảnh, cô suy nghĩ rồi nói: “Vậy thì em chúc Tư Bạch của chúng ta luôn có tiền đồ rộng mở, từ con đường đẫm máu ở Châu Phi quay người về Rome!”

Phó Tư Bạch nhướng mày: “Câu này sao mà nghe... có hơi không đúng nha.”

“Hình như có hơi tanh mùi máu đấy.”

“Cho em cơ hội lần nữa, nói lại đi.”

^

Ôn Từ nghĩ một hồi rồi lại cung ly với anh, nghiêm túc nói: “Thế em chúc Tư Bạch quãng thời sau này đều vui vẻ, không cần phải giả vờ, đi đến đâu cũng trải đầy nắng.”

Phó Tư Bạch nhìn vào đôi mắt trong sáng và xinh đẹp của cô.

Anh biết dù cả thế giới không ai hiểu nhưng cô vẫn sẽ hiểu anh.

Ôn Từ cảm nhận được ánh mắt thâm trầm của anh nên có hơi bứt rứt: “Anh đang nghĩ gì thế?”

“Anh đang nghĩ có được một người vợ thế này chồng còn đòi hỏi gì nữa.”

Ôn Từ bật cười: “Cái gì vậy, còn không phải quá tốt sao! Anh đừng có chiếm hời em đấy.”

“Ở trong tim anh đã là vậy rồi.”

“Thế là anh tự mình đa tình đấy.”

Lời vừa dứt Phó Tư Bạch đã đỡ lấy ôt Ôn Từ, dùng sức hôn xuống, anh như muốn xâm chiếm môi cô một cách mạnh mẽ, làm cho cô phải thở gấp đến mức sắp không thở được nữa.

Anh cắn nhẹ lên môi dưới của cô: “Lâu như vậy rồi... hôn môi còn phải khó thở, em ngốc không chứ.”

“Thế làm sao, em không biết nha.”

“Luyện riết thành quen, hôn nhiều liền tiến bộ lên.” Anh hôn cô, không thể buông tay.

.....

Mấy ngày sau Đoan Phi Dương tổ chức tiệc, hẹn Ôn Từ và Phó Tư

Bạch gấp nhau ở quán trà sữa “có phòng trà” ở gần trường để mời họ uống trà sữa.

Phương Tâm Từ cũng có mặt, dịu dàng, ngoan hiền ngồi cạnh Đoạn Phi Dương.

Đoạn Phi Dương gọi cho Phương Tâm Từ một ly trà sữa nóng, lại gọi cho Phó Tư Bạch và Ôn Từ hai ly nước chanh y hệt nhau, còn mình thì gọi một ly trà hoa quả.

Bốn người gặp mặt như hai đôi tình nhân đi hẹn hò.

Ôn Từ và Phó Tư Bạch ngồi xuống, Phó Tư Bạch cầm ống hút vào ly cho cô như một phản xạ tự nhiên rồi đưa đến tay cho cô, sau đó anh mới mở ống hút của mình ra.

Lúc uống nước cũng sẽ lấy khăn giấy để kế bên cho Ôn Từ thuận tiện lấy.

Ánh mắt Phương Tâm Từ thỉnh thoảng nhìn qua bọn họ sau đó lich sự mà nhìn đi chỗ khác.

“Mời hai người tới đây là vì có chuyện nghiêm túc muốn nói.” Đoạn Phi Dương nhìn Phương Tâm Từ rồi nói, “Em nói với họ đi.”

Phương Tâm Tư cầm ly trà sữa nóng rồi nói với Phó Tư Bạch: “Cuộc thi khởi nghiệp internet lần trước, đội của anh và Phi Dương thật sự nên giành được hạng 1. Nhiều giáo viên trong hội đồng ban giám khảo đều có công viên thêm ngoài xã hội, một số người đảm nhận chức cấp cao trong doanh nghiệp, vậy nên bọn họ buộc phải kiêng dè Phó gia.”

Ôn Từ vội vàng hỏi: “Ý của em là, cuộc thi lần đó nhóm của Tư Bạch bị người ta cố tình chèn ép.”

“Dạ.”

Phương Tâm Từ gật đầu, “Em nói thẳng nhé, là ông nội Phó làm, ông sẽ không để cho anh Phó Tư Bạch quay lưng với Phó gia. Từ bây giờ trở đi ông nội sẽ chèn ép đến cùng mỗi một con đường của anh ấy sau này.”

Cái tay đang cầm ly nước chanh của Ôn Từ run lên, trái tim như bị rơi đập xuống: “Ông... ông nói như thế sao?”

“Phải, chính miệng ông nói với em như vậy.”

Phương Tâm Từ e dè nhìn Phó Tư Bạch, “Thật sự trong lòng ông nội anh quan trọng hơn em nhiều, anh là đứa cháu nội một tay ông nuôi dưỡng đến lớn, cũng là người thừa kế mà ông hài lòng nhất. Dù cho... dù cho khẽ ước lúc nhỏ không thành ông cũng sẽ không dễ dàng để anh rời khỏi Phó gia đâu.”

Phó Tư Bạch biết tính cách ngoan cố của Phó lão phật gia, cả đời hô mưa gọi gió chưa bao giờ nhận thua cũng chưa bao giờ cúi đầu.

Nhưng Phó Tư Bạch lại là người cứng rắn.

Anh cầm ống hút lên uống một ngụm nước chân vừa ngọt vừa chua, cổ họng hơi trượt xuống rồi từ tốn nói: “Ông đây đã ở Châu Phi rồi, ông ấy còn có thể làm gì với anh nữa.”

Tất cả con đường đến Rome anh không tin không có lấy một con đường để đi.

Ông nội không thể ép chết anh.

Ai cũng không thể dồn anh vào đường cùng cả.

Phó Tư Bạch đến quầy thanh toán, xoay người đi ra khỏi tiệm trà sữa, Ôn Từ cũng vội vàng đuổi theo.

Đi ra khỏi tiệm trà sữa, Đoạn Phi Dương đuổi theo: “Nè nè, đã nói tớ mời, cậu đừng đi, để chúng ta bàn bạc đã chứ.”

“Đây là việc của tớ.” Phó Tư Bạch quay đầu nhìn anh, “Còn có thể bàn bạc thế nào.”

“Thì.... Ý của Tâm Từ đấy, là hi vọng cậu quay về nhận sai với ông nội cậu, nhận sai với trưởng bối cũng sẽ không mất mặt gì cả.” Đoạn Phi Dương lắc lắc đầu, “Còn như cái chuyện khẽ ước từ nhỏ gì giờ đó, Tâm Từ nói cô ấy sẽ từ từ nói với ông, sẽ không miễn cưỡng cậu.”

Ôn Từ quay đầu nhìn Phương Tâm Từ đang ngồi sát cửa sổ cô cảm thấy việc này không hề đơn giản như vậy.

Cô nói với Đoạn Phi Dương: “Em nghĩ hôm nay anh hẹn tụi em ra đây là để tuyên bố chuyện tốt của hai người chứ.”

Vẻ mặt Đoạn Phi Dương nhàn nhạt: “Sao có thể, cô ấy không có ý với anh.”

“Em thấy hai người thường xuyên hẹn nhau đi ăn cơm mà.”

“Haizz, chỉ là bạn thôi.”

Trong lòng cô đã có người mình thích, ở bên cạnh anh chẳng qua chỉ là vì một vài mục đích khác thôi.

Lời nói này Đoạn Phi Dương không có nói ra.

Anh lại nhìn Phó Tư Bạch, hết lòng khuyên ngăn: “Cậu thật sự không về à, thật sự giống như Phương Tâm Từ nói, nhận sai rồi cúi đầu, quay về cậu vẫn là thái tử gia của tập đoàn Phó thị, non sông gấm vóc trong bàn tay cậu. Hà tất gì phải mướn nhà, vất vả đến nửa năm chỉ vì một phần thưởng nhỏ này.”

Trong nhà Đoạn Phi Dương không thiếu tiền, anh ấy tham gia cuộc thi khởi nghiệp internet cùng Phó Tư Bạch căn bản không phải vì tiền thưởng, vậy nên hạng nhất hay hạng ba đối với anh ấy mà nói không có gì khác, có giấy chứng nhận thì có thể thêm điểm số thôi.

Nhưng Phó Tư Bạch... lại thật sự bạc mạng vì phần thường mẩy chục ngàn đó.

Trượt mất giải thưởng rồi dù cho bề ngoài anh không thể hiện cảm xúc gì, bình tĩnh từ tốn... nhưng Đoạn Phi Dương biết anh không hề cam tâm.

“Tư Bạch, có rất nhiều chuyện không phải cậu cứ cố gắng thì sẽ thành công.” Anh moi hết tâm can ruột gan ra để khuyên, “Nếu lão già thật sự muốn ép chết đường đi của cậu, buộc cậu phải nhận thua thì dù cậu có vùng vẫy cỡ nào cũng vô dụng. Con đường của cậu rồi sẽ khó đi gấp bội lần người bình thường đấy.”

Phó Tư Bạch nhìn thấy mây đen trùng trùng trong mắt Ôn Từ, hiển nhiên cô bắt đầu lo lắng rồi.

Anh cười lạnh một tiếng, coi nhẹ nói: “Dùng cách này muốn ép tờ quay về, coi tờ là trẻ lên ba à?”

“Phó Tư Bạch, cậu cúi đầu trước ông nội mình không hề mất mặt!”

“Nếu thật sự muốn dồn tờ vào được cùng thì chỉ có một điều tiên quyết.”

Anh ôm lấy vai nhỏ bé của cô gái nhỏ bên cạnh mình, nói với ý cười đùa: “Đó là cô gái của tờ không cần tờ nữa.”

Phương Tâm Từ nhìn bóng hai người dần đi xa, họ nói nói cười cười trông rất náo nhiệt.

Cô chưa bao giờ nhìn thấy nụ cười dịu dàng, thâm tình đến như vậy

trên khuôn mặt của Phó Tư Bạch.

Phần lớn nụ cười anh dành cho cô đều là sự lịch sự, mà sự lịch sự này đầy vẻ xa cách.

Móng tay dài của cô đang bao chặt vào lòng bàn tay.

Xem ra Phó Tư Bạch chắc như thép trui rồi, chỉ có thể ra tay từ chỗ người con gái đó thôi.

Cô xem ra có vẻ như rất quan tâm đến cảm nhận của Phó Tư Bạch, thậm chí còn hơn cả chính mình.

Nhin người đàn ông mình để tâm hết lần này đến lần khác gắp trắc trở thậm chí... là chịu nhục thì đối với bất cứ một người con gái nào mà nói đều sẽ là sự cực hình kinh khủng.

Không sợ cô không thỏa hiệp.

Đoạn Phi Dương đi đến trước mặt cô rồi ngồi xuống, anh bình tĩnh nói: “Từ hôm nay trở đi anh sẽ không giúp em nữa, đây là lần cuối cùng. Chuyện em theo đuổi đàn ông thế nào tự em đi làm, những cô gái thích Phó Tư Bạch trước đây cũng chưa bao giờ tìm đến anh em của cậu ấy giúp đỡ cả.”

Phương Tâm Từ khôi phục lại vẻ mặt dịu dàng, ngọt ngào nói với Đoạn Phi Dương: “Anh Phi Dương, thật sự rất cảm ơn anh.”

“Không cần.”

Anh cũng không biết bản thân tin cái gì nữa, vậy mà lại giúp cô, nhưng về sau tuyệt đối sẽ không làm thế nữa.

Đoạn Phi Dương muốn đứng dậy rời đi, đột nhiên nhớ ra gì đó anh lại nói: “Phải rồi, có một chuyện em có lẽ không biết.”

“Chuyện gì thế?”

“Ôn Từ... không phải là bạn gái mà Phó Tư Bạch quen chơi bời, ít nhất, cô ấy không hề giống những cô gái trước đây Phó Tư Bạch quen.”

“Có thể có gì không giống chứ, chẳng qua là có thủ đoạn đặc biệt mới có thể lôi kéo anh ấy ở bên cạnh lâu như vậy thôi.”

Ngày đầu tiên gặp nhau ở trường thật sự là Ôn Từ đã nhận ra cô rồi.

Còn cố ý giới thiệu Đoạn Phi Dương cho cô, thật sự là cao tay.

Người con gái thế này.. nói cô không có tâm cơ là không thể nào.

“Ôn Từ là người mà Phó Tư Bạch thích rất nhiều năm, câu nói này nói thế nào đây, đúng, là ánh sáng rực rỡ trong mắt, là nốt ruồi chu sa trong trái tim.”

Đoạn Phi Dương nhìn cô, rồi nói, “Em muốn đem nốt ruồi chu sa trong tim cậu ấy đi, máu và thịt của cậu ta, vậy em đã lấy đi mạng của cậu ấy rồi.”

Thám hoa là học vị dưới trạng nguyên thời xưa

Chương 138: Ngọt ngào

Một năm tiếp đó Ôn Từ cũng đã hiểu những lời Phương Tâm Từ nói là gì.

Ông nội Phó ra tay chèn ép mọi đường phát triển của Phó Tư Bạch, gần như mỗi một con đường của anh... đều bị ép đến chết.

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

Thậm chí các buổi biểu diễn thương mại của ban nhạc Đóm lửa cũng không có bên chủ đầu tư nào muốn tiếp nhận nữa, livehouse cũng đóng chặt cửa với bọn họ.

Thành tích mỗi năm của Phó Tư Bạch đều có thể lấy được học bổng nhưng học bổng năm ba này của anh lại trượt khỏi tay mình.

Sau lưng đương nhiên cũng là Phó lão phật gia âm thầm ra tay.

Giống như Phương Tâm Từ nói ông nội không thể buông tha cho anh, anh là người thừa kế hoàn hảo nhất mà ông đã bỏ công sức ra để nuôi dưỡng nên người nhiều năm, ông không thể nào để Ôn Từ cướp người đi được.

Ông sẽ ép chết anh vào đường cùng, chèn ép anh, thách thức anh, thậm chí.... Làm nhục anh.

Đặc biệt là đến học kì sau của năm ba là lúc các sinh viên xung quanh đều thi lên nghiên cứu sinh, hoặc tìm công việc. Phó Tư Bạch chọn thi hai chuyên ngành song song, các bạn học khác của khoa âm nhạc hoặc là đã thi để trở thành giáo viên âm nhạc, cũng có

không ít người tiến vào làng giải trí để phát triển, còn các sinh viên bên khoa kinh doanh phần lớn đã đến các doanh nghiệp làm.

Nhưng lại không có bất cứ một công ty nào dám tuyển Phó Tư Bạch dù chỉ là thực tập sinh.

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

Ở trước mặt Ôn Tù, Phó Tư Bạch vẫn thể hiện ra mình rất ung dung, bình tĩnh, không hề có một chút cảm xúc tiêu cực nào.

Bởi vì đoàn nghệ thuật Lan Ninh đi diễn rất nhiều nên Ôn Tù và anh cũng không thường gặp nhau.

Nhưng Phó Tư Bạch có một điểm đặc biệt tốt đó là anh chưa bao giờ giấu điểm gì với cô.

Dù là anh làm thêm ở cửa hàng tiện lợi hay làm một anh shipper, thậm chí làm phục vụ ở cửa hàng ăn nhanh... những thứ này anh không hề giấu mà nói hết cho Ôn Tù nghe.

Mấy công việc làm thêm này Ôn Tù đều đã làm trước kia, việc cô có thể làm Phó Tư Bạch đương nhiên cũng có thể làm, không hề có bất kì trở ngại tâm lí nào.

Biết làm thì anh sẽ nghiêm túc làm, không biết anh sẽ khiêm tốn học hỏi.

Nhưng dù là làm những công việc làm thêm đơn giản như vậy thì Phó Tư Bạch cũng không thể làm lâu dài, cửa hàng tiện lợi hay tiệm đồ ăn nhanh đều đuổi việc anh một cách vô cơ.

Chỉ có công việc giao hàng là Phó lão gia gần như không có quá nhiều can dự vào được.

Có lẽ là ông muốn để Phó Tư Bạch người đã chán ấm nệm êm từ

nhỏ nếm trải qua những công việc nặng nhọc, khổ cực nhất, để anh nếm trải được gian khổ dưới đáy xã hội thực sự là như thế nào.

Cũng muốn để anh hiểu rằng nếu anh không thỏa hiệp thì có lẽ cả đời anh chỉ có thể làm những công việc cực khổ thế này.

Phó Tư Bạch không giấu diếm Ôn Từ những điều này, cũng không hề oán trách than khổ trước mặt cô, chỉ cần anh còn có thể cắn răng nhịn xuống thì ở trước mặt cô anh có thể mãi mãi cười tươi.

Trời dần buông xuống Ôn Từ mới đi ra khỏi tòa nhà nghệ thuật của Lan Ninh, cô nhận được tin nhắn của Phó Tư Bạch nói anh tiện đường đi ngang qua rước cô cùng về.

Ôn Từ đi nhanh bước chân hơn để xuống cầu thang, cô đi đến lối vào của một con hẻm, và có một chiếc xe máy đậu ở lối vào của con hẻm, và một người giao hàng mặc áo màu vàng đặc biệt đẹp trai đang dựa vào thành xe.

Dù cho anh có mặc đồ của nhân viên giao hàng cũng không làm che đi được thân hình cao ráo của Phó Tư Bạch. Mặt trời lặn lấp ló ánh sáng dịu dàng trên khuôn mặt anh, rất rõ ràng da của anh không còn là màu trắng lạnh như trước nữa, và bây giờ nó có màu vàng nhạt hơn.

Sự thay đổi trên người anh không chỉ có thể mà thậm chí ánh mắt cũng càng sắc bén hơn.

Cái loại sắc bén này... đến từ việc trau dồi và đúc kết những kinh nghiệm.

Ôn Từ đi đến phía sau anh, đưa tay véo hai cái tai bơm hơi dễ thương trên mũ của anh.

“Phó Tư Bạch, đẹp trai như vậy còn dễ thương nữa, quá phạm quy rồi nha!”

Phó Tư Bạch cởi mũ bảo hiểm có hai cái bờm màu vàng xuống rồi đội lên đàng hoàng cho cô: “Lên xe, soái cả dẫn em đi hóng gió.”

Ôn Từ lại kéo anh nói: “Lần sau anh đừng đứng đây đợi em nữa, đợi em ở cửa lớn đi, em không muốn đi một đường vòng xa như vậy đâu.”

“Chị gái ơi đi qua cái ngã tư có mấy bước là đến rồi, còn không tới 50 mét nữa mà tính là đường vòng hả?”

“Anh đứng ở trước cửa đón em thì có làm sao hả.”

Phó Tư Bạch cầm góc áo màu vàng trên người mình lên: “Em chắc chắn muốn để em đứng ở cửa lớn đón em.”

Ôn Từ biết Phó Tư Bạch là sợ cô mất mặt.

Vậy nên mỗi lần tan làm đến đón cô anh đều sẽ đứng ở con hẻm ít người để tránh bạn nhảy cùng cô nhìn thấy.

“Có gì đâu hả, anh không để ý chuyện nói cho em biết anh đi giao hàng thì mắc gì phải để tâm bạn học em biết chứ.”

“Bởi vì giữa chúng ta không cần phải giấu diếm nhau bất cứ chuyện gì, nhưng môi trường xung quanh sẽ không thể hiện sự thiện chí giống như chúng ta, ngoài mặt họ sẽ không nói gì nhưng sau lưng sẽ nói này nói kia về em.”

“Nói đi, chả sao cả, em không tin một Phó Tư Bạch người có xu hướng xa cách với vạn vật lại sẽ để ý chuyện này.”

“Anh để ý.”

Phó Tư Bạch nhìn cô, ánh mắt anh có sự nghiêm túc hiềm thấu: “Anh để ý chuyện để bọn họ biết, cũng sẽ để ý chuyện bọn họ nói

này nói kia về em sau lưng.”

Câu trả lời của anh ngoài dự liệu của cô, Ôn Từ đột nhiên khàn giọng, cô hối hận không nên nói đến chủ đề này với anh.

Cô kéo kéo góc áo màu vàng của anh: “Có bạn trai giao hàng đẹp trai như vậy là em được lời đấy chứ.”

Khóe môi Phó Tư Bạch cong lên: “Lên xe, dắt em đi ăn cái gì đó ngon chút.”

Ôn Từ vui vẻ ngồi sau anh, ôm lấy eo anh, cái cầm cô đặt trên vai anh: “Ăn cái gì thế ạ?”

“Lúc đi giao hàng anh nhìn thấy một tiệm thịt thỏ nướng, đơn đặt hàng nhiều, trước cửa còn phải xếp hàng nên chắc không tồi.”

“Hả?”

“Sao vậy.”

“Sao có thể ăn thỏ!”

Phó Tư Bạch: “.....”

“Em không ăn.”

“Được, vậy em nhìn anh ăn.”

Trong quán ăn thịt thỏ nướng nhộn nhịp, người người đông đúc, Ôn Từ và Phó Tư Bạch ngồi ở một cái bàn nhỏ cạnh cửa sổ.

Trước mặt Ôn Từ là một đống xương, khóe miệng còn dính dầu: “Thật là thơm nha!”

Phó Tư Bạch: “.....”

Cô nhìn miếng chân thỏ trong đĩa của Phó Tư Bạch vẫn không động:
“Tư Bạch, cái chân này còn ăn không?”

“Còn.”

“Thế anh mau ăn đi.”

“Anh nghỉ một chút.”

“Em thấy anh đã ăn no rồi đó!” Ôn Từ duỗi đôi tay đang đeo bao tay ra với tốc độ nhanh như gió: “Để bạn gái giúp em giải quyết cho!”

May mà Phó Tư Bạch nhanh tay lẹ mắt, anh cầm đĩa lên: “Không có chuyện đó, em ăn xong rồi còn dòm ngó của anh nữa.”

“Anh ăn không nỗi nữa mà.”

“Vì sự nghiệp múa của bạn gái anh vẫn có thể ráng thêm tí.”

“Bạn gái vì giảm cân mà đã mấy ngày không ăn thịt rồi.”

Phó Tư Bạch nhìn dáng vẻ đáng thương của cô, cuối cùng anh bật cười rồi đưa cái chân thỏ qua cho cô: “Chỉ có thể cho em cắn một cái thôi.”

“Được thôi.”

Ôn Từ cắn xuống một cái đã cướm đi một miếng thịt lớn.

Phó Tư Bạch nhìn dáng vẻ này của cô khiến anh bật cười, ánh mắt tràn đầy hạnh phúc: “Không đủ thì lại gọi thêm một phần nữa là được rồi, còn cướp của anh.”

“Không được, em không ăn nỗi nữa.” Ôn Từ suy nghĩ, “Nhưng có thể gọi một phần mang về.”

“Không phải không ăn thò à?”

“Ừm.... này là ngoại lệ.”

Phó Tư Bạch bật cười, anh đi đến quầy trước tiệm ăn để tính tiền, sẵn tiện gọi một phần đem về cho cô ăn đêm.

Trên đường về nhà Ôn Từ tựa cằm lên lưng Phó Tư Bạch, cúi đầu xem đánh giá trong app giao đồ trên điện thoại anh, đọc cho anh nghe---

“Có một chị gái nói: Oa, quá phấn khích luôn! Lúc mở cửa còn tưởng là đại minh tinh đến thăm nhà đó chứ, tiểu ca giao hàng quá đẹp trai rồi!”

“Tiểu ca ca có thể thêm wechat không ạ?”

“Lần sao có thể tiếp tục nhờ anh chàng soái ca tóc trắng bạch kim này giao hàng cho em không, hi hi hi.”

“Thức ăn khó ăn, cho 5 điểm, 4.999 điểm còn lại là cho cái anh giao hàng đấy.”

“Tôi là con trai mà tôi cũng muốn được thêm wechat của anh chàng giao hàng nữa.”

.....

Ôn Từ buông điện thoại xuống, mất hết kiên nhẫn nói: “Vậy nên lúc anh đi giao hàng thật sự không có chị gái nào mời anh vào nhà uống nước hết hả?”

“Anh phải giao đơn cho nhanh, làm gì có thể vào nhà.”

Ôn Từ nhạy cảm bắt được chỗ sơ hở trong lời nói của anh: “Vậy nên

là có hở?!”

Phó Tư Bạch hơi khụng lại, vẫn nói thật: “Có.”

“....”

Thấy cô mãi không lên tiếng, Phó Tư Bạch hơi nghiêng đầu: “Em đang muốn tức giận sao.”

“Tra nam.”

“Anh không có vào nhà!”

“Ghét nhất là kiểu đẹp trai.”

“.....”

Phó Tư Bạch cũng bức một lúc rồi lại tự an ủi mình: “Được rồi, tức giận cũng là vì để ý, tha thứ cho em.”

Ôn Từ không phục nói: “Anh cũng khá biết giải vây cho em nhỉ.”

“Nếu không thì sao, tức giận vô cớ với em?”

“Em rất vô cớ, kì quái hả?”

“Nói thật thì em là cô gái hay dỗi anh nhất mà anh từng gặp.”

Ôn Từ giận dữ đánh vào lưng anh, cô hùn nhẹ một tiếng rồi cuối đầu tiếp tục đọc đánh giá.

Đánh giá giao hàng của Phó Tư Bạch rất cao, đánh giá tốt là 100%, ngoài việc có 99% đánh giá liên quan đến nhan sắc của anh ra thì đại khái cũng có những bình luận về hiệu suất và thao tác nhanh nhẹn của anh.

Ôn Từ cười nói: “Vậy nên trong 360 hàng này đâu đâu cũng có thể thấy thám hoa nhờ, dù đi giao hàng thì bạn trai của chúng ta cũng có thể làm tốt hơn người khác nữa.”

“Vậy nên cuối cùng em biết mình nhặt được bảo vật rồi đó.”

“Phải phải phải, nhặt được bảo vật lớn rồi!”

Ôn Từ nhìn thấy bên đường có chiếc xe đẩy bán kem nên cô vội vàng gọi Phó Tư Bạch, xuống xe mua một cây kem vị dâu tây.

“Bạn gái, em thật sự không sợ mập sao.”

“Anh thấy bạn gái anh có bao giờ mập không.”

Ôn Từ thuộc tạng người ăn thế nào cũng không mập nổi, vậy nên dù luyện tập để giữ dáng cô cũng không có đặc biệt cố gắng ăn kiêng, nhưng lại khá thích ăn rau vì thế mà cơ thể luôn được giữ rất đẹp.

Phó Tư Bạch quét mã thay cô: “Gần đây thật sự em có mập lên chút đấy.”

“Mập một chút mà anh có thể nhìn ra, anh là hỏa nhãn kim tinh à?”

“Không cần hỏa nhãn kim tinh, anh sờ là biết.”

“.....”

Ôn Từ nhìn thấy ánh mắt của người đàn ông rơi vào trong ngực mình đầy ác ý, bĩu môi, xoay người đi: “Không thèm để ý anh nữa.”

“Bạn gái ơi cho anh ăn một miếng nào.”

Ôn Từ đưa cây kem đang cầm trong tay đến gần môi Phó Tư Bạch, Phó Tư Bạch lại kề sát rồi hôn lên môi cô, liếm láp vị ngọt vươn lại trên môi cô, “Anh muốn ăn của em.”

Ôn Từ không muốn cứ dây dưa với anh, nếu không cô không biết khi nào mới có thể kết thúc, cô đưa cây kem đến trước mặt anh, “Em ăn không nổi nữa.”

Phó Tư Bạch cầm lấy cây kem, cắn một miếng: “Vị cũng rất ngon.”

“Đúng rồi.”

“Ngày mai tan làm anh vẫn sẽ đến đón em, dẫn em đi ăn chỗ khác ngon ngon.”

“Được thôi.”

Ôn Từ ngồi lên xe lại, Phó Tư Bạch lại cắn một miếng kem, anh rút khăn giấy ra lau miệng cho cô, rồi bước lên xe máy để đi hướng về nhà.

Ôn Từ dựa vào bờ vai vững chắc, rắn rỏi của anh, cô nhìn khuôn mặt anh tuấn, phim phàm của anh mà thấy tràn đầy hạnh phúc.

Phó Tư Bạch đặc biệt đi đường vòng, anh đi đường ven bờ sông để có thể nhìn thấy khung cảnh mặt trời lặn.

Ôn Từ hít thở làn gió đêm ấm áp, cô vươn hai tay ra rồi hét lớn vào trong không khí: “Bạn trai của em tên là Phó Tư Bạch!”

Phó Tư Bạch bật cười, cũng hét lên: “Bạn gái của anh tên là cù cải nhỏ, là một đại mỹ nữ, anh và cô ấy đến bạch đầu giai lão!”

“Bạn trai của em là... một tên tra nam! Tốt nghiệp rồi em sẽ đá anh ấy luôn!”

“...”

Về đến dưới lầu căn nhà thuê, Phó Tư Bạch đậu chiếc xe máy ở chỗ

đậu xe rồi ôm Ôn Từ cùng lên lầu.

Lúc vào cửa anh cảm thấy cả người cô hơi sững lại.

Phó Tư Bạch ngạc nhiên ngẩng đầu liền nhìn thấy hai người Thư Mạn Thanh và Ôn Diệp Lương đang đứng ở sảnh ra vào của tòa nhà, có vẻ như đã đợi rất lâu rồi.

Chương 139: Báo thù

Ôn Từ giật mình trốn sau lưng Phó Tư Bạch, Phó Tư Bạch biết ngày này cũng sẽ đến, né tránh cũng vô dụng.

Anh nắm lấy tay cô đến trước mặt Ôn Diệp Lương và Thư Mạn Thanh.

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

Ánh mắt Ôn Từ hơi né tránh, không dám nhìn thẳng vào mắt ba, nhỏ giọng hỏi: “Ba... mẹ sao hai người lại đến đây ạ.”

Ôn Diệp Lương rất nghiêm nghị, ông lạnh lùng nói: “Ôn Từ, con đi qua đây cho ba.”

Ôn Từ đi theo ba đến đối diện đường, trên khuôn mặt ông là sự nghiêm nghị chưa từng có, anh quát: “Lạc Lạc, chuyện này quá hoang đường rồi. Sao con có thể... sao con có thể ở cạnh cậu ta!”

“Ba, chuyện giữa con và Phó Tư Bạch rất phức tạp...”

“Ba nghe mẹ con nói hết rồi, chuyện trước đây tạm thời không nhắc nữa. Ba chỉ hỏi con một câu thôi con có hiểu khi ở cạnh cậu ấy có nghĩa là gì không?”

“Ba, Phó Tư Bạch đã rời khỏi Phó gia rồi, con và anh ấy sẽ ở bên nhau, ba đừng xem anh ấy là người họ Phó nữa, được không?”
Trong giọng nói của Ôn Từ có sự thành khẩn cầu xin.

Ôn Diệp Lương lại lắc đầu: “Lạc Lạc, con nghĩ sai rồi, lẽ nào con

nghĩ rằng lí do ba phản đối là bởi vì cậu ta là con của Phó gia mà hận cậu ta sao.”

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

Ôn Từ ngạc nhiên nhìn ba: “Thế...”

“Ân oán giữa Phó gia và nhà chúng ta, cậu ấy không hiểu rõ tình hình đâu. Ba nghe mẹ con nói rồi, chuyện này ba không quá để ý.”

Ôn Diệp Lương thở dài, “Nhưng con phải hiểu, gia đình đối phương đã nhọc lòng bày ra đủ thứ cách để cấm cản bọn con ở bên nhau, con nhìn cậu ta bây giờ... thành ra như thế nào rồi.”

Ôn Từ nhìn Phó Tư Bạch trong bộ đồ giao hàng màu vàng, Thư Mạn Thanh đang đứng bên cạnh anh, nói với anh cái gì đó.

“Ba, anh ấy sẽ không làm giao hàng mãi, đây chỉ là công việc làm thêm tạm thời mà thôi.”

“Lạc Lạc, con là người trưởng thành rồi, ba không thể quản lý con như một đứa trẻ nữa, nhưng con phải biết một điều bọn con không thể mãi mãi như thế này được.”

Ông nhìn qua Phó Tư Bạch rồi lại lắc đầu nói: “Phó lão gia sẽ không thể để một người thừa kế mà ông ấy nuôi lớn nhiều năm dâng tặng cho con một cách dễ dàng đâu. Con cẩn bản không giữ được cậu ấy.”

“Chỉ cần con và anh ấy không thay đổi thì ai cũng không thể khiến bọn con chia tay cả.”

“Khờ khạo.”

Ôn Diệp Lương cắt ngang lời cô, ông trầm giọng nói, “Năm tháng là thứ dần vặt trái tim người ta nhất, có lẽ bây giờ hai đứa con đều bị

tình yêu làm cho mù mờ đầu óc rồi mới cảm thấy ở cạnh nhau là chuyện to lớn cỡ nào. Nhưng 10 năm, 20 năm nữa thì sao? Có lẽ cậu ấy sẽ oán trách con, oán trách con hại cậu ấy mất đi một tiền đồ sáng lạn và một cuộc đời rực rỡ phía trước.”

Ôn Từ im lặng, cô nhìn người mẹ Thư Mạn Thanh đang đứng ở phía đường đối diện, “Ba, khi ba còn hôn mê bất tỉnh, lúc nhà mình rơi vào khó khăn nhất, mỗi ngày con phải đi làm một lúc mấy công việc liền vô cùng vất vả, mẹ cũng phải thức khuya để vẽ tranh đến mức cả mắt cũng hư luôn. Nhưng con và mẹ chưa bao giờ oán trách điều gì, cũng chưa từng nghĩ rằng nếu ban đầu ba không làm ăn, có lẽ nhà chúng ta sẽ không nợ một số tiền lớn như thế.”

Ôn Diệp Lương nhất thời không nói được gì.

“Vậy nên sau 10 năm, 20 năm nữa, có lẽ bọn con sẽ cãi nhau, sẽ mâu thuẫn... nhưng nhất định sẽ không hối hận, giống như mẹ cũng chưa bao giờ hối hận cả.”

Ôn Diệp Lương cuối cùng chỉ biết thở dài: “Nếu con đã nói như vậy thì ba cũng sẽ không nhiều lời nữa, tự con nắm chắc đi.”

.....

Bên kia đường, Thư Mạn Thanh đang đứng cạnh Phó Tư Bạch, bà quan sát được vẻ mặt hồi hộp của anh, cười nói: “Tư Bạch, con chưa bao giờ vì chuyện gì mà hồi hộp như vậy mà đúng không. Trước đây dì nghe Lạc Lạc nói con là kiểu người dù phía trước núi có sập cũng chẳng sợ gì cả.”

Phó Tư Bạch mỉm cười: “Dì, đừng chọc con nữa, tình huống này... sao không hồi hộp được à.”

“Ừm, trước kia còn gọi mẹ đấy, sao bây giờ lại xa cách rồi.” Thư Mạn Thanh giả vờ giận nói, “Lẽ nào trước đây đều là nói đùa à.”

Phó Tư Bạch nghe ra được sự thoái mái đùa giỡn trong giọng nói của Thư Mạn Thanh nên trong lòng đại khái cũng hiểu bên phía ba của Ôn Từ... sẽ không quá nghiêm trọng.

Anh hơi thả lỏng được chút, rất ngại ngùng, anh gượng kêu một tiếng: “Mẹ.”

“Ấy!” Thư Mạn Thanh nhìn đứa trẻ đã mất mẻ từ nhỏ này lại vừa thương vừa thích, “Tư Bạch con đừng lo lắng, ba của Ôn Từ ông ấy dù có hơi nghiêm khắc nhưng từ nhỏ thương con bé nhất nên sẽ không làm khó tụi con đâu.”

“Dạ, con có nghe Lạc Lạc nói, chú ấy là người rất tốt.”

“Lần sau mẹ mời con đến nhà ăn cơm, con kính trà với ông ấy rồi sửa lời gọi bằng ba luôn.”

“Dạ.”

Thư Mạn Thanh như nhớ ra gì đó, bà lấy một chiếc áo màu xám từ trong túi ra rồi đưa cho Phó Tư Bạch: “Sắp vào đông rồi, mẹ thấy con mặc cũng ít quá rồi, mua cho con cái áo khoác ấm nè, con xem xem như thế nào.”

Phó Tư Bạch được sủng mà kinh, anh cầm lấy chiếc áo bà đưa qua, nhìn thấy trên áo còn có thêu hình một con mèo trắng dễ thương.

“Kiểu phim hoạt hình đấy.” Thư Mạn Thanh vội vàng giải thích, “Lạc Lạc khá thích mèo nhỏ, mẹ lựa cái này đấy con có thích không.”

Phó Tư Bạch cố kìm né sự chua chát đang trào dâng trong cổ họng, tay anh cầm chắc cái áo lông với chất liệu mềm mại, “Mẹ, mẹ tự mình chọn thì đương nhiên con thích rồi ạ.”

“Thằng bé này, miệng bôi dầu hay sao mà nói chuyện mượt thế nhỉ.” Thư Mạn Thanh cũng bị anh chọc cười.

Từ sau khi Lâm Dao Chi rời đi cũng không có ai lựa áo cho Phó Tư Bạch nữa, đồ ăn mặc cơ bản đều sẽ do quản gia chịu trách nhiệm, lớn lên thì tự mình mua những kiểu dáng bản thân thấy thích.

Cái áo này của Thư Mạn Thanh lại khiến anh nhớ về người mẹ đã rời bỏ anh mà đi.

“Cảm ơn mẹ.”

“Nói cảm ơn cái gì chứ, Lạc Lạc nhà chúng ta trưởng thành rồi, mẹ và ba con bé không chăm sóc được nữa, con giúp chúng ta chăm sóc con bé, bao dung nó thì mẹ đối xử với con tốt nữa cũng là chuyện nên làm mà.”

Thư Mạn Thanh cũng biết cô con gái của mình luôn khiến người ta không ngừng lo lắng, cũng hay giận dỗi vô cớ.

Nhưng chỉ cần là người đàn ông không nhẫn nại một chút là nhất định sẽ chịu không nổi.

“Từ nhỏ Lạc Lạc được chúng ta chiều hư, có lần nó bệnh nửa đêm cứ một hai phải sờ mèo, không sờ được con mèo là khóc lóc ầm ĩ, ba con bé phải chạy đôn chạy đáo khắp nơi đi mượn mèo về cho. Thật sự... con gái như thế này ngoài ba nó ra mẹ rất lo không có người đàn ông nào chịu nổi nó, con ở bên cạnh con bé lâu như thế thật sự là một kí tích đấy.”

“.....”

khóe môi Phó Tư Bạch cong lên, “Mấy ngày trước cô ấy đến kì kinh nguyệt, 3 giờ sáng thức dậy nói muốn nhìn thấy con ăn kem, con....”

Vậy nên Ôn Từ cũng không ngờ rằng mình ở cạnh ba đang không ngừng nói lời tốt đẹp về anh thì Phó Tư Bạch và Thư Mạn Thanh lại mở “đại hội bốc phốt” về cô.

Sau khi về nhà tâm trạng Ôn Từ khá thoải mái, cẩn thận ngắm nhìn dáng vẻ mặc áo lông của anh.

Phó Tư Bạch có dáng người chuẩn như cái móc treo đồ, anh mặc gì cũng đều hợp. Cái áo này vừa rộng vừa hợp người, khí chất ấm áp, trong cái đẹp trai cũng toát ra một chút dễ thương, còn rất hợp với kiểu tóc của anh.

Ôn Từ cầm cái máy chụp hình Leica của anh lên, chụp cho anh liền một lúc mấy tấm ở nhiều góc khác nhau. Cô bảo anh tạo mấy kiểu đẹp trai thì Phó Tư Bạch cũng rất hợp tác, tận lực làm theo.

“Vừa này anh và mẹ em nói gì thế?” Cô vừa xem hình trong máy ảnh, từ tốn hỏi, “Mẹ em cười vui như vậy, ba em nhìn thôi cũng muốn ăn dẩm rồi.”

“Nói về em.” Phó Tư Bạch ngồi trên ghế sofa, ôm cô vào lòng.

“Nói cái gì về em chứ?”

“Trước kia anh cứ nghĩ em vì để dằn vặt anh mới cố ý nghĩ ra mấy thủ đoạn kì quặc, nhưng bây giờ anh biết rồi... em không phải thế mà em thật sự khó chiều.”

Ôn Từ:???

“Sau này anh phải chịu thôi.”

Ôn Từ bối rối: “Làm gì lố tới vậy. Em đã rất kiềm chế không phát cáu lắm rồi, là không muốn khiến anh cảm thấy cuộc sống ở cạnh em rất phiền phức, vậy nên có rất nhiều chuyện muốn làm em đều nhịn xuống đấy.”

“Em còn muốn làm gì?”

Ôn Từ nhìn anh: “Bây giờ nè, em muốn ngắm sao.”

“Hôm nay mây dày, không có sao đâu.”

“Thế anh phải nghĩ cách đi, em muốn xem.”

“.....”

Đêm đó Ôn Từ bị Phó Tư Bạch làm cho mắt toàn ánh sao nhỏ.

Cô thề là thật sự không thể đưa ra bất cứ một yêu cầu nào với người đàn ông này vào buổi tối được, bởi vì bất cứ một yêu cầu nào thì cũng quy về một chuyện giống nhau.

Đêm đó Ôn Diệp Lương đề cập đến chuyện để Phó Tư Bạch đến công ty ông làm, tùy ý đảm nhiệm một chức vụ làm thực tập, sau khi tốt nghiệp lại lên thành chính thức, như thế nào cũng sẽ tốt hơn việc anh đi giao hàng.

Nhưng Phó Tư Bạch đã từ chối.

Nếu anh đi đến công ty của Ôn Diệp Lương không phải vừa hay để ông nội có lý do để đối phó với Ôn gia sao.

Anh dùng Phương Tâm Từ để uy hiếp ông mới khiến ông buông bỏ Ôn gia, anh không thể nào tự tay mình phá hủy đi thế cân bằng hiếm hoi này được.

.....

Văn phòng ở tập đoàn Phó thị, lão gia đang nghe Nghiêm Tuần báo cáo về tình hình của Phó Tư Bạch gần đây.

Dù là giao hàng mà anh cũng có thể nhận được giải thưởng ưu tú của ngành, đi sớm về muộn còn đặc biệt rất được chào đón, các đánh giá lại cực cao.

Ông đã mở to mắt nhìn sự thay đổi của anh trong 1, 2 năm nay, từ một thái tử gia bất cần, bốn cốt với đời, phỏng túng bất kham lại biến thành một người đàn ông biết thời biết thế, điềm tĩnh.

Bụi gai có thể làm anh chảy máu nhưng lại không thể làm anh quỳ gối.

Ai cũng đừng nghĩ đánh ngã được anh.

Lão phật gia có hơi xúc động, dù ông không hề hi vọng Phó Tư Bạch phản lại mình, một mực vì người phụ nữ mình thích mà ương bướng xẳng bậy.

Nhưng rất rõ ràng là Phó Tư Bạch của bây giờ mới là người thừa kế hoàn hảo nhất, người thực sự có thể đảm đương trọng trách.

Ông cũng đã già rồi, cũng không muốn một mực tranh đấu nhỏ nhen với người trẻ nữa, ông cũng muốn được hưởng mấy năm phúc đức.

Ông lão nhìn Phương Tâm Từ đang ngồi nghiêm chỉnh trên ghế sô pha: “Tâm Từ, cuộc sống đại học thế nào rồi?”

“Ông nội, cuộc sống ở đại học rất phong phú đa dạng, cháu quen được rất nhiều bạn, trong đó còn có cả bạn gái... của anh Tư Bạch, chị Ôn Từ.”

“Vậy cháu nói cho ông nội nghe xong, cô gái đó là người thế nào, tính cách tốt không.”

“Dạ, chị ấy cũng tốt, chỉ là tính hơi kén chọn, hơi cứng đầu giống một số cô gái. Nhưng nhìn ra được anh Phó Tư Bạch đặc biệt rất thích chị ấy, còn chiều theo chị ấy nữa.”

Ông lão hừ lạnh một tiếng: “Tên tiểu tử này cũng có một ngày bị người khác dằn vặt, đáng đời.”

Phương Tâm Từ nghe ra được ngữ khí thoái mái của ông nội Phó, cô nghĩ ngợi rồi lại nói: “Ông nội, con nghe nói hai người đó đã sờm ở với nhau rồi, học kì đầu của năm nhất đó.”

“Hảm?”

“Ông không cảm thấy rất kì lạ sao, ông nghĩ đi Ôn gia suýt nữa bị Phó gia làm cho nhếch nhác, chị ấy sẽ thật lòng thật dạ ở bên cạnh anh Phó Tư Bạch sao ạ?”

Cô nói như vậy khiến sắc mặt của ông cụ Phó đột nhiên thay đổi.

Ông không có đặc biệt hỏi chi tiết về chuyện Ôn Từ và Phó Tư Bạch quen nhau ra sao, chỉ xem hai đứa yêu nhau như kiểu gấp dịp thì chơi. Nếu như giống như Phương Tâm Từ nói thì thật sự rất khiến người ta nghi ngờ.

“Tâm Từ, vậy nên cháu nghĩ thế nào?”

“Dạ... ông nội đối xử tốt với con như vậy, con cũng xem anh Tư Bạch như anh ruột của mình mà đối xử, không hi vọng anh ấy bị bắt cứ ai làm hại hay lừa gạt.”

“Là cháu nói cái người phụ nữ đó đang lừa thằng bé?”

“Cháu cũng không biết nữa, đều là nghe nói. Nhưng đặt mình vào để suy nghĩ nếu là cháu, ở lúc đó bất luận như thế nào cũng sẽ không ở bên anh Tư Bạch đâu. Huống hồ gì không thể sinh ra tình cảm đậm sâu gì, trừ phi...”

“Trừ phi cái gì?”

“Trừ phi là chị ấy âm mưu báo thù.”

Ông lão khẽ hừ một tiếng: “Nó làm gì có bản lĩnh, trứng đòi chơi đá,

không lượng sức mình.”

Câu nói này đúng ý Phương Tâm Từ, cô ta vội vàng nói: “Dạ phải, nhưng ông nội, ông nhìn bấy giờ... anh Tư Bạch cắt đứt với ông, mối quan hệ cũng rất căng thẳng, lẽ nào không phải là một kiểu báo thù theo nghĩa khác vì giờ anh Tư Bạch cũng không có gì trong tay cả.”

Lời nói vừa dứt đôi mắt đen sâu của ông nhìn cô, đột nhiên ý thức được gì đó.

Phải rồi, người phụ nữ như vậy, dù cô xuất phát từ ý đồ gì cũng không thể để cô bên cạnh Phó Tư Bạch được.

Tuyệt đối không thể buông tay.

Chương 140: Hoàng Mao

Chiều hôm sau Ôn Từ đi ra khỏi tòa nhà đoàn nghệ thuật Lan Ninh.

Một chiếc xe bảo mẫu Alpha màu đen dừng ngay bên đường, một người đàn ông tướng mạo cao ráo đứng bên cạnh chiếc xe, Ôn Từ nhận ra anh ta là trợ lý trước đây của Phó Tư Bạch--- Nghiêm Tuần.

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

Trái tim cô đập nhanh một cách bất an, hồi hộp đi đến chiếc xe.

Nghiêm Tuần mở cửa xe, cung kính nói: “Cô Ôn, Phó tổng đã đợi cô rất lâu rồi.”

Ôn Từ có hơi lo lắng nhưng cô biết ngày này luôn sẽ đến.

Cô leo lên chiếc xe bảo mẫu.

Trong xe rộng rãi, khá thoải mái, so với những chiếc xe được gọi là sang trọng thì chiếc này càng thích hợp với người già hơn.

Phó lão gia ngồi ở cái ghế mềm mại, cây gậy chống được điêu khắc tỉ mỉ để kế bên, dù mái tóc đã bạc trắng nhưng khí chất vẫn quắc thước.

Đôi mắt của ông sắc bén như dao đang đánh giá Ôn Từ.

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

Ôn Từ không kiêng dè, cô lễ phép chào hỏi ông: “Phó tổng, chào

ngài, cháu là Ôn Từ.”

Phó lão gia dùng cây gậy để chỉ về phía chỗ ngồi đối diện.

Sau khi Ôn Từ ngồi xuống ông mới từ từ lên tiếng: “Công ty Ôn thị đã vật hoàn về với chủ, tôi cũng không có so đo chuyện này nữa, Phó Tư Bạch quan tâm cô, tôi có thể để cô và thằng bé đi cùng nhau. Nếu trong lòng cô vẫn còn hận thù thì có thể nói ra chúng ta sẽ thương thảo giải quyết, không nhất định phải ồn ào tới mức hai người cô lục đục thì cô sẽ không có lợi đâu.”

Thế giới này bất cứ hận thù gì cũng có thể giải quyết bằng lợi ích.

Phó lão gia tự cảm thấy mình đã rất nhẫn nại với cô, nếu cô không biết điều nữa thì ông cũng sẽ không buông tha cho cô dễ dàng.

Ôn Từ bối thật chặt cái cắp trong tay: “Phó tổng, ngài nghĩ sai rồi, lúc cháu suy sụp, nghèo khó Phó Tư Bạch đã giúp đỡ cháu rất nhiều, mặc dù cháu đối với tập đoàn Phó thị vẫn có xa cách, nhưng đối với anh ấy... không bao giờ cháu hận.”

“Không có hận, đừng nói chỉ có yêu nhé.” Lão gia hừ lạnh một tiếng
“Cô sẽ thích một đứa con của nhà kẻ thù sao?”

“Phó Tư Bạch xứng đáng được tất cả mọi người thích, anh ấy nhẹ nhàng, đàng hoàng, mà quan trọng nhất là trái tim anh ấy tốt, đối xử với cháu cũng tốt.”

“Tôi không biết liệu có nên tin cô không.” Ánh mắt của lão gia vẫn không hề có chút hòa hoãn nào, “Nhưng trong kinh doanh bất cứ mọi rủi ro không chắc chắn đều nên tránh, và những rủi ro không chắc chắn như thế cách tốt nhất để giải quyết chính là.... không chạm vào nó.”

Ôn Từ im lặng trầm mặc.

Cô cũng biết không thể nào thuyết phục Phó lão gia chấp nhận một cách dễ dàng, nếu không Phó Tư Bạch cũng sẽ không ầm ĩ cứng rắn với người nhà như thế.

Ông lão tiếp tục nói: “Thằng bé đó tính tình kiêu ngạo, có thể khiến nó cúi đầu xuống đi làm nghề giao hàng cũng là bản lĩnh của cô rồi.”

“Phó tổng, nếu không phải ngài đối với anh ấy “đánh đuổi khắp nơi” thì với trình độ và năng lực của Phó Tư Bạch sẽ luôn có một tiền đồ sáng lạn rộng mở chào đón anh ấy.”

Phó lão gia cười lạnh nói: “Đây là kết cục của thằng bé, dù tôi không quản để nó làm như những gì cô nói, từ hai bàn tay trắng làm nên sự nghiệp, phấn đấu và cố gắng ư. Phải, có lẽ thằng bé sẽ trở thành một quản lý cấp cao của một doanh nghiệp, có một tiền đồ nhìn thấy vẫn rất ổn. Công ty chúng tôi có rất nhiều người trẻ như thế, đủ thông minh, IQ cao, năng lực trình độ như thế nào cũng không thấp. Nhưng những người trẻ này vĩnh viễn chỉ có thể thôi, có lẽ có thể lăn lộn trong cái chức CEO, lên đến đỉnh đó rồi cũng không có cách nào nhìn ra thế giới mênh mông và xa rộng hơn đâu.”

Ôn Từ không nói gì chỉ nhìn vào đôi mắt đen sâu của ông, nghe ông nói ra những điều trước giờ cô chưa nghe qua.

“Nhưng Phó Tư Bạch không giống vậy, nó vừa sinh ra là đã ở vạch đích, nó có tầm nhìn còn xa rộng hơn nữa, cũng có thể tạo ra được giá trị càng cao hơn. Nhưng mà bây giờ cô kéo cuộc sống của nó xuống, khiến nó trở thành một người bình thường. Tại sao hả, chỉ bởi vì cái thứ gọi là tình yêu dễ thương của các người sao. Như thế lúc thi đại học rõ ràng là đứa trẻ đạt 985 điểm có thể vào Bắc Đại, Thanh Hoa, nhưng bởi vì đối tượng mà nó yêu thầm đã một hai nộp vào một trường đại học bình thường, sau đó là cả đời đều sẽ hối hận.”

Ông thăng trầm cả đời trong giới kinh doanh, với sự thông minh và thận trọng mà hầu hết mọi người không thể sánh được, ông nhìn cô

gái như đang được nhìn thế giới rộng lớn ngoài kia, “Vậy nên, dùng cả một đời chỉ để trả giá cho một sự lựa chọn sai lầm, cô thấy như thế có thể chấp nhận không?”

Trái tim Ôn Từ như bị lời nói của ông đâm thủng.

Phải, là cô không nỡ để Phó Tư Bạch trả một cái giá đắt như vậy.

Mắt cô đỏ lên, nhìn ông: “Chỉ là vì anh ấy ở cạnh cháu mà không thể có một cuộc đời rộng mở hơn sao. Là cháu cản đường anh ấy sao? Bất luận thế nào ngài cũng sẽ không chấp nhận cháu?”

“Phải.”

“Cháu có thể biết vì sao không, bởi vì cháu mang họ Ôn?”

“Không liên quan đến cô.” Phó lão gia trầm giọng, “Bởi vì tôi đã lựa chọn Tâm Từ.”

“Nhưng đây không phải là lựa chọn của anh ấy.”

“Cuộc đời luôn phải chọn lọc không ngừng, có cái hối tiếc mới là chuyện thường, niềm vui từ việc mưu cầu sự hoàn mỹ là gì. Thế giới này không thể xoay quanh chỉ một người, cho dù là Phó Tư Bạch, thằng bé cũng phải học cách đổi mặt với cái gọi là bất lực của đời người.”

Ôn Từ hiểu rồi, lòng bàn tay bám chặt cái cặp của cô đã trắng bệch: “Phó tổng, nếu đã như vậy thì hãy để Phó Tư Bạch lựa chọn đi ạ. Bất cứ quyết định nào của anh ấy cháu đều sẽ tôn trọng.”

Một giây trước khi Ôn Từ xuống xe, ông lão lại lên tiếng: “Cô biết người mà thằng bé để tâm nhất là mẹ nó không?”

Chân cô đột nhiên đông cứng lại.

“Nhiều năm nay bởi vì sự kiên trì của nó mà người phụ nữ đó trước sau không thể có được một danh phận mà bản thân muốn lấy nhất.”

Ông lão dùng ngữ điệu bình thản, nhưng câu chữ lại rõ ràng, “Hai tuần sau là lễ đính hôn của Phó Trác An và Tiêu Nhã, nếu cô rời xa thằng bé, lễ đính hôn sẽ được hủy bỏ. Nếu không thì người phụ nữ hại chết mẹ nó sẽ trở thành mẹ kế danh chính ngôn thuận của thằng bé. Còn Phó Tư Bạch sẽ đau khổ cả một đời.”

.....

Trên bầu trời có những ngôi sao mưa bay lơ lửng, những con đường cuối thu nồng nặc mùi hoang vắng và người đi bộ cũng ít hơn rất nhiều.

Trên tòa nhà cao tầng của quảng trường thời đại phía xa, Ôn Từ nhìn thấy màn hình LED là hình ảnh lễ đính hôn của Phó Trác An và Tiêu Nhã, quảng bá cho lời chúc phúc của họ, tạo đà cho buổi lễ diễn ra trong hai tuần nữa.

Xem ra ông ta đã thật sự hứa với người phụ nữ này một hôn lễ long trọng.

Ôn Từ biết Tiêu Nhã chính là thủ phạm trực tiếp hại chết mẹ của Phó Tư Bạch, mà bây giờ cô ta vậy mà lại trở thành người mẹ kế trên danh nghĩa của Phó Tư Bạch.

Thời gian này dù là quảng trường hay trên các tàu điện ngầm đều dán các hình cảnh công bố về hôn lễ xa hoa này.

Ôn Từ không biết đây có phải là một phần mà ông Phó muốn cố ý giảng ra hay không, nhưng dù thế nào.... Phó Tư Bạch rất để ý chuyện này.

Rất rất để ý.

Khi anh tận mắt nhìn thấy sự rời bỏ của mẹ mình, thê lương như thế, khủng khiếp như thế, thậm chí còn kéo theo nỗi sợ bồn tắm và hờ bơi trong nhiều năm, còn thường xuyên giật mình tỉnh giấc khỏi những cơn ác mộng.

Nỗi đau đần xé, nhớ mãi không quên đã nhiều năm rồi.

Nếu hôn lễ này thật sự diễn ra đây sẽ là địa ngục cả đời của anh.

Nhưng Ôn Từ vừa nghĩ đến việc phải rời xa anh là nỗi đau cứ như lan ra cả cơ thể cô.

Cô không dám nghĩ tới.

Cô thất thần đi đến dưới tòa nhà, lại không ngờ lại gặp người quen cũ ở trước cửa.

Là tên lưu manh đã từng giờ trò với Ôn Từ-- Hoàng Mao.

Đầu tóc Hoàng Mao đã được cắt tỉa hết thành đầu trọc, chỉ chừa lại một chớm vàng hoe. Lúc học cấp ba anh ta là kẻ đầu sỏ bắt nạt học đường, ức hiếp rất nhiều người, cũng thường xuyên quấy rối Ôn Từ.

Sau này khi anh ta bị trường đuổi học thì lang bạt trong xã hội, đến bây giờ cũng vẫn là kẻ vô tích sự.

Nhìn thấy anh ta, bước đi của Ôn Từ gấp gáp hơn, cô cố gắng đi về phía cầu thang máy.

Lại không ngờ Hoàng Mao vẫn đuổi theo, anh ta kéo cánh tay cô: “Úi, nữ thần, đã lâu không gặp.”

Ôn Từ đẩy anh ta ra: “Không có thân thiết với mà.”

Hoàng Mao cà lơ phắt phơ cản phía trước cửa thang máy: “Nè, hôm

đó anh đánh bài gọi đồ ăn ngoài, ai ngờ em đoán xem người giao hàng cho anh là ai, ha ha ha, vậy mà lại là thái tử gia của Phó gia, thật sự là cười chết anh rồi, anh còn chụp lại mấy tấm em có muốn xem không hả em yêu.”

Nói xong Hoàng Mao lấy điện thoại ra lướt đến mấy tấm ảnh.

Trong sảnh mạt chược khói thuốc mịt mờ, hình bóng trong trẻo của Phó Tư Bạch là mảng màu sáng duy nhất trong toàn bộ bức tranh u ám.

“Anh chụp được mấy tấm, góc nào cũng có, mà anh còn cho nó một sao đánh giá tốt được đấy!”

Ôn Từ biết anh ta đến đây để làm nhục anh, cô giận dữ nói: “Mày có thể cút đi không hả.”

“Nữ thần quả nhiên là nữ thần, tìm được một thằng bạn trai giao hàng, còn châm biếm vậy nữa chứ.”

Hoàng Mao vẫn dùng cánh tay chắn trước cửa thang máy, những người qua đường xung quanh nhìn thấy anh ta không phải người đàng hoàng gì nên không dám chọc vào, họ đều âm thầm rời đi, đi thang máy kế bên.

Ôn Từ biết càng cương càng không được, cô đi ra khỏi thang máy đến trước sảnh tòa nhà, bình tĩnh hỏi: “Rốt cuộc mày muốn thế nào?”

Hoàng Mao cười khinh miệt: “Anh chính là muốn biết, nếu anh đăng mấy tấm ảnh này lên mạng, em nói xem nó có bị mất mặt không nhò?”

Ôn Từ cảm thấy nực cười vì cách nghĩ ấu trĩ của anh ta, thật sự chỉ có người tự ti như anh ta mới cảm thấy công việc giao hàng này là chuyện khiến người ta phải mất mặt thôi.

Phó Tư Bạch có tự tin, không tự ti, anh chưa bao giờ cảm thấy mất mặt khi làm những công việc làm thêm dưới đáy xã hội hay sao cả.

Ôn Từ đương nhiên càng không bởi vì cô cũng đã tự mình trải nghiệm rồi.

"Mày biết không mày thật sự rất đáng thương đấy." Cô lạnh lùng nhìn anh ta, "Như một con sâu, ngu dốt và thiếu năng."

Câu nói này cộng thêm cả sự khinh bị trong ánh mắt của cô đã hoàn toàn chọc điên Hoàng Mao.

Hoàng Mao vốn vẫn còn ôm một tia hi vọng có thể mượn lần này để uy hiếp cô, chiếm tiện nghi của cô, nhưng lại không ngờ còn bị cô sỉ nhục một trận.

Sắc mặt anh ta không kìm né được, anh ta lấy từ trong túi xách ra một con dao găm gấp, mở ra "phốc" một tiếng, lạnh lùng đe dọa, "Mày nói lại lần nữa coi."

Nhin thấy ánh sáng lạnh lẽo trên con dao găm khiến Ôn Từ thật sự bị dọa, cô vội vàng lui về sau mấy bước.

Nhiều người ra vào trong sảnh chung cư hoảng sợ trước tình huống này, nhanh chóng chạy ra ngoài, có người rút điện thoại di động gọi cảnh sát nhưng không ai dám bước ra can ngăn.

Hoàng Moa cầm cao dao bước từng bước đến gần Ôn Từ, anh ta túm lấy cổ áo cô.

Lúc này Phó Tư Bạch đang mặc bộ đồ vàng không chút biểu cảm bước vào trong đám người đang vây quanh: "Buông cô ấy ra, có gì xông vào tao này."

"Tư Bạch!"

Hoàng Mao kè con dao lên mặt cô rồi hét lớn về phía Phó Tư Bạch: “Khuôn mặt xinh đẹp của nữ thần tao không biết nếu bị rạch một đường thì còn có ai thích nữa không ta.”

Quần áo màu vàng phản quang của Phó Tư Bạch đã ướt đẫm mồ hôi, gân xanh trên trán anh đã hằn rõ ràng, ánh mắt lại trầm thấp và bình tĩnh: “Buông cô ấy ra, mày muốn thế nào có thể nói thẳng.”

Hoàng Mao bật cười, con dao sắc bén cứ áp lên má Ôn Từ: “Tao muốn ở bên nó một đêm.”

Ôn Từ nghe câu này xong lập tức nổi điên lên mà vùng vẫy, ánh mắt sắc bén, Phó Tư Bạch bình tĩnh kêu một tiếng: “Lạc Lạc, đừng động.”

Ôn Từ không dám làm bậy nữa, nước mắt cô cứ rơi xuống, cô nghiến răng.

Phó Tư Bạch bước từng bước đến chỗ Hoàng Mao, Hoàng Mao đã từng ăn phải cú đấm của Phó Tư Bạch nên rất hiểu rõ sự lợi hại của người đàn ông này, anh ta điên tiếc hét lên uy hiếp: “Mày dám bước lên bước nữa tao rạch nát mặt nó, biến bạn gái mày thành con xấu xí xem mày còn yêu nó hay không!”

Phó Tư Bạch không thể thỏa hiệp, một khi thỏa hiệp anh sẽ khiến cô mà chính mình bị đặt vào tình thế hiểm nguy, cách này không phải chính sách tốt.

Anh mỉm cười, ánh mắt lộ ra sự tuyệt tình lạnh lùng: “Mày cứ làm gì thì làm đi.”

Hoàng Mao hơi sững người vì không ngờ anh lại nói như thế.

“Nhưng mày thử đi, trên mặt cô ấy mà có một vết thương thì tao sẽ bẻ gãy xương cốt của mày.”

Từng câu từng chữ anh nói rất rõ ràng.

Ánh mắt lạnh lùng sâu không thấy đáy, cái loại ánh mắt như chó điên kia khiến Hoàng Mao không khỏi rùng mình.

Chương 141: Tự ti

Vào giây phút Hoàng Mao thất thần Phó Tư Bạch đã bước lên kéo Ôn Từ ra khỏi tay anh ta.

Hoàng Mao phản ứng lại, còn đang định cầm dao đâm vào Ôn Từ thì Phó Tư Bạch đã một phát nắm lấy vai anh ta, không ngờ cánh tay lại bị con dao sắc nhọn đâm vào một nhát khiến cánh tay áo màu vàng của anh thấm đẫm máu.

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

Anh nắm lấy tay Hoàng Mao, bẻ gập lại dùng hết sức lực khiến dao găm rơi xuống đất liền bị anh đá bay đi.

Khi mọi người nhìn thấy Hoàng Mao đã không còn hung khí nữa liền vội vàng xúm lại, nắm bảy con người đang chế ngự anh ta lại.

Ôn Từ hoảng sợ bỗn nhào vào lòng Phó Tư Bạch, một tay anh vuốt vai cô an ủi: “Đừng sợ, không sao rồi.”

“Tay của anh....”

“Không sao.” Phó Tư Bạch giấu cánh tay ra phía sau để tránh cho việc cô thấy máu đang chảy nhiều hơn, “Vết thương ngoài da thôi.”

“Đưa em xem xem.” Ôn Từ kiên quyết muốn kéo lấy cánh tay phải của anh, cô nhìn thấy máu đã ướt đẫm ống tay áo và vẫn cứ tuôn ra mãi, nước mắt Ôn Từ cứ rơi xuống một cách không tự chủ được.

“Khóc cái gì chứ, em làm như anh sắp chết vậy đó.”

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

“Phó Tư Bạch anh đừng có ăn nói bậy bạ.”

“Được được, em đừng khóc nữa.”

Cũng ngay lúc này xe cảnh sát hú còi âm ỉ vội vàng đi đến, Hoàng Mao bị cảnh sát viên mặc đồng phục áo áp giải lên xe, Phó Tư Bạch và Ôn Từ cũng được đưa về đồn cảnh sát để cho lời khai.

Ôn Từ lo lắng cho vết thương của Phó Tư Bạch, lúc lấy lời khai cũng không nhịn được mà hỏi han.

Đợi đến khi cô mày mò viết xong lời khai, cô nhìn thấy Phó Tư Bạch đang ngồi trên băng ghế dài ở phòng chờ. Vết thương trên cánh tay anh đã được băng bó một cách cẩn thận, không còn cái áo đó nữa, bên trong chỉ có một chiếc áo thun ngắn tay.

Bóng người cô đơn.

Cô đi qua, ngón tay nhẹ nhàng chạm vào miếng băng: “Tư Bạch, cảm thấy thế nào rồi.”

Phó Tư Bạch nhìn cô đang dè dặt, cẩn thận chạm vào vết thương khiến nó cứ cái dằm đậm vào tim anh đau đớn.

“.....”

“Lúc em chưa đến anh cảm thấy khá ổn.”

Ôn Từ ngồi xuống bên cạnh anh, nước mắt không kìm được cứ tuôn rơi, cô cố gắng lau đi: “Em không nên nói mấy lời chọc điên hắn.”

“Không có ai là nạn nhất hoàn mỹ cả.” Phó Tư Bạch ôm lấy vai cô, nghiêm túc nói với cô, “Đừng tìm nguyên nhân ở chính mình nữa.”

Ôn Từ không nói gì chỉ gật đầu, cô nhìn dáng vẻ bây giờ của anh... trái tim càng đau nhói.

Phải rồi, sau khi ở bên cạnh cô, người thanh niên tỏa sáng ở bất cứ nơi nào anh đến, người thanh niên luôn phong lưu, bối rối với đời lại túng quẫn đến vậy.

Huang Mao bị nghi ngờ cố ý gây thương tích và bị tạm giữ hình sự. Trời đã khuya Phó Tư Bạch đưa Ôn Từ ra khỏi đồn cảnh sát, nhưng nhìn thấy ba anh Phó Trác An đang vội vàng đi đến.

“Ba nhận được điện thoại từ cảnh sát, Phó Tư Bạch con có sao không, không bị thương ở đâu chứ?”

Phó Tư Bạch vừa nhìn thấy ông đã cảm thấy giận dữ điên người, buổi hôn lễ hai tuần sau, chiến dịch và những tuyên truyền liên tục mấy ngày nay phủ sóng khắp mọi nơi, trong mắt anh đó đều một sự sỉ nhục với người mẹ đã khuất của mình.

Ông ta là đang sợ mẹ trên trời không nhìn thấy sao.

Phó Tư Bạch căn bản không để ý đến ông, anh dẫn Ôn Từ đi ra về.

Phó Trác An đuổi theo, ông đưa cho Phó Tư Bạch một tấm thiệp mời đám cưới màu đỏ rực rỡ: “Hôn lễ diễn ra vào hai tuần sau, Tư Bạch, con là con của ba, ba hi vọng con có thể xuất hiện.”

Khóe môi Phó Tư Bạch cong lên nụ cười lạnh lùng: “Tôi là con ông, nhưng mẹ của tôi cũng là người mẹ duy nhất của tôi, sao ông không mời bà đến tham dự hôn lễ thế kỉ của ông?”

“Tư Bạch! Ba biết con giận ba, kết cuộc thế này là điều ai trong chúng ta cũng đều không muốn thấy. Nhưng người mất đã mất, nhiều năm đã trôi qua, lẽ nào ba phải giữ hủ cốt của mẹ con cô đơn đến cuối đời?”

Ánh mắt Phó Tư Bạch phiếm hồng, giọng nói anh trầm thấp và hơi khàn đi: “Ông giữ hủ cốt của bà ấy, ông không hề xứng.”

Phó Trác An ủ rũ lại bất lực.

Nếu không phải lão gia một hai bắt ông tự tay đem thiệp mời đến đưa cho Phó Tư Bạch thì ông cũng sẽ chẳng thèm đến làm gì cho mất hứng.

Nhưng lời của lão gia, Phó Trác An cũng không thể không nghe, ông đưa tấm thiệp vào tay anh: “Ba biết là ba có lỗi với mẹ con, con hận ba và Tiêu Nhã cũng là điều dễ hiểu, nhưng trẻ con cũng là vô tội mà, em trai con sắp 2 tuổi rồi, sắp hiểu chuyện rồi, ba buộc phải cho thằng bé một danh phận nên có chứ.”

Tay Phó Tư Bạch giơ lên, tấm thiệp mừng bay phèo phèo trên không trung rồi rơi xuống đất.

Khóe mắt anh phiếm hồng, giọng nói bình tĩnh: “Người chết vĩnh viễn không thể quay lại được, rốt cuộc ai vô tội.”

Nói xong lời này Phó Tư Bạch cầm tay Ôn Từ, anh dắt cô bước thật nhanh rời đi và không hề quay đầu lại.

.....

Buổi tối trong phòng tắm chật chội Ôn Từ mặc áo hai dây đang giúp Phó Tư Bạch rửa người.

Cánh tay băng gạc của anh không thể chạm nước, cô dùng khăn ướt lau từng nơi trên cơ thể anh, đèn chùm sợi đốt trên đầu chói mắt chiếu vào cơ thể và làn da của anh, phát ra ánh sáng nhàn nhạt.

“Tư Bạch, mẹ là người mà anh vĩnh viễn không thể buông xuống được, đúng không.”

“Đổi lại là em, em có thể buông xuống không?”

“Không thể.” Ôn Từ lắc đầu rất mạnh, “Em sẽ ghi nhớ cả đời, hận thù cả đời.”

“Vậy nên em và anh đều giống như, chúng ta là vật hợp theo loài, cùng một giuộc mới có thể ở bên nhau đấy.”

Ôn Từ bùi môi: “Làm sao mà lời đến miệng anh lại không có gì tốt hết vậy?”

Dưới sự tiếp xúc nhẹ nhàng, dịu dàng của cô khiến tâm tình Phó Tư Bạch cũng dịu đi hơn đôi chút, anh xoay người ôm cô vào lòng, dùng sức ôm chặt lấy cô: “Lạc Lạc, cả ngày hôm nay... đều là chuyện xấu rồi.”

Ôn Từ cảm nhận được cái ôm rất dùng sức này của anh, cũng cảm nhận được trái tim đang vỡ vụn của anh.

Đôi tay cô run rẩy, nhẹ nhàng ôm lấy cơ thể săn chắc và nóng bỏng của người đàn ông.

“Tư Bạch, cuộc đời là như vậy...”

Cô nhớ lại lời ông Phó từng nói, ánh mắt lại ánh lên sự chua xót, “Thế sự khó lường, chúng ta cũng phải học cách đổi mặt với những thứ bất lực của cuộc sống.”

“Anh sẽ không mãi như vậy.” anh nhỏ giọng nói, trịnh trọng đảm bảo bên tai cô, “Anh sẽ trở mình, sẽ không để cho em sống cuộc sống như thế này mãi.”

Ôn Từ ôm lấy mặt anh, nước mắt cô cứ rơi xuống và cô hôn lên mắt anh, đầu mũi, môi và yết hầu... Cô đối tốt với anh, dịu dàng với anh.

Cũng là vào khoảnh khắc này cô cuối cùng cũng lấy hết quyết tâm.

Phải rồi, niềm vui của việc mưu cầu sự hoàn mỹ là gì.

Thế giới này sẽ không có chuyện thập toàn thập mỹ, cuộc đời luôn phải có hối tiếc, mà con người luôn phải đưa ra lựa chọn trong những hối tiếc đó để cho quãng đời sau này ít đi những hối hận.

Mà sau câu nói “Không thể buông xuống” của Phó Tư Bạch, Ôn Từ đã quyết định sẽ hoàn toàn trả lại cho anh một cuộc đời đúng quy đạo của anh.

Cô không thể ích kỷ để anh sống nốt quãng đời dài còn lại trong địa ngục của tội lỗi và tự trách bản thân với mẹ mình, cũng không thể để kẻ đầu sỏ hạ chết mẹ anh làm tu hú đẻ nhờ như lẽ đương nhiên rồi hạnh phúc sống tiếp phần đời còn lại được.

Đây là sự tàn nhẫn, quá bất công với anh.

.....

Chuyến lưu diễn vòng quanh thế giới của đoàn nghệ thuật Lan Ninh sắp bắt đầu, Ôn Từ cũng đã đăng ký, Tần Phong nhìn đơn cô nộp, phản ứng đầu tiên của cô đương nhiên là vui mừng.

Trước đây bà khuyên Ôn Từ rất lâu, hi vọng cô có thể nắm chắc cơ hội lần này bởi vì bà muốn đưa cô lên trở thành vũ công hàng đầu vươn tầm thế giới. Nếu chuyến lưu diễn thế giờ này có thể đạt được sự thành công thì sự nghiệp của Ôn Từ cũng sẽ lên hương, cô sẽ trở thành vũ công xuất sắc của đoàn nghệ thuật.

Nhưng Ôn Từ cứ do dự mãi.

Lưu diễn liên tục trong vòng hai năm, phần lớn thời gian đều sẽ ở nước ngoài, điều này đối với một cô gái đang trong thời kì yêu

đương nồng nhiệt đương nhiên là một chuyện vô cùng đau khổ.

Vậy nên phản ứng trong vô thức của Ôn Từ là từ chối.

Đột nhiên cô lại quay ngoắt thái độ 180 độ, sắc mặt phức tạp của Tần Phong nhìn cô: “Về phần ba mẹ em, em đã thương lượng chưa?”

“Dạ, ba mẹ đều đồng ý rồi a. Chỉ bảo em sau khi đi thì nhớ chăm sóc tốt cho mình.”

“Thế... bạn trai em....”

“Cô Tần, không sao cả, sự nghiệp càng quan trọng hơn bạn trai.”

Khóe mắt Tần Phong hiện lên ý cười: “Phải rồi nha, nếu em nghĩ như vậy thì cô yên tâm rồi, vốn là như vậy đấy. Chỉ cần em thay đổi để bản thân mình tốt hơn, trở nên xuất sắc hơn mới có thể nhìn thấy được những phong cảnh càng cao càng xa càng đẹp hơn. Tình yêu đẹp không phải là quấn lấy nhau, gò bó nhau mà là để cho nhau trở nên tốt hơn.”

“Ừm! Là vậy a.”

Tình yêu không phải là trói buộc nhau, gò bó nhau, cô không thể ích kỉ ép Phó Tư Bạch ở bên cạnh mình, sống một cuộc sống bình bình được.

Anh xứng đáng với những điều tươi đẹp hơn, cũng có thể tạo ra những giá trị lớn hơn.

Một con đại bàng phải thuộc về nơi rừng núi vực thẳm và vô biê, cô phải để anh tự do.

.....

Đêm đó Ôn Từ rất dịu dàng, rất ấm áp với Phó Tư Bạch, bất cứ yêu

cầu gì cô cũng thỏa mãn anh.

Phó Tư Bạch vẫn càn rỡn với cô như mọi khi, sau khi kết thúc anh ôm cô từ phía sau và đi vào giấc ngủ.

Ôn Từ cảm nhận rõ ràng đôi tay đang ôm chặt cô của người đàn ông này, như thể anh sợ cô nửa đêm sẽ rời xa mình vậy.

Hành lý của Ôn Từ đã thu dọn xong, cô giấu ở trong tủ đồ, chuyến bay đã đặt vào lúc 2 giờ đêm.

Trong vòng tay ấm áp của người đàn ông, trong chiếc chăn bông tràn ngập mùi hương quen thuộc của anh, cô tham lam lấy hết những điều ấm áp trên cơ thể anh, ngàn vạn lần lưu luyến.

Thời gian từng giây từng phút cứ trôi qua, cô cảm nhận được hơi thở dần dần đều của anh, lực trên cánh tay anh cũng đã hơi buông lỏng Ôn Từ mới hơi đẩy nhẹ tay anh ra để từ từ đứng lên.

Trong màn đêm cánh tay thô ráp vẫn nắm chặt tay cô, anh nắm rất chặt nhưng rơi vào cái ôm của đại bàng vậy.

Cô thử gỡ ra nhưng anh lại càng nắm chặt hơn, anh không muốn buông ra.

“Lưu diễn thế giới.” Trong màn đêm giọng anh trầm thấp nói, “Đây là chuyện tốt, anh sẽ không vô lý giữ em lại, tại sao phải trốn nửa đêm như vậy.”

Trái tim cô co rút dữ dội: “Sao anh biết?”

“Em đăng nhập đồng bộ trên điện thoại anh, anh nhìn thấy mẫu đơn em tải xuống.”

“Tư Bạch, em sắp trễ chuyến bay rồi.”

“Anh đưa em đến sân bay.” Anh đứng dậy, mặc quần áo vào rất nhanh, anh cầm áo khoác mặc vào cho cô, “Đợi lúc em về có lẽ anh đã mua nhà rồi, sẽ không để em ở trong căn nhà nhỏ như thế này nữa.”

Nói xong anh không chút cảm xúc nào cầm vali lên cho cô.

Ôn Từ vội vàng kêu một tiếng: “Tư Bạch, anh không nhìn ra sao, đây không phải là rời xa tạm thời. Đây là chia tay, em không cần anh đợi em nữa.”

Nói xong, trong bóng tối không khí ngưng trệ vài giây, cô nghe thấy tiếng thở dốc nặng nề của anh, giống như một con dã thú---

“Anh cho em một cơ hội nữa, rút lại câu nói này, anh sẽ xem như chưa từng nghe thấy.”

Ôn Từ đi lên giành lại cái vali, nhưng Phó Tư Bạch lại không đưa cho cô, trong bóng tối hai người giằng co, ngực của cả hai đều phồng.

“Tư Bạch, anh còn không hiểu sao, em không cần anh nữa.”

Anh chỉ còn nói được bằng giọng trầm thấp: “Lạc Lạc, em đang nói gì vậy.”

“Em chưa bao giờ thích anh cả.”

“Em không giỏi nói dối.”

“Đó là vì anh quá nhập tâm nên luôn tin mọi thứ là thật.”

Ôn Từ nhất quyết nói rõ một lần, “Tình cảm em đối với anh giống như lần đầu tiên cầu xin ở bên anh vậy, trước giờ, trước giờ đều chưa từng thay đổi, em ghét anh, căm hận anh, mỗi lần sau khi bị anh hôn em đều phải đi rửa miệng anh có biết không hả!”

Câu nói này thật sự là con dao đâm thẳng vào nơi yếu ớt nhất trong trái tim Phó Tư Bạch, anh tím lấy cổ áo Ôn Từ kéo cô lại gần mình, mặt hai người sát lại gần nhau, hơi thở như giao hòa.

Ngay cả trong đêm tối mù mịt, Ôn Từ vẫn có thể nhìn thấy sự tức giận tích tụ trong mắt Phó Tư Bạch.

Anh không chịu nổi điều này, thật sự không chịu nổi, dù là giả anh cũng không nghe nổi lời nói thế này.

“Em ở bên cạnh anh là vì tìm kiếm sự che chở, thậm chí cả việc anh trả lại công ty Ôn thị cho ba em, em đều biết cả nhưng vẫn giả vờ không biết.”

“Nếu muốn giả vờ sao không giả đến cùng.”

“Vì em nghĩ là em có thể ở bên cạnh người thừa kế tương lai của tập đoàn Phó thị đấy! Kết quả thì sao, anh nhìn anh bây giờ đi, anh của bây giờ cái gì cũng không có, căn bản không bảo vệ được em. Vả lại em thấy ông nội anh cũng căn bản không hề có ý định sẽ thỏa hiệp, ba của anh sắp kết hôn rồi, em trai của anh tương lai rất có khả năng sẽ lấy đi tất cả của anh, anh còn không hiểu sao Phó Tư Bạch, anh đã là một cây phế bị vứt bỏ rồi đấy!”

Tay anh nắm chặt lấy góc áo cô, giọng nói run rẩy: “Ôn Từ, nói bậy bạ cũng có mức độ thôi, anh thật sự sẽ tức giận đấy.”

Chính cô cũng không biết mình đang nói gì, đầu óc cô lộn xộn, chỉ muốn để anh từ bỏ, chỉ muốn để anh hận cô...

“Phó Tư Bạch, tất cả đều là giả. Tình yêu của chúng ta chỉ có lợi ích, không có chân thành. Em chưa bao giờ thích anh, một lần cũng chưa.”

Nói xong Ôn Từ đẩy Phó Tư Bạch ra, xoay người muốn đi.

Phó Tư Bạch lại kéo cô quay lại, anh ép cô vào tường còn muốn hôn cô, còn muốn cảm nhận dấu vết cuối cùng của nỗi nhớ và tình cảm của cô từ cuộc trao đổi thân mật nhất này.

Ôn Từ tiếp nhận nụ hôn hung hăng của anh, và cắn anh dữ dội trong khi quần lấp mông và răng của anh.

“Phim giả làm thật, người nhập vai từ đầu tới cuối chỉ có anh.”

Cơn đau dữ dội cuối cùng cũng khiến người đàn ông tinh táo trở lại.

Sau đó anh cuối cùng cũng buông cô ra, ánh mắt chỉ còn là sự lạnh lùng.

Cô sai rồi, không phải là anh diễn quá nhập tâm mà từ đầu tới cuối... anh xem là thật.

“Được thôi.” Phó Tư Bạch xoay người ném cái vali cho cô, “Cút đi.”

Ôn Từ cầm vali lên, cố gắng kìm néo lại sự không nỡ đang trào dâng trong lòng, cô xoay người đi ra khỏi cửa.

“Trước đây anh từng nói, nếu em lừa dối anh, gạt anh, để anh chết tâm rồi, thế thì... hoàn toàn chết tâm rồi.”

Anh như một con dã thú bị thương trong bóng đêm, anh bật ra từng câu từng chữ, “Vĩnh viễn không tha thứ.”

Ôn Từ hơi khụng lại bước chân, trái tim cô run lên, như bị xé rách từng cơn... nỗi đau đớn tận tâm can.

“Cuối cùng cho em một cơ hội, lời vừa nãy, dù là thật hay là giả, anh chỉ coi như mình không nghe thấy, vẫn sẽ yêu em như lúc trước.”

Vô cùng hèn mọn... nhưng cách mà anh yêu cô vẫn luôn hèn mọn

như vậy.

“Tư Bạch, quên em đi.”

Vành mắt Ôn Từ đã ngập tràn nước mắt, cô quật cường không để nó rơi xuống, nhắc vali tuyệt tình đi ra khỏi cửa.

Phó Tư Bạch đứng bên cửa, anh ngắm nhìn bóng lưng khuất xa của cô, cuối cùng vẫn không chịu được mà hét lớn về phía cô—

“Chúc em sớm ngày trở thành vũ công xuất sắc, tiền đồ rộng mở. Nhưng em nhớ đừng quay lại nữa, nếu không tôi sẽ khiến em sống dở chết dở.”

Nghe đến bốn chữ cuối cùng những giọt nước mắt cô cố gắng kìm néo cuối cùng vẫn rơi xuống---

“Tư Bạch, em cũng chúc anh khỏe mạnh bình anh, chúc anh tỏa sáng rực rỡ.”

Chương 142: Gặp lại

Ôn Từ suýt nữa nghĩ rằng mình đã lỡ chuyến bay này rồi.

Chiếc taxi đang phóng nhanh xuống đại lộ cạnh bờ sông lúc nửa đêm, cô nhìn ánh đèn thành phố im lìm bên ngoài cửa sổ, tự nghĩ nếu không đuổi kịp, cô sẽ không một chút do dự quay về nhà và bật khóc vì những lời đau xé tâm can vừa rời, cầu xin Phó Tư Bạch tha thứ.

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

Cô biết anh nhất định sẽ tha thứ, nhất định sẽ...

Nếu vận mệnh có thể đưa ra lựa chọn thay cô thì cô thật sự sẽ không để tâm cái gì nữa, không nghĩ đến cái gì nữa, chỉ muốn ở bên cạnh anh, dù cho phải chạy đến tận cùng trái đất cũng chẳng sao cả.

Tài xe biết thời gian của cô sắp không kịp nên nhấn ga hết mức, chạy như bay một đường đến sân bay. Đài phát thanh sân bay kêu gọi hành khách cuối cùng trên chuyến bay quốc tế lên máy bay.

Ôn Từ lúc đi qua cửa an ninh vẫn còn ngơ ra, cô đi qua cổng an ninh rồi đi đến cửa lên máy bay.

Cửa máy bay vẫn còn hai hành khách đang được soát vé, ôn Từ đi theo phía sau họ để lên máy bay.

Các chị em trong đoàn nghệ thuật Lan Ninh đang vẫy tay với cô, suýt nữa nghĩ rằng cô không lên kịp máy bay rồi.

Nhưng vào khoảnh khắc Ôn Từ bước lên máy bay, cô biết, cô và Phó Tư Bạch... thật sự không còn khả năng nữa.

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

Vào lúc máy bay cất cánh, hai bên tai Ôn Từ ù ù, nhìn tia lửa trong thành phố dần dần bay lên rồi biến mất.

Chàng trai của cô đã từng đứng trên muôn vạn vì sao nhưng lại rơi xuống bùn đất chỉ bởi vì cô.

Bây giờ cô đem tất cả trả lại cho anh, chúc anh bình an hạnh phúc, tương lai sẽ có người xứng với anh hơn.

Ôn Từ cầm lên sợi dây chuyền mặt tì hưu sáng ngời rồi đưa đến miệng, cô nhẹ nhàng hôn lấy nó.

Tạm biệt nhé, Phó Tư Bạch của em.

.....

Ngày hôm Phó Trác an và Tiêu Nhã cử hành hôn lễ thế kỉ, Phó Tư Bạch mặc một bộ đồ vest đen trông rất xơ xác, áo sơ mi trắng. Anh mang theo di ảnh người mẹ đã mất của mình bước vào nơi tổ chức hôn lễ ở đảo Hồ Tâm.

Trước sự chứng kiến của một nhóm nhân vật có ảnh hưởng trong giới kinh doanh, anh đã đốt pháo sáng vào ban ngày trên hòn đảo giữa lòng hồ và cầm một bức di ảnh mẹ mình, điều này đã thực sự làm đảo lộn đám cưới hoành tráng này.

Mạc Nhiễm gửi video này cho cô xem, nhìn thấy người đàn ông trong video rõ ràng còn mang chút hơi say ngà ngà, mặc sức làm càn, anh bật cười như một ác ma, cuối cùng anh ôm di ảnh ngồi trên bậc thềm, ánh mắt ngà say nhìn tất cả mớ hỗn loạn ở hiện trường hôn lễ.

Ôn Từ bị ánh mắt hoang vắng của anh đâm một cách mãnh liệt.

Anh lại trở thành người thừa kế của tập đoàn Phó thị rồi nhưng ánh mắt lại không còn ánh sáng rực rỡ nữa.

.....

Buổi lưu diễn thế giới kéo dài 2 năm Ôn Từ còn ở lại thêm một năm để đi đây đi đó, cô nhìn thấy được phong cảnh và thế giới xa rộng hơn.

Thời gian trôi qua rất nhanh, Ôn Từ cũng đã đến một số viện nghệ thuật nổi tiếng ở Châu Âu để nghiên cứu thêm, cô không ngừng nâng cao bản thân.

Tiếng anh yếu ớt của mình trước đó tự nhiên cũng càng luyện càng tốt, thậm chí bởi vì ở Pháp một thời gian dài mà cô còn tự học thêm tiếng Pháp, bây giờ giao tiếp với người khác hoàn toàn không thành vấn đề.

Ôn Từ đi đến rất nhiều nơi, cô đã nhìn thấy cực quang của Na Uy, Núi tuyết và đồng cỏ ở dãy Alps, ngồi bên sông Seine vào một buổi chiều nhâm nhi ly cà phê, chậm chầm cảm nhận lại nhiều chuyện... tâm tình cũng thoái mái và bình yên hơn chút.

Chỉ là khi màn đêm yên tĩnh buông xuống, trái tim cô vẫn sẽ không khống chế được mà nhớ đến người đàn ông đó.

Người đàn ông đó đã trở thành một vết khói cứ cháy bỗng trong trái tim cô không thể xóa nhòa, nhàn nhạt như không thể bôi đi, lăm lóc chạm vào.... Vẫn đau âm ỉ.

Ôn Từ và Phó Tư Bạch vẫn nằm trong nhóm chat của 'ban nhạc Đóm lửa'.

Hai năm nay trong nhóm Đoạn Phi Dương và Mạc Nhiễm đồ vẫn thường xuyên tám chuyện, nhưng Ôn Từ và Phó Tư Bạch lại không bao giờ ầm ĩ trong nhóm cả, họ như những người vô hình vậy.

Nhưng cũng không hề rời nhóm.

3 năm sau, Ôn Từ về nước, Buổi biểu diễn cuối cùng được tổ chức tại Hải Thành, đó là trận chiến cuối cùng của Ôn Từ.

Cô là vũ công xuất sắc được cả nước biết, tấm poster khổng lồ đã được treo trước bảo tàng nghệ thuật Hải Thành.

Tấm poster này rất nghệ thuật, chính là Ôn Từ mặc trang phục nàng tiên cá lấp lánh, nằm trên mặt nước đen ngòm, gợn sóng lăn tăn.

Sân khấu biểu diễn lần này cũng là lấy chủ đề cá nước, Ôn Từ dùng ngôn ngữ hình thể mềm mại mô phỏng tư thế tự do, uyển chuyển của đàn cá bơi lội dưới nước

Giống hệt như ‘Uyên sò vũ’ của Lâm Dao Chi năm xưa, vũ điệu múa này cũng trở thành kiệt tác đại diện cho tên tuổi của Ôn Từ.

Trong nhóm chat Ban nhạc Đóm lửa, Mạc Nhiễm gửi vào tấm poster ‘Cá nước’, vui vẻ tag Ôn Từ vào.

Nhiễm: “Củ cải lớn đi du lịch, về chưa?”

Lúc Ôn Từ nhìn thấy tin nhắn trái tim đập nhanh hơn, vội vàng nhắn tin riêng cho Mạc Nhiễm—

“Em về rồi.”

Nhiễm: “Ừm, giờ còn đặc biệt nhắn tin riêng, sợ ai biết hả.”

Lạc Lạc: “Lúc đi anh ấy đã nói những lời cay nghiệt, không nên để anh biết.”

Nhiễm: “Vậy chị thu hồi lại.”

Lạc Lạc: “Ừm! Yêu chị -3-.”

Nhiễm: “Ngại quá đi, thời gian lâu rồi không thể thu hồi nữa.”

Lạc Lạc: “qwq.”

Nhiễm: “Yên tâm, có chị ở đây! Cậu ấy không dám làm gì em đâu!
Chị bảo vệ em.”

Lạc Lạc: “Được được! Thật sự em cũng không phải sợ anh ấy, chỉ là
trái tim mình...”

Là trái tim cô ấy này, vậy nên không dám xuất hiện trước mặt anh.

Nhiễm: “Bây giờ Phó Tư Bạch đã là người kế nhiệm của tập đoàn
Phó gia rồi, sau khi tập đoàn được cậu ấy tiếp quản thì rất phát triển,
tác phong làm việc của cậu ấy dứt khoát như một con sói vậy. Giá cổ
phiếu của tập đoàn Phó thị ở trong tay cậu ấy đã tăng thêm 30% rồi.”

Lạc Lạc: “Em biết chứ.”

Nhiễm: “Ừm, em ở xa ngàn dặm vẫn còn âm thầm quan tâm à.”

Lạc Lạc: “Không có, chỉ là trên weibo thường có thể lướt thấy nhiều
tin tức liên quan đến anh.”

Nhiễm: “Cũng đúng, cái tên này mỗi ngày đều lên hotsearch, đã
thành ông chồng quốc dân rồi. Ba cậu ấy và Tiêu Nhã đã bị buộc
phải dắt con qua Châu Âu định cư, cũng coi như là bị cậu ấy đuổi đi.
Nửa năm trước ông nội qua đời, bây giờ trong nước cậu ấy không
còn lấy một người thân nào. Coi như là người thật sự cô độc rồi.”

Lạc Lạc: “.”

Nhiễm: “Thỉnh thoảng đi tụ tập cùng đám bạn cũ như tui chị cậu ấy cũng rất lạnh nhạt, cười chả ra sao cả. Bên cạnh cậu ấy cũng vẫn không hề có người phụ nữ nào, Đoạn Phi Dương còn nói lúc trẻ cậu ấy bay bướm quá nên bây giờ tinh lực không còn nữa, cậu ta cũng chả buồn tức giận.”

Nhiễm: “Dù sao người này... không ra hình người nữa rồi, giống như một cỗ máy kiếm tiền vô cảm thì hơn.”

Lạc Lạc: “Phương Tâm Từ đâu?”

Ôn Từ thật sự cũng đã nghe được sau đó Đoạn Phi Dương kể lại thì cũng biết được suy tính trong lòng của Phương Tâm Từ.

Thật sự cô rất hối hận vì lúc đó đã gọi Đoạn Phi Dương đến để đón cô ta, khiến cho trong tim Đoạn Phi Dương có một nỗi nuối tiếc đau khổ như vậy.

Nhiễm: “Ban đầu lúc ông nội qua đời, ông nắm lấy tay Phó Tư Bạch để trấn trối, bảo cậu ấy nhất định phải chăm sóc cho Phương Tâm Từ, lúc đó mọi người đều nhìn thấy Phó Tư Bạch lặng người không có phản ứng gì.”

Nhiễm: “Nhưng sau đó cậu ấy ngược lại cũng không đuổi con bé đó đi, quăng nó vào trong công ty làm việc.”

Lạc Lạc: “Họ sẽ kết hôn chứ?”

Nhiễm: “Sao có thể được! Khoan nói tới chuyện Phó Tư Bạch không hề yêu con bé đó, mà nó còn là người phụ nữ anh em của cậu ấy thích thì Phó Tư Bạch cũng chắc chắn không thể có gì với con bé được.”

Đoạn Phi Dương thích Phương Tâm Từ, vì thế Phương Tâm Từ tuyệt đối không thể ở bên cạnh Phó Tư Bạch được, anh sẽ không

thể bởi vì cô mà mất đi người anh em thân thiết Đoan Phi Dương.

Coi như là... tâm cơ cõi nào cũng đã như công dã tràng.

Lạc Lạc: “Chị yêu, không nói nữa, em phải lên máy bay rồi.”

Nhiễm: “Ừm! Thượng lộ bình an!”

Trôi qua 10 mấy tiếng bay thì máy bay cũng đã đáp xuống sân bay quốc tế Hải Thành.

Ôn Từ hít thở lại được mùi gió biển, tất cả đều quen thuộc và đau lòng như thế.

Đêm điên cuồng vào hôm mất điện ở Hải Thành của cô và Phó Tư Bạch vẫn hiện ra như cũ.

Bây giờ Phó Tư Bạch... nhất định là hận cô lắm.

Ôn Từ vẫn đặt khách sạn trong công viên nghệ thuật nơi cô ở tại Hải Thành.

Trên đường ngồi taxi đến khách sạn, ma xui quỷ khiến thế nào cô lại mở weibo lên vào nhấp vào weibo cá nhân của Phó Tư Bạch---
【Không đáng】 .

Weibo của anh trước giờ vẫn luôn được đặt cùng tên với wechat, cái tên mang đến cảm giác trẻ trung của tuổi thanh xuân rực rỡ, so với tên weibo của một số tổng giám đốc công ty khác, ví dụ như 【Lão Lưu thỉnh thoảng nói thật】 , thì cái này quả thật không giống.

Ôn Từ nhìn thấy lịch sự cập nhật weibo của anh là 1 ngày trước, anh tùy ý chia sẻ về Diễn đàn Tài chính Doanh nghiệp Châu Á - Thái Bình Dương, và địa chỉ IP cho thấy vị trí của Weibo là ở Hải Thành.

Trái tim cô nhất thời loạn nhịp.

Anh cũng ở Hải Thành sao?

Ôn Từ lại lên mạng tìm kiếm những thông tin liên quan đến Diễn đàn Tài chính doanh nghiệp Châu Á- Thái Bình Dương, nhìn thấy một cái tên đầu tiên được mời chính là tổng giám đốc tập đoàn Phó thị--- Phó Tư Bạch.

Có truyền thông đã đăng tải các bài báo trên weibo với chủ đề về anh, kèm theo hình ảnh người đàn ông trong bộ vest đen trang trọng đang đứng bắt tay các đối tác khác.

Ôn Từ nhìn thấy mái tóc trắng bạch kim bắt cần, phông túng ngày nào của anh giờ đã được nhuộm đen lại.

Đôi mắt đen và mái tóc đen của Phó Tư Bạch khiến cho khí chất của anh càng lạnh lùng thành thực hơn, không còn dáng vẻ cuồng ngạo bất kham của người thiếu niên năm nào nữa.

Ôn Từ nhìn bức ảnh của anh, cô cẩn thận ngắm nhìn những đường nét đẹp trai của anh, và không biết khi nào... xe đã về đến khách sạn, cô cất điện thoại, định thần lại, vứt bỏ mọi suy nghĩ lung tung.

Hiện tại, việc quan trọng nhất là đánh trận cuối cùng tại Hải Thành, còn lại... cô không nên suy nghĩ nhiều.

.....

Dưới sự thỉnh cầu mạnh mẽ của đối tác Thomas đang hợp tác cùng nên Phó Tư Bạch cũng đi đến triển lãm nghệ thuật xem biểu diễn cùng anh. Trước khi đến anh đã lờ mờ đoán được, quả nhiên cánh màn sân khấu mở ra anh đã nhìn thấy người mà anh muốn nhìn thấy nhất, cũng là người anh không muốn thấy nhất...

Thomas đặc biệt rất thích diễn xuất của Ôn Từ, rất kích động nói với Phó Tư Bạch rằng trước đây ở Paris anh đã từng xem cô biểu diễn,

chuyến lưu diễn của cô bùng nổ khắp Châu Âu, khơi mào một làn sóng nghệ thuật cổ điển, lần này nghe nói có sân khấu biểu diễn ở Hải Thành nên dù thế nào cũng phải đến thưởng thức.

Cả buổi Phó Tư Bạch đều trầm mặc, anh nhìn người con gái múa thướt tha như cá trên sân khấu, dáng người uyển chuyển với lớp vảy xanh nhạt dường như đang hòa vào điệu nhạc, mong chờ dòng chảy, như một giấc mơ.

Anh lăm lóc lúc nhìn cô, lăm lóc lại dời ánh mắt đi chỗ khác, cổ gắt kìm chế bản thân, kiềm chế nhịp tim sớm đã trầm luân này để tuyệt đối đừng xáo động nữa.

Trong vài phút cuối cùng của bài múa “Cá nước”, Ôn Từ đã gặp một sự cố nhỏ khiến cô nhất thời sững người trong vài giây, khiến một số bước nhảy không theo kịp nhịp điệu.

Đây là sơ suất chưa từng xuất hiện trong tất cả các buổi biểu diễn của cô trong hai năm qua, và cũng là lần đầu tiên cô mắc lỗi trên sân khấu.

Sơ suất trong mấy giây này đến từ việc cô đã thất thần trong khoảnh khắc nhìn thấy người đàn ông đang ngồi ở hàng ghế khán giả.

Trong lúc múa, Ôn Từ rất ít khi nhìn xuống khán giả, bởi vì mỗi ánh mắt của vũ công đều tạo thành một phần của toàn bộ màn biểu diễn, nhìn nơi nào, không nhìn ở đâu, dùng ánh mắt nào... đều có quy định nghiêm ngặt.

Nhưng trong khoảnh khắc đó Ôn Từ đã nhìn thấy anh.

Trong biển người mênh mông đó, Ôn Từ luôn luôn chỉ cần lướt qua đã có thể nhìn thấy anh, đây có vẻ như là năng lực độc nhất vô nhị của cô.

Cô nhìn thấy nụ cười lạnh lùng trên đôi môi của Phó Tư Bạch, như

thể có thể nghe thấy giọng nói lạnh lùng của anh đang vang lên bên tai cô: “Còn dám quay về?”

May mà kinh nghiệm đi múa của Ôn Từ rất nhiều nên sau mấy giây cô đã theo kịp lại tiết tấu, cô không do dự nữa mà thu ánh mắt lại, điều chỉnh lại nhịp đập đang liên hồi của trái tim.

Trong phòng nghệ thuật vang lên tiếng vỗ tay như sấm, cuối cùng khi Ôn Từ nắm tay các diễn viên cho màn chào sân cô đã không kìm được mà ngoái nhìn về hướng nơi Phó Tư Bạch đang ngồi.

Chỗ ngồi, trống rỗng.

Anh đi rồi.

Chương 143: Anh ấy cũng có mặt

Sau khi diễn xong Ôn Từ đi đến trước gương để tẩy trang, người múa cặp đứng bên cạnh nói với cô: "Mấy phút cuối đó chúng tôi đổ mồ hôi vì cậu, nhưng may mắn là không có nguy hiểm."

"Bản thân tôi cũng toát hết mồ hôi lạnh." Ôn Từ đổ nước tẩy trang ra bông rồi nhẹ nhàng lau lên mặt, "Buổi biểu diễn như trận chiến cuối cùng này vẫn có chút hơi hối tiếc."

- --Đọc full tại Truyenfull.vn--

"Có sao đâu, chỉ là mấy giây mà thôi, khán giả cũng không thể nhìn ra được." Bạn múa cùng an ủi cô, "Chắc chắn là do cậu quá mệt rồi, sau khi hôm nay kết thúc thì nên về nhà nghỉ ngơi cho tốt đi nhé."

"Ừm!"

Một nhóm vũ công vừa bước vào phòng thay đồ vừa nháo nhào tám chuyện, họ phấn khích nói về buổi biểu diễn tối nay---

"Các cậu nhìn thấy không vậy! Phó Tư Bạch đến đó, ngồi ở ghế giữa hàng thứ 3 của khán phòng."

"Nhìn thấy rồi! Bên ngoài còn đẹp trai hơn so với trên hình nữa!"

"Wtf! Vị thái tử gia này vậy mà cũng đến, không hề nghe nói anh thích kiểu nghệ thuật cổ điển này nha."

"Ngồi bên cạnh anh ấy là Thomas tổng giám đốc tập đoàn Hạn Hải, cái người này rất có niềm đam mê với múa cổ điển, Phó Tư Bạch là

đi cùng anh ấy đấy.”

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

“Ông chồng quốc dân, nhìn là muốn cướp lấy, ha ha ha.”

“Tớ bằng lòng không thu tiền vé, múa miễn phí cho anh ấy xem luôn.”

“Tớ cũng vậy.”

Ôn Từ tẩy trang nhanh hơn, cô đi thay đồ rồi đi bộ về khách sạn với một tối mùa thu.

Tại lối vào của khu triển lãm nghệ thuật cô nhìn thấy một thiếu niên dáng dấp xanh tươi, giọng nói trầm thấp đang chơi guitar trên băng ghế dài, điều này cũng thu hút rất nhiều khán giả dừng lại và tán thưởng, Ôn Từ cũng dừng lại xem một lúc.

Chỉ có điều dù là ai, dù đối phương có phi phàm, anh tuấn, hát hay đến cỡ nào cũng không thể nào mô phỏng lại được hình ảnh anh cầm cây guitar ngồi đàm bên vườn cây hoa hồng với một dáng vẻ bất cần.

Thế giới rộng lớn như vậy cũng không thể nào tìm được một người giống như anh, anh là dấu vết hàn in sâu đậm trong trái tim cô.

Ôn Từ kéo chặt hai cổ áo lại rồi bước nhanh chân đi về khách sạn.

Đêm đó cô khó vào giấc, trong đầu chỉ toàn là khoảnh khắc chạm mắt với anh, giống như một cây kim đang đâm thẳng vào tim cô, cũng không đau lắm nhưng cũng không phải không hề đau.

Nhàn nhạt, tỉ mỉ, chu đáo.... Khiến cô mất ngủ.

Ôn Từ đang mặc một chiếc váy ngủ dài mềm mại, cô đi đến ban

công khắp mọi ngóc ngách đều là kỉ niệm đêm đó cùng với anh, nó giống như một cơn gió đêm vào thu lan tỏa.

Cô quay về phòng, lười biếng nằm trên giường, cô lấy ra một thỏi son được thiết kế tỉ mỉ bằng hình đồ chơi.

Cô thở một cách gấp gáp, đôi môi đỏ hồng đang không ngừng gọi tên anh.

Anh cũng đã từng xuất hiện trong giấc mơ của cô vô số lần, ở bên cô trong những đêm dài cô độc, hiu quạnh. Anh là người đàn ông đầu tiên của cô, cũng là niềm hạnh phúc duy nhất của cô.

.....

Ngày hôm sau, Ôn Từ quay về lại Nam Thành, ba mẹ đều đến sân bay đón cô.

Trong tay Ôn Diệp Lương còn ôm theo một bó hoa để tặng cho cô con gái bé nhỏ chiến thắng trở về.

“Mẹ, sức khỏe của ba vẫn ổn chứ? Huyết áp vẫn kiểm soát được chứ?”

“Không cần lo lắng cho sức khỏe của ba con đâu, ông ấy khỏe lắm, bây giờ còn tham gia vào câu lạc bộ chạy bộ đêm Huỳnh Quang nữa, câu lạc bộ thường chạy trong công viên Olympic.”

Ôn Diệp Lương vừa lái xe vừa nói với Ôn Từ: “Thời gian này con quay về chắc không có công việc gì chứ.”

“Dạ, quay về để nghỉ ngơi một thời gian.”

“Vậy cùng ba đi chạy bộ ở câu lạc bộ đi để rèn luyện sức khỏe.”

Ôn Từ vừa nghe lập tức bỗn nhào vào lòng Thư Mạn Thanh: “Ba, ba

tha cho con đi mà, để con nghỉ ngơi mấy ngày được không.”

“Không phải không cho con nghỉ ngơi, nghỉ ngơi rồi thì đi chạy bộ đêm với ba.”

“Cứu mạng!”

Thư Mạn Thanh bật cười nói: “Lần này con quay về ba con không chỉ là bắt con rèn luyện cơ thể mà con bắt con đi xem mắt nữa, mấy tấm hình tư liệu đồ ông ấy đã chuẩn bị hết rồi, toàn là con trai của các ông chủ công ty lớn, nhân phẩm học lực tướng mạo là ba cao, đợi con quay về từ từ chọn.”

“Trời ạ!”

Ôn Từ hối hận rồi, cô không đến vội vàng quay về, sớm biết thế cô ở lại Hải Thành sống thêm một thời gian, nghỉ ngơi bên biển, nạp lại năng lượng thật là nhàn nhã biết bao.

Đương nhiên Ôn Từ vừa về nhà, hành lý đã thu gọn xong xuôi, cô lại nằm dài trên ghế sofa ăn dưa hấu.

Ba vội vàng xuống lầu đem theo một xấp hồ sơ lý lịch dày cộm đã được sắp xếp đến trước mặt Ôn Từ: “Nào, lựa lựa xem, có ai vừa mắt không, không có thì ba lại tìm thêm cái mới cho con.”

Ôn Từ từ tốn tùy ý lật lật xem rồi ngáp một cái nói qua loa: “Không có, ba lại thu thập thêm cái mới đi.”

“Cái nha đầu này con đang qua loa phải không!” Ôn Diệp Lương búng vào trán Ôn Từ rồi nghiêm nghị nói, “Coi nghiêm túc cho ba.”

“Con rất nghiêm túc mà.” Ôn Từ bĩu môi, tiện tay lật lật xem, “Một người...không phải bốn mắt thì là mũi to, thật sự là không nhìn vừa mắt.”

Thư Mạn Thanh bê đĩa trái cây ngồi xuống, bà cảm khái nói: “Nếu mà nói đẹp thì không có ai bì nổi với bạn trai cũ của Lạc Lạc cả, con nhìn thử xem, căn theo tiêu chuẩn kiểu người như Tư Bạch là một phát rõ ngay.”

“Mẹ!” Ôn Từ cắt lời bà, “Đang tự nhiên mẹ lại nhắc đến anh ấy làm gì vậy.”

“Sao lại vẫn không thể nhắc?” Thư Mạn Thanh từ tốn nói, “Triển lãm tranh Spring vào tháng 3 năm nay gặp một số phiền phức, may mà lúc đó Tư Bạch cũng có mặt, nếu không mẹ thật sự ngượng chết rồi.”

“Việc gì thế?”

“Trong nhóm tổ chức có đối thủ cạnh tranh trong kinh doanh của ba con. Sau đó triển lãm bắt đầu mẹ lại phải gỡ hết toàn bộ tranh của mình xuống dưới sự chứng kiến của mọi người.”

Ôn Từ vội vàng hỏi: “Sao đó thì sao?”

“May mà lúc đó Tư Bạch cũng có mặt.”

Thư Mạn Thanh mỉm cười, tâm trạng cũng phấn khích lên, “Con không thấy đâu, bạn trai cũ của con đẹp trai đến cỡ nào, thằng bé mặc vest bước ra dưới sự chứng kiến của mọi người gọi mẹ một tiếng mẹ đấy! Gọi một tiếng thân thuộc tự nhiên, đứa con bé bỏng của mẹ đó....”

“Một tiếng mẹ này đã trực tiếp dọa cho cái tên đàn ông thối xấu xa kia sợ mất mặt, vội vàng xin lỗi mẹ, còn đem tranh của mẹ trưng lên phòng ưu ái nhất.”

Thư Mạn Thanh chỉ vào Ôn Diệp Lương, “Đứa con rể này của em... còn giỏi hơn cả ông xã em nữa.”

Ôn Diệp Lương hùm một tiếng: “Người ta là gồng gánh của cả một tập đoàn Phó thị cao cao tại thượng, có giỏi nữa thì cậu ấy cũng không phải con rể em.”

“Nhưng cậu ấy còn ra tay giúp em rõ ràng là vẫn vương vấn tình cũ, em cảm thấy cậu ấy đối với Lạc Lạc có lẽ...”

Ôn Từ cắt ngang lời Thư Mạn Thanh: “Không có liên quan gì đến con cả. Tư Bạch mất đi mẹ từ rất sớm, trong lòng vẫn luôn khao khát tình thương của mẹ. Mẹ đối tốt với anh ấy thì cho dù không có con anh ấy cũng sẽ vẫn coi mẹ như mẹ mình thôi.”

Phó Tư Bạch hận cô sâu sắc, nhưng đối với Thư Mạn Thanh thì có lẽ anh ấy thật sự coi bà như mẹ mình mà tôn kính, vậy nên mới giải vây cho bà giữa chốn đông người, gọi một tiếng “mẹ” cũng rất thân thuộc.

“Ủa, mà không phải đã chia tay rồi sao, sao còn kêu người ta là Tư Bạch này Tư Bạch kia....”

“....”

Ôn Từ hậm hực bổ sung thêm một câu, “Phó Tư Bạch.”

Trong quán bar cũ dưới lòng đất, Mạc Nhiễm và Đoạn Phi Dương cùng lên sân khấu biểu diễn vài đoạn nhạc rock một cách ngẫu hứng để khuấy động bầu không khí lúc này.

Trong cơn sôi sục chỉ có mỗi mình Phó Tư Bạch vẫn trơ trọi một góc trên ghế sofa, đầu ngón tay đang vân vê ly bia kiểu vuông, hơi lạnh thấm ra thành ly đã lan ra cả đầu ngón tay anh.

Mạc Nhiễm cầm guitar đến trước mặt anh, cô cười nói: “Muốn lên hát một bài không, cậu cũng đã hai năm không đụng vào guitar rồi.”

Ngón tay thon dài của Phó Tư Bạch nhẹ nhàng đẩy cây guitar ra: “Cố

họng không ổn.”

“Lại không phải do cổ họng không ổn. Bây giờ ngài từ Phó tổng nhỏ lên thành Phó tổng rồi thì còn ai có tư cách nghe ngài hát nữa.”

Đoạn Phi Dương hát lá lả rồi lại cười nói: “Cậu ấy chỉ hát cho người nào đó nghe thôi, cậu đem người đó đến đây thì không phải có thể nghe rồi sao.”

Mạc Nhiễm cố ý nói to hơn: “Người nào đó quay về chưa ta?”

“Còn nói nữa, tuần trước hạ cánh ở Hải Thành, Phó tổng của chúng ta vừa hay lại có buổi diễn đàn tài chính gì gì ở Hải Thành. Cô ấy vừa về Phó gia lại vữa kết thúc buổi diễn đàn, một trước một sau quay về, thời gian của hai người... cũng thật sự quá trùng hợp rồi.”

Bạn bè nhiều năm nay họ đều luôn thích nói đùa như thế.

Phó Tư Bạch cũng không hề tức giận, một tay anh cầm chai rượu, chất lỏng màu vàng chảy vào cổ họng anh.

Khuôn mặt góc cạnh sáng sủa, mái tóc đen càng thêm phần lạnh lùng, đôi mắt hoa đào sáng rực, yết hầu dao động men theo rượu. Mạc Nhiễm nhìn anh rất lâu có chút không chịu nổi.

Hai năm nay đặc biệt là khi Phó Tư Bạch nhuộm tóc đen lại thì anh thật sự càng anh tuấn đến mức vô pháp vô thiên rồi.

Cô nhận ra chỗ hình xăm W trên ngón áp út của anh đã đeo một chiếc nhẫn kim cương. Anh đeo lên ngón áp út, ai không biết còn tưởng anh đã kết hôn rồi.

Nhưng sự thật chỉ có bọn họ biết đây chẳng qua là để che lại hình xăm W ở đó.

“Nghe nói cậu xóa hình xăm W rồi?”

“Ừm.”

“Xóa thật rồi?” Đoạn Phi Dương không tin anh đã thật sự xóa mất,
“Cởi nhẫn ra tớ xem xem nào.”

Phó Tư Bạch cười lạnh, rồi nói: “Cút đi.”

Mạc Nhiễm ngồi khoanh tay lại, lòng thầm nghĩ anh nỡ xóa đi mới lạ, đeo nhẫn lên như thể giấu đầu lòi đuôi.

Trong kinh doanh anh chính là người gồng gánh cả tập đoàn Phó thị, anh gian xảo, lật mặt nhanh như cắt nhưng trong chuyện tình cảm anh vẫn cứ là người thanh niên năm nào.

Cầm lên không được, buông xuống không xong.

“Phải rồi, cậu có muốn ban nhạc chúng ta tổ chức một buổi party cho Phó gia chúng ta cảm thấy vui vẻ xíu không.”

Mạc Nhiễm nghĩ đến Phó Tư Bạch bây giờ lẻ loi có một mình, ông nội qua đời rồi, ba thì lại dẫn tình nhân và đứa con nhỏ cao chạy xa bay, bên cạnh anh một người thân cũng không có, quả thật quá cô độc.

Phó Tư Bạch lại lạnh nhạt từ chối: “Không rảnh.”

“Phó tổng ngài thật sự bận bịa đấy!”

Mạc Nhiễm cũng không miễn cưỡng nữa, cô biết sự ra đi của Ôn Tùng đã cướp đi toàn bộ niềm hạnh phúc và chờ mong vào cuộc đời của anh. Từ đó trở đi anh như một cái xác không hồn, không còn hứng thú với bất kì việc gì nữa.

“Nếu em ấy đã quay về rồi thì tớ gọi em ấy đến đây chơi. Nhiều năm chưa gặp thì nhân dịp này mọi người tụ tập đi.” Cô lấy điện thoại ra,

nhàn nhạt nói, “Đợi lát nữa người ta đến thì cậu đừng úc hiếp em ấy.”

Ngón tay thon dài xinh đẹp của Phó Tư Bạch đang vân vê cái ly, đôi môi mỏng của anh cong lên nụ cười lạnh nhạt: “Tớ không úc hiếp cô ta.”

“Thế thì tốt.”

“Cô ta dám đến tớ dồn chết cô ta.”

“.....”

Mạc Nhiễm vứt điện thoại lên bàn, bất lực nói: “Được rồi, người ta vừa nghe có cậu, không đến.”

Nói xong cô lại cầm guitar lên sân khấu tiếp tục biểu diễn, tùy ý chơi mấy điệu dân ca.

Phó Tư Bạch nhìn chiếc điện thoại Mạc Nhiễm vứt lại trên bàn, màn hình lại sáng lên, hai chữ Lạc Lạc gai mắt lại xuất hiện trên đó.

Anh nhìn đi chỗ khác, mấy phút sau cuối cùng vẫn cầm điện thoại lên mở màn hình ra.

Mật mã điện thoại anh nhìn thấy Mạc Nhiễm từng vẽ hình chữ z vô số lần, anh cứ lần theo đó mà mở được điện thoại ra rồi nhấp vào lịch sự trò chuyện giữa cô và Ôn Tù---

Nhiễm: “Quán bar cũ, đến không?”

Lạc Lạc: “Anh ấy cũng ở đó sao?”

Nhiễm: “Ai chứ? (Chớp mắt).”

Lạc Lạc: “Chị biết em nói ai mà.”

Nhiễm: “Cậu ấy là người bận rộn, trước giờ không thường tụ tập với bạn chị, thời gian này gọi được cậu ấy đến lại thấy rất vui.”

Lạc Lạc: “Vậy em không đến đâu.”

Nhiễm: “Thời gian trôi qua cũng đã lâu rồi, giống như bạn bè bình thường gặp nhau đơn giản thôi, cũng không có gì lắm mà.”

Lạc Lạc: “Lương tâm cắn rút, không làm bạn được nữa.”

Chương 144: Xem mắt

Sau khi trở về chưa tới một tuần Ôn Diệp Lương lại hối thúc cô đi xem mắt.

Chung thân đại sự cả đời của con gái thì người làm ba có vẻ như lại vội vàng, gấp gáp hơn cả Thư Mạn Thanh, chủ yếu cũng là sợ Ôn Từ mãi không bước ra khỏi mối tình cũ.

- --Đọc full tại [Truyenfull.vn](#)---

Ba năm nay, ông cũng nhìn ra được cô chưa bao giờ có ngày nào thật sự vui vẻ cả.

Cách tốt nhất để quên đi một người chính là bắt đầu thử một mối quan hệ yêu đương mới, vậy nên thời gian này Ôn Diệp Lương thật sự đã tìm kiếm khắp nơi những anh tài, hào kiệt cho con gái mình.

Dù là người trẻ ưu tú tuổi tác xêm xêm con gái ông trong nhà của những đối tác làm ăn chung hay là những người trẻ mới vào làm trong công ty còn độc thân, chỉ cần vừa mắt Ôn Diệp Từ thì sau khi được sự đồng ý của đối phương ông sẽ in hình ảnh và tư liệu cá nhân của họ ra rồi đưa tới trước mặt Ôn Từ.

Ôn Từ biết người ba của cô luôn lo lắng, khổ tâm lại nghĩ đến bệnh tình cao huyết áp của ông không thể kích động, không thể tức giận thế là cô chỉ dành đồng ý lật coi qua loa rồi nói không vừa mắt ai cả.

Ôn Diệp Lương nhìn ra được thái độ qua quýt cho xong chuyện của con gái mình, thế là ông chuẩn bị kế sách cuối cùng.

Sau khi ăn cơm ông lại đưa một hồ sơ lý lịch đến bên cạnh Ôn Từ rồi trình trong nói: “Đứa trẻ này là con trai của đối tác làm ăn với ba, sinh viên xuất sắc tốt nghiệp đại học Colombia ngành tài chính, bây giờ đang làm việc trong công ty của ba thằng bé, tương lai cũng sẽ là người thừa kế sản nghiệp đó. Đương nhiên tất cả những điều này đều không quan trọng.”

Ôn Từ nhìn ông một cái: “Không quan trọng ba còn nói nhiều như vậy.”

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

“Phần quan trọng nhất ba vẫn chưa nói mà!” Ôn Diệp Lương lật hồ sơ ly lịch ra rồi đẩy đến trước mặt Ôn Từ: “Quan trọng là con nhìn khuôn mặt này xem có phải có hơi giống người cũ của con không.”

“.....”

Ôn Từ xin bức ảnh, người thanh niên trong ảnh vậy mà cũng nhuộm tóc trắng bạch kim.

Vả lại còn chưa nói đến khuôn mặt sáng sủa và đường nét rõ ràng này, một đôi mắt hoa đào tự nhiên, thật sự mang lại cảm giác hơi giống Phó Tư Bạch của năm đó, chỉ là... ánh mắt này lại chưa đủ kiên định và sắc sảo bằng Phó Tư Bạch.

Cũng coi như là bản sao hơi lỗi đi.

Thư Mạn Thanh nhìn thấy Ôn Từ nhìn bức ảnh này rất lâu, cũng thấy tò mò nên bà ghé sát mặt lại nhìn: “A! Được nha ông xã, anh đã tận tâm vì con gái anh lắm rồi đấy, nốt ruồi chu sa trong tim con bé còn có thể tìm được một người giống vậy.”

Ôn Từ vội vàng đóng tài liệu lại: “Phó Tư Bạch không phải nốt ruồi chu sa của con! Chia tay đã chia rồi, ba mẹ đừng có nhắc đến anh ấy nữa! Con đối với anh ấy không có cảm giác rồi.”

“Không có cảm giác thì không có cảm giác chứ tức giận cái gì chứ.” Trong tay Thư Mạn Thanh đang cầm một miếng dưa hấu, bà đút cho Ôn Diệp Lương, “Ông xã, đây là con nhà ai?”

“Con trai của tổng giám đốc tập đoàn Nguyên Việt, tên là Nguyên Kỳ, một đứa trẻ rất tốt.” Ôn Diệp Lương nhìn sang Ôn Từ, “Thằng bé này dù thế nào con cũng phải gấp, nhà người ta xem hình con cũng rất hài lòng, họ còn hối ba mấy lần là sắp xếp để gặp nhau nữa.”

Ôn Từ biết nếu mà cô không nghe lời ba đi gấp mặt đối tượng xem mắt này thì e là những ngày tháng ở nhà đừng nghĩ tới chuyện bình an.

“Được được được, gấp, nhưng con nói trước thành hay không thành thì ba cũng không thể ép con xem mắt nữa!”

“Con cứ gấp trước đi, nói không chừng thành thì sao.”

Ôn Diệp Lương rất có tự tin, ông phát hiện cứ căn theo tiêu chuẩn về tướng mạo của Phó Tư Bạch để cô lựa thì cô đều có thể nhìn lâu hơn một chút.

Gặp nhau rồi nói không chừng có kì diệu thì sao.

.....

Tối hôm sau ở nhà hàng pháp Sandra Ôn Từ gấp mặt đối tượng xem mắt tên Nguyên Kỳ.

Trên ảnh mái tóc màu trắng bạch kim của anh giống với Phó Tư Bạch khoảng 6 phần, nhưng người thật nhìn thấy giống 7 phần, cả quá trình ăn cơm Ôn Từ đều vô thức nhìn khuôn mặt anh.

Quả thật, càng nhìn càng giống.

Cô ôm một bụng hoài nghi cái bạn học Nguyên Kỳ này có phải là người ba tra nam của Phó Tư Bạch đang đội cái mũ xanh lên đầu vị giám đốc tập đoàn Nguyên Việt này không.

Quá giống rồi!

“Trước kia tôi có xem qua video múa của cô, lần này cũng đặc biệt đi đến Hải Thành để xem buổi biểu diễn ‘Cá nước’ cuối cùng của cô, coi như là một fan cuồng nhiệt của cô, thật sự rất thích.”

“Cảm ơn quá khen rồi.” Ôn Từ lịch sự cảm ơn anh.

“Lúc bác nói với tôi cô đã đồng ý đi gặp mặt, tôi thật sự như được sủng mà kinh, không ngờ cô sẽ đồng ý gặp mặt tôi, tôi thật sự rất vinh dự.”

“Ba cứ hối thúc thật sự là cũng không còn cách nào khác.” Ôn Từ bất lực nói khéo với anh, “Chúng ta cứ coi như bạn bè bình thường ăn bữa cơm nhé, không cần phải quá gò bó.”

“Ừm, được, nghe theo cô đi.”

Ôn Từ mặc một chiếc áo sơ mi ngắn tay màu trắng bằng voan nhẹ, tóc buộc đuôi ngựa gọn gàng, chỉ có vài sợi tóc xõa xuống vai.

Bộ đồ trông rất chuyên nghiệp này thật sự là ngụ ý cho việc cô muốn từ chối.

Chỉ là Nguyên Kỳ có vẻ như không hiểu, chỉ cảm thấy cô thật sự có khí chất, có tư vị, như một nữ thần, thậm chí còn mời cô đi xem phim.

Ôn Từ không đủ kiên nhẫn nói mình có việc bận, hẹn anh lần sau.

Trong quá trình ăn Nguyên Kỳ thích thú trò chuyện với cô về các kế hoạch kinh doanh, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy một người đàn ông

mặc vest mang giày da đi từ cửa vào.

Gần đây vừa hay anh được ba giao cho một nhiệm vụ đó là một hạng mục hợp tác với tập đoàn Phó thị.

Nguyên Kỳ đã hẹn lịch trước đó hai tuần nhưng đến bây giờ vẫn chưa thể gặp mặt Phó Tư Bạch.

Hôm nay lại trùng hợp gặp được nên đương nhiên anh không muốn bỏ lỡ cơ hội này, thấp giọng giải thích với Ôn Từ rồi đứng dậy đi về phía Phó Tư Bạch.

Ôn Từ quay đầu nhìn liền thấy Phó Tư Bạch.

Người đàn ông trọng bộ vest được đặt may cao cấp, nút áo sơ mi được cài gọn gàng trên cổ mang đến cảm giác nghiêm túc, lạnh lùng, cấm dục. So với hình ảnh người con trai phóng túng bất kham, có xu hướng xa cách với vạn vật trong kí ức của Ôn Từ thì hoàn toàn khác xa một trời một vực.

Ôn Từ biết tính cách của Phó Tư Bạch rất rõ, cô định giữ Nguyên Kỳ lại, nhưng cái vị phú nhị đại ngốc nghếch ngày ngô này đã xông lên.

“Phó tổng, chào ngài, tôi là Nguyên Kỳ, là người phụ trách chính của hạng mục Kiều Quang của tập đoàn Nguyên Việt. Nguyên Việt là ba tôi, xin hỏi ngài có thể cho tôi 3 phút được không, tôi muốn nói về hạng mục Kiều Quang với ngài.”

Phó Tư Bạch không thích đến thời gian dùng bữa riêng tư lại bị người khác làm phiền, anh ngay cả nói chuyện cũng chẳng muốn, ném một ánh mắt qua cho Nghiêm Tuần đang đứng kế bên.

Nghiêm Tuần lập tức bước lên, nói với Nguyên Kỳ: “Chào ngài, bất cứ điều gì liên quan tới công việc thì hãy đến tập đoàn Phó thị để hẹn lịch bàn bạc.”

“Hôm nay trùng hợp gặp được, tôi chỉ là muốn làm quen với Phó tổng chứ không hề có ý gì khác.”

“Xin lỗi, thời gian riêng tư của Phó tổng không gặp bất cứ một đối tác công việc gì.”

“Vậy được, thế là tôi quá mạo muội rồi, thật sự tôi cũng là đến đây gặp mặt ăn cơm với bạn. Vô tình lại gặp được Phó tổng, nếu thời gian riêng tư của Phó tổng không bàn công việc thì tôi không làm phiền nữa.”

Phó Tư Bạch nhìn theo hướng mắt của Nguyên Kỳ, anh nhìn thấy Ôn Tư ngồi sát cửa sổ đang quay đầu lại nhìn.

Ánh mắt của hai người chạm nhau như dòng điện vọt qua.

Trái tim Ôn Từ như bị giật điện vội vàng nhìn đi chỗ khác và xoay người lại.

Phó Tư Bạch cuối cùng cũng nhìn lướt qua Nguyên Kỳ, nhìn thấy mái tóc màu trắng bạch kim và đôi mắt đen láy của anh.

“Xem mắt?”

Nguyên Kỳ hơi kinh ngạc, anh không ngờ Phó Tư Bạch nhìn ra được, chỉ có thể gật đầu: “Ừm.”

Đáy mắt anh nhìn Ôn Từ như lần gặp đầu tiên đó, anh chậm rãi nói: “Người phụ nữ đó... không phải tốt lành gì, đừng để bị gạt.”

“À, cái này....”

Phó Tư Bạch không đợi anh ấy trả lời lại, lạnh lùng xoay người rời đi, anh đi đến vị trí sát cửa sổ đã được đặt trước từ sớm và ngồi xuống.

Mà vị trí này vừa hay lại đối diện... Ôn Từ đang ngồi không xa.

Ôn Từ cực kì sợ anh, cô không dám ngẩng đầu lên chỉ lảng lặng ăn.

Phó Tư Bạch liếc nhìn cô mấy cái, nhìn trang phục mang đầy tính tri thức này của cô.

Mấy năm nay đường nét trên khuôn mặt người con gái này đã không còn sự non nớt mà thay vào đó là sự tao nhã, thành thực hơn. Đôi lông mày nho nhã, dịu dàng hơn nhiều, không còn sự sắc sảo và hoạt bát như xưa.

Trong lúc ăn Nguyên Kỳ vẫn rất lo lắng, sợ bản thân không biết có đắc tội gì với Phó Tư Bạch không.

Ôn Từ nhàn nhạt nói: “Anh ấy không thích bị làm việc vào thời gian riêng tư, vừa nãy tôi muốn kéo anh lại nhưng anh đi quá nhanh.”

“Ôn Từ, có phải cô quen anh ta không?”

“Ừm, chúng tôi học cùng một trường đại học, là bạn học.”

“Chả trách.”

“Ban nãy anh ấy có nói không?”

“Không, không có, không nói mấy thứ này, ăn cơm đi.”

Ban đầu Ôn Từ cảm thấy Phó Tư Bạch và Nguyên Kỳ có hơi giống nhưng sau khi Phó Tư Bạch người thật xuất hiện thì so sánh giữa hai người...

Một người như là con sói đi một mình trong vùng đất hoang lạnh giá, một người là cừu được nuôi trong đất ấm, cả hai không có điểm chung nào cả.

Thế giới này lớn như vậy nhưng anh là độc nhất vô nhị, không ai giống anh được cả.

Hai người lảng lặng ăn xong bữa cơm này, rồi đi ra khỏi nhà hàng pháp.

Màn đêm dần buông xuống, Nguyên Kỳ mời Ôn Từ đi coi phim hết lần này đến lần khác, và tiếp tục kể cho cô nghe bộ phim bom tấn Hollywood mới nhất của Amway.

Ôn Từ đang từ chối, khi cô quay lại, đột nhiên có người giật lấy chiếc túi trên vai cô, chạy về phía cuối phố.

Cô loạng choạng suýt ngã vì bị sức kéo của người đàn ông, sau hai giây phản ứng, cô mới ý thức được rằng mình đã bị cướp.

Nguyên Kỳ cũng là lần đầu tiên gặp phải chuyện bị cướp trên đường, mất khoảng vài giây phản ứng mới vội vàng rút điện thoại ra báo cảnh sát.

Nhin thấy người đàn ông đó đã chạy đến ngang bên kia đường và chuẩn bị biến mất ở đầu ngõ, một bóng đen lao ra khỏi nhà hàng Pháp và chạy điên cuồng về hướng người đàn ông đã biến mất.

Ôn Từ nhìn thấy Phó Tư Bạch vây mà lại đuổi theo, cô không hề quan tâm đến đôi giày cao gót trên chân mình, cũng vội vàng chạy theo.

Phó Tư Bạch tóm cổ tên cướp trong một con hẻm vắng vẻ, và tên cướp lấy ra một con dao găm và chĩa vào người Phó Tư Bạch: “Liên quan gì tới mày hả! Mày đuổi theo tao làm gì!”

“Đưa đồ lại đây.”

Con dao sắc nhọn làm cho Ôn Từ nhớ đến Hoàng Mao đêm đó, cô sợ đến mức hồn mất vía rồi nói với Phó Tư Bạch: “Tư Bạch, đừng

đuối nữa, em không cần túi! Anh quay về đi!”

Phó Tư Bạch đương nhiên không màng tiếng hét run rẩy của cô, anh né con dao rồi tiến lên túm lấy cánh tay hắn, dùng sức bẻ ngoặc lại khiến con dao rơi ra khỏi tay và rớt xuống đất.

Hắn thấy không ổn nên ném cái túi của Ôn Từ ra xa, chứng minh, túi tiền và các loại đồ nhỏ nhở cũng rơi tứ tung.

Phó Tư Bạch vốn còn muốn đuổi theo nhưng nhìn thấy trong đống đồ rơi tứ tung, trong đó đặc biệt còn có một miếng băng vệ sinh...

Anh cuối cùng đã dừng bước, cúi người cầm túi lên, anh nhặt từng món đồ bị rơi ra, miếng băng vệ sinh đã bị bẩn anh đem vứt thùng rác.

Ôn Từ thở gấp, nhìn thấy Phó Tư Bạch đang đi lại, mặt không chút cảm xúc.

Cô định lên tiếng cảm ơn nhưng anh không chút khách khí mà ném cái túi qua khiến cô suýt không chụp được.

Phó Tư Bạch lạnh lùng xoay người rời đi không nhìn lấy cô dù chỉ là một ánh mắt.

Ôn Từ vội vàng ôm túi, ngực còng pháp phồng khó mà bình tĩnh lại.

Nguyên Kỳ đuổi theo tới lo lắng hỏi: “Không sao chứ?”

“Không sao.”

“Nhìn xem có thiếu thứ gì không?”

Ôn Tư mở khóa ra để kiểm tra túi tiền, chứng minh nhân dân và thẻ ngân hàng, những giấy tờ quan trọng đều không thiếu, nhưng duy chỉ...

Cây son có hình dạng như một "món đồ chơi nhỏ", cô lật tìm tới lui
vẫn không tìm thấy.

Chỉ có một khả năng.

Chương 145: Mạnh mẽ

Sau ngày hôm đó Ôn Từ vẫn luôn bất an, cô vẫn nhớ mãi về chuyện tối đó.

Những cái khác thì không sao cả, nhưng ‘cây son nhỏ’ này... quá riêng tư, khả năng tới 80% đã bị Phó Tư Bạch lấy đi rồi.

---Đọc full tại Truyenfull.vn---

Ôn Từ không thể để đồ đã chạm vào cơ thể mình ở chỗ Phó Tư Bạch.

Không có cách nào khác cô chỉ đành lục lại số điện thoại đã rất lâu không liên lạc trong danh bạ.

Không dám gọi cho anh, chỉ có thể nhắn tin---

“Phó Tư Bạch, em là Ôn Từ, ngày hôm túi em bị giật em có mất một món đồ, xin hỏi có phải là anh cầm đi không?”

Tin nhắn này là sau khi cân nhắc rồi lại cân nhắc cô mới dám gửi đi.

Ôn Từ đợi khoảng chừng 30 phút mới thấy điện thoại rung lên thông báo có tin nhắn, cô thấp thỏm mở màn hình ra lại nhìn thấy anh trả lời—

Fsb: “Phải.”

---Đọc full tại Truyenfull.vn---

Lạc Lạc: “Có thể xin anh trả lại cho em không?”

Fsb: “Tôi mai 7 giờ, căn hộ Ngụ Hồ, mật khẩu không đổi.”

Lúc Ôn Từ nhìn thấy tin nhắn này, cô ngã quy xuống giường.

Thôi xong.

Anh quả nhiên sẽ không dễ dàng buông tha cho cô.

Năm đó lúc rời đi Phó Tư Bạch đã từng cảnh cáo cô, nếu cô quay về anh sẽ khiến cô sống dở chết dở.

Ôn Từ căn bản không dám đi một mình đến căn hộ Ngụ Hồ của Phó Tư Bạch để gặp anh, có trời mới biết người đàn ông này đã chuẩn bị thủ đoạn gì để tiếp đãi cô.

“Cây son nhỏ” không cần nữa, cô lên mạng mua lại một cây mới cũng không đắt.

Ôn Từ xoay người úp mặt vào trong gối, mấy phút sau vẫn “hu hu” vài tiếng rồi xoa đầu ngồi bật dậy.

Không thể không cần, món đồ này là cô ‘sử dụng’ qua rồi, cô không thể để một món đồ mình đã ‘dùng qua’ vào tay người yêu cũ, trong lòng cô không thể chấp nhận nỗi.

Nhất định phải lấy về.

Sáng hôm sau Ôn Từ dậy rất sớm, cô đứng trước gương trong phòng tắm để uốn tóc.

Ôn Diệp Lương đi chạy bộ về nhìn thấy Ôn Từ đang trang điểm.

Cô quay về lâu như vậy rồi, cả ngày lười biếng đi lại trong nhà ngủ rồi đọc sách, không trang điểm không chải đầu, ngay cả đi xem mắt cũng không hề trang điểm tỉ mỉ một chút.

Ông đi đến bên cạnh cửa phòng tắm tò mò dò hỏi: “Hôm nay có hẹn à?”

“Không phải hẹn hò, đi gặp bạn.”

“Ngay cả đi hẹn hò con cũng đều không trang điểm, đi gặp bạn có cần thiết không?”

“Trang điểm là sự tôn trọng cơ bản đối với bạn cũ đây!”

“Bạn cũ? Bạn cũ nào.”

“Ba hỏi nhiều thế làm gì vậy.”

Ôn Diệp Lương cũng không hỏi nữa, ông chuyển đề tài, hỏi dò buổi xem mắt Ôn Từ đã tiến triển ra sao, “Nghe ba của Nguyên Kỳ nói, đứa nhỏ đó ấn tượng về con rất tốt, con thì sao? Cảm thấy thế nào?”

“Bình thường.”

“Nói cụ thể chút đi, cái gì mà bình thường.”

Ôn Từ kẹp tóc bằng máy nhiệt rồi liếc nhìn qua Ôn Diệp Lương: “Anh ấy ngoài đời.... hoàn toàn không giống Phó Tư Bạch, hình ảnh là lừa gạt.”

“.....”

Ôn Diệp Từ không còn lời nào để nói, “Không phải, con còn thật sự là noi theo tiêu chuẩn của bạn trai cũ để đi xem mắt á?”

“Làm gì có! Con chỉ tùy ý nói thôi.”

“Còn giảo mồm à, cái này đã là người ba có thể tìm được giống nhất rồi, con còn nói không giống thì ba đi đâu tìm cho con một người giống y đúc hả. Tốn nhiều công sức tìm người thế thân, không bằng

con đến xin lỗi người ta, nói không chừng..."

"Con không có nói phải tìm người giống y đúc nha!" Ôn Từ nghe xong câu nói này của ba cũng thấy rối lên, cô đẩy ông ra, "Ba đừng phí tâm hao sức nữa, thành được hay không tạm thời con vẫn không xem mắt, đừng tìm kiếm giúp con nữa."

"Được, ba đây cũng lừa quản con."

Ôn Diệp Lương xoay người rời đi nhưng không đến mấy phút ông lại quay về, âm ừ nói: "Đổi phương lại hẹn gặp con lần nữa rồi, nếu không thì hai đứa thêm wechat nhau, đừng để ba phải chuyển lời dùm, ba còn bận nhiều việc lắm."

"Không thêm, ba giúp con lịch sự từ chối là được." Ôn Từ suy nghĩ, "Nói anh ấy rất tốt nhưng không hợp."

"Cái gì mà không hợp." Làm ba mà ông cũng thấy bất bình rồi, "Ba nhìn thấy Nguyên Kỳ rất tốt nha, học lực cao, tướng mạo đẹp trai, gia thế cũng xứng đôi với chúng ta."

"Cậu ấy cũng rất tốt."

Giống như năm đó khi cô từ chối Hứa Gia Lịch lí do cũng như thế, họ đều rất tốt.

Ôn Từ nhớ đến cảnh bị cướp vào tối qua.

Nguyên Kỳ không phải người đàn ông khi cô gặp nguy hiểm sẽ không màng tất cả mà xông lên phía trước.

Vậy nên dù cho có đẹp trai đi nữa cũng không phải người trong lòng cô.

.....

Buổi tối, Ôn Từ đi tới đi lui trước cửa căn hộ Ngụ Hồ khoảng mười mấy phút, cuối cùng cô mới lấy được quyết tâm.

Hít một hơi thật sâu, canh chuẩn thời gian anh đưa mà lịch sự gõ cửa.

Lại đợi khoảng 1 phút nhưng không ai ra mở cửa, cô lại tiếp tục gõ cửa.

Không có ai ở nhà sao?

Nhớ đến Phó Tư Bạch có nói mật khẩu không đổi thế là cô thử những con số cũ lên thanh mật mã.

Quả nhiên ‘teng teng’ một tiếng, cửa đã được mở ra.

Trong bóng đêm cô bị người đàn ông dùng sức giữ chặt cánh tay rồi kéo cô qua, anh kẹp chặt hai cánh tay cô trên đỉnh đầu và ép vào tường.

Lưng cô va vào bờ tường lạnh lẽo nên hơi đau khiến cô không kiềm được mà rên rỉ một tiếng.

Trên người anh có mùi rượu Vodka rất mạnh và nồng nặc.

Trong đêm tối đường nét trên khuôn mặt anh mờ ảo, cô không nhìn rõ được khuôn mặt và ánh mắt của anh, nhưng cảm giác tồn tại của anh thì rất mạnh mẽ, như bao trùm lấy cô, khiến cô không còn cách nào chạy thoát.

“Đêm mà em rời xa anh, anh đã nói những gì.” Anh kề sát bên tai cô, nói với giọng kìm nén, “Vẫn nhớ chứ?”

“Nhớ.” Ôn Từ run rẩy nói, “Nếu em quay về, anh sẽ khiến em sống dở chết dở....”

“Vậy mà em vẫn dám xuất hiện, là em chắc rằng anh không nỡ ra tay với em nên mới không kiêng sợ?” Em cho rằng ông đây đùa giỡn với em?”

Ôn Từ biết, người khiến anh thấy phiền đã bị anh đuổi đi hết rồi, ba anh, Tiêu Nhã, còn có đứa trẻ đó...

Bây giờ anh thật sự là người cô đơn rồi.

“Phó Tư Bạch, em còn có ba mẹ, em chắc chắn phải quay về ở bên cạnh bọn họ. Nhưng anh yên tâm, em lấy được đồ rồi... sau này sẽ tránh anh, sẽ không xuất hiện trước mặt anh, được không.”

Giọng nói của cô còn mang thêm sự thành khẩn cầu xin.

Anh cười lạnh, bàn tay anh dùng sức bóp cằm của Ôn Từ: “Né anh, em né thế nào? Anh mở điện thoại lên khắp nơi đâu đâu cũng đều là tin tức về buổi biểu diễn của em, nếu em thật sự muốn biến mất khỏi mắt anh, được thôi, từ bỏ sự nghiệp múa của em, hoàn toàn cắt đứt khả năng xuất hiện trước mặt anh.”

“Phó Tư Bạch, anh đừng quá....”

Anh dùng sức bóp chặt hai má khiến cô thấy đau, khí thế ngang cường vừa nãy mới lóe lên lại bị anh dập tắt, “Đau, anh bóp làm em đau.”

Phó Tư Bạch hơi thả tay ra, kéo cô lại gần mình: “Em biết đau sao, vậy em có biết rằng ban đầu em nói cứ hôn anh em liền muốn đi rửa miệng thì tim thằng này đau đến cỡ nào không. Em có biết khi em đi rồi thằng này lại đau bao nhiêu năm không.”

“Tư Bạch, em không còn lựa chọn khác, nhưng em có nỗi khổ tâm, anh có muốn nghe em giải thích một chút....”

Phó Tư Bạch căm hận nhìn cô: “Anh mặc kệ ban đầu em có nỗi khổ

tâm gì, mặc kệ em nói những lời đó là thật hay giả, lừa dối chính là lừa dối. Anh vì em từ bỏ tất cả, ở nhà thuê, làm nghề giao hàng, công việc khổ cực nào cũng làm, chỉ muốn nhìn thấy một tương lai phía trước cùng với em, là em phản bội anh.”

Nước mắt Ôn Từ lập tức trực trào.

Cô thật sự không muốn khóc, nhưng lời nói của Phó Tư Bạch như cây kim găm vào tim cô.

Phải, tất cả đều đã không quan trọng nữa, không cần bất kì lời giải thích nào, dù cho cô có nỗi khổ tâm hay không thì cô cuối cùng vẫn là đã lừa dối anh rồi.

Phó Tư Bạch từng nói, gạt anh, lừa dối anh... vĩnh viễn không tha thứ.

“Tư Bạch, anh trả đồ lại cho em, em lập tức đi... sẽ không xuất hiện trước mặt anh nữa, sẽ không làm cho anh thấy đáng ghét nữa.”

Người đàn ông hờ nhẹ một tiếng, mở lòng bàn tay, "Cây son nhỏ" khóa trên móc khóa, đang treo trên ngón áp út thon dài của anh.

Ôn Từ đưa tay ra muốn lấy nhưng Phó Tư Bạch lại thu tay lại nhanh chóng, anh cầm 'cây son nhỏ' trong lòng bàn tay, không để cô giành lấy được.

“Lúc em chơi đùa nó, em nghĩ đến ai?”

“Em không nghĩ đến ai...”

Anh cắt ngang lời cô: “Ôn Từ, em lại thử gạt anh xem.”

Ôn Từ gạt anh rất nhiều lần, sự nhẫn nại của Phó Tư Bạch có lẽ đã đến giới hạn, cô cắn môi, đôi môi khó khăn mấp máy ra một chữ: “Anh.”

Giọng nói quỷ quyết của anh chậm rãi chảy vào tai cô: “Nhớ anh cái gì?”

“Phó Tư Bạch!”

Một giây sau đó người đàn ông dùng sức hôn lên đôi môi cô, như một cơn thịnh nộ muốn nuốt chửng cô.

Ôn Từ đã rất lâu rất lâu... không bị anh chiếm hữu một cách mạnh mẽ như vậy, chỉ có Phó Tư Bạch mới sẽ hôn cô như thế này, chỉ có Phó Tư Bạch mới có hơi thở nóng bỏng như thế này.

Tay Ôn Từ nắm chặt lấy góc áo của anh, cô nhỏ giọng kêu anh: “Tư Bạch, trả lại cho em đi.”

Cuối cùng anh vẫn đưa cây son lại vào tay cô.

“Cảm ơn.”

Ôn Từ đẩy anh ra, cô xoay người muốn rời đi.

Hơi thở của Phó Tư Bạch nặng nề hơn, anh nhìn theo bóng lưng cô rời đi, vẫn giống năm đó cô đã rời đi không hề quay đầu lại.

“Giống như tất cả những người anh căm ghét, vĩnh viễn biến mất khỏi mắt anh. Nếu không anh sẽ khiến em phải trưng mắt ra nhìn ba em lại mất đi sự nghiệp một lần nữa.”

Ôn Từ bất ngờ khụng lại bước chân, lồng ngực cô phập phồng không ổn định, nhịp tim như đang run lên.

Đây rõ ràng là lựa chọn không thể, dù rời xa người nhà, đi khỏi quê hương, hay nhìn thấy ba cô lại mất đi sự nghiệp một lần nữa, tất cả cô đều... làm không được!

Cô quay đầu nhìn người đàn ông lạnh lùng trước mặt, run rẩy nói: “Năm đó dù thế nào giữa chúng ta ít nhiều vẫn có những thời gian vui vẻ, không phải hoàn toàn đều là giả dối. Tư Bạch, niệm tình năm đó anh có thể nào buông tha....”

“Em còn dám nhắc đến năm đó.”

Ôn Từ vội vàng im miệng, sau đó cô nhỏ giọng nói: “Xin anh đấy, Tư Bạch...”

“Lại cầu xin.” Anh lắc đầu, bật cười một cách hoang đường, “Năm đó em cũng cầu xin anh ở bên cạnh em như vậy, Ôn Từ, hèn mọn không hả.”

Ôn Từ lại lần nữa bị lời nói của anh làm cho bật khóc.

Phải, cô lại khóc, như thể cô biết thủ đoạn này sẽ luôn có tác dụng với anh.

“Tư Bạch, anh để em rời xa ba mẹ, một mình em có thể đi đâu.” Cô nhỏ giọng nức nở, “Anh tưởng rằng mấy năm nay lòng em dễ chịu lắm sao.”

Trong bóng tối, Phó Tư Bạch không nhìn rõ được nước mắt của cô, nhưng anh có thể nghe ra được hơi thở run bần bật của cô, như một cơn gió lan man cứa vào tim anh như một nhát dao.

Xa cách nhiều năm, Phó Tư Bạch... lại một lần nữa mềm lòng rồi.

“Lựa chọn thứ 3, quay về bên anh.”

Ôn Từ bất ngờ ngẩng đầu lên, không tin vào mắt mình nhìn anh.

Khuôn mặt của người đàn ông ẩn trong màn đêm dày đặc, không thể nhìn thấy gì

“Tư Bạch, em không hiểu...”

“Lúc anh cần em thì em phải đến bên anh, đơn giản như vậy.”

Ôn Từ hiểu ý của anh, cô trầm mặc, cắn răng: “Lại giống như năm đó.”

Phó Tư Bạch cười lạnh: “Sai rồi, năm đó anh thật sự thương em, bây giờ không thể nữa.”

Anh chỉ muốn làm nhục cô.

Đây chính là cái gọi là sống dở chết dở.

Ôn Từ nhớ đến thủ đoạn đoạn tuyệt quan hệ của anh, thật sự ngay cả ba mình anh còn có thể đuổi đi thì không có chuyện gì anh không làm được.

Không còn lựa chọn nào khác.

“Được, em đồng ý.”

“Cây son đâu?”

Ôn Từ cắn răng lấy nó ra đặt lên bàn.

Một tay Phó Tư Bạch mở nắp ra, lạnh lùng nói: “Lên giường.”

Chương 146: Mềm lòng

Đêm điên cuồng, Phó Tư Bạch không chạm vào cô nhưng anh dùng đủ mọi kiểu và thủ đoạn thật sự khiến cho Ôn Từ cảm nhận được cái gọi là không thể dừng lại được.

Sáng hôm sau cô tỉnh dậy, đã bị người đàn ông ôm chặt mình trong vòng tay anh, giống như tư thế năm đó anh ôm cô không để cho cô rời đi.

---Đọc full tại Truyenfull.vn---

Ôn Từ quay qua, mượn ánh sáng lóe lóe sương mai để nhìn khuôn mặt anh.

Đường nét trên khuôn mặt anh rõ ràng đã trở nên chín chắn hơn, có cảm giác lạnh lùng, phiền mắt sâu hơn nhiều, đôi mắt trái đào vẫn sáng lấp lánh như ngày nào và đôi lông mày hơi nhướng lên.

Cô có thể cảm nhận được sự cô độc sâu trong nội tâm anh.

Dù cho đã ngủ say như cả người anh vẫn toát ra sự lạnh lùng, vô cảm, không dễ lại gần và chung đụng.

Cảm xúc của Ôn Từ rất phức tạp.

Cô chưa bao giờ nghĩ Phó Tư Bạch sẽ tha thứ cho mình, có lẽ thật sự như anh từng nói, vĩnh viễn không tha thứ.

Nhưng cô vẫn tình nguyện ở bên cạnh anh.

---Đọc full tại Truyenfull.vn---

Đầu ngón tay mảnh khảnh đồ những đường nét cứng rắn lạnh lùng của anh, nghĩ đến sự dịu dàng năm đó, đầu ngón tay cô rơi xuống cánh môi mỏng khô khốc, cô không nhịn được muốn hôn anh, nhưng vừa đến gần, đôi môi của người đàn ông đã nhẫn tâm cắn xuống cầm cô: “Làm gì?”

“Không...”

Anh đẩy khuôn mặt cô ra một cách tuyệt tình: “Ôn Từ nhớ lấy thân phận của em, em không phải bạn gái anh. Trước khi anh không chủ động thì tốt nhất em hãy giống như một người máy, đừng vượt xa chuyện gì.”

“Ừm.” Ôn Từ ngồi dậy khỏi giường, cô đứng bên cạnh tường, “Hiểu rồi.”

Phó Tư Bạch tắm xong đi ra, anh mặc một chiếc áo sơ mi trắng, nhìn thấy cô gái nhỏ vậy mà vẫn đờ đẫn đứng gần tường.

“Ngây ra đó làm gì?”

“Sạc pin.”

“?”

“Em không phải là người máy sao?”

Sự hài hước của cô khiến Phó Tư Bạch có hơi cạn lời, anh nhìn cô có vẻ như không hề giống đang nói đùa, anh thử ra lệnh: “Nằm xuống.”

Ôn Từ quả nhiên nghe lời anh nằm lên giường.

“Học tiếng mèo kêu.”

“Meo meo ~”

Anh kìm lại sự muối bật cười của mình nhưng khuôn mặt đã dịu dàng hơn đôi chút, ánh mắt cũng không còn sự lạnh cảm nhiều như trước nữa: “Qua đây thắt cà vạt cho anh.”

Ôn Từ bước qua, ngón tay mảnh khảnh của cô chạm lên cổ áo của anh--- cô cài nút lại sau đó thắt cà vạt cho anh một cách thuần thực, cô thắt vừa đủ để anh dễ thở.

“Sau này thắt cà vạt đừng thắt quá chặt, ép cổ quá.” Ôn Từ dịu dàng nói, “Thắt lỏng chút sẽ khá dễ chịu.”

“Sau này những việc này em làm.”

“Mỗi ngày sao?”

“Không thì sao, anh còn phải đợi em rảnh nữa à?”

Ôn Từ không có từ chối, cô lắng lặng gật đầu: “Được.”

Phó Tư Bạch cúi đầu nhìn cô, cái cổ trắng ngần còn lưu lại những dấu vết anh cuồng hoang, rõ ràng chói mắt, rất đáng thương.

“Hôm nay mặc áo cao cổ.”

Ôn Từ cũng nhìn thấy cổ của mình, cô kéo chặt cổ áo lại: “Ừm, sẽ không để người khác nhìn thấy.”

“Đói rồi, đi làm đồ ăn sáng đi.”

“Được.”

Ôn Từ đi thẳng một mạch đến phòng bếp, cô mở tủ lạnh lấy sữa ra rồi hâm nóng lại và cho trứng vào nồi chuẩn bị rán.

Kiều Tịch Tịch gọi điện cho Ôn Từ hẹn cô đi tụ tập.

Mấy ngày nay sau khi Ôn Từ trở về, Kiều Tịch Tịch vẫn còn đi công tác, mãi đến hôm nay mới có thời gian rảnh hẹn cô đi chơi.

Ôn Từ nhanh nhẹn trả lời lại cô ấy: “Được thôi!”

‘Hôm nay đi ăn xiên nướng! Sau đó lại đến quan bar chơi.’

“Không thành vấn đề, cậu sắp xếp là được.”

Trong lúc nói chuyện Phó Tư Bạch từ phòng tức tốc chạy ra, anh bức mình nói lớn: “Ôn Từ, em là muốn thiêu rụi nhà anh luôn hả?”

Ôn Từ lúc này mới phát hiện ra, lúc cô đang phân tâm, những quả trứng chiên trong nồi đã bị cháy, và căn nhà bốc lên một mùi khét khó chịu.

Thôi xong.

Cô vội vàng cúp điện thoại, bật nắp nồi, tắt bếp và lấy trứng tráng bị cháy ra khỏi chảo.

Bởi vì đã lâu không làm mấy việc này nên cô cũng có hơi lóng ngóng, vậy nên không có tập trung cái nồi.

“Em... em làm lại.”

Phó Tư Bạch không còn kiên nhẫn mà bước lên, lấy miếng chùi nồi để rửa sạch, anh quay đầu nói: “Việc còn con này làm không xong, em làm sao ở bên cạnh anh?”

“Anh bảo em làm tình nhân của anh chứ đâu phải bảo mẫu.”

“Vậy nên em là kiểu người máy gì vậy, còn biết cứng miệng lên cãi lại.”

“....”

Ôn Từ bĩu môi, ủ rũ nói: “Sau này em từ từ sẽ thuần thục.”

Cô còn muốn làm tiếp nhưng anh đã lạnh lùng nói: “Đi qua bên kia.”

Ôn Từ không dám cãi lại, cô lặng lẽ đi qua ngòi lên ghế sofa và nhìn bóng lưng Phó Tư Bạch tự mình xuống bếp.

Anh ta rót một cốc đầy sữa ấm, trứng chiên còn hơi tái với lòng trắng trứng ở bên ngoài và lòng đỏ ở giữa, cũng có hình dạng đẹp mắt. Anh đặt chúng lên đĩa và nướng hai lát bánh mì nướng vàng vừa tới.

Anh làm bất cứ chuyện gì cũng có thể làm một cách tỉ mỉ, cho dù chỉ là bữa ăn sáng thì anh cũng có thể mang đến một cảm giác hoàn hảo.

Rất nhanh, những món ăn thơm ngon đã được bày lên bàn ăn.

Không ngờ sau khi làm xong bữa ăn này Phó Tư bạch lại đi ra cửa, thay giày chuẩn bị rời khỏi nhà.

Ôn Từ nhìn thấy anh muốn đi liền vội vàng hỏi: “Anh không ăn hả?”

“Ăn cái gì nữa, vì em mà ông đây trễ giờ đi làm rồi.”

Ôn Từ giờ mới phản ứng lại, cô quay sang nhìn một bàn đồ ăn sáng đầy ắp trên bàn.

Làm cho cô sao?

Trước khi ra khỏi nhà Phó Tư Bạch lại lạnh lùng nói: “Tối nay trước khi anh về thì cơm phải bày trên bàn, em đừng có làm loạn cái bếp anh lên.”

Ôn Từ vội vàng xin nghỉ: “Tôi nay Kiều Tịch Tịch mời em ăn cơm, em và cô ấy... đã lâu không gặp nhau rồi.”

Phó Tư Bạch hơi nới cái cà vạt ra, anh không vui nói: “Hiểu rõ thân phận của em cũng phải luôn ghi nhớ những lời em đã nói tối qua với anh.”

Ôn Từ liếm môi: “Vậy em không đi nữa là được.”

Phó Tư Bạch nhìn thấy cô ngoan một cách đột xuất như vậy nên anh nói: “Qua đây.”

Ôn Từ bước qua, mắt cô chạm mắt anh, Phó Tư Bạch không cần lên tiếng cô đã hiểu ý của anh, cô nhón chân lên hôn lên mặt anh.

Phó Tư Bạch tham lam thấy vẫn chưa đủ, anh giữ cằm cô và hôn cô rất lâu, lúc đi còn để lại một câu: “Về sớm một chút, nhớ mang đồ ăn đêm về cho anh.”

Cô mất hai giây mới phản ứng được, khóc miệng cong lên: “Được!”

.....

Buổi tối, Ôn Từ và Kiều Tịch Tịch đi đến quán thịt nước mà trước kia họ thường đến, hai người vừa gặp nhau đã hi hi ha ha luyên thuyên không hết chuyện.

Ôn Từ kể cho cô ấy nghe về nhiều cảnh đẹp trong suốt chuyến đi, những người cô đã gặp và còn có một số giai thoại.

Hai người ăn xong vẫn không đủ, lại đi đến chỗ quán bar cũ, vừa uống rượu vừa tâm chuyện.

Ôn Từ nhìn ra được cảm xúc hơi thất thần của Kiều Tịch Tịch, nhưng cô cũng không hỏi sâu. Chỉ là khi có men say vào rồi thì Kiều Tịch Tịch cuối cùng cũng mở lòng với cô: “Tôi và Lâm Vũ chia tay

rồi.”

“Tình cảm giữa hai người không phải vẫn luôn rất tốt sao?”

Trong ấn tượng của Ôn Từ, hai người họ dính nhau như sam, không thể tách rời được.

Mấy năm nay tình cảm rất tốt.

“Tớ vẫn cứ nghĩ hai người các cậu sẽ đi cùng nhau đến cuối cùng, cùng bước vào cung điện hôn nhân.” Cô cảm khái nói, “4 năm đại học, cậu sắp trở thành hình mẫu để các cặp đôi noi theo, gần như không cãi vã, không phát cáu, tại sao lại chia tay chứ.”

Kiều Tịch Tịch thở dài một tiếng: “Tốt nghiệp liền chia tay, cặp đôi có đẹp đến mấy cũng không thoát khỏi lời nguyền.”

“Có thể nói cho tớ nghe cụ thể không?”

“Sau khi tốt nghiệp, tớ ứng tuyển vào nơi rèn luyện để thành một giáo viên dạy múa, anh ấy tiếp tục theo đuổi giấc mơ âm nhạc. Cả ngày cũng lông bông, không thực tế, cũng không biết đang làm gì, không làm việc gì ổn định.”

“Điều kiện gia đình... anh ấy hình như rất tốt mà.”

“Dựa vào gia đình có ổn không, anh ấy cũng đâu phải Phó Tư Bạch, có thể là tập đoàn lớn cỡ nào.” Kiều Tịch Tịch vén vê ly rượu đang cầm trong tay, “Bản thân không tự làm, chỉ dựa vào gia đình mãi mãi không đi lâu được.”

“Năm nhất lúc hai người mới ở bên nhau không phải rất coi trọng mấy điều kiện như thế sao?”

“Lúc đó với bây giờ làm sao có thể giống nhau được chứ. Lúc đó yêu đương hẹn hò có thể chẳng cần quan tâm cái gì, nhưng bây giờ

trưởng thành rồi, tớ phải tìm một người đàn ông bản thân có thể giao phó cả đời.”

Ôn Từ cắn ống hút, cô cảm nhận được mùi vị hơi ngọt chua chua trong khoang miệng: “Tớ hiểu ý của cậu rồi.”

Sau tất cả rồi sẽ có ngày người ta thoát ra khỏi tuổi trẻ phù phiếm, mơ mộng, đi đến một tương lai rộng lớn và một nơi xa, mang trên mình gánh nặng và thôi ước mơ.

“Ba mẹ cậu cảm thấy thế nào? Họ cũng cảm thấy Lâm Vũ không ổn sao?”

“Là ba mẹ tớ phản đối tớ và anh ấy ở bên nhau trước, sau đó... ba mẹ anh ấy cũng phản đối. Họ cảm thấy nhà tớ và nhà họ không xứng với nhau, cảm thấy tớ là kiểu con gái hám tiền, nhưng tớ căn bản chưa bao giờ nghĩ đến những thứ này.”

“Quả thật sự phản đối của ba mẹ mới là nguyên nhân quan trọng nhất bọn tớ quyết định chia tay.”

Tay của Kiều Tịch Tịch nắm chặt, trầm mặc không nói.

Ôn Từ cũng nhìn ra cô ấy chia tay đã lâu như vậy nhưng cảm xúc vẫn kích động và mạnh mẽ như vậy, rất rõ ràng là không buông xuống được.

“Lúc tốt nghiệp mỗi ngày bọn tớ đều cãi nhau, anh ấy có lẽ cũng thấy tớ phiền, tớ cũng thấy anh ấy phiền.” Kiều Tịch Tịch thở dài, “Bọn tớ ở bên nhau 4 năm đấy, sớm cũng đã chán rồi.”

“Tình cảm hai người luôn rất tốt, gần như không cãi nhau, làm sao mà thấy chán chứ?”

Ôn Từ nhớ đến những năm đó khi sống cùng Phó Tư Bạch, dù có cãi nhau, có va vấp nhưng cho đến tận bây giờ cô chưa bao giờ

thấy chán ghét anh cả.

Kiều Tịch Tịch nói: “Cậu và Phó Tư Bạch thường xuyên cãi nhau, chia chia ly ly, cảm giác mới mẻ vẫn còn đó. Nhưng mình và Lâm Vũ không oanh oanh liệt liệt như thế, ngày ngày bình bình ai cũng sẽ thấy chán hết.”

“Các câu.... Rất tốt đấy!”

“Haizzz, cậu nói quá rồi.”

Ôn Từ tò mò hỏi: “Nếu tình cảm vẫn luôn rất tốt, về lâu về dài cũng sẽ nhảm chán sao?”

“Không thì tại sao lại vướng mắc 7 năm chứ.”

Ôn Từ hiểu ra rồi.

Phó Tư Bạch giữ cô lại bên cạnh cũng sẽ có một ngày anh thấy chán cô thôi.

Hai người muốn ở mãi bên nhau thật sự là một chuyện rất khó rất khó.

Ôn Từ an ủi Kiều Tịch Tịch, uống cùng cô hai ly lại đi lên sàn nhảy cố gắng phát tiết ra mọi sự không vui, tạm thời quên đi mọi phiền náo.

Một lúc sau, Phó Tư Bạch gửi tin nhắn cho Ôn Từ---

Fsb: “Vẫn chưa về?”

Lạc Lạc: “Kiều Tịch Tịch tâm tình không tốt, em ở quan bar cũ nhảy múa với cô ấy, sắp về rồi. (Thấp thỏm).”

Fsb: “.....”

Ôn Từ thấy Kiều Tịch Tịch uống có hơi nhiều, bây giờ lại rất trễ rồi nên cô đỡ người con gái đang đi xiên xiên vẹo vẹo này ra khỏi quán bar, chủ bị gọi xe đưa cô ấy về nhà.

Nhưng lại không ngờ là khi đi ra đường lớn lại gặp mấy người đàn ông mặc áo hoa văn đến bắt chuyện---

“Úi, bạn em uống say rồi, chở tụi anh có xe hay để tụi anh đưa tụi em về nha.”

“Không cần, cảm ơn, chúng tôi đã gọi xe rồi.”

“Đừng có khách sáo mà, anh đây nhất định đưa em về nhà một cách bình an.”

Nói xong mấy người đàn ông đó lại bước lên lôi lôi kéo Ôn Từ và Kiều Tịch Tịch, Ôn Từ lo lắng dùng sức đẩy tay bọn họ ra: “Đã nói không cần, trạm cảnh sát ở con đường phía trước, các người dám làm bậy tôi báo cảnh sát!”

“Tụi anh đây đã làm gì đâu, có ý tốt muốn đưa em về nhà thôi mà!”

“Thật là, con gái bây giờ không dịu dàng chút nào.”

Có một người đàn ông vừa nói xong liền không an phận mà chìa cái tay của mình ra để chạm lên mặt Kiều Tịch Tịch, sờ sờ cái cằm của cô...

Ôn Từ vội vàng kéo cô ấy ra sau lưng mình, người đàn ông này làm gì dễ dàng buông tha cho cô, hắn liên tục đuổi theo.

Chính vào lúc này một chiếc xe hơi màu đen đậu bên đường, Phó Tư Bạch mặc một chiếc áo màu đen bước xuống xe, vài cú đấm và hai cú đá anh đã đá văng người đàn ông mặc áo hoa lòe loẹt đó ngã xuống đất.

Anh mắt anh lạnh lùng, hành động lại tuyệt tình và nhanh gọn, tên lưu manh bị té xuống đau đớn đến mức run rẩy, hắn ôm bụng lăn mẩy vòng dưới đất.

Giữa những người đàn ông luôn có một dự cảm đặc biệt, mẩy tên lưu manh xung quanh nhạy cảm ngửi được sự điên tiết và mạnh mẽ trên người anh, biết anh tuyệt đối không dễ chọc vào nên chỉ dành đỡ tên mặc áo hoa chạy nhanh đi.

Ôn Từ bảo vệ Kiều Tịch Tịch, cái người này mỗi lần uống say và như bất tỉnh nhân sự, mọi nguy hiểm vừa mới xảy ra ban nãy đều không hề hay biết.

Phó Tư Bạch mở cửa ra rồi lạnh lùng nói: “Lên xe.”

Ôn Từ kéo Kiều Tịch Tịch rồi ngấn vào ghế sau, rồi cô thắt dây an toàn cho cô ấy.

Cô ngồi vào vị trí ghế phụ cạnh bên Phó Tư Bạch, cô dè dặt, cẩn thận không dám phát ra tiếng động nào.

Phó Tư Bạch vẫn còn đang mặc vest đen trên người, anh lúc quay về căn hộ thấy trong nhà trống rỗng, lại nghe cô bảo đang uống rượu, anh còn chưa kịp thay đồ đã đến đây đón cô.

Thật sự như rước một tiểu tổ tông về nhà để phục vụ mà.

Anh cố gắng kìm nén cơn giận, trầm mặc hỏi: “Uống rượu?”

“Không uống...” Cô dừng lại một chút, “Không uống quá nhiều.”

“Có bị chúng đụng chạm không?”

Cô vội vàng lắc đầu: “Không.”

Sắc mặt của Phó Tư Bạch cũng hòa hoãn đôi chút: “Ôn Từ, em nhớ

cho kĩ giữa anh với em bây giờ là mối quan hệ gì, đừng nghĩ vẫn tự do như trước kia. Lựa chọn thứ 3 là do em cầu xin, nếu em khiến anh không thoái mái....”

“Sẽ không có lần sau đâu!”

Phó Tư Bạch cuối cùng vẫn kìm cơn giận xuống, anh nghiêng đầu nhìn cô, cô cũng đã bị dọa sợ, lông mi cụp xuống, ngay cả thở cũng rất nhẹ và chậm.

Anh đưa tay ra vén những lọn tóc đang bù xù trước trán cô ra sau tai, bất lực nói---

“Chỉ đường cho anh, đưa bạn thân em về.”

Chương 147: Gặp ba mẹ

Tiễn Kiều Tịch Tịch về nhà xong thì đã là nửa đêm rồi.

Ôn Từ quay về căn hộ Ngụ Hồ cùng Phó Tư Bạch, cả đường đi về cô như cô gái nhỏ làm sai, cúi mặt hạ mi, không dám nói gì cả.

---Đọc full tại Truyenfull.vn---

Phó Tư Bạch cởi vest ra tiện tay vứt cho cô rồi lười biếng nằm lên chiếc giường lớn.

“Hôm nay anh rất mệt, cuộc họp lớn nhỏ đều không trì hoãn, buổi chiều còn gặp khách hàng, buổi tối còn có tiệc xã giao, sau khi kết thúc còn phải đến rước em.”

Ôn Từ nghe lời anh nói có vẻ như anh đã thấy rất không hài lòng, không kiên nhẫn với sự tồn tại của cô.

“Anh thật sự có thể không cần đến đón em, mấy tên lưu manh đó lại cũng không dám làm gì, phía trước có trạm cảnh sát, em không sợ bọn chúng.”

Phó Tư Bạch mở mắt ra liếc nhìn cô: “Nhiều năm như vậy rồi mà em vẫn cứ không biết suy xét thế à.”

Ôn Từ thấy rất áy náy, cô bĩu môi, đi đến ngồi kế bên cạnh anh bóp vai cho anh thả lỏng cơ thể: “Thế thì em bù cho anh là được rồi.”

Kỹ thuật này khá điêu luyện và mạnh mẽ, và những cơ bắp căng cứng của Phó Tư Bạch được thả lỏng từng chút một, rất thoái mái.

---Đọc full tại Truyenfull.vn---

“Em biết làm cái này?”

“Úm, trước đây lúc chúng em đi lưu diễn, sau khi múa xong các chị em sẽ xoa bóp cho nhau, giãn cơ giúp đổi phương.”

Cơ thể Phó Tư Bạch được thả lỏng hơn, cũng không còn quá đề phòng cô nữa, anh thản nhiên hỏi: “Mấy năm nay, xông pha bốn bể, mệt không?”

“Cơ thể không mệt, em quen rồi.” Những đầu ngón tay mềm mại và tinh tế của cô đáp xuống xương sống của anh, ấn xuống từng chút một, “Chỉ là trong lòng có hơi...”

“Sao, quan hệ với người trong đoàn phức tạp?”

“Cũng không phải.” Ôn Từ lắc đầu, ngón tay cô nhíu xuống phần eo của anh rồi nhẹ nhàng xoa bóp.

Một lúc lâu sâu có mới nhỏ giọng nói, “Có lúc sẽ nhớ anh.”

Người đàn ông hờ lạnh một tiếng, anh chôn cả khuôn mặt vào trong gối nhưng không hề trả lời lại cô.

Anh không nghi ngờ người phụ nữ này vẫn còn tình cảm với anh nhưng sự rời đi của cô, dù như thế nào Phó Tư Bạch cũng không thể dễ dàng tha thứ được.

“Tư Bạch, anh thì sao?”

“Từ ngày em rời đi đó anh không hề nhớ em nữa.”

“Không phải, em không hỏi cái này.” Ôn Từ có hơi ngại ngùng, “Em là muốn hỏi anh sống như thế nào, sau khi ba anh và Tiêu Nhã đi anh cảm thấy vui vẻ không?”

“Niềm vui chưa từng có.” Anh nói dối lòng.

“Thế một mình có cô đơn không?”

“Anh rất thích một người, không có phiền phức, không cần nửa đêm phải lái xe đi đón, cũng không cần lo lắng trong nhà bị cháy.”

Ôn Từ đánh nhẹ vào lưng anh, hơi bất mãn nói: “Anh biết rõ em là người như thế nào còn muốn để em ở bên cạnh anh.”

“Ôn Từ, không phải anh muốn để em lại.”

Phó Tư Bạch nghiêng đầu nhìn cô, nói từng chữ một, “Là em cầu xin... giữ em lại, nhớ kĩ sự khác biệt của nó, đừng làm như em bị cưỡng ép, ông đây nếu muốn ức hiếp em thì sẽ không làm như bây giờ.”

“.....”

Quả thật là cô xin anh mới xin được lựa chọn thứ 3.

“Xin lỗi, người máy không cãi nữa.”

Ôn Từ trầm mặc, tiếp tục xoa bóp cho anh.

Phó Tư Bạch lấy ‘cây son nhỏ’ của cô từ trong túi ra, anh chơi đùa trên đầu ngón tay, đôi mắt đen láy vẫn nhìn chằm chằm nó, không biết anh đang nghĩ gì.

“.....”

“Phó Tư Bạch, anh bỏ nó trong túi?”

“Ừm.”

“Bị người khác nhìn thấy thì phải làm sao!”

“Sẽ không.”

Ôn Từ cạn lời, đưa tay muốn cướp lại nhưng Phó Tư Bạch lại giơ tay lên, không cho cô lấy nó.

“Bắt đầu dùng nó từ khi nào?”

“Sau khi rời xa anh.”

“Nó có thể thay thế anh?”

“.....”

Ôn Từ không thể trả lời được câu hỏi này.

Phó Tư Bạch xoay người đi vào phòng tắm nước lạnh.

Ôn Từ lấy ‘cây son nhỏ’ cất vào tủ cuối cùng ở đầu giường, còn dùng chìa khóa để khóa lại để tránh cái tên này lại lấy ra để trêu chọc cô.

Lúc Phó Tư Bạch quay trở ra cô gái nhỏ đã nằm ngủ say giấc trên giường.

Anh đi đến cạnh giường, nhìn cô từ trên cao xuống, đôi lông mày của cô hơi có nét trưởng thành, sắc sảo mà dịu dàng. Nhưng ở trước mặt anh cô vẫn có lúc tỏ ra trẻ con, thích cãi cọ với anh như năm đó.

“Đi tắm.” Phó Tư Bạch lay lay chân cô, “Giường của anh phải thay đồ mới có thể nằm.”

Cô gái nhỏ không hề động đậy, có vẻ như đã ngủ rất say.

Anh bất lực ngồi xuống kế bên cô rồi cúi người xuống nhìn khuôn

mặt xinh đẹp của cô gần trong gang tấc, tức cảnh sinh tình, anh cúi người hôn xuống.

“Em muốn đi tắm rồi!”

Ôn Từ đột nhiên bừng tỉnh từ giấc mơ lại, mơ màng ngẩng đầu lên đụng phải mặt Phó Tư Bạch, mũi cô vừa hay lại chạm vào trán anh.

“.....”

“.....”

Ôn Từ cảm thấy cái mũi của mình sắp bị đụng gãy luôn rồi, cô bịt mũi, đau đớn không nói nên lời.

Trán của Phó Tư Bạch đương nhiên cũng bị đụng trúng đến phát đau luôn.

“Ôn Từ! Em giật thót lên làm gì, bệnh hả?”

“Anh... anh mới...” Ôn Từ xoa xoa cái mũi, nước mắt lại rơi ra, “Anh đang làm gì thế, đau chết mất.”

Phó Tư Bạch biết cô chắc chắn bị đụng rất đau, sao có thể không đau được, trán của anh bị cô đụng đau đến mức không chịu được.

Là anh lại gần trước, việc này nói thế nào cũng có 80% là lỗi của anh

Nhin cô gái nhỏ đang xoa xoa cái mũi, vành mắt còn lóng lánh, vừa úc vừa không dám nói khiến lòng anh cũng nhói lên, anh bước qua kéo tay cô: “Đụng trúng rồi? Đưa anh xem xem.”

Ôn Từ buông tay ra để anh cẩn thận kiểm tra mặt cô, anh sờ mũi cô.

“Đau!”

“Được, anh nhẹ chút.” Phó Tư Bạch chắc chắn mũi cô không bị gì quá nghiêm trọng, cũng không chảy máu mũi mới yên tâm hơn chút, “Chuyện này do anh rồi.”

“Do anh thì có tác dụng gì.” Ôn Từ ủ rũ nói, “Anh còn có thể để em đụng lại chắc!”

Phó Tư Bạch suy nghĩ rồi nghĩ ra được một cách: “Em có thể đưa ra một yêu cầu, hoặc em muốn mua gì anh mua cho em.”

“Không cần, em có tiền! Không cần đến anh.”

“Phải, anh quên mất, Lạc Lạc của chúng....” Anh khụng lại rồi sửa lời, “Anh quên mất em đã là một vũ công xuất sắc, là người nghệ thuật cả thế giới biết đến mà.”

Ôn Từ hừ một tiếng, cô sờ cái mũi: “Thế em đưa ra yêu cầu.”

“Không phải không cần sao?”

Tính khí của anh lại cũng tốt, anh dựa vào gối tùy ý lấy một cuốn sách rồi nhẹ nhàng nói: “Nói đi.”

“Sau này dù cho chúng ta thế nào cũng không được phép ra tay với công ty của ba em. Anh vốn cũng không coi trọng phần tài sản này nên hãy để ông ấy an dưỡng tuổi già, giữ lấy sự nghiệp mà ông đã phấn đấu cả nửa đời người.”

Phó Tư Bạch biết người con gái này trong lòng đều chỉ là những tính toán vì người nhà của cô.

Cô là đứa trẻ lớn lên trong niềm hạnh phúc được cả nhà yêu thương, dù trải qua những khó khăn đến mấy, chỉ cần có gia đình thì trong mắt cô vẫn sẽ có ánh sáng.

Mà điểm này lại khác một trời một vực với Phó Tư Bạch.

Vào cái ngày mẹ anh rời xa, anh đã chìm trong bóng tối và vũng lầy.
Nhưng dù có như thế nào anh cũng vẫn khao khát sự thuần khiết
của cô, sự ấm áp của cô, khao khát được ở gần bên cô.

Có lẽ đây cũng là lí do tại sao Phó Tư Bạch luôn lưu luyến cô.

Loại mê đắm này không còn là thứ tình yêu thầm đơn thuần của thời
niên thiếu nữa rồi.

Mà là tình yêu lớn dần theo năm tháng, trong dịu dàng và vương
vấn, trong những tranh chấp và giận hờn, là khắc cốt ghi tâm.

Nhưng cô vẫn kiên quyết rời xa anh.

Ánh mắt Phó Tư Bạch lạnh lùng hơn: “Coi anh là thằng ngu? Sẽ đáp
ứng điều kiện này của em.”

“....”

Anh biết cô vẫn còn đang suy tính nên thoát thân như thế nào, vẫn
muốn rời xa anh, Phó Tư Bạch không thể để cô làm như ước
nguyệt được bởi vì đây là ván bài cuối cùng để anh giữ lại cô.

“Ngoài cái này ra những thứ khác đều được.”

“Ngoài cái này, những cái khác em đều không muốn.”

Hai người đấu mắt với nhau mấy giây, Phó Tư Bạch nhìn đi chỗ
khác rồi lạnh lùng nói: “Không muốn thì thôi.”

Ôn Từ đứng dậy đi vào phòng tắm, cô đóng cửa lại: “Đi tắm đây!”

“Tính khí của em không vừa.” Phó Tư Bạch đi theo phía sau cô, đẩy
cánh cửa ra rồi giận dữ nói: “Đừng quên lúc sáng anh nói thế nào,
làm tốt việc như người máy của em, đừng được đằng chân lên đằng

đầu.”

“Em sai rồi được chưa, anh đừng đứng ở cửa, em phải đi tắm.”

“Tắm đi.”

“....”

Ôn Từ đi qua, đóng cửa cái ‘rầm’ lại suýt nữa thì đụng vào mặt anh.

Phó Tư Bạch bị cô chọc tức, nhưng anh không còn cách nào khác là nằm xuống giường, đọc sách và bình tĩnh lại.

Cô chính là tiểu thư tính khí hay phát cáu, dù ngoan ngoãn đến đâu cũng không thể thay đổi được, anh phải chịu đựng.

Vậy nên thật sự là anh đang mời một tiểu tổ tông về nhà để dỗ dành đây mà

.....

Ôn Từ tắm rửa sạch sẽ, thơm tho bước ra, Phó Tư Bạch đã nằm xuống ngủ say, anh vẫn mở một cây đèn nhỏ cho cô.

Mới vừa nãy giận dữ với anh, Ôn Từ đã bình tĩnh lại, có hơi áy náy, nhưng lại có chút sợ.

Cô tắt đèn rồi nằm xuống bên cạnh người đàn ông, hơi đẩy nhẹ anh.

Phó Tư Bạch không cử động, mặt anh hướng về phía mép giường.

Ôn Từ chỉ xem như là anh đã ngủ rồi, cô nhẹ nhàng nói một câu: “Xin lỗi, sau này em sẽ cố gắng kìm chế, sẽ không phát cáu với anh nữa.”

Anh vẫn không hề có phản ứng, Ôn Từ lại xoay người lại rồi chìm

trong giấc ngủ.

Mấy phút sau anh lật người lại, ôm chặt eo cô từ phía sau, vây cô trong cái ôm của mình.

Ôn Từ không có thời gian biểu diễn, cũng thường dẫn dắt học sinh trong đoàn nghệ thuật, cô chỉ dẫn cho các vũ công trẻ về các động tác hình thể, mấy ngày cũng sẽ không về nha, ba mẹ đã bắt đầu nghi ngờ.

Trong điện thoại Thư Mạn Thanh nghi ngờ hỏi: “Lạc Lạc, thời gian này con sống ở đâu thế?”

“À, có lúc ở trong đoàn nghệ thuật.”

“Con đừng bận rộn quá, không thể ngày ngày sống ở trong đoàn mà không về nhà được.”

Ôn Diệp Lương chòm cả cái đầu vào trong màn hình cuộc gọi video: “Có phải con đang trốn chuyện xem mắt không hả nha đầu! Ba nói cho con biết, chuyện này không trốn được, bảo con gặp mặt thì con vẫn phải gặp.”

“Ba!” Ôn Từ nghe thấy tiếng cười trộm của những học sinh phía sau, cô cầm điện thoại đi đến góc hành lang, cắn răng nói: “Con với Phó Tư Bạch làm lành rồi.”

Cô và anh bây giờ như vậy... cũng không tính là làm lành, nhưng không thể nói sự thật với ba mẹ nên cô chỉ đành nói qua loa cho xong chuyện như thế.

Thư Mạn Thanh phấn khích lên hẳn: “Trời ơi, con không kêu không la, vậy mà chạy đi ăn lại cỏ cũ!”

“Không phải con muốn ăn lại cỏ cũ, là anh ấy...”

“Vẫn là Tư Bạch chủ động à?”

“Không phải, ay ya, mẹ đừng hỏi nữa, rất phức tạp không thể nói rõ được.”

“Chuyện tình cảm của người trẻ các con là chuyện rất phức tạp, mẹ cũng không hiểu.” Thư Mạn Thanh nói, “Cuối tuần đó mời thằng bé đến nhà ăn cơm, gặp mặt ba mẹ nhé.”

Trái tim Ôn Từ hơi loạn nhịp, cô vô thức từ chối: “Không được, anh ấy.... anh ấy rất bận.”

“Bạn nữa cũng phải gặp ba mẹ chứ! Với lại cuối tuần có gì bận.”

“Bây giờ vẫn còn sớm, đợi mốt rồi nói.”

“Không sớm nữa, Lạc Lạc, con tốt nghiệp đại học đã nhiều năm rồi, sớm phải nên dắt bạn trai về nhà gặp ba mẹ rồi, huống hồ gì chúng ta cũng quen biết nhau, dắt về ăn bữa cơm có làm sao. Được rồi không nói nữa, mẹ sẽ tự gọi điện mời thằng bé, xem thằng bé có nể mặt không.”

“....”

Sau khi Ôn Từ cúp điện thoại vẫn còn rất thấp thỏm để bấm số gọi cho Phó Tư Bạch.

“Hảm?” Giọng nói người đàn ông vẫn trầm thấp như mọi khi.

“Anh đang bận sao?”

“Không bận, có việc gì sao?”

“Cái đó... mẹ của em muốn mời anh cuối tuần đến nhà ăn cơm. Em từ chối rồi, nếu bà gọi cho anh, anh không muốn thì cứ nói công ty có việc không thể đến được.”

Mấy giây sau, Phó Tư Bạch lại nhàn nhạt nói: “Có thể đến.”

“Ờ cái này...”

“Sao em lại không hoan nghênh?”

“Cực kì hoan nghênh!”

Phó Tư Bạch cúp điện thoại, Ôn Từ nhíu mày nhìn màn hình điện thoại.

Người đàn ông này đang nghĩ gì trong đầu vậy.

Chương 148: Kết hôn

Phó Tư Bạch buông điện thoại xuống, Nghiêm Tuần dẫn luật sư Châu và luật sư Tần đi vào, đi theo sau họ còn có một người phụ nữ mặc váy liền thân kiểu cổ điển màu đen--- Phương Tâm Từ.

Phương Tâm Từ mời luật sư đến văn phòng của Phó Tư Bạch, đương nhiên đến là để nói về chuyện di nguyện của ông nội Phó.

---Đọc full tại Truyenfull.vn---

Nhưng Nghiêm Tuần lại gọi luật sư Châu- là luật sư xuất sắc nhất thuộc đoàn luật sư Phó thị để bàn bạc về những mục liên quan.

Việc này đã bàn mấy tháng rồi nhưng vẫn chưa có kết quả.

Ánh mắt Phó Tư Bạch hướng về phía chỗ ghế sô pha chất da màu xám mềm mại ở đối diện ý bảo họ ngồi xuống.

Luật sư Tần là luật sư do Phương Tâm Từ mời đến, ông mở bản di chúc do lão gia để lại, nói với Phó Tư Bạch: “Phó tổng, liên quan đến toàn quyền sở hữu cổ phần của công ty con của tập đoàn Phó thị là công ty bất động sản Phẩm Duyệt, theo như di nguyện của Phó lão gia thì sẽ để lại cho em trai của ngài, cũng chính là đứa con chưa được thừa nhận của ba ngài. Về mặt pháp luật, con ngoài giá thú và con được thừa nhận đều sẽ có quyền thừa hưởng tài sản như nhau, về điểm này chắc ngài đã hiểu rõ.”

“Ừm.”

“Cô Tiêu Nhã đã liên hệ với tôi, muốn sớm làm thủ tục chuyển nhượng tài sản.”

“Tôi biết, cô ta cũng đã nói với tôi rồi.” Khí chất của Phó Tư Bạch rất lạnh nhạt, “Nhưng bất động sản Phẩm Duyệt tôi sẽ không đưa cho cô ta.”

---Đọc full tại Truyenfull.vn---

Bất động sản Phẩm Duyệt là một bộ phận rất quan trọng của Phó thị, chiếm gần 40% tài sản của tập đoàn Phó thị, tuyệt đối không thể để mất nó.

Sự tồn tại của Tiêu Nhã gián tiếp hại chết Lâm Dao Chi, Phó Tư Bạch tuyệt đối không thể để con trai cô ta tranh giành một nửa giang san của tập đoàn Phó thị được.

Cô ta nghĩ cũng đừng nghĩ.

Phương Tâm Từ nhìn thấy sự kiên quyết của Phó Tư Bạch, trên khuôn mặt anh còn nở một nụ cười không dễ nắm bắt, cô ta nháy mắt qua luật sư Tần.

Luật sư Tần lại tiếp tục nói: “Căn cứ theo di nguyện của cụ ông để lại, nếu ngài muốn giữ lấy bất động sản Phẩm Duyệt thì phải kết hôn với cô Phương Tâm Từ, dựa vào giấy kết hôn hợp pháp để tiến hành công chứng, em trai của ngài sẽ không có quyền thừa kế bất động sản Phẩm Duyệt, phần tài sản này hoàn toàn thuộc về ngài.”

Lúc đầu Phó lão gia đoạt lại toàn quyền thừa kế của Phó Trác An, đưa tất cả giao lại cho Phó Tư Bạch nhưng lại không nghĩ tới lại còn làm ra chuyện này để dự tính một tương lai cho Phương Tâm Từ, người mà ông cụ hết mực yêu thương.

Thật sự là dốc sức hết mình để lo liệu mà.

Hai tháng này đoàn luật sư của tập đoàn Phó thị vẫn còn đang nghiên cứu về phần di chúc này, tính toán để tìm ra cách vẹn cả đôi đường, vừa giúp cho Phó Tư Bạch có thể giữ được bất động sản

Phẩm Duyệt, đồng thời né đi điều khoản hôn nhân mà anh tuyệt đối không bao giờ chấp nhận.

Dù cho họ đã vạch tung cái bản di chúc này ra luôn rồi nhưng vẫn chưa thể tìm ra được cách tốt hơn.

Phương Tâm Từ dưới sự giúp sức và đưa ra ý kiến của luật sư, cô cũng từ chối mọi điều kiện, cô chỉ có một mục đích là gả cho Phó Tư Bạch, ngoài điều này ra cô không chấp nhận bất kì một thỏa hiệp nào khác.

Phó Tư Bạch gần đây bận đến sứt đầu mẻ trán, không có tâm tư để ý đến mấy chuyện này. Nhưng bây giờ Tiêu Nhã đã tìm đến, cung đã giương lên khiến anh buộc phải tập trung vào giải quyết việc này.

Dù cho lúc Phó lão gia hấp hối để lại di nguyện nhưng anh vẫn từ chối chuyện hôn sự cùng Phương Tâm Từ, thế mà ông lão vẫn quyết liệt đến cùng.

Đúng là gừng càng già càng cay.

Phương Tâm Từ biết Phó Tư Bạch không hề nguyện lòng muốn cưới cô, nhưng chẳng sao cả dù lúc kết hôn không có tình cảm nhưng cô tự tin là sống trong cuộc hôn nhân về lâu về dài, người đàn ông này dù tim có làm sắt đá cũng sẽ có một ngày khuất phục thôi.

“Anh Tư Bạch chúng ta có thể tạm thời kết hôn trước.” Cô làm ra vẻ hiểu chuyện, dịu dàng nói với anh, “Anh yên tâm, em sẽ không ràng buộc anh, đợi sau khi anh giữ được bất động sản Phẩm Duyệt rồi thì chúng ta cũng có thể ly hôn.”

“Hôn nhân của tôi không phải để kinh doanh.” Phó Tư Bạch lạnh lùng như cũ, “Tôi sẽ không kết hôn với cô.”

Trái tim Phương Tâm Từ rơi đập xuống, hết lần này đến lần khác bị

anh từ chối và mỗi một lần trái tim cô như bị thêm một vết thương.

Nhưng khi cô nhìn thấy anh vẫn sẽ không kìm lòng... không kìm lòng mà đi yêu người đàn ông này.

Sợ rằng không có người phụ nữ nào có thể kháng cự lại mị lực của anh.

“Anh Tư Bạch, lẽ nào anh có thể trơ mắt nhìn bất động sản Phẩm Duyệt rơi vào tay người mà anh ghét nhất sao? Đây là cách duy nhất rồi.”

Điện thoại Phó Tư Bạch rung lên báo có tin nhắn đến.

Lạc Lạc: “Tối nay em có thể về nhà ngủ không?”

Fsb: “Không thể.”

Lạc Lạc: “Anh cũng phải để em gặp ba mẹ em chứ. Qwq.”

Fsb: “Anh đi cùng em, gặp xong lại quay về căn hộ Ngụ Hồ.”

Lạc Lạc: “Hôm nay đi gặp? Anh đang đùa à?”

Fsb: “Không có.”

Lạc Lạc: “ ’Giật mình’ ’cấp cứu’.”

Phó Tư Bạch nhìn tên người con gái hiện trên màn hình, trong khoảnh khắc anh như nghĩ ra gì đó rồi hỏi luật sư Châu: “Tôi phải kết hôn, ngoài ra tên của đối phương buộc phải là Phương tâm Từ, chỉ cần đáp ứng hai điều kiện này thì công ty bất động sản Phẩm Duyệt sẽ thuộc về tôi theo di chúc, phải không?”

“Đúng vậy, Phó tổng.”

Phó Tư Bạch nhìn người phụ nữ tay đang nắm chặt hai tay lại ở đối diện, anh cong môi cười: “Trên di chúc đằng sau cái tên Phương Tâm Từ này có chú thích số chứng minh nhân dân không?”

“Cái này không có.”

“Cũng là nói chỉ cần tôi kết hôn cùng bất cứ người phụ nữ nào trên thế giới có tên ‘Phương Tâm Từ’ thì di chúc này đều sẽ có hiệu lực.”

Lời vừa nói ra khiến hai vị luật sư đều ngớ người, khó tin nhìn về phía Phó Tư Bạch.

Trời!

Anh có thể tăng giá trị của tập đoàn Phó thị lên 30% trong một thời gian ngắn quả là không hổ danh mà!

Người đàn ông này đúng là quỷ kế đa đoan!

Buổi chiều Ôn Từ đi ra khỏi tòa nhà nghệ thuật Lan Ninh, cô nhìn thấy chiếc xe Benly màu đen của Phó Tư Bạch đang đậu ở đầu đường lớn.

Anh là đến đón cô.

Ôn Từ nhớ lại nhiều năm trước, Phó Tư Bạch mặc đồ giao hàng màu vàng, đội thêm cái mũ có hai cái lỗ tai cũng đến chỗ này để đón cô, chỉ là sẽ không đứng ở đầu đường lớn trăng tròn như thế.

Anh sẽ dừng xe ở trong con hẻm để tránh cô bị những cô gái trong đoàn nghệ thuật nhìn thấy rồi sẽ bàn tán sau lưng Ôn Từ.

Ôn Từ biết anh của lúc đó... là thật lòng yêu cô, thương cô, buông bỏ tất cả chỉ muốn được ở bên cô.

Vậy nên sự rời đi của cô mới là vết thương sâu sắc nhất đối với anh.

Dù có nỗi khổ tâm gì thì anh đều cũng sẽ không dễ dàng tha thứ cho cô.

Ôn Từ không dám nghĩ nhiều, cô ngồi vào xe mới phát hiện Phó Tư Bạch vây mà lại cầm theo một bó hoa bách hợp tươi và xinh đẹp được để ở ghế sau.

Cô xoay người qua ôm lấy bó hoa, vui vẻ ngửi nó: “Tư Bạch, anh mua cho em?”

“Mua cho dì.”

Cô bĩu môi, ngón tay vân vê những nhánh hoa: “Được rồi, mẹ em khá quan trọng.”

Anh luôn làm người lớn thấy vui vẻ.

“Tại sao nhất định phải là hôm nay gặp, mẹ em không phải hẹn anh cuối tuần sao?”

“Hôm nay vừa hay có thời gian.”

“Được thôi.”

Ôn Từ nhìn thấy Phó Tư Bạch đang để tay trên vô lăng lại chần chờ không lái, “Đi thôi.”

“Ôn Từ, căn cứ theo di chúc của ông nội, anh phải kết hôn cùng Phương Tâm Từ, nếu không sẽ mất đi 40% tài sản của tập đoàn Phó thị.”

Đôi tay đang cầm hoa của Ôn Từ đột nhiên khụng lại, bó hoa rơi xuống ghế.

Phó Tư Bạch cởi dây an toàn ra, cúi người nhặt bó hoa lên nhìn một

lát rồi lại đặt nó ra ghế sau lại.

Cô cố gắng kìm néo cảm xúc đau đớn của mình, ép giọng nói:
“Được.”

“Em cảm thấy tốt?”

“Nếu cần em rời đi, thì khi nào....”

Lời nói chưa dứt Phó Tư Bạch đã cắt đứt lời nói cô: “Em đừng có mơ, lời của anh còn chưa nói xong, di chúc của ông nội còn có sơ hở, chỉ bảo anh kết hôn với người phụ nữ tên Phương Tâm Từ, như thế mà thôi.”

Vành mắt Ôn Từ đã phiếm hồng, cô nhìn anh.

Khuôn mặt người đàn ông rất lạnh lùng, tầm mắt anh vẫn hướng về phía trước, không chút cảm xúc nói: “Em sửa tên thành Phương Tâm Từ, kết hôn cùng anh.”

Tay cô đột nhiên nắm chặt lại: “Anh muốn kết hôn cùng em?”

Phó Tư Bạch liếc nhìn cô rồi nhàn nhạt nói: “Anh chỉ ngủ quen với em.”

“Vậy nên bắt em lấy tên người phụ nữ khác để kết hôn cùng với anh.”

“Đợi sau khi công chứng giấy kết hôn xong, bất động sản Phẩm Duyệt thuộc về tôi, em sẽ lập tức đổi tên lại.”

Ôn Từ cúi đầu, cố gắng để mình bình tĩnh lại: “Phó Tư Bạch, là thông báo hay là đề nghị?”

“Thông báo.” Phó Tư Bạch lạnh nhạt nói, “Đừng quên, em đã đồng ý ở bên cạnh anh như một người máy, vậy nên phải phục tùng mệnh

lệnh của anh vô điều kiện.”

“Anh cầu hôn em bằng cách như vậy.”

Ánh mắt của cô lại nhìn ghế sau, trong lòng ít nhiều cũng thấy uất ức: “Đóa hoa này không phải cho em...”

“Nếu em muốn hình thức anh có thể cho em những bất ngờ kinh ngạc, cho em một hôn lễ long trọng. Nhưng tôi đoán em sẽ rất không vui, bởi vì những thứ này đều là hình thức, hình thức có nghĩa là đang biểu diễn, anh không muốn biểu diễn trước mặt em.”

Ôn Từ nhạy cảm nói: “Anh nói đúng, em không có tư cách gì yêu cầu anh phải tỏ ra thâm tình với em...”

“Vậy nên cái này không phải là cầu hôn, Ôn Từ, đây là em nợ anh.”

Cô nhìn anh: “Vậy nếu em đồng ý có phải có thể đền bù được một số rồi không?”

Phó Tư Bạch trầm mặc vài giây rồi gật đầu: “Phải.”

“Sau khi kết thúc có thể ly hôn không?”

“Ly hôn hay không cũng phải là anh nói, em không có tư cách đưa ra điều kiện với anh.”

“Anh ức hiếp người quá đáng rồi đó Phó Tư Bạch.”

Sắc mặt Phó Tư Bạch lạnh xuống.

Cô vẫn thấy uất ức.

“Ban đầu là em đâm nát trái tim anh trăm lần, lựa chọn rời xa. Bây giờ quay trở lại mớ cát muối đâm sâu vào trái tim anh. Ôn Từ, đến rốt cuộc là ai ức hiếp ai hả.”

“Phải, là em ức hiếp anh, nhưng năm đó khi em đi cũng là sợ cả đời này anh không thể nào bước ra khỏi cơn u tối của mẹ anh...” Ôn Từ cuối cùng vẫn nói ra, “Em không muốn anh gánh trên vai những áy nay và đau khổ để sống suốt cả một đời này.”

Phó Tư Bạch không phải là không biết nhưng anh vẫn không thể tha thứ, không có cách nào tha thứ---

“Vậy em đã từng hỏi anh chưa?”

“Phó Tư Bạch, có những chuyện không cần hỏi, lúc con người ta rơi vào đau khổ sẽ mất đi lý trí.”

Cô luôn có đạo lý của cô, trong mối quan hệ này cô mãi mãi là người sống bằng lý trí.

Phó Tư Bạch cũng không muốn đôi co với cô nữa, anh trầm giọng nói: “Em không phải là anh, Ôn Từ, em sẽ không hiểu là anh đối với em....”

Anh kịp thời dừng lại cũng không hề nói tiếp, tay anh ấn chặt lên vòi lăng, cố gắng kiềm chế cơn phẫn nộ trong lòng.

Hai người luôn như vậy, nói vài lời liền cãi nhau.

Ôn Từ bình tĩnh lại mấy giây, cô cúi đầu lại khóc.

Những giọt nước mắt lăn dài như hạt sạn, nhỏ giọt trên chiếc váy bằng vải lanh của cô và đã ướt đẫm.

Phó Tư Bạch không chịu được cô như thế, anh nghiêng đầu qua nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi của cô: “Không cãi nhau nữa.”

“Không muốn cãi nhau với anh.”

Người con gái rơi nước mắt, nước mắt rơi xuống hòa vào môi và răng, anh nuốt nước bọt, liếm lấy những giọt nước mắt đau khổ đó.

Cmrn anh không chịu được cái này.

“Được, không phải yêu cầu, là anh cầu hôn Lạc lạc.”

Phó Tư Bạch cuối cùng cũng thỏa hiệp rồi.

Cô lau nước mắt bằng cổ áo, ồm ồm nói: “Cầu hôn thì phải ra dáng cầu hôn, ngay cả một bó hoa cũng không cho....”

“Buổi cầu hôn anh sẽ bổ sung, hôn lễ sắp xếp như thế nào đều do em quyết định. Đây là hôn lễ của chúng ta, tuyệt đối đàng hoàng, long trọng.”

Ôn Từ lúc này mới bình tĩnh được hơn một chút, cuối cùng cô mới gật đầu: “Như vậy còn được.”

“Đợi sau khi công chứng em đổi tên lại rồi sẽ làm hôn lễ.”

Suy nghĩ của Ôn Từ đột ngột thay đổi, cô buột miệng nói: “Nếu công chứng xong rồi thì còn tổ chức hôn lễ cái gì nữa, ly hôn thẳng luôn cho xong.”

Phó Tư Bạch: “.....”

“Cái này cmn là ai úc hiếp ai?”

Chương 149: Cầu hôn

Bữa ăn tối lần này ở Ôn gia diễn ra rất hòa hợp.

Phó Tư Bạch tặng hoa tươi cho Thư Mạn Thanh, anh còn bảo người đem đến một bức tranh nổi tiếng từ thế kỷ trước mà anh đấu giá được cách đây không lâu đến tặng bà.

---Đọc full tại Truyenfull.vn---

Tặng cho Ôn Diệp Lương loại trà mà ông thích nhất, cũng là loại mà ông ngấp nghé đã lâu.

Ôn Từ nhìn thấy Ôn Diệp Lương trước giờ luôn ăn nói điềm tĩnh bấy giờ lại cười rạng rỡ như vậy, cô biết rằng Phó Tư Bạch đã tặng toàn những món đồ mà họ thích từ tận đáy lòng.

Mấy chuyện này anh từ trước giờ luôn rất chu đáo, tỉ mỉ.

Trên bàn ăn Thư Mạn Thanh vui vẻ gấp đồ ăn cho Phó Tư Bạch: “Mấy món này đều là món thường ngày, con xem xem có hợp khẩu vị không nhé.”

Phó Tư Bạch mỉm cười: “Bữa cơm thường ngày là thích hợp nhất rồi ạ, ba mẹ đừng khách sáo với con.”

Ôn Từ vừa nghe thấy người đàn ông này vậy mà lại thẳng thừng gọi họ là ba mẹ, còn gọi tự nhiên như vậy khiến cô không nhịn được mà liếc mắt nhìn anh.

Anh thật sự là quá biết cách lấy lòng trưởng bối rồi.

---Đọc full tại Truyenfull.vn---

Đây là lần đầu tiên Ôn Diệp Lương nghe Phó Tư Bạch gọi ba, trong lòng đại khái cũng hiểu mối quan hệ của anh và Ôn Từ như ván đã đóng thuyền, không chạy đi đâu nữa.

“Trước đây vẫn nghĩ nói hẹn con chủ nhật đến ăn cơm nhưng lo là công việc con bận, không nghĩ hôm nay lại có thời gian.”

Phó Tư Bạch nhìn sang Ôn Từ: “Con không đợi được nữa muốn gặp ba mẹ luôn sợ chậm một bước thì Lạc Lạc sẽ bị người đàn ông khác bắt đi luôn.”

Ôn Diệp Lương biết ý nghĩa trong lời nói của anh, ông cười nói: “Con còn nói, hai đứa chia tay nhau nhiều năm như vậy rồi mà con bé đi xem mắt lúc coi hình còn muốn tìm người trông giống con. Hai đứa có thể làm lành là tốt nhất rồi, Lạc Lạc thật sự rất thích con.”

“Ba!” Ôn Từ nhất thời đỏ mặt, “Làm gì có! Rõ ràng là ba tự biên tự diễn mà!”

“Lần trước Nguyên Kỳ, đó không phải là con nhìn người ta giống Tư Bạch mới chịu đi à!”

“Không phải không phải! Con không có!”

Ôn Từ chỉ muốn phủ nhận, hai má cô đỏ như gấc.

Phó Tư Bạch mỉm cười nhã nhặn, từ tốn, dưới bàn ăn tay tay trái anh nắm chặt lấy tay cô, ngón tay còn chọc chọc vào lòng bàn tay cô chơi đùa.

Ôn Từ đẩy tay anh ra, lại bị anh nắm chặt lại.

“Con biết mà, không phải con Lạc Lạc sẽ không chịu ai cả.”

“Em không có.” Ôn Từ nghiến răng, sống chết không thua nhau,

“Anh đừng có mà tự mình đa tình, là anh cầu hôn em một hai phải kết hôn với anh, không phải em thì không chịu mới đúng.”

Thư Mạn Thanh và Ôn Diệp Lương cùng đồng thanh: “Hai đứa định kết hôn rồi?!”

“.....”

Nói lỡ mồm rồi!

Ôn Từ giận dữ liếc nhìn Phó Tư Bạch một cái.

Lại nhìn thấy Phó Tư Bạch đang chỉnh là cổ áo, trịnh trọng nói với ba mẹ: “Ba, mẹ, con muốn chính thức đến để xin phép hai người, hi vọng ba mẹ có thể gả Lạc Lạc cho con, con sẽ chăm sóc tốt cho cô ấy, bảo vệ cô ấy.”

Thư Mạn Thanh và Ôn Diệp Từ nhìn nhau, đặc biệt là Ôn Diệp Lương, ông khó tin đến mức miệng đã há chữ O.

Phó Tư Bạch là người như nào chứ, là người đứng đầu độc tôn của tập đoàn Phó thị đấy.

Hôn nhân của anh phải thận trọng, thận trọng và thận trọng.

Dù sao... một khối tài sản khổng lồ như vậy, nếu kết hôn thì có nghĩa là phải phân chia tài sản sau hôn nhân, một nửa trong số đó sẽ thuộc về con gái ông.

Ôn Diệp Lương biết bây giờ nhắc đến điều này thật sự không hợp lý nhưng ông vẫn không kìm được mà muốn hỏi, dù sao liên quan đến chuyện kết hôn sẽ phải có rất nhiều chuyện tốt nhất nên nói rõ ràng.

“Phó Tư Bạch, con nghĩ kĩ chưa? Thật sự muốn kết hôn với con bé.”

Ôn Từ bĩu môi nói: “Ba, câu nói này của ba.... Không phải là anh ấy

muốn kết hôn với con, là con vẫn còn đang cân nhắc có muốn kết hôn với anh ấy không!”

Phó Tư Bạch lại vuốt ve tay cô, anh nói: “Chúng con đã bàn bạc rồi.”

Ôn Diệp Lương do dự rồi nhìn Phó Tư Bạch: “Vậy... nếu kết hôn có phải kí hợp ước trước hôn nhân không?”

Ôn Từ hiểu rõ nỗi lo lắng của ba, kết hôn không chỉ là việc gắn kết giữa hai người, còn là mà còn là sự phân chia lại tài sản của hai gia đình. Tuy nhiên mấy chuyện này để nói về người đàn ông có một khối tài sản khổng lồ như Phó Tư Bạch này chuyện kí hiệp ước tài sản trước hôn nhân luôn là chuyện bắt buộc làm.

Phó Tư Bạch cười nói: “Còn vẫn chưa nghĩ đến chuyện kí hiệp ước tài sản gì, tất cả đều xem Lạc Lạc và ba mẹ thôi.”

“Vậy nên ý con là không kí cũng được?”

“Ừm.”

Ôn Từ nhìn ba rồi lại nhìn Phó Tư Bạch, cô vội vàng nói: “Chắc chắn là phải kí đó.”

Ôn Diệp Lương nhìn chăm chăm Ôn Từ, ý bảo cô nương ngọt nghech ấm đầu này im lặng đi.

Trên đời này làm gì có ba mẹ nào không nghĩ cho con gái của mình chứ. Đặc biệt là đối với chuyện chung thân đại sự của đời người, ba mẹ phải dự tính cho con gái mình một cuộc đời tốt hơn.

Ôn Diệp Lương nói: “Vậy không kí đi.”

“Dạ.” Phó Tư Bạch vui vẻ đồng ý, “Không kí.”

Ôn Từ vẫn còn muốn nói như Phó Tư Bạch lại sờ ngón tay cô để cô

thả lỏng.

Buổi tối Phó Tư Bạch ngồi ở phòng khách nói mấy chuyện trong kinh doanh với Ôn Diệp Lương, còn những chuyện liên quan đến hôn sự vẫn còn phải lên kế hoạch dài, bây giờ lại cũng không gấp.

Đi ra khỏi biệt thự Ôn gia, Ôn Từ và Phó Tư Bạch một trước một sau đi trên đường, dạo bộ để tiêu cơm.

Ôn Từ cúi đầu nhìn chiếc bóng của mình, không ngờ chuyện chung thân đại sự là chỉ nói trong một ngày liền nhanh chóng ra quyết định luôn, thậm chí còn bàn đến chuyện phân chia tài sản trong tương lai nữa.

Cô vốn nghĩ rằng hôn nhân vẫn còn cách mình rất xa rất xa chứ...

Nhin thấy Phó Tư Bạch vẫn không nói chuyện, Ôn Từ có hơi bất an, cô đi lên gần anh.

“Ba em không bảo kí hiệp ước phân chia tài sản trước hôn nhân, nhưng anh đừng hiểu lầm.” Cô đập lên bóng anh, nhỏ giọng giải thích, “Nhà em sẽ không tâm cơ dòm ngó cái gì của anh.”

“Anh không có nghĩ như vậy, em đồng ý kết hôn cùng anh, đối với anh là điều tốt. So với điều này thì những cái khác không tính là gì cả.”

“Nhà em cũng không phải môn đăng hộ đối với nhà anh, em sợ anh sẽ hiểu lầm ý của ba em.”

“Tình yêu ba mẹ dành cho con cái luôn sẽ nghĩ cho con mình một cách sâu sắc, anh có thể hiểu được và rất tôn trọng.”

Ôn Từ nhìn dáng vẻ lí trí như thế của anh, lại rất giống như đang bàn chuyện làm ăn nên trong lòng cô thấy hơi bứt rứt, không vui vẻ lắm.

Cũng đúng thôi, vốn là vì bản di chúc kia, nếu không còn có thể vì sao nữa.

Anh nhìn thấy cô ủ rũ, Phó Tư Bạch nghiêng đầu qua hỏi: "Người máy đang nghĩ gì thế?"

"Em vốn nghĩ chỉ là đổi tên rồi công chứng, sau đó lại đổi lại, không nghĩ sẽ để cho ba mẹ biết, rất phiền phức."

"Con gái gả cho anh rồi còn không muốn để ba mẹ biết?"

"Nếu chỉ là vì bản di chúc, vốn không cần để ba mẹ biết, âm thầm đăng kí là được."

Phó Tư Bạch nhìn thấu được những suy nghĩ trong tim cô gái nhỏ này, anh cười lạnh lùng: "Ôn Từ, anh nói rồi, khi nào ly hôn là chuyện của anh, trước khi anh chưa đề cập đến em nghĩ cũng đừng nghĩ."

Ôn Từ đứng lại, chỉ làm đúng bổn phận người máy: "Được."

Phó Tư Bạch bước đến con phố bar, nhìn thấy ánh đèn neon của quán bar cũ trước mặt, anh quay lại và hỏi cô: "Em có muốn uống một ly không?"

"Được."

"Ngoài được ra em còn biết nói gì hả."

Nhìn ra được vẻ mặt không vui của anh, Ôn Từ không quan tâm cũng không nói lời nào.

"Nói chuyện."

Ôn Từ không muốn để ý anh: "Bíp ~ Người máy của bạn hiện đang ở chế độ chờ."

“....”

Một giây sau Phó Tư Bạch đi đến khiêng cả người cô lên, dắt cô bước vào quán bar dưới lòng đất cũ.

Ôn Từ ngạc nhiên lại quay cuồng đánh anh: “Làm gì vậy nha! Bỏ em xuống!”

“Không phải đang chờ sao?”

“Mở máy rồi! Mau bỏ em xuống.”

“Anh không hề nghe thấy tiếng mở máy.”

“Bíp bíp bíp bíp ~~~”

Phó Tư Bạch buông cô xuống, khéo miệng anh cong lên nụ cười lạnh lùng: “Nghe giống chết máy đó.”

“Hừ.”

Hai người ngồi vào một góc nhỏ cạnh cửa sổ, gọi phục vụ mang lên một cốc rượu vodka và mojito bạc hà.

Cốc vodka mang lên bàn, Phó Tư Bạch bỏ vào thêm đá, dùng ngón tay gầy guộc nâng ly lên, lắc đều và uống cạn.

“Uống nhanh như thế làm gì.”

“Hồi hộp.”

“Anh hồi hộp cái gì vậy?”

“Không biết.”

Lúc anh uống rượu mang đến cảm giác lười biếng, ánh mắt nhường

lên đầy sức câu dẫn, yết hầu hơi khẽ động, cả người từ trên xuống dưới đều toát ra vẻ gợi cảm và nho nhã.

May mà hôm nay là ngày thường, người trong quán bar không nhiều, hình ảnh người đàn ông gợi cảm như này... để cho Ôn Từ một mình độc chiếm rồi.

“Hồi hộp cái gì vậy Phó Tư Bạch?” Ôn Từ không hiểu liền truy hỏi, “Một Phó Tư Bạch mà cho dù núi thái sơn có sụp xuống cũng không sợ sệt mà nay còn biết hồi hộp à?”

“Người máy có thể đứng hỏi nhiều như vậy không.”

“Đạo này người máy mới tải ’10 vạn câu hỏi vì sao’ xuống, vậy nên hỏi hơi nhiều.”

Anh thoái mái cầm ly rượu rồi nhìn qua cô: “Nếu người máy của anh có thể tải bộ phim ‘Mọi Điều Bạn Luôn Muốn Biết Về Tình Dục’ xuống thì có phải thao tác cũng sẽ thay đổi nhiều không.”

“....”

Quả nhiên vẫn là một Phó Tư Bạch lưu manh năm nào, không hề thay đổi.

Chính là vào lúc này âm nhạc bất ngờ vang lên, Ôn Từ nhìn lên sân khấu, cô phát hiện ra Lâm Vũ, Đoan Phi Dương và Mạc Nhiễm vây mà đang ở trên sân khấu biểu diễn.

“A! Trùng hợp quá!”

Cô rất vui vẻ vẫy tay chào hỏi Mạc Nhiễm, Mạc Nhiễm vừa hát vừa nháy mắt dịu dàng với cô.

Âm nhạc nóng bỏng lúc đầu mang đến bầu không khí của quán bar, sau đó ban nhạc thay đổi phong cách và chơi bài "Bí mật không thể

nói" của Châu Kiệt Luân.

Ôn Từ hơi ngà say, chống khủy tay ngồi nhìn lên sân khấu.

"Đẹp nhất không phải là ngày mưa, mà là nơi mái hiên anh đứng bên em ngày mưa ấy, trong bức tranh hồi ức chiếc đu quay đang lay động mà giấc mộng ngọt ngào đã dần nhạt phai..."

Ôn Từ đắm chìm trong âm nhạc, suy nghĩ bay bổng như những tơ liễu ngày xuân, sau khi âm nhạc kết thúc, một đám người trên sân khấu đều nhìn Ôn Từ đầy ẩn ý.

Xung quanh gần như không có vị khách nào khác, là bao cả quán bar.

Ôn Từ đột nhiên cảm thấy có chút gì đó không đúng.

Quả nhiên, một giây sau một chiếc hộp đen nhỏ đựng nhẫn kim cương đã được đưa đến cạnh tay cô.

Trong chiếc hộp, chiếc nhẫn kim cương có kích thước bằng quả trứng chim bồ câu, với những đường cắt tinh xảo, trong ánh sáng mờ ảo càng toát lên vẻ chói mắt.

“???”

Cô kinh ngạc đến mức không thể nói chuyện được mà cứ nhìn Phó Tư Bạch thôi.

Phó Tư Bạch chống khuỷu tay lên bàn, mạch máu xanh nhạt trên mu bàn tay hơi nổi lên. Anh nhấc chiếc nhẫn kim cương lên, nhìn cô nghiêm túc với đôi mắt đen lay láy.

“Anh nói rồi, sẽ trao cho em một buổi lễ cầu hôn, anh biết em không thích những phần quá kinh ngạc, chỉ có thể làm đơn giản hơn nhưng nhất định là đủ quy trình.”

Một giây sau đó Phó Tư Bạch quỳ một chân xuống đất, đưa chiếc nhẫn ra trước mặt cô.

“Ôn Từ?”

Cô gái nhỏ vẫn còn đang trong trạng thái chưa hiểu chuyện gì vì quá kinh ngạc.

Cô chưa bao giờ có thể tưởng tượng ra một ngày Phó Tư Bạch sẽ quỳ trước mặt cô.

Bất cứ lúc nào anh cũng ngang bướng và bá đạo, dù cho kết hôn cũng không cho cô bất kì một quyền từ chối nào.

Phó Tư Bạch: “Bíp ~ mở máy.”

Ôn Từ lúc này mới điều chỉnh lại được suy nghĩ: “Nếu là cầu hôn thì chứng tỏ em có quyền từ chối?”

“Em muốn từ chối anh?”

Đôi mắt Ôn Từ nhất thời phiếm hồng, uất ức nói: “Từ lúc anh nói với em muốn kết hôn đến khi xin sự đồng ý của ba mẹ, rồi tới bây giờ tất cả còn chưa được 3 tiếng. Rõ ràng không phải chuyện cầu hôn đơn giản gì mà cơ bản chỉ là nhất thời ngẫu hứng.... kiểu cầu hôn này, khả năng bị từ chối rất cao.”

“Lạc Lạc, em sai rồi.” Mạc Nhiễm nói với Ôn Từ, “Chiếc nhẫn này Phó Tư Bạch đã chuẩn bị ba năm trước rồi. Buổi lễ cầu hôn này là ngày thứ hai sau khi em rời đi đúng ra nó sẽ phải diễn ra. Ngay cả sân khấu tụi chị cũng thuê rồi, còn tập nhiều ngày nữa, ai ngờ ngày đó em rời đi quá đột ngột...”

Ôn Từ nghe Mạc Nhiễm nói thế khiến nước mắt cô rơi như mưa, trái tim cũng co rút kịch liệt.

Nếu năm đó cô không đi, ngày hôm sau Phó Tư Bạch đã cầu hôn cô rồi.

“Ôn Từ, ba năm trước em không cho anh bất cứ một lựa chọn nào. Nay giờ em hỏi anh em có quyền lựa chọn hay không thì câu trả lời của anh là, không có.”

Nói xong Phó Tư Bạch nắm lấy bàn tay của cô bằng một bàn tay hơi chai sạn, anh nắm rất chặt.

Cô vốn co lại theo bản năng như lại bị anh mạnh mẽ kéo giữ rồi đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út của cô, sau đó cúi đầu hôn lên tay cô—

“Em là của anh, chạy không thoát đâu.”

Chương 150: Quà cưới

Chiều ngày hôm đó Ôn Diệp Lương đi ra khỏi tòa cao ốc công ty Ôn thị, ngoài cửa có một cô gái đứng đó.

“Ôn tổng, chào ngài, tôi có một số việc muốn nói với ngài.”

---Đọc full tại [Truyenfull.vn](#)---

Thời gian của Ôn Diệp Lương đều được sắp xếp rất kín, không có thời gian cho mấy việc đột xuất như thế này.

Trợ lý bên cạnh ông chấn Phương Tâm Từ lại và nói: “Nếu cô có việc muốn gặp Ôn tổng thì xin cô hãy đặt lịch trước nhé.”

Phương Tâm Từ đuổi theo Ôn Diệp Lương, gấp gáp nói: “Ôn tổng, chuyện liên quan đến chung thân đại sự của con gái ngài mà ngài cũng không có thời gian để nghe tôi nói sao?”

Ôn Diệp Lương hơi khụng bước chân lại, nhìn Phương Tâm Từ: “Cô là ai?”

“Tôi là bạn học đại học với Ôn Từ, đồng thời cũng là vị hôn thê do Phó lão gia chỉ định cho Phó Tư Bạch.”

Khuôn mặt Ôn Diệp Lương biến sắc: “Cô đừng ăn nói bậy bạ, Phó Tư Bạch và con gái tôi đã đính hôn rồi...”

“Làm gì có gia đình ai gả con gái đi mà chuyện hôn sự mấy ngày liền chốt hạ. Huống hồ gì còn là kết hôn với Phó Tư Bạch, đương nhiên là phải thận trọng. Họ qua loa như vậy, lẽ nào ngài không cảm thấy trong đó có gì kỳ quái sao?”

---Đọc full tại Truyenfull.vn---

“Cô có ý gì?”

Phương Tâm Từ lấy ra một bản sao hợp đồng đưa đến tay Ôn Diệp Lương: “Ngài xem cái này đi, tất cả sẽ hiểu rõ thôi.”

.....

Buổi chiều Ôn Từ quay về nhà lấy hộ khẩu, tìm cả nửa ngày cũng không tìm ra.

Cô đi vào phòng bếp ló đầu xuống cầu thang hỏi: “Mẹ, sổ hộ khẩu mẹ để ở đâu thế?”

Thư Mạn Thanh lo lắng nhìn Ôn Diệp Lương đang ngồi trên ghế với sắc mặt trầm thấp: “Lạc Lạc, chuyện này vẫn cần cân nhắc cho kĩ.”

“Là sao ạ?”

Ôn Từ vội vã xuống lầu, ngồi xuống trước mặt ba, “ba, ba không thích Tư Bạch lắm phải không, hôn sự đã bàn bạc cũng gần xong rồi, sao đột nhiên lại...”

Ôn Diệp Lương đưa bản sao cái di chúc đó đến trước mặt Ôn Từ, chỉ vào điều khoản được thêm vào trong đó rồi nghiêm nghị nói: “Người cậu ta phải lấy là con gái ba Ôn Từ hay là Phương Tâm Từ?”

Trái tim Ôn Từ co thắt lại, lập tức hiểu ra tại sao thái độ của ba lại quay ngoắt 180 độ như thế.

Cô nhìn mẹ, Thư Mạn Thanh cũng cau mày.

Cô thử giải thích với ba: “Thật sự không ảnh hưởng gì cả, con chỉ cần sửa tên rồi đợi sau khi tất cả thỏa đáng sẽ sửa tên lại sau.”

^

Ôn Diệp Lương hỏi ngược lại cô: “Sau khi đổi lại sẽ li hôn?”

“.....”

Có ly hôn hay không Ôn Từ cũng là phải đi từng bước tính từng bước,

Khuất mắc giữa cô và Phó Tư Bạch làm sao đôi ba lời là có thể nói rõ được.

“Hèn gì ba tự nói làm sao mà nó lại đồng ý vui vẻ như vậy, một tập đoàn Phó thị khổng lồ mà hôn nhân nó nói kết hôn liền kết. Ngay cả hiệp ước phân chia tài sản trước hôn nhân cũng không kí, hóa ra là đợi cái này sao.”

“Ba, là con tự nguyện muốn giúp Phó Tư Bạch.”

“Vậy con lấy hôn nhân mình ra làm trò đùa? Con có biết sau khi li hôn có chính là đã đổ vỡ một lần không, dù bây giờ xã hội phóng khoáng nhưng lựa chọn của con cũng sẽ hạn hẹp đi nhiều!”

“Con không chắc chắn sẽ ly hôn mà! Con...” Ôn Từ khó nói, “Phó Tư Bạch cũng không phải kiểu người đó.”

“Nó vì lợi ích mà kết hôn với con, đến lúc muốn vứt bỏ con cũng là chuyện mấy phút, cái nha đầu con, đừng ngốc nữa...”

“Ba, đây là lựa chọn của con, dù có xảy ra chuyện gì con cũng sẽ chịu!”

Thư Mạn Thanh kiềm lại sự kích động của Ôn Diệp Lương, bà dịu dàng nói với Ôn Từ: “Con biết mẹ luôn rất thích Tư Bạch mà, cũng chưa bao giờ nghi ngờ việc thằng bé có thật lòng hay không. Nhưng việc này Tư Bạch đã làm không thỏa đáng. Trưởng bối như chúng ta luôn ủng hộ thằng bé nếu không sẽ không dễ dàng giao con gái mình cho thằng bé.”

Thái độ mẹ cô bên này cũng rất kiên quyết, Ôn Từ không có cách nào để thuyết phục, chỉ đành gọi điện thoại cho Phó Tư Bạch.

“Chuyện di chúc, ba em biết rồi, bây giờ em không lấy được sổ hộ khẩu. Nhưng anh đừng tức giận, em nhất định sẽ thuyết phục được ông ấy, anh tuyệt đối đừng phẫn nộ lên công ty Ôn thị, tuổi ba em đã lớn không chịu nổi...”

Lời còn chưa nói xong Phó Tư Bạch đã cắt ngang lời cô: “Anh đến giải thích.”

“Anh muốn giải thích thế nào.” Ôn Từ càng thêm gấp gáp, sợ Phó Tư Bạch sẽ trở mặt ra tay với công ty Ôn thị, “Ba em không phải muốn chọc vào anh, ông ấy chỉ lo lắng cho em thôi.”

“Lạc Lạc, anh biết.”

“Em sẽ làm công tác tư tưởng với họ...”

“Em chỉ cần chuẩn bị làm cô dâu mới thôi, những cái khác em không cần lo.”

Phó Tư Bạch cúp điện thoại, chiều hôm đó anh dẫn theo đoàn luật sư của tập đoàn Phó thị đến công ty của Ôn Diệp Lương.

Trong văn phòng, Ôn Diệp Lương nhìn mấy vị luật sư ở phía sau lưng anh, sắc mặt lạnh lùng, ông nói với anh không một chút khách khí: “Phó tổng, ngài khoa trương thật đó.”

“Ba, con đến là để bàn bạc chuyện hôn sự của con và Lạc Lạc.”

“Với Lạc Lạc, hay là với người phụ nữ tên Phương Tâm Từ đó?”

“Là Ôn Từ.” Phó Tư Bạch kiên định nhìn ông, “Ngoài cô ấy ra không có ai cả.”

“Vậy cậu nói về bản di chúc đó đi.”

Ôn Diệp Lương vừa nhắc đến cái này là ông muốn nổi điên lên, ngón tay gõ lên mặt bàn: “Trong kinh doanh tôi mặc kệ cậu hô mưa hoán vũ, thủ đoản, trở mặt thế nào nhưng đây là hôn nhân đại sự của con gái tôi! Thế mà lại bị cậu dùng để tiến hành những chuyện thương mại hóa, làm gì có người ba nào có thể chấp nhận? Trước giờ con gái tôi đều luôn được tôi và mẹ nó bảo vệ tốt quá nên không biết lòng người ghê tởm, cậu nói cái gì con bé cũng tin cái đó...”

“Ba.” Phó Tư Bạch cắt ngang lời Ôn Diệp Lương, “Lạc Lạc không phải là cô công chúa nhỏ như ba nghĩ, cô ấy đã trưởng thành rồi, từ đầu đến cuối đều đã dùng sức mạnh của mình để bảo vệ người nhà rồi.”

Ôn Diệp Lương nhìn vào đôi mắt đen trầm tĩnh của Phó Tư Bạch, đột nhiên ông như hiểu ra gì đó tức giận đùng đùng nói: “Cậu uy hiếp con bé? Cậu..”

“Ôn tổng, ngài có biết con đã bao lâu không kêu chữ ‘ba’ này rồi không.” Phó Tư Bạch nghiêm túc nói, “Con chưa bao giờ đem hôn sự của Lạc Lạc ra làm kinh doanh, từ giây phút con ở bên cạnh cô ấy, con rất chắc chắn cô ấy là người con muốn đi cùng quãng đời sau này.”

Ôn Diệp Lương có lẽ đã bị những lời nói chân thành của anh làm lay động nhưng vẫn hậm hực nói: “Vậy cái bản di chúc là thế nào?”

Phó Tư Bạch nhìn qua luật sư Châu ở sau lưng, luật sư Châu bước lên phía trước nói với Ôn Diệp Lương: “Bất động sản Phẩm Duyệt chiếm tài sản lên tới 40% tập đoàn Phó thị, sau khi kết hôn tất cả phần tài sản này sẽ thuộc về Phó tổng, anh ấy sẵn sàng giao khu đất sản Thẩm Duyệt này cho công ty Ôn thị như món quà hứa hôn vô điều kiện.”

Ôn Diệp Lương suýt chút nữa không dám tin vào tai mình.

Người đàn ông này điên rồi sao!

Anh sẵn sàng lấy ra 40% tài sản để làm món quà hứa hôn, đây là chuyện chưa bao giờ có.

“Phó Tư Bạch cậu đang nói đùa à.”

Phó Tư Bạch đã giao bản hợp đồng chuyển nhượng đã soạn thảo cho Ôn Diệp Lương: “Ba, nếu ba không hiểu được cũng có thể coi con như kẻ tiểu nhân hàn học cũng được, phần tài sản này là con cam tâm tình nguyện giao cho Lạc Lạc, cũng tuyệt đối sẽ không để người phụ nữ hại chết mẹ con can dự vào được.”

Nhìn đôi mắt đen sâu và sắc bén của người đàn ông này khiến Ôn Diệp Lương cuối cùng đã hiểu được đôi chút.

Nhớ lại năm đó anh đã náo loạn cả hiện trường hôn lễ của ba mình thế nào, anh ép họ phải xuất cảnh ra nước ngoài thế nào, từng bước một đến ngày hôm nay thật sự đã trở thành một người cô độc không người thân.

Thứ anh nhìn trúng chưa bao giờ là những thứ vật chất tiền bạc vật ngoài thân, anh chỉ là không muốn những người đã hại mình sống yên ổn.

Trái tim anh ngập tràn hận thù, và anh đã chìm trong vực thẳm tối.

.....

Buổi tối Ôn Diệp Lương và Ôn Từ đã có một cuộc nói chuyện nghiêm túc, ông không hề nói với cô về thỏa thuận quà tặng của Phó Tư Bạch, mà chỉ nói với cô: “Lạc Lạc, con thật sự nhất định muốn gả cho người đàn ông này sao?”

Ôn Từ nghiêm túc trả lời, Ôn Diệp Lương lại nói: “Không cần nghĩ cho ba mẹ, không cần nghĩ cho gia đình chúng ta, chỉ cần nó xuất phát từ trái tim con, con thật sự nguyện ý ở bên cạnh thằng bé, gánh vác những hiểm nguy đều không ngờ trước trong tương lai?”

Ôn Từ im lặng một lúc, vì để lấy được hộ khẩu mà cô vẫn gật đầu: “Con nguyện ý.”

Ôn Diệp Lương nói hết nước hết cái: “Con biết trên đời này có một số người dành cả cuộc đời để hàn gắn vết thương lòng của tuổi thơ. Những người như vậy có thể sẽ không thể mang lại cho con sự ấm áp và khiến cô hạnh phúc cả đời.”

“Con không có nghĩ nhiều như vậy, con đã đồng ý với Phó Tư Bạch rồi, con nguyện lòng để gả cho anh ấy. Dù cho tương lai có như thế nào, ai mà có thể nói rõ được chứ, thời đại bây giờ kết hôn ly hôn đều rất tự do, ai nói một cuộc hôn nhân định cả một đời?”

“Con đã là người trưởng thành rồi, ba cũng không thể độc đoán kiểm soát con, nhưng con phải biết nếu đã đưa ra quyết định thì bất cứ hậu quả sau này đều phải do con tự gánh vác.”

“Con biết.”

Ôn Diệp Lương thở dài, cuối cùng ông vẫn lấy cuốn sổ hộ khẩu ra đưa cho Ôn Từ.

Ông hi vọng bản thân mình... không nhìn lầm người.

.....

Ôn Từ cầm cuốn sổ hộ khẩu đi về căn hộ Ngụ Hồ, Phó Tư Bạch tắm xong vừa bước ra khỏi phòng tắm, chiếc áo choàng tắm màu trắng để hở một nửa, cơ bụng tám múi săn chắc và đường sống lưng mạnh mẽ.

Cô cố nhìn lảng đi chỗ khác, đem cuốn sổ hộ khẩu để lên tủ đầu giường: “Ngày mai có thể đi sửa tên, sửa tên xong thì đi đăng kí kết hôn rồi công chứng.”

“Sau đó ly hôn?”

“Ờ... có thể đợi anh lấy được Thẩm Duyệt, đảm bảo không có ngô nhỡ xong.”

Phó Tư Bạch hừ một tiếng, nửa dựa vào đầu giường, lật cuốn hộ khẩu của Ôn Từ một cách vô cùng thích thú.

“Anh nói với ba em cái gì vậy?” Ôn Từ tò mò ngồi xuống bên cạnh anh, “Trước đây ba em rất tức giận, nói cái gì cũng không chịu đưa sổ hộ khẩu cho em, hôm nay vậy mà lại thỏa hiệp, điều này quá hiếm thấy rồi.”

Phó Tư Bạch từ tốn nói: “Anh uy hiếp ba em, dùng tương lai của em.”

“Phó Tư Bạch!” Ôn Từ nghe được lời này đột nhiên tức giận lên, “Ba em có bệnh cao huyết áp, anh.... Anh như thế...anh là muốn mạng của ông ấy sao!”

Cô bị anh chọc tức đến bật khóc, cả khuôn mặt vì tức mà đỏ bừng bừng, ánh mắt như dao sắc nhìn chằm chằm anh: “em hận anh!”

Phó Tư Bạch thấy cô vậy mà cũng tin thật, những ngón tay thon dài đưa ra nắm lấy cằm cô: “Xem ra sự thấu hiểu ngầm giữa chúng ta cũng bị mai một sau 3 năm rồi.”

Đôi mắt long lanh của Ôn Từ nhìn anh, cô đã nhìn ra được ý trêu chọc trên khuôn mặt của anh.

“Anh gạt em!”

“Đúng, anh gạt em.”

Ôn Từ đứng bật dậy, cô dùng chân trần đạp lên ngực anh: “Hù chết em rồi! Anh thật sự rất đáng ghét đấy Phó Tư Bạch!”

Phó Tư Bạch giữ chặt đôi chân thon dài của cô: “Em vẫn luôn rất ghét anh mà.”

“Đúng! Người có xu hướng xa cách với mọi thứ như anh sao mà em sẽ gả cho anh chứ!”

Phó Tư Bạch kéo cô lại, anh vuốt ve chiếc nhẫn trên ngón tay cô: “Hối hận, cũng muộn rồi.”

Ôn Từ bị anh đè xuống phía dưới, lồng ngực pháp phồng, nhìn khuôn mặt mà cô luôn thương nhớ da diết gần trong gang tấc này: “Vậy anh làm sao nói với ba?”

“Anh tặng một món quà cưới không thể chối từ cho ba, để ông gả con gái cho anh.”

“Cái gì chứ, anh lại gạt em à, một Phó Tư Bạch không bao giờ nói dối giờ mồm mép chẳng có câu nào đáng tin cả?”

“Cái này anh thật sự không có gạt em.”

Ôn Từ nhìn ra được sự nghiêm túc trong đôi mắt anh, cô đánh lên ngực anh: “Rốt cuộc anh đưa ra bao nhiêu?”

“Bất động sản Phẩm Duyệt.”

“Anh điên rồi!” Ôn Tức kích động hơn, “Mục đích anh kết hôn không phải là vì bất động sản Phẩm Duyệt sao, làm sao mà anh lại dâng hai tay...”

“Mục đích anh kết hôn chưa bao giờ vì tài sản gì cả.”

Phó Tư Bạch nhìn khuôn mặt xinh đẹp không tì vết của người phụ nữ dưới thân mình, anh lấy trong tủ đầu giường ra một cây son nhỏ, “Em quay về lại vừa hay anh muốn kết hôn rồi.”

“.....”

Chương 151: Kết cục

Sau khi Phó Tư Bạch biết thủ đoạn vặt vãnh của Phương Tâm Từ liền cử Nghiêm Tuần lấy lại hai cửa hàng mà ông cụ đã giao cho gia đình họ.

Phương Tâm Từ tức giận đùng đùng đứng chặn trước cửa công ty để chờ Phó Tư Bạch: “Phó Tư Bạch, tài sản này là ông nội tặng cho em! Anh không có quyền thu lại nó!”

---Đọc full tại Truyenfull.vn---

Mối quan hệ của cô và Phó Tư Bạch đã hoàn toàn trở mặt, vậy nên cũng không quan tâm liệu nó có tồi tệ hơn hay như thế nào.

Phó Tư Bạch không muốn nhìn cô thêm dù chỉ một phút, anh bước nhanh đi về phía cổng lớn của tập đoàn, ngồi lên chiếc xe Bentley ở trước mặt: “Theo như di chúc tôi có quyền để thu lại bất cứ một loại tài sản nào mà ông nội để lại.”

Nói xong anh đóng cửa xe không chút nể mặt.

Phương Tâm Từ biết cứng rắn với anh là vô dụng, chỉ đành vỗ nhẹ vào cửa xe rồi khóc nức nở cầu xin: “Anh Tư Bạch, cầu xin anh niệm tình nghĩa trước đây, nể mặt ông nội tha thứ cho em một lần thôi, em không dám làm như thế nữa đâu.”

Cửa kính chiếc xe màu đen từ từ hạ xuống, Phó Tư Bạch lạnh lùng liếc nhìn cô: “Tôi chưa bao giờ tha thứ cho những người có ý đồ hại tôi.”

Phương Tâm Từ nhìn vẻ mặt lạnh lùng vô cảm của người đàn ông

này, cô cuối cùng cũng hiểu ra Phó Tư Bạch của bây giờ sớm đã không còn là một tiểu thái tử gia giả vờ ngoan ngoãn trước mặt ông nội năm nào nữa.

3 năm nay cô ở bên cạnh anh, nhìn anh từng bước chìm xuống vực sâu, biến thành bộ dạng ích kỷ, ngang tàn, hung ác và tàn nhẫn như bây giờ.

---Đọc full tại Truyenfull.vn---

Phương Tâm Từ hít một hơi thật sâu, run giọng nói: “Tất cả những gì em làm đều là vì em thích anh, còn Ôn Từ thì sao, từ đầu đến cuối cô ta mới là người làm tổn thương anh nhiều nhất, anh không những tha thứ cho cô ta mà còn muốn lấy cô ta nữa.”

Phó Tư Bạch không chút cảm xúc từ từ kéo kính xe lên: “Không liên quan đến cô.”

.....

Quá trình thực hiện di chúc rất suôn sẻ, cũng rất hiệu quả, chưa đầy nửa tháng là mọi thứ đã được giải quyết gọn gàng.

Tiếp theo Phó Tư Bạch bắt đầu tính đến hôn lễ của hai người.

Ôn Từ cũng suy nghĩ đến cảm nhận của ba mẹ, đặc biệt là bệnh cao huyết áp của ba nên không thể vừa đăng ký kết hôn xong liền ly hôn được, vậy nên hôn lễ vẫn phải tổ chức như thường lệ.

Trước khi Phó Tư Bạch thấy chán ghét, chủ động đề nghị ly hôn thì cô phải yên ổn diễn cho xuất sắc vai người máy của mình.

Phải rồi còn phải cố gắng kiềm chế tính khí lại để không chọc giận anh.

Nhưng ngày thứ hai sau khi Ôn Từ xuống quyết tâm, khi đi thử váy cưới cô và Phó Tư Bạch đã cãi nhau một trận ầm ĩ.

Phó Tư Bạch cực kỳ cầu kỳ trong mọi chi tiết của tất cả các khía cạnh của đám cưới, và đơn giản chính là một người cầu toàn siêu khắc nghiệt, bao gồm cả việc chụp ảnh cưới.

Vốn dĩ Ôn Từ nghĩ rằng cô có thể chịu được 5 bộ váy cưới, nhưng không ngờ đó chỉ mới là tấm màn ren trên váy cưới, Phó Tư Bạch đã chọn hơn 30 kiểu để cô mặc thử, chưa kể nhiều loại váy rực rỡ, và nhiều bối cảnh chụp ảnh cưới khác nhau...

Ôn Từ cuối cùng chịu không nổi nữa, cô tức giận đến mức quăng luôn cái khăn trùm đầu: “Thôi... không kết hôn gì hết, thực sự là mệt chết rồi!”

Phó Tư Bạch nhìn cái khăn rơi xuống đất: “Em nhặt lên cho anh.”

“Không nhặt đấy!” Ôn Từ nhảy thẳng lên ghế sofa nằm, đá giày cao gót ra, “Mặc kệ anh!”

“Thử có cái váy cưới mà em còn chịu không nổi rồi, mấy cái sau này còn phức tạp hơn có phải em cũng mặc kệ?”

“Không phải là nó phức tạp, là Phó Tư Bạch anh quá bối lông tìm vết.”

“Cả đời anh chỉ kết hôn một lần, không nên cầu kì à?”

“Ôi buồn cười quá đấy, đại tra nam mà nói mình chỉ kết hôn một lần.”

“....”

Mấy người nhân viên chụp hình thử váy cưới xung quanh nhìn thấy cảnh tổng giám đốc và phu nhân mình đấu võ mồm cũng không nhịn được mà cười trộm.

Người có thể ăn hiếp được Phó Tư Bạch như thế này e là không có

ai nữa.

Phó Tư Bạch cũng biết, đối với đại tiểu thư này mà chơi trò cúng rắn thật sự là không được.

Anh cúi người nhặt cái khăn trùm đầu lên, đi qua cẩn thận đội lên sau đầu cho cô rồi lại cúi người mang giày cao gót vào cho cô, anh thỏa hiệp: “Vậy giảm một nửa, thử thêm 15 bộ thôi?”

Ôn Từ muốn ngất xỉu: “Cứu mạng!”

“15 bộ cuối cùng.”

“3 bộ.”

“10 bộ.”

“8 bộ, em đừng có mà cò kè mặc cả với ông đây nữa.”

“2 bộ.”

“....”

Phó Tư Bạch cuối cùng vẫn không thắng được cô, anh tỉ mỉ, cẩn thận chọn ra ba bộ váy cưới anh thích nhất để đưa cho Ôn Từ thử, tận tay đổi mũ hoa cho ô, “Anh biết, em thật sự không quá để tâm.”

Cô nghiêng đầu nhìn anh: “Cái gì chứ.”

“Chuyện em gả cho anh, em không quá để tâm.”

“Không có, em rất để tâm, chỉ là cảm thấy không cần thiết phải phiền như vậy thôi.”

“Ôn Từ đây là chuyện chung thân đại sự của chúng ta.”

“....”

Ôn Từ bị anh nói như vậy, cô cúi đầu ủ rũ nói: “Làm gì có chuyện em không để ý, em cũng rất để tâm mà.”

Thật sự Phó Tư Bạch cũng nhìn ra được cô thích anh, nhưng từ đầu đến cuối cô không thích anh nhiều và sâu sắc như anh đối với cô.

Trước giờ... luôn là như thế.

Chỉ là trước kia Phó Tư Bạch không để ý.

Phó Tư Bạch của trước kia, chỉ cần có được một chút, một chút xíu cũng đã rất hạnh phúc rồi.

Giống như một đứa trẻ chưa bao giờ ăn kẹo thì đó thật sự rất dễ được thỏa mãn.

Nhưng Phó Tư Bạch của bây giờ, ích kỷ, tham lam, trái tim anh như vực thẳm không đáy, vĩnh viễn không thấy đủ.

Anh nhìn người con gái trang điểm trong gương: “Ôn Từ, đừng quên em đã đồng ý với anh cái gì.”

“Được rồi được rồi, được rồi! Thủ thử thử, 15 bộ thì 15 bộ.” Ôn Từ cũng cạn lời rồi, ủ rũ nói, “Liều mạng cùng quân tử, được chưa!”

Phó Tư Bạch tự tay dặm lại trang điểm cho cô, anh làm cho cô dâu của mình như đang trang điểm cho búp bê.

Ôn Từ cũng không oán trách nữa, thợ chụp ảnh nào, chụp như thế nào cô liền làm thế đó, anh chụp rất nhiều bộ váy cưới, album đều được in thành ba bản.

Bộ ảnh này Phó Tư Bạch trân quý giấu vào két sắt.

Vào ngày diễn ra hôn lễ, Phó Tư Bạch đã lo toan mọi chi tiết của quá trình, sắp xếp và mua sắm mọi thứ thật chi tiết.

Từ việc ký hợp đồng cho địa điểm tổ chức, bố trí bối cảnh, đến lựa chọn chuyên gia trang điểm, thậm chí chọn đồ ăn tại bàn tiệc buffet và thiết kế quà lưu niệm, Phó Tư Bạch đều có mặt trong mọi chi tiết.

Đây là hôn lễ của anh, là chuyện chung thân đại sự của anh, cô dâu... cũng là người con gái anh tha thiết ước mơ.

Tất cả đều phải hoàn hảo như vậy, anh không cho phép bất kỳ sai sót nào trong đó.

10 giờ rưỡi sáng Phó Tư Bạch đi vào phòng trang điểm cô dâu.

“Ay ay, còn chưa xong!” Mạc Nhiễm và Kiều Tịch Tịch cùng mấy dâu phụ đuổi anh ra, “Còn chưa trang điểm xong, không được nhìn!”

“Tớ đến nhìn cô dâu của tớ, còn phải được các cậu cho phép?”

Phó Tư Bạch tươi cười bước vào, chỉ thấy Ôn Từ đang cầm một cái bánh bao gạo nếp từ đâu đó, vừa ăn vừa thích thú: “Tư Bạch, có đói hay không, ăn một cái đi.”

“....”

Phó Tư Bạch không cầm miếng bánh bao gạo nếp của cô đưa đến, anh nhẫn nại hỏi: “Còn chưa trang điểm xong nữa?”

“Ừm... thợ hóa trang đi vệ sinh rồi, anh thật sự không ăn hả, không đói hả, anh chưa ăn sáng đấy.”

“Không ăn.” Phó Tư Bạch nhặt đồ trang điểm trên ghế lên bắt đầu trang điểm giúp Ôn Từ.

Cô vẫn đang nhai bánh nếp trong miệng, hai má phồng lên như một

chú chuột đồng nhỏ. “

“Em đợi một lát nữa ăn được không vậy?”

“Em đói mà.”

“Mau nuốt đi.”

Ôn Từ nuốt xuống, Phó Tư Bạch cúi người lại gần để vẽ đường viền môi và tô son cho cô.

Ôn Từ nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn gần trong gang tấc, cúi người hôn lên mặt anh để lại một dấu son.

“Ha ha ha.”

“....”

Phó Tư Bạch muốn tức giận nhưng lại bị cô chọc cười, bất lực nhìn cô, “Hôm nay em có thể nghiêm túc một chút không.”

“Được thôi, em sai rồi.”

Phó Tư Bạch tự mình trang điểm kiểu cô dâu cho cô, đôi mắt dịu dàng, đôi lông mày nhẹ, đôi môi mềm hồng... ngọt ngào và tươi sáng.

Đây là cô dâu của anh, anh không kìm được ôm cô hôn mấy cái.

“Nè! Anh có thể nghiêm túc chút không hả! Anh làm lem son rồi!”

.....

Buổi trưa, hôn lễ ngoài trời xinh đẹp bắt đầu.

Màu be và màu sâm panh là màu chủ đạo của bối cảnh khung cảnh,

tạo cho người nhìn cảm giác ấm áp và giản dị, dưới bầu trời xanh mây trắng thật lãng mạn và nhẹ nhàng.

Ôn Từ bước vào mới phát hiện tất cả đều rất chi tiết, mỗi một chi tiết... đều là tâm ý của Phó Tư Bạch bỏ vào.

Anh đã tự tay chăm chút từ việc lựa chọn màu sắc phù hợp với từng bó hoa, dán và đặt từng quả bóng bay, thậm chí là sắp xếp bữa ăn.

Ôn Từ đột nhiên cảm thấy cảm động, vành mắt cay cay.

Ngoài ra, ba cô Ôn Diệp Lương đang dùu dắt cô, cùng với sự đệm theo nhạc hôn lễ, từng bước đi về phía người đàn ông cao lớn rắn chắc ở phía đối diện.

Cô vốn không hề muốn khóc nhưng vẫn bị tất cả những thứ này làm cho bật khóc.

Phó Tư Bạch lại rất tinh tế đưa tay ra để lau nước mắt cho cô, nhưng lại càng làm cho cô bật khóc to hơn.

Lúc ba cô giao đôi tay cô cho chú rể, lại rất bất mãn nói: “Phó Tư Bạch, ba đem con gái mình giao cho con rồi, không biết hai đứa có thể đi được bao lâu. Ba cũng không muốn quẩn nữa, đến lúc ly hôn quà cưới sẽ để lại cho con gái ba, sẽ không trả lại cho con đâu.”

Ôn Từ: “...”

Cô dâu mới đang bật khóc lại đột nhiên hết khóc nỗi.

Hôn lễ này bởi vì chuyện bản di chúc đó mà ông thật sự vẫn chưa thấy yên lòng lắm.

Cô kéo kéo ba, ba cuối cùng cũng thả lỏng tay cô ra rồi trịnh trọng giao cho người đàn ông ở trước mặt: “Được rồi, đưa cho con đấy, yêu thương con bé. Tính khí con bé không tốt con phải dỗ dành nó,

đứng cương với nó.”

“Ba, con đảm bảo sẽ thương cô ấy.”

Trong hôn lễ Ôn Từ và Phó Tư Bạch cùng trao nhẫn và lời hẹn thề.

Ôn Từ không kìm được nước mắt, cô khóc thút thít ôm và hôn anh.

Phó Tư Bạch lau nước mắt cho cô rồi trêu chọc bên tai cô: “Anh ép em nhảy xuống hố lửa à? Khóc dữ vậy.”

“Hừ... là anh làm em mệt chết rồi đấy.”

“Em mệt cái gì, cả cái hôn lễ có mình anh, sức người sức của đều là ông xã em đây này.”

Ôn Từ ngẩn lè nhìn anh: “Tư Bạch, sau khi cử hành hôn lễ xong em muốn ăn mì xào bên hồ.”

“Em nghiêm túc?”

“Rất muốn ăn.”

Phó Tư Bạch nhìn đôi mắt long lanh của cô, khóe miệng anh cong lên.

Được rồi, một hôn lễ hoàn hảo như thế thì cũng phải có một chút sự không hoàn hảo chứ.

Còn chưa đợi hôn lễ diễn ra xong, chú rể đã dẫn cô dâu đi, hai người ngồi lên chiếc xe máy rồi lao như bay đi thẳng đến chỗ bên hồ.

Trên đường, cái khăn trùm đầu của cô dâu bị thổi bay không thấy bóng.

Vẫn giống như nhiều năm trước, một bát mì một chớp mắt hai người

đã ăn sạch.

Ôn Từ rút khăn giấy ra lau miệng cho Phó Tư Bạch, cô hỏi: “Anh thật sự dẫn em đi rồi nè, em tưởng anh nói đùa thôi, anh rất coi trọng hôn lễ này, mỗi một chi tiết đều không sai sót.”

“Lẽ nào em không xem trọng.”

Đối mặt với câu hỏi của anh, Ôn Từ hỏi khụng lại rồi nghiêm chỉnh nói: “Em xem trọng.”

“Giả quá đấy!”

“Thật! Thật thật!”

Phó Tư Bạch vuốt hai má Ôn Từ.

Thật hay giả anh cũng không muốn so đo.

Anh phải chấp nhận chuyện anh yêu cô nhiều hơn so với cô yêu anh... và còn phải cố gắng thích nghi nữa

“Phó Tư Bạch, hôn lễ này rất quan trọng với anh sao?”

“Ừm, trong cuộc đời tất cả đều không trọn vẹn của anh đây là điều trọn vẹn duy nhất.”

“Phó Tư Bạch cuộc đời sau này của chúng ta sẽ có rất nhiều rất nhiều hạnh phúc.”

“Thật không?”

“Thật!” Ánh mắt kiên định của cô, cô dùng sức gật đầu.

Phó Tư Bạch vuốt ót cô, bảo cô ngồi lại gần mình.

Bên sông thổi gió thổi, tà váy trắng của cô dâu thật đẹp, hệt như chiếc váy trắng và đơn giản của cô nhiều năm trước.

Thật sự cô sẽ không hề biết rằng tất cả những trọn vẹn đó đều chỉ bởi vì cô dâu hôm nay là cô.

Chương 152: Phiên ngoại

Ngày thứ hai sau đám cưới, Phó Tư Bạch đã phụ ba vợ vào bếp nấu ăn rất trông rất là “đức hạnh”.

Ôn Từ và mẹ ngồi ở trong phòng âm thầm nói chuyện.

---Đọc full tại Truyenfull.vn---

Mẹ cuộn tóc cô lại để trên đỉnh đầu, chải thành búi nhẹ nhàng rồi cảm khái: “Giờ mẹ mới thực sự cảm thấy... Lạc Lạc nhà ta đã gả đi rồi, haizz, không còn là cô con gái của nhà chúng ta nữa rồi.”

“Mẹ, mẹ nói gì vậy, con gả cho ai thì vẫn sẽ là con gái của mẹ mà!”

“Phải, phải... con vĩnh viễn là con gái ngoan của chúng ta.”

Nhin thấy Thư Mạn Thanh trong gương đang rời nước mắt khiến Ôn Từ không nhịn được mà khóc theo.

Nhưng cô không muốn khiến cho bầu không khí trở nên buồn bã nên vội vàng an ủi: “Mẹ, mẹ đừng khóc mà, con và Tư Bạch sẽ thường về nhà chơi.”

“Mẹ chỉ là có hơi xúc động thôi, con nói hai tháng trước đó, mẹ và ba vẫn còn đang rầu vì con gái nhà chúng ta xem mắt đều khó khăn, làm sao để gả đi đây, ai dè nhanh như vậy con đã kết hôn rồi.”

Ôn Từ biết thật sự vẫn là vì bản di chúc đó, nếu không Phó Tư Bạch sẽ không lấy cô.

---Đọc full tại Truyenfull.vn---

Ban đầu đã nói rồi là để cô ở bên cạnh anh, nghe lời và bù đắp lại những tổn thương năm đó khi cô rời đi cho anh.

Nếu anh chán ghét cô rồi thì cô sẽ rời đi vô điều kiện.

Dù bây giờ đã kết hôn rồi... mối quan hệ này có lẽ cũng sẽ không có nhiều thay đổi.

“Mẹ, nói không chừng hai ngày thôi con với ảnh sẽ ly hôn, đến lúc đó quay về nhà ở luôn.”

Thư Mạn Thanh nghiêm nghị nhìn cô nói: “Không được phép nói như vậy, hôn nhân là chuyện đại sự không được xem như trò chơi! Đừng suốt ngày dán chữ ly hôn lên miệng, hôm hôn lễ ba con uống chút rượu vào mới nói mấy lời đó. Thật sự trong lòng ông ấy để tâm hơn ai hết, con mà ly hôn với Phó Tư Bạch thử xem, nếu Phó Tư Bạch có lỗi với con nói không chừng ông ấy sẽ xong đến Phó thị đòi mạng thằng bé luôn đấy.”

Cô lè lưỡi: “Thế con không nói nữa.”

“Nhưng mà Lạc Lạc, Tư Bạch mấy năm nay thật sự đã thay đổi rất nhiều. Từ lần trước trong lúc thằng bé nói chuyện với ba con mẹ đã nhìn ra được, nó không còn ánh nắng như trước kia nữa, cả người thằng bé toát lên khí chất trầm mặc, mấy ngày nay con ở với Tư Bạch, nó có làm khó gì con không?”

“Không có, Phó Tư Bạch không hề làm khó con, tính tình anh ấy có không tốt nhưng vẫn rất nhẫn耐 với con.”

“Vậy thì tốt, nếu nó làm con không vui con cứ nói với ba mẹ, ba mẹ sẽ thương lượng với thằng bé, tuyệt đối đừng chịu một mình nhé.”

“Ay ya, mẹ, Tư Bạch là con rể mọi người đấy, chứ đâu phải đối tác làm ăn đâu mà thương lượng gì chứ.”

“Vốn là vậy, chuyện chung thân đại sự của con gái bối nhà chúng ta ba mẹ nhất định không thể nào yên tâm được hết.”

Thư Mạn Thanh tiếp tục chải tóc cho Ôn Từ, cô lật xem những tấm ảnh mà hơn mười năm qua mẹ cô vẫn giữ và trân trọng.

Hình Ôn Từ vừa mới xinh ra, còn có hình cô vừa tròn một tuổi, còn có những bức ảnh chụp chung với các bạn trong lớp thời thơ ấu, tất cả mẹ đều cất kĩ giúp cô.

Ôn Từ lật xem đến hình thời cô học cấp 3, có một bức ảnh chụp cô ấy và một vài người bạn thân đang tạo dáng trước tác phẩm điêu khắc ở quảng trường mới được xây dựng trong thành phố.

Cô nhìn lướt qua định lật tiếp thì bất ngờ phát hiện cách đó không xa có một chàng trai đẹp xe trên đường, hình như tình cờ đi ngang qua, ngoài đầu lại nhìn theo bóng dáng của cô.

Bức ảnh này vừa hay lại bị thò chụp ảnh bắt trúng và cậu thiếu niên đã trở thành phông nền trong bức ảnh.

Trước kia Ôn Từ còn bốc phốt cùng mấy cô bạn thân, cô nói cái người này làm sao vậy, rõ ràng là bọn cô đang chụp ảnh mà còn dừng xe ngoài đầu lại nhìn.

Lại không hề giống một người qua đường bình thường, cái quay đầu nhìn này... vừa hay là đang nhìn về hướng Ôn Từ, vậy nên cảm giác tồn tại rất mạnh mẽ.

Mà bây giờ khi Ôn Từ xem lại bức ảnh có người thanh niên qua đường nhưng lại mang đến cảm giác tồn tại mạnh mẽ này, đôi mắt anh tuấn và khuôn mặt sắc sảo này, đây không phải là hình Phó Tư Bạch lúc niên thiếu sao?

“Úi! Mẹ, mẹ nhìn cái người này có giống Phó Tư Bạch không thế!”

Thư Mạn Thanh nhìn lướt qua tấm ảnh: “Cái gì mà giống hay không giống, đây không phải là con rể của mẹ sao? Cái này chụp khi nào thế?”

“Cấp 3.”

Ôn Từ nhìn kĩ người thiếu niên trong tấm ảnh, lúc đó anh vẫn để tóc đen và trông không khác mấy so với bây giờ, khuôn mặt góc cạnh sáng lạn, nhưng lại không lạnh lùng như bây giờ.

Sau khi ăn cơm xong Ôn Từ liệt vội vội vàng cầm tấm ảnh xuống lầu đưa cho Phó Tư Bạch xem: “Tư Bạch, nhìn coi phải anh không! Quá trùng hợp luôn, chúng ta trước đây vậy mà lại xuất hiện trong cùng một khung hình!”

Phó Tư bạch nhìn lướt qua tấm ảnh đó rồi nhàn nhạt nói: “Không phải anh.”

“Sao có thể.” Ôn Từ cầm tấm ảnh lên, đặt cạnh mặt anh để so sánh, nhìn thế nào cũng thấy là anh, “Sao mà không phải anh được, giống lắm luôn.”

“Người giống người có rất nhiều.”

“Em vẫn nên nhìn anh thôi.”

“Anh nói rồi, không phải.”

“Thật?”

“Ừm.”

Ôn Từ biết tính tình cái người này cố chấp, nếu anh không chịu thừa nhận thì dù có hỏi ép cỡ nào cũng vô dụng.

Cô chụp tấm ảnh này rồi gửi riêng cho Mạc Nhiễm xem.

Nhiễm: “Ha ha ha ha, lúc cấp 3 Phó Tư Bạch đáng yêu quá, cái vẻ mặt lụy tình....”

Lạc Lạc: “Phải không, em cũng cảm thấy đây chính là Phó Tư Bạch đấy!”

Nhiễm: “Không phải là chị cảm thấy mà vốn là cậu ta mà.”

Lạc Lạc: “Chính xác! Vậy mà anh ấy còn cứng miệng không chịu thừa nhận nữa.”

Nhiễm: “Lạc Lạc, chị hỏi em một câu.”

Lạc Lạc: “Chị hỏi đi.”

Nhiễm: “Khi em đột nhiên nhìn thấy người em thích trên đường thì em sẽ có phản ứng gì?”

Ôn Từ nghĩ ngợi rồi trả lời: “Em chắc chắn sẽ giả bộ từ từ đi lại đó, đợi lúc anh ấy quay người đi thì sẽ ngoại đầu lại nhìn.”

Vừa mới gõ xong mấy chữ này cô có vẻ như phản ứng ra gì đó lại cầm tấm ảnh lên.

Người thiếu niên trong bức ảnh cũng là đợi sau khi cô quay người đi để chụp hình mới ngoái đầu lại nhìn cô, ánh mắt... cũng chỉ nhìn mỗi mình cô.

Lạc Lạc: “!!!”

Nhiễm: “Cuối cùng cũng phát hiện rồi! Chị gái W thân thương ơi!”

Lạc Lạc: “Không thể nào.”

Nhiễm: “Nếu không em đoán thử tại sao lại kết hôn, W trên ngón tay

áp út của cậu ấy tại sao vẫn không xóa.”

Lạc Lạc: “Em không tin! ‘Kinh ngạc’ ‘Kinh ngạc’ ‘Kinh ngạc’.”

Nhiễm: “Nếu em không tin thì thêm wechat của cậu ấy thử đi?”

Lạc Lạc: “?”

Nhiễm: “Trước đây cậu ấy tỏ tình với em trên wechat, em thêm cậu ấy đi rồi biết hết mọi thứ.”

.....

Từ sau ngày tấm ảnh bị phát hiện xong Phó Tư Bạch gần như rất thận trọng.

Ôn Từ khó khăn lăm提供更多关于亲密关系的细节，比如偷看对方手机，偷听电话，偷看聊天记录等，展示了他对她的关心和爱意。

Vẫn là cái tài khoản ‘Không đáng’ đó.

Ôn Từ chui đầu vào chăn để che đi ánh sáng màn hình điện thoại rồi lại quét mã QR bằng wechat của anh.

Hai người thật sự đã từng nói chuyện, sau khi thêm wechat thành công lịch sử trò chuyện lập tức hiện lên, điều này cũng là do trước đó cô đã thiết lập tính năng tự động đồng bộ hóa tất cả lịch sử trò chuyện ở phía trên.

Lịch sử trò chuyện của hai người rất ngắn.

Không đáng: “Hi, có thể làm bạn với em không? ‘Thân thiện’.”

Lạc Lạc: “Không thể.”

Không đáng: “Anh không có ý gì khác, chỉ là muốn làm quen với em, em múa rất đẹp. ‘thấp thỏm’.”

Lạc Lạc: “Cảm ơn.”

Không đáng: “Có thể... có thể để anh giới thiệu bản thân một chút không?”

Lạc Lạc: “Xin lỗi, sắp thi rồi, tôi rất bận.”

Không đáng: “Vậy được, vậy anh chúc em thi tốt, cố gắng thi đại học nhé!”

(Gửi tin nhắn đã thất bại, bạn đã bị đối phương block)

Không đáng: “...”

(Gửi tin nhắn đã thất bại, bạn đã bị đối phương block)

Đây là tin nhắn chỉ dùng điện thoại của Phó Tư Bạch mới xem được, nhiều năm vậy mà anh vẫn chưa xóa lịch sử trò chuyện đi.

Ôn Từ lục lại kí ức năm đó, cuối cùng cô cũng nhớ ra, hình như... thật sự có chuyện như vậy.

Bình thường cô đối với những bạn bè xung quanh, thậm chí những người con trai tỏ tình với cô, thật sự đều không chảnh chọe và rất lịch sự.

Dù cho có từ chối người khác cô cũng sẽ khen người ta trước để họ cảm thấy dễ chịu hơn một chút, sẽ không cảm thấy lời nói của cô như là lòng lang dạ thú

Chuyện đơn phương xóa wechat cô cũng sẽ không làm.

Nhưng hôm đó, tâm tình của Ôn Từ thật sự rất tệ.

Thời gian đó công ty Ôn thị gặp những biến cố, cả nhà bọn họ đều bị đuổi ra khỏi nhà đang sống, ba vì không chịu nổi đả kích mà nhập viện.

Một loạt các biến cố khiến Ôn Từ rơi từ thiên đường xuống địa ngục, cảm xúc của cô cũng rơi xuống hố sâu, xui xẻo cực kì.

Vậy nên cô mới lạnh lùng, qua quýt như vậy.

Mà Phó Tư Bạch... có lẽ cả đời này cũng chưa bao giờ nịnh nọt ai một cách khiêm tốn như vậy.

Ôn Từ biết anh thích W rất nhiều, nếu không cũng sẽ không xăm cái tên người đó lên vị trí ngón áp út như đeo nhẫn lên, nhớ mãi không quên suốt nhiều năm liền.

Đó là mối tình đầu của Phó Tư Bạch, là nốt ruồi chu sa cháy bỏng trong tim anh, anh chỉ muốn hát cho một mình người con gái đó nghe.

Năm đó lúc hẹn hò yêu đương Ôn Từ vẫn thường xuyên cãi nhau giận dữ với Phó Tư Bạch vì hình xăm này, Phó Tư Bạch chỉ biết cười nhạo cô, anh cười cô đang ghen, cô cũng thường phủ nhận sau đó cũng chịu không nổi.

Vì vậy, sau khi ở bên nhau, anh đã bao dung tất cả những giận hờn vô cớ của cô, khiêm tốn cầu xin rằng có thể một ngày nào đó cô sẽ... có một chút động lòng với anh.

Ôn Từ cuối cùng cũng hiểu ra tất cả mọi thứ, hiểu được vì sao anh bới lông tìm vết như vậy trong hôn lễ, khao khát một lễ cưới hoàn hảo rồi.

Bởi vì đó là ngày mọi giấc mơ của anh thành hiện thực.

Tất cả những thứ này không phải một vở kịch, cô và anh đều là nhân vật chính.

Chỉ là cô trước giờ chưa từng nhận ra, những năm dài đằng đẵng đó tất cả những tình ý mà anh dành cho cô.

Trong chăn Ôn Từ có hơi muốn cười, cười một cách vô thức.

Nước mắt... lại cứ tuôn ra không nghe lời cô.

Bí thương như cơn sóng trào dâng.

Nếu cô sớm biết... cô đã lao ra khỏi nhà ga trước khi máy bay cất cánh, chạy một mạch về nhà, ôm chặt lấy người đàn ông đang bị cô làm tổn thương trong đêm tối.

Phó Tư Bạch vẫn cầu xin cô, chỉ cần cô ở lại, những lời nói đó anh có thể xem như chưa từng nghe thấy, anh vẫn tự ti như vậy.

Nếu cô sớm biết, cô sẽ không nỡ rời xa anh dù chỉ một phút, sẽ không để anh dần vặt với nỗi cô độc trong đêm tối 3 năm, bởi vì cô đã hứa với anh dù có xuống địa ngục cũng phải ở bên anh.

Cô âm thầm xóa kết bạn, không để lại một chút dấu vết, đặt điện thoại về lại vị trí cũ, sau đó ôm lấy đầu gối ngồi ở bên đầu giường, nhìn ra ánh sáng dịu dàng ngoài cửa sổ mà lòng đau như cắt, đau đến nỗi không biết làm sao mới tốt.

Phó Tư Bạch hơi choàng tỉnh, anh nhìn thấy người con gái đang tựa vào đầu giường, anh hơi ngạc nhiên: “Em hù chết anh mất!”

Ôn Từ vốn đang khó chịu, lại bị dáng vẻ kinh ngạc của anh chọc khiến cô hơi mắc cười, cô làm mặt quỷ với anh: “Hù...”

Phó Tư Bạch đưa tay ra vuốt cằm cô, nhàn nhạt nói: “Nửa đêm không đi ngủ, ý đồ mưu sát chồng à?”

“Đúng đấy, giết anh rồi người máy sẽ có tự do.”

“Vậy đến đi.” Anh nắm xuống, “Một nhát dao dịu dàng, đời người sung sướng.”

Ôn Từ cúi người xuống hôn anh, rất động tình, như thể cô muốn nuốt hết toàn bộ hơi thở của anh, dùng nụ hôn này để cố gắng bù đắp tất cả những thiếu hụt.

Nhưng nó vẫn ở đó.

Tình yêu anh dành cho cô, cô vĩnh viễn không trả hết.

Phó Tư Bạch mãnh liệt hồi đáp lại, anh đưa tay sờ vào tủ đầu giường như muốn lấy cây son nhỏ.

Ôn Từ lại nắm chặt lấy tay anh, đem mười ngón tay đan vào nhau.

“Phó Tư Bạch, em là vợ anh.”

“Em muốn anh.”